

Giới thiệu Bà Xã Ngoan Nào

Truyện ngôn tình Bà Xã Ngoan Nào của tác giả Thiên Diện Tuyệt Hồ là truyện khá mới mẻ, đặc sắc với những gam màu tươi tắn của cuộc sống với đầy tình yêu đương nhưng cũng chưa đựng những mâu thuẫn có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Hắn ta là một con sói già dặn kinh nghiệm trên tình trường, còn cô chỉ là cô nàng mồ côi cha mẹ lại còn phải trả nợ thay cho cha mẹ.

Đến nỗi cô phải bán thân thể mềm yếu này cho hắn... Một năm sau, cô tự xách vali bỏ đi mà không quay đầu lại, hắn khùng lên, giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hai Người Không Ai Nợ Ai

Anh là “một” ông hoàng cao cao tại thượng, đồng thời sở hữu vẻ đẹp khiến cho phái mạnh phải nổi giận. Anh đẹp, là đẹp đến mức cực hạn nhưng lạnh cũng đến cực hạn.

Đêm khuya....

Ngoài trời mưa rơi từng giọt tí tách tí tách.

Tô Thiên ôm “ngực” đứng sát vào bên cửa sổ, hai chân mày nhíu chặt lại, suy nghĩ lại trôi về khoảng thời gian “một” năm trước.

Khi đó, “cô” còn là thiên kim tiểu thư của Tập đoàn Tô thị, cả ngày “không” cần phải lo nghĩ về chuyện cơm áo gạo tiền. “thật” “sự” “không” nghĩ tới, chỉ trong nháy mắt mà cha mẹ đều mất, công ty bị phá sản, ngay cả chính mình từ “một” “cô” nhóc u mê, “không” hiểu chuyện trở thành “một” “cô” “gái” “hiện” tại “đi” đến bước đường cùng.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia “đã” về!”

Chị Lí giúp việc đứng ở ngoài cửa cung kính thông báo.

Tô Thiên trở lại với “hiện” thực, khẽ gật đầu: “Biết rồi!”

“cô” là Tô Thiên.

Bởi vì gia đình “cô” để lại “một” chồng sở nợ mà “cô” vạn bất đắc dĩ phải gán thân gả cho chủ nợ là An Thần.

Anh là “một” ông hoàng cao cao tại thượng, đồng thời sở hữu vẻ đẹp khiến cho phái mạnh phải nổi giận. Anh đẹp, là đẹp đến mức cực hạn nhưng lạnh cũng đến cực hạn.

Giống như “hiện” tại.

Tô Thiên “đi” ra cửa phòng, giúp anh cầm áo khoác.

“Ăn rồi à? Thức ăn “đã” chuẩn bị xong cả rồi.”

Mỗi buổi tối, Tô Thiên đều dặn dò chị Lí chuẩn bị thức ăn, chờ anh về cùng ăn. Đó là “cô” biết rất “rõ” thân phận của mình - là “một” người vợ “trên” danh nghĩa!” Anh “đã” “nói” rồi, nếu đến 9 giờ mà vẫn chưa thấy anh về “thì” “không” cần chờ cơm anh.”

An Thần nói lòng cá vạt, khuôn mặt “không” chút biểu cảm “đi” về phòng ngủ.

Tô Thiên sững cả người, nhìn xem, lúc nào anh cũng mang cái biểu tình lãnh đạm này. Có lúc “cô” “thật” “sự” nghi ngờ rằng người đàn ông này căn bản là “không” có cảm xúc. Hoặc là, khuôn mặt vẫn luôn cứng ngắt như thế, có cảm xúc nhưng “không” biểu đạt được ra.

“Thiếu phu nhân, đồ ăn này tính sao?”

Tô Thiên ngược lên, mở miệng cười yếu ớt: “Những thức ăn này chị mang về cho bọn “nhỏ” ăn “đi”.”

Khẩu vị của anh rất khó chiều, “một” vị “không” đúng cũng “không” thể được, huống chi là những món ăn “đã” để cả buổi tối như thế này.

“đi” theo anh về phòng ngủ, thấy anh “đang” tắm, Tô Thiên xoay người trở lại phòng mình, mở máy tính ra, xem qua “một” trang web, rồi cảm thấy anh “đã” tắm xong “thì” tắt máy tính “đi”, lại trở lại phòng của anh.

Vừa đúng lúc anh chỉ quần có “một” cái khấn tằm “đi” ra ngoài, mái tóc dựng lên, sống mũi cao, đôi môi mòng lênh, đôi mắt hoa đào quầng rừ. Chỉ là tất cả đều tản ra hơi thở lạnh lùng. “trên” bụng, cơ bụng tám múi khiến Tô Thiển quay “đi” chỗ khác mà “không” dám nhìn. (h mới biết ngoài cơ bụng 6 múi còn có cơ bụng 8 múi)

An Thần mặc quần áo chỉnh tề, rót “một” ly rượu vang đỏ: “ Có chuyện gì sao?”

Tô Thiển hít “một” hơi: “Vâng.”

An Thần lười biếng ngồi lên sofa, cầm cái ly lên nhấp nhấp “một” chút, chân mày khẽ chau lại: “ Ngồi xuống rồi “nói” “đi”.”

Tô Thiển cúi “thật” thấp, lắc đầu: “ “không”, anh vẫn còn nhớ “rõ” khế ước chứ?”

Chân mày của An Thần chau lại: “ Em định “nói” gì?”

Tô Thiển cắn môi: “ Ngày mai là ngày cuối của khế ước, hết ngày mai, hai chúng ta “không” ai nợ ai nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Năm bằng năm trăm vạn

Edit: Thụy An

Beta: Vân

ngày mai - cô tự do

Tô Thiển cắn môi: “ Ngày mai là ngày cuối của khế ước, hết ngày mai, chúng ta không ai nợ ai nữa rồi.”

một năm trước, ông chủ nhà họ An trước lúc lâm chung giao phó, trước khi ra đi phải thấy đám cưới của An Thần mới có thể an tâm. Vì ứng phó nên An Thần lấy khoản nợ làm lí do cùng Tô Thiển ký khế ước trong một năm, chỉ cần cô làm tròn bổn phận người vợ thì khoản nợ được xóa bỏ.

Ngay lập tức, Tô Thiển bị hấp dẫn bởi đề nghị này. Chỉ cần cô bán cho An Thần một năm thì có thể trả hết nợ, tính ra cũng không có gì thua thiệt cả.

Ánh mắt An Thần thoáng qua một tia phức tạp, lập tức lại bình thường: “Anh hiểu rồi, không còn gì nữa thì em ra đi.”

Tô Thiển gật đầu, thấy anh vẫn như cũ bình thản, không chút biểu cảm làm đáy lòng cô nổi lên một tia mất mát.

Cũng đúng, anh không có biểu cảm bởi đây chỉ là một khoản giao dịch, hết giao dịch thì kết thúc, đây chỉ là chuyện bình thường.

Tô Thiển lắc lắc đầu, không cho mình suy nghĩ tiếp những thứ kia. cô chỉ biết: ngày mai - cô tự do.

Sáng sớm, Tô Thiển đã thu thập đồ xong, thật ra đồ của cô chỉ có một valy và một cái túi xách, còn những thứ khác đều không thuộc về cô.

An Thần đứng ngoài cửa nhìn Tô Thiển sửa sang lại đồ đạc, tâm tình hơi khó chịu, dù gì thì cô cũng ở đây một năm, xem cô thật dứt khoát giống như một chút cũng không lưu luyến. Người này thật không có lương tâm!

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, bữa sáng đã chuẩn bị xong.”

An Thần nhẹ nhàng gõ gõ đầu, nhìn cô một lần nữa rồi xoay người xuống lầu.

trên bàn ăn, Tô Thiển vui đầu gặm bánh bao.

“Tô Thiển, bản, làm cho anh thực lo lắng.”

An Thần không khỏi nhíu mày.

Tô Thiển này, mỗi lần cùng anh ăn cơm trên mặt đều dính một chút bột bánh bao...

Lúng túng hướng anh cười cười, cô vội lấy tay xoa xoa.

“Lạch cạch”

An Thần quăng một tấm thẻ tín dụng đến trước mặt Tô Thiển: “Trong tấm thẻ này có đủ tiền cho em tiêu một đời.”

Tô Thiển nhíu mày: “Anh có ý gì?”

“Mặc dù giao dịch khế ước, nhưng nhìn em một năm nay hiểu rõ thân phận và trách nhiệm nên đây là trả cho em tiền lương.”

Tô Thiển rút rút khoe miệng: “Cảm ơn anh vì sự hào phóng, một năm nay đổi lấy khoản nợ năm trăm vạn em đã rất thỏa mãn, tiền này em không thể cảm!”

cô là người biết chừng mực, năm trăm vạn nếu như thực sự đi làm, cô trả mấy đời cũng không xong, nên đưa thêm tiền cho cô, một chút cô cũng không cảm

An Thần nhíu mày: “Em ở nhà rảnh rồi một năm, giờ đi ra ngoài lấy gì mà sống, đừng tưởng bên ngoài dễ dàng kiếm sống, không cảm số tiền này em sẽ chết đói.”

Tô Thiển cảm thấy hơi buồn cười: “Hôm nay anh có vẻ nói rất nhiều.”

cô có thể lý giải anh đang quan tâm cô hay không?!

Thấy thế, An Thần ngậm bồ hòn, không nói nữa.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tớ trở thành nghèo rớt mùng tơi, cậu bao nuôi tớ!

Edit: Thuy An

Beta: Vân

Có lẽ cô còn yêu Mạn Mễ hơn cả chính bản thân mình. Thấy thế, An Thần ngậm bồ hòn, không nói nữa.

Nhiệt độ không khí nháy mắt giảm xuống, tựa như thói quen, Tô Thiển không thèm để ý, tiếp tục gặm bánh.

Ăn xong bữa sáng, Tô Thiển trực tiếp bắt xe đến nhà bạn.

Vừa dừng xe, chợt nghe thấy tiếng gọi của bạn tốt: “Tiểu Tô Tô”.

Ngẩng đầu lên nhìn, khoe miệng vẽ nên một đường cong: “Mạn Mễ”. Bạn thân của cô - Nhiễm Mạn.

Có lẽ cô còn yêu Mạn Mễ hơn cả chính bản thân mình, vì thế Tô Thiển trực tiếp gọi một cách thân mật là Mạn Mễ.

“Mình nói này, một ngày mà cậu không gọi loạn tên mình thì sẽ chết à?”. Nhiễm Mạn tiếp hành lí của cô, nhéo nhéo cái má trắng hồng của Tô Thiển: “đi lên đi.”

Chờ lúc hai người ngồi ở sô pha, Nhiễm Mạn không nhịn được nữa, chúc mừng: “Tiểu Tô Tô, từ nay ngày lành của cậu đã đến rồi, chúc mừng.”

Tô Thiển mở to hai mắt, nhìn cốc cà phê trên tay: “Hiện tại mình hoàn toàn trở thành kẻ nghèo rớt mùng tơi, Mạn Mễ cậu bao nuôi mình đi.”

Nhiễm Mạn phụt cười thành tiếng, lập tức giả trang đàn ông, vươn tay ra nắm cằm

Tô Thiển nhìn trái nhìn phải một chút: “Ừ, bề ngoài không đến nỗi nào, bao nuôi cũng được, gọi một tiếng “chồng yêu” nghe nào.”

Tô Thiển tức giận cầm một cái gối ôm ném qua: “Gọi cái đầu cậu. Ôi chao, cậu làm việc kiếm tiền mua được phòng ở lớn như vậy làm cho chị em phát ghen lên được.”

“Được rồi được rồi, từ nay về sau đây chính là phòng của cậu, ở đến lúc cậu đi lấy chồng là được rồi chứ gì”. Nhiệm Mạn đem từng chiếc quần áo của Tô Thiển lúi ra treo.

“đi chết đi, lấy chồng cái gì chứ? Ở một mình tốt lắm”. Lại lấy chồng, nghe có vẻ không được tự nhiên lắm.

“Tiểu Tô Tô, nếu không thì cậu đến công ty mình làm đi, mình có thể chăm sóc cậu!”.

Nhiệm Mạn ở công ty giữ chức vụ quản lý nên một chút quyền đó cô vẫn có.

“Tốt lắm, sau đó người ta sẽ chỉ trò nói trò đi cửa sau.” Tô Thiển uống hết cà phê, đưa qua cái cốc: “Cho mình thêm một chút nữa.”.

Nhiệm Mạn cảm thấy, nhìn cô một cái: “VẬY cậu phải đi phỏng vấn đi, đang lúc tuyển người đấy.”.

“Ừ, mình sẽ đi. hiện tại có thời gian không, đi mua mấy thứ đồ dùng hằng ngày với mình, nếu không tối nay ngay cả răng mình cũng không đánh được.”.

Giờ cô mới nhớ tới, lúc đi hình như không mang theo đồ dùng cá nhân của mình.

Siêu thị, Nhiệm Mạn giúp cô đẩy xe, ánh mắt Tô Thiển vẫn không ngừng tìm kiếm đồ xung quanh: “Mạn Mẽ, hôm nay cậu không đi làm à?”.

Trời ạ, giờ cô mới nhớ hôm nay không phải ngày nghỉ.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cậu ở thời kỳ mãn kinh à?

Edit: Thụy An

Beta: Vân

Bảo bối, quần áo chỉ xem sẽ không biết, phải mặc ở trên người mới biết được...

Nhiệm Mạn nhin không được liếc bằng ánh mắt xem thường: “Tiểu Tô Tô, là ai gọi điện thoại đến máy mình bảo mình tới đón cậu? Cậu đang ở thời kì mãn kinh à?”.

Tô Thiển cười yếu ớt: “Vì mình mà cậu phải nghỉ làm, cảm ơn cậu nha!”.

Nhiệm Mạn trừng mắt: “Biết là tốt.”.

Tô Thiển cười cười, ánh mắt cũng nheo lại như vàng trắng khuyết, có người bạn tốt như vậy là may mắn của Tô Thiển cô.

“Boss, đã tới giờ ăn cơm trưa, ngài không đi sao?”. Trợ lý Trình Thành quan tâm hỏi.

An Thần lắc đầu, ngẩng lên liếc nhìn một cái rồi tiếp tục xử lý văn kiện trên tay: “Các cậu cứ đi ăn đi, tới giờ tiếp tục làm việc.”.

Trình Thành gật đầu, xoay người đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

“Bảo bối Mạn Mẽ, đi dạo lâu như vậy, mình thấy đói bụng rồi.”. Nhìn Nhiệm Mạn đi đôi giày cao gót mười phân đi dạo siêu thị rồi tới shop quần áo như gió, trong lòng Tô Thiển bội phục không ngớt.

Làm con gái, cô đi giày cao gót nửa giờ liền đau hết cả bàn chân, cảm thấy thật xấu hổ.

“Ngoan, mua thêm hai bộ lễ phục dạ hội nữa chúng ta sẽ đi ăn cơm.” Nhiệm Mạn ấn nhẹ cái trán của cô một cái, hé miệng cười.

Tô Thiển không hiểu: “Bảo bối, cậu định tham gia yến hội gì sao?”.

“Sai, không phải mình mà là hai đứa mình chứ!”. Nhiệm Mạn đi vào trong cửa hàng, nhìn trái nhìn phải.

“Chúng ta????”. Tô Thiển tròn to đôi mắt, cô không nhớ rõ chính mình định tham gia yến hội gì.

Nhiễm Mạn cầm một chiếc váy lam nhạt úm thử trên người Tô Thiển, giải thích: “Tiểu Tô Tô, đêm nay công ty mình có dạ hội, mình muốn mang theo cậu cùng đi, không được từ chối tó.”

Còn không đợi Tô Thiển nói, Nhiễm Mạn nhanh chóng chặt đứt đường lui của cô.

Tô Thiển đau đầu đỡ cái trán: “Bảo Bối, mình cũng chẳng muốn đi xem nào nhiệt nhưng tới đó ăn không mất tiền thật quá tốt.”

Nhiễm Mạn không khỏi cười khanh khách, con quý này, chiếm tiện nghi cũng thật quang minh chính đại.

“Vậy cậu cảm thấy cái này thế nào?”.

“Bảo bối, quần áo chỉ xem sẽ không biết, phải mặc ở trên người mới biết được, để mình đi thử đi.”. Tô Thiển bất đắc dĩ mở miệng, lấy quần áo đi tới phòng thử đồ.

Tô Thiển thay xong đi ra ngoài, Nhiễm Mạn lập tức đi tới, hôn bẹp một cái lên khuôn mặt trắng nõn phúng phính của cô: “Vợ yêu của ta thật sự rất xinh đẹp.”.

Tô Thiển lãnh đạm lau dầu môi trên mặt mình, khẽ nhếch đôi môi bạc: “Cút!”.

“Đừng nóng giận, đừng nóng giận, không cho nhìn thì không nhìn.”. Nhiễm Mạn vội vàng cười nịnh nọt.

“Đẹp thì đẹp, có làm được gì đâu.”. Tô Thiển đứng trước gương trái phải lắc lư một cái, thờ dài.

“Bà chủ, tính tiền.”.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Làm tiểu tam cũng có cơ hội!

Edit: Thụy An

Beta: Vân

“Bà chủ, tính tiền!”.

Nhiễm Mạn lấy ra chi phiếu, trực tiếp bỏ qua một bên vẻ mặt hờ hờ của người nào đó.

“Mạn Mễ, hiện tại mình có thể đi xoa dịu cái bụng của mình được chưa?”. Tô Thiển như con mèo nhỏ ngoan ngoãn làm nũng cọ cọ vào người Nhiễm Mạn.

“Được, phê chuẩn.”

“Nhóc kia, hôm nay mình muốn ăn món cay Tứ Xuyên.”. Tô Thiển kéo Nhiễm Mạn vào một nhà ăn mới khai trương lấy món cay Tứ Xuyên làm món chính.

Nhiễm Mạn nhìn một hàng màu xanh, nhìn không được nhú mày. Đừng hiểu lầm, màu xanh đó không phải là rau xanh mà là ớt xanh, nhưng là loại siêu cay, ớt chỉ thiên[*].

“Bảo bối, mình đau dạ dày.”.

thật sự, thấy những đồ ăn cay như thế này, dạ dày liền cảm thấy đau.

“Ông chủ, cho một bát canh cải trắng.”. Tô Thiển gọi xong mới quay lại nói với Nhiễm Mạn: “Nhóc con, ăn cái này sẽ không bị đau dạ dày.”.

Thái dương Nhiễm Mạn rơi xuống ba đường hắc tuyến, con nhóc xấu xa.

Tô Thiển cần quét khắp bàn ăn, thấy Nhiễm Mạn còn chưa động đũa: “Này nhóc, cậu tính giảm béo hả? Lại đây mình nhìn xem, cậu gầy so được với Bạch cốt tinh rồi!”.

nói xong cũng tự khẳng định lời nói và mục đích của bản thân, gấp thêm một miếng thịt bò nhét vào miệng, rồi mới buông đũa, sờ sờ cái bụng.

Trong công ty, An Thần ký xong văn kiện cuối cùng mới khép lại đứng dậy, lấy áo khoác rồi ra ngoài.

Nhân viên công ty nhìn bóng dáng tổng tài của mình đẹp trai, anh tuấn liền háo sắc.

Háo sắc giáp: “không biết khi nào mình mới đứng được bên cạnh tổng tài cùng tổng tài sánh vai đây.”.

Háo sắc ắt liếc một cái xem thường: “Kiếp sau đi, tổng tài đã kết hôn, rất ân ái, cậu định làm tiểu tam cũng không có cơ hội.”.

An Thần lên xe Ferrari hướng biệt thự đi tới, đi ngang qua chỗ Tô Thiển đang ăn, qua cửa xe thấy cô ăn như “lang thôn hổ yết”^[**] mà mở rộng tầm mắt.

[**] Lang thôn hổ yết: Ăn ngấu nghiến như sói đói hổ vồ.

một năm qua, người này không phải luôn lịch sự, tao nhã tự nhiên sao??? Mà cũng đúng, anh dường như đã quên, đây mới chính là bộ dáng của cô, ở trước mặt anh luôn giả trang một con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Anh còn tưởng là cô đỗi tính nữa chứ!

Lắc lắc đầu, một lần nữa đem sự chú ý đặt lên xe.

Trở lại biệt thự, chị Lí tiếp lấy áo khoác: “Thiếu gia, thiếu phu nhân còn chưa trở về.”.

An Thần hơi hơi sững sốt, đột nhiên thay bằng chị Lí thật không quen lắm, lúc sau mới nói: “đã biết!”.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Anh à, làm người phụ nữ của anh có cảm giác an toàn

Edit: Thụy An

Beta: Vân

... làm người phụ nữ của anh sẽ có cảm giác không an toàn ...

An Thần tắm nước lạnh, sau đó lấy một ly vang đỏ theo thói quen.

trên bàn, điện thoại vang lên, An Thần tao nhã buông cái ly, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhấn phím: “Từ Nhiên?”.

“Anh, em đã về nước, buổi tối công ty tổ chức dạ hội, anh đến nhé?!”.

Bên kia, Lâm Từ Nhiên đi tới sô pha, híp nửa con mắt.

“Được, nói địa chỉ cho anh.”.

Tắt điện thoại, An Thần phân phó người giúp việc lấy ra bộ đồ tây màu vàng nhạt để thay.

Thân hình thon dài cao 185cm không mất đi vẻ khỏe mạnh nam tính, khuôn mặt lạnh lùng sắc nét, mị lực bắn ra bốn phía, đôi mắt toát ra vẻ cuồng ngạo khí thế,... Nhất định yến hội là buổi biểu diễn dành riêng cho anh.

Anh vừa từ ngoài cửa tiến vào liền hấp dẫn ánh mắt của vô số cô gái, chỉ có hai người ngoại lệ.

Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, Tô Thiển kéo tay áo Nhiễm Mạn: “Thái hậu nương nương, người quả nhiên rất độc ác.”.

Nhiễm Mạn ủy khuất chớp chớp đôi mắt to, cô không biết vị đại thần này có mối quan hệ gì cùng công ty các cô mà lại xuất hiện ở đây. Hơn nữa đây là nội bộ công ty tụ hội.

Tô Thiển không được tự nhiên lập tức trấn tĩnh lại, bọn họ hiện tại không còn quan hệ, không cần nói thêm gì nữa.

An Thần vừa vào cửa liền thấy Tô Thiển, chỉ thấy cô đầu tiên là khiếp sợ, sau đó kích động, lại bình tĩnh, trước sau chỉ có mười giây, sắc mặt biến hóa thật nhanh.

An Thần nhìn lướt qua những người đang ngồi, mỗi người quần áo tươi sáng trang điểm đẹp đẽ, nghiêm chỉnh giống nhau cho thấy là người thuộc giới thượng lưu.

“Anh, như thế nào mà không mang chị dâu tới đây, nghe nói rất đẹp. Anh sẽ không keo kiệt tới mức đem mỹ nhân để trong biệt thự, ngay cả xem cũng không cho bọn em xem chứ?”

Từ Nhiên lấy một ly rượu đưa cho anh, nửa đùa nửa thật.

An Thần nhìn người nào đó không thèm đặt anh vào mắt, hơi hơi nhếch môi: “cô ấy đang giận dữ anh.”

Từ Nhiên hiểu ra, khóe miệng cười cười: “Anh à, làm người phụ nữ của anh sẽ có cảm giác không an toàn.”

An Thần khinh thường bĩu môi, không an toàn là như thế này sao?

“Tiểu Tô Tô, ném thử tiểu mật quất này xem, thật ngọt.”. Nhiễm Mạn bóc một múi quýt đưa tới bên miệng Tô Thiển.

Tô Thiển cũng không được tự nhiên hé miệng ăn múi quýt.

“Ồ, chị Mạn, vị mỹ nữ này là?”. Vương Khâm đi tới ngồi bên cạnh Tô Thiển, nhìn về phía Tô Thiển với ánh mắt lóe lóe toàn ánh sáng.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cô đến chính là để ăn cơm!

Edit: Thụy An

Beta: Vân

“Xin chào, tôi là Tô Thiển.”.

không đợi Nhiễm Mạn giới thiệu, Tô Thiển liền thân thiện giơ tay ra làm quen.

“Tô Thiển sao, tên thật đặc biệt, rất dễ nghe.”. Vương Khâm lời kéo tay Tô Thiển thật lâu: “Tên tôi là Vương Khâm.”.

Tô Thiển xấu hổ định rút tay lại, lại thấy người ta nắm thật chặt, có chút đau đau.

Đáy mắt An Thần hiện lên một tia tức giận, bước nhanh tới, rất tự nhiên lôi lại tay Tô Thiển, lại nắm tay Vương Khâm: “Xin chào, tôi là An Thần.”.

“Xin chào...”.

Vương Khâm có chút không hiểu, An Thần - đại tổng tài của tập đoàn xuyên quốc An thị vì sao đột nhiên hướng tới mình - một nhân viên nho nhỏ chào hỏi? (*đầu đầy dấu hỏi chấm*^-^).

An Thần gật đầu, đôi lông mày hơi nhíu lại.

Từ Nhiên cũng thấy Tô Thiển, cảm giác đầu tiên là kinh diễm, cảm giác thứ hai là báo động...

“Xin chào, tôi là Lâm Từ Nhiên.”.

Tô Thiên buồn bực vươn tay ra, thật kỳ quái, hôm nay cô quả thật giống như có vận đào hoa: “Tô Thiên.”.

Từ Nhiên nghĩ nghĩ, Tô Thiên, không phải vợ của An Thần sao?

Ánh mắt Từ Nhiên lướt qua hai người nhưng không phát hiện có gì khác thường, hé miệng cười yếu ớt, có lẽ là cùng tên mà thôi.

“Tô tiểu thư là nhân viên của công ty chúng tôi sao?”.

Vừa nghe Lâm Từ Nhiên hỏi, Tô Thiên ngậy cả người. cô không muốn nói dối, làm sao đây? Tới làm gì! Chẳng lẽ lại ăn ngay nói thật là đến ăn cơm chùa?

Nhiễm Mạn giật mình mở to miệng, từng bước tiến lại: “Là như này, Tô Thiên chuẩn bị vào công ty chúng ta nên hôm nay tôi muốn mang cô ấy tới làm quen.”.

Lần này, mấy người còn lại đều ngây ngẩn người, Tô Thiên hận không thể lấy kim găm vào miệng Nhiễm Mạn mấy châm. không nói tới cô không định tới công ty này, nhìn người nào đó ánh mắt khác thường, cô càng thêm không có khả năng tiến vào.

“Hoan nghênh, công ty chúng tôi thiếu chính là những người như cô, mỹ nữ tài đức vẹn toàn, chờ mong cô gia nhập.”. Từ Nhiên lấy một ly vang đỏ cho cô, rồi tự nâng ly của mình lên uống cạn.

Tô Thiên mỉm cười, hơi nhấp một ngụm, cô không thể uống rượu, cũng mặc kệ có vào làm hay không, cô vẫn giữ lễ uống một chút, đây là đạo lý.

Vương Khâm không ngốc, nhìn sếp mình có hứng thú với vị mỹ nữ này liền phần nộ ngồi sang một bên, cùng những phụ nữ khác liếc mắt đưa tình. *(Sặc, thật biến thái)*

“Thần ca ca...”.

một giọng nữ nũng nịu vang lên, mọi người trong phòng đều nhìn qua.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh muốn cự tuyệt người phụ nữ khác nên lấy chính mình làm lá chắn

Edit: Thuy An

Beta: Vân

Chỉ thấy một giây sau, một người lắc lắc eo nhỏ uốn éo đi vào.

“Tiểu Tô Tô, mình đã từng thấy phụ nữ đi lại uốn éo thất lưng nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy ngay cả mông cũng uốn éo.”. Nhiễm Mạn buồn bực nói thâm vào lỗ tai Tô Thiên.

Toàn thân Tô Thiên cũng nổi lên đầy da gà, thật không được tự nhiên.

“Thần ca ca, người ta đã trở về vài ngày rồi mà cũng không đến xem người ta, người ta ở nước ngoài vài năm vẫn luôn nhớ tới Thần ca ca đó.”.

Từ Nhiên nhin không được nhú mày: “Từ Nịnh, là con gái phải chú ý một chút.”.

Lâm Từ Nịnh là em gái của Lâm Từ Nhiên, từ nhỏ đã thích An Thần, một năm trước nghe nói An Thần kết hôn đã náo loạn vài lần đòi tự sát.

“Lâu rồi không gặp, em dạo này vẫn khỏe chứ?”. An Thần cố ý vắn vẹo ý tứ của Lâm Tử Ninh, mặt như cũ cũng không có một chút biểu cảm.

Trong lòng Tô Thiển nhin không được muốn cười, tên này đối với ai cũng phóng phong tình.

“Thần ca ca, nơi này thật ảm ỉ, chúng ta tới nơi khác nói chuyện đi.”. Tử Ninh không để ý, kéo tay An Thần định lôi anh ra ngoài.

An Thần không dấu vết né tránh tay Lâm Tử Ninh, vẻ mặt vẫn đạm mạc như trước, quay đầu nhìn chằm chằm Tô Thiển.

Tô Thiển nhin không được rùng mình, anh ta có ý gì?

một loại cảm giác không ôn này sinh trong lòng. Kéo tay Nhiệm Mạn: “Mạn Mễ, theo mình vào toilet.”.

“Vợ à, đừng náo loạn nữa, chúng ta về nhà đi.”.

Đột nhiên một câu, không chỉ dọa Tô Thiển sững sờ tại chỗ không biết phải làm sao mà ngay cả căn phòng ồn ào, náo nhiệt nháy mắt lặng ngắt như tờ.

“Chị...chị dâu??”.

Tử Ninh thiếu chút nữa đánh rơi ly rượu, cô ấy thật sự là vợ của An Thần??

Mặt Tô Thiển đen trắng biến đổi không ngừng, chung quanh các cô gái khác hâm mộ, ghen tỵ thực làm cô đau đầu.

Tình huống này thực điên rồ. hần ta muốn cự tuyệt người khác, cho nên lấy mình ra chắn gió?

“cô chính là Tô Thiển.”.

Lập tức, Lâm Tử Ninh nhìn về phía Tô Thiển, ánh mắt mang theo chút hận ý cùng chút không cam lòng.

nói về tướng mạo cùng dáng người, Lâm Tử Ninh cô tự nhận mình chẳng thua kém Tô Thiển bao nhiêu, nói về thời gian quen biết thì cô cùng An Thần là thanh mai trúc mã, có nhiều lợi thế hơn, vì sao Tô Thiển lại có thể gả cho Thần ca ca còn cô thì không?

Nhìn thấy hận ý trong mắt Lâm Tử Ninh, Tô Thiển không nhin được co rút khóe miệng, thần a, cô làm sai cái gì a?

An Thần cười như không cười nhìn Tô Thiển, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng. đi lên phía trước, vuốt sợi tóc xoắn ra bên tai cô, hơi thở ấm áp vờn quanh tai: “Em luôn như thế, luôn muốn anh nhận sai em mới bằng lòng bỏ qua. Anh sai lắm rồi, theo anh về nhà đi.”.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Em có quyền không nói

Edit: Thụy An

Beta: Vân

không chỉ đầu Tô Thiển hiện lên ba hắc tuyến, đứng ở một bên, Nhiệm Mạn nhin không được đầu cũng hiện lên ba vạch đen, người này cư nhiên có thể diễn trò giỏi như vậy, khâm phục.

“Được.”.

Tô Thiển lên tiếng đáp ứng, tốc độ nhanh đến mức làm người ta lú lờ.

An Thần nhú mày, tâm tình tốt lên.

Tô Thiển cũng muốn nhân cơ hội này rời đi cho nên mới nghe theo lời An Thần nói.

cô vẫn tự mình hiểu được, không có một điểm lo lắng An Thần thật sự đem cô về biệt thự An gia.

Vì thế, dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ của các vị nữ đồng bào, Tô Thiển và An Thần cùng nhau rời đi, đương nhiên không phát hiện ra vẻ mặt Lâm Từ Ninh khó coi tới cực điểm.

Hai người đi xuống tầng, Tô Thiển rút tay của mình lại một cách nhanh nhất, đối với anh mỉm cười: “Anh uống rượu, không nên lái xe, bắt taxi mà về.”.

Tô Thiển đón một chiếc xe, rất tự nhiên mở cửa xe.

“Anh muốn chúng mình tiếp tục hiệp ước.”. An Thần kéo lại cửa xe, phát tay...

Tô Thiển kinh ngạc không chớp mắt, không dám tin theo dõi anh: “An Thần, khế ước giữa chúng ta đã hết hạn, em giờ không nợ anh gì cả. không phải anh nghĩ thời hạn một năm quá ít, muốn đổi ý chứ?”.

Này nha, cô chỉ biết thế giới này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy.

“Em đừng hiểu lầm, giao dịch kia đã kết thúc, giờ làm giao dịch mới, cũng như trước lương một năm là năm trăm vạn, em làm vợ anh, chỉ là không có giới hạn thời gian.”.

An Thần bước từng bước tới gần, Tô Thiển bước từng bước lui về phía sau.

“Nếu là như vậy, em có quyền nói không. An tổng, thật ngại quá, nếu không có chuyện gì thì em đi trước nha.”.

Tô Thiển cảm thấy buồn cười, giao dịch như thế một lần đã cảm thấy đủ rồi.

“Em vẫn có quyền nói không nhưng đừng quên chúng ta không làm thủ tục ly hôn nên trước giờ chúng ta vẫn là vợ chồng hợp pháp. Em vẫn cần phải làm chức trách của người vợ mà.”.

Khóe miệng An Thần gợi lên một chút cười tà ý, anh không nghĩ tới mình có thể nhớ đến lý do này.

Khóe miệng Tô Thiển hiện lên ý cười châm chọc: “An tổng, giấy kết hôn kia là giả, chuyện này anh cũng biết mà, cần gì phải nhắc tới cái này đâu.”.

Bởi vì có quan hệ tới khế ước, lúc trước An Thần trực tiếp làm giả để lừa An lão gia, cô cũng không để ý.

Nghe vậy, đáy mắt An Thần hiện lên một chút ý cười giao hoạt, buông cánh tay cô.

“thật ngại quá, giấy kết hôn kia là thật.”.

“Nhàm chán!!!”.

Tô Thiển xoay người, không nghĩ tiếp tục nói cái chuyện không chút dinh dưỡng này nữa.

“Tô Thiển, cho dù em không đi đăng kí nhưng em cảm thấy bằng năng lực của anh sẽ không lấy được giấy đăng kí thật sao?”.

Nghe quả là có vẻ đúng, chuyện mà An Thần muốn không có gì là không thể làm được.

một câu đem Tô Thiển đánh vào vực sâu vạn trượng.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tô Thiển, em dám cho anh gắn mác có vợ ngoại tình

Edit: Thuy An

Beta: Vân

Quay đầu lại, hoàn toàn không thể tin được trừng mắt với An Thần, muốn từ trên mặt anh tìm ra một chút chứng cứ nói dối, vui đùa.

Rốt cục, Tô Thiển nhin không được như vũ trụ bùng nổ: “An Thần, anh buông tha cho tôi đi, tôi không có hứng thú cùng anh đùa giỡn.”.

An Thần nhíu mày nói: “Em rồi đi còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết, lưu lại cục diện rồi rắc lón như vậy cho mình tôi giải quyết sao?”.

“Anh có ý gì?”.

“Toàn thế giới đều biết em là vợ tôi, em cứ như thế rồi đi, muốn tôi giải thích với truyền thông như thế nào, nên vẫn là tìm được cơ hội thích hợp rồi em hãy rồi đi.”.

Hoàn toàn không cho Tô Thiển hiểu lời giải thích, An Thần trực tiếp nhét cô vào xe.

“An Thần, anh không nên quá đáng”.

Tô Thiển hoàn toàn nổi giận, có phải hay không cô càng nhường nhịn người ta được một tắc lại tiến thêm một thước.

một năm qua, Tô Thiển vì nợ nần nên đối với anh đều ngoan ngoãn phục tùng, hiện tại đã thanh toán xong, con mèo nhỏ ngoan ngoãn tính tình bạo phát.

An Thần kinh ngạc liếc cô một cái, tiện đà nhếch lên khóe môi: “Xem ra buổi chiều tại nhà ăn nhìn thấy cô gái lang thôn hỏ yểu quả là em, nguy trang thực nữ một năm, giờ rốt cục đã lộ nguyên hình sao?”.

Tô Thiển chán nản, cầm túi xách trên tay hướng An Thần đập tới: “Hỗn đản, dừng xe.”.

An Thần nhíu mày tránh né túi xách không ngừng đập tới: “Ngồi yên cho anh.”.

“Dựa vào cái gì tôi phải nghe? An Thần, tôi nói cho anh, anh đừng mơ tưởng lấy giấy đăng kí kiểm chế tôi, bản tiểu thư không dễ bị kiểm chế đâu.”.

không biết do kêu gào một hồi hay do tức giận mà Tô Thiển hé miệng thở phì phì.

Túi xách của Tô Thiển vang lên tiếng chuông di động, nhìn tên người gọi, nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình: “Bảo bối, bữa tiệc kết thúc thì về trước đi, bên này có chút việc, ừ, bye...”.

Tắt di động, Tô Thiển tức giận trừng mắt với An Thần còn đang đen mặt.

“Tô Thiển, em dám cho tôi cái mác có vợ ngoại tình!”. Lỗ tai anh nếu không xảy ra vấn đề thì hình như vừa nghe cô gọi ai đó là “bảo bối”???

“Thần kinh.”

Tô Thiển sửa sang lại quần áo và đầu tóc, bình tĩnh lại tâm tình: “An Thần, phiền anh dừng xe!”.

đi qua tiếp là khu biệt thự ở ngoại ô làm sao có xe buýt mà về.

An Thần không đáp lời, nhấn chân ga, nháy một cái phi thẳng về phía trước.

“An Thần, uống rượu xong còn lái xe nhanh như vậy, anh không muốn sống nữa à?”. Tô Thiển hướng về phía An Thần rống to, này nha, hôm nay ra ngoài bước sai chân rồi sao?

“Im lặng.”

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Anh, cho tới giờ vẫn bá đạo như vậy

Edit: Thụy An

Beta: Vân

“Im lặng.”

Tô Thiển chán nản, nói không được liền nhấn tin cho Nhiễm Mạn tới đón.

Lạch cách lạch cách vài cái, Tô Thiển nhấn nút gửi đi, thế này cô mới bình tĩnh thở ra một hơi.

“Tô Thiển, đừng vọng tưởng thoát khỏi bàn tay tôi, chỉ cần tôi không cho phép, nghĩ em cũng đừng nghĩ.”

Lúc này, An Thần toát lên một chút lãnh ý nhẹ nhàng. Đúng vậy, cho tới bây giờ anh đều bá đạo như vậy. Chỉ cần anh muốn sẽ không cho phép người khác cự tuyệt.

“Vừa thấy em chưa ăn gì, trên đường Bắc Kinh mới mở một nhà hàng Hàn Quốc, đi ăn thử nhé?”

Tô Thiển chống tay lên trán: “Tôi thích ăn cơm Trung Quốc.”

Nếu không thoát khỏi, tạm thời cô cứ thuận theo tự nhiên đi, có trời biết, tâm tình Tô Thiển cô đã vượt quá mức độ tốt bình thường.

“Nguyên lai em không thích đồ ăn nước ngoài”. An Thần ra vẻ lắm bầm lều bầu.

Tô Thiển đương nhiên biết ý tứ của anh, một năm qua, chỉ cần anh bảo, Tô Thiển toàn bộ nghe lời.

“Vậy về nhà để cô Lí nấu.”

An Thần đánh tay lái, một đường hướng khu biệt thự chạy xe tới.

Tô Thiển nhìn An Thần lái xe hơi hơi ngầy ngời, một năm, lần đầu tiên cô ngồi xe của anh, không giống như những xe khác, xe anh luôn có một hương thơm dễ chịu.

Trở lại biệt thự, kim đồng hồ đã chỉ mười một giờ, cô Lí đã về nhà.

Tô Thiển sờ sờ bụng tóp queo của mình, lập tức vén tay áo lên vào phòng bếp.

“Chẳng lẽ em biết nấu cơm?”

An Thần đứng trước phòng bếp, vẻ mặt tò mò nhìn Tô Thiển.

Tô Thiển không đáp lời, có thể nấu cơm hay không không phải miệng nói là người khác có thể tin tưởng.

Lấy ra từ trong tủ lạnh ớt xanh đã rửa sạch rồi rửa sạch thái sợi, lại mang thêm ra một ít rau xanh rửa sạch cho vào chiếc rổ.

Trước kia ở nhà, cái gì cô cũng không biết trừ nấu cơm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Anh ra ngoài trước một lát, chút nữa là được.”

Tô Thiển nhìn An Thần đứng ở cửa, hơi hơi nhíu mày.

Quả nhiên An Thần nghe xong trở lại phòng khách, mở tivi, nhìn tivi toàn phim truyền hình, nhằm chán nhàn điều khiển từ xa không ngừng đổi kênh.

một lát sau, một bàn thức ăn nhìn rất ngon miệng được dọn ra. Tổng cộng có bốn món ăn và một món canh.

Thịt cá thái sợi, cung bào kê đinh, thịt xào, rau xào, và canh mây (trứng, cà chua)[*]. Năm món ăn bình thường nhưng lại làm An Thần nuốt nước miếng liên tục.

Còn rất thơm!

“Ném thử xem hương vị thế nào, một năm rồi chưa làm đồ ăn, hy vọng tay nghề chưa bị hỏng”.

An Thần bình tĩnh nuốt nuốt nước miếng, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng thịt đưa vào miệng tao nhai nuốt.

Tô Thiển đưa tới trước mặt anh một bát com cùng canh: “Trước hết hãy uống canh, có tác dụng dưỡng da làm đẹp da.”.

An Thần bưng bát canh lên uống: “Xem ra một năm qua tôi đã không để ý tới em, hiện tại mới thấy em thật khác lạ.”.

Trước kia chỉ cảm thấy cô tinh xảo như rối gỗ, cho tới hôm nay mới phát hiện, cô có sức sống vượt qua người thường, cũng sẽ cãi nhau khi tức giận như mọi người con gái khác.

Thậm chí, cô so với các cô gái khác có mị lực hơn, có can đảm cự tuyệt anh, có thể ở trước mặt anh bình tĩnh hoàn toàn không có một chút khác thường. Đây là tình huống anh chưa bao giờ gặp qua.

“Khi đó cùng hiện tại khác nhau, trước kia anh là chủ nợ, tôi trả nợ mới thế.”.

Tô Thiển đáp thực tự nhiên giống như chuyện cô vừa nói chỉ là vân đạm phong khinh.

Bởi vì câu trả lời của cô, sắc mặt An Thần trầm xuống. Chính là trả nợ mà thôi, lời này nghe thật không thoải mái, tuy rằng cô nói là sự thật.

“Tắm rửa một chút rồi đi ngủ sớm đi.”.

An Thần buông đũa, tao nhai xoay người lên lầu.

Tô Thiển ngây ngốc nhìn theo bóng dáng của anh, ai nói lòng phụ nữ khó đoán, cô nghĩ đàn ông mới là loài động vật khó hiểu, chỉ trong ba giây đã tái mặt, biểu diễn loại kịch thường xuyên biến sắc mặt sao?

Mặc kệ hắn ta, cô còn chưa ăn chút nào đâu, bình tĩnh cầm đôi đũa, tiếp tục với đồ ăn càn quét.

Tô Thiển là người nổi tiếng ăn nhiều không béo, mặc kệ ăn như thế nào, mặc kệ là ăn nhiều hay ít thịt. thật sự luôn làm giới nữ ghen tị với cô về điều này.

Lắp đầy bụng, Tô Thiển đối với chồng bát đũa mà phát sầu, cô chỉ muốn ăn com không muốn rửa bát. cô thật sự không nghĩ phải rửa, nhưng không rửa, để lại cho cô Lí lại cảm thấy mình rất kiêu.

Rối rắm cả buổi, cô mới cẩn thận rửa bát đưa vào phòng bếp.

Tô Thiển rửa xong cũng là lúc Nhiệm Mạn gọi điện tới.

“Cái gì? Cậu không về?”.

Tô Thiển yên lặng đem di động cách thật xa lỗ tai mình, xác định tiếng gầm gừ trong điện thoại hầu như biến mất cô mới lần nữa đem lại gần lỗ tai.

“Nếu cậu nguyện ý nửa đêm tới đón tớ, tớ cũng không để ý.”.

thật sự bây giờ cô ước gì mình có thể lập tức rời đi

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trước bảy giờ nhớ rõ về nhà

Edit: Thụy An

Beta: Vân

“Nghĩ hay đấy, dù sao tên kia cũng không ăn cậu, cậu cứ tạm chấp nhận ở đó đi, ngày mai sớm về nha.”.

Tô Thiển tắt điện thoại, trên người cảm thấy dính dính thật khó chịu.

Tắm tã xong, Tô Thiển mở máy tính lướt web một chút rồi mới tắt đi, sửa soạn về giường ngủ.

Nhường như đây đã là một thói quen của cô.

Sáu giờ, Tô Thiển đứng giờ rồi giường đi chạy bộ, chạy tới khi thể lực cạn kiệt mới trở về nghỉ tạm mười lăm phút, sau đó đi tắm rửa.

“Thiếu phu nhân, bữa sáng đã chuẩn bị tốt.”

cô Lí thấy Tô Thiển thì hơi sững sốt, như trước cung kính lên tiếng chào hỏi, trên mặt vĩnh viễn mang theo vẻ tươi cười làm tâm tình Tô Thiển tốt lên rất nhiều.

Tô Thiển không như ngày trước chờ An Thần xuống mới dùng cơm, gật gật đầu với cô Lí rồi ăn luôn phần của mình làm cho cô Lí có chút ngoài ý muốn.

Lúc An Thần xuống, Tô Thiển đã gặm xong bánh mì của mình, đang tạo nhã uống sữa.

An Thần nhìn chằm chằm Tô Thiển làm hại cô nghĩ mặt mình lại dính bột bánh, liền đưa tay lên sờ, xác định không có liền trừng mắt liếc anh một cái.

“Hôm nay công ty có việc, khả năng tôi sẽ về muộn một chút, em tùy ý làm gì cũng được nhưng nhớ rõ trước bảy giờ phải có mặt ở nhà.”

Nhìn nửa ngày, An Thần mới nói một câu như vậy.

Tô Thiển không thèm để ý tiếp tục uống sữa, nửa câu đầu cô miễn cưỡng có thể nghe nhưng nửa câu sau cô trực tiếp để ngoài tai.

“Đúng bảy giờ tôi sẽ gọi điện về nhà, lúc đó em trực tiếp nghe điện.”

An Thần cắn một miếng bánh tiếp tục bỏ xung.

Tay đang lấy chén của Tô Thiển liền dừng lại một chút, không khỏi bội phục người đàn ông này, một chút đường sống đều không lưu.

Chờ An Thần đi làm, chân trước của hắn ta vừa đi, Tô Thiển liền đi theo sau bước ra ngoài.

Tô Thiển nhìn hai cánh cổng lớn xa hoa với hai con sư tử to nhện không được liền hỏi hai người bảo vệ: “Hai con sư tử này đưa tới khi nào?”

“Thiếu phu nhân, hai con sư tử bằng đá vẫn luôn ở đây mà.” Hai bảo vệ đồng loạt xấu hổ.

Tô Thiển nhanh chóng khép miệng, thật ngượng ngùng, ở đây một năm mà không chú ý tới hai con sư tử khổng lồ này, điều này thật làm cho người ta buồn bực.

Nhiệm Mạn còn đang đi làm, Tô Thiển quyết định tới một công ty quảng cáo xin phỏng vấn, đối phương yêu cầu bằng cấp khoa chính quy, trình diện xong mới phát hiện, người phỏng vấn tới không ít, người người đều trang điểm xinh đẹp như mỹ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tô Thiển nhìn lại bản thân mình, trên người mình mặc áo phông quần jean còn người ta nào áo dây quần hiệu, nhất thờ cảm thấy mình nhà quê.

Cuộc phỏng vấn bắt đầu mà vấn đề được hỏi chỉ là có thể chịu khổ được không, có thể chịu đựng việc phải làm thêm giờ không, có thể chịu được phải đi công tác thường xuyên rồi hỏi thêm một số vấn đề linh tinh khác.

So sánh với những người khác, Tô Thiển bình tĩnh hơn. cô cảm thấy, là chính mình thì chẳng có gì phải lo lắng cả.

"cô Tô, chúng tôi đã xem qua hồ sơ của cô, thấy trước kia cô chưa từng có kinh nghiệm làm việc gì, người chúng tôi tuyển là thư kí giám đốc, nhưng chúng tôi cảm thấy dung mạo, khí chất của cô rất thích hợp làm công việc này. Nếu như cô đồng ý, chúng tôi có thể đem cô an bài qua vòng phỏng vấn."

Mấy người phỏng vấn đón tiếp rất vồn vã, một người trong số đó mỉm cười và giải thích cho cô hiểu.

Tô Thiển mỉm cười yếu ớt, cô hiểu rằng mình không phải minh tinh màn ảnh gì, nên ngay lập tức cất hồ sơ nói: "Xin chân thành cảm ơn, nhưng xin cho tôi thời gian suy nghĩ."

Người phụ nữ mỉm cười gật đầu, đưa danh thiếp cho cô: "Được, khi nào suy nghĩ kỹ hãy gọi điện cho chúng tôi."

Tô Thiển gật đầu đứng dậy: "Cảm ơn, hẹn gặp lại."

Ra khỏi đại sảnh, Tô Thiển lấy tay che đi cái nắng như thiêu kia thì có một chiếc xe Benz dừng lại ngay trước mặt mình.

Chờ khi kính xe hạ xuống Tô Thiển mới nhìn vào bên trong.

"Tô Thiển là em?" Giọng nam trầm thấp dễ nghe kèm theo một chút hưng phấn truyền vào tai cô.

Tô Thiển nhìn anh chàng, rồi suy nghĩ một lúc lâu sau cũng không nhớ nổi anh ta là ai, nhưng anh ta đã nói đúng tên mình mà vừa nhìn đã nhận ra mình nên ngay lập tức nói: "Em tới để phỏng vấn, anh..."

"Em chờ một chút, anh đi đổ xe, nếu không anh lại nhận thêm một biên lai tiền phạt nữa."

Anh chàng đùa cô, chờ khi đã đổ xong xe, đã nhìn thấy Tô Thiển đứng dưới bóng một cây cổ thụ.

"Trời rất nắng, cẩn thận trúng gió, chúng ta đi sang quán cà phê đối diện ngồi nói chuyện chút nhé."

Tô Thiển vẫn cảm thấy do dự, cô không rõ anh ta nhưng vẫn muốn ngồi một chút.

Lại không muốn phụ ý tốt của đối phương nên đồng ý ngay. Anh ta lại còn đẹp trai ngời ngời, cũng không giống người xấu chứ.

Vừa bước vào quán cà phê, hơi mát từ điều hòa đã khiến cô mát lạnh. Chỉ 1 chữ thôi: thoải mái (*Theo tiếng trung thoải mái chỉ gồm đúng 1 chữ, nhưng theo tiếng việt thì tới tận 2 chữ mà mình tôn trong bản gốc tiếng trung nên giữ nguyên là 1 chữ*).

"Tiên sinh, tiểu thư, hai người cần dùng gì?"

"Cho cô đây một ly Cappuchino, cho tôi một ly Moka."

Vừa mới ngồi xuống anh chàng này đã mời hân hai ly cà phê.

Tô Thiển ngạc nhiên: "Anh biết khẩu vị của tôi?"

Anh chàng cười khỏ một tiếng: "Tô Thiển, anh chỉ cần liếc cũng biết em quen bég anh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rốt cuộc đây là nhân vật nào?

Edit: Thụy An

Beta: Vân

Tô Thiển nghĩ nghĩ, lục tìm trong đầu cô nửa ngày cũng không nhớ ra mình quen người nào như thế.

"Em quên rồi sao? Con sen...".

Con sen??? Tô Thiển cả kinh, trong nháy mắt nhớ tới người bạn ngày bé hay chơi cùng, Vạn Dạ.

"Trời, anh là Vạn Dạ???".

Tô Thiển nhật nhẽo định dùng mắt quét nhìn lại người trước mặt một lần nữa, rốt cục bình tĩnh đưa ra kết luận, quả nhiên con trai sau 18 tuổi sẽ biến thân.

Mới trước đây anh ta thường cùng cô chạy chân trần trên cát nhét vỏ sò, bởi vì yêu thích treo hai sợi dài lên đầu như râu con rồng nên bị Tô Thiển cô đặt cho biệt hiệu con sen.

Con ốc senTrước mắt Vạn Dạ, khuôn mặt anh tuấn, mũi cao, môi bạc mỏng, đặc biệt có cặp mắt mê người, nhìn thế nào cũng có vẻ hoa đào.

Nếu mỗi ngày Tô Thiển không nhìn thấy trong nhà có một ông chồng tuyệt sắc trên danh nghĩa, chắc cô sẽ mất đi khả năng miễn dịch.

"Tô Thiển, trí nhớ của em không tốt chút nào, anh chỉ liếc mắt một cái là nhận ra em".

Vạn Dạ lắc đầu nhìn giai nhân mà trong lòng thật vui mừng.

Tô Thiển mất tự nhiên vuốt vuốt tóc: “Mấy năm nay anh khỏe không? Bác trai bác gái đều khỏe cả chứ?”.

Vạn Dạ gật đầu, đều khỏe, nhưng người không tốt chính là cô, anh luôn nghe Nhiễm Mạn nói, hiện tại cô luôn cô đơn một mình.

Anh vẫn luôn thích cô, vốn nghe nhà cô gặp chuyện không may thì sau khi trở về nước sẽ chăm sóc cô nhưng cô lại đi trước một bước gả cho người khác.

“Em vừa nói đi đâu phỏng vấn?”. Vạn Dạ dòi đi đề tài, không muốn cho Tô Thiển nhớ lại nhiều về quá khứ.

Tô Thiển lắc đầu: “Là một công ty quảng cáo nhưng đáng tiếc em không có kinh nghiệm”.

Vạn Dạ hơi sùng sốt, khoe miệng lập tức cong lên thành một nụ cười: “Là công ty quảng cáo mặt hàng gia đình?”.

Tô Thiển không để ý, gật gật đầu, dù sao công ty quảng cáo ngay bên kia, chắc do anh đoán thôi.

“Anh cảm thấy bọn họ sẽ nhận em vào làm đấy.”.

Vạn Dạ tung một câu làm Tô Thiển như lọt vào sương mù. Anh lập tức buông xuống mi mắt âm thầm may mắn vì đã gặp cô. Anh đột nhiên cảm thấy mình đã đề thông báo tuyển dụng với yêu cầu trình độ kinh nghiệm hơi cao.

Tô Thiển không để ý lắm gật gật đầu, bụng oa oa kêu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Sắc mặt Tô Thiển đỏ lên, lập tức bình tĩnh bổ sung một câu: “Vạn đại gia, đã tới thời gian ăn cơm”.

Vạn Dạ cười ha ha: “Khẩu vị của em hẳn là không thay đổi nhỉ, Vương Giác bên kia có nhà hàng cay Tứ Xuyên làm rất chính tông, cùng nhau đi nếm thử xem”.

Đến quán, Vạn Dạ dừng xe, xuống xe thực ga lẳng thây Tô Thiển mở cửa xe. Tô Thiển cảm thán, này thật đúng là cái người mà cô luôn khi dễ ngày xưa đây sao?

“Tô Thiển, em muốn ăn gì?”

Vạn Dạ đem thực đơn tới tay Tô Thiển, dịu dàng nhìn cô. Tô Thiển nhìn lướt qua, ngón tay lướt qua thực đơn, rồi tao nhã khép lại.

“Cá dưa chua, mướp đắng hầm, dưa chuột xào dấm chua, cá ốt băm, canh tôm bí đao, cảm ơn!”

“Tiểu Tô Tô, em đang giúp anh tiết kiệm tiền sao?”. Vạn Dạ khoe mắt mang theo ý cười nhìn cô, thật sự càng nhìn càng thích.

Tô Thiển hé miệng cười nhẹ, thực không khách khí đáp: “Kia vậy thì... anh mời em ăn dài dài đi”.

Vạn Dạ nghe vậy khoe miệng bật ra tràng cười to, Tô Thiển vẫn là Tô Thiển trước kia, tuyệt đối không cùng anh khách khí.

Tô Thiển cay liên le lưỡi, sắc mặt hồng hồng.

“Tiểu Thiển, uống chút canh này, xem em ăn thật cay”.

Vạn Dạ lấy một bát canh đưa tới tay Tô Thiển, cẩn thận giúp cô lau đi mồ hôi trên chóp mũi.

Ngoài cửa sổ đỗ lại một chiếc xe, An Thần đen mặt nhìn người con gái về mặt cười sáng lạn trong quán, rốt cục không bình tĩnh cầm lấy di động lên gọi.

“Em đang ở đâu?”.

Tô Thiển cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, nuốt xuống miếng dưa chua mới lau miệng: “một nhà hàng đồ ăn cay Tứ Xuyên ở Vương Giác”.

“Cùng ai ở đó? Nam hay nữ?”.

Tô Thiển nghe ngữ khí chất vấn của An Thần, giọng nói có vẻ lạnh hơn so với bình thường liền cau mày: “An Thần, anh không bao giờ hỏi tôi việc riêng

tư mà.”

“hiện tại hỏi, mau trả lời”.

Vẫn là ngữ khí lãnh đạm, nhưng ẩn chứa trong đó là sự tức giận không dễ phát hiện.

Tô Thiển nhăn mặt, Vạn Dạ lo lắng hỏi: “Tiểu Thiển, làm sao thế?”.

Tô Thiển lắc đầu, phun ra: “Tất máy!”.

“không có việc gì, tiếp tục ăn đi”.

An Thần sững sờ nhìn di động thấy hiển thị kết thúc cuộc gọi, giấy tiếp theo liền nổi giận lôi đình.

Tô Thiển, có phải hay không tôi đối với em rất dung túng?!!!!.

Cư nhiên ngay cả điện thoại của anh mà cũng dám ngắt, nhìn cô trước kia nhu thuận đúng là xem nhầm cô?.

Chưa từng thấy ai dám như thế với anh, là ai cấp cho cô thêm lá gan?

Quyết đoán mở cửa xe, bước xuống, mắt híp lại, dùng ngón tay bóp mũi bước vào nhà ăn.

Tô Thiển uống thêm một ngụm canh mới thỏa mãn nheo mắt cười.

“Tô Thiển, em một chút cũng chưa thay đổi. Vẫn như trước đây là nữ vương trong lòng anh.”.

Tô Thiển cười gượng hai tiếng, nghĩ tới trước đây làm cho Vạn Dạ quỳ rạp trên mặt đất bị mình nhảy lên cười, một bên kêu nữ vương.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tiết mục cầu huyết hai nam tranh nữ!

Edit: Thụy An

Beta: Vân

“không nghĩ tới anh nhớ nhiều chuyện trước kia như vậy, trước đây không hiểu chuyện, anh đừng cùng em so đo”.

Tô Thiển biết trước đây mình nghịch ngợm đến chính cô cũng khó có thể tin, càng lớn thay đổi càng nhiều, cô đột nhiên tưởng tượng hiện tại Vạn Dạ quỳ rạp trên mặt đất bị mình cười ở trên lưng sau đó kêu nữ vương không khỏi cười nhạo ra tiếng.

“Tô Thiển, em thật vui về a?”. Trầm thấp mang theo từ tính thanh âm đàn ông vang lên ở bên tai, dọa Tô Thiển run run.

không cần quay đầu lại cô cũng biết là ai.

“Tiểu Thiển, vị này là?”. Bản năng, Vạn Dạ tràn ngập địch ý.

“Là chồng của cô ấy.” An Thần một phen tóm lấy Tô Thiển, tay đặt lên vòng eo của cô, Tô Thiển nháy mắt hóa thạch.

Hai người nam nhâm trông mắt đều rực lửa chiến.

Vạn Dạ đứng dậy, mắt nhìn bàn tay đang đặt ở eo Tô Thiển, thật chói mắt: “Anh là An Thần?”.

Quả nhiên khí chất rất mạnh, tuy rằng Vạn Dạ là cực phẩm nữ nam nhưng đứng trước mặt hắn không thừa nhận cũng không được, anh ta có mị lực lóng lánh như kim cương.

Tô Thiển không được tự nhiên, muốn tránh khỏi bàn tay của An Thần nhưng An Thần giữ thật chặt làm cô sinh đau.

“không thấy sao, anh làm đau cô ấy?”. Vạn Dạ tức giận, người này tính tình quá bá đạo không thích hợp với tính cách bình thân của Tô Thiển.

An Thần hừ nhẹ: “Lập tức sẽ càng đau.”.

Trực tiếp lấy tay kéo cô vào, cổ định vào ngực, môi liền áp chế mang theo tức giận.

Tô Thiển trừng lớn đôi mắt, cơ hồ từ khi môi tiếp xúc với môi liền cảm thấy trời đất xoay chuyển.

Chung quanh tất cả các thực khách đều ngẩn nhìn tiết mục cầu huyết hai nam tranh giành một nữ.

An Thần trong lòng ăn giấm chua, mang theo trừng phạt cắn cánh môi của Tô Thiển, máu nháy mắt lưu chuyển giữa hai đôi môi.

Vạn Dạ hóa đá trong nháy mắt, hần còn chưa có làm gì đâu, người này lại có thể ghen như vậy.

Tô Thiển ăn đau, tưởng đẩy anh ra nhưng không thể nào động đậy, An Thần một tay đem Tô Thiển ấn lên cửa thủy tinh một bên tiếp tục hôn sâu hơn. Cạy mở hàm răng của cô, nhắm nháp hương vị máu tươi ẩm ướt, mút vào hương vị ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ở thời điểm Tô Thiển không thể hô hấp được nữa, An Thần liền rời khỏi môi cô, đưa tay lên vuốt ve cánh môi.

“Cư nhiên dám sau lưng tôi vụng trộm yêu đương, tôi thật muốn bóp chết em.”.

Sau đó, mắt chuyển sang Vạn Dạ mang theo lửa: “nói cho tôi biết người đàn ông này là ai?”.

Tô Thiển lấy lại tinh thần, môi ần ần đau, cắn tức: “An Thần, anh ấy là bạn cũ trước đây của tôi, anh có thể đừng phát hỏa lung tung hay không?”.

Vạn Dạ dè xuống đáy lòng lửa giận, chậm rãi buông ra bàn tay đang nắm chặt thành quyền, Tô Thiển cùng anh quang minh chính đại, anh hiện tại có thể làm là giám sát cho Tô Thiển phiên toái.

“An Thần, tôi là Vạn Dạ, anh nên nhớ kỹ, nếu anh không thể đem lại hạnh phúc cho Tô Thiển thì đem cô ấy trả lại cho tôi.”. Rồi quay sang Tô Thiển gật đầu: “Tiểu Thiển, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.”.

Đáng chết! An Thần nghe Vạn Dạ khiêu khích không chút che giấu, mặt liền đen hơn phân nửa.

“Ồi chào, Vạn Dạ, lưu lại cho em số điện thoại, a...”, vừa mới hô to, miệng cô liền đau tới mức sắc mặt vắn vẹo.

Trong ánh mắt An Thần lửa bắn ra bốn phía, một phen khiêng Tô Thiển ra ngoài lưu lại ánh mắt kinh ngạc của quần chúng.

“An Thần, anh làm gì, thả tôi xuống!!!”. Tô Thiển nắm tóc An Thần, rất muốn nhổ sạch tron.

An Thần hung tợn nhét cô vào xe, vèo một tiếng liền phóng đi.

“Đồ điên, bệnh thần kinh!”, Tô Thiển thấy tóc độ càng ngày càng cao không khỏi mắng to.

An Thần không nói lời nào vẫn đen mặt lái xe.

“An Thần, anh rốt cuộc muốn làm gì? Anh hôm nay không phải bề bộn nhiều việc sao? A?”.

An Thần không để ý tới cô, tiếp điện thoại, nhanh chóng thay đổi hướng đi.

“Anh vừa muốn làm gì?”.

Tô Thiển sờ sờ đầu, thật sự không biết nam nhân này nghĩ cái gì.

“Câm miệng, Tô Thiển, nói lần cuối cùng với em, em còn dám cho anh một lần nữa cái móc vợ ngoại tình anh liền bóp chết em.”.

cô gái đáng chết, trước mặt hần mà còn cùng người đàn ông khác thông đồng.

Nhìn miệng cô sưng lên, khoe miệng nhếch nhếch nghĩ tới hương vị đó có vẻ không tệ lắm.

“An Thần, tôi nói lần cuối cùng, chúng tôi không có quan hệ đó, nếu anh cảm thấy tôi cho anh đội nón xanh thì đó là do anh nghĩ, cùng tôi không có quan

hệ, ok?".

Tô Thiển thở dài một hơi, quay đầu ra cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, không thèm để ý tới anh.

An Thần trong lòng buồn bực, một quyền nện vào tay lái xe, cô gái đáng chết, tốt xấu gì bọn họ cũng là quan hệ vợ chồng mà.

Trong xe không khí có chút áp lực, Tô Thiển không nói gì, cô chính là cô gái không tim không phổi, áp lực chủ yếu đến từ người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: MD, đây rốt cuộc là gara hay là đại sảnh triển lãm xe?

Edit: Thụy An

Beta: Vân

Qua mấy con phố, xe từ từ tiến vào con đường mòn trong rừng chỉ đủ cho một xe đi. Vì bây giờ đang là mùa xuân nên ven đường có đủ mọi loại hoa đua nhau nở, thật quá đẹp!

Tô Thiển nhìn ngây cả người, trong cái thành phố này lại có nơi thanh nhã, yên bình thế này sao?

Nhưng cô tuyệt đối không dám lại gần chỗ hoa này, khoe môi gọn lên về chăm chọc, trớ trêu thay, cô bị dị ứng với phấn hoa.

Sau khoảng 15' xe tiến vào một trang viên, cô xác định, đây nhất định là trang viên. Đặc biệt, trước cửa lớn còn có hai hàng vệ sĩ, mặc trang phục đen, nhìn thấy xe vào thì đồng loạt cúi chào.

đi vào trong trang viên, cứ cách 50m lại có một vệ sĩ đứng nghiêm trang, ai cũng nhìn về phía xe của hai người cúi chào. Từ đó có thể nhìn ra, dường như họ rất kính trọng chủ nhân của chiếc xe này!

Tô Thiển kinh ngạc, rốt cuộc, đây là đâu? Có hòn non bộ, có suối phun, có thác nước, có hồ cá lớn, thậm chí còn có một vườn hoa to, trong trang viên, có nườm nượp tòa nhà lớn, xen giữa là những hành lang rộng lớn nối tiếp nhau.

Lúc xe dừng lại ở gara, con người của Tô Thiển chỉ chực rút khỏi trong mắt.

MD, đây rốt cuộc là gara hay là đại sảnh triển lãm oto?

BMW, Audi, Ferrari, Rolls-Royce, Mercedes-Benz, Lincoln, thậm chí còn có 1 chiếc Bugatti Veyron... Đổ chật cả nhà xe đều là những loại số lượng có hạn.

Tô Thiển còn chưa có phản ứng gì thì đã bị An Thần túm lấy cánh tay mà kéo vào tòa nhà cao nhất trong trang viên--- Tòa nhà trong mây.

Cả tòa cao ốc này có 111 tầng, cao gần 500 thước, liếc nhìn qua thì đúng là đâm thẳng lên trời, không trách tên nó lại như thế.

Hai vệ sĩ đứng trước cửa cùng với nhân viên lễ tân tròn mắt lên, không dám tin vào mắt mình, đây là lần đầu tiên tổng tài đưa phụ nữ vào chỗ này.

Chẳng lẽ, đây chính là tổng tài phu nhân trong truyền thuyết hay sao?

Thái độ của Tô Thiển không ngừng biến đổi, mặc cho mình bị An Thần túm tay nhét vào trong thang máy, đây là thang máy chuyên dụng nên trông trơn.

"An Thần, nơi này là...?"

Cuối cùng, Tô Thiển hiểu kì tới mức phải mở miệng ra hỏi.

An Thần ngao ngễ liếc nhìn cô một cái thì nhớ lại lúc này cô ngồi ăn cùng một tên đàn ông khác, tình chàng ý thiếp, thì lại dùng lực giữ chặt lấy cổ tay cô vì con tức đang cuộn trào.

"Đau."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tô Thiển nhăn mặt, nhăn mũi, người này, không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc sao?

Thang máy dừng lại tại tầng 100, cửa mở ra, mấy người ùn ùn kéo vào, nhìn thấy vẻ mặt An Thần lạnh tanh, trên khuôn mặt tuần tú kia không chút biểu cảm. Sau đó riu rít lui vào phía trong của thang máy, vẻ mặt nghiêng tức hơn.

"Chào lão đại."

âm thanh gọn nhẹ nhưng vẫn đủ lớn!

Tô Thiển nhú mày, lão đại? Cảm giác này rất giống đầu đất. Chẳng trách hấn ta ngạo mạn như vậy.

"Điều này không thể được sao? Có muốn thử cảm giác chạy 5km không?"

Nháy mắt, mấy người đó như đang gặp quỷ, cố trở lại phòng làm việc của mình bằng tốc độ nhanh nhất rồi vỗ vỗ ngực sợ hãi.

An Thần nhàn nhã bước ra khỏi thang máy, nắm lấy cổ tay Tô Thiển kéo vào phòng giám đốc, động tác thô lỗ này tuyệt đối không giống ngày thường chút nào mặc dù vẫn lãnh đạm nhưng vẫn ôn hòa.

"An Thần anh có chuyện gì thì nói ra, có gì thì nói. Anh già bộ trên đường vẫn chưa đủ sao?"

Tô Thiển đã hoàn toàn nổi giận, cô lại không nhịn được mà bùng nổ ngôn ngữ rồi. Amen, xin vui lòng tha thứ cho sự hồ đồ của con...

"Tô Thiển, em còn gọi tôi bằng tên nữa, tôi quăng em từ trên này xuống em có tin không?"

Người phụ nữ chết tiệt này, làm điều sai trái mà còn dám hét lên với mình như thế, cô ấy không phải nghĩ mình đã sống quá lâu rồi không?

"Anh ném đi, cứ ném đi, An Thần, anh có gan cứ ném tôi xuống đi!!!" TM, rốt cuộc anh ta nghĩ cô là người thế nào hà, hả?

An Thần bước thêm một bước, nắm lấy cái cổ mịn màng của cô, đáng chết, cô ta nghĩ anh là người chỉ biết nói miệng à?

"Tô Thiển, tôi cho em thêm một cơ hội nữa, đem câu nói vừa rồi của em rút lại, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

An Thần nghiêng răng nghiêng lợi, đôi đồng tử đen dần, sắc lại.

Tính khí Tô Thiển cũng cương: "Lời đã nói ra, tôi không rút cũng chẳng muốn rút lại."

Trong nháy mắt, dưới chân Tô Thiển không còn gì, lúc cô kịp phản ứng lại thì đã ở vị trí trên cao mấy trăm mét.

Sắc mặt Tô Thiển tái nhợt, trời biết từ nhỏ cô đã sợ độ cao! hiện tại, cô chỉ cảm nhận được cơn choáng váng đầu óc, hoa mắt chóng mặt.

"Tô Thiển, tôi đếm đến ba, nếu em còn không chịu nhận lỗi, thì đừng trách tôi vô tình." Ngữ điệu của An Thần lạnh tanh không khác làm người khác run rẩy.

Phía dưới, nhân viên an ninh sững cả người, nhìn vị phu nhân đang ở giữa không trung kia chỉ là một chấm đen bé xíu.

Lão đại nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Vừa mới chạy vào phòng làm việc, mấy người chợt nghe thấy tiếng lão đại gầm lên giận dữ, thì mới trực tiếp chạy vào hành lang bên cạnh xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: An Thần, chị đây coi thường anh 1

Vừa mới chạy vào phòng làm việc, mấy người chợt nghe thấy tiếng lão đại gầm lên giận dữ, thì mới trực tiếp chạy vào hành lang bên cạnh xem náo nhiệt.

"An Thần, muốn chị đây cầu xin anh ư, anh có nghĩ cũng đừng mơ, tôi nói, có gan anh cứ ném, không ném thì quả thật chị đây đã quá coi thường anh

rồi!!"

Dù trong lòng Tô Thiên sợ mún chết, cô cũng không thể khuất phục trước tên đàn ông này được!

Nếu anh ta cho Tô Thiên cô là loại đàn bà nhìn thấy trai đẹp là mê ngay, là loại người bị uy hiếp sẽ khuất phục, thì anh ta làm to rồi!!

Tô Thiên đây không phải là người dễ chọc đâu!!

Đột nhiên, Tô Thiên chỉ cảm thấy áp lực đè nặng lên cơ thể hoàn toàn biến mất, xung quanh chỉ là những tiếng la hét.

Cô cắn răng, nhắm chặt mắt lại, đại não u ám, hôn mê bất tỉnh!!

"Đây cô gái ngang bướng!!!"

Bản Từ giờ ngón tay cái lên, dám nói chuyện với lão đại kiểu đó, lại còn dám xưng là chị đây, mắng thẳng vào mặt lão đại, có lẽ chỉ có mình cô gái này thôi.

Thánh Kiệt trừng mắt càng to, cô gái này là ai? Hắn muốn thay đổi thần tượng!

Y Na và Vũ Đình chỉ trao đổi với nhau qua ánh mắt, thêm 1 lần nữa, phòng làm việc trở nên yên lặng. Đây các cô gái không được tò mò!

"Tôi có 1 cảm giác, dù có phải đắc tội với ông chủ, cũng không thể đắc tội với cô gái này."

An Dịch mặt không biến sắc, đi khỏi chỗ này luôn.

Bản Từ và Khánh Kiệt đồng thanh nói 1 tiếng rồi trực tiếp đem câu nói này bỏ qua luôn.

"Khi nào cô ấy mới tỉnh?"

An Thần yên lặng đứng trước giường nhìn cô gái đang bất tỉnh kia, khóe miệng nhếch lên 1 chút, cô gái ngốc, rõ ràng sợ muốn chết cũng cố tình không chịu nhận thua!

Đúng là người phụ nữ của anh, nên có sự can đảm và kiên quyết thế này!!

"Qua tám 4h nữa, anh , anh không phải ở sau lưng chị đâu đi tìm... khụ...khụ..."

Lưu Hoa che giấu cảm xúc trong tiếng ho, nhưng khóe mắt tràn ngập ý cười.

An Thần đen mặt: "Chú cho rằng anh cũng phóng khoáng như chú sao?"

Lưu Hoa bác sĩ riêng của An Thần, cũng là người bạn tốt nhất của anh.

"Mẫu Đan Hoa Hạ Từ, dù có thành quỷ vẫn phong lưu." Đây là châm ngôn cuộc sống của anh chàng và cũng cứ theo đó mà áp dụng, thay bạn gái so với thay áo còn nhanh hơn. Em nào lâu nhất cũng không qua nổi 1 tuần. Cuộc sống là thế, nhất là đối với đàn ông, càng phải hưởng thụ.

An Thần liếc anh chàng 1 cái rồi xoay thẳng người đi vào phòng làm việc, gọi điện giao cho Y Na, Vũ Đình nhiệm vụ chăm sóc Tô Thiên trên tầng 111.

Y Na và Vũ Đình đi lại xung quanh cái giường, nhìn chăm chăm vào Tô thiên, nhìn xuôi nhìn ngược, đúng là rất có khí chất của 1 cô gái. Lúc trước, 2 người nghĩ mãi, không biết cô gái thế nào mới có thể xứng với lão đại hoàn mỹ của họ, cuối cùng cũng được diện kiến chân nhân.

Đồng thời, tia hi vọng trong lòng 2 người cũng theo đó mà tan vỡ, An Thần là bạch mã hoàng tử trong lòng của bao cô gái, chỉ có trời biết, khi nghe tin An Thần đã kết hôn, có bao nhiêu cô gái nhảy lầu tự sát đây!

Cô gái này, thật sự là quá may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: An Thần, chị đây coi thường anh 2

KHi Tô Thiển tỉnh lại đã là buổi tối, trong lúc mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cô bị ánh đèn làm cho chói mắt. Nhìn thấy 2 gương mặt xinh đẹp ngay trước mắt, con người càng mở to hơn.

Tô Thiển nhắm mắt lại, buồn bực thì thầm: "Thì ra sau khi chết cũng sinh ra ảo giác."

Y Na và Đinh Vũ không nhận được mà giật giật khóe miệng, còn có thể ảo tưởng sao?

"Cô chưa chết, còn sống rành rành nè, mở mắt ra nhìn 1 chút đi." Y Na thận trọng lấy ngón tay chọc chọc tay cô.

Tô Thiển mở miệng nói: "Roi từ tầng 100 xuống, tôi khẳng định thân thể của tôi trở thành thịt vụn rồi, hiện giờ, tôi không cảm thấy đau chút nào, nhất định đây là linh hồn tôi. Amen, cảm tạ trời cao..."

Ngoài cửa, An Thần và Lưu Hoa chuẩn bị đi vào cũng hắc tuyến đầy đầu, An Thần không nghĩ rằng cô gái này lại có thể ăn nói lung tung tới mức đó. Bước vào trong phòng, Y Na và Đinh Vũ bất đắc dĩ nhún nhún vai.

"Tô Thiển, tôi cho em 3 giây, mở mắt ra." Giọng nói cùng ngữ điệu vẫn lạnh tanh như cũ. Con người của Tô Thiển đảo xong 1 vòng, lông mi động dậy cũng không chịu mở mắt.

An Thần nhíu chân mày: "Một!"

Y NA và Đinh Vũ lại trao đổi bằng mắt 1 lần nữa.

"Hai!"

Tô Thiển cũng không có dấu hiệu mở mắt. Lưu Hoa sờ sờ cảm nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, cô gái này thật trâu bò!

"Ba!"

Tô Thiển nhá định nằm im, ngay cả ngữ điệu của An Thần có lạnh như băng cũng không nhúc nhích! An Thần đột nhiên muốn đưa cô gái chết tiệt này xuống đánh cho 1 trận, nhưng thật đáng tiếc, anh không có thói quen đánh phụ nữ.

Ngón tay anh lướt qua đôi môi vẫn còn sưng của cô, tiến gần tới tai, phun ra mấy tiếng: "Môi không còn đau đúng không? Xem ra tôi không dùng đủ sức rồi!"

Quả nhiên, Tô Thiển xanh mặt, mở mắt ngay!

"An Thần, chị đây coi thường anh!"

Đang lúc An Thần nâng khóe miệng lên cười thì Tô Thiển phun ra 1 câu làm anh giận tím mặt.

Cô đã từng nói, có giỏi thì cứ ném xuống, nếu không sẽ coi thường anh.

Cô gái đáng chết này, có cần nói mạnh miệng như thế không?

Thực giác của Y Na và Đinh Vũ mồ hôi lạnh đã chảy tận gót chân rồi nên thận trọng quan sát sắc mặt lão đại, phát hiện mặt anh hiện giờ chỉ có 1 màu đen.

"Các người ra ngoài đi."

Có lẽ nén lửa giận xuống, không thèm ngẩng đầu lên mà đuổi 2 người ra khỏi phòng.

Cửa phòng đóng lại.

Tô Thiển nhíu mày lại nghĩ, cái tên đàn ông không phẩm chất này chẳng lẽ đã hối hận vì không ném mình xuống dưới nên phải đóng cửa phòng lại rồi giết mình. Cô còn không biết người này có thích giải phẫu thi thể hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: thực hiện nghĩa vụ thứ 1 của người vợ, theo giúp tôi

ăn cơm 1

An Thần hít sâu 1 hơi, nén lại cơn tức giận đè nặng đầy lòng muốn giết người.

"Tô Thiển, đứng lên!"

Chế tiết, cô gái đáng chết, anh thực quá chiều cô mà, từ khi chấm dứt khế ước, cô luôn đối với anh lãnh đạm và khác trước đây khiến anh không thoải mái.

Tô Thiển đem đầu vùi vào chăn không thèm để ý tới anh.

An Thần 1 mạch đem chăn xốc lên, lập tức mở cửa sổ ném xuống. Sau đó mới xoay người 1 tay tóm lấy tô Thiển, gằn lên từng tiếng, hung ton cảnh cáo:

"Tô Thiển, tôi cảm thấy cần phải nói cho em biết, đừng tưởng rằng khế ước trước kia đã chấm dứt thì em và tôi không còn quan hệ, trò chơi này đã bắt đầu, tôi bắt đầu thì tôi là người nói kết thúc. Em, trước khi bị tôi đá thì không cần trước mặt tôi hô to gọi nhỏ, nghe hiểu không?"

Đột nhiên, Tô Thiển rất muốn 1 phen bóp chết anh, sau đó hung hăng chém 2 chân, cô thực sự không nghĩ trên đời lại có 1 người đàn ông bá đạo như vậy.

"Vậy anh chỉ cần đáp ứng sau 1 năm sẽ kí tên li hôn."

Tô Thiển thật sự không nghĩ rằng nói với anh nhiều chuyện không có dinh dưỡng như thế này nhưng anh có tiền có quyền thế còn cô thì không có gì cả, lấy cái gì cùng anh đấu. Hiện tại thậm chí nghĩ qua 1 năm nữa cô sẽ hoàn toàn tự do.

An Thần khước miệng lạnh lùng: "Điều này cũng cần biểu hiện của em. Tô Thiển, em cho là thái độ như thế này thì 1 năm sau tôi sẽ buông tha em sao? Tôi cũng đã nói qua, điều kiện đầu tiên là làm tròn bổn phận người vợ."

Tô Thiển rốt cuộc không nhịn được nữa rống giận: "An Thần, hiện tại là xã hội pháp chế, tôi có thể xin li hôn! Anh đừng có bá đạo như thế không? Chúng ta đâu có cảm tình, nếu anh muốn diễn trò thì có thể tìm đại ai đó, vì sao cứ nhất thiết phải là tôi nha?!!"

An Thần khước miệng lại lạnh lùng phun ra 1 câu: "Luật pháp không quản được trang viên này, không quản được Âm Dạ, càng không quản được tôi."

Tô Thiển kinh ngạc mở lớn miệng, Âm Dạ trong truyền thuyết, là tổ chức duy nhất không bị pháp luật quản chế, cùng nhiều quốc gia kí kết hiệp nghị hòa bình, chỉ vì không muốn chọc tới Âm Dạ mà khơi mào chiến tranh!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: thực hiện nghĩa vụ thứ 1 của người vợ, theo giúp tôi ăn cơm 2

"Anh...???"

"Tôi, người thống trị Âm Dạ, hiện tại, việc em cần làm là 1 lần nữa nhận thức tôi."

An Thần đem 1 chồng tư liệu ném lên tay cô, cái này chính là tư liệu quốc gia chính phủ đối với anh nghiên cứu, anh mới đưa cô 1% mà thôi.

Tô Thiển tâm tình nhợt nhạt, mở ra 1 tờ trong số đó. Trong đó có ghi lại Âm Dạ thi hành mỗi 1 nhiệm vụ đều làm cho Tô Thiển rung động.

Xem xong mỗi 1 cái, cô nhìn không được lại ngước đầu lên ngắm người đàn ông cả người luôn tỏa ra lãnh khí này, thật sự cùng An Thần, người cô nhận thức 1 năm qua chênh lệch quá lớn.

An Thần rút đi tư liệu trên tay cô: "Hiện tại, thực hiện nghĩa vụ thứ 1 của người vợ, theo giúp tôi ăn cơm."

An Thần kéo Tô Thiển ra ngoài.

"Được rồi, Được rồi, tôi tự đi là được."

Tô Thiển rút tay lại, không ngừng xoa cổ tay đỏ ửng, chỗ bị anh nắm, thật khó chịu."

Mẹ ơi, vừa mới dậy, tóc cô thật là loạn.

Đứng ở bên ngoài phòng ăn nhân viên, Tô Thiển không nhịn được co rút khóe miệng hồi lâu. Phòng ăn nhân viên rõ ràng là nhà hàng đẳng cấp 7 sao.

Bình tĩnh, Bình tĩnh!! Trong ngày hôm nay, nỗi khiếp sợ của cô so với 20 năm cô lớn lên khéo còn nhiều hơn.

Nhìn trên bàn ăn, bảo ngư, tổ yến, vây cá, hải sâm và vô cùng những món khác, Tô Thiển đưa tay xoa trán.

"Nếu em không thích có thể phân phó đầu bếp nấu món ăn Trung Quốc, nơi này toàn đầu bếp đứng đầu thế giới, chắc sẽ phù hợp khẩu vị của em."

An Thần liếc cô 1 cái, nhìn cô bị kinh sợ, anh đã vì cô mà phân phó đồ ăn thượng hạng như vậy mà cô lại cau mày.

Lúc này không phải nên chạy lại trước mặt anh nũng nịu sao?

"CẢm ơn, đồ ăn miễn hi lại không ăn chả phải rất có lỗi với dạ dày sao??"

Tô Thiển không ngu ngốc a, đồ ăn Trung Quốc có thể ngừng ăn 1 hôm, đồ ăn cực phẩm như vậy là lần đầu tiên, khó có được lần 2 nên phải ăn.

Điện thoại vang lên, là Nhiễm mạn gọi tới. Tô thiển mới nhớ hôm nay cô hẹn tới nhà Nhiễm Mạn.

"Tô Thiển, đồ con gái hư, lại đem tớ quăng đi, còn không mau về nhà!!!!"

Trước sau như 1, Tô Thiển vẫn như cũ đem yên lặng đem đi ra xa, xác định đối phương rỗng xong rồi mới đưa đi lại gần, nụ cười mỏng lung hiện trên khóe môi: "wow, đừng nóng giận, đừng nóng giận, bên này tình huống có chút phức tạp, nhất thời không thể nói rõ, mai là ngày nghỉ nhất định sẽ về, nha, ngoan...."

"Tô Thiển khôn kiếp, ngày mai còn không trở về chị đây liền cắt đứt với cậu."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cô cho anh là không khí 1

Tô Thiển xấu hổ: "Dạ dạ, ghi nhớ lời chồng yêu dạy bảo, ngày mai nhất định sẽ trở về."

Cúp điện thoại mới nhìn thấy tên kia ngồi phía đối diện mặt xanh mét, cô suy nghĩ hồi lâu cũng không nói ra nguyên do, liền tùy anh, vui đầu tiếp tục tiêu diệt tổ yến.

Pằng~~

Tiếng cái bát nện mạnh xuống bàn.

Tô Thiển bị dọa nên trực tiếp từ trên ghế nhảy dựng lên. Bên cạnh người giúp việc bị dọa cho run rẩy.

An Thần tức giận, cô rút cuộc đội trên đầu anh mấy cái nón xanh, còn dám trước mặt anh cùng người khác liếc mắt đưa tình, cô thật cho anh là không khí?

"An Thần, anh lại nổi điên cái gì?"

Tô thiển vượt ngực 1 cái, cả ngày nay cô bị anh dọa tới mức trái tim đập bùm bùm, cô cảm thấy tiếp tục cùng anh ở chung sớm muộn gì cũng bệnh suy tim.

"các người đều rút hết ra ngoài cho tôi?"

Lạnh, gờm điệu lạnh đến cực hạn, người này lại lấy mình phát giận. Cô không biết mình có tích đức gì mà có khả năng khiến cho người thống trị Ám Dạ có thể nổi giận.

Con người An thần lộ ra mấy phần nguy hiểm, từng bước tiến lại gần Tô Thiển.

Tô Thiển bị buộc lùi về góc tường, kinh ngạc nhìn chớp mũi sắp chạm vào người đàn ông kia, khoảng cách quá gần, An Thần hô hấp khí nóng toàn bộ phả lên mặt Tô Thiển. Tô Thiển nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trước mắt cùng đôi môi bạc gọi cảm nhận không được nuốt nước bọt, đáng chết, có thể cho cô cắn 1 cái không?

"Tô Thiển, đến cùng, đàn ông của em có nhiều hay ít?"

"Cái gì?" Đàn ông, người tình sao? Rốt cuộc con mắt nào của anh thấy cô có tình nhân?

"Phát triển tới mức nào rồi? Hôn? Hay lên giường?"

Tô Thiển bị hỏi thế rất sùng sốt, rốt cuộc nhận không được rõ ràng to: "Khôn khiếp, chị đây còn là xử nữ, không giống như anh nói là 1 cô gái tùy tiện, cút!!!"

Đẩy anh ra, kéo cửa chuẩn bị chạy ra ngoài, lại bị An Thần kéo vào ngực: "Xử nữ? A, tôi muốn tự mình kiểm tra! Nếu em có can đảm cùng người đàn ông khác sau lưng tôi vùng vằng yêu đương, tôi thề em chết sẽ rất khó coi."

An Thần liền túm lấy Tô Thiển kéo tới phòng nghỉ bên cạnh, 1 tay ném cô lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cô cho anh là không khí 2

Tô Thiển kinh hãi, vội vàng muốn bò dậy lại bị An Thần gát gao ngăn chặn, quần áo trong giây lát bị xé nát.

"Khôn khiếp. chị đây thực sự là xử nữ, người cút ngay, cút ngay!!!"

Tô Thiển không có cách nào bình tĩnh, không ngừng nắm chặt 2 quả đấm vùng vằng vào người An Thần.

An Thần nhanh chóng cởi quần áo, rút dây lưng ra trực tiếp pằng 1 tiếng quất vào ngay bên cạnh tai Tô Thiển làm Tô Thiển sợ tới mức trực tiếp ôm lấy đầu.

"An thần, tôi thực sự không có tình nhân, anh phải tin tưởng tôi, không cần..."

An Thần bắt được tay đang khuỵu loạn xạ của cô, trực tiếp dùng dây lưng trói lại sau đầu. Sau đó đem đôi chân ngọc trắng thon dài của cô tách ra, Tô Thiển vừa giận vừa xấu hổ lại không thể động dậy.

"Không có tình nhân, lại gọi thân mật 'chồng yêu'??? Tô Thiển hình như em đã quên tôi mới là người đàn ông của em!!!"

Thanh âm lạnh như băng lạnh đến thấu xương của An Thần vang lên bên tai Tô Thiển, sắc mặt anh âm trầm tới cực điểm.

Tô Thiển hận không thể cho mình 2 cái bạt tai, vội vàng giải thích: "Đó là khuê mật của tôi, a~~~~!!!"

Đau! Hạ thể đau tâm tê phé liệt, khóe mắt chảy xuống 2 hàng lệ.

Nghe được 2 chữ khuê mật, An Thần hoàn toàn nổi giận, nếu anh nhớ không nhầm thì cô gái này buổi sáng gọi tên họ Vạn kia như vậy.

Tiến vào có chút khó khăn, hiển nhiên là bị ngăn cản, khóe miệng An thần nhếch lên, đáy lòng mềm nhũn, buông ra dây lưng trói buộc cổ tay Tô Thiển.

Tô Thiển cắn chặt môi, trong nháy mắt đôi môi chảy ra máu tươi.

An thần cúi người xuống, thưởng thức đôi môi máu tươi ẩm ướt, cùng lúc nuốt động luôn cả eo.

Tô Thiển sợ hãi kêu lên, phản kháng, cô càng phản kháng, An Thần lại càng hưng phấn, nhìn cô gái phía dưới cau mày kêu gào, An thần càng muốn chiếm đem cô thành người phụ nữ của riêng mình.

An Thần từng chút từng chút liếm đi vết màu trên môi cô, bàn tay xoa nắn nhũ hoa tròn đều của cô, mặc cô không ngừng vùng vằng mạnh cánh tay đánh vào lưng hắn.

Cô gái hư, còn nhớ lúa nhỏ, ở bữa tiệc cô lôi kéo tay mẹ xuyên qua đám người, hoạt bát đáng yêu, còn nhớ rõ cô lỗ mãng liều lĩnh vào nhà vệ sinh nam chỉ tiêu đệ đệ của hắn gọi là sâu bướm,

Còn nhớ rõ, cô cũng sờ đứng trước mặt anh. Anh nhanh chóng kéo khóa quần, cô còn dám kêu anh đi ra ngoài rõ ràng cô chạy vào nhầm WC.

Từ đó, anh liền thích cô, điên cuồng thích cô, anh vẫn luôn ở sau lưng im lặng nhìn cô, thậm chí tốn 10 năm vì cô sáng lập ra Âm Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tô Thiển cô cứ như vậy mà bị ăn sạch. 1

Sau đó, cha mẹ cô đột ngột xảy ra tai nạn giao thông, chỉ còn lại 1 thân 1 mình, anh liền lấy lý do về khoản nợ để đem cô đến bên cạnh, len lén làm giấy đăng ký kết hôn, nhưng lại nói với cô đó là giả. Chỉ không muốn kích thích tới cô.

1 năm qua, cô luôn an phận, đối với anh ngoan ngoãn, anh nói cái gì cô đều nghe, nhưng lại không hề nhiệt tình, anh cho là nguyên nhân cha mẹ qua đời khiến cô chịu đã kích lớn nên liền tùy ý cô.

Mất thấy khế ước chuẩn bị hết hạn, trong lòng anh phiền não vô cùng, cũng không tìm được lý do giữ chân cô lại, và cô nói trả hết nợ và cô tự do.

Anh hận bởi vì cô dịu dàng, hiền lành với anh chỉ vì anh là chủ nợ mà thôi.

Anh hận bởi vì cô tỏ vẻ thật vui vẻ khi rời khỏi anh.

Anh căm tức vì cô đối với anh uôn lãnh đạm không nhìn mà với người đàn ông khác thì lại thân thiết đến vậy.

Tô Thiển là người phụ nữ của anh, đời đời kiếp kiếp chỉ có thể là của anh.

Nghĩ như vậy, động tác phía dưới cái sau so với cái trước mạnh hơn, sâu hơn, làm Tô Thiển thở gấp liên tục.

1 lần lại 1 lần, An Thần vừa tiến vào bên trong thân thể Tô Thiển anh nhận không được càng muốn nhiều hơn, suốt cả đêm, Tô Thiển nức nở kêu rên cho đến khi không còn chút sức lực để mặc cho tên ác ma kia làm loạn trên thân thể mình.

Không biết từ lúc nào, Tô Thiển mệt mỏi ngủ mất, lúc này An thần mới hài lòng nhếch khóe môi, ôm thân thể mềm mại, ở trên trán cô đặt 1 nụ hôn.

Cái gì anh cũng không nói, anh muốn chính cô cảm thụ, từ từ tiếp nhận anh rồi yêu anh mà không thể rời bỏ anh được.

Hiện tại anh không chỉ muốn thân thể cô mà muốn có cả tâm hồn của cô nữa.

Giữa trưa hôm sau Tô Thiển mới tỉnh lại, hạ thân đau đớn chưa xót vô cùng, toàn thân không thoải mái, tất cả đều là mùi vị của anh.

Di chuyển thân thể 1 chút, Tô Thiển đau tới nhe răng trợn mắt, toàn thân 1 chút sức cũng không có, đứt khoát nằm xuống, 1 chút cũng không nhúc nhích.

"Chị dâu, chị tỉnh rồi à, chúng tôi đã chuẩn bị thức ăn xong rồi, ngồi dậy ăn 1 chút đi."

Tô Thiển mất điếc tai ngo, trực tiếp cầm chăn che kín đầu.

Cô tức đến phát run, cư nhiên cứ như vậy bị anh ăn sạch! A! Tô Thiển cô cứ như vậy mà bị ăn sạch!!!

"lão đại nói khi tỉnh dậy chị dâu sẽ rất đói nên đặc biệt chuẩn bị món cay Tứ Xuyên."

Y Na cười đùa ngồi ở mép giường, rất muốn đem chân kéo xuống dưới.

Tô Thiển giữ chặt thật chặt, cô hiện tại vừa tức vừa thẹn, nhìn toàn thân, chỗ nào cũng ứng hồng, không có chỗ nào nguyên vẹn.

"Y Na, ra ngoài đi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Tô Thiển cô cứ như vậy mà bị ăn sạch. 2

Tô Thiển không cần thò đầu ra khỏi chăn cũng biết thanh âm đến từ người nào.

Y Na gật đầu, xấu xa liếc nhìn 2 người 1 cái, lão đại đêm qua thật quá đáng lắm, làm chị dâu hầu như kêu gào cả đêm, toàn bộ tầng lầu ai ai cũng kinh ngạc.

An Thần đứng ở bên giường, trong mắt xẹt qua ý cười: "Tô Thiển, em muốn đứng đây ăn hay là tôi bảo người bưng đồ ăn vào để em ăn tại đây?"

Tô Thiển giận dữ từ chăn chui ra, nhìn về phía An Thần, lửa giận trong mắt bắn ra 4 phía.

"Cút ra ngoài!!!" Hồi lâu, Tô Thiển đè nén xúc động trong lòng muốn giết người, cắn răng lên tiếng.

An Thần nhíu mày, tâm tình của mình lúc này rất tốt nên không thêm so đo với cô như bình thường, chỉ để lại quần áo tự tay chọn tối qua rồi quay người ra khỏi phòng.

Tô Thiển cử động cơ thể chút, bước từng bước về phía nhà tắm.

Cô mở vòi sen ở mức tối đa, cố gắng hết sức để khiến những vết hôn kia mờ đi, chỉ vì hồ đồ mà đêm qua cô mất đi đêm đầu tiên. Trong lòng Tô Thiển vô cùng phức tạp mà không thể nói ra.

Thật ra cũng không thể không chấp nhận, chỉ là cô không cam lòng.

Tắm đi tắm lại nhiều lần, Tô Thiển mới cảm giác được người mình có chút thư thái hơn.

Mặc vào bộ quần áo mà An Thần chuẩn bị, cô lại nhìn sang thùng rác thấy 1 vài mảnh vỡ nhỏ, khóe miệng Tô Thiển không nhịn được mà run rẩy.

An Thần kiên nhẫn chờ nửa giờ thì không còn bình tĩnh nổi nữa, đẩy cửa phòng đi vào: "Tắm rửa làm cái gì mà lâu vậy?"

Tô Thiển xoay người, mặt không biểu cảm nhìn anh. An Thần bắt giác ngây ngẩn cả người.

Cái yếm lam kết hợp với quần đùi tôn lên làn da trắng nõn, cùng những gọn tóc lười biếng xoắn trên vai, lông mày cong, so với các khuôn mặt được tô phấn kia thì khuôn mặt này càng quyến rũ động lòng người.

Vẻ sững sờ chỉ hiện lên trong nháy mắt, ngay sau đó, khóe miệng ai đó nở ra nụ cười: "Rất đẹp."

Tô Thiển cao ngạo chột nhú mày, không thêm liếc anh 1 cái, khép khệnh bước ra ngoài.

Tô Thiển ăn như hổ đói, điên cuồng càn quét chỗ thức ăn có trên bàn. Điều này khiến An Thần được mở rộng tầm mắt.

Sáng này anh nghĩ ra rất nhiều tình huống khác nhau.

Khóc sụt sùi như chưa từng được khóc, hoặc là chỉ vào thẳng mặt anh, rống to, hoặc hơn là, túm lấy cổ áo anh, đâm cho mấy cái.

Anh có thể nghĩ ra tình huống thì cũng đã có kế hoạch hoàn hảo để ứng phó lại, nhưng lại không ngờ tới rằng cô lại bình tĩnh tới mức như tối qua không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn rất bình tĩnh đánh chén.

An Thần nhíu chặt lông mày, thật sự không biết rốt cuộc cô nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Núi cao còn có núi cao hơn! 1

An thần nhú chặt lông mày, thật sự không biết rốt cuộc cô nghĩ cái gì.

"Tô Thiển."

"Ừ!" Tô Thiển nhận điện thoại, cố gắng nuốt miếng cơm ở trong miệng: "Cái gì?... Vâng, tôi đã rõ rồi... Cảm ơn!"

Tô Thiển cúp điện thoại, trong lòng dâng lên 1 sự tò mò, không phải phải đã nói cô không có kinh nghiệm sao? Sao còn lại được phê chuẩn?

Tô Thiển buông đĩa, rút khăn ra, tao nhả lau miệng, đứng lên đi ra ngoài.

"Em đi đâu đó?" An Thần 1 tay giữ cô lại, hình như cô rất bất mãn với hành động này của anh.

Tô Thiển yên lặng hất tay An Thần, cầm khăn lên lau đi lau lại cái chỗ vừa bị anh nắm.

"An tiên sinh, thật ngại quá, tôi muốn về nhà, làm phiền ngài, cứ người đưa tôi về."

Tô Thiển lạnh lùng nói, tiếng răng nghiến ken két khiến cho lòng An Thần chột trùng xuống.

"Em bảo tôi làm gì?"

"An tiên sinh, ngài mới 22 tuổi, không biết nguyên nhân gì khiến ngài túng dục quá độ vậy?"

Biểu tình và giọng điệu của Tô Thiển tràn đầy ý châm chọc.

Mặt An thần bỗng chốc lạnh tanh, đáng chết, vẻ mặt của cô ấy là có ý gì?

"Tô Thiển, em không muốn sống nữa sao?"

"Thế nào? Anh lại muốn ném tôi từ tầng 100 xuống sao? An Thần, cứ coi như anh là người đứng đầu tổ chức sát thủ thì cũng đừng mơ quản được Tô Thiển tôi."

Tô Thiển lạnh lùng nhếch môi, trong mắt không có 1 tia e ngại.

Cả người An Thần tỏa ra hơi thở lạnh như băng, trong mắt không lộ ra chút nhiệt độ nào: "Tôi không quản được em? Vậy em muốn ai quản em? Tô Thiển, đừng quên rằng, tôi là người đàn ông của em!"

Khóe miệng Tô Thiển lại lần nữa nhếch lên, tay túm cà vạt của anh, mập mờ nói: "Đừng có tưởng là lần đầu tiên tôi lên giường với anh thì coi tôi như những loại người đàn bà kia, cũng là có nhu cầu nhưng tối qua tôi bị ép, nhưng kỹ thuật cũng không tệ lắm, trả cho anh đây..."

Hất tay, ném từ trong túi ra 1 xấp tiền, trái tim không khỏi nhói 1 cái, đó là toàn bộ tiền mà cô tích góp được.

lưu Hoa đứng ngoài cửa định đi mà không nhìn được mà hít phải 1 hơi lạnh buốt, anh bị những lời Tô Thiển vừa nói làm cho kinh sợ.

Cô ấy biến lão đại của Âm Dạ là 1 con vịt... khụ khụ...

Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Núi cao còn có núi cao hơn! 2

Mặt An Thần xanh như chàm, mặt đỏ như máu, cô gái đáng chết, nín không phải đêm qua anh lấy đi đêm đầu tiên của cô thì anh tưởng cô là dâm phụ rồi, coi anh chỉ như 1 con vịt? Tốt, rất tốt, vô cùng tốt!

"Không phải em không để mình phải xấu hổ thì cũng nên biết khả năng nhẫn nại của tôi có hạn thôi."

"Ai mượn anh phải kim nén? Tôi bắt anh phải nhìn tôi sao? An Thần, quan hệ giữa chúng ta chỉ là hợp đồng thôi, anh có cần chuyện gì cũng bá đạo như thế không? Nếu anh có chút nhân từ độ lượng thả tôi đi đi, cả đời tôi sẽ tạ ơn ân đức này của anh."

Ở bên ngoài, cảm của Lưu Hoa trực tiếp rơi xuống đất, quan hệ hợp đồng...

Đây là mối quan hệ gì vậy trời? Đúng là quan hệ phức tạp, phức tạp...

Khóe miệng An Thần nhếch lên, rất giống nụ cười của Diêm Vương: "CÚT!"

Lưu Hoa sợ tới mức co giò mà chạy cho nhanh, má ơi, bị phát hiện rồi!!!!

Tô Thiển nhặt nhẻo nhìn anh 1 cái, đôi môi mỏng nhẹ nâng: "Cảm ơn!"

Tô Thiển vừa đi khỏi, An Thần như muốn đập tan cái phòng này đi, tới nỗi sau đó nhiều ngày, nhân viên của Ám Dạ luôn sống trong nước sôi lửa bỏng, nom nóp lo sợ.

Khi Tô Thiển ra khỏi Ám Dạ liền gọi điện cho Nhiệm Mạn tới đón.

"Cái gì? Cậu bị ăn sạch rồi sao?"

Nhiệm Mạn đang lái xe bỗng xù hết lông nhím ra.

"Cậu chú ý lái xe đi, mình còn chứ mún chết!" Tô Thiển nhìn cô nàng mà thầm sợ hãi, không khỏi lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình.

"Cậu dám gọi anh ta là con vịt, lại còn trả tiền nữa mà còn có thể bình an vô sự mà ra đi, quả là trâu bò, Tô Thiển à, ừ giờ, cậu là thần tượng của mình" Nhiệm Mạn tự nhiên gật đầu.

Tô Thiển giận trắng cả mắt nhìn cô nàng 1 cái: "Không phải vì cú điện thoại kia của cậu sao, chị đây vì cậu mất đi 1 đêm đầu tiên, cậu phải bao nuôi chị nhì!"

"Yên tâm đi, chị em à, mình nhất định sẽ chịu trách nhiệm." Nhiệm Mạn vỗ ngực đảm bảo.

"Thông báo cho cậu 1 tin tốt lành, chị đây tìm được việc rồi nhá!"

"Á, công ty nào xuôi xèo thế zợ? Có thể mời đại tiểu thư của chúng ta về làm việc?" Nhiệm Mạn mở miệng cười yếu ớt.

"Cậu đi chết đi!"

"Tiểu Tô Tô, lì rượu chúc mừng này cậu không thể thiếu mình được đâu đấy! Nhiệm Mạn cười xấu xa.

Tô Thiển mở miệng: "Đừng vợ đưa vào mình vào cùng với cậu, lấy cớ trai làm thú vui tao nhã. Chính là hàng đêm, cậu đòi bao nhiêu tên?"

Lời này Nhiệm Mạn không thích chút nào: "Ai quy định chỉ có con trai mới có quyền trêu ghẹo con gái? Từ xưa tới nay, mọi quy tắc, chuẩn mực đều là: nam nữ càng có mị lực càng ăn khách, con gái cưa con trai là không đúng phép tắc."

Điều này rõ ràng là xã hội nam quyền, kì thị nữ giới, với xã hội công bằng không liên quan gì. Những chuyện như thế, chỉ cần sống thoáng 1 chút sẽ có sự thay đổi rất lớn. Chỉ có làm cho những việc đối xử công bằng thế này mới có thể chính thức là cho nam nữ bình quyền."

Tô Thiển mở miệng cười yếu ớt, không dám gật bừa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cảm giác như phía trên cô có ô dù. 1

"Tiểu Tô Tô, cậu là 1 cô gái có mị lực, đàn ông có tình cảm với cậu nhiều không đếm nổi, rời khỏi An Thần, nhất định cậu có thể tìm được 1 người đàn ông tốt!"

"Vậy còn cậu? Chẳng lẽ lại dấn thân vào cuộc sống phong trần sao? Kể từ sau cái chết của anh ấy, sự thay đổi của cậu làm mình rất lo lắng, cậu thật sự....." Không

còn tin 1 người đàn ông nào nữa hay sao?

"Tớ cũng không biết... tớ chỉ... không dám thử lại 1 lần nữa..." Loại đau đớn này, đau thấu tâm can.

Tô Thiên đưa tay ra vỗ vỗ vào vai cô ấy: "Cố gắng lên!"

"Ừ, cố gắng lên!"

Sáng sớm hôm sau, Tô Thiên không nhờ Nhiệm Mạn đưa đi, chỉ việc đi xe bus mà thôi, ô nghĩ, nếu đã tự lập rồi thì cũng phải bắt đầu lại từ đầu chứ!

"Xin chào, hôm nay là ngày đầu tiên tôi tới làm thư kí tổng giám đốc.."

"Là Tô tiểu thư, đúng không? Giám đốc có dặn lại là cô trực tiếp đi vào phòng làm việc. Đi tới tầng 2, rẽ phải."

"Cám ơn!"

Phía trong phòng làm việc, tổng giám đốc còn chưa tới, Tô thiên nhân cơ hội này mà quan sát khắp phòng, cả căn phòng rất sạch sẽ, chỉnh chu, khiến cho người khác có cảm giác thoải mái, rộng rãi và sáng sủa. Tô Thiên rất thích.

Tô Thiên tiện tay cầm quyển tạp chí trên bàn lên, nín là bình thường thì chỉ cần 1 động tĩnh nhỏ cô cũng phát hiện ra mà nay có 1 người đang đứng ngay tại cửa cũng không để ý.

Người đàn ông khỏe miệng tươi cười, ôn hòa, nhẹ nhàng.

"Tiểu Thiên..."

Âm thanh trầm thấp, dễ nghe vang lên, Tô Thiên kinh ngạc ngẩng đầu lên, há hốc miệng: "Vạn Dạ..."

"Anh cũng làm ở công ty này sao?" Trùng hợp thế sao.

Nụ cười trên môi Vạn Dạ càng đậm thêm, không trả lời thẳng cô: "Anh đã nói chúng ta sẽ gặp lại nhau, không sai chứ?"

Tô thiên sửng người, cẩn thận suy nghĩ lại 1 chút, sau đó không chắc chắn hỏi: "Anh đừng nói với tôi là...."

"Đúng đó, tiểu Thiên, anh chính là tổng giám đốc của công ty quảng cáo này, ngạc nhiên lắm sao?"

Cuối cùng Tô Thiên cũng hiểu được nguyên nhân tại sao lúc phỏng vấn gần như không còn cơ hội, mà sau đó họ lại thông báo trúng tuyển, cảm giác phía trên có ô dù ấy.

"Vạn Dạ, gặp lại anh lần này rất vui, nhưng công việc này tôi không thể làm được, anh nên biết, tôi không thể có việc theo cách này, như thế sẽ không công bằng với người khác."

Cô không muốn chỉ vì bản thân mình mà cướp đi kế sinh nhai của những con người thực sự có đủ năng lực. Đó là chuyện quá xấu hổ!

Nụ cười của Vạn Dạ không hề giảm, ấn cô ngồi xuống sofa mới nói rành mạch từng chữ: "Tiểu thiên, không có gì là không công bằng hết, năng lực của em thế nào anh biết, còn kinh nghiệm thì có thể từ từ tích lũy. Thay vì đem công việc thư kí này giao cho 1 người không quen biết thì anh tin tưởng em hơn."

Tô Thiên sửng người, những lời ấy không có gì sai, nhưng trong lòng cô vẫn có cảm giác đang mang tội.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cảm giác như phía trên cô có ô dù. 2

Vạn Dạ nhìn chăm chăm vào cô, biết rõ trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

"Tiểu Thiên, em vẫn luôn là người thích ứng tốt trong mọi hoàn cảnh mà, có những việc không cần anh nói rõ ra em cũng tự hiểu được, năng lực này không thể chỉ dùng 1 tờ giấy mà quyết định nổi. Cách nhìn của người ngoài không thể ảnh hưởng tới mình, chỉ có thể dùng chính thực lực để chứng minh, em có hui ý của anh không?"

Ngồi nghĩ, Tô Thiển thấy nếu cứ cự tuyệt thì có vẻ là đang làm cao, nên không nói gì, chỉ cười.

Vạn Dạ cũng cười.

khi kí hợp đồng xong, cảm xúc trong Tô Thiển cũng bình yên trở lại.

Khoe môi nâng lên, tự giễu: "Hiện tại tôi lại trở thành kẻ có ô dù rồi."

Vạn Dạ bị lời châm biếm của cô làm cho bật cười, vỗ nhẹ lên đầu cô.

Trưa tối, Vạn Dạ muốn mời Tô Thiển đi ăn cơm thì lời đồn đại bắt đầu nổi lên.

Nhân viên giáp: "Xinh đẹp, đáng chuẩn thì vẫn luôn được ưu tiên nhì!"

Nhân viên át: "Đàn ông mà, toàn là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới cả, không ngờ tổng giám đốc chúng ta cũng là loại này." Thờ dài ra.

Tô Thiển không để ý tới ánh mắt quái dị của đám nhân viên khi nhìn mình, cô bình tĩnh, mặc kệ người khác nói qua nói lại chuyện này thế nào cũng sẽ không làm lòng cô gợn sóng.

"Tiểu Thiển, suy nghĩ của em lại trên mây nữa rồi."

Vạn Dạ rất khâm phục tính tình của cô, từ nhỏ đã thế, dường như không có chuyện gì có thể làm phiền tới cô.

"Tôi có thể hiểu là anh đang khen tôi không?"

Vạn Dạ cười: "Cứ coi là thế đi."

"Cám ơn anh, món bò bít tết rất ngon."

"Cám ơn nữ vương đã nể mặt..."

Trong lòng Vạn Dạ rất ấm áp, chỉ cần nhìn thấy cô thôi, tất cả phiền não trong anh đều tan biến hết.

Sau khi tan tâm, Vạn Dạ có ý muốn đưa Tô Thiển về nhà.

Tô Thiển bất đắc dĩ phải nói cho anh địa chỉ nhà mình. Vạn Dạ nhú mày, đó không phải là nhà của Nhiễm Mạn sao?

"Ừ!"

"Vạn Dạ, sự nghiệp ở nước ngoài của anh tốt như thế, sao độ nhiên muốn về nước phát triển vậy?"

Vạn Dạ chuyên tâm vào lái xe, nhìn chăm chăm vào con đường phía trước. Tại sao à? Tôi nói em sẽ tin tôi sao?

"So với ở nước ngoài thì anh thích sống ở nơi mình được sinh ra hơn." Vạn Dạ nghĩ ngợi 1 chút rồi trả lời.

Tô Thiển gật đầu: "Khó có được người như anh, bây giờ trong nước nhieu biến động, rất ít người nhớ mà trở về quê nhà."

Vạn Dạ nghe thấy cúi đầu cười íu ớt, nụ cười tươi tắn như mùa xuân, cười tới trăm hoa đua nở.

Xe chạy từ từ rồi dừng lại ở vườn hoa Hường Dương dưới lầu, đúng lúc gặp Nhiễm Mạn đi làm về.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vì thích ăn cay , anh thiếu chút nữa mất mạng. 1

"A, lại có hộ hoa sứ giả đưa về nha ." Nhiễm Mạn âm dương quái khí tựa vào tường , khoanh tay trước ngực , mắt tỏa sáng , tốt cho một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Vạn Dạ ôn hòa cười : " Nhiễm Mạn tiểu thư, không mời tôi lên nhà ngồi một chút sao?".

"Mời----".

Vạn Dạ thân sĩ làm động tác mời hai người phụ nữ , Tô Thiển tự nhiên xoay người hướng phòng mình đi đến .

"Rượu vang , cà phê hay nước trái cây ?" Tô Thiển quay đầu cười hỏi Vạn Dạ .

"Nước trái cây đi ."

"Tiểu Tô Tô , nếu không chúng ta đi siêu thị mua chút thực phẩm nấu ăn đi , đồ ăn trong tủ hết rồi" . Nhiễm Mạn mở tủ lạnh , nhìn tủ trống không liền cười hì hì , được rồi , cô chủ yếu là muốn ăn đồ Tô Thiển nấu .

Tô Thiển ngẩng đầu lên rồi quay sang : " Không biết Vạn đại thần có hứng thú nhấm nháp đồ ăn do tay nghề tiểu nữ làm không ?" .

Vạn Dạ uống một ngụm nước trái cây , mặt đầy ý cười : " Đương nhiên rồi , đó là vinh hạnh của tôi ."

Trong lòng rất ngạc nhiên , cô gái nhỏ này biết nấu ăn thật sao ?

Vì thế , ba người leo lên xe Vạn Dạ đi thẳng tới siêu thị , trực tiếp tới khu vực bày nguyên liệu nấu ăn .

" Không biết Vạn đại thần thích ăn cái gì ?"

Vạn Dạ mỉm cười : " Nữ vương làm cái gì đều thích cái đó , không dám soi mói ."

Tô Thiển vui vẻ , vậy được rồi , theo khẩu vị của chính mình lựa chọn .

Vạn Dạ đẩy xe , tay Tô Thiển nâng lên một khối thịt sườn : " Vạn đại thần có thể ăn cay không ?"

Cô muốn làm đầu cá nấu ớt .

" Có thể " . Vì thích ăn cay , anh thiếu chút nữa mất mạng .

Tô Thiển cong khóe môi : " Đồng minh tốt ."

Chọn xong nguyên liệu nấu ăn hai người mới phát hiện con nhóc Nhiễm Mạn không thấy đâu .

" Tớ tới đây , tớ tới đây ..."

Nhiễm Mạn đẩy theo cái xe chồng chất đồ ăn vặt , khoai tây chiên , trà sữa , hạt dưa , ...

Tô Thiển nhìn không được đầu đầy hắc tuyến . Nhất là khi tính tiền , Tô Thiển trực tiếp đứng qua một bên .

" Nhiễm Mạn , như thế nào lại thích ăn đồ ăn vặt như thế , đối với thân thể không tốt đâu ."

Vạn Dạ theo gương chiếu hậu nhìn thấy Nhiễm Mạn ôm khoai tây chiên gặm cắn nhìn không được buồn cười .

" Không có việc gì đâu , cuộc sống không có đồ ăn vặt thì còn gì là lạc thú , em không tính học theo tớ tồ ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tớ có một loại dự cảm không rõ!

Lại nói , Tô Thiển ngoại trừ bữa ăn chính , hầu như không chạm vào đồ ăn vặt , có đôi khi Nhiễm Mạn tưởng tượng nếu như các cô gái đều giống Tô Thiển thì nhiều công ty bán đồ ăn vặt phải phá sản .

" Cho nên thân thể mình luôn tốt còn cậu thì thường hay đau dạ dày . " Tô Thiển không thèm nhắc lên nhìn liền đáp trả .

Nhiễm Mạn biết không thể cãi lý liền im luôn .

Tại phòng bếp , Tô Thiển nhặt rau , Vạn Dạ cũng tiến vào giúp đỡ .

" Không có gì đâu , em một mình làm được mà , anh ra ngoài cùng Nhiễm Mạn xem tivi đi . " Tô Thiển tiếp nhận ột xanh , thuần thực thái .

Vạn Dạ thấy mình ở phòng bếp không giúp gì được liền sờ sờ chớp mũi đi ra ngoài .

Nhiễm Mạn một bên cắn đồ ăn vặt một bên nhìn Vạn Dạ thi thoảng hướng phòng bếp ngó bóng hình xinh đẹp , vì thế cô kéo Vạn Dạ ngồi xuống cạnh mình .

" Vạn đại gia , không phải là anh coi trọng người phụ nữ của em chứ ? " .

Vạn Dạ hoảng sợ , sau đó liền lấy lại bình tĩnh , không đáp mà hỏi ngược lại : " Người phụ nữ của em ? " .

" Ủ , đương nhiên , Vạn đại gia , nếu anh thật thích thì em có thể đưa cho anh nha . " .

" Cảm ơn ---- " .

Không bao lâu sau phòng bếp truyền tới từng đợt mùi thức ăn , Nhiễm Mạn loi cha loi Choi chạy nhanh vào phòng bếp .

" Bảo bối , hôm nay nấu món gì ngon thế ? " .

Tô Thiển không thêm đề ý nàng ta , tiếp tục hâm canh .

Sườn muối tiêu , dạ dày thái sợi xào hạt điều , đầu cá nấu ột , sườn ram cùng canh cá trích nấu đậu hũ .

" Chỉ có ba người nên không nấu nhiều , Vạn đại thần thứ lỗi ! " . Tô Thiển vừa nói vừa sắp bát đĩa .

" Không sao , đủ ăn là được , cũng không phải là người ngoài mà . " .

Vạn Dạ cầm lấy đôi đĩa , hướng lấy một miếng sườn đưa vào miệng , hương vị thật thơm ngon .

Vươn ra hai ngón tay cái , nuốt hoàn toàn đồ ăn trong miệng : " Nữ vương ra tay quả nhiên không giống bình thường . " .

" Anh có lộc ăn đó , tiểu tô tô của em rất ít khi trở tài nghệ , em nhìn vẫn là do mặt mũi của anh nhìn được nên mới có ăn . " . Nhiễm Mạn e sợ thiên hạ không loạn liền nói .

Tô Thiển thực không khách khí lấy miếng sườn nhét vào miệng Nhiễm Mạn : " Đồ ăn nhiều như vậy đều không bằng cái miệng của cậu . " .

Nhiễm Mạn ủy khuất chớp đôi mắt to , trái nhìn một cái , phải nhìn một cái , rốt cục quyết định vùi đầu vào ăn cơm .

Bữa tối rất tuyệt , không khí hòa hợp .

Bên kia , An Thần không khống chế được quăng hết mọi thứ , nổi giận đùng đùng lao ra khỏi phòng , toàn thân hừng hực lửa giận khiến toàn bộ nhân viên lui về một góc .

" Tổ có một loại dự cảm không rõ " .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: bị đánh một trận , bị đánh một trận , lại bị đánh một trận !

An Thần sờ sờ giá chữ thập trên cổ , chậm rãi mở to mắt

Quả nhiên , không quá 10 phút , Bân Từ , An Dịch , Thánh Kiệt trực tiếp kéo tới.

Nhìn lão đại cả người tán ra về " ta thật khó chịu " . Tinh tình có nhu cầu cấp bách phát tiết , ba người nhìn không được rùng mình .

" An Dịch , cậu nói xem , chúng ta lần này như thế nào lại bị thu phục ? " .

" Bị đánh một trận , bị đánh một trận , lại bị đánh một trận .".

Còn không đợi An Dịch mở miệng , Thánh Kiệt liền đưa qua ánh mắt " Ngu ngốc .".

" Cùng tiến lên !".

An Thần phun ra hơi thở lạnh băng .

Ba người sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán , Bản Tử cười gượng vài tiếng , ý đồ muốn vuốt xuống tức giận của An Thần .

" Lão đại , tôi gần đây rất ngoan nha , không có làm sai sự tình nào hết .".

An Thần giận dữ , ánh mắt quét qua một cái : " Cậu , bước ra khỏi hàng .".

Thật dọa người a !!

Bản Tử mang theo vẻ mặt cầu xin , không tình nguyện di chuyển từng bước nặng nề về phía trước .

Phanh -----

Bản Tử còn chưa kịp phản ứng liền nhận được một quyền của An Thần vào mặt .

" Lão đại ...".

Lại một quyền nữa : " Cậu , đánh lại đi !".

Trời ạ , em nào dám a.

" Nhanh chút , xoa xoa cái gì ? Không cần đánh vào mặt , chỗ khác tùy cậu chọn ."

An Thần khẩu khí lộ ra là mệnh lệnh tuyệt đối , không cho cự tuyệt .

Thánh Kiệt cùng An Dịch đáng thương hề hề nhìn Bản Tử đang khó xử , phòng chừng lão đại đem anh giết anh cũng không dám hướng lão đại xuống tay .

" Lão đại , em chạy 5 km được không ?"

Bản Tử đáng thương hề hề nhìn anh , nghĩ mãi rốt cục không như nổi như thế nào lại trêu chọc tới lão đại rồi .

" Được .".

Bản Tử trước mắt sáng ngời như được giải thoát , cung kính cúi đầu kiểu nhà binh : "Tuân lệnh .".

Bản Tử vừa đi , đôi mắt màu đỏ của An Thần quét về hai người còn lại .

Hai người như là phạm nhân bị phán án tử hình , sợ run .

" Các ngươi ...?????"

" Lão đại tha cho bọn em đi , bọn em không dám đánh đâu .".

Thánh Kiệt thực không có tiền đồ đi lên ôm đùi An Thần .

" Vậy thì chạy 5km!!!!".

" Đa tạ lão đại !!!".

Chỉ trong chớp mắt , hai người vù vèo một cái không thấy đâu , tốc độ cực nhanh làm người khác phải chặc lưỡi .

An Thần giải không hết giận liền quay qua đánh bao cát , ngoài cửa Lưu Hoa đồng tình lắc đầu .

Lão đại là người đàn ông cao quý nhưng lại bị một cô gái cự tuyệt và giễu cợt . Nếu là anh thì anh cũng muốn giết người giải hận

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: thần tượng của anh , nữ thần của anh là như vậy uy phong .

Tô Thiên , cô gái đáng chết ! tự tôn của An Thần anh bị cô hoàn toàn giẫm dưới chân , dám nói anh là vịt , còn ném cho anh mấy vụn , chết tiệt , anh An Thần , một đêm chỉ giá trị bằng này thôi sao

An Thần thực sự bị tức phát điên rồi , không thể biết được ý nghĩ cuối cùng có gì không ổn .

Cô gái anh bảo vệ mười năm lại có thể đối với anh như vậy , anh không giết người quả thật là kì tích.

Ở đại sảnh , mấy người chạy xong nằm hết trên sô pha bà tám .

" Tôi qua lão đại mạnh mẽ như vậy , không có khả năng phát tiết bất mãn a." . Thánh Kiệt lau mồ hôi trên chóp mũi buồn bực nghĩ thầm .

" Tin tức mới nhất , đại tẩu giữa trưa rồi đi khỏi , biểu tình rất lạnh nhạt"

An Dịch nói trong tay cầm một ly cà phê .

" Sẽ không phải là cãi nhau chứ ? hôm qua xem chị dâu biểu hiện rất trâu bò cùng tính tình cố chấp , phỏng chừng lão đại lại bị ghen ."

Bản Từ vuốt xương cốt suýt chút nữa bị lão địa đánh , thập phần khẳng định gậy đầu .

" Ôi chao , Hoa Từ , lại đây , lại đây..."

Vừa muốn tiến vào phòng nghỉ , Luru Hoa bị mấy người lôi kéo nhân vào sô pha ,An Dịch lấy lòng đưa qua một ly cà phê .

" Không cần ân cần thế , có gì nói đi ."

" Hoa Từ, người có biết vì sao lão đại hôm nay phát hỏa không ?" . Bản Từ lôi kéo tay áo Luru Hoa , đáng thương hề hề nhìn anh .

Luru Hoa nhú mày , cân nhắc hậu quả trước khi nói .

" Nói đi , người xem tình trạng thảm hại của huynh đệ chúng ta xem , chúng ta chết thì chết , dù sao cũng phải biết lý do chứ .", Thánh Kiệt cùng bộ dạng đáng thương hề hề nhìn anh .

Luru Hoa uống một ngụm cà phê , suy nghĩ nửa ngày cuối cùng không nhận được liên đem tin tức nói ra .

Trong lúc nhất thời , tất cả mọi người mở to mắt , vịt ? Trà tiền ? Khế ước ?

Bản Từ trên lưng mồ hôi ạnh chảy ròng ròng : " Ta đã nói rồi , cô gái này chính là trâu bò , chỉ có cô ấy dám nói như thế với lão đại ."

Thánh Kiệt tròn mắt sáng lên , thần tượng của anh , nữ thần của anh là như vậy uy phong .

An Dịch trong lòng cảnh cáo chính mình , tình nguyện đắc tội An Thần cũng không dám ngỗ nghịch Tô Thiên .

Liên tục trong một tuần , không chỉ có nhóm người Bản Từ cảm giác sống không bằng chết mà toàn thể nhân viên trong Âm Dạ đều sống nom nớp trong lo sợ .

Rất cực chịu không nổi , mấy người lạng lẽ bàn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chị dâu cứu mấy người đáng thương chúng tôi đi.

"Chúng ta nghĩ biện pháp cứu chính mình đi, cứ như vậy không chết cũng tàn." Bàn Tử ôm chân, nhe răng tron mắt.

"Đúng vậy, cứ như thế này ta cũng mún tự sát." Thánh Kiệt ghé vào sofa, vẫn không nhúc nhích.

An Dịch đứng bên: "Hay là chúng ta đem chị dâu trở về."

"Có đạo lý, hi vọng lão đại ở bên chị dâu thì cảm xúc có thể bình thường 1 tí."

Mấy người thông nhất xong đột nhiên cảm thấy ánh rạng đồng hạnh phúc đang hướng về phía họ ngoắc ngoắc.

"Vạn tông, uống cà phê để nâng cao tinh thần..."

Tô Thiển đẩy cửa vào, đối với Vạn Dạ mỉm cười.

Vạn Dạ ngược mắt nhìn: "Không phải nói không cần gọi anh là Vạn tông rồi sao, nghe không được tự nhiên."

"Tôi nên công tư rõ ràng, đi làm anh là sếp, tan tầm là bạn bè." Tô Thiển đem văn kiện đặt lên bàn: "Nơi này có văn kiện cần anh kí tên."

Vạn Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, cầm qua văn kiện kí lên: "Hôm nay tan tầm không có tiết mục gì, chúng ta đi xem phim đi."

Ở gần kéo rút ra 2 vé xem phim, là bộ phim mới công chiếu gần đây, Tô Thiển cũng mún xem liền gật đầu đồng ý.

Vạn Dạ nhìn chằm chằm bóng hình xinh đẹp đã đi xa, khước miệng gọi lên tươi cười.

Nhóm người Thánh Kiệt tra ra chỗ Tô Thiển làm việc là công ty quảng cáo lập tức phi xe đi.

Tô Thiển đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên có 1 chiếc xe Land Rover gào thét chạy tới, đội tô Thiển phản ứng thì đã là lúc ngồi lên xe.

Vạn Dạ kinh hãi, khởi động xe, lấy tốc độ lớn nhất đuổi theo.

"Các người làm gì?!!!"

Thấy rõ người tới, Tô Thiển biết đây là người của Âm Dạ.

An Dịch lái xe, Bàn Tử cùng Thánh Kiệt 2 mắt tỏa sáng nhìn cô, nú cô không làm thì họ càng mang theo vẻ xúc động cùng sùng bái.

"Chị dâu, người cứu chúng ta, mấy người đáng thương này đi."

Bỗng nhiên, Bàn Tử cầm tay Tô thiển, 1 phen nước mắt nước mũi kẻ lể.

Tô Thiển cau mày, lúc ấy là cô bị tức điên lên nên hành động cũng có chút xúc động, bất quá hiện tại nhớ tới cô nhất định sẽ làm như vậy, thậm chí còn muốn hung hăng đá vào 2 chân anh.

"Chuyện tình của các người tôi không quản được, chỉ có thể trách các người có 1 bạo quân, đừng xe cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tôi nói mấy câu, nói xong tôi lập tức đi.

Mặt tô Thiển không chút thay đổi, cô không nghĩ gặp lại người kia.

Điện thoại vang lên, là Vạn Dạ: " Em không sao. Là An Thần, không cần lo lắng "

Vạn dạ cuối cùng cũng thở ra, anh nhanh bị hù chết mất.

"Chị dâu, chỉ có chị dâu mới cứu được bọn em thôi, em thay mặt toàn thể nhân viên Âm Dạ hướng người cảm tạ..." Thánh Kiệt đối với lời cô nói mất điếc tai ngơ, thậm chí phân phó An Dịch đem chân ga thêm tốc độ lớn nhất.

Tô thiển đau đầu, cô cùng An Thần quan hệ 1 ngày không thể giải quyết, cô 1 ngày không có bình an.

"Chị dâu, người đi vào cùng lão đại van xin cầu tình nha, các huynh đệ vô cùng cảm kích..." Ba người hướng Tô thiên cúi đầu, các nhân viên khác thấy Tô Thiên như thấy cứu tinh.

Người người cúi đầu khom lưng vãn an, điều này làm Tô Thiên thật không thích ứng.

"Đi ra ngoài!"

Tô Thiên vừa đẩy cửa vào văn phòng của An Thần đã bị câu rống đứng ngay tại chỗ.

"Tôi nói là ra ngoài, còn không nghe thấy..." Một câu chữ nói hết, An thần liền im bặt.

Tô... Tô Thiên?

"Tôi không phải cho em đi rồi sao? Sao lại trở về?" An Thần trong lòng xẹt qua 1 tia vui sướng, ngữ khí vẫn lạnh băng làm người ra phát run.

Tô Thiên tức giận liếc anh 1 cái, tới sofa ngồi, Y na đưa tới 1 ly cà phê: "Cảm ơn!"

"Tôi nói mấy câu, nói xong liền đi."

"Em dám!"

An Thần nghe liền nổi giận, cô không phải trở về cùng anh hòa hoãn sao?

Tô Thiên hơi sững sốt, tiếp tục nói: "Anh là tổng giám đốc tập đoàn An thị, lại là người thống trị Âm Dạ, nếu anh muốn có người cùng diễn trò thì còn rất nhiều người, để tôi tự do, mặt khác khuyên anh 1 điều, đối với thù hạ tốt 1 chút, bọn họ rất đáng thương."

Nhớ tới người tên Bàn Tử khóc lóc, Tô Thiên nhin không được nhú mày.

Nháy mắt An Thần đen mặt, cô gái này nghĩ muốn chạy trốn khỏi anh.

An Thần đứng lên, gọi lên khoe môi, thông thả đi tới bên người Tô Thiên, cúi xuống nhìn cô chăm chăm.

Tô Thiên 2 tay đang cầm cốc cà phê nóng hướng tới bên cạnh xê dịch.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: i nguyện ý làm vệt của em!

An Thần đem thân thể Tô Thiên chinh ngay ngắn, trịnh trọng nhìn cô: "Em đem tôi làm vệt?"

Tô Thiên thiu chút nữa cắn đầu lưỡi mình, buông cà phê, đứng lên: "Cái kia, tôi đã nói xong, việc anh..."

Tô Thiên tông cửa xông ra, nhớ tới đem đó mặt cô lại ửng đỏ.

An Thần đuổi theo ôm cô vào ngực, nói 1 câu làm mọi người trực tiếp ngã xuống đất: "Tôi nguyện ý làm vệt của em."

Tô Thiên giống như bị đánh 1 đòn, đầu óc choáng váng.

"Tô Thiên, tôi không nghĩ giấu giếm em nữa, tôi yêu em, thật sự rất yêu em, ở lại bên tôi, vĩnh viễn, được không?" Suốt 10 năm, trời biết anh sống như thế nào, 3650 ngày, 87600 giờ, 5256000 phút, 315360000 giây, còn chưa tính số lẻ, anh mỗi ngày đều nhớ tới cô mà vượt qua.

Đem nữ nhân trong lòng vây bên người, cô lại đối với mình không nóng không lạnh, tâm anh hưng hăng bị đâm 1 dao, đau không thể hô hấp.

Tô Thiên vội vàng đẩy anh ra, giống như thấy 1 người điên, người này diễn trò lại có thể như thật vậy, giả thâm tình trước mặt người. Bội phục, bội phục!

"Ngại quá, chuyện đùa này không vui chút nào, tôi muốn về nhà."

Tô Thiên cảm thấy đau đầu, cô không biết 1 người đàn ông da mặt rớt cuộc dày bao nhiêu mà trước mặt bao nhiêu người diễn trò vô tội cùng thâm tình.

Mắt An Thần thâm trầm, trực tiếp đem cô khiêng lên vai, 1 lần nữa khiêng trở về phòng mình.

Bên ngoài nhất thời hỗn loạn, lão đại vừa mới nói gì a?

"Tôi nguyện ý làm vệt của em... lão đại có thể cứ nhiên nói ra như vậy, quả thật đem ta dọa choáng váng."

Bản Tử xoay người đứng lên, run run khoe miệng.

"Hoa Tử không phải nói là kế ước sao? Chẳng lẽ lâu ngày sinh tình?" Thánh Kiệt không ngừng vuốt cằm, tỏ vẻ chính mình không nghĩ ra.

An Dịch cười lạnh, vì người trong lòng mà 1 người đàn ông cường đại có thể buông tha tự tôn của chính mình.

Trong phòng, An Thần cuồng hôn Tô Thiển. Tô Thiển bị giam cầm gắt gao, không thể động đậy 1 chút xú nào hết.

An thần hôn, mạnh mẽ, bá đạo, giống như muốn đem 10 năm nhớ nhung đặt hết ở nụ hôn này.

Tô Thiển mơ màng, chung quanh đều bị hơi thở nam tính của An thần vây quanh, ở đúng thời điểm Tô Thiển không thể thở nổi liền buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: 3 điều quy ước!

Tô thiển hé miệng hấp khí, lại bị An thần giam cầm vào trong ngực, môi lại hạ xuống lướt qua môi cô.

"An Thần, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Tô Thiển hoàn toàn nổi giận, người đàn ông này càng ngày càng thái quá.

"Tôi chỉ muốn yêu em, yêu cầu này không tính là quá đáng chứ?" Anh lại càng nói có vẻ thật như vậy, thật tới mức Tô Thiển tìm không ra 1 chút biểu tình anh nói dối.

Tô Thiển thở dài 1 hơi: "Tôi có thể cùng anh diễn 1 năm nhưng cần có 3 điều kiện."

An Thần sắc mặt âm trầm, cô gái này không tin anh nói là thật.

"Nói đi, điều kiện là gì?" Anh vẫn không nhận được cô gái này định làm gì.

"Thứ 1, trong 1 năm, không được đối với tôi động thủ động cước."

An Thần suy nghĩ, không động thủ động cước, cái khác chắc vẫn có thể đi, đều đợi 10 năm, thêm 1 năm cũng không có gì.

"Được!"

"Thứ 2, diễn trò chỉ giới hạn trong trường hợp công cộng, đây là địa bàn của anh, không cần phải diễn."

Điều này, anh có thể nói không thể chứ?

"Thứ 3, hiện tại tôi có công việc của chính mình, không cho phép anh can thiệp sinh hoạt cá nhân của tôi, 3 điều này, anh vi phạm 1 cái, chúng ta liền ngưng giao dịch, không thương lượng."

"Không được."

Không được can thiệp sinh hoạt cá nhân của cô, vậy để cô đi tìm đàn ông khác thì anh phải làm sao bây giờ, cái này tuyệt đối không đáp ứng.

"Nếu như vậy, đừng ai nấy đi, anh không kí tên ly hôn cũng không sao cả, ai cũng đừng tưởng vậy khốn tôi."

Tô Thiển nói sự thật, ngoại trừ 2 người bạn của mình, cái gì cô cũng không để ý.

An Thần châm chọc gọi lên khoe môi: "Cho dù em không đáp ứng cũng đừng vọng tưởng thoát khỏi tôi, An Thần tôi muốn có cái gì chưa bao giờ không có được."

Tuy nói thế nhưng An Thần cảm thấy thật bị thương, chính mình làm thế nào không tốt, vì sao cô gái này không bị mình đã động.

Hay là, mị lực của mình suy giảm????

Tô Thiển cảm thấy cô cùng An Thần căn bản không có cách nào thống nhất ý kiến.

"Tự Nhiên." An Thần nhìn Tô Thiển vài lần, tiếp điện thoại: "Đang ở nhà mình? Biết rồi."

"Hiện tại trở về biệt thự, Từ Nhiên và Từ Ninh đang ở nhà chúng ta!!

Tô Thiển không nói lời nào, đối với câu nói này nghe không được tự nhiên, rốt cuộc chỗ nào đó không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Kỳ thật xem ra là ảo giác của anh!

Trên xe, An Thần đưa cho Tô Thiển túi hoa quả, chỉ sợ không khí có chút áp lực.

Tô Thiển không nói gì, tiếp nhận, bóc vỏ đưa đến bên miệng, không nhìn tới khuôn mặt hấp dẫn ngàn vạn cô gái kia.

An Thần hé miệng cười íu ớt, cô gái nhỏ này luôn lí trí làm người ta không biết phải như thế nào cho phải.

Trở lại biệt thự, Tô Thiển tự nhiên kéo tay An Thần, diễn trò, cô tuyệt đối là người chuyên nghiệp.

"Anh, chị dâu..."

Gặp 2 người trở về, Lâm Từ Nhiên mỉm cười đứng lên, Lâm Từ Ninh oán hận nhìn chằm chằm chỗ 2 người khoác tay.

"Ngồi đi, như thế nào không nói sớm 1 chút, để các em đợi lâu vậy, thật ngại quá!"

Tô Thiển buông tay ra, tiếp nhận 2 ly trên tay cô Lý, tự mình rót cho họ 2 ly rượu vang.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, hiện tại mang đồ ăn lên sao?"

Tô Thiển mỉm cười gây đầu: "Đề cháu giúp cô."

Tô Thiển vào trong bếp, Lâm Từ Ninh có vẻ hơi hốt hoảng thần sắc.

Đồ ăn được mang lên, thức ăn tinh xảo, Tô Thiển im lặng ngồi cạnh An Thần, uống canh mà An Thần múc cho, bộ dáng kia giống như cô dâu nhỏ ngoan ngoãn.

"Chị dâu, làm cách nào đem anh bắt được, phải biết rằng anh của em luôn cách xa con gái, năm trước đột nhiên nói kết hôn còn không có ai tin đâu."

Lúc trước An thần nói kết hôn, anh không nghĩ ngợi mà nhận định An thần nói giỡn. Không nghĩ tới..

Tô Thiển kéo kéo khóe miệng: "Vinh hạnh của tôi..."

An Thần không ngừng gấp cho Tô Thiển, Tô Thiển nâng con người lên nhìn anh, anh cũng nhập diễn quá đi.

"Ăn nhieu 1 chút, em rất gầy, khó coi..."

AN Thần nhìn cánh tay nhỏ bé của cô, mặt mày nhăn gắt gao.

Tô Thiển không nhịn được mà xoa xoa khuôn mặt, tiện đà cúi đầu cắn sườn: "Kỳ thật, là ảo giác của anh!"

Lâm Từ Nhiên không khỏi bật cười, cô gái kia, thấy thế nào cũng thật đáng iu.

"Anh, nghe nói Doãn Phi Phi về nước."

"Ừ."

An Thần đem tôm bóc hết vỏ đặt ở bát Tô Thiển, tôm hùm ở ngón tay thon dài anh đang bóc như 1 tác phẩm nghệ thuật trân quý.

Lâm Từ Nhiên cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt An thần, xác định không khác thường mới âm thầm thờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Mỗi thù kia không phải chỉ đơn giản như thế!

Một bên Lâm Từ Ninh nhìn An Thần cẩn thận che chở Tô Thiển hận nghiền răng nghiền lợi, Thần ca ca chưa bao giờ đối với cô như vậy.

Cô Lí đang bùng canh gà lên, Lâm Từ Ninh nảy ra ý hay.

Cầm 1 cái chén sạch nhỏ, 1 bên đưa cho Tô Thiển cười hơ hớ: "Chị dâu, uống canh gà, nhìn chị gầy, Thần ca ca đau lòng, uống nhieu 1 chút."

Tô Thiển hé miệng cười íu ọt: "Cảm ơn... A..."

Bất ngờ, tay Lâm Từ Ninh khẽ run lên làm toàn bộ bát cháo gà nóng bỏng tay đổ hết lên tay và đùi Tô Thiển.

Đôi mắt An Thần trầm xuống, vội vàng cầm lấy tay Tô Thiển đưa lên miệng thổi nhẹ, nhìn về phía Lâm Từ Ninh quát: "Sao lại thế? Có mỗi bát cháo cũng không bê nổi sao?"

Nơi đáy mắt Lâm Từ Ninh thoáng lên 1 tia u ám, sau đó lại tỏ vẻ ủy khuất mà nói: "Em xin lỗi, xin lỗi, là do bát cháo quá nóng, không phải do em cố ý...."

"Thế nào rồi? Rất đau phải không? Đã nóng phỏng tới cả tay rồi nè. Cô Lí, mang bông băng vào phòng cho tôi."

Tô Thiển được ôm như công chúa lên phòng, cảm thấy hơi nhói đau.

"Tôi không sao. anh xuống dưới chào khách đi." Tô Thiển mún rút tay về nhưng lại bị An Thần nắm chặt lấy.

"Cô Lí, bông băng mang tới đây chưa?" An Thần tức giận quát to, tốc độ rửa bò đầy à?

"Thiếu gia, của cậu đây."

An Thần nóng nảy kéo cà vạt, cầm túi đá lên chườm vào chỗ bông cho cô: "Ngoan, đừng giận nữa, cố chịu 1 chút, sẽ hết đau ngay thôi."

Động tác nhẹ nhàng nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của Tô Thiển. Biết An thần hơn 1 năm nay, đây là lần đầu tiên cô thấy anh dịu dàng như thế.

Tận nơi đáy lòng Tô Thiển thoáng xuất hiện cảm giác mềm mại. Trừ 3 cô ra, đây là người đàn ông quan tâm cô như thế.

"Chị dâu, chị không sao chứ?" Lâm Từ Nhiên chạy tới, khuôn mặt thể hiện rõ vẻ quan tâm.

"Chị dâu, thật sự xin lỗi, em thật sự không cố ý..." Hốc mắt Lâm Từ Ninh hồng lên, như kiểu tất cả lượng nước mắt của cô nàng sẵn sàng trào ra bất cứ lúc nào.

Tô Thiển vẫy vẫy tay: "Tôi không sao, cô cũng không phải tự trách bản thân."

Sao cô có thể không biết rằng người phụ nữ này cố ý. Ngay từ lần đầu tiên gặp nhau cho tới nay, ánh mắt Lâm Từ Ninh luôn nhìn cô tràn đầy thù hận, không phải là chỉ thù hận đơn giản.

"Từ Nhiên, 2 người về trc đi, hôm nào có thời gian tôi tìm cậu nói chuyện sau."

An Thần lãnh đạm mở miệng, Lâm Từ Nhiên thật ngạc nhiên, anh nổi giận thật rồi, còn đuổi thẳng bọn họ về nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tô Thiển , cô gái này hư quá , chuyên môn câu lòng người đúng là cô gái hư !

" được , đúng lúc em và Tử Ninh có chút việc riêng , xin lỗi không nói chuyện được lâu." Lâm Tử Nhiên lờ lờ kéo kéo cô em gái còn đang miễn cưỡng không muốn về kia , xoay người đi xuống lầu .

" anh..."

Lâm Tử Ninh hất tay Lâm Tử Nhiên ra , vẻ mặt hết sức khó chịu .

" Tử Ninh , nếu em còn ở đây cư xử không đúng mực như thế , anh cũng chẳng bảo vệ nổi em đâu ." Lâm Tử Nhiên hí mắt nhìn , tính tình của em gái anh thế nào An thần còn không biết sao ?

" anh , anh nói giúp người đàn bà kia , em có điểm gì không tốt sao ? tại sao An thần lại đi cưới người khác hả ?" Lâm Tử Ninh ôm một bụng đầy oán hận , so với người đàn bà đàn độn đó , cô có điểm nào thua đâu .

" hồ đồ ! An thần vẫn đối đãi với em như đối với em gái , em đừng có tự mình đa tình ."

đối với người em gái này , anh thấy thật đau đầu , vừa rồi không phải An thần nể mặt mình thì có lẽ cô em này đã nhận được mấy cái bạt tai rồi .

" anh !!!"

thật quá ghê tởm , ngay cả anh trai ruột cũng đối xử với mình như thế sao .

" Tô Thiển , còn chỗ nào không ổn không ? có còn đau không ? thôi , tôi đưa em tới bệnh viện kiểm tra ."

An thần cầm lấy tay Tô Thiển , trong lòng vẫn có chút không an tâm .

" tốt lắm , tự tôi xử lý là được rồi , không dễ tổn thương thế đâu ." Tô Thiển rút tay về , cả đùi đều đau rát .

" có thể đi được không ? em bước thử hai bước tôi xem nào ." An thần lờ lờ kéo Tô Thiển , lòng đau như cắt .

Tô Thiển đứng dậy , khập khiễng bước hai bước liền bị An thần ôm lên giường : " nằm yên ở đây , không được nhúc nhích ."

" tôi về phòng của mình ." Tô Thiển cắn môi .

An thần ngăn người : " không được , em đang bị thương , buổi tối tôi còn có thể chăm sóc được ."

An thần tìm một lý do thật danh chính ngôn thuận cho bản thân .

" tôi đã nói là không sao , không phải là bỏng hết người , có gì lớn lắm đâu ." Tô Thiển cố trườn người xuống giường .

" em đáng hoàng lại cho tôi nhờ , đừng có xem tôi như động vật thếyên tâm đi , tôi sẽ không làm thế với em !" An thần lạnh nhạt nhìn Tô Thiển , thấy bộ dáng sợ hãi của cô , muốn cho cô uống định tâm hoàn (thuốc An thần).

Tô Thiển giật giật nhóc miệng , cô nam quả nữ sống chung trong một phòng , thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì sao ?

An thần xoay người đi về phía phòng tắm , còn Tô Thiển thì suy nghĩ rồi chìm luôn vào giấc ngủ .

lúc An thần đi ra , Tô Thiển đã ngủ say . khóe miệng An thần mở ra một đường cong.

Tô Thiển , cô gái này hư quá , chuyên môn câu lòng người đúng là cô gái hư !

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Cái miệng , lại chiếm tiện nghi của chị đây rồi

An Thần nhẹ nhàng gối đầu tay cho cô ngủ , rồi đặt một nụ hôn lên trán Tô Thiên : " Tô Thiên , ngủ ngon ."

Cảnh này , anh đã tưởng tượng rất nhiều năm rồi !

Mỹ nhân trong lòng , hô hấp của An Thần có chút rối loạn , nhưng lại không thể động chạm , cái thấy giấc cảm mà không ăn được thật khó chịu .

Khẽ cắn răng , lại thêm lần nữa An Thần chui vào phòng tắm , tắm tới tận nửa đêm , nước lạnh mới làm giảm đi chút ít lửa dục trong anh .

Lại một lần nữa chui vào chăn , tướng ngủ của cô bé này lớn lên cũng chẳng tốt thêm tẹo nào , lúc nào cũng cố gắng tìm tư thế thoải mái hơn khi ngủ .

Tô Thiên gác hẳn lên hông anh mà ngủ . Nhưng sau khi An Thần mới thiếp đi được một lát thì bị đập bụm một cái , mở mắt ra nhìn mới thấy Tô Thiên đã xoay 1 góc 180 độ , một bàn chân với những ngón chân hơi xòe đường đường đang ngay sát mặt An Thần .

Trong mắt An Thần lóe lên nụ cười nhỏ bé , anh đứng dậy , cẩn thận bế cô quay lại , nằm trong lòng mình , vừa lúc Tô Thiên đã tỉnh .

Chợt thấy bên cạnh có nhịp tim đàn ông , Tô Thiên sợ hãi , trực tiếp đá văng người đó xuống đất .

" Lưu manh !"

Tô Thiên đang mơ mơ màng màng ngủ một chân ba cẳng đứng bật dậy , chẳng lẽ mình bị chiếm tiện nghi ?

Kiểm tra lại y phục trên người , coi như vẫn còn chỉnh tề , lúc này Tô Thiên mới có thể vỗ ngực một cái .

An Thần bất thành *** h bị đá một cái , một lúc lâu sau vẫn không phản ứng kịp .

" Tô Thiên !!!"

Cô gái này , anh là lưu manh sao ?

Tô Thiên chu mỏ , dứt khoát rời giường , cô có một thói quen xấu , khi đã tỉnh lại sẽ không thể nào ngủ nổi nữa .

" Mới có 2h , em muốn làm gì ?"

An Thần túm được Tô Thiên , gắt gao nhốt chặt cô .

" Tôi tỉnh rồi , có nằm cũng không ngủ nổi , mình anh ngủ đi ." Tô Thiên không thể tự nhiên nổi . An Thần nằm phía trên , hơi thở nam tính của anh làm cô đỏ mặt , nhịp tim cũng rối loạn theo .

" Không ngủ được cũng nằm đây cho tôi , nhắm mắt lại , đừng hoảng chút đi !" Thậm chí An Thần còn vỗ hai cái lên cặp mông kêu gọi của cô .

Tô Thiên không nhịn được mà bật cười : " anh đừng có bá đạo thế được không ?"

" Tôi luôn bá đạo thế đó . tôi lệnh cho em vát hết mấy ấn tượng trước kia về An Thần đi , tìm hiểu lại tôi !"

Buộc Tô Thiên phải nhìn thẳng vào mắt mình , An Thần chậm rãi phun ra từng chữ .

Con mẹ ngươi !

" Tôi biết anh là người đứng đầu Ám Dạ , là nhân vật bí ẩn nhất , bá đạo , vô lí , ghétum ..."

An Thần trực tiếp chặn cái miệng nhỏ nhắn đang lăm nhăm kia lại , phủ lên đó bờ môi mềm mại , khiến cô thiếu đường khí chỉ trong nháy mắt .

Miệng ! bà đây lại bị chiếm tiện nghi rồi !!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: lần trước cô đã thử qua , cái đó mà là Sâu Bướm sao ?

tô thiên càng giãy giụa ,hai cánh tay bên hông càng thêm giữ chặt : " an thần ..."

khònh khiếp , nói xong không thèm cho cô động tay động chân chút nào , mà cô cũng biết không có mề nào không trộm thịt

cạy hàm răng ra , đầu lưỡi an thần bắt đầu thăm dò , lục lọi , lại hung hăng cắn cái đang không ngừng tránh né kia một cái .

" ừm,đau..."

giãy giụa không nổi , tô thiên như con con cá ; đang đợi người mỗ xé , mặc cho người ta đòi hỏi

" bảo bối hư , cho anh nhé !"

cơ bản là Tô Thiên không có cơ hội để nói chuyện , An Thần đã dò mò trong áo lót của cô mà tìm kiếm ." buông ra , An Thần , anh đã nói là sẽ không làm chuyện đó ..."

người đàn ông này , nói chuyện đều không giữ lời !

trong mắt An Thần thoáng hiện lên nét cười xấu xa : " tôi có đáp ứng gì với em sao ? tôi chỉ nói trước khi ngủ không đụng vào em, không nói sau khi ngủ cũng không động !"

ầm một tiếng !

trong giây lát , quần áo đã bị xé rách .

Tô Thiên muốn gầm thét , lấy hết sức mà gầm , người đàn ông này , anh là chó sao ? y phục của tôi

" bảo bối , tôi muốn em yêu tôi ." An Thần nói nhỏ .

" thần kinh !!!"

An Thần nhất quyết không tha : " hôm nay tôi sẽ nói cho em biết , tất cả lời tôi nói với em đều là sự thật, tôi yêu em , từ năm mười hai tuổi đã bắt đầu yêu , tôi yêu em , tôi đã bỏ ra 10 năm , tôi muốn em yêu tôi."

nghe xong những lời này , Tô Thiên như rơi vào trong đám sương mù , đôi tay không ngừng cố gắng ngăn cản sự lộn xộn của An Thần .

" anh đừng náo loạn nữa có được không ?"

người đàn ông này điên rồi , thật sự là điên thật rồi .

An Thần cười khẽ , nụ cười khiến trăm hoa đua nở : " cô gái hư , em có nhớ lần em đi nhầm vào toilet nam không ?"

Tô Thiên sững sốt , mặt đỏ ửng lên , 10 năm trước , cô từng liều mạng xông thẳng vào nhà vệ sinh nam .

" không nhớkhông nhớ ..."

những chuyện thế nào , làm sao có thể thừa nhận được đây !

" cô gái hư , còn không chịu thừa nhận , em có còn nhớ rõ , 10 năm trước , em từng chỉ vào tiểu đệ đệ của một bé trai gọi đó là Sâu Bướm không ? em có nhớ em đã hung hăng xông tới , xách quần của đứa nhỏ ném ra bên ngoài phòng , tôi còn nhớ rất rõ người nào đó vô nhầm phòng vệ sinh ..."

Tô Thiên bối rối , những chuyện này đều là bí mật cực kì riêng tư của cô , ngay cả nhiễm mận cô cũng không nói , tại sao người đàn ông này lại biết rõ thế ?

" anh ... anh"

" tôi chính là đứa bé trai bị em ném ra ngoài , cô gái hư , lần trước em đã thử qua rồi , nó có còn là Sâu Bướm nữa không ?"

An Thần tràn đầy từ tính cộng thêm âm thanh trêu đùa khiến Tô Thiên không tìm đâu ra cái lỗ để chui xuống .

trời ơi !!!!

quỷ thần ơi , Tô Thiên con còn bình tĩnh nổi sao ? bình tĩnh rồi làm sao ?

người đàn ông ngay trước mặt này chính là người vô duyên vô cớ bị ném ra khỏi nhà vệ sinh nam đó sao ? đây là bé trai mà cô vẫn nhớ tới tận bây giờ sao ? là cậu bé với vẻ mặt vô tội đầy kinh ngạc đó sao ?

Chương 46: lần trước cô đã thử qua , cái đó mà là Sâu Bướm sao ? bảo bối , anh chỉ biết vào , sẽ không ra !

" Tô Thiển , từ lúc đó trở đi , tôi liền thích em , 10 năm rồi , tôi cố gắng tạo nên một ám dạ , chỉ vì một hi vọng muốn em có một cuộc sống an ổn , đừng đối xử lãnh đạm với tôi như thế có được không ? lòng tôi đau lắm"

Tô Thiển ngạc nhiên , ngơ ngác nhìn khuôn mặt đẹp trai kia , ánh mắt của anh vẫn thế nhưng lại tràn đầy ưu thương .

10 năm ! anh nói anh yêu cô 10 năm ! cô có nên tin những lời này không ?

" bảo bối , có phải em không tin lời tôi nói không ? không sao , tôi cho em đầy đủ thời gian để em từ từ cảm nhận những điều tôi muốn chứng minh cho em thấy , có được không , chỉ cần đừng lạnh nhạt với tôi như thế ."

lời nói của anh có chứa chút run rẩy , chỉ sợ cô gái trong lòng hoài nghi tấm lòng của anh .

Tô Thiển bị An Thần làm cho sững sờ , trong lòng cực kì phức tạp , đẩy đầu anh ra : " An Thần , đừng có thế nữa , được không ? hiện tại , đầu tôi trống rỗng"

An Thần nắm lấy bàn tay , dò theo bụng đi xuống . cả người Tô Thiển đều run theo .

" cô gái hư , em hành hạ tôi 10 năm , tôi không chỉ muốn công tâm mà còn muốn phải công thân !"

anh đã nói được là làm được , tuyệt nhiên không cho cô gái phía dưới phản kháng , tuyệt nhiên không cho cô gái trong lòng cự tuyệt!

" khôngcầu xin anhtôi không chuẩn bị tốtaaaa....."

nếu đã nói rõ ràng rồi , An Thần tuyệt đối không cho phép cô gái này chạy trốn mình . cô là của anh , anh chỉ muốn cảm nhận cô gái trong lòng này chỉ là của anh.

" bảo bối , chớ trốn , ngoan nào ."

" không , rất đau !"

nhớ tới đêm hôm đó , Tô Thiển không chỉ lạnh sống lưng mà lạnh cả người .

" tôi sẽ nhẹ nhàng !"

" An Thần , tôi không phải có ý kia , anh bình tĩnh một chút ."

đau xót tràn về , ai tới cứu cô đừng cho đêm hôm đó tái diễn .

An Thần mãnh liệt như nước thủy triều , lừa dục ở đáy lòng gào thét , đôi tay điên cuồng chạy loạn trên thân thể bóng loáng , nhẫn nại của Tô Thiển , khiến cho cả người cô đều run rẩy .

liều mạng hôn lên trên , đôi môi cô sao mềm mại thế , sao tràn đầy dụ hoặc vậy .

Tô Thiển cũng là cô gái bình thường , dưới sự ra sức trêu đùa của An Thần , cô đã mất hết sức phản kháng .

An Thần nâng khoe môi lên , lúc này mới eo ếch một cái , tiến vào nơi thần bí mà mình ngày nhớ đêm mong .

Tô Thiển hoàn toàn tỉnh táo , không ngừng vung tay đánh vào lồng ngực An Thần : " không được , anh mau ra ngoài , ra ngoài đi"

" bảo bối ! anh chỉ biết vào , sẽ không ra ! ngoan nào để cho anh được yêu em mãi nhé !"

Chương 47: Cho em 30s chạy đến bên người tôi!

Đi vào, làm sao lại phải ra? Anh đã nhìn 1 đêm đục hỏa, nếu không giải quyết sẽ chết cháy.

Sáng sớm tỉnh mơ, An Thần đứng trước cửa sổ ngắm nhìn người trên giường còn đang ngủ say, tâm tình chưa bao giờ tốt như vậy.

Ngón tay dài tinh tế vuốt nhẹ lên khuôn mặt hoàn mỹ của cô, tươi cười càng tăng thêm trên mặt.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, bữa sáng đã chuẩn bị xong."

"Đã biết."

Tô Thiển mở mắt đã bị vẻ mặt sáng lạng của An Thần dọa thiếu chút nữa rơi khỏi giường.

"Sợ tôi như thế sao? Tôi không phải sài lang hổ báo."

An Thần ôm được cô, buồn cười nói.

Tô Thiển nhảy xuống giường, cầm chăn quấn quanh mình.

"Làm sao thế?" An Thần nhiu mày.

"Đừng tới đây."

Từ nay về sau, An Thần bị Tô Thiển cho vào danh sách những nhân vật nguy hiểm.

"Vì sao?" Lại bước tới 1 bước dài.

Tô Thiển hoảng sợ cầm chặt chăn bao vây lấy mình chạy về phòng mình, xoay xoay 2 cái khóa kĩ cửa phòng.

Vào phòng tắm, Tô Thiển hưng hăng chà sát làn da của mình, nhìn toàn đầu tươi. Tô Thiển cắn môi, cô cảm thấy mâu thuẫn giữa cô và An Thần dần dần chuyển biến tốt.

Tô Thiển đem tất cả váy đặt ở đáy tủ vì tới qua An Thần bên tai cô nỉ non: "Em mặc váy bộ đáng rất mê người."

Mặc 1 bộ quần áo, buộc tóc đuôi ngựa, Tô Thiển hài lòng.

"Alo, Vạn Dạ? Yên tâm đi, em lập tức đi làm..."

Nói với Vạn Dạ mình tới trễ trong chốc lát.

"Tô Thiển, lại đây ăn bữa sáng."

An Thần đợi cô hơn nửa ngày, dựa vào tính tình trước kia anh đã rống lên với cô.

Tô Thiển vừa đi giày vừa trả lời: "Tôi bị muộn rồi, không ăn."

Một câu nói, độ âm trên mặt An Thần giảm xuống vài độ: "Cho em 30s tới bên anh, bằng không cũng đừng nghĩ tới đi làm."

Tô Thiển trong lòng bất bình nằng, nhích mông tới bên ghế ngồi xuống, bung lên bát cháo, từng ngậm nuốt xuống.

An Thần càng nhăn mặt: "Nhìn mặt em ăn lang thôn hồ yết, chắc rất ngon, cô Lí lấy thêm cho thiếu phu nhân 1 bát nữa."

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Không cần thận, Tô Thiển nuốt nhanh thìa cháo còn nóng.

"Tôi đang vội, không ăn." Buông bát đĩa, Tô Thiển lấy khăn tay xoa xoa miệng.

Chương 48: Tô thư kí, cô công tác cũng thật đúng chỗ, còn phục vụ com ha!

An Thần bắt đầu đi lắc đầu, cầm lấy áo khoác theo cô đi: "Tôi đưa em đi."

Tô Thiên hoảng sợ lắc đầu: "Không cần, tôi tự đi xe bus được."

"Hoặc là tôi đưa em đi, hoặc là ở nhà với tôi, em tự chọn đi."

Mở cửa xe, An Thần tức giận, nếu không phải lo cô ở nhà buồn chán thì không bao giờ đáp ứng cô đi làm. Cô gái này thật không biết xấu hổ.

"À, cảm ơn!"

Hai lựa chọn so ra để anh đưa cô đi làm vẫn là tốt hơn.

"Em đi làm ở đâu? Làm cái gì?" An Thần vừa lái xe vừa hỏi Tô Thiên.

"Làm ở công ty quảng cáo. Làm thư kí tổng giám đốc."

Nghĩ nghĩ, Tô Thiên vẫn là lựa chọn ăn ngay nói thẳng, nói dối trước mặt người này cũng như tự chuốc họa bởi vì không quá 2 ngày anh sẽ biết.

"Tôi không phản đối em đi làm nhưng điều kiện là lúc về gọi cho tôi, tôi tới đón em, không được đi xã giao, dù là ăn com hay tiệc rượu cũng không được tham gia."

Tô Thiên nhặt nhẹo phun ra 1 hơi: "Anh lại thế nữa...."

Đứng trước công ty, Tô Thiên nhìn chiếc xe Bugatti nghênh ngang mà đi, lắc đầu, đi vào trong.

"Vạn tổng, ngại quá, em tới muộn." Tô Thiên bụng cóc cà phê đi vào, mỉm cười với Vạn Dạ.

Vạn Dạ vội vàng đứng dậy, trong mắt tràn đầy lo lắng: "Tiểu Thiên, em làm anh lo muốn chết."

Tô Thiên nhún nhún vai: "Đa tạ Vạn đại gia quan tâm, giữa trưa em mời khách để tạ tội."

Tâm Vạn Dạ đến giờ vẫn chưa buông lỏng: "Chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi."

"Tô thư kí."

Đi ngang qua văn phòng, Tô Thiên bị gọi lại.

Là người mẫu của công ty, hình như họ Ôn gì đó.

"Xin chào, có chuyện gì sao?" Tô Thiên ôm văn kiện trong tay, bình tĩnh nhìn cô gái váy ngắn màu đỏ trước mặt.

Ôn Na khinh bỉ nhìn Tô Thiên quần bò áo phông, thực không biết Vạn tổng coi trọng cô ta cái gì.

"Giữa trưa Tô tiểu thư có rồi không? Tôi muốn cùng cô tâm sự 1 chút."

Tô Thiên hơi sùng sốt: "Thật có lỗi, giữa trưa tôi có hẹn rồi, có thể đổi thời gian khác không?"

"Có hẹn? là Vạn tổng sao? Tô thư kí, cô công tác cũng thật đúng chỗ, còn phục vụ com nha!"

Một câu nói ra làm nhân viên xung quanh hướng tới ánh mắt khinh thường.

Tô Thiên không ngốc, không có khả năng không nghe được lời chăm chọc của cô gái này.

Tô Thiên nhú mày: "Cảm ơn đã khích lệ. Tôi có thể 1 câu không? Cô là?"

Chương 49: Cô gái này, luôn mang về mặt vô tội

Nhóm viên chức nghe thấy câu hỏi của cô, nhất thời nhin không được bật cười, trong công ty không ai không biết người mẫu nổi tiếng này, vậy mà giờ nhân vật này lại bị người ta trực tiếp hỏi là ai.

Bọn họ thật sự nhin không được, trong lòng cho Tô Thiển thêm mấy điểm.

"Cô không biết tôi?". Trong nháy mắt Ôn Na đen hết cả mặt.

Tô Thiển nhật nhổ sò sò trán: "Thật ngại quá, con người tôi luôn bế tắc tin tức, với những người không trọng yếu không biết nhiều lắm... Ồi chào, chị Văn, lát nữa giúp em quét văn phòng một chút nhé, cảm ơn chị nha".

Tô Thiển hướng về người quét rác mỉm cười chào hỏi rồi xoay người về phòng.

Tô Thiển nhận được tin tức Ôn Na bị khai trừ, ngồi không yên. Không phải là chuyện xảy ra ở văn phòng chứ?

"Vạn tổng, nghe nói anh khia trừ Ôn Na?"

Vạn Dạ ngẩn đầu: "Ừ, Ôn Na này, cảm lương cao nhưng làm việc không tốt, bởi vì bất mãn với việc quay chụp nên không phối hợp với đạo diễn làm cho công ty chịu nhiều tổn thất, người mẫu như vậy công ty không muốn lưu lại".

Thì ra là thế, được rồi." Em biết rồi, giờ chỉ còn cách giờ ăn trưa 3 phút, Vạn tổng muốn ăn gì để em đi đặt."

Vạn Dạ nhú mày: "Tiểu Thiển, không phải là nói muốn mời anh đi ăn đại tiệc sao?".

Tô Thiển khoát tay: "Vạn đại gia, anh nghe không hiểu đó là lời nói khách khí sao? Nhà tư bản Vạn ác ma, em là người nghèo, sao anh lại bắt một người tội nghiệp như em mời anh ăn đại tiệc chứ?"

Vạn Dạ sững sốt, hiểu rõ liền cười to: "Tiểu Thiển vẫn yêu tiền như mạng a, vậy từ nay nhà tư bản Vạn ác ma mời em được không?"

"Như vậy, ngại quá, đối diện có nhà hàng mới mở, sang đó nhé!".

Vạn Dạ thật sự không nhìn ra nha đầu kia có biểu hiện gì gọi là ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Vạn tổng, đùa giỡn phụ nữ có chồng là đáng xấu hổ

Vào nhà hàng, Vạn Dạ theo khẩu vị của Tô Thiển mà gọi toàn món cay Tứ Xuyên. Xem cô ăn vui vẻ liền cảm thấy vui vẻ theo.

Nhiễm Mạn nói, người đàn ông nào yêu phải Tô Thiển thật vất vả, anh ta một chút cũng không cảm thấy, anh nguyện ý vì cô mà trả giá.

"Này?"

"Ăn con không?". An Thần ngồi ở ghế, tay xoay xoay chiếc bút, khoe miệng lộ ra nụ cười mê người.

Y Na vì An Thần thêm một chút cà phê, quái dị liếc nhìn lão đại của mình rồi vào một cái phóng ra ngoài văn phòng cùng mọi người bát quái.

"Thấy không, thấy không, lão đại của chúng ta hôm nay cười như hoa nở, tôi dám khẳng định tối qua chị dâu phải khóc 1 đêm."

Y Na lắc đầu, đầy lòng vì chị dâu mà bi ai.

"Lão đại hoàn toàn rơi vào lưới tình rồi." Bàn Tử bắt chéo chân, nhìn bộ dáng cà lơ phất lơ.

"Xem bộ dáng kia của lão đại, tâm lý khinh bỉ, cả đời này tôi sẽ không hao tổn tâm tư vì con gái, không có tiền đồ." Thánh Kiệt là người theo chủ nghĩa độc thân, phụ nữ và đàn ông trong mắt hắn không có gì khác nhau.

Vũ Đình khinh bỉ nhìn Thánh Kiệt: "Người thì biết cái gì, con gái là bảo bối, bắt quá nói trở lại, chả có cô nào thích nguoi, 1 người vô tâm vô phế."

"Ta không hiếm lạ!!!"

"...."

"Đang ăn...." Tô Thiển lại uống thêm 1 ngụm canh.

"Nhớ tôi không?"

Tô Thiển bị hỏi há miệng thở dốc, không biết trả lời như thế nào: "Anh thực rãnh rỗi sao?"

"Tôi nhớ em."

Cũng không quản phản ứng của Tô Thiển, An Thần trực tiếp tắt máy, khoe miệng càng nhếch lên.

Tô Thiển nhìn điện thoại, nhất thời ngây người, không khỏi giật giật khoe miệng, đây là An Thần mà cô biết sao?

"Tiểu Thiển, làm sao thế?"

"À, không có gì?" Bỏ điện thoại vào túi, mặt Tô Thiển có chút mất tự nhiên.

Vạn Dạ không nói lời nào, đem tôm hùm bóc bỏ bảo bát cô: "Vạn đại gia như tri kỉ vậy, không biết ai có phúc khi lấy được nha?"

Sắc mặt Vạn Dạ cứng đờ, cười gượng: "Không biết tiểu Thiển có hứng thú này hay không?"

Tô Thiển nâng mi, lỗ mũi 1 câu: "Vạn tổng, đùa giỡn phụ nữ có chồng là hành vi đáng xấu hổ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hậu cung của tôi có điểm loạn

Sắc Mặt Vạn Dạ âm trầm không ít, bắt quá liền khôi phục lại bình thường: "Vậy thật đáng tiếc, người tốt như anh thật tiện nghi cho người khác."

"Bất quá, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, không ngại thì ngại cùng Mạn Mạn thử xem.". Cắn một miếng tôm hùm, Tô Thiển nảy ra ý tưởng gán ghép hai người

Tiểu Thiển không biết Vạn Dạ trong lòng mất mát, tiếp tục càn quét mỹ vị: "Nào dám, tại hậu cung của em có điểm loạn."

"Tiểu Thiển, chuyện của em anh đều biết, không phải khế ước hết hạn rồi sao, sao em còn chưa buông tha cho chính mình?"

Thân mình Tô Thiển dừng lại một chút, nhất định là do cái miệng của Nhiễm Mạn mà lần khác phải khâu miệng cô ấy lại.

"Tình huống có chút phức tạp, em sẽ xem xét lại"

Vạn Dạ "....".

Đúng 5 giờ, chiếc xe thể thao Bugatti sành điệu đỗ lại trước cửa công ty Tô Thiển. Làm nhiều người ghé mắt, dù sao thì loại xe này không phải mỗi ngày đều nhìn thấy.

An Thần nhếch môi, mở cửa xe, tao nhã bước xuống.

Tiếng kêu sợ hãi vang lên xung quanh , xe đẹp , mỹ nam . đây quả là sự kết hợp hoàn mỹ .

Tô Thiển vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi che mặt , anh có thể đứng khoa trương thế không ?

Hiền nhiên An Thần cũng thấy cô , liền mỉm cười đi qua .

" Có một hay không ? "

Bên kia vạn Dạ vừa lái xe ra nhìn chằm chằm An Thần đón Tô Thiển , tay cầm lái bất giác nắm thật chặt

" Về sau em có thể tự mình đi xe công cộng , anh không cần phải đưa đón . "

Bị hấn nháo lần này , không biết ngày mai công ty sẽ xuất hiện lời đồn gì nữa , theo đại gia? Chân đạp hai thuyền ?...

" Cô gái của mình đương nhiên do mình tiếp , làm sao có thể để em đi xe công cộng được! "

An Thần nói thực tự nhiên , Tô Thiển nghe lại ngượng ngùng

" Ôi chào , dừng xe , dừng xe... ". Tô Thiển kêu lên đầy sợ hãi

" Làm sao vậy ? ". Dừng xe lại , An Thần Khó hiểu

" Hình như là bạn em ... ". Tô Thiển nhảy nhanh xuống xe , băng qua đường chạy đi .

" Cẩn thận !!! ". An Thần nhui mày , cô gái này không biết thời điểm tan tằm xe cộ rất đông sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chỉ mười vạn thôi sao?

"Mạn Mạn , làm sao thế?".

Nhiệm Mạn quay đầu lại , hỗn hển chỉ vào bà cô bên cạnh:" Cậu tới rồi , quá tốt , mình đang lái xe thì đột nhiên bà ấy chạy tới đây cứng rắn nói mình đụng phải , mình bảo đưa đi bệnh viện thì lại không chịu đòi lấy tiền bồi thường...".

Tô Thiển nhui mày , không phải rõ ràng là lừa đảo sao?

" Cô gái thật không có lương tâm , nhiều người như vậy có thể chứng minh là cô đâm ngã tôi , phải bồi thường là đương nhiên . Cô có xe tốt như vậy lại không có chút tiền bồi thường thuốc men sao? "

Bà cô đang nắm thật chắc huyết ngạnh đầu bồi thêm một câu.

Tô Thiển giật nhẹ khóe miệng , ngồi xồm xuống , muốn giúp bà ta đứng lên nhưng bà ta dường như cố ý , kéo thế nào cũng không đứng dậy được

"Bà ơi , bọn con cũng phải bồi thường cho bà chứ , bà đã nói bà bị thương , chúng ta nên đi bệnh viện kiểm tra kỹ lại xem , tới lúc đó có thể dựa vào hết thương mà để bồi thường đầy đủ , bà cảm thấy thế nào ? "

"Không đi , không đi , bệnh viện toàn thể thôi , tiền chữa trị vết thương , các người cứ đưa tôi , tự tôi đi mua thuốc trị thương là được rồi." Bà cụ dù có nói gì cũng không chịu đi bệnh viện .

Tô Thiển và Nhiệm Mạn đều nhức óc , đau đầu , thất đúng là cây già mà lên mặt .

Thật ra thì đưa tiền cũng không sao , chỉ sợ tới lúc đó không chấm dứt nổi , bà cụ có thể kiêu cố , liên tục tìm mình đòi tiền , loại chuyện như vậy không phải là chưa từng xảy ra .

Hơn nữa , cứ kiểu bị chặn họng như vừa rồi , cục tức trong lòng họ cũng không thể nuốt trôi .

An Thần đen mặt đi tới bên cạnh bà cụ:" Cụ muốn bao nhiêu tiền ? "

" An Thần... "

An Thần có ý bảo cô đừng xen vào chuyện này , tất cả hãy giao cho anh là được rồi

" Cậu cứ đưa 10 vạn là được rồi , con người tôi rất nhân từ." Bà lão liếc nhìn chiếc BMW của Nhiễm Mạn , dường như rất dễ mở miệng

Mười Vạn !!!

Mọi người xung quanh đều kêu lên một tiếng , bà lão này thật sự là quá tham lam , chỉ mười vạn thôi sao?

An Thần xoay người lại , hướng về phía đám đông nói:" Tôi đưa ra mức giá 100 vạn , ai có thể nói rõ ràng cho tôi về tình hình sự thật lúc bấy giờ , hãy viết ra giấy , rồi giao cho tôi , phải là sự thật , chỉ cần sai một chi tiết nhỏ một phần tiền cũng không có ."

Trong nháy mắt , đám đông xung quanh còn lại lạnh lùng im lặng , bỗng chốc người nào người nấy rồi rút lấy giấy bút ra viết đưa cho An Thần .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đừng làm mất mặt mình.

An Thần quét 1 lượt rồi đưa hết cho Tô Thiên, lúc này anh mới bước tới chỗ bà lão.

"Bây giờ, tôi có thể kiện bà tội lừa gạt, phi báng, chỉ cần với tội lừa gạt này, bà có thể được ngồi tù từ 3 đến 10 năm. Bây giờ, bà muốn tự mình đi hay là gọi người dẫn bà đi?"

Mặt bà lão trắng bệch ra, vội vàng bò dậy, ào nào trốn đi.

Tốc độ nhanh chóng khiến người ta không khỏi chặc .

An Thần lấy ra chỉ 100 vạn, rồi lờ Tô Thiên đang đứng sững ở đó đi. Hoàn toàn không ngó ngang gì đám người phía sau đang điên cuồng tranh cướp.

Bên trong biệt thự, Tô Thiên rót cho Nhiễm mạn 1 ly rượu đỏ: "Chuyện nài thật cầu huyệt, uống chút rượu cho ấm đi."

Nhiễm Mạn buộc miệng cười: "Minh thấy người nên được an ủi là bà cụ kia, nhìn mặt cụ tới phút cuối sợ tới mức..."

"Nè, rốt cuộc, cuối cùng cậu và anh ta giả quyết thế nào?" Ánh mắt Nhiễm Mạn chuyển sang An Thần người đang tập trung vào xử lý giấy tờ.

Hôm nay mới thấy, ấn tượng với anh ta cũng không tệ lắm.

Tô Thiên kéo Nhiễm mạn lại gần: "Hiện giờ, cảm giác của mình với anh ta rất phức tạp, mình cảm thấy sợ, rất sợ..."

Nhiễm Mạn tặng cho cô 1 cái nhìn quái dị: "Đừng làm mất mặt mình."

Tô Thiên chu môi, không nói gì.

"Minh cảm thấy cũng được, dù gì anh ta cũng là đàn ông cực phẩm, điều này không có chút nghi ngờ gì. Không chỉ có vẻ ngoài đẹp tới mức khó tin, anh ta còn có khí chất, lại có xe, có nhà, con gái theo đuổi anh ta phải là cả trăm người, cậu cảm thấy áp lực với anh ta là điều khó tránh khỏi. Có cần mình giải cứu giúp cậu không? Về phần này, tỷ tỷ sẽ giúp muội khuôn mặt."

Nhiễm mạn nhấp 1 hớp cà phê, trêu ghẹo Tô Thiên.

Tô Thiên bề ngoài thì cười, nhưng trong lòng không cười: "Vậy thì tốt, tới lúc đó mình sẽ làm tặng cậu tấm bài vị, ngày ngày ở nhà, thấp hương quỳ lạy cậu."

Nhiễm Mạn lại hớp thêm 1 ngụm, lần này khạc ra 1 câu: "Đàn ông thì đầy ra, nhưng ai biết đàn ông bề ngoài ngán nấp, gợn gợn có phải là tên biến thái, mặt người dạ thú hay không?"

Tô Thiên không khỏi gật đầu theo: "Chân lí."

Cô có vẻ rất tán thành.

Ăn cơm tối xong, Nhiễm Mạn ngượng ngùng rằng cái chất gian ngoan trong đáy mắt An Thần càng ngày nhiều liền nắm ngay túi xách, lưu luyến nói lời từ

biệt với Tô Thiển.

Nhiễm Mạn zìra đi, Tô Thiển zui zẻ đi tắm rửa. Hiện tại có chết cô cũng không ở 1 mình 1 chỗ với An Thần.

Đáy mắt An Thần thoàng hiện lên tia chán nản, cô gái này lại coi anh là lang sói.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cô gái đáng chết này, sợ cái gì mà không nói cho anh biết!

Điện thoại vang lên, Tô Thiển nhận điện: "Mạn Mạn, zìra mới đi mà đã nhớ mình rồi sao?"

"Đi ra, đi ra..." Giọng nói Nhiễm Mạn có chút kích động.

Tô Thiển cầm lọ kem dưỡng da lên xoa, hỏi: "Cái gì đi ra?"

"Khi xem lại đoạn clip với bà lão buổi chiều, chỉ trong vòng 3 giờ ngắn ngủi, đã đạt 100000 lượt xem, chuẩn bị đụng con số 1000000 lượt rồi, chúng t
nguy rồi."

Tô Thiển nhú mày, nhanh thế sao?

Cô vội mở máy tính lên, vào mạng xem 1 chút, đúng thật là lừa đủ to rồi đấy!

Trong clip, An Thần thật là lạnh lùng, cuồng dại, khiến Tô Thiển không nhìn được mà nhếch môi cười. Đoạn cuối clip khiến Tô Thiển mở rộng tầm mắt.

Nói như vậy, tất cả bình luận đều thảo luận về chuyện kẻ lừa đảo kia thất đức thế nào.

Nhưng sao lại thế này, họ còn thảo luận về cả nam chính trong clip sao có thể lãnh khốc, sao đẹp trai tới vậy, quá mị lực, khiến cho trái tim ngàn vạn
thiếu nữ điêu đứng.

Mà cái nghĩ càng thấy bà lão kia quá đáng, bị yêu nghiệt nữ nam nói mấy câu quả thực cũng đáng!

"Mình nghĩ đi đâu vậy nhỉ? Ừ, cả giận quá rồi, mai chắc chắn cãi đối mặt với vô số ánh mắt khác thường... haizzz, tắm 1 cái rồi đi ngủ!"

Bình tĩnh cất điện thoại, tắt máy tính, đắp chăn lên và ngủ liền 1 mạch tới sáng.

Quả nhiên, vừa tới công ty, tất cả ánh mắt của đồng nghiệp đều bắn zìra fĩa cô. Tô Thiển mở miệng cười yếu ớt, trực tấp đi vào phòng làm việc của mình.

Gọi điện thoại cho Nhiễm Mạn: "MẠN MẠN, giờ mình thấy mình như 1 con khỉ ấy, mọi người đều nhìn mình, xem mình diễn trò."

"Mình cũng thế thôi, chẳng qua mình không thêm đề ý, thôi cúp máy đây!"

An Thần cầm trên tay tờ báo giải trí, sắc mặt ngày càng tối. Bởi vì đoạn clip tối qua mà bọn Bán Từ đã tra ra được gia cảnh của Tô Thiển, cũng điều tra
ra TÔ Thiển đang đi làm ở công ty quảng cáo Thiên Diện. Mấy thứ đó, An thần đều không quan tâm, điều duy nhất làm cho anh lo lắng chỉ có mấy chữ
CEO của công ty quảng cáo Thiên Diện là Vạn Dạ.

Cô gái đáng chết này, sợ cái gì mà không nói cho anh biết!

Cô ấy còn quang minh chính đại được mình đưa tới công ty của tình nhân làm, lại còn là thư kí nữa! Phẫn rồi!

Hiện tại, anh không biết bày ra loại biểu tình gì, tức giận hay bị thương, hay lẫn lộn cả 2.

Vất mạnh tờ tạp chí lên đồng hồ sơ trên bàn, ra lệnh trực tấp cho Bán Từ gọi mấy người dưới lầu vào họp.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Người đàn ông kiu ngạo.

Sau 5p đồng hồ chuẩn bị, không dưới 40 người nghiêm chỉnh chờ đợi.

Bản Từ tỏ vẻ kích động, chẳng lẽ lại có nhiệm vụ gì?

Tô Thiên cảm quyền tạp chí mà cảm thấy nhức đầu. Hơn nữa, bên ngoài tòa nhà đã kí giả vây quanh chật kín rồi. Cô mơ hồ cảm thấy, công việc đầu tiên của mình chẳng lẽ phải từ bỏ?

Quả nhiên!

Bên ngoài tòa nhà, từng tiếng phanh xe ngang ngược xé rách bầu trời.

20 chiếc xe Roll-Royce thể thao màu đen số lượng có hạn ngang nhiên dừng lại trước cửa công ty quảng cáo Thiên Diện, nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trên xe bước xuống 40 người đàn ông cao to lực lưỡng, mặt tây phục vệ sĩ vàng nhạt, nhất loạt dừng lại tạo thành 1 lối đi nhỏ, thẳng tắp, tựa như quân nhân vạy65.

Ở giữa là chiếc Bugatti Byeron, cửa khê mở ra, đầu tiên là chiếc giày da sáng bóng, sau đó là quần âu đen như mực, xem ra giá trị cũng không phải nhỏ, tiếp ngay sau là áo sơ mi trắng tinh, xem ra càng không bình thường. Bộ tây trang phối hợp khéo léo, mặc trên người anh càng lộ vẻ cuồng dã vô hạn.

Người đàn ông đi ra, chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều thấy rung động.

Một người đàn ông, sao có thể đẹp zai tới mức thái quá như vậy, thử hỏi các cô gái trên thế giới này sao có thể sống được đây?

Trong lúc đó, tiếng kêu sợ hãi nổi lên từ phía, và tất nhiên phần lớn là phái nữ, tình cảm rung động không thể nói ra thành lời.

Đó không phải là...

AN Thần - An thiếu gia?

Đám kí giả dừng lại trong nháy mắt rồi xúm lại, phối hợp rất ăn ý, nhưng vừa ào tới đã bị nhóm vệ sĩ cao to kia chặn cả lại.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể giờ thật cao máy ảnh, máy quay, thu lại để truyền hình trực tiếp.

AN Thần dạo bước xuống xem, lãnh mặt.

Ánh mắt, khí thế cuồng ngạo tán ra 4 phía.

Tất cả mọi người đều nghiêm trang.

Kí giả không khỏi rùng mình 1 cái, không khỏi nhảm thần trong bụng, mục đích AN Thần thiếu gia khua chiêng giồng trống tới công ty quảng cáo Thiên Diện này là gì?

Chẳng lẽ công ty này có quan hệ không bình thường với xã hội đen.

Một nhóm người bao vây lấy AN thần, khí thế hùng hục đi vào cao ốc.

Bảo vệ và nhân viên tiếp tân dường như quên mất việc ngăn cản đoàn người tiến vào.

Loại khí thế này, chỉ nghĩ thôi cũng không ngăn cản nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Có bản lĩnh trêu ghẹo người phụ nữ của tôi thì phải có khả năng gánh chịu hậu

Vạn Dạ kéo Tô Thiển vào phòng làm việc của mình, rồi cử bảo vệ ra đuổi đám kí giả.

"Tiểu thiển, em không bị bọn họ dọa chứ?" Vạn Dạ đưa cho Tô Thiển 1 ly cà phê, chỉ sợ cô nghĩ lung tung.

Tô Thiển khẽ mỉm cười: "Em lại mang tới phiền toái cho anh."

Sắc mặt Vạn Dạ cứng đờ, đưa tay đặt lên vai Tô Thiển, khiến cô phải nhìn vào mình.

"Tiểu Thiển, vì em, anh có thể làm bất cứ việc gì, chỉ cần đừng đối xử lạnh nhạt như thế với anh..."

"Bỏ cái tay bẩn thỉu của anh ra!!!"

Đang lúc Tô Thiển lúng túng, không biết nên nói gì, thì đã nghe âm thanh lạnh lùng, tràn đầy tức giận.

Tô Thiển đứng lên theo bản năng, hoang mang sợ hãi nhìn về giận dữ của An Thần.

"Sao anh lại tới đây?" Tô Thiển ngơ ngác đón, cười khan 2 tiếng. Sao trong lòng cô lại có cảm giác bị bắt gian tại trận thế này?

Đôi mắt An thần phóng hỏa về phía Tô Thiển, túm được cổ tay cô kéo về trong lòng mình.

:Bà xã, về nhà với anh!"

Rồi quay đầu lại, khinh bỉ nhìn Vạn Dạ, phun ra 1 câu thông báo với tất cả mọi người có mặt tại đó: "Từ giờ trở đi, công ty quảng cáo Thiên Diện, không tồn tại!"

Tô Thiển giật mình, vội vàng cầm lấy cánh tay anh: "An thần, anh nghĩ mình đang làm gì?"

AN thần thuận thế kéo Tô Thiển vào trong ngực, dữ dội cắn lên môi cô, nuốt luôn giọng nói sợ hãi của cô.

"Có bản lĩnh trêu ghẹo người phụ nữ của tôi thì phải có khả năng gánh chịu hậu quả!" An Thần mở miệng, mang theo hơi thở lạnh lẽo nói.

Ánh mắt Tô Thiển trở nên hốt hoảng, vội vàng lắc đầu: "Không phải như anh nghĩ đâu, An thần, anh không thể làm thế được!"

Ngược lại, Vạn Dạ rất trấn tĩnh, híp mắt cười nhìn Tô Thiển mặt đỏ hoa đứng sau An Thần.

"Anh có bản lĩnh, anh có thể lấy đi tất cả những gì tôi có, nhưng anh không có quyền can thiệp vào việc tôi có yêu Tô Thiển hay không....!"

Tô Thiển ngay ngắn cả người... Vạn Dạ thíc cô???

Trong nháy mắt, mặt An Thần tối sầm lại, đây có thể coi là lời khiêu khích trắng trợn: "Phụ nữ của tôi, không cần người đàn ông khác thương yêu, anh chỉ cần lo lắng cho cuộc sống hiện giờ của anh thôi!"

Tô Thiển che trán, trong đầu rối tinh tối mù, đây là tiết mục cầu huyết gì đây?

"An Thần, về nhà tôi sẽ giải thích với anh sau, đừng làm ầm ở đây, được không?"

Tô Thiển nghĩ đủ mọi cách kéo An Thần đi, chỉ là bàn tay cô quá nhỏ bé, không đủ sức kéo nổi anh di chuyển.

"Tôi nói rồi, anh không thể đem tới hạnh phúc cho Tô Thiển, tôi nhất định không để cô ấy chịu tủi thân!" Với tình cảm của mình, không ai có thể rõ hơn bản thân anh. Nếu cô có thể hạnh phúc, anh sẽ vạn nguyên nhìn cô hạnh phúc, nhưng nếu cô không hạnh phúc, anh nhất định dùng cả tin mạng để đổi lấy hạnh phúc cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chị dâu đúng là quá mạnh mẽ.

Khóe miệng An Thần khẽ nâng lên thành nụ cười khát máu lạnh lùng: "Anh vĩnh viễn sẽ không có cơ hội kia đâu!"

An Thần quay đầu, nâng cao cánh tay. Tô Thiển khẽ thờ dài một tiếng, thức thời kéo cánh tay anh.

Nhân viên trong công ty đều kinh ngạc, ánh mắt đều tỏ ra không hiểu nổi. Tô Thiển dắt An Thần ra khỏi tòa nhà. Vừa ra tới cửa đã bị mấy phóng viên, kí giả lao lên chặn trước mặt Tô Thiển.

An Thần tức giận, quăng chiếc máy quay xuống đất, tạo thành một tiếng vang thanh thúy khiến đám người đang nhao nhao kia an tĩnh lại.

An Thần lăm lết, mắt quét bốn phía xung quanh rồi vất ra một tập danh thiếp: "Giờ phút này, tôi thông báo lại, tôi là người đứng đầu Âm Dạ."

Người đứng đầu Âm Dạ! Chỉ năm chữ ngắn ngủi nhưng đã kích thích hàng ngàn con sóng.

Âm Dạ, thế lực bóng tối thống trị khiến cho chính phủ cũng phải kiêng kị!

Quan niệm của anh là: người không phạm ta, ta quyết không phạm người!

Cho nên, không có người nào dám tự mình gây sự với Âm Dạ.

Đưa Tô Thiển vào trong xe, phui bụi mà đi.

Tô Thiển cúi đầu thật thấp, hoàn toàn không dám nhìn vào đôi mắt hàn băng của An Thần.

"Dạ Thương, làm cho công ty quảng cáo Thiên Diện phá sản cho tôi!"

Chỉ một câu nói ngắn ngủi nhưng ẩn chứa hàn ý ngút trời, làm cho bầu không khí xung quanh nhất thời đông cứng.

"Không, An Thần, anh đừng làm thế, tôi với anh ấy thật sự không có gì cả..."

Tô Thiển lồi lõm kéo kéo tay áo của An Thần, kinh sợ, anh tức giận thật rồi.

"Câm miệng, em không thấy tôi đang xem sổ sách sao?"

An Thần đen mặt, chuyên chú xem quyển sách trên tay.

"Coi như tôi cầu xin anh, có được không, anh đừng làm thế, tại sao anh không chịu nghe tôi giải thích?" Tô Thiển nhức đầu, từ nhỏ tới lớn cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào cường thế như vậy.

An Thần cau mày, bàn tay đang gõ ngừng lại một chút, không thèm nhìn cô.

Tô Thiển hít một hơi thật sâu, tắt máy tính của anh lại, rướn người qua chỗ anh, không thèm để ý xem đằng trước có người hay không liền hôn thẳng lên môi.

An Thần đẩy cô ra theo bản năng nhưng cánh tay nhỏ của Tô Thiển lại một lần nữa sử dụng lực, gắt gao ôm lấy đầu anh, chủ động đưa đầu lưỡi tinh xảo vào thỏa thích mút.

Bản tử ngồi phía trước mà hàm thiếu chút nữa là rơi xuống đất.

Chị dâu đúng là quá mạnh mẽ.

An Thần đẩy Tô Thiển ra, liếc mắt một cái: "Còn dám nhìn, tôi móc mắt cậu ra!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tô Thiển, em có tin tôi dùng một tay bóp chết em!

Một tay An Thần đẩy Tô Thiển sát vào ghế sau, khóe mắt tươi cười nói: "Em muốn rồi sao?"

Tô Thiển đỏ bừng cả mặt, gật đầu.

"Ngoan, hiện tại tôi liền cho em!"

Cô gái nhỏ này, đã thông suốt rồi sao? Lại còn biết chủ động câu dẫn anh: "Cởi quần giúp anh!" .

Tô Thiển mặt ửng hồng lên: "Tôi không có hứng thú làm đồ giải trí cho người khác."

An Thần ngẩn người, lười biếng nâng con ngươi lên, ra lệnh: "Ra bên ngoài đợi!."

Vèo vèo vèo —

Bản tử nhảy ra khỏi xe, chạy trốn!

An Thần cởi quần áo của Tô Thiển : "Cô gái hư hỏng!" .

"A —" . Bụng Tô Thiển căng cứng, nóng rực lên khiến cô không chịu nổi.

An Thần vận động mạnh mẽ, trong lòng bùng lên một tia mừng rỡ, cô bé này đã biết chủ động rồi : "Nói yêu anh!."

Tô Thiển nhếch miệng, chân nhẹ nhàng trên vòng hông của anh: "An Thần, em là của anh. . ." . Nhưng, không có tình yêu!

An Thần hơi sững người, trong tim tràn ngập dòng nước ấm áp, bốn chữ này thật là dễ nghe.

"Lặp lại lần nữa." .

"Em là của anh!" .

"Nghe lại lần nữa!" .

"Em là của anh!" .

An Thần khoe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười đẹp mê hồn: "Tiếp tục!" .

"An Thần, em là của anh, em là của anh, em là của anh, em là của anh. . ." .

Những lời này giống như kích lệ sự hưng phấn của anh, động tác phía dưới dường như mạnh mẽ và tiến vào sâu hơn: "Đúng, em là của tôi, vĩnh viễn chỉ là của tôi, tôi yêu em!" .

Ánh mắt của Tô Thiển không có một tia dục vọng: "Đúng, tôi là của anh, vĩnh viễn đều là của anh , cho nên, bỏ qua cho Vạn Dạ có được không?" .

Trong nháy mắt, động tác của An Thần liền dừng lại, lười biếng dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm vào mắt cô.

Tô Thiển không nhịn được mà run sợ, ánh mắt kia, thật đáng sợ!

Nhiệt độ trên mặt An Thần hạ xuống thấp, giữ lấy cảm cô, sử dụng lực, khiến cô phải nhìn thẳng vào mắt anh. Ở nơi nào trong đó, cuồng phong đang nổi lên dữ dội!

Cô ấy chủ động câu dẫn anh, chủ động nói những lời anh thích nghe, đều chỉ vì người đàn ông khác sao? "Tô Thiển, em có tin, tôi dùng một tay bóp chết em không?"

Đúng, rất muốn bóp chết cô, không ngờ, cô ấy cùng anh chỉ vì muốn cứu thẳng đàn ông khác (*mình cảm thấy dùng từ này ở đây là hợp nhất với tâm trạng lúc này của An Thần*), trong lòng anh vừa nghĩ, có phải là tên họ Vạn kia không?

Tô Thiển cười khò: "Tôi tin, nhưng tôi là của anh, tại sao anh cứ thích làm khó những người đầu đầu như thế, tôi thật sự là không thích Vạn Dạ, anh ấy chỉ là bạn của tôi. Anh làm như vậy, tôi sẽ khó làm bạn với người khác, mà sau này, cũng không còn có người nào dám làm bạn với tôi nữa. Tôi sẽ rất lúng túng anh biết không?" .

Đây là lời nói thật!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nếu An Thần đối xử với em không tốt, em có nguyện ý từ bỏ mọi thứ để bỏ trốn với anh không?

An Thần hí hóp mắt, thấy trên mặt cô không có chút giả dối nào, sự lạnh lùng trong ánh mắt mới vui đi một chút: "Thật?" .

Tô Thiên thấy lời nói của mình đã có tác dụng, gương mặt lên nhìn anh rồi ôm thật chặt hông của anh: "Tô Thiên, vĩnh viễn không lừa gạt An Thần!" .

Chỉ một câu nói, khoe miệng An Thần cong lên , phía dưới, hung hăng ra vào, đến nỗi Tô Thiên không nhận được mà kêu lên: "Đau. . ." .

"Chịu đựng đi cô gái ương bướng, nếu em dám có quan hệ mập mờ không rõ với người đàn ông khác, thì có thể không giống hôm nay chỉ có mưa không có gió đâu!" .

Tô Thiên cười khỏ, cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng .

Bản Từ chui vào trong xe Thánh Kiệt, nhìn chăm chăm về phía chiếc xe đua Lamborghini đang rung rung, đang đưa không ngừng (*lời editor: sức mạnh đáng sợ, có khả năng dời non lấp bể*), khiến khoe miệng mấy người không nhận được mà méo xệch.

Tô Thiên mệt quá, ngủ mê man, tới khi tỉnh lại đã nằm trong tòa nhà lớn của Ám Dạ.

Cô ngồi dậy, sửa lại mái tóc rối!

"Thiếu phu nhân, xin chào buổi chiều!"

Tô Thiên trở mắt khi nhìn thấy hai hàng người giúp việc mặc đồng phục đứng đó, gật đầu một cái.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia phân phó, khi nào cô tỉnh thì đem chén tổ yến cho cô ăn."

Tô Thiên nhận lấy, chu mỏ, không phải chỉ là canh tổ yến thôi sao: "Các chị đi xuống trước đi, tôi không quen khi có nhiều người nhìn." .

"Vâng" .

Thấy người giúp việc lui cả ra ngoài, Tô Thiên chân không đi xuống giường.

Mở túi xách tìm điện thoại, len lén gọi cho Vạn Dạ: "Vạn Dạ, công ty không sao chứ?" .

"Tiểu Thiên, không có việc gì, em có khỏe không? Hấn ta có gây khó dễ cho em không?" . Vạn Dạ đứng ở cửa sổ sát đất, mày nhíu chặt lại, anh chỉ sợ An Thần sẽ làm Tô Thiên khó xử.

"Không có việc gì là tốt rồi, em cũng không sao, hôm nay em đã gây phiền toái cho anh và công ty. Sau này, em sợ rằng không thể đi làm nữa. . ." .

Tô Thiên cảm thấy trong lòng thật khó chịu, chỉ sợ sau này, dù muốn rời khỏi An Thần lại càng khó khăn hơn.

"Nếu An Thần đối xử với em không tốt, em có nguyện ý từ bỏ mọi thứ để bỏ trốn với anh không?"

Sau khi hỏi xong, Vạn Dạ liền cảm thấy hối hận, nhưng vẫn muốn biết cô sẽ nói như thế nào.

Tô Thiên trầm mặc, hồi lâu nói: " Vạn Dạ, anh là một người đàn ông tốt, trong lòng em, anh vĩnh viễn chiếm một vị trí quan trọng, vĩnh viễn là người bạn tốt!"

Tắt điện thoại, trong lòng Tô Thiên cảm thấy khô sở không nói nên lời.

"Vạn Dạ, xin lỗi anh...." Cô tự nhủ trong lòng.

An Thần đứng ở cửa, mặt mày hớn hở vì không kìm chế được sự vui mừng.

"Anh không đồng ý!!!"

Đột nhiên buông ra một câu khiến Tô Thiên sợ tới mức vội vàng quay đầu.

An...An Thần!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Lão Đại, ngài thật lòng thương em

"Anh tới lúc nào vậy?" Anh ấy có nghe thấy mình nói chuyện với Vạn Dạ không?

"Từ lúc em gọi điện thoại!!!" An Thần cười xấu xa.

Sắc mặt Tô Thiển trắng bệch, quả nhiên là nghe chưa?

"An Thần, anh vừa mới nói không đáp ứng cái gì?" Tô Thiển khần trương tới mức lú hết cả lười, cuống quýt nói lảng sang chuyện khác.

An Thần nhìn vẻ khần trương của cô, không nhịn được mà muốn trêu chọc, cô gái thế này, không phải hay gặp.

"Lòng em là của anh, trái tim cũng là của anh, anh không cho phép em vẫn giữ lại vị trí của bất cứ người nào, anh không đáp ứng!" An Thần vén mái tóc cô, nhìn vào sâu trong đáy mắt, rồi thổi nhẹ vào tai cô.

Không nổi trận lôi đình như dự đoán khiến Tô Thiển có chút thụ sủng nhược kinh, khoe miệng giật nhẹ, cúi đầu nhìn bàn chân trần của mình.

"Sao lại không đi dép mà đã xuống giường thế này?" An Thần cau mày, ôm cô theo kiểu ôm công chúa đi tới giường: "Nhìn em đi, chân lạnh như băng, sau này không được đi chân trần chạy loạn trong phòng nữa, nghe chưa?"

Tô Thiển tròn tròn mắt, có cần thiết phải khoa trương tới mức đó không?

"Không nghe lời gì cả, tỏ yến cũng không uống, Uống...uồ...ng!!!"

An Thần nhìn chăm chăm cô, cô gái này, không biết chăm sóc thật tốt chính mình một chút sao?

An Thần đem giày tới tự mình mang cho cô: "Đói bụng lắm chứ? Hôm nay làm món cá chần nước sôi em thích." .

Tô Thiển nhìn gò má An Thần , nghĩ thầm, người này tính khí thay đổi y như thời tiết vậy, mỗi lúc mỗi khác!

Vì không muốn Tô Thiển thấy không tự nhiên nhưng An Thần vẫn gọi nhóm người Bàn Tử cùng lên.

Tô Thiển thật sự 囧 , dùng khí buổi sáng của cô đã đặt dấu GAME OVER rồi, nên giờ phút này, nhìn thấy mấy người, thật hận không được tìm một chỗ chui vào trong.

An Thần đem món mà Tô Thiển thích nhất để tới trước mặt cô, một đĩa tôm hùm theo thường lệ đặt ở trước mặt mình bóc tôm đưa cho cô.

Bàn tử nhìn tô cá chần nước sôi kia bằng con mắt tội nghiệp: "Lão Đại, em cũng thích ăn cá chần nước sôi." .

An Thần lười biếng nâng mi: "Cậu có thể gọi đầu bếp khác làm."

Tô Thiển lúng túng cười cười, vội đem cá chần nước sôi đẩy về phía Bàn Tử.

An Thần ấn chặt tay của hắn, thuận tay cầm một chén nhỏ múc một phần đưa tới: "Ăn đi." .

Bàn tử đáng thương nhìn trong chén có mấy miếng cá: "Lão Đại, ngài thật lòng thương em." .

Mấy người kia cười suýt lạc giọng.

Cơm nước xong, Tô Thiển vẫn đang thất thần nhìn An Thần làm việc, mọi người đều nói đàn ông lúc làm việc là đẹp nhất, giờ phút này An Thần thật đúng là khiến Tô Thiển nhìn ngây người.

An Thần để cây viết trong tay xuống, nhìn cô gái đang ngẩn người nhìn mình nhếch miệng cười, dạo bước đi tới bên cạnh cô: "Thấy thế nào?"

Làm một người rảnh rỗi thật đáng xấu hổ.

Tô Thiển lấy lại tinh thần, lúng túng khụ khụ: "Em, em chỉ là quá nhàm chán."

Các nàng đừng quên click vào quảng cáo ủng hộ bọn mình nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Làm một người rảnh rỗi đặc biệt đáng xấu hổ

Edit: Thuy An

Beta: Vân

Đúng vậy, không có công việc thật sự là rất nhàm chán.

An Thần ngồi ở bên cạnh cô: "Nhàm chán sao? Nếu thế em đi ra ngoài tìm Y Na cùng bọn họ vui đùa một chút đi, anh xử lý xong công việc liền cùng em đi dạo.".

Tô Thiển gật đầu nhẹ, cô đã sớm muốn trốn khỏi đây rồi.

An Thần bắt đầu cười cười, rốt cuộc đến khi nào thì mình mới có được tâm của cô gái này đây.

Tô Thiển nhìn những người này bận túi bụi, nhất thời cảm giác mình làm một người rảnh rỗi đặc biệt đáng xấu hổ.

Vòng co nửa ngày, cô cảm thấy mình đi ngủ một giấc là hợp lý nhất.

Lại liếc thấy An Thần để chìa khóa xe trên bàn, rồi chợt nhớ đã lâu không không đưa xe.

Tâm lại bắt đầu không yên, Tô Thiển cầm lấy chìa khóa, đi xuống bãi đỗ xe.

Dựa theo trí nhớ của mình, cô đã tới được nơi đỗ chiếc Lamborghini Bugatti Veyron.

Mở khóa, ngồi vào ghế lái, Tô Thiển cảm thấy thật thoải mái.

Lái xe ra khỏi gara, Tô Thiển phóng như điên trong khuôn viên rộng lớn, làm cho nhân viên sợ tới mức vội vàng gọi điện thông báo cho An Thần.

An Thần vội rời công việc, liếc từ trên cửa sổ thấy chiếc xe đang chạy như điên nơi đây mắt liền xuất hiện lửa giận.

Cô gái đáng chết, không biết rất nguy hiểm sao? Tự nhiên lái nhanh như vậy, không muốn sống nữa à?

Hấp tấp đi đuổi xuống, mấy người bọn bên từ cũng không nhận được tò mò theo sát phía sau.

Trước kia Tô Thiển thích nhất là đua xe để tìm kiếm sự kích thích, chỉ cần đụng tới vô-lãng, mọi phiền muộn đều bị quăng ra phía sau.

Vận dụng vào kỹ thuật của chính mình, Tô Thiển đem đua xe phát huy vô cùng tinh tế, các nhân viên an ninh ngờ ngác nhìn, kính hải miệng cũng không thể khép lại.

Con người An Thần đen sẫm lại: "Tô Thiển, em dừng lại cho tôi, DỪNG LẠI!!!"

An Thần nhìn là trong lòng run sợ, động tác nguy hiểm như vậy chính anh cũng không dám làm, cô gái chết tiệt, muốn anh lo lắng đến chết sao?

Tô Thiển bĩu môi, có cần thiết khẩn trương như vậy không? Kỹ thuật của cô vẫn có thể đảm bảo không làm hư hại cái xe quý của anh.

Nhấn ga một cái, Tô Thiển hoàn toàn để tốc độ tối đa, giống như nhiều năm rồi cô chưa từng làm.

Sắc mặt An Thần không ngừng từ trắng chuyển sang đen, cô một giây không dừng lại, tim của anh vẫn bị treo ở giữa không trung.

Bên từ cùng Thánh Kiệt kích động nắm cổ tay của đối phương, tốt hơn nghiệp!!

Tô Thiển lái thêm một vòng quanh trang viên nữa mới thoải mái dừng xe lại, ném chìa khóa lại cho An Thần: "Xem như anh khẩn trương chứ em thật sự muốn làm hư luôn cái xe!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Dù chỉ nguy hiểm một chút, anh cũng không đồng ý!

Edit: Ari

Beta: Ninô + Vân

Mặt An Thần đã hoàn toàn đen xì, làm nửa ngày, anh cũng chẳng thêm lo lắng cho cái xe rôm vô tri kia!

An Thần bước tới kéo tay Tô Thiển, hung hăng đánh mấy cái vào mông Tô Thiển ngay trước mặt nhiều người như vậy.

"Em điên rồi phải hay không? Không biết rất nguy hiểm sao? Em xảy ra chuyện gì thì anh làm sao bây giờ?"

An Thần rống to, cô không biết vừa rồi anh lo lắng, sợ hãi thế nào? Cô không coi trọng sinh mệnh mình có phải không?

"Về sau, em còn lái xe nữa, anh chặt đứt tay em!" .

An Thần khiêng Tô Thiển vào phòng, tức giận ngùn ngụt nhìn cô.

Tô Thiển chớp chớp đôi mắt đen láy: "Kỹ thuật của em rất tốt!..."

"Tốt cũng không được, Tô Thiển, anh nói cho em biết, dù chỉ là một chút nguy hiểm, anh cũng không đồng ý." An Thần nóng nảy giật nhẹ cả vạt, trong mắt đều là lửa giận.

Tô Thiển thở dài một cái: "Vậy anh có thể cho em làm việc gì không? Em muốn làm việc."

Nói ra thì không hay lắm, Tô Thiển cô không có sổ làm phụ nhân, trời sanh không thể ngồi chơi nhàn rỗi được.

An Thần cố đè lửa giận xuống đáy lòng, thật đúng là không thể để cho cô ấy rảnh rỗi được, phải để cho cô tỉnh tâm.

"Em muốn tiếp tục đi học sao?"

Mắt Tô Thiển sáng lên, tất nhiên cô muốn quay lại trường, nhưng...

An Thần đã thấy tia sáng lóe lên trong mắt Tô Thiển, trong lòng cũng an tâm: "Hai ngày này em cố gắng giảm bớt uất ức xuống, hai ngày nữa anh sẽ thu xếp cho em nhập học. Ngoan, đừng để anh phải lo lắng nữa!!!"

Tô Thiển hung hăng cắn môi, sao cô cứ có cảm giác trước mặt anh mình chỉ là một đứa con nít?

Vì để cho Tô Thiển không thấy quá nhàm chán, An Thần đã cử hai mỹ nữ Y Na và Vũ Đình cùng đi dạo và nói chuyện với cô.

Hôm nay, khi Tô Thiển còn đang ngủ trưa, Nhiễm Mạn mang theo khuôn mặt tức giận, trực tiếp thẳng chân đập cửa mà vào, đơn giản chỉ để lôi Tô Thiển đang say giấc nồng dậy.

Tô Thiển xoa xoa mắt, xác định mình không nằm mơ, liền ôm chặt lấy Nhiễm Mạn: "Mẽ, sao cậu lại ở đây?"

"Mình đang muốn hỏi cậu câu đó đây, vô duyên vô cớ lôi tớ tới đây. Chồng cậu gọi cho Lâm Tử Nhung, bảo cho mình công việc mới, là hàng ngày ở bên cạnh giúp cậu vui vẻ. Tô Thiển, cậu có thể làm thế sao?"

Giọng điệu cường điệu của Nhiễm Mạn đã chọc cho Tô Thiển không cười không được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Tô Thiển xoa xoa mắt, xác định mình không nằm mơ, liền ôm chặt lấy Nhiễm Mạn: "Mẽ, sao cậu lại ở đây?"

"Mình đang muốn hỏi cậu câu đó đây, vô duyên vô cớ lôi tớ tới đây. Chồng cậu gọi cho Lâm Tử Nhung, bảo cho mình công việc mới, là hàng ngày ở bên cạnh giúp cậu vui vẻ. Tô Thiển, cậu có thể làm thế sao?"

Giọng điệu cường điệu của Nhiễm Mạn đã chọc cho Tô Thiển không cười không được.

"Vậy thì quá tốt còn gì, mấy ngày nay tớ chỉ loanh quanh mỗi chỗ này, sắp mốc meo tới nơi rồi ... Mẽ Mẽ à, nhớ cậu chết đi được ..." Tô Thiển tựa đầu lên vai Nhiễm Mạn làm nũng.

"Cậu bảo với An đại thiếu gia là chăm sóc cậu mệt chết được, tiền lương ít nhất cũng phải gấp 3 lần trước kia mình mới làm".

"Biến, cậu còn lên mặt nữa cơ đấy!!!" Tô Thiển điểm điểm vào trán Nhiễm Mạn khiến cô nàng cảm thấy đau đau.

"Tiểu Tô Tô, mình thật sự không nghĩ tới việc An đại thiếu gia nhà cậu lại là người đứng đầu Ám Dạ. Trời ạ, cậu là vợ anh ta, tớ lại là bạn tốt nhất của

cậu, sau này quan hệ cũng chẳng phải thường đâu nhì.”

Tô Thiển vuốt lại tóc, hoàn toàn không để ý tới lời nói của Mễ Mễ về An Thần, thay quần áo rồi kéo Nhiễm Mạn ra bờ biển.

“Thoải mái đi, ở đây hai ngày, mình mới phát hiện ra nơi đẹp thế này.” Nước biển xanh thẳm, phản chiếu ánh sáng mặt trời lung linh, chói mắt. Tô Thiển mặc bộ đầm trắng, kéo Nhiễm Mạn chạy như điên.

“Tô Thiển, cậu thật đáng đánh đòn.” Nhiễm Mạn cắn ngón tay, nhìn vào mắt Tô Thiển, muốn kêu lên một tiếng hăm dọa.

“Thích ứng trong mọi hoàn cảnh, đại khái có thể diễn tả hết lòng mình.” Tô Thiển nằm dài trên bờ cát, hai tay chắp sau gáy.

“Thì ra An Thần đã thích cậu từ sớm như vậy, thật đúng là người khác khó tin.”

Nhớ tới những điều mà Tô Thiển nói khi chat QQ với mình, Nhiễm Mạn không khỏi cảm thấy buồn cười : “Cậu xông thẳng vào WC nam, tại sao không xem kỹ trước khi vào.”

“Không phải tớ đã nói cho cậu biết rồi sao? Hơn nữa, chuyện tình bó tay vậy, cậu bảo tớ không biết xấu hổ mở mồm thế nào đây?” Tô Thiển nghiêng đầu nhìn Nhiễm Mạn : “Tớ có nằm mơ cũng không nhớ nổi, cậu nhóc kia lại là An Thần. Còn câu huyết yêu mình nữa chứ!”

“Đại khái cậu lên đời đập rất nhiều cút chó.” Nhiễm Mạn cười xấu xa.

“Có nên mới giao cho cậu một người bạn như mình.” Tô Thiển dừng một chút, không chút để ý đáp. Hai người cười ha ha, ôm ở trên bờ cát lăn qua lộn lại. Lúc An Thần tìm được hai người đã là rất khuya, lúc này trên bờ cát lại càng đẹp hơn. Hai người dường như vẫn chơi chưa đủ, mà nhảy lên nhảy xuống. An Thần không khỏi ngáy người ra nhìn, cô gái nhỏ này, đã bao giờ thả lỏng thế này trước mặt mình?

Thật ra thì, anh chỉ hi vọng cô có thể yêu anh một chút xíu như vậy là đã đủ rồi, còn toàn tâm toàn ý, thì hãy để lại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Thấy Tô Thiển đi chân trần trên cát, hàn băng lại lóe lên trong mắt An Thần. Cô gái này không biết thể chất của bản thân mang tính hàn hay sao còn thích đi chân trần?

“Tô Thiển, tôi đây!”

Thấy hai cô gái hoàn toàn không nhìn thấy mình, An Thần không thể làm gì khác ngoài việc lên tiếng.

Tô Thiển sửa sang lại quần áo và tâm trạng, kéo Nhiễm Mạn tới : “Anh xong việc rồi à?”

An Thần gật đầu, ánh mắt dừng lại trên đôi chân trần của cô, dứt khoát ngồi xuống, bế cô lên : “Lời anh nói em không để vào tai đúng không?”

Rồi quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn Nhiễm Mạn : “Thể chất của cô ấy mang tính hàn, sau này để ý tới, nhắc nhở cô ấy phải đi giày.”

Nhiễm Mạn gật đầu, sợ run cả người, lạnh buốt.

Tô Thiển lè lưỡi xin lỗi Nhiễm Mạn, anh chàng này quản nhiều chuyện thật đó.

Ngày đầu tiên tới trường nhập học, Nhiễm Mạn lôi kéo Tô Thiển, vừa đi vừa lăm nhăm, cầu nhàu.

“Có làm không vậy, cậu học cùng tớ hồi còn mầm non, sao tớ có cảm giác cậu như bảo mẫu riêng của tớ vậy?”

Tô Thiển thu dọn xong đồ đạc : “Cậu biết đủ sao, cậu học miễn phí còn oán giận, tiện nghi cho cậu quá rồi.”

Nhiễm Mạn : “...”

An Thần muốn lái xe đưa hai người đi, mặc cho Tô Thiển nói thế nào cũng không chịu nghe. Anh lái chiếc Lamborghini Bugatti Veyron, kết hợp với gương mặt hoàn mỹ không tí vết, khiến sau này cô ở trong trường không phải vất vả gì.

An Thần cũng không có ý kiến gì thêm nữa, chỉ dặn dò, tan học về nhà ngay, không được tiếp xúc với người đàn ông khác, ngay cả nói chuyện cũng không được. Tô Thiển im lặng không nói gì, mà Nhiễm Mạn cũng cảm thấy hơi lẩm cẩm nên chỉ ừ ả đáp ứng thay Tô Thiển.

Do cũng chẳng phải qua cửa sau gì, nên cũng giống như những học sinh bình thường khác, hai người rất sợ những phiền toái không cần thiết.

Mặc dù vậy, khi Tô Thiển và Nhiễm Mạn giới thiệu về bản thân trước lớp, trong lớp không hề có bất cứ tiếng động nào. Lớp có thêm hai cô gái xinh đẹp, quyến rũ động lòng người, ngay cả chủ nhiệm cũng không cảm lòng được mà ngấm đi ngấm lại.

Khi giới thiệu xong, hai người ngồi vào vị trí giữa lớp, cũng may hai người được ngồi cùng bàn.

Cắt sách vở xong, Tô Thiển và Nhiễm Mạn không quan tâm tới những ánh mắt kinh ngạc đang nhìn mình chăm chú.

Lúc tan lớp, Nhiễm Mạn nhét một thanh sô cô la vào miệng Tô Thiển : “Cậu đừng lờm tởm, đây là do ông xã cậu cắn cắn, tốt cho tính hàn trong người cậu!”

“Chị đây ghét nhất sô cô la!!!” Tô Thiển nhú mồm thật sâu, nhưng vẫn miễn cưỡng nuốt.

“Cậu mang theo bao nhiêu thanh?”

Nhiễm Mạn đưa túi xách cho Tô Thiển : “Tất cả ở trong đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Tô Thiển mở túi ra xong, trên đầu hiện đầy hắc tuyến, bình tĩnh lấy từng thanh sô cô la ra phát cho các bạn cùng lớp.

“Dáng của hai bạn so với nữ minh tinh trên TV còn đẹp hơn nhiều. Tô Thiển, tớ thấy cậu thật sự có khí chất tốt, hi.” Một nữ sinh đi tới nhận thanh sô cô la, nịnh hót.

Tô Thiển mỉm cười cảm ơn.

Phải nói Tô Thiển mặc đồng phục trông cực kỳ thanh thuần khiến khi hai người đi trong trường thu hút toàn bộ ánh mắt của đám con trai xung quanh.

“Tô Thiển, cậu gây họa rồi!”

Nhiễm Mạn nhìn chăm chăm vào cặp đôi vội vàng đi qua mình, thấy cô gái hét vào tai chàng trai chỉ vì anh ta liếc mắt nhìn Tô Thiển mấy lần.

Tô Thiển : ...

Trở lại trong phòng học, Tô Thiển và Nhiễm Mạn không sao giải thích nổi tại sao trên bàn mình nhiều hoa tới vậy. Sắc mặt Tô Thiển nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Nhiễm Mạn vội vã dọn đồng hoa qua một bên, rút khăn giấy ra lau lại bàn học, lúc này mới ngẩng đầu lên, lo lắng hỏi : “Tô Thiển, cậu không sao chứ?”

Tô Thiển lắc đầu một cái. Sau này, những chàng trai theo đuổi Tô Thiển không ai dám tặng hoa nữa, chỉ vì cô bị dị ứng với phấn hoa.

Trên bàn còn lưu lại một ít phấn hoa làm cho nước mũi Tô Thiển cứ chảy mãi, trên người nổi lên không ít những mẩn đỏ, ngứa vô cùng. Nhưng rất may trên mặt không có.

“Trời ơi, nhìn tay cậu kìa ... Đi, đi bệnh viện!”

“Không sao đâu, chờ khi tan học đã, ngày đầu tiên đi học mà đã xin nghỉ thì không hay lắm!” Tình huống thế này trước kia cô đã gặp nhiều, một lát nữa là sẽ không có chuyện gì.

“Không được, chồng cậu sẽ giết tớ!”

Không biết từ lúc nào, cứ mở miệng ra Nhiễm Mạn sẽ một tiếng chồng cậu, hai tiếng chồng cậu.

“Cậu chờ ở đây, tớ đi xin nghỉ!”

Không chờ Tô Thiển giải thích gì, Nhiễm Mạn đã chạy vù ra ngoài.

“Tô Thiển, thật ngại quá, mình không biết bạn bị dị ứng với phấn hoa.” Nhiễm Mạn vừa đi, đã có một bạn trai trắng trẻo hồng hào tới ngồi cạnh, xem ra còn rất dương quan . * *Mặt còn bung ra sữa.

Tô Thiển mở miệng cười yếu ớt : “Không sao đâu.”

Chợt nhớ tới những lời An Thần nói cầu nhau buổi sáng không cho cô tiếp xúc với nam sinh, càng không cho nói chuyện. Khóe miệng Tô Thiển khẽ nhếch lên, sao lại có người đàn ông bá đạo thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Anh chàng bên cạnh thấy cười tít cả mắt, mặc dù cô rất thân thiện nhưng lại cố ý đặt ra khoảng cách.

“Tô Thiển, tớ xin nghỉ rồi, cậu, qua chỗ khác đi, qua đi...”

Nhiễm Mạn bắt mắt với anh chàng bên cạnh nên la oai oái lên, không tự chủ được. Tô Thiển của chúng ta đúng là nam châm hút phái nam.

Tô Thiển quay sang gật đầu với anh chàng một cái, lôi kéo Nhiễm Mạn nhắm hướng bệnh viện mà đi.

An Thần đang họp thì nhận được điện thoại : “Cái gì? Bệnh viện?”

“Dạ, thiếu phu nhân bị dị ứng phấn hoa, đang điều trị trong viện ạ.”

An Thần nhú mày, đứng ngồi không yên, vừa mới nhập học được nửa ngày mà đã thế này thì cuộc sống sau này thế nào nổi!

“Biết rồi, tôi lập tức tới ngay!”

Dạ Thương rất thức thời, liền lên tiếng ngay : “Cậu chủ, về phương án cụ thể, tôi sẽ sửa lại rồi đưa cậu xem sau.”

An Thần gật đầu một cái : “Được, hôm nay cứ vậy đã, mọi người vất vả rồi!”

Anh đứng lên, Y Na lập tức giúp anh cầm đồng tài liệu trên bàn, tan họp.

Bân Từ, Thánh Kiệt và An Dịch hấp ta hấp tấp chạy theo sau, phát huy tốt tinh thần bảo vệ của mình.

Trong bệnh viện, Tô Thiển đã quen nên tìm luôn bác sĩ lấy những loại thuốc thường dùng.

“Tô Thiển, em làm sao vậy?” An Thần chạy tới bệnh viện, ôm chặt lấy Tô Thiển, nhìn trái ngấm phải.

“Sao anh lại tới đây?” Tô Thiển nghi ngờ nhìn An Thần : “Anh phải người theo dõi em?”

An Thần hơi sững người : “Anh cử hai người đi theo bảo vệ em, sức ảnh hưởng của sự việc hai ngày trước vẫn còn, chỉ có hai cô gái đi với nhau, không an toàn!”

Anh tùy tiện tìm một cái cốc, nhưng sự thật chỉ để bảo vệ cô.

Tô Thiển nhìn An Thần một cái, không nói gì thêm.

“Anh đưa em về Ám Dạ, bác sĩ ở đây anh không yên tâm” An Thần nhìn chằm chằm vào sổ thuốc trên tay Tô Thiển, bệnh nghiêm trọng thế, sao thấy toàn loại thuốc bình thường thế này?

“Đây là thuốc cô ấy tự lấy cho mình!”

Nhiễm Mạn nói một câu, An Thần ngay lập tức đen mặt.

“Tự lấy thuốc, cô nàng này, em không coi trọng tính mạng mình sao?”

Cầm lấy bàn tay bị thương của Tô Thiển, bàn tay xinh xắn, đẹp đẽ thế mà giờ nổi đầy mẩn đỏ : “Có đau không? Có ngứa không?”

Tô Thiển rút tay về, không tự chủ vung tay lên, nói : “Không có gì đáng ngại cả, uống những loại thuốc này tốt lắm, chỉ cần không tới gần phấn hoa thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: An Thần, em khó chịu quá!

Edit: Ninô

Beta: Vân

"Đừng gãi, ngoan nào, cố gắng chịu một chút, chúng ta về nhà luôn đây!"

An Thần cau mày, cố gắng động viên Tô Thiên, không để cô gãi loạn lên. Một tay anh lấy điện thoại ra, gọi về Âm Dạ, cử người dọn hết tất cả hoa trong trang viên đi.

Đáng chết, sao anh lại không biết cô bị dị ứng với phấn hoa cơ chứ?

Dần dần, mặt Tô Thiên ngày càng đỏ ửng, ngứa ngáy làm cô nổi điên lên: "Buông tôi ra!" Cô muốn gãi.

An Thần nhìn những mẩn đỏ trên mặt Tô Thiên nổi lên ngày càng nhiều, lòng như lửa đốt, hét: "Giữ vững an toàn, tăng hết tốc độ có thể cho tôi."

"Thuốc, nhanh lên, khó chịu quá!" Bình thường, trên người Tô Thiên luôn có sẵn thuốc, lần này đã quá giờ khá dài, lâu rồi cô chưa chịu đựng cảm giác khó chịu thế này.

Nhiệm Mạn cuống quýt lên: "Làm sao bây giờ, không có thuốc."

An Thần một tay cầm vỉ thuốc, một tay đưa tới trước miệng Tô Thiên.

Thật là khổ, Tô Thiên lại muốn nhổ thuốc ra. An Thần bịt miệng cô lại: "Ng ngoan, nuốt xong sẽ ổn."

Tô Thiên nuốt viên thuốc xong nói: "An Thần, em rất khó chịu..."

"Anh biết, ngoan, cố chịu chút, chúng ta sắp về tới nhà rồi, bảo bồi ngoan, em muốn anh đau lòng chết sao?" An Thần ôm chặt Tô Thiên trong lòng, cả người đều run run.

Trên đường, mỗi phút lâu tựa một năm. Tô Thiên sau khi uống thuốc thì ngủ thiếp đi. An Thần ôm cô vào lòng, vuốt ve gò má đang sưng, tự trách bản thân đã không hết lòng hết dạ chăm sóc cô.

Vất vả lắm mới về tới trang viên, An Thần vội ôm Tô Thiên hướng bệnh viện của Âm Dạ mà đi tới.

"Nhanh, đưa toàn bộ các bác sĩ tới đây cho tôi."

Lưu Hoa cũng chạy tới, mười bác sĩ giỏi nhất tại đây cùng phân công nhau công việc, người lấy máu, người làm hóa nghiệm, người kê đơn,....

Nửa giờ sau, Lưu Hoa đi ra, lau mồ hôi trên trán.

"Thế nào rồi? Có phải rất nghiêm trọng không?" An Thần háp tấp nắm chặt lấy tay áo Lưu Hoa.

Lưu Hoa vỗ vai anh: "Không sao, dị ứng phấn hoa phải điều trị từ từ, nhất định phải chú ý, không phải chỉ không thể tiếp xúc với hoa tươi, còn phải tránh xa các loại nước hoa, mỹ phẩm, thức ăn cũng không thể."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Em không cần tiêm, An Thần, em không tiêm đâu!

Edit: Ninô

Beta: Vân

Nếu không phải chữa trị kịp thời thì nếu để lâu, tri hoãn điều trị sẽ dễ dàng chuyển sang ác tính như thờ khô khè, viêm mũi, viêm kết mạc, viêm phổi, làm

cho hệ thống miễn dịch suy yếu, nghiêm trọng hơn sẽ dẫn tới suy tim, tổn hại tới thận, tính mạng sẽ bị đe dọa."

Thái độ An Thần chuyển từ trắng sang đen vô số lần. Đầu óc anh đã hoàn toàn rối loạn. Anh tuyệt nhiên không để người phụ nữ của mình bị làm sao.

"Nhiệm vụ hiện tại của cậu là tìm ra cách chữa trị tận gốc chứng dị ứng này, càng nhanh càng tốt!"

Lưu Hoa: "..."

Đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn những vết mẩn đỏ trên mặt Tô Thiển từ từ biến mất, tảng đá đè nặng trong lòng anh lúc này mới được gỡ xuống.

Vuốt nhẹ đầu cô, anh khẽ đặt nụ hôn nhẹ lên môi cô.

"Sau này, anh sẽ không bao giờ để em thế này nữa." Đáy lòng An Thần tự nhủ.

Nhiệm Mạn bung bát cháo nóng vừa nấu vào phòng, đôi mắt đã đỏ hoe ngồi xuống bên cạnh, cô chưa từng nhìn thấy Tô Thiển phải khổ sở như thế, vừa rồi cô còn sợ tới mức phát khóc.

Tô Thiển đầu đau như búa bổ, ngủ không yên giấc, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt một lúc rồi mở mắt, thấy An Thần và Nhiệm Mạn nhìn chăm chăm mình với ánh mắt lo lắng. "Em muốn uống nước..."

An Thần vội đỡ cô tựa đầu vào gối: "Còn thấy khó chịu không?"

Tô Thiển đập đập đầu mình: "Nhức đầu..."

An Thần ôm cô chặt trong ngực, rồi đặt dán lên trán cô, quát to: "Bác sĩ! Mau tới đây!!!"

Vừa mới nói xong, đám bác sĩ đã lo lắng vọt vào phòng bệnh.

"Vợ tôi nhức đầu!!!"

"Tôi hiểu!!!" Bác sĩ xoay người đi ra ngoài, khi vào mang theo kim tiêm.

Tô Thiển sợ hãi kêu lên: "Em không muốn tiêm, An Thần, em không tiêm đâu!"

"Không nghe thấy gì sao? Vợ tôi không muốn tiêm, nghĩ cách khác đi!" An Thần rống to, ôm chặt Tô Thiển. Đáng chết, nhìn người phụ nữ của mình khó chịu tới mức này, lòng anh đau gần chết.

Nếu có thể, mọi sự đau đớn này, anh sẽ chịu hết!

Bác sĩ khổ sở không biết phải làm thế nào: "An thiếu gia, trước mắt chỉ có cách này mới có thể hết đau."

"Khốn kiếp, nghĩ cách khác cho tôi!"

An Thần nháy mắt đáng lên con bão cấp 12, lưng cao mà chỉ để nuôi một đám phế vật thế này thôi sao? Không thấy vợ anh vì đau mà thành ra thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cô đặc biệt không thích cảm giác không an toàn

Edit: Ninô

Beta: Vân

Tô Thiển dù kiên cường tới mấy thì cũng là phụ nữ, lúc ngã bệnh thì cực kì yếu ớt, mỗi lần không thoải mái thì ôm mẹ nũng, cô không thích tiêm, thậm chí còn sợ nữa.

Tô Thiển vùi đầu trong ngực An Thần, sắc mặt nhợt nhạt, khẽ nhai mồ hôi, cái ôm này thật áp áp. Là từ khi nào Tô Thiển không có thể để bản thân yếu đuối nằm trong lòng khóc thút thít thế này?

Là từ khi nào cô học cách kiên cường? Đường như lâu lắm rồi cô chưa từng an tâm như bây giờ...

An Thần từng chút từng chút, hôn khô nước mắt trên mặt cô: "Có đói không? Ăn chút cháo trước có được không?"

Tô Thiển lắc đầu: "Em muốn ngủ!"

"Được, anh nhìn em ngủ."

Nhiễm Mạn lau nước mắt, lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh, Tiểu Tô Tô thật đáng thương.

Trong giấc mơ, Tô Thiển nắm chặt tay An Thần, khóc lóc gọi cha mẹ. Lông mày An Thần nhíu chặt, cõng giầy lên giường, ôm chặt cô vào ngực, vỗ vỗ lưng giúp cô an lòng.

Cứ thế, Tô Thiển cũng dần an tĩnh lại, rúc vào lòng An Thần, co quắp người.

Đáng chết, bảo bối của anh, người phụ nữ của anh, sao lại thiếu cảm giác anh toàn tột thế.

----Suốt đêm không nói chuyện----

Tô Thiển dần gân cốt một cái, tựa như tư thế ngủ cả đêm này cực kì thoải mái.

"Bảo bối, còn khó chịu ở đâu không?"

Tô Thiển nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa đứng hôn lên môi An Thần. Cô sợ tới mức vội quay sang hướng khác.

Khóe mắt An Thần mang ý cười, nhìn về hoạt bát của cô đủ biết bây giờ bảo bối của anh đã không sao. Tảng đá trong lòng cũng được bỏ ra.

Tô Thiển gãi đầu gãi tai, vì sai lầm của mình mà thẹn đỏ mặt: "Không...khó chịu...em..."

An Thần kéo cô vào trong lòng, không chờ cô che miệng mà hôn như mưa, cứ thế chiếm lấy. Không chỗ trốn Tô Thiển cứ để An Thần hôn triền miên rồi tựa đầu vào vào cổ mình.

"Em dọa chết anh, cô bé hư."

Đột nhiên, Tô Thiển có chút ghen ngào. Mặc dù An Thần bá đạo nhưng cô cũng thấy được anh thật sự yêu mình.

Nhưng An Thần không phải là hình mẫu người chồng lí tưởng của cô. An Thần quá hoàn mỹ, mà cô chỉ muốn tìm người chồng thật thà, đoàng hoàng, một người đàn ông bình thường. Tô Thiển là người rất lười, cô đặc biệt không thích cảm giác không an toàn.

"Do anh tới trễ..."

Tay anh lại dần không an phận. Tô Thiển vội vàng lên tiếng.

Mới sáng sớm anh ta đã không có ý định bỏ qua cho mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Vô sỉ!!!

Edit: Ninô

Beta: Vân

An Thần liếc mắt cõng áo ngủ của Tô Thiển, bàn tay thuận thế di chuyển xuống phía dưới, cười xấu xa bên tai Tô Thiển: "Thân thể em không thoải mái, hôm nay không có sức đi học đâu."

Khóe miệng Tô Thiển giật giật, cô không có sức đi học cũng chẳng dư sức cho anh giằng vò.

Cho nên, giả ngất là thượng sách...

An Thần cố gắng tạo lửa nhưng lại không có được chút xíu phản ứng nào của Tô Thiển, liền dừng động tác, cắn một cái lên một bầu ngực.

"A...Đau..."

Tô Thiên phản xạ có điều kiện, cong người lên, ôm lấy đầu anh.

"Em cứ giả ngất thêm chút nữa, anh cho em mấy ngày không xuống được giường luôn." Giọng pha chút đe dọa của An Thần truyền vào tai Tô Thiên khiến cô dựng hết cả tóc gáy.

"Chính anh nói em không có sức còn gì..." Tô Thiên ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi.

An Thần lại cắn nót vào bên còn lại, ngẩng đầu lên, tà ác nói: "Anh sẽ không để em phải động, anh sẽ cố gắng không khiến em tổn thất chút sức lực nào."

Về mặt hết trắng lại xanh của Tô Thiên, giờ được thay thế bởi một màu hồng: "Vô si..."

Vô si, dường như cô đã từ chối, nhưng không nghĩ tới mình từ chối anh nhiều lần. Mặc dù không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần bị anh lột sạch sẽ, Tô Thiên cô cũng thẹn tới mức hận không tìm được lỗ nê nào dưới đất mà chui xuống.

An Thần giữ chặt lấy eo ếch của Tô Thiên, găm lên một tiếng, tiểu Tô Thiên bao quanh thật chặt lấy tiểu An Thần. An Thần vẫn không nhúc nhích, giữ chặt đầu Tô Thiên, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Tô Thiên, nói em yêu anh đi."

Tô Thiên dùng một chút, rù mi, cắn chặt môi.

Sắc mặt An Thần ngày càng mờ nhưng anh biết cô gái này không yêu anh. Anh chỉ có thể dùng sức mạnh của mình để giữ cô lại bên cạnh, công thân công tâm!

Lại một lần nữa nâng đầu Tô Thiên lên: "Nói, Tô Thiên vĩnh viễn chỉ yêu An Thần."

Tô Thiên há hốc mồm, không nói nổi nên lời, một lúc lâu sau mới đáp: "An Thần, em nghĩ em muốn rồi..."

An Thần ngẩn cả người, bảo cô nói yêu mình mà khó khăn thế sao? Quả nhiên không thêm để ý tới sự xấu hổ của bản thân.

Cô không muốn nói, anh lại càng muốn nghe cô nói: "Em không nói, anh liền bắt động, nếu em vẫn tiếp tục không nói, anh cũng sẽ không cử động. Bảo bối, thời gian của anh còn rất nhiều, em thật sự muốn lãng phí cùng anh sao?"

Tô Thiên nhúc nhích hết cả đầu. Thật rồi quá, người này vẫn chưa chịu buông tha cho cô sao?

"Em nói rồi, Tô Thiên sẽ vĩnh viễn yêu và không dối gạt An Thần..."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Sớm muộn gì em cũng sẽ yêu anh thôi!

Edit: Ninô

Beta: Vân

Những lời này đã đủ để hiểu chưa?

Biểu tình này nằm hết trong dự liệu của An Thần, anh nâng cằm cô lên: "Sớm muộn gì em cũng sẽ yêu anh thôi! Bây giờ, nói, Tô Thiên sẽ vĩnh viễn yêu An Thần, anh muốn nghe, muốn nghe!"

Tô Thiên ngơ ngác nhìn về mặt còn đồ của An Thần, chớp chớp đôi mắt đen lay láy: "An Thần, anh không sao chứ?"

Rốt cuộc anh nghĩ như thế nào? Có thể hiểu là tình cảm của bản thân chưa thể bắt buộc cô nói yêu anh.

An Thần hít một hơi thật sâu, không đủ kiên nhẫn chờ nữa, bất mãn hung hăng động đậy một cái rồi ngừng: "Nói, nhanh lên!"

Tô Thiên dờ khóc dờ cười, lòng dạ người đàn ông này quá tham lam, không chỉ muốn cơ thể mình, còn muốn cướp luôn trái tim sao? Tô Thiên nhẹ nhàng vòng qua hông An Thần: "Tô Thiên vĩnh viễn chỉ yêu An Thần..."

Giống như nhận được sự kích lệ, An Thần từng chút từng chút động chạm, đâm sâu vào chỗ sâu nhất, mỗi lần làm Tô Thiên không nhận được nghĩ gọi lớn hơn, Tô Thiên cắn môi, thật khó chịu!

Ánh mắt An Thần tràn ngập nụ cười, phía dưới đang hết sức đè nén, mà Tô Thiên lại quá sức mê người khiến anh không nhận được lại muốn trêu chọc cô.

Cần ngực cô khiến chúng đồ bùng lên rồi lại nuốt cái miệng nhỏ nhắn vào bụng, nghe cô ở dưới thân trần trọc, yêu kiều, khoe miệng An Thần cười tới muốn rách ra.

Sau mấy trận bị giày vò, Tô Thiển cũng đã đói bụng, An Thần phân phó người giúp việc mang mấy món thật ngon tới phòng bệnh. An Thần bón từng thìa cháo nhỏ cho Tô Thiển.

Tô Thiển đồ bùng cả người, nghiêm mặt, lại thấy hành động này của An Thần thật khiến người khác thấy buồn nôn.

Thức ăn ngon ở trước mặt, trước giờ Tô Thiển chưa bao giờ không tự nhiên như hiện tại. Cô do dự mấy giây, không ăn, thức ăn sẽ yên vị trong bụng người khác mà Tô Thiển tuyệt nhiên không phải là người sẽ bạc đãi bản thân thế.

Tô Thiển nhanh tay, lẹ mắt chọn được miếng thịt sườn cho vào bát mình, cô chăm chú gặm xương, không hề để ý có người này giờ chưa hề động đũa.

"Ăn từ từ thôi, không có ai tranh mất của em đâu." An Thần thấy Tô Thiển đã khôi phục lại vẻ hoạt bát thường ngày, cái cảm giác sợ hãi của ngày hôm qua đã đi du lịch tận 9 tầng mây.

Tô Thiển tròn mắt: "Hôm qua, chị đây căn bản chưa được hạt cơm nào? Thử cho anh nhìn một bữa xem anh có chịu nổi không?"

Vừa nói xong, cô đã hối hận. Sáng sớm hôm qua ngủ muộn không ăn cơm ở nhà, An Thần đã dặn cô nhớ mua đồ ăn sáng ...

Nhìn vẻ tức giận của An Thần, Tô Thiển vội nhắm tịt mắt lại, thận trọng giải thích: "Anh mang cho em nhiều sô-cô-la thế, em đều ăn hết cả, khẳng định sẽ nhanh thành mập ú ấy."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Giấu áo mưa!

Edit: Ninô

Beta: Vân

"Không cần giải thích, chưa ăn chính là chưa ăn, sau này, ba bữa em phải ăn cơm cùng anh trong phòng giám đốc."

Lạnh lùng tuyên bố cộng thêm ánh mắt nghiêm túc, dường như việc cô phải ăn cơm cùng anh tại đó đã trở thành một nhiệm vụ đương nhiên phải thực hiện.

Tô Thiển cúi đầu, tiếp tục gặm xương.

Ăn cơm xong, Tô Thiển kéo Nhiễm Mạn đi dạo xung quanh.

"Tớ thật hâm mộ cậu, trước kia, tớ cảm thấy, thoát khỏi An Thần cậu sẽ sống tốt hơn, nhưng giờ tớ mới nhận ra, trừ An Thần, không ai có thể mang tới hạnh phúc cho cậu."

Hôm qua, sự khản trương và sợ hãi của An Thần đều được Nhiễm Mạn thu vào trong mắt, có được một người đàn ông yêu mình như yêu tính mạng họ thì còn đòi hỏi gì nữa?

Tô Thiển chỉ cười, không đáp, chuyện sau này ai biết trước được đâu. Cô và An Thần cứ thuận theo lẽ tự nhiên là tốt nhất. Trong thâm tâm cô hiểu rõ việc bản thân ở lại bên cạnh An Thần. Nếu không yêu, An Thần có thể để cô ra đi không?

Trong siêu thị, Tô Thiển và Nhiễm Mạn vợ vết mấy loại thực phẩm linh tinh. Tô Thiển thường cười đùa, nếu một ngày nào Nhiễm Mạn đột nhiên chết đi, cô tuyệt đối sẽ không cảm thấy kỳ lạ. Vì nhất định đó vì ngộ độc thức ăn, cái gì cũng có thể bỏ vô miệng hết.

Nhiễm Mạn cũng luôn cười, cả đời cô chỉ thích có ba thứ: phiếu giảm giá, thức ăn và trai đẹp.

Khi đi ngang qua chỗ bán áo mưa, Tô Thiển bất giác dừng lại.

"Sao thế? Chồng cậu chịu dùng cái này sao?"

Tô Thiển lắc đầu, nhìn thấy cái này cô mới chợt nhớ ra, từ trước tới giờ vẫn không xài biện pháp gì, mua cái này về, An Thần có dùng không? Như đã nói qua, nếu trong lúc hoan ái, cô đột nhiên đưa cái này ra, anh ta có thể nghĩ lung tung ra là mình nồng nhiệt đón nhận không nhỉ?

"Hiện tại, quan hệ của hai người cũng chưa rõ ràng, mua về cũng tốt, có thể đảm bảo không xảy ra những chuyện ngoài ý muốn!!!"

Tô Thiên dĩ nhiên biết, cô là cái gì... Nếu như còn cùng anh ngày nào thì phải bảo vệ tốt mình ngày ấy.

Cầm một hộp Durex lên, Tô Thiên đỏ tía hai tai.

Trở lại biệt thự, Tô Thiên rồi rầm cầm hộp áo mưa để vào tủ đầu giường. Để ở đây có vẻ rất dễ phát hiện, vừa lật đồ vật là có thể nhìn thấy, nếu không có thể tùy tiện để dưới tấm đệm, khi cần dùng cũng tiện.

Giấu kỹ áo mưa, tâm tình của Tô Thiên cực kỳ tốt, lồi lõm kéo kéo Nhiễm Mạn chạy như bay trong cao ốc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Nơi đây là nơi làm việc cao cấp của Âm Dạ, trừ nhân viên ra, chỉ có Tô Thiên và Nhiễm Mạn có thể tùy tiện ra ngoài.

Nhân viên an ninh thấy Tô Thiên cực kỳ tôn kính, Lão Đại quả có mặt, phu nhân cũng không tồi.

Đứng trong thang máy lên tầng 100, Tô Thiên thấy không ít nhân viên rảnh rỗi trong đại sảnh, và vừa thấy Bản Từ nằm trên sa lon giả vờ ngủ say.

“Tiểu Tô Tô, Âm Dạ nuôi không ít người rảnh rỗi nhỉ.”

Nhiễm Mạn cố ý đẩy cao âm điệu, gian ác nhìn Bản Từ giật mình, mở mắt.

Bản Từ trừng mắt liếc Nhiễm Mạn một cái, khi ánh mắt rơi trên người Tô Thiên thì ánh mắt hiểm độc kia biến mất hoàn toàn, thay vào đó là nụ cười đùa rất bất cần đời.

“Chị dâu, sao nay rảnh rỗi tới đây vậy?”

Bản Từ đứng vọt dậy, ân cần vọt tới rót một ly sữa, mặt nở nụ cười mê người.

Nhiễm Mạn xoa xoa mũi, choáng luôn. Ngày hôm qua anh ta dám uống sạch canh gà mà cô hầm cho Tiểu Tô Tô, hiện giờ ánh mắt Nhiễm Mạn đầy sát khí nhìn Bản Từ.

“Này, không có phần của tôi sao?” Nhiễm Mạn nhìn chằm chằm vào ly sữa trong tay Tô Thiên, bắt mắt gào to với Bản Từ.

Bản Từ liếc mắt một cái, nhân nhật thở dài một tiếng : “Cô còn đủ tư cách đòi hỏi Bản Từ tôi ư?”

Nhiễm Mạn nghe thấy thế liền xù lông nhím lên : “Vậy cháo gà tôi hâm anh có tư cách ăn à, không phải như thế là tôi phải cảm thấy thật vinh hạnh không?”

Tô Thiên nghe mà như rơi vào biển sương mù, tò mò kéo Nhiễm Mạn : “Cậu hâm canh gà?”

Trời ơi, tin ‘hot’ thế này sao cô lại không biết hả?

“Chị dâu, chị đừng nói nữa, bây giờ tôi vẫn còn thấy buồn nôn đây ...”

Nhớ tới cháo gà hôm qua, Bản Từ không nhịn được rung mình một cái, lại còn có người đem cháo gà hâm cách thủy với loại cháo khó uống kia, anh cảm thấy, từ giờ cứ thấy cháo gà anh sẽ tự động rút lui.

Nhiễm Mạn thấy thế khoanh hai tay trước ngực, không phục : “Con mẹ nó, khó uống mà anh còn uống sạch sẽ, chị đây muốn cho muối vào đã bị anh bụng đi luôn, còn dám chê bai.”

Bản Từ thiếu chút nữa lăn từ trên sa lon xuống? Cái gì? Thiếu muối sao?

Hôm qua, ngủ thấy mùi thơm quyến rũ, anh trực tiếp ôm tới phòng trực ban, mặt mày hớn hờ chia cho các anh em ở đó mỗi người một bát. Nào ngờ mọi người đều đồng thời phun hết ra.

Tô Thiên giật giật khóe miệng, cuối cùng cô cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, vỗ vỗ vai Bản Từ ; “Đó là món đầu tiên của Nhiễm Mạn, cậu hãy tự phụ trách!!!”

Bân Từ thật thảm, không biết phải làm sao, sao lại có thể khéo đến thế : lần đầu tiên đó!!!

Vừa pha cà phê cho Lão Đại xong, tay của Y Na bỗng dừng lại giữa không trung : trời ơi, Bân Từ đoạt lần đầu tiên của người ta!!!

“Chỉ xác định đó là lần đầu tiên?” Bân Từ đánh giá Nhiệm Mạn từ đầu tới chân, mặt đần thúi ra, vẻ mặt hoàn toàn không tin tưởng.

Nhiệm Mạn tức quá, không kịp suy nghĩ gì, liền chỉ thẳng mặt Bân Từ rống : “Là lần đầu tiên đó, tên khốn nhà anh!!! Anh coi thường chị đây sao???”

An Thần nghe thấy bên ngoài có tiếng cãi cọ, bất mãn nhíu mày, buông bút đi ra xem.

Chỉ thấy Tô Thiên, Nhiệm Mạn và Bân Từ đang đứng đó.

“Chuyện gì xảy ra?” An Thần bình thần mở miệng, không một chút hờn giận.

Cộc, cộc, cộc, Y Na tiến lại gần An Thần, nhỏ giọng nói : “Bân Từ chiếm lần đầu tiên của Nhiệm Mạn, chị dâu bắt Bân Từ phải chịu trách nhiệm với Nhiệm Mạn.”

Mặt Bân Từ hết trắng lại xanh, chỉnh sửa lại trang phục cho ngay ngắn, khó chịu trừng mắt nhìn Nhiệm Mạn mấy lần.

Tô Thiên lúng túng sờ đầu, dường như mình đã sử dụng sai từ rồi.

An Thần bước tới, kéo Tô Thiên vào trong lòng, rồi mang về mặt khó chịu nhìn Bân từ nói : “Nếu đã thế, thì cậu phải chịu trách nhiệm với Nhiệm Mạn, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, nhất là thủ hạ của An Thần tôi.”

Lúc này, Nhiệm Mạn mới bắt tri bắt giác trừng mắt, há miệng, bọn họ cũng hiểu thành ...

Bân Từ không phục, phản bác lại, mặt đỏ bừng lên, kéo Nhiệm Mạn : “Trời đất chứng giám, em chưa làm gì cả, không tin anh nghe cô ta nói đi.”

Thánh Kiệt vừa có chút hả hê, giờ đã không chịu nổi nữa : “Người anh em, những chuyện không nên để phụ nữ nói, mà cậu thế cũng không hiểu phong tình rồi, người ta đẹp người đẹp dáng, thừa sức xứng với cậu.”

“Chính là thế, không trách cô bé này chịu nấu cháo gà vì cậu, thì ra sớm đã có ... rồi à ... hi hi ...”

Mấy người cười đùa, nháy mắt ra hiệu với nhau, đừng có nhắc tới, đừng nhắc tới có nhiều ý tứ lắm đó.

Nhiệm Mạn che mặt, cuống quýt giải thích : “Chúng tôi, thật sự không có gì cả. Anh ta chỉ uống cháo gà ...”

Lời còn chưa nói hết, mọi người xung quanh đã tỏ vẻ bưng bít làm cô nghiêng chặt răng. Chết tiệt, càng giải thích càng mập mờ!

“A, yên tâm đi em gái, nếu Bân Từ nhà chúng tôi làm cái gì em, những kẻ là anh chị em như chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ em, tuyệt đối không nương tay cho kẻ gian.”

Nháy mắt mặt mũi Bân Từ tối sầm lại, ngửa mặt lên trời mà than : “Đặc biệt quá, mình còn oan hơn cả Đậu Nga”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đoạt đi lần đầu tiên cũng không nhất định phải phụ trách

Edit: Ninô

Beta: Văn

Tô Thiên bị ánh mắt muốn giết người của Nhiệm Mạn làm cho sợ hãi, trốn sâu vào lòng An Thần. Trời ơi, cô đã gây họa rồi.

An Thần sững sốt một giây, nhìn bà xã trong ngực bất an lo sợ, liền cho rằng cô đang bất bình giùm người chị em tốt.

"Yêu tâm đi, cậu ta sẽ chịu trách nhiệm với cô."

An Thần ném ra một câu nói, rồi mới an tâm ôm bảo bối của mình vào phòng làm việc.

Còn Nhiễm Mạn chạy vụt xuống lầu, thật quá mất mặt!!!

Nguy hiểm đã qua, từ trong lòng An Thần, Tô Thiển thò đầu ra ngó ngó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Nhiễm Mạn có giết mình không đây?

Còn chưa nói chuyện An Thần đã hôn một cái thật dài cho tới tận khi Tô Thiển không còn chút không khí nào mới buông cô ra.

Đắm đuối đưa tình: "Buổi sáng đi đâu thế, có vui không?"

Tô Thiển nuốt nước miếng, lúi tay áo An Thần: "Không như những gì mọi người nghĩ đâu, Bản Từ không làm cái kia với Mạn Mạn."

Lông mày An Thần nhướng cao, thối nhẹ lên những sợi tóc cô, cười nịnh nọt: "Cái kia là cái gì?"

Tô Thiển sững sờ rồi đột nhiên đỏ mặt, đắm nhẹ lên ngực An Thần: "Hôm qua là lần đầu tiên Nhiễm Mạn hầm canh gà, chuẩn bị để em bồi bổ thân thể, không ngờ bị Bản Từ đoạt uống mất, vừa rồi em nhất thời lỡ miệng, không nghĩ lại thành ra chuyện vừa rồi. Bản Từ không phải chịu trách nhiệm gì cả..."

An Thần nhú mày, canh gà cho người phụ nữ của anh mà cũng dám giành, không muốn chịu thì anh cũng bắt phải chịu!!! (gian tà)

"Cũng đúng, nếu thật sự đoạt đi lần đầu tiên cũng không nhất định phải phụ trách."

An Thần nhìn Tô Thiển chăm chú. Anh đặc biệt mong chờ khi cô nhảy dựng lên, chỉ thẳng mặt anh phản bác, nói hươu nói vượn, nếu lần đầu tiên bị lấy mất, đương nhiên phải chịu trách nhiệm tới cùng.

Đáng tiếc, Tô Thiển chỉ nhìn anh kì quái một lúc, sau đó tỏ vẻ đồng ý, thậm chí còn vỗ vỗ vai anh: "Anh có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi."

Cái...cái gì? Anh có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi LÀ SAO???

Trong nháy mắt, mặt An Thần lạnh xuống, bóp cái cằm hơi nhọn của Tô Thiển: "Chẳng lẽ em không cho rằng, đàn ông phải có trách nhiệm với người phụ nữ của mình sao?"

Tô Thiển nhìn thẳng vào ánh mắt của An Thần: "Mọi người đều đã trưởng thành, tư tưởng của em cũng không còn bảo thủ thế nữa. Nếu người đàn ông không muốn chịu trách nhiệm, chẳng lẽ phụ nữ tại em có thể làm thay đổi sự thật này sao?"

Trời, không phụ trách, không phải là người phụ nữ có muốn người đàn ông chịu trách nhiệm hay không mà người này có dám chịu trách nhiệm hay không!!!

An Thần thiếu chút nữa hộc máu mồm, tại sao tư tưởng của cô gái này không giống tư tưởng của toàn bộ phái nữ khác vậy? Cô luôn mang sự thật rành rành, thành chuyện chỉ là gặp sao yên vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Giữa em và anh, em có quyền chủ động sao?

Edit: Ari

Beta: Vân

"Anh muốn chịu trách nhiệm với em, em có đồng ý cho anh chịu trách nhiệm không?" An Thần nhìn cô với ánh mắt đáng thương, chỉ sợ cô quay đầu đi và buông một câu không cần.

Tô Thiển nhìn An Thần từ đầu tới chân, cuối cùng mới bình tĩnh lên tiếng: "Giữa em và anh, em có quyền chủ động sao?"

"Không có!"

An Thần cũng dứt khoát đáp! Trong chuyện yêu đương này, Tô Thiển cô không có sự lựa chọn nào khác ngoài anh.

"Nên giữa chúng ta không tồn tại cái gọi là trách nhiệm, và em sẽ cố gắng khiến bản thân yêu anh, tranh thủ quyền chủ động."

Yêu An Thần chính là kết quả tốt nhất cho cả hai.

An Thần nghe xong câu 'em sẽ cố gắng khiến bản thân yêu anh' khoe môi khê nhếch lên, hiển nhiên là rất vui. Chỉ cần cô gái này đồng ý ở lại bên cạnh anh, không sợ cô không yêu mình.

Tô Thiên cầm hai cốc trà sữa, về phía biệt thự tìm Nhiễm Mạn. Cô nàng này chắc chắn đang oán hận mà chửi rủa hành động kia của cô đây!

"Thái hậu nương nương, tớ biết sai rồi, nếu không người cứ siết chặt vai tớ nè."

Tô Thiên cười yếu ớt nịnh nọt, đi vòng ra phía sau, ân cần vì cô còn đang cần lời tha thứ cho tội lỗi gây ra.

Nhiễm Mạn:

Lệ Tô Thiên tuôn rơi!!!

"Thái hậu nương nương, tớ lấy cho cậu cốc sữa nè, cậu uống chút đi!!!"

Nhiễm Mạn: "...CÚT!!!"

"Thái hậu nương nương, tối nay tớ làm cho cậu hai cái trứng ốp lết cậu thấy thế nào?"

Nhiễm Mạn ném hai mắt nhìn Tô Thiên, đưa ra ba ngón tay: "Bốn!" (*haha, chị này hay thiệt giờ ba ngón tay mà miệng nói bốn*)

Tô Thiên: "..."

Không thành công trong việc lấy lòng bạn tốt, khiến cho tâm tình của Tô Thiên dường như không tốt lắm, cô chạy một mạch vào nhà bếp của Âm Dạ, làm cả đám đầu bếp mất tròn mắt đẹt, kinh ngạc nhìn. Nhìn cách vung dao, sắt thức ăn, làm cá, nấu nướng, ngay cả khi nhìn từ góc độ của chuyên gia, các đầu bếp đứng xem cũng không thể phủ nhận khả năng của cô.

Không nghĩ tới thiếu phu nhân của Âm Dạ còn có tay nghề thế này!

Khi xào xong đĩa rau xanh murót, mùi thơm nức mũi, Nhất Đại không nhịn nổi phải nếm thử một miếng. Mùi vị của món rau còn ngon hơn cả món đầu bếp làm mấy phần. Cậu ta không khỏi nhìn Tô Thiên với ánh mắt kính nể và sùng bái.

Khi thức ăn được mang lên, Nhiễm Mạn không kìm nổi nuốt nước miếng, vừa định động đũa đã bị Tô Thiên giành mất.

"Đợt chút, mọi người còn chưa tới, cậu vội gì?"

Nhiễm Mạn tức khí, hừ nhẹ, tưởng rằng Tô Thiên làm một bàn đầy mỹ vị này để lấy lòng mình!

"Thì ra, là mình tự làm một con chim khổng tước..."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ông trời ơi, ông cho một đạo sét đánh chết con đi!!!

Edit: Ari

Beta: Vân

Tô Thiên gọi điện cho An Thần, bảo anh gọi mấy người kia nữa tới nếm thử tay nghề nấu nướng của mình.

Nhớ tới món cháo gà hôm qua, sắc mặt mấy người kia có sự biến đổi lớn, trong lòng bọn họ đều nghĩ Tô Thiên và Nhiễm Mạn giống nhau, đều không biết nấu nướng gì.

"Lão Đại, đột nhiên em thấy đau bụng quá, không thể tới ăn được." Bân Từ là người mở miệng trước tiên.

"Đạo này em đang giảm cân, nên không ăn tới."

"Em cũng thế!" Y Na và Vũ Đình đồng thanh nói.

"Em vừa mới nhớ ra, chỗ em còn một vụ chưa giải quyết xong, sáng mai lại cần gấp, nên không ăn đâu." Thánh Kiệt đứng bên cạnh Bân Từ, ngượng ngùng sờ chóp mũi.

An Dịch đi tới cạnh An Thần, vượt vượt cái mặt Thập Tự Giá đeo trên cổ: "Thần, nay là ngoại lệ, được không?"

An Thần đen mặt, dám không nể mặt bà xã của anh, được!!!

"Lí do không có hiệu quả, trong vòng mười phút nữa, tất cả phải có mặt tại bàn ăn, nếu không...!!!"

Nhìn bóng dáng Lão Đại biến mất tại khúc quanh hành lang, Bản Từ khoa trương quỳ hẳn xuống đất, hai tay giơ thẳng lên trời, bi thương gào to: "Ông trời ơi, ông cho một đạo sét đánh chết con đi!!!"

Âm vang long trời lở đất

Một hồi rền rĩ vang lên, một đạo sét set set bên ngoài ô cửa sổ, trong nháy mắt làm rực sáng cả Cao ốc.

Bản Từ tái mặt sợ hãi, lồm cồm bò dậy, cùng với mấy người chạy thẳng về hướng biệt thự.

An Thần hài lòng nhìn mấy người bọn họ, gật đầu có ý bảo họ ngồi xuống.

"Đây là thức ăn tôi tự tay làm, chuyện hồi chiều chỉ là hiểu nhầm, hi vọng sau bữa cơm này mọi người biến chiến tranh thành hòa bình. Tay nghề cũng không được tốt lắm, mong mọi người không chê."

Tô Thiển liếc mắt nhìn Bản Từ xin lỗi còn cố ý đưa món cá trần nước sôi tới trước mặt cậu ta. Người đã làm việc trái với lương tâm, phải khiên tốn một chút.

Bản Từ liếc nhìn Nhiễm Mạn mấy lần, vậy mà cô quay ngoắt đi luôn, hoàn toàn không thèm ngoảnh mặt lại nhìn.

"Bảo bối, mấy món này em bảo đầu bếp làm là được rồi, cần gì phải tự mình vào bếp, có mệt không?" An Thần nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Thiển, trong mắt tràn đầy nhu tình.

"Không mệt, khó có được lần sau. Mọi người yên tâm nhé, không cần phải lo lắng đâu, mùi vị tuyệt đối hơn hẳn món cháo gà hôm qua."

Tô Thiển cười giỡn nói, xem bộ dáng bọn họ hết sức lo lắng, đoán chừng đã bị món cháo gà hôm qua dọa cho sợ chết khiếp rồi.

An Thần cầm đũa lên, gấp một miếng thịt hầm bỏ vào miệng, ưu nhã nhai, mùi vị ngon ngọt thế này khiến anh nhớ lại đêm đó, anh đứng ngoài cửa bếp, nhìn cô thành thạo rửa rau nấu cơm. Chỉ là hoàn cảnh lúc đó và giờ khác xa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Lâu lắm rồi không có được cảm giác thành tựu như giờ

Edit: Ari

Beta: Vân

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn thái độ của An Thần, không nhìn ra vẻ ngượng ngùng nhấc khó nuốt thế nào, nhưng hoặc là Lão Đại trời sinh có kỹ thuật diễn ca siêu, hoặc là... mùi vị thức ăn quá ngon miệng.

Vẫn chưa dám động đũa, An Thần lườm xéo một cái, được ăn đồ do bà xã của anh đích thân chuẩn bị còn không cảm thấy vinh hạnh lại dám đưa mặt ra kêu khổ sao???

Nhiễm Mạn cầm đũa lên, chuyên chú ăn món trứng ốp lết của mình, nhưng vẫn không quên giơ ngón tay cái lên với Tô Thiển: "Tiểu Tô Tô, món này cậu làm, mình ăn trăm lần không chán."

Mấy người Bản Từ nhìn ngó lẫn nhau, tỏ thái độ hồ nghi, nhìn Lão Đại và Nhiễm Mạn ăn ngon lành thế, thật không giống giả bộ chút nào.

Rốt cuộc, Y Na không nhịn nổi mà cầm đũa lên, tự an ủi trong lòng, xem ra cũng không tệ lắm, mùi vị cũng không phải quá khó ăn.

Chần chừ, lưỡng lự một lúc lâu, cuối cùng gấp chút thịt băm hương cá đưa vào miệng, nhắm mắt lại, thưởng thức, rồi mắt mở choàng ra, sáng ngời: "Ngon lắm!"

Y Na giật mình nhìn Tô Thiển, rồi lại nếm thử thêm miếng nữa, hương đủ, cay vừa, thật hài hoà, rất ngon.

Thấy vị vẫn như cũ, Y Na giơ ngón tay cái lên: "Tuyệt không cần chỉnh, phải gọi là đầu bếp còn kém xa, càng ăn càng thấy ngon!"

Nghe Y Na nói thế, trong lòng mấy người kia rất kích động, cầm đuũa, trong lòng tràn ngập vẻ mong đợi.

Bẹp bẹp vài miếng, Bàn Tử không thể buông nổi đuũa. Má ơi, sao tay nghề của cô gái kia thua xa chị dâu tới vậy cơ chứ! Quả thật là túi trời có khác!

Khỏe miệng An Thần nhếch lên, kéo Tô Thiển lại, thì thầm vào tai: "Sau này không cho em làm đồ ăn cho những kẻ không tìm không phở kia."

Tô Thiển thỏa mãn nhìn mấy người tranh giành, lâu lắm rồi cô không có cảm giác thành tựu như giờ.

Cơm nước no nê, tám người an vị đủ bốn hướng Đông-Tây-Nam-Bắc trong phòng khác, thoải mái nói chuyện. Bên ngoài, mưa từng giọt tí tách rơi, càng ngày càng có chiều hướng to lên.

Tô Thiển bung một tách trà sữa tới cạnh cửa sổ. Cô rất thích tiếng mưa xuân rơi. Mỗi lần nghe từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống, sự rộn ràng, nháo động trong lòng đều lắng xuống.

An Thần cởi áo khoác đi tới, khoác lên vai cô, nói: "Trời trở lạnh, cẩn thận cảm."

Tô Thiển xoay người lại, kéo kéo cái áo, trên khuôn mặt hiện lên sự mê người, An Thần không nhìn được, hôn trộm một cái.

"Đừng làm loạn." Tô Thiển sợ thẳng dò cổ, liếc một cái đến mấy người đang ở phía xa kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Người chính là không thể quá rồi rãnh an nhàn

Edit: Ari

Beta: Vân

An Thần đưa tay ôm chặt cô trong ngực, chống cằm lên đầu cô: "Tô Thiển, em rút cuộc lúc nào thì có thể yêu anh đây? Có thể cho anh một kỳ hạn được không?"

Như vậy chờ, thật là khổ!

Tô Thiển khẽ mỉm cười: "Em sẽ cố gắng, thế nào? Anh đối với mình không có lòng tin sao?"

An Thần thật cười lên: "Nếu em giống với các cô gái khác thì tốt rồi, nhưng anh chỉ yêu một mình em."

"Vậy anh thật là mâu thuẫn!"

An Thần:

Trở lại biệt thự, Tô Thiển tắm xong theo thường lệ mở máy vi tính ra, gần đây cô si mê tiểu thuyết, nhìn tình tiết ngược tâm ngược phổi, cô ở đáy lòng giễu cợt mình, quả nhiên, người chính là không thể quá rồi rãnh an nhàn.

"Tại sao không sấy khô tóc?". An Thần tìm máy sấy, tỉ mỉ giúp cô sấy tóc, đưa mũi lại gần mái tóc của cô, mùi thơm đặc hữu xông vào mũi, làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Không khỏi cổ họng miệng khô khốc, bụng dưới đầy máu hết sức buộc chặt, Tô Thiển thật đúng là, tùy tùy tiện tiện cũng có thể khơi lên dục vọng của anh.

"Em đang xem gì vậy?"

"Ừ, tiểu thuyết ngôn tình. . ." Nhìn xong cập nhật chương mới, Tô Thiển cảm thấy nhột nhèo định tắt websites, đối với bình luận của tác giả phía sau cũng không thèm nhìn.

Điện thoại trên bàn vang lên, An Thần cắn lỗ tai Tô Thiển: "Giúp anh cầm điện thoại tới đây."

Tô Thiển vừa tránh né An Thần phun ra khí nóng, vừa đưa tay ra cầm điện thoại, trong miệng vẫn còn nói thảm: "Anh không biết tự mình lấy sao?"

An Thần cười híp mắt nhận lấy điện thoại di động, sắc mặt ở trong giây lát đó âm trầm xuống, ngay tiếp theo, không khí chung quanh cũng đi theo làm lạnh.

Tô Thiển đem cổ áo khép lại, không hiểu nhìn gương mặt anh lạnh như băng: "Anh có việc gì vậy?" .

An Thần tiếp điện thoại xong, sau đó cúp điện thoại, trên mặt lạnh như băng càng thêm nồng đậm chút.

"Bảo bối, anh đi xử lý một ít chuyện, em ngủ trước đi!" .

Tô Thiển gật đầu, đi thôi đi thôi.

"Hôn anh. . ." . An Thần chỉ vào khuôn mặt anh tuần tiến tới trước mắt Tô Thiển.

Tô Thiển đưa ngón trỏ ra điểm chỉ lên trên trán anh, đem đầu anh đẩy ra xa, nằm xuống, đắp chăn, nhắm mắt, làm liền một mạch.

An Thần bất đắc dĩ thờ dài, đợi không được khát vọng nụ hôn, không thể làm gì khác hơn là đổi mình chủ động rồi.

Trộm được một nụ hôn, An Thần mặc xong áo khoác vội vã hướng nhà đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Phụ nữ không biết xấu hổ!

Edit: Ari

Beta: Vân

Bên trong biệt thự An gia, một mỹ nữ ăn mặc cao quý đang đi lại trong phòng của An Thần, tròn mắt nhìn chăm chăm vào ảnh cưới treo trên tường, trên mặt nói không ra biểu tình.

"Thiếu gia, phu nhân đang ở gian phòng chờ ngài" .

An Thần mới vừa vào nhà, Lý tẩu cầm lấy giày thay anh thay, một mực cung kính nói.

Anh gật đầu một cái, vẻ mặt không có biểu tình gì đi lên lầu.

"An Thần, anh đã về rồi?" . Doãn Phi Phi nhìn thấy An Thần con mắt sắc sáng lên, vội vàng nghênh đón ôm cánh tay của anh.

An Thần rút tay về, vẻ mặt nhiều phần chán ghét.

Doãn Phi Phi sắc mặt hơi trầm lại, lộ vẻ tức giận rút tay về: "Anh thật chán ghét em như vậy sao?" .

An Thần rót một ly rượu đỏ, nhìn vào trong mắt của cô ta mang theo vài phần khinh bỉ cùng giễu cợt: "Cho em mười phút, phải nói gì thì nói nhanh lên." .

Doãn Phi Phi ngồi xuống, nhìn chăm chăm anh: "Về sau, em ở lại đây, anh không để ý chứ?" .

"Phòng này là của ba tôi, cô thích ở như thế nào thì ở, còn có chuyện gì khác không? Không có thì tôi đi." .

An Thần đứng lên chân mày không nhịn được nhíu lại, cô gái phiền toái, làm trễ nải thời gian anh và Tô Thiển bồi dưỡng tình cảm.

Doãn Phi Phi sắc mặt cứng đờ, đi theo tới: "Anh vì cái gì phải cự tuyệt em, em so với cô gái kia kém chỗ nào hả ?" .

Chỉ vào ảnh cưới với Tô Thiển, Doãn Phi Phi có chút khó chịu.

An Thần mắt quái dị đang lấy góc độ quan sát cô ta, anh thật sự không nghĩ ra, đến tận cùng cô gái này đang nghĩ gì mà đi câu dẫn đứa con riêng của ba mình chứ!

"Doãn Phi Phi, tôi lại nói cho cô biết một lần nữa, tôi yêu cô ấy, cô đã gả cho ba tôi, đang hoàng làm mẹ kế của tôi, hiện tại ba tôi đã qua đời, nếu cô cảm thấy buồn tẻ khó nhịn, tôi không ngại cô tìm thêm người đàn ông khác, hiểu không?" .

An Thần xoa xoa đầu, biểu tình lạnh như băng ngàn dặm.

Doãn Phi Phi sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi dưới làm ra dáng vẻ muốn khóc.

"An Thần, anh biết, em là yêu anh , gả cho ba anh cũng là bởi vì muốn đến gần anh, thật, anh đừng đối với em như vậy. . ." .

Pằng —

An Thần tức giận tát một cái, hoàn toàn xanh mặt: "Cô phải câu dẫn ai tôi đều sẽ không đi phát biểu bình luận, chú ý đánh tới trên đầu ba tôi, cô muốn chết! ! !".

Ban đầu khuyên như thế nào ba đều không nghe, lúc đó anh còn cho là người phụ nữ này chỉ vì tiền, không nghĩ tới người phụ nữ này lại vô liêm sỉ đến vậy! !

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

“An Thần, anh đánh tôi!”

Doãn Phi Phi che bên mặt bị đánh, gương mặt tràn đầy vẻ không tin.

“Bắt đầu từ bây giờ, nhà này là của cô, tập đoàn An Thị cũng để lại cho cô, tôi sẽ ở nơi này mấy ngày để làm thủ tục bàn giao cho cô, từ nay về sau, tôi và cô không quan hệ gì nữa!”

An Thần cảm áo khoác lên, từ trong mũi phun ra hơi thở lạnh lùng, không nhìn nước mắt ào ào chảy ròng của Doãn Phi Phi, mở cửa đi ra.

Doãn Phi Phi ngã ngồi trên mặt đất, đôi tay nắm thành quyền, móng tay ngất vào trong thịt, cô hận, hơn nữa là không cam lòng, tại sao, tại sao người phụ nữ kia dễ dàng có thể lấy được sự sùng ái của anh, cô bỏ ra nhiều như vậy lại bị anh chán ghét.

An Thần là của tôi, là của tôi đấy!!!

An Thần nâng đỡ cái trán, Doãn Phi Phi người phụ nữ kia dám làm cho anh đau đầu, nếu không phải di ngôn của ba kêu anh đừng ủy khuất ả, đừng nói là cho cô ta tài sản, anh chỉ hận là không thể trực tiếp xử lý ả.

Thời điểm trở lại trang viên, Tô Thiển đã ngủ rồi, gương mặt an tĩnh làm cho An Thần ấm lòng, lông mi dài bao trùm đôi mắt, An Thần càng xem càng ấm lòng.

Khóe miệng An Thần ngày càng mở rộng, tất cả phiền não đều tan biến khi anh nhìn thấy cô, có cô ấy bên cạnh thật là tốt.

Cởi giày ra leo lên giường, thỏa mãn ôm cô gái nhỏ trong ngực, không nhịn được ở bên môi cô hôn rồi lại hôn.

Người phụ nữ hư, thật là người phụ nữ hư mà!

“Tiểu Tô Tô, tội mình đi ra ngoài ăn đi, đồ ăn trong đây khó ăn quá.”

Nhiễm Mạn đề đưa xuống, hướng về phía phòng ăn than thở.

“Thôi đi, cũng không khó ăn như vậy, phải không?” Tô Thiển vừa nhai vừa cười xấu xa.

“Tô Thiển, ăn cơm đi?”

Tô Thiển ngẩng đầu lên, nụ cười cứng đờ, là anh chàng tặng hoa kỳ trước đây.

“Sao còn quay lại?” Nhiễm Mạn ghét bỏ liếc anh ta một cái, ngoại hình như vậy cũng muốn theo đuổi Tô Tô!!!

“Chuyện lần trước, là tôi lỗ mắng, cho nên đặc biệt tới chịu nhận lỗi!”

Thật ra thì đáng đáp của anh ta cũng không coi là kém, có thể nói là đẹp trai như ánh mặt trời, chỉ là Nhiễm Mạn giống như Tô Thiển mỹ nam phái như Vạn Dạ là một người cứng nhắc, loại này ngày thơ như đứa trẻ thì lại nhìn không thuận mắt.

“Oh? Chịu nhận lỗi? Anh là lấy cái gì tới chịu nhận lỗi?” Nhiễm Mạn quét mắt nhìn anh, không thấy mang quà gì lại nhận lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Sẽ không uống rượu !

Edit: Ari

Beta: Vân

"Mạn Mạn! ! !". Tô Thiển nhìn cô một cái, quay đầu hướng anh ta khẽ mỉm cười: "Không có sao, cũng một phần lỗi do tôi, anh cũng không có lỗi đâu."

Kỳ Lực hé miệng cười yếu ớt ngồi ở bên cạnh Tô Thiển: "Anh đặc biệt xin đầu bếp làm một bàn món ăn, hi vọng hai vị mỹ nữ nể mặt!" .

Nhiễm Mạn vừa nghe có ăn ngon, đôi mắt cũng sáng: "Nơi đó ở đâu?" .

Kỳ Lực hiểu ý, vỗ tay, lập tức có người từ bên cạnh vọt ra, từng món ăn để lên bàn, còn rất muôn hình vạn trạng nữa.

Tô Thiển cũng không phải là người không thức thời, không thể nào trực tiếp đi làm cho người khác khó chịu, cô đối với Kỳ Lực cười cười: "Cám ơn." .

"Hôm nay là sinh nhật tôi, buổi tối đãi ở ngoài trường, hi vọng hai vị mỹ nữ nể mặt, được không?" .

Kỳ Lực cười híp mắt nhìn Tô Thiển, anh hoàn toàn bị người con gái trước mắt này chinh phục.

Tô Thiển để đĩa xuống, lau miệng, ở dưới chân đá mạnh Nhiễm Mạn một cái: "Ừ, tối hôm nay. . ." .

"Đừng cự tuyệt được không? Tất cả mọi người đều đi, vui đùa một chút thôi, sẽ không quá muộn! ! !" .

"Vây cũng tốt". Tô Thiển gật đầu, cự tuyệt nữa giống như có chút kiêu cách. Trong đầu cô lại nghĩ tới không biết có nên nói với An Thần một chút hay không, tránh cho đến lúc đó lại cùng mình tranh chấp.

Thấy Tô Thiển đáp ứng, Kỳ Lực khoe miệng cũng cười như đóa hoa.

Bên trong quán bar, mấy bạn học điên cuồng hét lên, Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn lẳng lặng ngồi uống.

"Hôm nay, lớp chúng ta có hai vị đại mỹ nữ thế nào lại uống nước ngọt, uống chút bia". Vương Vĩ cầm hai chai bia ngồi ở bên cạnh, tự nhiên rót hai chén đưa tới.

"Ngại quá, tôi không uống rượu." . Tô Thiển nhận lấy để lên bàn, áy náy cười cười.

"Thế này không được, hôm nay sinh nhật Kỳ Lực, mỗi người cũng phải uống hai ly, chúc mừng anh ấy chứ.". Anh ta lần nữa đưa ly lên, nói gì cũng phải ép cho cô uống.

"Nghe không hiểu tiếng người a, Tô Thiển không thể uống rượu! ! !" . Nhiễm Mạn không nhịn được đoạt lấy ly rượu.

"Đây chính là cô không đúng, không thể uống thì cũng nên uống một ly, chẳng lẽ từ lượng không có, vậy thì cô không cho Kỳ ca mặt mũi à?" .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Mục đích tới đây là làm gì ?

Edit: Ari

Beta: Vân

Từ Lập Lực ngồi ở bên cạnh thỉnh thoảng nói một câu như vậy, trong nháy mắt đem chu vi ánh mắt cũng hấp dẫn tới đây. Họ đã sớm đối với Tô Thiển và Nhiễm Mạn xem không thuận mắt rồi, một tự cho mình thanh cao, một cao ngạo lãnh đạm, giả bộ cái gì đây! ! !

Cố tình cho toàn hot boy trong trường hướng về phía Tô Thiển lấy lòng, tặng hoa chứ? Còn làm chanh, sinh nhật người ta còn không nể tình, một ly rượu cũng không chịu uống.

Kỳ Lực vội vàng đi ra hoà giải: "Không có sao, uống rượu đối với thân thể không tốt, tất cả mọi người uống nước trái cây thôi" .

Tô Thiển nghe được lời nói của Từ Lập Lực, không khỏi cảm thấy buồn cười: "Tôi không phải không nể tình, nếu không cũng sẽ không tới đây, tôi quả thật không uống được rượu chứ không phải không cho anh ấy mặt mũi." .

"Không phải là uống rượu thôi sao, tôi đây uống thay cô ấy." .

Nhiễm Mạn cầm lên một ly rượu, đặc biệt sáng khoái uống một hơi, sau đó miệng ly hướng xuống, khiêu khích nhìn Từ Lập Lực: "Chúng ta tranh tài, thế nào?" .

Từ Lập Lực vốn là bị khiêu khích thì sẽ nóng lên, nhìn Nhiễm Mạn hướng mình khiêu khích vội vàng đón lấy chiêu: "So liền so, thế đánh cuộc là cái gì?" .

Tô Thiển lôi kéo Nhiễm Mạn: "Đừng rộn chuyện, cậu uống say tở về nhà thế nào?"

Nhiễm Mạn không để ý tới, hơi cong môi một cái: "Nếu người nào ngã xuống trước, thì trước mặt toàn trường gọi đối phương là lão Đại thôi." .

"Còn nếu tôi thua, tôi sẽ cời y phục ra!" .

Từ Lập Lực nhìn hai cô gái bên cạnh, nếu họ khi thua mà làm vậy thật không biết như thế nào nữa đây.

Con mắt Tô Thiển sắc lạnh lẽo, âm trầm quét qua cô bé kia: "Xem cậu dáng dấp dạng chó hình người, chú ý thất đức như vậy cũng dám nói ra." .

Cô gái sắc mặt tối sầm: "Thế nào? Không dám nhận chiêu sao? Anh bây giờ nhận thua cũng còn kịp." .

"Đù rồi, Từ Lập Lực, tôi nay mời các bạn tới là ăn mừng sinh nhật tôi, không phải tới thù dật chuyện đấy!" .

Kỳ Lực vẻ mặt như đưa đám, hướng Từ Lập Lực rống to.

Từ Lập Lực trợn mắt nhìn Tô Thiển một cái, không phải là gương mặt của hồ ly tinh sao? Cô không cảm thấy mình so cô kia không kém bao nhiêu.

Tô Thiển không nhìn cả đám người xem náo nhiệt, bưng ly rượu lên đứng dậy: "Không phải là muốn tôi uống rượu sao? Làm ồn ào náo loạn thành dạng này?" .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tô Thiển uống rượu sẽ say

Edit: Ari

Beta: Vân

Tô Thiển xoay người hướng về phía Kỳ Lực khẽ mỉm cười: "Sinh nhật vui vẻ!" .

Cô hơi ngửa đầu, học Nhiễm Mạn uống một hơi cạn sạch, Nhiễm Mạn cả kinh kêu lên, Tô Thiển uống một chút rượu sẽ say, này thật không hay.

Tô Thiển cau mày, một ly rượu uống cạn, đầu lập tức choáng váng mơ hồ.

"Tô Thiển, cậu không sao chứ?" . Kỳ Lực vội vàng tới đỡ cô.

"Tôi đỡ cô ấy!". Nhiễm Mạn đẩy Kỳ Lực ra, cật lực dìu Tô Thiển đi ra ngoài.

Bên trong quầy rượu, Vạn Dạ kinh ngạc đề ly rượu xuống, hướng hai bóng dáng quen thuộc chạy tới.

"Nhiễm Mạn? ? ?" .

Nhiễm Mạn quay đầu, xem như là thấy cứu tinh: "Vạn đại gia, thật tốt quá, Tô Thiển cô ấy uống rượu, một mình em làm không xuê." .

Vạn Dạ ôm chầm Tô Thiển: "Xe ở bên ngoài, em đi mở cửa." .

"Chờ cô ấy đến nhà của em đi." . Nhiễm Mạn nhìn cô một cái, Tô Thiển say thành ra như vậy, cô trở về cũng xong đời!

Trong trang viên, An Thần cau mày nhìn chằm chằm bên ngoài, người phụ nữ này chạy đi đâu? Không phải nói trước tám giờ là về nhà sao? Hiện tại cũng chín giờ rồi!

Gọi điện thoại cũng tắt máy, có thể đã xảy ra chuyện gì rồi không?

An Thần cũng ngồi không chắc nữa, mang theo Bản Từ đi đầy đường tìm "Gọi điện thoại cho hai người đó cho tới khi nào họ mở máy mới thôi."

Bản từ hết sức lo sợ lấy điện thoại đi động ra gọi, này hai tổ tông thế nào nhiều chuyện như vậy?

Vạn Dạ cùng Nhiệm Mạn thật vất vả đem Tô Thiển mang về nhà, dọc theo đường đi, Tô Thiển ói lên người của Vạn Dạ.

Sau khi đặt Tô Thiển ở trên giường, Nhiệm Mạn từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ quần áo nam: "Vạn đại gia, anh đi tắm đôi bộ quần áo thôi."

Vạn Dạ liếc nhìn Tô Thiển say khướt, gật đầu một cái.

Nhiệm Mạn lấy điện thoại đi động ra, do dự nửa ngày mới quyết định mở máy, hơn ba mươi cuộc điện thoại nhờ, tất cả đều là An Thần cùng Bản Từ gọi, gương mặt Nhiệm Mạn khổ sở, xong đời. . .

Thật là lo lắng cái gì tới cái gì, này không, điện thoại đi động lại vang lên.

"Lão Đại, rốt cuộc đã thông! !" Bản Từ hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, choáng nha, còn không thông lão Đại sẽ phải giết người.

An Thần đoạt lấy điện thoại, thanh âm lạnh như băng xen lẫn tức giận: "Ở nơi nào? ? ?".

"Ở nhà của tôi. . .".

Còn chưa nói hết, điện thoại liền bị cúp, Nhiệm Mạn cắn môi, nhức đầu xụi lơ ở trên ghế sofa.

Không tới mười phút, An Thần cùng Bản Từ tìm tới cửa.

"Tô Thiển ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Rượu thật sự không được !

Eidt : Ari + Vân

Beta : Vân

Nhiệm Mạn sững sờ chỉ vào phòng ngủ, vừa đúng lúc Tô Thiển tắm xong đang định ra ngoài.

An Thần nháy mắt sắc mặt liền đen xuống, tròng mắt tràn ngập hỏa khí liếc cô một cái vội vàng chạy tới phòng ngủ.

Tô Thiển nhũn mỳ thật chặt: "Nôn. . . Nôn. . .".

An Thần liền căng thẳng chạy qua đỡ cô dậy: "Thế nào? Bảo bối, em thấy thế nào?"

Tô Thiển khó nhọc mở mắt, lão đảo nghiêng ngả vọt vào phòng vệ sinh nôn mửa.

An Thần đỡ cô, nhũn mỳ khó chịu. Lại uống rượu? Rốt cuộc chết chỗ nào đây.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, điên cuồng hướng về Nhiệm Mạn vừa thông suốt hét: "Lấy dấm ra."

Vạn Dạ liền đưa tới, An Thần ánh mắt bất thiện, nhận chén dấm đưa tới khước miệng Tô Thiển: "Ngoan, uống vào liền tốt."

Tô Thiển giùng giàng né cái chén, thân thể mềm mại nằm trên người An Thần, ánh mắt mê ly nhìn anh cau mày thật chặt.

"A ~ đáng đáp anh đẹp như vậy làm gì lại làm mặt đen? Một chút cũng khó coi —", Tô Thiển uống rượu say gần như cực kỳ hoạt bát, làm gương mặt An Thần càng ngày càng đen.

Mấy người ở một bên không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng.

Tô Thiển lão đảo xoay người, hướng về phía Vạn Dạ đang dùng ánh mắt lo lắng canh chừng, cô cười đùa: "Đáng đáp này không tồi, tôi thích —".

Tô Thiển rất khoa trương nhào tới khuôn mặt của anh ta hôn một cái bẹp.

Trong nháy mắt, không khí chung quanh đông lại, Vạn Dạ kinh ngạc há hốc mồm, vuốt nơi vừa bị Tô Thiển hôn, thật lâu cũng không định thần được.

Ánh mắt An Thần u ám, cả người tỏa hơi thở băng lãnh kinh người, trong mắt không nhìn thấy một tia ấm nào, cô gái đáng chết!! !

"Còn có một ——" Tô Thiển lắc lắc chỉ vào Bàn tử, Bàn Tử sợ tới mức đang ở bên cạnh liền chạy thoát nhanh chóng!

Má ơi, phụ nữ uống say thật đáng sợ !

Cổ tay cô bị An Thần túm kéo vào trong lòng khiêng đi ra ngoài.

Anh hiện tại một bụng tức giận mà không có chỗ phát tát, cô dám ở trước mặt anh đùa giỡn người đàn ông khác, thật muốn bóp chết cô !!!

Bình thường như thế nào không nhìn ra cô gái này uống rượu nhưng lại phóng đảng như vậy, thấy đàn ông liền nhào tới !!!

Bàn Tử cùng Nhiễm Mạn ngồi ở phía trước không rên một tiếng thật cẩn thận quan sát tình huống.

Trở lại trang viên, anh ôm cô ngủ say trở về phòng, trên người An Thần hơi hờ lạnh như băng không giảm chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: TM nhanh đứng lên cho tôi, chị không nín được

Edit: Nhi Boo

Beta: Vân

Sau khi đắp chăn cho cô, An Thần mệt mỏi đi vào buồng vệ sinh.

Đang giải quyết được một nửa thì cửa bị mở ra, An Thần bị đôi mắt đỏ hồng của Tô Thiển nhìn anh chăm chăm làm cho hoảng sợ.

Chỉ thấy cô lung la lung lay đứng ở cửa ra vào, ánh mắt mê ly nhìn anh hồi lâu, sau đó mở miệng nói: "Tránh ra, tôi muốn đi tiểu!".

An Thần ngây ngốc, không biết làm thế nào? Đang ở lúc giữa chừng...

"TM nhanh đứng lên cho tôi, chị không nín được !". Móng tay Tô Thiển cào lấy khung cửa, kéo kẹt kéo kẹt vang.

An Thần không nói gì, chỉ là chưa từng thấy qua vẻ mặt cô hung tợn như vậy.

"Đứng lên!!! Tôi muốn đi tiểu!!!".

Tô Thiển hoàn toàn nổi giận, nắm lấy bả vai An Thần, muốn đem anh ném ra bên ngoài .

An Thần nhú nhú mày, nhanh chóng đem cô đi ra ngoài: "Ngoan, đợi một chút, lập tức xong ngay!".

Tô Thiển bám vào cửa buồng vệ sinh lay động, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, phòng chừng là đem cửa ném bay đi ra ngoài.

An Thần đi ra, đầu đầy hắc tuyến, Tô Thiển vội chạy vọt vào.

Anh đem cửa buồng vệ sinh nhặt lên, An Thần nhìn không được dưới đáy lòng thâm nghĩ, chất lượng quả thật không tốt như vậy ?

Giải quyết xong, Tô Thiển thở ra một hơi nhẹ nhõm, bình tĩnh bước đi ra ngoài, chỉ vào cánh cửa trên tay An Thần, bĩu môi: "Phá hư của công, phạt tiền năm trăm, lấy tiền!!!".

An Thần cắn răng: "Đây là do em làm..".

Tô Thiển khinh bỉ gọi lên khoe môi: "Hãm hại người khác, lại phạt năm trăm, nhanh chút, trả thù lao!".

"Nhanh chút, đừng hòng quỵ nọ!" Không ngừng nắm lấy caravat của anh giật giật xuống.

An Thần đau đầu, quả thực có chút dở khóc dở cười, hai tay giơ lên đầu hàng : “

Được, anh trả, anh trả.”.

Anh lấy ví tiền rút ra một xấp tiền: “Có đủ hay không?”.

Nhìn xấp tiền đáng yêu, Tô Thiên cười yếu ớt :“Oa, thiệt nhiều Mao gia gia ---”.

Tô thiên như vậy lung la lung lay thật là làm An Thần không an lòng, anh vẫn lôi kéo cô sợ cô sẽ té ngã trên mặt đất.

“Tô Thiên? Ngủ đi!”.

Anh bế cô lên giường, gắt gao nhấc cô xuống nệm, này nha, uống say mà có sức lớn như vậy sao?

Tô Thiên trên giường cũng là an tĩnh lại, hai tay gắt gao cầm lấy tiền mặt đặt ở ngực vui cười.

“Trước buông tiền ra được không? Ngày mai lại cầm lấy.”.

An Thần nhìn tiền mặt trên tay cô, bất đắc dĩ cùng cô thương lượng.

Cô chu đôi môi nhỏ, lắc đầu, lập tức quay người, chống hông về phía anh. Do cô quá mệt mỏi, ôm tiền trong chốc lát liền lăn ra ngủ. Khóe miệng An Thần lúc này mới lộ ra một tia cười không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Em tối hôm qua uống rượu , không có làm chuyện gì mất mặt chứ?

Edit: Nhi Boo

Beta: Vân

Tô Thiên ngủ thẳng đến giữa trưa, cô ôm cái đầu đau nhức dậy, đôi mày đẹp gắt gao nhíu lại . Trong tay còn có một xấp tiền mặt bị vò nhăn nhúm.

Cô bước chân xuống giường, vừa vặn chứng kiến Nhiễm Mạn mang về mặt như mướp đắng đang bị An Thần thăm vấn, bên cạnh còn có Bàn Tử kinh ngạc nhìn chăm chăm mình.

Tô Thiên vuốt vuốt mái tóc lộn xộn, rót một chén nước ngồi xuống: “Em tối hôm qua uống rượu , không có làm chuyện gì mất mặt chứ ?”

Chính mình uống say đã làm ra chuyện tốt gì trong lòng cô đều biết, lần sau đảm bảo chắc chắn sẽ không ai cho mình chạm vào rượu nữa .

An Thần đột nhiên có một cảm giác thất bại: “Tối hôm qua đã uống hết bao nhiêu rượu?”.

Tô Thiên giơ một ngón tay.

“Một tá???”. An Thần mặt đen lại.

“Một ly!”.

Tô Thiên uống xong một chén nước, cảm thấy đầu thoải mái hơn một ít, cô có cái cái bản lĩnh đó thì tốt rồi.

Khóe miệng An Thần khẽ kéo lên, chỉ đơn thuần một chén rượu mà có thể biến thành cái dạng đó.

“Tối hôm qua đã làm sai cái gì còn nhớ rõ không?” An Thần buông rượu đỏ trong tay, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm cô, có chút ý nhìn kỹ.

Tô Thiên dừng một chút, hướng ánh mắt cầu cứu sang Nhiễm Mạn, cô tối hôm qua rốt cuộc đã làm gì ?

Nhiễm Mạn nhíu mày, không dám nói lời nào, trực tiếp quay đi.

“Tôi trấn lột tiền của các anh?”. Nhớ tới xấp tiền nhăn nhúm buổi sáng, Tô Thiên có chút không dám tin hỏi.

Mặt An Thần lại đen thêm một tầng, khe hở một tiếng: “Ừ, cái này cũng coi như một chuyện, còn có gì nữa?”.

Nhiệm Mạn cùng Bàn Tử lặng lẽ liếc mắt nhìn Tô Thiển một cái, con nhóc này, còn giựt tiền a???

Tay Tô Thiển cào cào mái tóc lũng bùng, cẩn thận hồi tưởng lại nửa ngày rồi mới lắc đầu: “Em không nhớ rõ ...”.

Cô chớp chớp con ngươi đen nháy, chỉ là uống rượu thôi, làm sao còn nhớ rõ.

“Em cảm thấy chỉ cần không làm chuyện xấu gì, hay là chúng ta liền kết thúc đề tài này đi”. Tô Thiển dừng một chút, ngượng ngùng mở miệng nói nhỏ, dù sao, việc này cũng không rõ ràng a.

Khóe miệng An Thần gọi lên một nụ cười tà mị, đứng lên kéo Tô Thiển hướng về phòng ngủ.

“Anh muốn làm gì?”.

Buông anh ra, Tô Thiển vuốt vuốt vết bầm đỏ ở cổ tay. Bất mãn nói thầm.

Tô Thiển bước cách An Thần khoảng năm bước, một người trái một người phải, Tô Thiển cúi đầu xoa cổ tay, An Thần lại một mặt nhìn chăm chăm cô, tựa hồ có thể từ trên đó nghiên cứu ra một chút gì.

Nhớ đến tối hôm qua cô hôn mặt tên Vạn Dạ kia, bụng anh tự nhiên thật tức khí.

“Em thích Vạn Dạ?”.

Anh hôm nay nhất định phải hiểu được, rốt cuộc ai mới là người trong lòng người phụ nữ này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Uống rượu là có thể làm xằng làm bậy sao?

Edit: Nhi Boo

Beta: Vân

Tô Thiển ngược đầu quái dị nhìn anh một cái: “Tốt tốt , như thế nào lại nói đến chuyện này.”.

“Em thật không nhớ rõ tối hôm qua đã xảy ra cái gì?”. An Thần hơi hơi nhướn mày, mang theo một tia lãnh ý, lại làm cho Tô Thiển nghe ra vài phần khêu gợi.

Tô Thiển đơn giản cười nhẹ đi vào buồng vệ sinh, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của anh: “Em thật không nhớ rõ, nhìn anh nghiêm túc , chẳng lẽ tối hôm qua em cường ngạnh anh?”.

Cô bóp kem đánh răng, trong lòng thờ dài, về sau thật không thể đựng vào rượu , đều nói rượu vào loạn tính, cảm tình đều là thật sự.

An Thần nhin không được co rút khóe miệng, bước theo vào phòng ngủ: “Không phải anh, là Vạn Dạ!!!”.

“Khụ... Khụ khụ... Khụ khụ khụ....”.

Cô nhin không nổi, bọt kem đánh răng đều bị nuốt xuống bụng, nhanh tay lau miệng, không thể tượng tượng nổi trường mắt nhìn An Thần.

“Em cường ngạnh Vạn Dạ ?”.

An Thần thiếu chút nữa phía sau lưng bóc khối, đôi mắt khiếp người nhìn chăm chăm người phụ nữ bình thường mà tư tưởng có thể xấu xa thế sao?

Tâm Tô Thiển thoáng qua, trong lòng sinh ra một loại dự cảm không tốt, xem biểu tình của người đàn ông thối này, phỏng chừng việc này tám chín phần mười là đúng, md, về sau làm sao còn mặt mũi gặp người .

An Thần tức giận nhìn về mặt cô chột dạ, hùng hổ trừng mắt nhìn cô: “Tô Thiển, anh thật muốn một phen bóp chết em, cư nhiên dám trước mặt anh hôn người đàn ông khác, em muốn chết có phải hay không?”.

Tô Thiển cắn cắn môi, vô tội: “Hôn ? Không phải nói cường ngạnh sao?”. Như thế nào lại sửa thành hôn?

An Thần đập tay vào cửa, giận dữ: “Anh khi nào thì nói em.. Em muốn chọc giận chết anh a?”.

Ai cho phép cô có loại ý nghĩ này trước ?

Tô Thiển thở nhẹ một hơi, vỗ vỗ bộ ngực, tốt quá tốt quá, cô mà phạm phải chuyện mất mặt như vậy thì chắc phải thất cổ.

“Em chỉ do uống rượu vào thôi.”.

Cô cầm lấy tay áo anh, cười gượng hai tiếng lấy lòng, ý đồ xoa dịu tức giận của anh.

“Uống rượu là có thể làm xằng làm bậy sao?”.

Tô Thiển cứng miệng, tròn mắt xoay tròn, kiễng mũi chân, bẹp một cái hôn lên chân mày An Thần: “Đừng nóng giận, em về sau không bao giờ uống rượu nữa.”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Chủ động lấy lòng anh!

Edit: Nhí Boo

Beta: Vân

Khó nghe được ngữ khí nũng nịu như vậy, lòng An Thần nháy mắt mềm lại một tầng, nhưng ngữ khí vẫn là lạnh băng làm người ta run run: “Em cho là như vậy là dễ anh xong rồi? Tô Thiển, em đã cho anh là không khí vẫn còn chưa có nói tới?”.

Tô Thiển bĩu môi, rừ mi mắt xuống, một hồi lâu sau mới mang vẻ mặt không tình nguyện ngắt đầu: “Vậy anh muốn thế nào ? Hôn thì đã hôn rồi, chẳng lẽ còn muốn em đến đòi lại?”.

“Em dám!!!”.

An Thần nhướng thẳng mày, trong mắt anh nổi lên gió lốc cấp mười hai.

“Cho nên nha, việc này chấm dứt đi, là em đã sai rồi được không?”. Cô cầm lấy cổ áo anh, Tô Thiển nghịch ngợm thè lưỡi.

“A.....”.

An Thần nhân cơ hội cắn cái lưỡi nghịch ngợm kia, dùng sức mút trên hai môi, chọc Tô Thiển nhẹn không được thấp giọng hôn. Ngâm

Hai người quần quýt xé rách quần áo, cắn yêu lẫn nhau. An Thần cắn mút hai hạt trần châu, cảm giác tê tê đại đại đánh thẳng vào trong lòng.

Sau một hồi dây dưa hôn mút, An Thần ở Tô Thiển bên tai thổi khí: “Em động...”.

Tô Thiển ngây người: “Cái gì, cái gì?”.

“Em động, nếu em muốn làm anh vui , khoảng sổ sách này anh coi như xong , bằng không thì...”. Hừ hừ, không cho cô gái nhỏ này một bài học, cô sẽ không biết anh là ai.

Tô Thiển hai mắt to uy khuất nhìn anh uy hiếp, không thuận theo đây anh hai cái: “Đừng nha, em không...”.

“Không? Tôi hôm qua chủ động như vậy , hôm nay liền thẹn thùng ? Không được, đứng lên, ngồi trên đi.”.

An Thần nhướng mày, kéo Tô Thiển kéo đến, anh nằm thẳng xuống chờ cô phục vụ mình.

Tô Thiển căn bản không dám nhìn cây gậy thịt thẳng đứng rất lớn kia, mặt đỏ kiêu diễm ướt át, ngồi bất động , mắc cỡ đến chết người, còn cho cô chủ động. Cô làm không được...

An Thần giờ lên khuôn mặt tuần tú mê đảo chúng sinh mang theo vài phần không hồn giận, khóe miệng cười xấu xa: “Cho em hai lựa chọn. Một, chủ động lấy lòng anh. Hai, ba ngày không xuống giường được, ba mươi giây lựa chọn, thời gian bắt đầu!!!”.

Sắc mặt Tô Thiển đỏ bừng, khẽ cắn môi, một cái cũng không chọn, ôm chần hướng phòng bên cạnh chạy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 90: Ai dám chọc, kẻ đó muốn chết!

Edit: Nhí Boo

Beta: Vân

Tốc độ của cô làm sao bằng An Thần, không tới hai bước đã bị anh hung hăng bắt trở về, động tác lưu loát liền mạch.

Còn chưa kịp phản ứng, An Thần liền mạnh mẽ chen vào giữa hai chân Tô Thiển, hung hăng va chạm vào chỗ sâu nhất của nàng.

“A, đau... An Thần, đau quá, anh đi ra...”.

Tô Thiển đẩy ngực An Thần, mặt nổi lên đau đớn.

An Thần giữ chặt cô, miệng lướt trên người Tô Thiển không chừa một tấc, làm cho Tô Thiển đau cũng khoái hoạt.

“A --- ngừng, An Thần, đi ra, anh đi ra ---”. Thật sự chịu không nổi anh mãnh lực công hãm, Tô Thiển không ngừng ở dưới thân anh cầu xin tha thứ.

“Kêu chồng yêu ---”. An Thần hừ lạnh, cô gái này chính là không phục.

Tô Thiển cắn chặt môi, trừ bỏ hôn. Miệng cô không phát ra tiếng ngâm.

An Thần vuốt ve bầu ngực tròn mơn của cô, đem người cô lật lại, từ phía sau hung hăng va chạm “Cô gái hư, kêu chồng yêu, nhanh chút.”.

Tô Thiển mày đẹp nhăn lại, cả người xụi lơ mềm như nước, cô thật sự chống đỡ không được: “Chồng.. Chồng yêu... yêu...”.

Chữ “yêu” cuối cùng từ miệng cô phát ra, như vậy kêu lên thuận miệng nhiều hơn.

An Thần hơi hơi tạm dừng, khoe miệng nâng lên, tâm tình tốt, cả người càng thêm mãnh liệt. Ôm thắt lưng tinh tế của cô càng thêm cố gắng vận động.

“Nhẹ chút nha, cầu anh!”. Tô Thiển dựa đầu trên gối, khóc không ra nước mắt.

“Sẽ không, cô gái hư, để xem em về sau dám chạm loạn vào người khác không, chịu đựng!”. Xoay đầu cô, thỏa thích cắn hôn mút đôi môi nhỏ.

Tô Thiển kêu suốt một ngày, thời điểm An Thần cảm thấy mỹ mãn buông tha cô, cô lại xụi lơ không thể động đậy.

An Thần trong lòng thỏa mãn, hôn mái tóc ẩm ướt của cô, cái tên Vạn Dạ gì đó, trong lòng cô gái này hiện tại là anh, về sau cũng chỉ có thể là anh.

Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn một trước một sau bước vào phòng học, một đám người đang ồn ào náo loạn lập tức an tĩnh lại, thậm chí không ít người nhìn về phía hai người với ánh mắt có chút e ngại.

Làm sao vậy? Dưới đáy lòng cô tự hỏi chính mình.

“Tô Thiển, chuyện ngày đó thật sự thực xin lỗi a, chúng tôi thật không biết cô không thể uống rượu, này không, chúng tôi chỉ đùa một chút, cô trăm ngàn lần đừng để trong lòng a...”.

Từ Lập Lực ngược ngừng đứng ở trước chỗ ngồi Tô Thiển, không khỏi phát run, ngày hôm qua, hắn cùng đám bạn học lần trước bị trói đến trước mặt một người cao cao tại thượng như vua chúa, người đàn ông đó nói với hắn, Tô Thiển là vương hậu của Âm Dạ, ai dám chọc, kẻ đó muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 91

Người phụ nữ của anh, không phải dễ khi dễ, là không thể khi dễ, ai khi dễ đều phải trả giá gấp nhiều lần.

Người đàn ông đó hẳn đã từng biết, chính là ngày trước từng làm điện đảo internet, vua của Âm Dạ - An Thần!

Trách không được lần đầu tiên gặp Tô Thiển còn có một cảm giác quen thuộc thật sâu, hóa ra cô là ...

Tô Thiển chớp chớp hàng lông mi đen, thoáng chốc ngây người.

“Đó là, tôi cũng không phải người không chịu nổi trò đùa đó, mọi người về sau tốt tốt ở chung đi, đừng để chuyện này ảnh hưởng tình nghĩa bạn học của chúng ta.” Đặt túi xách xuống, Tô Thiển bình thản mở miệng.

Cô như vậy sáng khoải đáp ứng, lại làm Từ Lập Lực có chút bất an.

“Tô Thiển, cái kia, không bằng giữa trưa mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm đi, xem như mọi người bồi hoàn cho cô, cô trăm ngàn lần không cần cự tuyệt a.” Tô Thiển vừa định mở miệng, Từ Lập Lực vội vàng chặn đường lui.

Tô Thiển ngậm miệng, quay đầu liếc qua vẻ mặt hắc tuyến của Nhiễm Mạn, hơi hơi nâng mí mắt : “Tôi nghe theo Nhiễm thái hậu.”.

Nhiễm Mạn quay đầu ai oán liếc nhìn cô một cái, con nhóc này, càng ngày càng biết nói.

Từ Lập Lực như ý thức được chính mình bị xem nhẹ, ngượng ngừng sờ sờ chớp mũi.

“Nhiễm Mạn, lần trước không nên làm khó dễ cô, cô là đại nhân không chấp tiểu nhân quá, nể mặt đi?”

“Tiểu Tô Tô, tớ nghe nói nhà hàng Moulin Rouge mới khai trương làm đồ ăn hương vị không tệ, nếu không chúng ta giữa trưa đi nơi đó ném thử?” Nhiễm Mạn xoay người, trực tiếp đem tên kia không để vào mắt.

Tô Thiển chậm rãi nâng lên mí mắt, hai mắt cũng mang một tầng ý cười, hé ra khuôn mặt xinh đẹp : “Thái hậu của chúng ta nói thế nào liền làm như thế đó.”.

Từ Lập Lực co rút khóe miệng, Moulin Rouge, một chút cơm tùy tiện tiện muốn mất hết hơn vạn, hai vị tổ tông không thèm chịu nể mặt mũi, vậy phải làm sao mới tốt?

“Vậy giữa trưa chúng ta ăn tại Moulin Rouge, tôi mời khách, hai vị mỹ nữ muốn ăn cái gì?” Kì Lực đi tới, ánh mắt sáng quắc nhìn Tô Thiển.

“Chúng tôi như thế nào lại không biết xấu hổ? Tùy tiện là tốt rồi, như là cá muối thực phẩm, tổ yến, vây cá, con người của tôi không kiêng ăn.” Nhiễm Mạn hé ra khuôn mặt nghiêm túc, câu được câu không đập tay trên bàn.

Tô Thiển nhìn xung quanh thấy mọi người sắc mặt trắng bệch, không khỏi co rút khóe miệng, hướng về phía Kì Lực mỉm cười : “Đừng nghe cô ấy nói bậy, tùy tiện cái gì đều được, muốn đi học, mọi người đều trở lại chỗ ngồi của mình đi.”.

Xem vẻ mặt biến dạng kia của Nhiễm Mạn, Tô Thiển liền mừng rỡ không được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Hơn phân nửa chắc là cô gái si tình!

“Tô Thiển, bên ngoài có một cô gái tìm cô!”.

Dưới tàng cây ngô đồng, Doãn Phi Phi đậm mặc nhìn chăm chăm Tô Thiển đang từng bước một hướng về phía mình, mỗi bước càng gần, lòng của cô liền âm đạm một chút, không thể không nói, ánh mắt An Thần thật sự không thể chê được, ngay cả là chính mình đứng trước mặt cô ấy cũng sẽ âm đạm thất sắc.

“Cô tìm tôi?”.

Tô Thiển gọi lên khóe môi đẹp, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ra vẻ cô cũng không biết cô gái ở trước mắt này.

Cô gái buông hai tay trước ngực ra, ánh mắt lại đánh giá lại Tô Thiển một lần, một búi tóc đuôi ngựa đen tuyền được buộc lại, làn mi thật dày làm khuôn mặt trái xoan vốn tinh xảo thêm vài phần quyến rũ, áo somi đơn giản với quần bò ôm sát, cặp đùi đẹp lại thon dài, chân mang đôi giày thể thao nhẹ nhàng, tương đối hợp phong thái của chính mình, cô thật sự là thanh thuần động lòng người.

“Cô, chính là Tô Thiển?”.

Cô thật sự sùng sốt một chút, An Thần thích chính là con bé thanh thuần này, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân nhiều năm như vậy anh đối với mình không có phản ứng sao?

Tô Thiển về mặt mê mang nhìn cô ta, căn bản không rõ cảm giác của mình với cô gái này, nhấp hế miệng: “Đúng, cô là?”.

“Xin chào, tôi là Doãn Phi Phi, là An Thần ...”. Doãn Phi Phi vươn tay, cố ý tạm dừng lời nói.

Tô Thiển nhường mảy, tâm không hiểu sao xẹt qua một tia khó chịu, tiện đà nhẹ nhàng thanh thân vẫy tay: “Xin chào, muốn tìm An Thần? Có thể gọi điện thoại là được !”.

Theo kinh nghiệm xem tiểu thuyết của cô, việc này hơn phân nửa chắc là cô gái si tình, hoặc là tìm đến kẻ khổ, hoặc là đến để khiêu khích !

Khóe miệng Doãn Phi Phi hưng hăng nhường lên, đi vòng quanh Tô Thiển hai vòng, khoát tay lên vai cô.

“Tô tiểu thư, người thông minh không nói dông dài, tôi tới tìm cô mục đích rất đơn giản, tôi thích An Thần rất nhiều năm , anh ấy kết hôn làm cho tôi thật sự ngoài ý muốn, theo tôi điều tra, cô là bởi vì thiếu nợ An Thần mới cùng anh ấy ký khế ước một năm, hiện tại khế ước đã hết hạn, cô vì sao còn không rời anh đi?”.

Doãn Phi Phi đưa ra tờ giấy, Tô Thiển sùng sốt, đây là bí mật của cô cùng An Thần, cô ta là từ đâu lấy được khế ước này ?

“Tôi không biết Doãn tiểu thư đây từ đâu mà biết chuyện này, thật sự là nghe qua có chút hoang đường!”. Tô Thiển nhún nhún vai, quyết tâm giữ bình tĩnh.

Nghe Tô Thiển phủ nhận, khóe miệng Doãn Phi Phi cười như một đóa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Vô sĩ đạt cảnh giới cao nhất trong truyền thuyết !

Edit: Nhí Boo

Beta: Vân

“Tô tiểu thư, cô là cô gái thông minh, có một số việc không cần tôi nói tự cô có thể hiểu được, chỉ cần cô rời An Thần, muốn bao nhiêu đều tùy cô!”. Đưa ra tờ chi phiếu, Doãn Phi Phi không chớp mắt nhìn Tô Thiển.

Tô Thiển vẫn ngôn thấp giọng cười, lấy cái tay đang đặt trên vai cô ra, cảm tình là tới làm cho chính mình làm cho phiền .

Ngữ khí đủ kiêu ngạo, lá gan cũng đủ lớn!

“Doãn tiểu thư, cô đã khẳng định tôi cùng An Thần trong thời gian qua chính là hợp đồng hôn nhân, như vậy, nên đi tìm anh ta mà nói, nếu anh ấy muốn tôi rời đi, tôi lập tức đi.”. Tô Thiển xoay người, định chấm dứt vấn đề.

“Tô Thiển, cô không cần làm ra vẻ không biết xấu hổ như vậy, tôi có thể nói với anh ta, còn có thể tìm cô????”. Doãn Phi Phi túm lấy tay Tô Thiển, khẩu khí trong nháy mắt trở nên hung tợn.

Tô Thiển kéo bàn tay bị nắm lại, đầu đầu giúp đỡ phù mi, bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn cô ta một cái: “Doãn tiểu thư, cô hình như không rõ ràng tình huống, tôi có thể đi hay không, quyền quyết định không phải ở tôi, hiểu không?”.

Doãn Phi Phi sắc mặt cứng đờ, nói đến mức này, cô ta còn có thể mặt không đổi sắc, cô gái này, thật không có nhìn đơn giản như vậy.

Nhìn bóng dáng đã đi xa, lấy ra bút ghi âm trên tay, Doãn Phi Phi trên mặt lộ ra ý cười khi đạt được mục đích

An Thần, tôi không tin, anh có thể xem một cô gái không cần mình như thế làm bảo bối!!!

Trở lại phòng học, trong lòng Tô Thiển rối bời, cả một buổi học không nghe vào một chữ, cô không ngừng hỏi chính mình, làm sao vậy? Đây là làm sao vậy?

Nhiễm Mạn lột một cái kẹo nhét vào miệng Tô Thiển, hương vị có chút ngọt ngấy, cô không thường ăn kẹo, lại thêm tâm tình không tốt, kẹo này đặt trong miệng càng không rõ vị gì.

“Bà cô, đi ra ngoài gặp ai, trở về mặt lại dài ra như thế!!!!”. Nhiễm Mạn ăn kẹo có hương vị ngọt ngào, hai tay gồi lấy đầu của mình.

“Kỳ thật, cậu nhìn lầm rồi!”. Nuốt xuống viên kẹo hương vị không hề ngon kia, Tô Thiển hướng Nhiễm Mạn liếc mắt một cái.

“Cậu có thể lại vô si một chút sao?”. Nhiễm Mạn lại nuốt một viên kẹo sữa đường, thật sự đối Tô Thiển mặt dày vô si thực khinh bỉ.

“Vô si là cái gì? Một cân đáng mấy??”. Khép lại tài liệu trong tay, Tô Thiển đứng dậy.

“Hóa ra đây là vô si đạt đến cảnh giới cao nhất trong truyền thuyết a!!!”.

Nhiễm Mạn đứng lên theo, buồn cười ôm tay Tô Thiển.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: An Thần, đến với em đi, cô gái kia căn bản sẽ không yêu anh!

Edit: Nhi Boo

Beta: Vân

Trong quán cà phê Góc Cây Già, Doãn Phi Phi nhìn An Thần sắc mặt lần lượt trắng rồi lại đen, nghe xong đoạn ghi âm, anh quả nhiên là rất tức giận!

“An Thần, đến với em đi, cô gái kia căn bản sẽ không yêu anh!”. Cô muốn rèn sắt khi còn nóng, trong TV cả trai lẫn gái đều bị công kích như vậy, bình thường đều sẽ đáp ứng vì trả thù, chỉ cần An Thần đáp ứng với cô, cô có tự tin trời buộc anh.

An Thần nghiêm mặt, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, chút tính nhẫn nại gần đây của anh bị cô làm cho không còn.

“Cô thật biết nhiều chuyện!!!”.

“Cái gì?”. Doãn Phi Phi không khỏi ngần ra, một loại dự cảm không may mẩn từ tâm sinh ra.

An Thần nhấp một ngụm cà phê, hai mắt nheo lại: “Cô biết nhiều chuyện không nên biết như thế, cô nói xem, tôi nên đối phó cô như thế nào?”.

Anh đem vấn đề quăng trả lại cô ta, thanh âm không nhanh không chậm, không to không nhẹ, lại ở trong lòng Doãn Phi Phi nện xuống một mảnh gọn sóng.

Hai tay Doãn Phi Phi nắm chặt, con ngươi cũng trở nên cảnh giác, anh đây là sẽ đối phó với mình sao.

“An Thần, em giúp anh, anh đó là có ý tứ gì?”.

“Cô như thế nào lại không nói tới chuyện cô nhìn coi chuyện riêng tư của tôi?”. Đôi mắt An Thần hiện lên một tia cay độc, con tức lại một lần nữa dấy lên.

Doãn Phi Phi đột nhiên cảm thấy lạnh toát sống lưng, cô mơ hồ cảm thấy An Thần muốn thu thập không phải cô gái kia, mà là cô!!!

“Em không phải cố ý, em chỉ là, chính là ở thời điểm quét tước phòng không cần thận thấy, cho nên mới...”.

“Cho nên cô mới dùng cái này đi quấy rối người phụ nữ của tôi? Cho nên cô cầm cái này chuẩn bị đến uy hiếp tôi? Doãn Phi Phi, cô quả nhiên là một người phụ nữ cực đại ngốc nghếch, tôi sớm nói với cô, tôi yêu Tô Thiển, cô ấy yêu hay không yêu tôi đều không sao cả, tôi nhận định là cô ấy, ai cũng không thể thay thế được địa vị của cô ấy ở trong lòng tôi, về phần cô... A, nếu cô muốn, cô thật ra chỉ xứng lau giày cho cô ấy!!!”.

An Thần nổi giận nheo lại hai mắt, người phụ nữ này mà quét tước phòng, coi anh thành đứa ngốc sao?

Rõ ràng đem chủ ý đánh tới trên người Tô Thiển, cô ta nên chết!!!

“An Thần, em so với cô ta rất cuộc kém ở đâu, em yêu anh như vậy, hy sinh cho anh nhiều như vậy, anh vì sao hoàn toàn không liếc mắt nhìn em một cái?”. Doãn Phi Phi bất chấp chung quanh còn có những người khác, hướng tới bóng dáng đang đi tới cửa rống to.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đàn ông đẹp trai lại có tiền thật sự không đáng tin cậy!

Edit: Nhí Boo

Beta: Vân

An Thần dừng cước bộ, khóe miệng lại lạnh lùng nói: "Tôi đề nghị cô nên đi xem video mấy ngày này trên mạng, cô hãy suy nghĩ một chút đồ vật trên tay nên xử lý như thế nào!"

Doãn Phi Phi suy sụp sụp xụi lơ ngồi trên ghế, chung quanh nhiều ánh mắt khác thường hướng tới cô, nước mắt ào ào rơi xuống.

Tô Thiển ngồi trên ghế ở trường học, nhìn ánh mặt trời một chút một chút lặn xuống, tâm tình cũng theo đó ngày càng trầm.

Trong đầu vẫn còn hiện lên lời nói của Doãn Phi Phi, quả nhiên, đàn ông đẹp trai lại có tiền đều không đáng tin cậy, cô như thế nào lại tin lời nói của An Thần, cái gì yêu mình suốt mười năm, giữ thân suốt mười năm, đều là giả!

Có đôi khi con người chính là tiện như vậy, lúc có được luôn không thèm để ý, đợi cho mất đi, lại phí hoài thời gian hoài niệm, Tô Thiển chăm chọc gọi lên khóe môi, nàng rốt cuộc chỉ là người phụ nữ bình thường, chung quy trốn không thoát tạp niệm thế tục như vậy.

“Gọi điện thoại cho em vì sao không nhận?”.

Một tiếng không quá hài hòa lại làm cho người ta nghe ra thanh âm dè dặt thường chói tai vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Tô Thiển.

Nâng lên đôi mi dày, Tô Thiển khóe miệng hơi hơi nhếch lên, khẽ mở đôi môi mỏng: “Anh tới ?”.

“Hôm nay như thế nào không cùng với bạn thân cùng một chỗ? Đi thôi, về nhà.”. Anh dặt tay Tô Thiển, thanh âm so với bình thường hơn mấy phần lạnh lùng.

Hai người tay cầm tay bước trên hành lang trường học, Tô Thiển không quá xem xét biểu tình lạnh nhạt của An Thần, tựa hồ cùng lúc bình thường có chút không giống nhau.

“Hôm nay Doãn Phi Phi tới tìm em phải không?”. An Thần chống lại ánh mắt của cô, thanh âm không ôn hòa được.

Tô Thiển trong lòng lộp bộp một chút, thân thể chợt cứng, gật gật đầu.

Cô có chút không hiểu anh, đàn ông bên ngoài có tiểu tam, đều giống anh nhẹ như mây gió như vậy chủ động nhấc tới?

Vẫn là nói, là phụ nữ ở trong lòng đàn ông địa vị không đủ?

“Đó là mẹ kế của anh!”.

Một câu này, thiếu chút nữa làm cho Tô Thiển ngã quỵ, may mắn có An Thần ở bên cạnh giúp đỡ.

“Sao, mẹ kế?”. Tô Thiển bình tĩnh nhìn An Thần, trong mắt không dám tin.

Đùa giỡn gì vậy, tuyệt đối không buồn cười!

An Thần định trụ thân mình, hai tay giữ bả vai của nàng, biểu tình nghiêm túc hiếm thấy: “Cô bé ngốc, anh biết em không thương anh, nhưng là, anh không muốn cho em cơ hội hiểu lầm của anh!”.

Nghe xong những lời này, cái mũi Tô Thiển đột nhiên cay cay, hít hít cái mũi: “Như thế nào? Chẳng lẽ anh nhưng lại thích em đến ngay cả làm cho em hoài nghi khổ sở đều luyện tiếc không nở sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Em chỉ cần xinh đẹp như hoa, anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình

Edit : Vân + Nhí Boo

Beta : Vân

An Thần nhướn mày, vui vẻ nói: "Chuyện này em buồn lắm phải không?"

Tô Thiển cắn cắn môi, nếu nói không có chút buồn thì thật là gạt người.

Khóe mắt An Thần xuất hiện ý cười, tâm tình tốt lên hẳn, ngay cả khóe miệng cũng dương cao: "Em quả nhiên là buồn, bà xã, anh thật vui!"

Tô Thiển hơi hơi rũ mi mắt xuống nhưng khóe miệng lại tràn ra một đóa hoa đẹp sáng chói trong mắt An Thần.

"Em thật sự không biết anh có người mẹ kế trẻ như vậy ...". Trong lòng Tô Thiển có chút phức tạp, cô tốt xấu gì cũng ở cùng anh hơn một năm, nhiều thứ có vẻ anh cố ý không nhắc đến.

An Thần nắm chặt tay cô kéo vào ngồi trong xe, cẩn thận giải đai an toàn cho cô, lúc này anh mới cùng cô nói rõ ràng.

Tô Thiển nghe đến kinh ngạc, thật sự là không nghĩ tới còn có người phụ nữ vì một người đàn ông hy sinh mình như vậy có phải thật khờ hay không.

"Cô ta cũng thật đáng thương, " Tô Thiển nói ra suy nghĩ của mình.

An Thần đưa cho cô chai sữa, mày nhíu lại khó hiểu hỏi: "Đáng thương?"

Người phụ nữ kia rõ ràng chính là bi ôi.

Tô Thiển mở nắp chai, chợt liếc thấy trên nắp có bốn chữ to ‘ tặng thêm một chai ’: "Ah, cái nhãn hiệu này rất khó được trúng thưởng, hôm nào em thử đi mua vé số chắc cũng trúng năm trăm vạn!" .

An Thần buồn cười nhìn Tô Thiển: "Anh là gần đây mới phát hiện, em lại ưa thích tiền như vậy !" . Nhớ tới đêm đó sau khi cô uống say còn phác hắc bám theo anh đòi tiền, An Thần cứ vui vẻ đến không nhịn được.

Tô Thiển quần bách, ngón tay ở trên nắp bình lượn vòng: "Ông nội Mao, ai mà không thích!"

An Thần móc thẻ ra, nhét vào tay Tô Thiển : "Về sau, em chỉ cần chăm chút bản thân xinh đẹp như hoa, anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, được không?" .

Tô Thiển sững sờ nhìn chăm chăm thẻ trong tay , khóe miệng nâng lên nụ cười đẹp mắt: "Anh là muốn đưa cái này cho em làm phu nhân hào phóng hoàn hảo một chút a." .

An Thần cười cười, không nói gì, Tô Thiển đại khái vĩnh viễn sẽ không biết, tất cả tài sản của anh đều là đứng tên Tô Thiển, thậm chí vì Tô Thiển mà mua các loại bảo hiểm, lần cả chuyến đi này, ngộ nhờ có chuyện gì, anh không thể khổ dụng tâm bảo vệ người phụ nữ này.

Tô Thiển là bà chủ, anh mới là đi làm vì cô đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Nhìn lại biểu hiện tốt đẹp của anh lúc trước, em đồng ý cùng anh thử qua một chút !

Edit : Nhí Boo

Beta : Vân

"Yêu người không nên yêu, không đáng giá để đáng thương sao?" . Tô Thiển lúc này mới trở lại đề tài, nhất là thích người đàn ông như An Thần vậy, thật sự là bất hạnh vô cùng.

"Cũng đúng, yêu người không nên yêu, nhất định là thua!" . Tô Thiên, yêu người đàn ông của em, không phải là thua sao?

Trải qua sự việc ẩm ỉ này, Tô Thiên đặc biệt muốn ăn đồ nướng ở phố trước, An Thần lập tức dừng xe lại lôi kéo cô hướng trên đường chạy.

"Tôi muốn cái này, cái này, còn có cái này cùng cái này. . ." . Đứng ở trước quán, Tô Thiên đưa ra ngón tay thon dài lần lượt lần lượt chỉ, bà chủ liền cười ha hả.

An Thần cau mày, cái này ăn vệ sinh sao?

"Hai vị, ngồi ở chỗ này một lát đi, lập tức là có ngay, lập tức là có ngay!" .

Tô Thiên kéo An Thần ngồi vào các ghế đầu nhỏ, xem ra tâm tình rất tốt.

"Những thứ đó ăn ngon không? Nhìn em hưng phấn như vậy, lúc cho em ăn bảo ngư cũng không thấy em vui vẻ như vậy ." .

Tô Thiên le lưỡi một cái: "Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị, anh cũng sẽ thích ." .

An Thần cũng chiều cạo cạo cái mũi của cô, bắt đắ dĩ mà lắ đầu. Nụ cười trên mặt làm đám đông chung quanh ghen tỵ, anh và Tô Thiên chính là một đôi kim đồng ngọc nữ ở trong đám đông cực kỳ bắt mắt.

Người qua đường Giáp: "Thật hâm mộ cô gái kia, xem chàng trai kia cũng chiều cô ấy như vậy, thật may mắn ah!" .

Người qua đường Ất: "Tôi ước mình cũng xinh đẹp điễm đặm như cô bé kia, có thể tìm một ông chồng ưu tú như vậy !" .

Người qua đường Bính: "."

"Mùi vị là lạ, nhưng là ăn rất ngon đấy!" . An Thần trong miệng cắn một miếng cá, lại một hóp cắn lấy một miếng chân giò hun khói Tô Thiên đang ăn, thỏa mãn hừ hừ.

Tô Thiên không để ý tới anh, tiếp tục vui đầu tiêu diệt một đồng đồ ăn lớn.

"Tiểu Thiên, anh yêu em!" .

Tô Thiên nâng lên đôi mắt nhìn anh: "Em biết rõ!" .

"Không có lời nào khác sao?" . An Thần trên mặt mang theo biểu tình đáng thương.

Tô Thiên lau miệng, ngồi xích lại gần anh một chút: "Nhìn biểu hiện tốt đẹp của anh lúc trước, em đồng ý cùng anh thử một lần!"

"Em không phải đồng ý là của anh." , An Thần ngẩn người, thoáng qua trong mắt một tia gian xảo.

Tô Thiên tức giận không thèm để ý đến ánh mắt của anh, giọng điệu vẫn như cũ bình thản: "Vậy em thu hồi lời mới vừa nói." .

"Em dám, lời nói ra như nước dội đi, đừng mơ tưởng thu hồi!" . Cầm lấy tay cô, An Thần trong lòng mừng rỡ, ngày cách mạng thành công lại gần thêm một bước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Bị bắt buộc cùng tự nguyện chính là hai cảm giác không giống nhau

Edit : Nhi Boo

Beta : Vân

Chính thức xác định quan hệ yêu đương, trong lòng Tô Thiên cũng rất kích động , bị bắt buộc cùng tự nguyện cảm giác chính là không giống nhau, đây có tính là đoạt lại toàn bộ quyền chủ động?

"Thần ca ca, sao anh lại ngồi tại loại quán ven đường nghèo nàn này ăn đồ, không thấy mất phẩm giá?" . Lâm Tử Nịnh đứng ở trước bàn kính ngạc nhìn An Thần cùng Tô Thiên người một miếng tôi một miếng nhét đồ ăn vào trong miệng đôi phương, trong lòng ghen tỵ muốn chết.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn cô ta bằng ánh mắt phẫn nộ, một bên Lâm Từ Nhiên nhức đầu kéo kéo tay áo của cô ta, con bé này, ở bất kỳ trường hợp nào cũng vô cùng khí thế lăng nhục người khác.

Tô Thiên nuốt vào miếng thịt nướng cuối cùng, cô thần nhiên liếc mắt một cái, sau đó đem ánh mắt chuyển sang An Thần.

An Thần chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh muốn mời hai người ngồi xuống, lúc này mới rút ra khăn giấy tỉ mỉ giúp Tô Thiên lau đi khóe miệng dính viên thịt, cười khê: "Em vẫn không đổi được cái thói quen này!" .

Tô Thiên 囧, anh cũng thật thay đổi không ít, trước kia luôn trực tiếp cau mày, mắt cũng lườm nhìn mà nói một câu: "Tô Thiên, bản, đừng để cho tôi hao tâm tốn sức!".

"Trùng hợp như thế, hai người cũng ở nơi đây." . Tô Thiên hướng đến hai anh em bọn họ cười, mặc dù đối với Lâm Từ Ninh không có cảm tình gì, là một người phụ nữ, cô mặc dù không đủ thông minh, nhưng biết cái gì gọi là thức thời.

Khuôn mặt Lâm Từ Ninh chuyển thành đen, từ đầu đến cuối nhìn An Thần không để ý cô.

Lâm Từ Nhiên kêu bà chủ đem thêm mấy phần ăn: "Đã sớm nghe nói trên con đường này đồ ăn vặt đủ mùi vị, nhưng không có thời gian tới nếm thử một chút, hôm nay có tính là nhờ anh và chị dâu không?" .

An Thần ngược lại cười híp mắt, Tô Thiên không khỏi suy nghĩ, hai người này thật là một mẹ sanh ra sao? Tính tình chênh lệch lớn như vậy!

"Cậu ở nơi này làm gì?" . An Thần không để ý lời trêu ghẹo của anh ta, đi thẳng vào vấn đề: "Dường như cậu rất rảnh rỗi?" .

Đáng chết, Tô Thiên thật vất vả mới đáp ứng cùng mình nói yêu thương, mới ngày thứ nhất đã bị kỳ đà cản mũi rồi.

Lâm Từ Nhiên gấp một miếng đậu hũ bỏ vào miệng, ngay cả là đồ nướng, tương ăn cũng là thật đẹp mắt.

"Ha ha, không thể so cùng anh." . Công ty của anh ta mặc dù không nhỏ, nhưng cùng An Thần so sánh thật sự là chênh lệch khá xa, An Thần cũng có rảnh rỗi, mình dĩ nhiên còn có lúc ở không.

Tô Thiên mấp máy miệng, nâng lên một nụ cười nhạt, ngón tay liên tục nhấn cho Nhiễm Mạn một cái tin nhắn, hỏi một chút có muốn cô mang đồ ăn ngon trở về không, con nhỏ kia, nếu biết chính mình tự ăn cô ấy chưa ăn, nhất định bám theo cô cầu nhàu nửa ngày.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

"Tô Thiên, nếu cô đã là vợ của Thần ca ca, nên chăm sóc tốt việc ăn uống thường ngày của anh ấy, loại đồ ăn như thế này, sao có thể hợp khẩu vị Thần ca ca?" Trầm mặc hồi lâu Lâm Từ Ninh mới cười lạnh mở miệng, nhìn Tô Thiên đang đưa tới khóe miệng An Thần một xâu thịt dê lại rút trở về.

"Anh không thích đồ nướng?" Tô Thiên có chút ngượng ngùng, hình như cô chưa từng hỏi An Thần có thích hay không, chỉ là thấy anh mới vừa rồi cũng ăn rất ngon miệng nha. An Thần không nhịn được nhu mày, nắm lấy tay Tô Thiên, đem xâu thịt kia đưa vào trong miệng mình, nhai : "Đồ Tô Thiên thích tôi đều thích!"

Không nói nhiều lời có ý để phân trần sở thích của mình, Tô Thiên thích anh cũng thích, những lời này lực sát thương tuyệt đối lớn hơn nhiều so với lời nói lúc nãy của Từ Ninh.

Khóe miệng Tô Thiên khẽ cong lên : "Vậy thì thật là vinh hạnh của em!"

Cô cuối đầu uống một ngụm nước, không khỏi nghĩ, An Thần, ở trước mặt mình cũng không phải là cao cao tại thượng, không thể chạm tới, tài trí hơn người như lời đồn.

Sắc mặt Lâm Từ Ninh hết trắng lại xanh, một lời này từ người mình yêu say đắm nói ra trong nháy mắt như một gáo nước lạnh tạt vào trong lòng, vừa lạnh vừa ngọt ngào.

Mang một bụng đầy đồ ăn, Lâm Từ Nhiên gãi gãi tóc : "Anh, anh thật lâu không có ghé nhà em, ba mẹ em rất nhớ anh."

An Thần xoa xoa khóe môi : "Qua một khoảng thời gian ngắn, tôi sẽ dẫn Tô Thiên cùng đi thăm hỏi bác trai bác gái, hai bác vẫn khỏe chứ?"

"Tốt vô cùng, ba mẹ em cũng rất muốn gặp chị dâu nhỏ một lần đây." Lâm Từ Nhiên đưa mắt chuyển dời đến trên người Tô Thiên, cười ôn hòa một

tiếng.

Tô Thiển giật giật khoe miệng : “Về sau chỉ nên gọi tôi là Tô Thiển thôi. Gọi như vậy có chút không được tự nhiên.”

Lúc thì chị dâu, lúc thì chị dâu nhỏ, thật đúng là người gọi không biết xấu hổ.

“Tô Thiển, cách gọi này thật rất đặc biệt!” Lâm Tử Nhiên nhìn chằm chằm Tô Thiển rồi mỉm cười, trong đôi mắt vẻ tán thưởng không chút nào che giấu.

An Thần ôm chầm Tô Thiển, bất ngờ hôn môi cô một cái, từ miệng thổi ra hơi thở hờ hững : “Người phụ nữ của tôi, đương nhiên là đặc biệt nhất.”

Tô Thiển đột nhiên đỏ mặt, liền vùi đầu vào trong ngực anh, thật mất mặt a, ở trước mặt nhiều người như vậy anh lại dám ngang nhiên chiếm tiện nghi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tổng giám đốc cũng muốn tan việc về đúng giờ lắm à nha

Edit : Nhí Boo

Beta : Vân

Lâm Tử Nhiên cười gian xảo, anh An Thần như vậy mà cũng giống người bình thường ăn dấm chua vô có a.

Lâm Tử Ninh cắn răng, cô thật không hiểu, người như Tô Thiển tại sao lại được người đàn ông đó chăm sóc như vậy! !

Ở bên trong biệt thự, Nhiệm Mạn say sưa gặm đồ nướng ngon lành do Tô Thiển mang về, vẫn không quên húi đi ánh mắt tán dương: "Phụ nữ đã có chồng, coi như cậu còn có lương tâm, đi ra ngoài hẹn hò còn có thể nhớ tới tớ." .

Tô Thiển cắn một miếng táo lớn, nhai bẹp bẹp vang dội: "Dù sao so một à hủ nữ vẫn tốt hơn, có hẹn với trai đẹp liền để tớ một mình ở trường học, thật sự là không thể không khiến tớ khinh thường cậu." .

Đem hột táo ném vào thùng rác, Tô Thiển đứng lên: "Cậu từ từ ăn, tớ trở về bồi dưỡng tình cảm một chút, tranh thủ sớm đoạt lại quyền chủ động." .

Nhiệm Mạn đầu còn chôn trong đồng đồ nướng, đưa tay ra thế OK, đi đi đi đi. . .

Trong phòng ngủ, An Thần vẫn còn đang làm việc với đồng sổ sách thương vụ, liếc thấy Tô Thiển đi vào, vội để máy tính xuống đi tới ôm lấy cô.

"Bảo bối, em còn chịu trở lại nha?" .

Tô Thiển bỏ tay ra, nghịch ngợm le lưỡi một cái: "Làm tổng giám đốc cũng muốn tan việc đúng giờ lắm nha, nếu không sẽ làm cho người ta cho là hiệu suất làm việc bị thấp xuống." .

An Thần ngẩn người, ngay sau đó khoe miệng nở ra một nụ cười nhẹ: "Hiểu!" .

Tắt máy tính, An Thần xoay người nhào qua Tô Thiển đang ngồi bên giường.

"Bảo bối, em đã lâu không có thỏa mãn anh!" . Cởi nút áo Tô Thiển , NGAO...OOO một ngum cắn trên cái cổ tuyết trắng của cô.

Chân mày Tô Thiển nhăn lại thật sâu, một đôi tay chống đỡ đầu của anh ngăn anh lộn xộn: "Đừng làm rộn, đi tắm trước." .

"Vận động xong rồi lại tắm!" . Mỹ nhân trong ngực, làm sao còn tâm trí đi tắm.

Tô Thiển thả tay xuống, khẽ rử mi mắt xuống, không nhìn đến người đang sờ soạng gặm cô như sói đói, đưa tay sờ soạng “áo mưa” trên đầu giường.

"Mang vào!" .

An Thần dừng lại động tác , sững sờ nhìn áo mưa an toàn trên tay Tô Thiển, trong nháy mắt, tức giận tràn ngập cả đầu óc, khuôn mặt tràn đầy tình cảm dịu dàng lúc trước toàn bộ biến đi mất.

"Em có ý gì?" . Giọng điệu lạnh, không phải lạnh bình thường!

Tô Thiển mặc kệ anh nghĩ như thế nào, trước hết nhét vào trong tay anh, sau mới giương đôi mắt nhìn anh: "Em còn chưa muốn có con, để cho an toàn nên mang vào thôi."

Cô mới hai mươi tuổi, cái gì cũng chưa làm được, nếu thật mang thai, theo tính khí An Thần sẽ buộc cô sinh ra cho bằng được, cô cũng sẽ không độc ác đến mức phá bỏ cốt nhục của mình, thay vì để đến lúc đó phải thống khổ mà ra quyết định, còn không bằng hiện tại bảo vệ mình thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Người phụ nữ, anh tôn trọng em

Edit : Nhí Boo

Beta : Vân

An Thần không nói lời nào, che giấu thất vọng nơi đáy mắt, chậm rãi nằm xuống.

TT! Đáng chết TT!

Anh thật hận không được diệt cái phát minh đó TT khổ kiếp, cả người anh giống như pháo hoa nổ rộ sau mê ly, lẳng lặng nằm, trong lòng dâng lên vô số bi thương.

Tô Thiển không biết vì sao trong nháy mắt cảm giác anh giống như cháy hết tất cả kích tình, cứ như vậy mà vô lực nằm xuống.

Cô cắn môi, ở đáy lòng buồn bực, chẳng lẽ anh thích có con sao?

Tô Thiển kinh ngạc, trong lòng có chút run, nếu An Thần thật thích trẻ con, bắt mình phải gắng sinh cho anh một đứa thì làm sao bây giờ?

Nghĩ như vậy, Tô Thiển bắt giác cách xa anh một chút, nếu anh không đụng mình, mình cũng không nên đi trêu chọc anh, tránh cho dẫn lửa lên thân.

An Thần không nói câu nào, chỉ là lẳng lặng nằm, Tô Thiển hiện tại không muốn em bé cũng không có gì là không đúng, khuynh tâm chờ đợi mười năm tình yêu, anh phải tiếp tục tỉ mỉ bảo vệ.

Anh ngồi dậy, thuận tay đắp chăn lên người Tô Thiển, người phụ nữ, anh tôn trọng em. .

Anh đi vào phòng tắm, tưới nước lạnh đến lạnh cả người, trong lòng cũng không chịu nổi, tình yêu thật là một cái gì đó giày vò.

Hồi lâu, Tô Thiển không thấy An Thần ra ngoài, liền buồn bực, tắm mà cũng lâu như vậy?

Cô vẫn nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm, tựa hồ có thể nhìn ra cái gì từ bên trong, qua hơn 10' sau, Tô Thiển rốt cuộc không nhìn được lòng hiếu kỳ, chân trần bước xuống giường.

Cô ở bên ngoài cửa phòng tắm chấp tay sau lưng dạo bước, một lúc lâu mới gõ cửa, An Thần kinh ngạc nhìn chăm chăm Tô Thiển trên mặt rõ ràng treo nóng nảy: "Thức dậy làm gì?"

Tô Thiển chu mỏ, chuyển ánh mắt từ trên thân thể nhìn đi chỗ khác: "Anh thật là mè nheo."

An Thần ngẩn người, ánh mắt dừng ở đôi bàn chân nhỏ của cô, trên trán hiện vài vạch hắc tuyến, bước ra phòng tắm một tay ôm lấy cô.

"Nếu tỉnh, liền cùng nhau tắm thôi."

Tô Thiển cá kinh: "Anh cũng tắm một giờ rồi, còn tắm à?"

"Thì ra là em ở đây giả bộ ngủ! ! !". Anh cười như không cười nhìn cô một cái, vừa vào phòng tắm liền đem cô lột hết sạch.

Tô Thiển ngượng ngùng ngậm miệng, rừ mi mắt xuống sau một lúc lâu mới đẩy anh một cái: "Anh tắm xong thì đi ra đi."

An Thần nhú mày, nhân cơ hội bóp một bên đùi da trên người cô, quá đủ rảnh tay nghiện mới bắt màn hừ hừ: "Không ra, cùng nhau tắm uyên ương đi, như vậy sẽ không mang thai."

Tô Thiển đỏ cả mặt, lông mi dài trên mắt chớp động làm cô càng thêm động lòng người!

Cổ họng An Thần khô nóng, nhìn thấy cô liền khô nóng cả người rồi, cánh tay duỗi một cái, lôi kéo, ôm cô vào trong ngực thật chặt, găt gao chế trụ đầu, cúi đầu phủ lên cái miệng nhỏ nhắn mê người kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tư tưởng người phụ nữ này không thể bình thường một chút sao?

Edit : Nhi Boo

Beta : Vân

Tô Thiển tròn to hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn vô cùng không thành thật ở trong miệng anh chuyển, làm cho An Thần tâm ngứa một chút.

Nhẹ nhàng cắn lên hai cái, cảm giác kia, thật sự là quá tuyệt vời.

Bàn tay trượt xuống, dừng lại ở khu rừng rậm tuyệt vời kia, đang muốn đưa ngón tay vào bên trong, lại bị Tô Thiển đẩy ra.

Còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Tô Thiển che bụng, sắc mặt tái nhợt.

"Thế nào?" . An Thần cả kinh: "Nơi nào không thoải mái ?" .

Tô Thiển cắn môi, thẹn thùng nhìn đi chỗ khác, ấp a ấp úng: "Hình như là, di tởi. . ." .

An Thần:

Tô Thiển nằm ở trong lòng An Thần, tay chân lạnh như băng, bụng đau làm cô có chút không chịu nổi, mỗi tháng mấy ngày nay, cô trên căn bản cũng nương nhờ anh vì mình sợ lạnh.

An Thần lấy nước đường đồ dút cho cô: "Khá hơn chút nào không?" .

Tô Thiển gật nhẹ đầu, thật ra thì nơi đó đã khá hơn chút rồi, chỉ biết càng ngày càng đau, nhìn anh nhiệt tâm như vậy, không muốn làm anh lo lắng, nhiều năm gặp chuyện như vậy, sớm đã quen.

Đây chính là làm người phụ nữ bi ai !

Chợt nhớ tới hai ngày nay trên web lưu hành một đoạn văn: nếu là người đàn ông có thể thay thế người phụ nữ đau bụng kinh, sản xuất, nạo thai hoặc sanh non, bà đây cũng nguyện ý cho anh mua xe mua nhà!

Tô Thiển buồn cười nhưng cười không ra được, vẻ mặt có vẻ có chút vặn vẹo, An Thần còn tưởng rằng lại bị đau rồi, ôm cô muốn đến bệnh viện.

Tô Thiển chi chi ngô ngô nửa ngày mới nói rõ ràng mình mới vừa rồi đang suy nghĩ gì, sắc mặt An Thần đen rồi lại trắng, tư tưởng người phụ nữ này không thể bình thường một chút sao?

Chỉ là như đã nói qua, nếu như có thể, anh ngược lại vui lòng thay mặt Tô Thiển chịu tội!

Kéo kéo gương mặt trắng nõn của cô, phát hiện nó lạnh vô cùng, lại nắm tay lên chân cô, cũng lạnh đến dọa người, An Thần chân mày nhíu lên, chui vào chăn, một tay kéo lấy cô, hồi lâu mới hỏi: "Có khá hơn chút nào hay không ?" .

Lòng ngực của anh vừa rộng vừa ấm, lòng Tô Thiển cũng cảm thấy ấm áp dễ chịu, găt đầu một cái: "Hình như có chút tác dụng." .

Nghe vậy An Thần ôm cô chặt hơn, chặt đến mức Tô Thiển thiếu chút nữa muốn ngạt thở: "Em không thở được. . ." .

"Không sao, anh giúp em!" . An Thần cười xấu xa, phủ môi lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Trong lúc bà di ghé thăm, Tô Thiển trừ đi học, còn lại là vui mình vào trong chăn, cực kỳ lười biếng, cũng không muốn nhúc nhích xuống giường, Nhiệm Mạn dùng mọi cách dụ dỗ cô đều bất động!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Áp lực quá lớn!

Edit : Nhi Boo

Beta : Vân

Rốt cuộc vào ngày thứ ba bị An Thần cứng rắn bắt xuống giường, đi gặp bác trai và bác gái Lâm gia thật sớm.

Lại nói Lâm gia cũng là tương đối hoa lệ, Tô Thiển đứng ở ngoài cánh cổng trắng lẹ, có chút không tự giác giơ chân lên nhìn lại giày dưới chân mình, cuối cùng vẫn là đôi một đôi dép sạch sẽ mới an tâm bước chân vào.

Một người một ly rượu đỏ trên tay, An Thần cầm lấy rượu trên tay cô, cùng Lâm Tử Nhiên muốn một ly trà xanh.

"Anh, một ly rượu đỏ mà thôi, có thể giúp cả người khỏe mạnh." Nhận lấy rượu đỏ, Lâm Tử Nhiên còn muốn đặc biệt pha một ấm trà hảo hạng.

An Thần nhấp một miếng rượu đỏ, nhìn thấy sắc mặt Tô Thiển không tốt chút nào, vươn tay đặt ở trên bụng cô bình thản: "Còn đau không?"

Tô Thiển lúng túng thăm dò, đánh rơi tay của anh: "Đây là nhà người ta!"

"Không có sao, ở chỗ này cùng nhà mình là một dạng, tự nhiên một chút là tốt rồi." An Thần dứt khoát ôm hông của cô, bàn tay lần nữa dò trên bụng của cô, nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền tới quả nhiên làm Tô Thiển thoải mái không ít.

Ngồi một chút thì hai lão bối Lâm gia đi đến, An Thần cùng Tô Thiển đứng dậy, cười híp mắt kêu một tiếng bác trai bác gái.

Trên bàn cơm, Tô Thiển có chút không được tự nhiên, bác trai Lâm có chút nghiêm túc, không có biểu cảm gì, Bác gái Lâm ngược lại nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tô Thiển mấy lần, lắc lắc đầu, tuy là không tệ, nhưng muốn xứng An Thần thì còn kém chút, nhìn cái eo nhỏ kia, về sau sẽ không dễ dàng sinh em bé!

Tô Thiển tiếp thu các loại ánh mắt khác thường, hận không được lập tức rời đi, ngồi nơi này áp lực thật quá lớn.

"Hai người các con kết hôn một năm rồi, chúng ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Thiển đây. . ." bác gái Lâm mở miệng trước tiên, gấp một khối thức ăn vào trong chén Tô Thiển.

Tô Thiển miệng mở ra, nghe lời này giống như có ý trách cứ, không tự chủ hướng An Thần bên này xê dịch, hô hấp của An Thần mới từ từ vững vàng lại.

Hướng về phía bác gái Lâm khẽ mỉm cười: "Bác trai bác gái, con vốn là nên sớm đến thăm hai bác rồi, nhưng bởi vì một chút chuyện phức tạp nên kéo dài tới giờ trong lòng cháu thật sự có chút hối hận, tin là hai bác nhất định sẽ rộng lượng bỏ qua."

"Không có sao, hai bác cũng rất rộng lượng, sẽ không cùng em so đo cái gì." An Thần tiếp tục gấp rau vào trong chén cô, một câu nói trong nháy mắt đem lời nói chất vấn chuẩn bị phát ra của bác gái Lâm đánh về trong bụng

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 104: Là anh biến em thành tội nhân?

Edit : Nhi Boo

Beta : Vân

Bác gái Lâm cười khan: "Dĩ nhiên, người trẻ tuổi mà, bận rộn công việc là bình thường. . ."

Tô Thiển bầm bầm xương sườn mềm của An Thần, An Thần nhú mày, trực tiếp bắt được bàn tay nhỏ bé không an phận của cô.

"Từ Nhiên, Từ Ninh chạy đi đâu rồi, trong nhà có khách cũng không về, quá kỳ cục rồi." Bác trai Lâm trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc mở miệng.

Câu nói có khách kia khiến trong lòng An Thần không thể nào thoải mái được, nhưng vẫn là giống trước như cười một tiếng: "Bác trai người quá khách khí, Từ Ninh nhất định là có chuyện bận, cháu cùng Tô Thiên cũng sẽ không để ý.".

Anh nói là anh và Tô Thiên, thủy chung là người phụ nữ của anh, làm sao có thể thành người đơn độc được, anh là ở đây tuyên bố, anh thủy chung cùng Tô Thiên trên một chiến tuyến.

Tô Thiên trong lòng ấm áp, người đàn ông này, không chỉ có bá đạo cùng cường thế, anh còn hiểu được phải bảo vệ mình, trong lòng nhất thời lại tăng thêm cho anh không ít trọng lượng.

Yên lặng sắp bị người tới tới đi đi đông một chén to món ăn ăn hết, những người khác trên căn bản không sao cả động đũa, không khí này thật sự đè nén không được.

"Cha, Từ Ninh không phải nói qua, có một bạn học kết hôn, con bé đi làm phù dâu sao." Lâm Từ Nhiên liếc mắt nhìn Tô Thiên, An Thần không thích Từ Ninh, đây chính là sự thật, ba mẹ anh thật sự không nên vì Từ Ninh mà làm khó Tô Thiên như vậy.

Lâm bá phụ sắc mặt cứng đờ, Tô Thiên cũng không tốt đến nơi nào đây, cũng mau thành hoá thạch, cong cong khóe miệng, trò tay thủ sẵn An Thần mười ngón tay. Động tác này khiến An Thần hết sức hưởng thụ, tâm tình cũng đi theo khá hơn nhiều.

Đã ăn cơm trưa, An Thần tùy tiện tìm viện có mang Tô Thiên rồi đi Lâm gia, Tô Thiên lúc này mới hòa hoãn một hơi.

An Thần biết Tô Thiên không được tự nhiên, kéo cô vào trong ngực một phen triển miên mới buông ra: "Em yên tâm, chúng ta về sau cũng không tới nữa."

Tô Thiên chu mỏ, sờ soạn môi: "Là anh biến em thành tội nhân?".

An Thần thấy Tô Thiên liếc xéo mình, cười cười: "Người ta nhìn như thế nào nghĩ như thế nào về em cũng không quan hệ, có anh thương là tốt rồi."

Tô Thiên nhíu mày, anh bao che cũng bảo vệ lẽ đúng.

Về đến nhà, Tô Thiên ngồi trước máy vi tính xem websites, bài viết, tinh thần xem ra so sánh với buổi trưa khá hơn nhiều, An Thần cũng yên lòng, chỉ là lại đưa một ly nước đường đỏ đến trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Các loại hâm mộ rất ghen tỵ!

Tô Thiên vừa uống vừa ở trong diễn đàn xem chuyện xưa, tinh thần lại khá hơn nhiều, sắc mặt dần dần hồng nhuận.

"Anh rất rảnh rồi sao?" Tô Thiên quay đầu liếc An Thần đang thủy chung đứng lại tại bên trên thân mình: "không đi làm, làm sao nuôi em?"

An Thần trong lòng ấm áp, hôn bẹp một cái lên mặt cô: "Em đồng ý để cho anh nuôi, anh rất vui."

Tô Thiên mày đẹp khẽ nhướng, liếc nhìn An Thần không giống An Thần: "Anh càng ngày càng ác liệt, anh ở đây trong lòng em chói lọi hình tượng đã âm đậm không có ánh sáng rồi."

An Thần sửa lại Tây phục, khôi phục lại cái dáng vẻ có chút tuyệt mỹ lãnh khốc, hừ nhẹ: "Hình tượng chói lọi trong lòng em là thế này phải không?"

Tô Thiên gật nhẹ đầu: "An Thần em mới biết, xem ra thuận mắt hơn nhiều."

An Thần:

Nghe giọng Tô Thiên nhạo báng, sẽ không để ý, đối với anh mà nói, nếu nói chói lọi hình tượng cũng không đại biểu cái gì, ít nhất đang đối với phương diện tình yêu, anh và những người khác là giống nhau, hết sức lo sợ, tâm thần bất định bất an.

Tô Thiên vuốt vuốt ánh mắt có chút chua xót, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, bụng ly nước đường đỏ uống một hớp, cau mày, cô cũng không thể nào thích cái mùi vị này.

"Em là muốn ở trong phòng ngủ hết ngày hay là đi theo anh đến phòng làm việc? Anh hi vọng em theo anh." An Thần mặc xong áo khoác, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tô Thiên có chút chói mắt.

Tô Thiển dùng tay: “Em sẽ ở lại nhà cùng Nhiễm Mạn đi dạo phố, anh tốt nhất là đi làm đi.”

“Được, tất cả nghe theo em!” An Thần thấp giọng cười, thanh âm từ tính nghe đặc biệt thoải mái.

Tô Thiển mặt đỏ lên, quá choáng nha, đùa giỡn mình, còn cái gì cũng nghe mình đấy.

An Thần mới bước ra khỏi thang máy, các nhân viên lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai trở lại chỗ ngồi của mình, lại không dám nói chuyện, không khí tung bừng nói chuyện phiếm vừa rồi biến mất, từng người một ngồi nghiêm chỉnh không chút nào nhìn ra hình dáng lười biếng một giây trước.

“Đi họp đi!” An Thần chưa từng có nhiều so đo, nếu là trước kia, những người này không tránh được đối mặt với An Thần mặt đen, kể từ khi có Tô Thiển, lão đại là càng ngày càng hòa ái hơn.

Vì vậy, Tô Thiển trong lòng bọn họ địa vị thật không phải một loại cao cấp bình thường!

“Ài, nhìn lão Đại một chút, ở trước mặt Tô Thiển vậy mà không có nửa điểm mùi vị đường đường thủ lĩnh Âm Dạ, tỷ thật là đối với Tô Thiển hâm mộ đến ghen tỵ, hận không được. . .”. Vũ Đình lắc đầu đi vào phòng họp, ở trong lòng một hồi cảm khái.

Y Na nhún nhún vai, toàn thể giới phụ nữ trong mắt bạch mã hoàng tử, cũng bởi vì người phụ nữ một ngày điên cuồng, thật sự làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Huyết sáo một hồi, Bàn Tử cười tà với An Dịch, anh gần đây phát hiện người phụ nữ Nhiễm Mạn kia đặc biệt chơi thật khá, chuẩn bị tới vui đùa một chút đấy.

Tô Thiển đoạt lấy chìa khóa xe của Nhiễm Mạn, dẫn đầu ngồi ở chỗ tài xế, đặc ý hướng cô nhường mầy.

“Tiểu Tô Tô, cậu đừng hại tớ, chồng của cậu không cho cậu lái xe, nếu bị anh ta biết được, chiếc xe này là do tớ mua, lão nhân gia cậu xin thương xót, xuống đây đi!”. Nhiễm Mạn vẻ mặt cay đắng, hai tay hướng về phía Tô Thiển thở dài.

Tô Thiển khởi động xe, không nghe cô nói nhảm: “Có lên hay không, tớ đã lên rồi, đến lúc đó cậu càng khó giao phó!”

Nhiễm Mạn ha ha cắn răng, chân bước lên xe rồi đóng cửa xe.

“Đừng nhìn tớ, chị đây kỹ thuật hơn cậu, lòng rộng rãi hơn so với cậu, hôm nay muốn mua gì, chị giúp cậu cả thế!” Tô Thiển liếc mắt nhìn Nhiễm Mạn vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô, nịnh nọt nói.

Nhiễm Mạn ngồi xong, không để ý tới cô nữa, trong đầu hiện lên hình ảnh buổi sáng bị tên Bàn Tử bại hoại kia hôn một cái.

Lắc lắc đầu, tâm tình hết sức khó chịu, chỉ vào đường lớn không người trước mắt, rống to: “Tiến lên cho tớ a! ! !”

Tô Thiển kinh ngạc, nhìn con đường phía trước một chút: “Mimi, cậu không sao chứ? Bị cái gì kích thích? nói cho tớ biết, chị giúp cậu báo thù!”

Nhiễm Mạn cắn răng: “không có gì, bị chó cắn một cái, dù sao cũng ra khỏi trang viên rồi, tiến lên đi!”

Tô Thiển: Trang viên không có nuôi chó! ! !

Trong siêu thị, Tô Thiển đứng lúc gặp phải Vạn Dạ cùng với một cô gái mua quần áo, cô hơi có chút lúng túng, lần trước uống rượu say hôn người ta, mặc dù mình không nhớ rõ, nhưng người ta sẽ nghĩ sao cô cũng không thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật !

Nhiễm Mạn rất tự nhiên cùng anh lên tiếng chào hỏi, Tô Thiển cũng khẽ gật đầu.

Vạn Dạ đến gần Tô Thiển, nhìn dung nhan thanh lệ của cô, tim bỗng đập nhanh, “đã lâu không gặp!” Anh cười cùng cô chào hỏi.

Tô Thiển cũng bình tĩnh lại, cố ý không nghĩ đến chuyện đêm đó, chỉ chỉ cô gái đi cùng anh đứng cách đó không xa: “Bạn gái của anh ? Sao không giới thiệu với em một chút?”

Vạn Dạ sắc mặt cứng đờ, lập tức khôi phục lại bình thường: “Là con gái bác anh, mới về nước hai ngày nay, nhờ anh chăm sóc hai ngày.”.

Anh nhìn chăm chăm mặt cô, dường như không muốn bỏ qua bất kỳ vẻ mặt gì trên mặt cô, đáng tiếc, không có như anh nghĩ.

Tô Thiển gật nhẹ đầu, “Làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật nha.”.

Vạn Dạ không nói, đôi mắt nhìn cô đang cột dây giày, con bé này, còn chưa phải thích giày cao gót.

Anh ngồi xổm người xuống, tự mình giúp cô đem dây giày buộc lại, Tô Thiển có chút ngượng ngùng nhìn một chút xung quanh, cũng ngồi xổm xuống : “Em tự mình làm là tốt rồi ...”

Cách đó không xa, tên paparazzi trên cổ đeo máy chụp hình hưng phấn vỗ vãi tấm hình xem ra cực kỳ mập mờ, hải lòng sai bước rồi đi, đây chính là người không gần nữ sắc trong truyền thuyết Vạn Dạ Vạn Tổng tài, tin tức này, tuyệt đối có giá trị!

Nhiễm Mạn cùng cô gái đi tới, Tô Thiển cười xin lỗi với cô : “Dây giày của tớ bung ra ...”

Cô gái chỉ hơi hơi gật đầu, vẻ mặt nhìn qua cũng không mấy tốt, tựa hồ đối với Tô Thiển có chút địch ý. Tô Thiển nhúc nhúc đầu, Vạn đại thần a!!!

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi, chúng ta rất lâu nay không có ở chung một chỗ gặp mặt rồi.”. Vạn Dạ không để ý lắm, tựa hồ trong mắt anh chỉ dung hạ được một mình Tô Thiển.

Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn do dự, trước không nói tới chuyện không nên làm kỳ đà cản mũi người khác, bị An Thần biết cũng không thể rồi, nhưng càng ngày càng như là rõ ràng, An Thần hoàn toàn chính là một bình dấm chua.

“Thế nào? Nữ vương không có ý định thưởng cho tiểu nhân chút thể diện sao? Anh rất thương tâm!”. Vạn Dạ đáng thương nhìn Tô Thiển, như vậy Tô Thiển cũng không tiện thể nào cự tuyệt : “Được!”.

Trên tay bao lớn bao nhỏ y phục, giày, mỹ phẩm, cũng bị Vạn Dạ vượt lên trước trả tiền, làm cho Tô Thiển thật sự có chút ngượng ngùng.

Vạn Dạ chờ mọi người dừng trước quán cay Tứ Xuyên, đây là Tô Thiển thích nhất đây các món ăn xanh xanh đỏ đỏ khiến cho sắc mặt Hà Nguyệt đại biến, nhìn về phía Vạn Dạ trong mắt có chút khó tin, anh lại như vậy thích ăn cay.

“Hà tiểu thư không ăn cay được?” Tô Thiển thấy Hà Nguyệt một mực không động đũa, dừng tay một chút.

“Không, rất tốt.” Hà Nguyệt rũ xuống tầm mắt, có chút lộ ra mỉm cười.

Tô Thiển gật đầu, hướng phục vụ viên gọi một ly nước ấm đặt bên cạnh Hà Nguyệt nói : “Nếu quá cay chần qua nước một cái, mùi vị sẽ không kém đi nơi nào, uất ức cô rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107

Hà Nguyệt nhìn về phía Tô Thiển trong mắt có chút kinh ngạc, đối cô địch ý ngược lại tiêu mất không ít : “Tô tiểu thư thật tỉ mỉ.”.

Tô Thiển cười yếu ớt, Hà Nguyệt bộ dạng cũng xinh đẹp, khí chất cũng rất tốt, lại không mất lễ tiết, nếu có thể cùng Vạn Dạ thành một đôi, cô ngược lại yên tâm.

Cay đã ghiền, Tô Thiển lấy tay làm quạt, không ngừng quạt gió, miệng cũng không ngừng hà hơi : “Món cay Tứ Xuyên của nhà hàng này làm thật đúng vị.”

“Đôi đầu bếp, là một đầu bếp Tứ Xuyên chánh tông.” Vạn Dạ cười cười, anh căn bản đã ăn thử tất cả các quán làm món cay Tứ Xuyên của vùng này, còn phát hiện ra quán này làm là mùi vị chánh tông.

Ánh mắt Nhiễm Mạn không ngừng chuyển đổi ở giữa hai người, cuối cùng vẫn là yên lặng cắn lấy miếng thịt xương sườn.

“Tô tiểu thư nhìn rất quen mắt, hình như tôi đã từng gặp qua.” Hà Nguyệt nghiêng cổ suy nghĩ một chút, gật đầu lại lắc đầu, nghe Vạn Dạ nói Tô Thiển còn là học sinh, làm sao lại có thể có loại cảm giác quen thuộc này.

Tô Thiển cắn đũa dừng một chút, cười một tiếng : “Khuôn mặt tôi là dạng phổ biến, nhìn quen mắt cũng là bình thường.”

Cô có chút cảm hận nhớ tới An Thần, cái tên vô lại phúc hắc đó, lần trước tại công ty Vạn Dạ làm cô xuất hiện luôn trên truyền hình!!!

Khóe mắt Hà Nguyệt dần ra, liếc nhìn khuôn mặt Tô Thiển xinh đẹp có chút chói mắt : “Tuy nói khiêm tốn là điều tốt, nhưng mở mắt nói mò chính là thất

đức đó.”.

Tay cầm đĩa của Tô Thiển bắt giác run lên, khoe miệng nâng lên nụ cười nhạt, cười khan hai tiếng, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Quay đầu lại, nhìn thấy Vạn Dạ ngồi đối diện mình đang dịu dàng cười, tay lại run lên lần nữa, miếng cá theo y phục lần hai vòng rơi xuống sàn nhà, cô ho khan hai tiếng : “Thật ngại quá, tôi muốn đi rửa tay.”.

Nhiễm Mạn chậm rãi thu hồi ánh mắt, đi theo : “Tôi cũng muốn đi.”

Hà Nguyệt hướng về phía Vạn Dạ vẫn đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tô Thiển ho khan hai tiếng, lúc này mới đem hồn của anh kéo về : “Người anh thích không phải là cô ta chứ?”

Cũng là bởi vì Tô Thiển, anh mới có thể vô số lần cự tuyệt cô, lúc trước chưa từng thấy Tô Thiển, cô thật rất hận, sau lại gặp mặt mới phát hiện, cô rốt cuộc biết vì sao Vạn Dạ lại đối với cô ta quyến luyến không quên như vậy, quả thật là loại người làm cho người ta quyến luyến khó quên.

Vạn Dạ hé miệng, vẻ mặt xet qua một tia ưu thương . “Chi tiếc, Tương Vương có mộng, thần nữ vô tâm”.

Tô Thiển đứng ở trước gương, cúi đầu nhìn vết mờ dính trên y phục, cảm thấy vô cùng đau đớn : “Thật là càng ngày càng không có cách nào bình tĩnh!!!”.

“Thật đáng thương cho Vạn đại thần nhé!” Nhiễm Mạn đi tới, sửa sang lại y phục, soi gương trang điểm lại : “Hai người đàn ông ưu tú như vậy này cùng đối với cậu kháng kháng một mực, Tô Thiển, cậu đòi trước đập trúng cú chớ gì?”.

Tô Thiển sửa sang lại y phục, liếc cô một cái, hết sức bình tĩnh trả lời : “Đại khái là đập cậu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Bị bắt cóc !

Nhiễm Mạn ngẩn người, đợi phản ứng kịp Tô Thiển đã ra khỏi khúc quanh, ác ngoan ngoan điên cuồng hét lên: “Tô Thiển, cậu lại chửi xiên chửi xỏ chửi ! !”.

Trở lại chỗ ngồi, tâm tình đã trở nên bình tĩnh thông dong , đơn giản cùng mấy người nói chuyện phiếm, lúc rời đi trời đã tối rồi.

“Tôi tiễn đưa mọi người, đêm hôm khuya khoắt, hai cô bé không an toàn.” Vạn Dạ thoáng qua trong mắt một tia ánh sáng.

Tô Thiển còn chưa lên tiếng, điện thoại liền vang lên, xin lỗi cười với anh, nhận điện thoại: “An Thần?” .

Vạn Dạ sắc mặt càng thay đổi, ngay sau đó khôi phục tự nhiên.

“Thế nào vẫn chưa trở về? Người phụ nữ, không nghe lời?” . An Thần xử lý xong trên tay chuyện, vừa gọi điện thoại, vừa khép lại văn kiện trong tay, mê người đảo hoa mắt híp nữa, người giúp việc nói Tô Thiển còn chưa có về nhà.

“Ừ, em mới vừa com nước xong, lập tức sẽ trở về, anh làm việc xong chưa?” . Nhìn đồng hồ trên tay, Tô Thiển khẽ cau mày: “Bây giờ, cũng không quá muộn.” .

An Thần gật gật khoe miệng, trong quan niệm của anh, sau bảy giờ, vợ nên ở cửa nhà chờ chồng về nhà.

Anh đi về hướng đỗ xe, một cước bước lên xe: “Nói địa chỉ cho anh biết, anh tới đón em!” .

Giọng điệu của anh nhàn nhạt, ngữ điệu trước sau như một bá đạo cùng cường ngạnh, căn bản không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Tô Thiên ngần người, gãi gãi tóc mai trên trán: “Ồ quán món cay Tứ Xuyên khu Mong Kok*, chúng tôi đang lái xe ra ngoài, nữa tiếng là tới nhà rồi, anh ở nhà chờ bọn em thôi.”.

*Mong Kok : khu vực ở Hồng Kong

Cúp điện thoại, Tô Thiên cười yếu ớt cùng Vạn Dạ và Hà Nguyệt tạm biệt.

Vạn Dạ gật đầu một cái, vẫn như cũ cười ôn hòa : “Lái xe cẩn thận chút.”.

Đội nhìn xe nghiêng ngang rồi đi, lúc này mới cùng Nhiễm Mạn chấp tay đi tới ga ra tầng ngầm.

Cách đó không xa, vài bóng người lén lút đi theo phía sau hai người, ống kính gần hơn sẽ liền phát hiện, một đám gồm có sáu người, mọi người trên mặt cũng treo dáng tươi cười tà mị, nói là tà mị vậy cũng là cất nhắc rồi, thật sự là bị ối là không được!

Mắt thấy hai vị phong thái trác tuyệt, khí chất siêu quần mỹ nữ chân ngọc sẽ phải bước lên xe, mấy người lẫn nhau nháy mắt một cái, đồng loạt xông lên!

Tô Thiên cùng Nhiễm Mạn vừa bước lên xe, không kịp phòng ngự bị người bùng miệng kéo vào chỗ ngồi phía sau, còn chưa có phản ứng kịp, tay chân cũng bị sợi dây trời thật thật.

Ở nhỏ nhỏ ở bên trong xe, Tô Thiên cùng Nhiễm Mạn co rúc ở một khối, bị mấy người trước mắt làm cho giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đặc biệt sao , người nào sao mà to gan như vậy! ! !

Edit : Nhí Boo

Beta : Vân

"MD, hai cô gái nhỏ, các anh em, tối nay có điểm phúc." . Đây đều là con cái nhà giàu, bình thường chơi bởi lêu lổng, chuyên đùa giỡn chọc ghẹo các người đẹp, giờ phút này, mấy người một đôi ánh mắt của bị hai người mê chưa kịp hồi hồn.

Tô Thiên giãy giụa hai cái, vô dụng, trên trán cũng toát ra thật mồ hôi, cho dù cô không thông minh cũng mình là bị bắt cóc.

An Thần mí mắt hung hăng giật mình, trong lòng mơ hồ có chút bất an, theo bản năng liền nghĩ đến Tô Thiên, chỉ có người phụ nữ kia, mới có bản lĩnh làm lòng mình chột cao chột thấp, nhắc tới cũng kỳ, Tô Thiên chỉ cần vừa có nguy hiểm, anh đều có thể ở trước tiên cảm thấy.

Có cái này ý thức, An Thần đập cần ga, giống như điên hướng Mong Kok chạy tới. Gọi điện thoại đều tắt máy! ! !

Sau khi gọi điện thoại cho đám Bàn Tử, An Thần một quyền hung hăng đánh vào trên tay lái, thoáng qua trong mắt một tia lạnh thấu xương, đặc biệt sao , người nào sao mà to gan như vậy! ! !

"Cút ngay, bà đây nguoi cũng dám đánh, không muốn sống nữa! Thử thời tranh thủ thời gian thả chúng tôi ra, bằng không bảo nguoi chịu không nổi." . Nhiễm Mạn tay chân bị trời truyền ra đến hàng loạt đau đớn, cảm tức mắng to.

Một thiếu niên đeo bông tai nhếch miệng lên, hết sức tốt tâm tình thổi tiếng huýt sáo, vuốt gò má trắng nõn của Nhiễm Mạn: "Ông đây rất lâu không có ôm, đàn bà thú, bắt nguoi ở lại đầu sẽ khai trai, bảo nguoi ở dưới nguoi của tôi muốn chết muốn sống! Ha ha. . .".

Mấy người phía sau hòa theo, ánh mắt lần nữa chuyển dời đến biểu tình nhạt nhẽo của Tô Thiên, hơi kinh ngạc: "Tôi nói mỹ nữ này, nguoi bị bắt cóc vậy. Dù thế nào cũng nên có một vẻ mặt chứ? A?"

Vì sao một chút cũng không nhìn thấy theo dự đoán cái loại đó thất kinh cùng sợ hãi cầu xin tha thứ, có ý gì đây! ! !

"Nguoi tốt nhất tin tưởng những lời cô ấy nói? Bà cô cũng là người có thể chọc được sao?" . Tô Thiên hừ lạnh, thành phố S trị an cư nhiên như vậy kém, mấy người này ánh mắt cũng không đủ sắc bén, như thế chủ nhân bản số lượng có hạn xe ferrari, sẽ là dễ trêu như vậy?

Mấy người hơi rung, nhìn nhau, cười lên : "Ồ, cái miệng nhỏ nhắn còn rất lạnh lợi, ông đây thích như vậy, anh em, mau lái xe, ông đây cũng có chút không thể chờ đợi. Ha ha! ! !".

Không phải là con gái nhà giàu sao, trước kia chơi đùa mấy cô Thiên Kim Đại Tiểu Thụ kia, lúc đầu không ngừng giả bộ kêu khóc, sau thì kêu rên vì sung sướng. Y như kĩ nữ thôi, phụ nữ bây giờ làm gì còn cô nào thuần khiết!

Chương 111

Một tiếng huýt gió vang lên: “Tao thấy dút khoát ở chỗ này đã chiến đi, vui đùa một chút trên xe bị động nhưng cũng có thể gắng gượng qua con nghiện”, lãng phí thời gian làm gì, thực hiện ở chỗ nào mà chẳng là thực hiện?

Đập vào mắt là Tô Thiển một thân váy ngắn màu xanh nước biển quyến rũ, một chiếc áo trắng khoác ngoài, buộc vòng quanh dáng người với những đường cong hoàn mỹ, mái tóc dài như tảo biển tùy ý xoắn bên hông, vẻ mặt trắng nõn không có một tia dư thừa, lạnh đậm, căng thẳng, cao ngạo, toàn thân phát ra một loại khí chất cao quý thoát tục, bất kì một người đàn ông nào cũng không chịu nổi mà muốn hung hăng chinh phục.

Trong mắt của bọn lưu manh cơ hồ đều dâng lên lòng ham muốn, hạ thân đã rục rịch ngóc đầu dậy, dục vọng kìm nén đã khó có thể kìm chế. Tưởng tượng đến việc đề cô ở dưới thân có cảm giác gì, Con mẹ nó, cô như vậy thật làm người ta sôi máu, bọn chúng là lần đầu tiên gặp được.

“Đề ông đây tới trước!”, mở miệng trước chính là gã đàn ông bí ổi sắn người tới trước, không kịp chờ đợi mà xé rách váy trên người Tô Thiển, quần áo bị lột đi một nửa làm lộ ra bắp đùi mê người.

“Ha ha, thật đúng lúc, thật làm cho ông điên cuồng mà!”

Tô Thiển chán ghét nhũ mào, trong lòng thoáng qua một chút hoảng hốt, trên đùi bị một bàn tay to sờ đến, giống như bị điện giật, chột giật mình một cái.

“Cút ngay, bà là người phụ nữ của An Thần, ai dám động đến!!!”

Đầu óc suy nghĩ thật nhanh, hiện tại cô thật hối hận không cho người đưa về, hoặc là An Thần đột nhiên đến đón mình thật tốt?

Trước kia chưa từng có một lần cô nhớ An Thần như bây giờ.

Mấy người đó nhũ mào, quả nhiên là dừng lại dò xét cẩn thận, đầu óc trong nháy mắt như tỉnh mộng: “An Thần, mày nói là người đứng đầu Âm Dạ?”

Nếu như đúng như người phụ nữ ấy nói thì thật là gặp quý, có cho bọn họ một vạn lá gan bọn họ cũng không dám động.

“Con khi, vậy mà cũng hỏi, trên đời này có thể có mấy An Thần? đã biết còn không mau thả bà ra, cẩn thận bà đem người ăn sống nuốt tươi.” Sắc mặt Nhiệm Mạn đen lại, nhấn mạnh rõ từng từ.

Lo sợ, quay ra nhìn nhau, “mày nói mày là phụ nữ của An Thần thì chúng tao sẽ tin sao, có cái gì làm chứng cứ?”

“Xem danh thiếp được không!!!” Tô Thiển thở ra một hơi, An Thần quả nhiên là ma quý mà mọi người ai cũng đều sợ.

Liếc mắt nhìn tấm danh thiếp cầm trên tay, nhìn lại biểu tình hai người không ngừng đổi tới đổi lui.

“Tôi nhớ ra rồi, lần trước ở trên Internet loan truyền một đoạn video mà nữ chính chính là cô ta, không sai, cô ta là người phụ nữ của An Thần!!!”

Gã nhỏ tuổi nhất đứng bên cạnh đáng vẻ có chút kinh hãi, người phụ nữ của An Thần, hắn ta không dám động đến đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Buông lão nương ra! Cút cho tôi!

Edit: Hàn Tử Cao

Beta: yunafir

"MD, ai nói An Thần không thể chọc, tao nghĩ tiểu đệ của lão tử chính là phải nếm thử một chút xem có mùi vị gì!" . Thô bạo xé quần áo Tô Thiển

Tô Thiển quả thực rất đẹp, quá mê người, thức ăn ngon đến miệng không ăn, quả thực là thiên lý bất dung!

"Mây điên rồi, chúng tao còn không muốn chết, đi nhanh lên đi ! ! " .

Người đàn ông ánh mắt trở nên ác độc, có câu nói, cái gì càng không thể có được lại càng có mị lực, nhìn Tô Thiển bấp đui trắng bóng, toàn thân đều hừng hực như lửa.

"Bọ mày sợ cái gì? Xảy ra chuyện gì tao gánh, An Thần là nhân vật nào, cô gái là ai, cô ta bị chúng ta cường bạo dám nói với An Thần sao? Cô ta không sợ An Thần vứt bỏ cô ta sao?"

An Thần là ai a, sẽ chấp nhận một người đàn bà đã bị người khác dùng qua?

Mấy tên còn lại hơi sững sờ, nhất thời lại cảm thấy hắn nói không phải không có lý, mới vừa còn hoảng loạn trong lòng trong nháy mắt bình tĩnh lại, thậm chí hưng phấn nhiều hơn một chút, có thể thương thức người phụ nữ của An Thần, chết cũng đáng!

Một đám giống như ác ma, cười tà từ từ hướng hai người tiến tới gần.

"Biến, cút ngay!" . Nhiễm Mạn tức giận, thân thể không ngừng run rẩy, con bà nó, bình thường đều là cô chơi đùa đàn ông, lại không nghĩ có một ngày sẽ lại bị đàn ông chơi đùa lại, đây chính là báo ứng?

"Buông ra lão nương! Cút cho ta!" . Tô Thiển phẫn nộ, từng chút lui về phía sau, xe chật hẹp làm cho cô không thể lui được nữa, rốt cuộc kinh hoàng: "An Thần sẽ không bỏ qua cho tất cả các người, các người đây là tự tìm đường chết. . . " .

"Bảo bối, cái gì cũng đừng nói nữa, cô là trốn không thoát đâu, vẫn là ngoan ngoãn theo tất cả chúng ta bồi tiếp đi, chúng ta nhiều người như vậy, có thể cùng chúng ta trải qua rất nhiều ngày nha. . . " . Nằm đè lên người cô người đàn ông máu huyết phun trào vươn tay nắm lấy môi mềm mại của cô, một hồi xoa nắn.

Tô Thiển vẻ mặt căng thẳng, chán ghét nhìn bàn tay để trước ngực cô, khóe mắt, chẳng biết lúc nào đã chảy ra nước mắt, khóe miệng, đột ngột bị cắn tràn ra máu tươi, hôm nay chạy trời không khỏi nắng đi?

Nhiễm Mạn bị ôm ra ngoài xe, xa xa còn có thể nghe cô hét hoảng sợ hãi kêu.

Nam tử cúi người liếm liếm khóe miệng tràn ra máu tươi của cô, quần áo ở trong giây lát bị xé nát, ngón tay không an phận di chuyển từ cổ xuống dưới một chút, trong mắt trên người tất cả đều là sắc thái tình dục!

Trong lòng, hung hăng co rút đau đớn!

"Đừng đụng tôi, không cần. . . " .

An Thần, cô thật là nhớ An Thần!

Kết ——

Mười mấy chiếc xe Ferrari rất phong cách bản với số lượng có hạn tiến sát dừng tại bãi đỗ xe, tiếng phan xe hung hăng xé toạc bầu trời, khi xe dừng lại đèn xe mở ra, trong nháy mắt đem bóng tối nhà để xe làm sáng chói mắt.

Mấy tên kia thân thể cũng chấn động, vội vã leo ra khỏi xe tra xét.

Từ trên xe xuống không dưới 20 người đàn ông cao lớn uy mãnh, người đàn ông cả người đi trước tản ra hơi thở lạnh như băng, trong mắt không nhìn ra một tia âm áp, mị lực bắn ra bốn phía trong tròng mắt toát ra khí thế của sự cuồng ngạo, giữa hai chân mày có một luồng cường thế trời sinh, làm cho người ta cảm thấy lạnh như băng biểu tình cách xa người ngoài ngàn dặm!

Đó không phải là An Thần thì còn là ai? Ngoại trừ khí thế vương giả của anh, còn ai có loại này khí phách cùng mị lực có thể ở trong nháy mắt làm khiếp sợ mọi người?

Bất giác, mấy người thân thể hoàn toàn không chịu chỉ đạo của đại não khổng lồ chế ngự xuống đất, xong đời, bọn họ xong đời. . .

Trên vẻ mặt người này lãnh khốc cùng mùi khát máu đang nhìn đến mấy người xiêm áo không ngay ngắn từ trong xe Nhiễm Mạn chui ra trong lúc này thay đổi càng hung ác hơn, dường như muốn đem mấy người đó băm vằm.

Không cần An Thần nói gì, súng trên tay họ vệ đã để trên huyết thái dương của bọn chúng.

Thằng kia vượt lên trước vọt tới trước xe, mới vừa liếc mắt nhìn lại bị hù phải quay lưng lại, sắc mặt đại biến.

An Thần trong lòng không khỏi xẹt qua một tia hoảng hốt, vội vàng xông tới, nhìn Tô Thiển toàn thân trở trọi bị trói lại, đôi mắt tràn đầy tơ máu, lửa giận ngập trời quay lưng lại: "Trước tiên thiến hết cho ta!" .

Chui vào bên trong xe, tháo sợi dây thừng trên tay, cởi áo khoác của mình đem cô gắt gao bọc lại.

Tô Thiển nhìn thấy An Thần, rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng khóc lên, bò dậy liền ôm lấy anh.

"An Thần. . . Anh cuối cùng cũng tới. . . .".

Cô thật là sợ, mới vừa thiếu chút nữa liền. . . Trong lòng thấp thỏm bất an, lại mang mấy phần đã thoát khỏi nạn kiếp sống vô cùng mừng rỡ! !

Cơ hồ chỉ là một trong nháy mắt, Tô Thiển ghé vào trong ngực của anh ngăn không được run rẩy, trong mắt của An Thần hạ xuống, trái tim rất đau! !

Vỗ nhẹ phía sau lưng của cô: "Bảo bối, thật xin lỗi, là anh không có bảo vệ em tốt."

Bảo bối của anh, nha đầu của anh, người phụ nữ của anh, tại sao có thể bị người khi dễ thành ra như vậy! !

Ánh mắt roi thẳng vào sáu người quý gồi bên ngoài đang phát run, cơ hồ là trong thời gian ngắn, liền đem cảm thấy lửa giận phun trào.

Trên cái thế giới này, không có người nào có thể động đến người phụ nữ của anh, ai dám động đến, giết không tha!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: To gan , dám động người phụ nữ của lão tử, không muốn sống nữa sao!

Edit: Hàn Tử Cao

Beta: yunqfr

Nhẹ nhàng đem Tô Thiển đặt ở chỗ ngồi, chui ra cửa xe, đem từ Tô Thiển trên xe nhìn xuống người kia nắm kéo lên, nhấc chân, hung hăng hướng chỗ tiểu đệ đá vào, thanh âm bụp ngay sau đó truyền đến.

Người đàn ông kêu gào, sắc mặt nhanh chóng tái nhợt không có một tia huyết sắc, ầm ầm té xuống đất, cả thân thể đều đang run rẩy.

Trên mặt chột lạnh, tiếp theo chuyển thành đau đớn, đó là bị giày da sáng bóng của An Thần dẫm lên hơn nửa cực lực nghiền nát.

Bên cạnh, mọi người đã thấy được, thứ không biết chết sống, dám động vào tâm can bảo bối của lão Đại, kia chắc chắn sẽ biết thế nào là Địa ngục!

Tô Thiển đôi mắt gắt gao tập trung vào An Thần, trên người anh có cái khí thế làm người ta không dám chiêm ngưỡng, giống như hồn nhiên thiên thành, tựa hồ có anh ở đây, cô sẽ rất an tâm.

An Thần dùng sức lớn hơn một chút, dám khi dễ bảo bối của anh, dám can đảm động đến người phụ nữ của anh, chỉ có một kết cục, đó chính là chết!

Giết chết hắn, đều lười phải động thủ. Anh chính là dù hủy diệt toàn thế giới, cũng muốn bảo vệ tốt bảo bối của mình.

Một lúc sau, người đàn ông hơi thở mong manh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, An Thần lúc này mới lần nữa chui về xe ôm Tô Thiển.

Lau đi vết máu tươi trên khóe miệng chưa khô của cô, trịnh trọng hứa hẹn: "Tô Thiển anh bảo đảm với em, về sau, sẽ không bao giờ xảy ra loại chuyện như vừa rồi."

Tô Thiển lỗ mũi ề ề, thanh âm của anh mang theo sự hấp dẫn trí mạng, khiến căng thẳng hoảng loạn trong lòng Tô Thiển, dần dần an định lại. Thậm chí, bắt đầu lưu luyến cái ôm ấm áp này. Một tí ảm áp, mang theo cả nhu tình, nhộn nhạo ở trong lòng của cô.

"Nhiễm Mạn! ! !".

Tô Thiển kinh hô, Nhiễm Mạn như thế nào? Cô không dám tưởng tượng cô ấy có thể hay không may mắn giống mình. . .

An Thần cau mày, ngoài xe An Dịch gật đầu nhẹ một chút: "Cô ấy không có việc gì!"

Sau đó một người đàn ông vội vàng tiến tới ôm Nhiễm Mạn điên cuồng hét lên: "Không sao chứ, dám động người phụ nữ của lão tử, không muốn sống nữa à! ! !".

Giờ sáng hướng về phía bầu trời bắn mấy phát, tiếng súng, vang vọng khắp gara, vang vọng ở trên đường cái, mọi người sợ tới mức hoảng hốt chạy loạn.

Trong phòng ngủ, Tô Thiển an tĩnh nằm mềm mại nhắm mắt lại không muốn nhúc nhích, chuyện tình lúc này ở ga ra trong đầu thế nào cũng không xua đi được.

An Thần ngồi ở bên trên giường gọt trái táo, vỏ quả táo được anh gọt càng dài,thời điểm Tô Thiển nhắm mắt nhìn thấy trước ngực có đốm hồng hồng, ánh mắt liền một hồi hoảng hốt.

Sùng sốt! Bối rối! Ngây người! Choáng váng!

"Tô Thiển."

An Thần khẽ gọi hai tiếng, không có được đáp lại, quay đầu lại nhìn cô một cái, cô đã ngủ, vươn tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc hỗn độn của cô, nhẹ nhàng ở trên môi hạ xuống một nụ hôn.

Tựa nửa lưng trên giường, lười biếng khép nửa đôi mắt, cả người tản ra hơi thở nhu hòa

Sau đó, cời Tây phục, cời bỏ cà vạt, lộ ra xương quai xanh màu đồng khiêu gợi, nằm xuống, lẳng lặng nhìn gò má của Tô Thiển khi ngủ say.

Nhẹ nhàn hôn đôi mắt xinh đẹp, chớp mũi, gương mặt, môi đỏ mọng, cổ của cô, liên tục hôn, đem cô gặt gao giam ở trong lòng mình, vẫn là lòng vẫn còn sợ hãi lắm lắm nói: "Bảo bối, làm sao em có thể già và anh như vậy, nhất định hù chết anh mới cam tâm sao?"

Vì cô, cố gắng phấn đấu mười năm, mười năm nay, không biết bao nhiêu lần cận kề cùng cái chết, mỗi khi anh kiên trì không được, trong đầu đều hiện ra gương mặt thanh thuần tinh khiết cùng yêu mị này.

Ông trời là ưu đãi anh, người phụ nữ ấy cuối cùng vẫn còn nằm ở trong lòng ngực mình, mặc dù dùng thủ đoạn thấy mình cũng có chút trơ trẽn, lấy được cô đã là vô cùng may mắn.

"Tô Thiển, có phải hay không vẫn còn yêu người đàn ông kia của em,anh đã thua, chỉ là của anh thua không cam lòng."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Edit: Nhi Nguyen

beta:Quảng Hằng

Tô Thiển tỉnh lại lần nữa đêm đã khuya, là bị sợ làm tỉnh lại, tim còn đang đập dồn dập trong ngực, xảy ra loại chuyện như vậy, trái tim cô luôn không yên bất an!

An Thần cũng tỉnh lại, mái tóc ngắn ngang ngực càn rỡ kia rơi vào đôi mắt hoảng sợ đó của Tô Thiển, lập tức bình tĩnh lại.

Đôi tay anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, an ủi: "Bảo bối, đừng sợ, là anh!"

An Thần phả ra hơi thở toàn bộ vẩy vào cổ cô, hơi ngứa. Lại làm lòng của cô ấm áp không ít, bám lấy cổ áo của anh, cúi đầu vào cái ôm rộng lớn trong ngực anh: "Lúc ở nhà để xe, em rất nhớ anh."

Cô nói một cách rõ ràng, trong một khắc kia, trong đầu của cô rất nhớ rất nhớ người đàn ông bá đạo này, chính cô cũng không nghĩ đến, đại khái người chính là như vậy đi, luôn là vào lúc nguy cấp mới có thể nhớ tới chỗ tốt của người nào đó.

An Thần sùng sốt! Bối rối! Ngây người! Ngơ ngẩn!

Chỉ là một trong nháy mắt thời gian, mừng rỡ tràn đầy cả trái tim, đầu ngón tay đang vuốt mặt cô lại không ngừng được có chút run rẩy.

Cô nói, em rất nhớ anh. . .

Là những lời này sao?

"Em vừa mới nói gì?" Anh cảm thấy ảo giác cùng tự đắc, còn chưa dám tin tưởng.

Anh đang sợ, sợ đây thật sự chỉ là ảo giác mà thôi, những lời này ở trong mộng đều chưa từng xuất hiện qua, làm sao anh dám xa xỉ mơ mộng nghe được từ trong miệng của cô nói ra những lời như vậy!

Người phụ nữ xấu xa không chịu trách nhiệm!

Tô Thiển hé miệng cười yếu ớt: "?" .

An Thần giật giắt khoe miệng, duỗi tay kéo gò má trắng nõn của Tô Thiển , : "Wow, nói cho anh biết, em mới vừa nói gì? Rất nhớ anh?" .

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Thiển thoáng qua một tia giao hoạt, đẩy tay anh ra: "Anh nghe lầm rồi!" .

"Em không nói?" . Lật người một cái để cô xuống, chớp mũi chĩa vào chớp mũi, khí nóng toàn bộ phun ở trên mặt Tô Thiển , làm cho cô ngửa mặt một chút.

Tô Thiển hất cằm lên, đẩy mặt của anh ra: "Em nói chuyện chưa bao giờ nói lần thứ hai, không nghe thì thôi." .

Lật người, cái mông hướng về phía anh, khoe miệng cong thành một nụ cười thỏa mãn, kéo chân kín lại, nhắm mắt lại, làm liền một mạch.

Lần này An Thần cũng không làm gì, cô gái xấu xa tên Tô Thiển này, tùy tiện tiện một câu nói đem lòng của mình đánh loạn sau đó xoay người đi nằm ngủ, tâm tình vốn là bình tĩnh hiện tại ba đào nổi lên bốn phía, cô còn không có ý định phụ trách?

"Tô Thiển?" . Anh thấp giọng gọi khẽ hai tiếng, hơi thở ảm áp phả vào tai cô.

Tô Thiển nhích lùi vào trong, đôi tay đem chân kéo lên phía trên, chỉ lộ ra hai con mắt, lông mi dày khoác lên trên mí mắt, để cho cả người cô càng nhìn càng thêm quyến rũ động lòng người.

"Đừng ngủ, em thức dậy nói chuyện với anh chút đi ." An Thần duỗi ngón tay ra chọc chọc vào chân: "Anh không ngủ được!" .

Ánh mắt của Tô Thiển đảo một vòng, dứt khoát đem cả đầu cũng che lại.

An Thần cảm tức gãi gãi mái tóc ngắn, cũng chui vào theo, vì vậy, trong chăn xuất hiện một màn như thế này.

An Thần: "Tô Thiển. . ." .

Tô Thiển: "Làm gì?" .

An Thần: "Anh muốn nghe nữa!" .

Tô Thiển: "Nghe cái gì?" .

An Thần: "Nói em nhớ anh, anh còn muốn nghe."

Tô Thiển: "Không phải anh không nghe rõ sao? Làm sao biết em nói là em nhớ anh!" .

An Thần:

Hiệp thứ nhất, Tô Thiển toàn thắng! !

An Thần: "Ngủ rồi sao?" .

Tô Thiển:

An Thần: "Người phụ nữ chết tiệt, nói hai câu cho anh nghe nghe sẽ chết à? ? ?" .

Tô Thiển từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng lạ thường, lại có ý lạnh mặt xuống: "Đêm hôm khuya khoắc, anh có để người khác ngủ hay không? ?" .

An Thần thấy cô nói chuyện, lại bắt đầu hưng phấn, tiến tới hướng về phía gương mặt của cô hưng hăng khê cần: "Nói! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Liều chết triền miên!

An Thần thấy cô bắt đầu nói chuyện, lại bắt đầu hưng phấn, tiến tới trước hướng về phía gương mặt của cô hưng hăng khê cần: "Nói!" .

"Nói gì?" . Trong lòng giả bộ ngu!

"Nói em nghĩ tới anh, nói em yêu anh, anh muốn nghe, nhanh lên một chút!" .

Tô Thiển khẽ rũ mi mắt xuống, làm ảm ỉ như vậy một hồi, thật đúng là không biết mệt mỏi mà.

"Em nói, em rất nhớ anh!" .

An Thần một phen cao hứng, trực tiếp đem cái miệng anh đào nhỏ nhún nuốt vào trong bụng, dùng lưỡi cạy mở hàm răng, tìm được chiếc lưỡi ngọt ngào thơm tho của cô, cưỡng bách nó cùng mình quấn lấy.

Liều chết triển miên! ! !

Tô Thiển cau mày, khẽ cong người, yêu. . .

Ánh đèn nhu hòa ở đầu giường tản mát ra sắc ảm mê người, cả căn phòng hương thơm thấm vào ruột gan, An Thần hôn phía dưới người phụ nữ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu là bình thường, anh đã sớm đem cô ăn sạch rồi.

Nghĩ đến mấy tên lưu manh đã thấy hết thân thể người phụ nữ của anh, sự tức giận tràn ngập từng tế bào, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng.

Giống như cảm thấy anh tức giận, Tô Thiển mở mắt ra, đôi tay vịn cần cổ của anh, có chút bất an: "Thế nào?" .

An Thần ánh mắt sâu thẳm bén nhọn, trong nháy mắt chuyển hóa thành mềm mại như nước, nuốt một ngụm nước bọt, dục vọng như nước thủy triều ở đáy lòng lẫn lộn.

"Có chút đói đói. . ." .

Tô Thiển nhui mày, cầm điện thoại di động lên nhìn đồng hồ, trưng ra bộ mặt phớt tỉnh trả lời: "Nhịn hai canh giờ nữa đi, một lát là trời sáng" .

Trời đã sáng, thì có thức ăn ăn.

An Thần khẽ nhưong mày, bộ dáng ngây ngốc kia thật khiến cho anh yêu thích đến tận xương tủy, sau đó, một lần lại một lần ở bên tai cô dạn dò: "Muốn ăn em, cho anh? A?" .

Nói xong, bàn tay đã không an phận chạy loạn ở trên người của cô, đầu ngón tay anh khiến Tô Thiển sợ hãi kêu lên nhiều tiếng run rẩy: "An Thần. . ." .

Sắc mặt của cô thẹn thùng liền đỏ đến tận cổ, cùng An Thần ở chung một chỗ cũng có hưởng thụ cuộc sống, mỗi lần làm chuyện như vậy xong cô đều hận không tìm được xem dưới đất có nứt ra cái khe nào không để cô chui xuống, An Thần cố tình mỗi lần làm đều nói cô, gãy vò cô đến chết đi sống lại, mấy ngày sau thế nào cũng eo mỗi lưng đau.

Một tiếng rên yêu kiều nũng nịu vang lên, đem dục vọng của anh nâng lên đến cực hạn cao nhất, bàn tay một đường tìm xuống phía dưới, dừng lại ở trên bụi hoa tuyệt vời kia, đầu ngón tay, một vòng lại một vòng lưu chuyển.

Tô Thiển cả người căng thẳng, thật sự không hy vọng An Thần hành hạ như thế cô.

Đôi mắt An Thần khẽ mở, ở trong đó, sắc mặt tràn đầy sự vui mừng: "Ngoan, để cho anh hào hào yêu em" .

Tô Thiển cắn môi dưới, sắc mặt kiều diễm ướt át khiến cô tăng thêm vài phần quyến rũ, chính xác mà nói, Tô Thiển căn bản là đem một thân thanh thuần cùng yêu mị, hai bộ dáng không liên quan đến nhau kết hợp lại một cách hoàn mỹ, tạo thành bộ dáng yêu tình mê người.

Cô giống như là đóa hoa anh túc có độc, hít một hơi nghiện thật sâu!

Cô giống như là đóa hoa anh túc có độc, hít một hơi liền nghiện thật sâu, làm anh muốn ngừng mà không thể ngừng được!

Tô Thiển đôi mắt mơ màng nhìn đến An Thần sắc mặt tràn đầy vui mừng, mi mắt lập tức rũ xuống, cô luôn không dám ở tại nơi này, thời điểm này mà nhìn anh.

An Thần khoe miệng nâng lên một nụ cười tà mị, eo nhấc lên một cái, đem mình hoàn toàn đi vào.

Nhưng vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy khiến Tiểu Tô Thiển bao quanh Tiểu An Thần, loại xúc cảm được ôm chặt làm An Thần thiếu chút nữa không kiềm chế được mà điên cuồng.

Tô Thiển hừ nhẹ, bụng dưới hoàn toàn bị lấp đầy, ngượng ngùng đem đầu chuyển tới chuyển lui, lại bị An Thần giữ lấy, buộc cô nhìn thẳng hai mắt của mình.

"Nói yêu anh, gọi tên anh. . ." . Lầm bầm hướng bên tai cô thổi lên, không ngừng đầu độc cô: "Anh muốn nghe, bảo bối, gọi cho anh nghe." .

Tô Thiển giật giật khoe miệng, tay lại bị An Thần cố định ở trên đầu: "Em không nói, anh không dám cam đoan em có thể hay không ở dưới người của anh mà sống quá tối nay." .

Mang theo tia nhìn uy hiếp , An Thần tự tin cười đầy xấu xa.

Tô Thiển cả người hung hăng run lên: "An Thần, em yêu anh. . .".

Một câu nói, khiến cho An Thần toàn thân hưng phấn, ra sức nhấn eo của cô, một cái so với một cái nặng hơn, sâu hơn, dường như muốn đem cô nhập vào trong xương cốt: "Anh còn muốn nghe." .

"Em yêu anh, An Thần, em yêu anh!" .

Quả nhiên động tác của An Thần dịu dàng đi mấy phần, nâng cằm của cô lên, một giây kế tiếp, cái miệng nhỏ nhắn của cô, được anh dùng môi lưỡi chiếm đoạt, dịu dàng mà cường thế, triển miên mà kiên trì hôn, răng môi nhện nhạo.

An Thần hơi thở nóng bỏng, phun ở lỗ tai của cô, ngửa một chút: "Đừng có ngừng, nói tiếp." .

Tô Thiển cười khổ mấp máy miệng, người đàn ông này, thời thời khắc khắc mà nói bất kể như thế nào cũng sẽ cung chiều cô, duy chỉ có có một dạng ngoại lệ, đó chính là – phòng. Chuyện!

"Em yêu anh!" .

.

"Em yêu anh" .

!!!

"Em yêu anh.".

Đối với Tô Thiển mà nói, ba chữ ngắn ngủi này, cô chỉ dùng để tránh khỏi bị anh cường thế chiếm đoạt, dùng để đối phó với anh, đúng là rất có hiệu quả!

Cả đêm chiếm đoạt, chỉ có chiếm đoạt như vậy, An Thần mới có thể rõ ràng cảm thấy, Tô Thiển thật sự là của một mình anh .

Trời sáng rõ, Tô Thiển mới mê man mà ngủ, hạ thân vừa đau vừa nhức, cô cảm thấy , mình sớm muộn gì sẽ có một ngày bị anh điên cuồng chiếm đoạt đến xương cốt cũng không còn .

Nhưng An Thần không cho cô ngủ, anh kéo cô dậy ăn bữa sáng mới cho phép cô tiếp tục ngủ, nhìn trên mặt cô ánh lên tia kiêu ngạo, trong lòng anh mới có cảm giác thỏa mãn.

Ám Dạ vì trải qua nhiều đấu đá mới có được thực lực như bây giờ, An Thần lười biếng vùi ở trên ghế, trong tay vuốt vuốt một cây roi ngựa đặc chế, chỉ là cầm nhẹ nhàng như vậy, cũng làm cho sáu người quỳ trên mặt đất nghĩ đến đã muốn hôn mê.

Trên người An Thần, có một loại khí chất đặc biệt cường hãn, tựa như bậc đế vương, lạnh lùng liếc nhìn, cũng sẽ khiến người khác cảm thấy lạnh sống lưng.

Thậm chí, có người đứng quần đã ướt, mùi khai gay mũi lan tràn ra, An Thần trong mắt băng lãnh có nhiều thêm mấy phần khinh bỉ cùng giễu cợt.

Tay nhẹ nhàng vừa nhắc, roi ngựa đã bị An Dịch cầm trong tay, chậm rãi đứng dậy, dạo bước đến sau lưng sáu người, con mắt sắc bén, một mảnh Âm Sắc!

"An chủ, cầu xin ngài tha chúng tôi đi, đều là chúng tôi có mắt như mù, chúng tôi thật không biết đó là người phụ nữ của ngài, nếu biết, có cho chúng tôi một vụn lá gan, chúng tôi cũng không dám động đến cô ấy, An chủ, van cầu ngài, nhà chúng tôi chỉ một mình tôi là con, ba tôi có bệnh tim, nhất định không thể bị đá kích. . .".

Một tên quỳ đến dưới chân An Thần, bắt lấy ống quần anh khóc nức nở.

An Thần chán ghét đá văng hất , âm lãnh, ác độc, tầm mắt rơi vào trên người tên bị đá văng, nhiều nhất cũng chỉ nhìn một giây, liền cười lạnh nói: "Tha này? Không biết là người phụ nữ của An Thần tao? Làm như tao là người ngu sao? Hiện tại mới nghĩ đến người nhà của các ngươi, sớm đi chỗ nào rồi hả ?" .

Theo anh biết, Tô Thiển ở thời điểm nói ra là người phụ nữ của An Thần anh, bọn chúng mới không kịp chờ đợi muốn đem người phụ nữ của anh chiếm thành của mình chứ?

Vì tìm kiếm một loại cảm giác gọi là vinh dự?

Có được người phụ nữ của anh, chết cũng đáng giá?

"Không . . Tôi . ." Bọn họ toàn thân sợ đến phát run.

"Có gan làm, nhưng không có can đảm thừa nhận? Tao thật xem thường chúng mày! Dám đụng đến người phụ nữ của tao, kết quả vĩnh viễn chỉ có một, giết không tha! ! !".

Chỉ trong nháy mắt, lập tức có một hàng hình cụ dựng ở ngoài sân.

"Đánh gãy tay chân, móc mắt, ném vào hồ làm mồi cho cá!".

Anh cười âm trầm, mấy gã đàn ông quỳ trên mặt đất sắc mặt đã sớm tái nhợt như một tờ giấy trắng.

"An chủ, van xin ngài, van cầu ngài tha chúng tôi, chúng tôi nguyện ý làm trâu làm ngựa, cả đời báo đáp ngài, van xin ngài, không cần. . .".

Bọn họ đã sớm biết chính mình lần này là chết chắc, trước khi chết, bản năng cầu xin trời dậy, vẫn còn cố gắng vùng vẫy giãy chết.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Bân Tử tên khốn kia, anh buộc tôi làm người phụ nữ của anh!

Edit: Nhi Nguyen

Beta: Chicken Soup

An Thần biểu tình nhàn nhạt không có thay đổi, nhưng là trong mắt anh ẩn một chút điểm tích tụ thành băng, đó là lệ khí nồng đậm!

An Thần mới nói xong, thủ hạ cầm hình cụ đi lên trước, Bân Tử đoạt lấy một cây đao, ánh mắt sâu thẳm hướng nơi người đàn ông đang nằm trên người Nhiệm Mạn sờ loạn.

Ánh mắt hoảng sợ nhìn Bân Tử, rất muốn phản kháng, nhưng lại chỉ có thể xụi lơ, mắt thấy đao găm hướng mình vùng tới, mắt tối sầm, ngất đi!

Tự mình thu thập mấy tên khốn kiếp dám khi dễ người phụ nữ của anh, tâm tình của Bân Tử vô cùng thoải mái, sau đó nghiêm túc đem đôi tay tiêu trừ độc, lấy khăn lông chậm chậm lau khô tay.

"Hừ, dám cùng Âm Dạ đối nghịch, không biết sống chết!".

Thật sự, Bân Tử anh, thề, cùng Âm Dạ đối nghịch, sẽ không có kết quả tốt. Lại không nói mấy anh em này của bọn họ, anh em đứng phía sau từng hàng ai ai cũng đều thân thủ bất phàm.

Nhiệm Mạn ở bên trong biệt thự nhỏ, từng miếng từng miếng hưởng thụ sự phục vụ Tô Thiển, tự tay gọt xong táo, hơi híp mắt: "Cậu làm sao vậy? Đã nhiều ngày như vậy còn nản lòng, nản chí sao?".

Nhiệm Mạn lười biếng ngược đôi mắt lên, miệng sung hét lên: "Bân Tử tên khốn kia, anh ta ép buộc tớ làm người phụ nữ của anh ta!".

Mỗi ngày vừa có thời gian anh đều chạy đến biệt thự nhỏ cường hôn cô, không, không tính là hôn, đơn giản là găm!

Cằm của Tô Thiển nhất thời rơi trên mặt đất, miệng bởi vì giật mình mà mở to không thể nói, Nhiệm Mạn VS Bân Tử ?

Khóe miệng giật giật, còn nhớ rõ lần trước bởi vì hiểu lầm đem cô ấy cùng Bân Tử ở chung một chỗ, hai người không phải ghét nhau sao?

Quả nhiên, tin tức của cô thật sự là quá thiếu rồi, sớm muộn gì có một ngày sẽ chết bởi vì thiếu thông tin!

"Cái thể giới này quá không bình thường!". Nhìn chằm chằm cái miệng vừa đỏ vừa sung của Nhiệm Mạn, rắc rắc một tiếng, Tô Thiển lại cắn một miếng táo lớn.

Pằng —

An Thần tức giận đem tờ báo lá cải cầm trong tay ném ở trên bàn, sắc mặt âm trầm tới cực điểm!

Vũ Khiết đứng ở một bên, không dám thở mạnh một, sống lưng đều rung rung lạnh cả người, hung hăng cắn môi sao, cô lại vô ý như vậy, phản báo cáo này nhìn xong nên phá hủy, thế nào còn rơi trong tay xuống lão Đại!

"Tại sao không nói?" . Thanh âm của anh lạnh lùng, mang theo vài phần ác độc.

"Lão Đại, cô bé phía trên chỉ là cùng chị dâu có mấy phần giống, không có mặt, hẳn không phải là cô ấy đâu!" .

Dấu hiệu trước khi nổi giận của An Thần .

Vũ Khiết cứng đờ, có chút không tự nhiên cúi đầu!

An Thần nắm quả đấm thật chặt, hơi thở phun ra hừ lạnh: " Đứng chờ tôi ở trên sân thượng đi, tôi không gọi không cho phép xuống!" .

Sắc mặt của Vũ Khiết nhanh chóng tái nhợt, ông trời, ông trời cứu tôi đi ! !

Con ác mộng của cô! Vũ Khiết cô không sợ trời không sợ đất, chính là sợ độ cao! Hu hu. . .

Nắm áo khoác lên, An Thần giận dỗi hướng biệt thự xông ra.

Tô Thiển đang rảnh rỗi đi dạo chung quanh các diễn đàn, những tin tức nóng bỏng, và những lời bình luận không được lành mạnh cùng với những tiêu điểm nóng hổi được tô đỏ ở đầu trang.

Chợt, cửa phòng bị đá văng ra, sợ tới mức tay Tô Thiển đang nắm con chuột run lên bần bật.

Ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa, mặt An Thần đen thui, sắc mặt đang viết rõ bốn chữ to — tôi rất khó chịu!

Ngơ ngác nhìn bộ dáng toát ra hơi thở lạnh băng của An Thần, thầm nghĩ, sao lại giận như vậy?

An Thần bước nhanh đi tới trước mặt của Tô Thiển, cả người cũng tản mát ra hơi thở lạnh như băng, khiến Tô Thiển nhớ lại hình ảnh một năm trước kia của An Thần, khát máu, lãnh khốc!

Một tia kinh ngạc thoáng qua trong mắt, có chút lo lắng hỏi: "An Thần, anh làm sao vậy?" .

"Ngày em bị bắt cóc đó, là đi đâu vậy?" .

Giọng nói kia, mang theo thật sự chất vấn, Tô Thiển không hiểu, cũng đã qua nhiều ngày như vậy rồi, sao giờ anh lại muốn biết.

"Không phải cũng nói qua cho anh sao?" . Dừng một chút, đi tới bên giường ngồi xuống: "Đi dạo khắp nơi, sau lại đụng phải hai người bạn, liền cùng nhau ăn cơm tối, sau đó anh cũng biết rồi." .

An Thần mày khễ nhay lên một cái, ngữ điệu vẫn lạnh như băng kinh người như cũ: "Bạn? Là vị Vạn tiên sinh kia sao?" .

Sắc mặt Tô Thiển cứng đờ, tiếp theo buông lỏng nâng khóe môi lên, mặt tràn đầy tươi cười: "Anh cũng đã biết, cần gì hỏi em nữa? An tiên sinh, anh là thăm dò em sao?" .

An tiên sinh? Tiếng gọi lạnh nhạt như vậy, đây tuyệt đối là dấu hiệu trước khi Tô Thiển nổi giận.

Anh giận dỗi dỗi quay trở lại, tuy vậy chủ yếu là tự giận chính mình, chính là chỉ tới hỏi cô cái này sao? Giọng nói kia cùng thái độ kia, rõ ràng liệ lộ ra mình hoàn toàn không hề tin tưởng cô!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Cái gì nhớ anh, cái gì thương anh, toàn bộ đều là nói nhảm!

Edit: Tiểu Mập

Anh giận dỗi dỗi quay trở lại, trưng ra bộ mặt đen thui, chính là tới chỉ để hỏi cô cái này sao? Giọng nói kia cùng thái độ kia, rõ ràng bộc lộ ra anh không tin tưởng cô!

Tô Thiển khóe miệng nâng lên nụ cười châm biếm, trong lòng dâng lên một tia chua xót .

Nhiệt độ trên khuôn mặt An Thần đã giảm lại càng giảm, anh phát hiện sức chịu đựng của mình đã đến cực hạn rồi. Đem tờ báo trong tay ném qua: "Cái này, em giải thích ra sao đây?" .

Tô Thiển ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh một cái, đem ánh mắt nhìn đến tờ báo đã bị anh bóp chặt đến không còn hình dáng, mí mắt hung hăng giật giật, có chút nhúc nhích.

Mẹ ơi, ngày đó cùng Vạn Dạ hai người đứng cùng nhau thắt dây giày, bị người ta chụp ảnh được, tư thế mập mờ, không trách được An Thần muốn nổi giận.

Chỉ là, cô một ý nghĩ muốn giải thích cũng không có, chỉ là đem tờ báo đặt lại, cao ngạo ngẩng đầu lên, khinh miệt nhìn anh một cái: "An tiên sinh tin sao?" .

An Thần lạnh lùng cười một tiếng, này, làm sao anh có thể không tin!

"Vậy anh muốn xử lý như thế nào? Đem tôi từ tầng 100 ném xuống ? Rồi tiêu diệt công ty của Vạn Dạ?" Tô Thiển cau mày, đôi tay ôm ngực, bình thản mở miệng.

An Thần cười thâm: "Em ngay cả giải thích cũng lười, đây mà gọi là giải thích sao?" .

Ở trong tâm trí của người phụ nữ này, anh cứ như vậy mà không có một chút địa vị nào, bất kể mình có phải là hiểu lầm hay không, cô một chút cũng không quan tâm đúng không?

Anh đem hết toàn lực đi bảo vệ tình yêu của mình, rất trân trọng nó, nhưng cuối cùng, trong mắt của cô đều chưa từng chân chân chính chính liếc nhìn anh một cái.

Vậy mà anh lại tin cô..., cái gì mà nhớ anh, cái gì mà thương anh, toàn bộ đều là lời dối trá!

Tô Thiển buồn cười, theo dõi anh hồi lâu mới mở miệng: "Em nếu nói đây không phải là sự thật , vậy anh có tin không?" .

An Thần nhíu mày, ánh mắt âm lãnh, lạnh lùng nói hai chữ: "Không tin! ! ! " .

Quả nhiên là như vậy, anh căn bản cũng không tin cô, bất kể là làm cái gì và nói gì, anh đều chỉ tin vào hai mắt của mình.

"Nếu là như vậy, em giải thích có ích lợi gì?" .

Tô Thiển vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, một bộ dáng không liên quan đến anh, bình thản mở miệng.

An Thần trong lòng lạnh như đang ở giữa mùa đông khắc nghiệt lại bị dội cho một gáo nước lạnh từ đầu đến chân, hít thở không thông, ngực phập phồng, cắn răng, trong lòng đau đớn tê liệt.

"Nếu như đem anh đổi lại là Vạn Dạ, đãi ngộ có thể hay không cũng giống anh ta?" .

Nắm đấm bị siết chặt nghe ken két, sau đó lại thả lỏng, gian nan mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Giữa chúng ta cứ như vậy đi!

Edit: Tiểu Mập

Nắm đấm bị siết chặt nghe ken két, sau đó lại thả lỏng, gian nan mở miệng.

Tô Thiển cúi đầu nhìn chân cùng đầu ngón tay của mình, khóe miệng khẽ mấp máy, cười lạnh: "Tin tôi thì không cần phải giải thích, không tin tôi cũng không cần phải giải thích!" .

An Thần ngẩn người, trên người muôn vàn lửa giận vào thời khắc này đã thiêu đốt đến cực hạn, nhìn cô đứng bên gương mặt lãnh đạm, làm thế nào cũng không bộc phát được lửa giận.

"Cho nên, tôi mới không tin tưởng em, Vạn tiên sinh mới là người tin tưởng em , anh ta và em mới là một đôi do trời đất tạo nên, giống như lời báo chí đã nói, trai tài gái sắc! ! ! " .

Đau lòng, hít thở có chút khó khăn, giống như muốn ngay lập tức bóp chết cô!

Bản thân phải mềm mỏng, anh cảm thấy vô cùng khó khăn?

Tô Thiên nhúc nhủ, cảm giác như mình đang trình diễn một vở kịch cầu huyết vậy, cầu huyết đầy tính bi kịch, mà mình, lại là nữ chính của vở kịch cầu huyết đó.

"Anh có thể đừng làm loạn được không? Anh cứ như vậy không tin em?" .

"Anh chỉ tin vào hai mắt của mình!" .

An Thần cắn chặt răng, hai mắt ánh hồng, đã sớm nói với cô không cho cô cùng người đàn ông khác tiếp xúc, không cho cùng người đàn ông khác tiếp xúc, nhất là cái gã họ Vạn đó, cô lại cố tình không nghe, đối với lời nói của anh trung ra bộ dáng mất mùa tai điếc, còn bị người ta bàn tán mập mờ gì đó, anh thật hận không được một phát bóp chết cô mới hả được hận.

Tô Thiên cười to hai tiếng đầy châm chọc, trong lòng phức tạp cùng khổ sở không thể nói ra, tay đặt lên ngực, phát hiện hô hấp có chút không thông.

Cầm lấy túi xách của mình, xoay người ra khỏi cửa phòng, từ xa truyền tới một câu nói: "Giữa chúng ta trước hết cứ vậy đi!" .

An Thần trong nháy mắt sắc mặt tối sầm lại, đứng ở trước cửa sổ sát đất, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng kiên quyết rời đi, trong ánh mắt, đang nổi lên một trận mưa to gió lớn.

Tô Thiên ra khỏi trang viên, gọi được một chiếc xe taxi sau một hồi nhăm nhăm, hồi tưởng lại khoảng thời gian cùng An Thần ở chung một chỗ hơn một năm qua, tựa hồ như mấy tháng gần đây anh cùng cô chưa từng cãi lộn qua, anh ngược lại ở khắp nơi cùng chiều cô, bất kể là ăn mặc, phương diện vật chất cũng chưa từng đối với mình hẹp hòi. Chính là tính khí quá xấu, quá bá đạo.

Bạn học hâm mộ cô có thể lấy được một người chồng có tiền, có quyền, mà lại là một thân soái ca, ở nơi này tắc đất tắt vàng, giá cả đắt đỏ, An Thần chính là một con rùa vàng chính hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Câu dẫn con riêng cũng có thể câu dẫn một cách quang minh chính đại!

Edit: Tiểu mập mập

Vào lúc này lại gặp phải Doãn Phi Phi đúng là một tình tiết cầu huyết ở ngoài đời thực mà, Tô Thiên nhất thời cảm thấy mình đúng là bị kịch.

"Quần áo của đàn ông? Theo tôi được biết, An Thần cũng không mặc đơn giản như vậy ? ? ? Hơn nữa, size cũng không đúng, chắc chắn, thật không biết cô làm vợ người ta như thế nào, cái gì cũng không biết." . Doãn Phi Phi khinh miệt nhìn Tô Thiên.

Tô Thiên nhếch miệng mỉm cười, cũng không có đáp lời, vẫn như cũ đợi nhân viên phục vụ đóng gói trả tiền.

"Tô Thiên cô thật là có bản lĩnh, từ trên tay người khác cướp đi người đàn ông của người ta nhưng vẫn có thể bình tĩnh, thông dong." . Doãn Phi Phi bị Tô Thiên phốt lờ, chợt cảm thấy trên mặt lúng túng, không khỏi tức giận mở miệng.

Bên cạnh còn có khách hàng khác, nghe được lời Doãn Phi Phi nói, nhanh chóng đem ánh mắt dò xét Tô Thiên, đối với việc giành đàn ông của người khác phụ nữ luôn bày tỏ lòng hiếu kỳ cực lớn, dù sao ở trên đời này, tiêu tam đi giành đàn ông của người khác vĩnh viễn phải chịu sự khinh bỉ của mọi người.

Tô Thiên buột miệng cười: "Doãn tiểu thư, tôi làm sao có được bản lĩnh như cô, câu dẫn con riêng của mình! ! ! " .

Lời vừa nói ra, đám người chung quanh bắt đầu chụm đầu bàn tán, Doãn Phi Phi nhất thời sắc mặt thay đổi cực kì khó coi, Tô Thiên này, thật sự làm cho người ta khó chịu.

"Cô." Doãn Phi Phi tức giận, đầu ngón tay run rẩy chỉ vào mặt Tô Thiên, một câu đầy đủ cũng không nói ra được.

Tô Thiên thờ dài một hơi, cô từ trước đến giờ người không đánh cô, cô không đánh người, nếu Doãn Phi Phi không biết xấu hổ ở nơi này cho cô mất mặt, cô cũng không cần phải tiếp tục nề mặt cô ta.

Cô, Tô Thiên, không phải là quả hồng mềm yếu, người khác muốn bắt nạt liền có thể bắt nạt? ?

Ra khỏi cửa hàng, Tô Thiển trực tiếp trở lại biệt thự.

Vạn Dạ thay quần áo xong, ra ngoài, Tô Thiển đã chuẩn bị xong hai tách cà phê, Tô Thiển nhú mồm liếc nhìn Vạn Dạ mặc quần áo thoải mái ở nhà, rũ bỏ đi hình tượng trên thương trường, lại có chút đẹp trai rạng ngời.

"Nhà em không có rượu, uống chút coffee đi." . Tô Thiển trên mặt nóng lên, không khỏi lại nghĩ tới sự kiện cả đêm uống rượu say kia.

Vạn Dạ nghe vậy liền cười thật khê, đưa tay tiếp nhận cà phê, ở đối diện cô mà ngồi xuống.

"Vạn đại thần làm sao biết em ở chỗ này?" . Cô cũng nhận ra đây không phải là ngẫu nhiên.

Vạn Dạ cười híp mắt uống một hớp cà phê, cổ họng khô khốc, lên tiếng : "Anh nói là ngẫu nhiên em có tin không?" .

Buổi chiều anh lái xe tới một hội nghị, lại không ngờ nhìn thấy Tô Thiển đứng ở trước cửa biệt thự, muốn thử vận khí một chút, không thể không nói, anh là vận khí tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hôm nào kéo cho em một xe cải trắng!

Edit: Tiểu mập mập

Tô Thiển cầm tách cà phê, tay run lên, nhìn Vạn Dạ, khóe mắt kéo ra.

"Thức ăn không tệ lắm, anh còn tưởng rằng em ở một mình sẽ ăn mì ăn liền đấy." . Vạn Dạ để cái tách xuống, rơi vào ánh mắt là hai đĩa thức ăn vẫn chưa đụng đến.

Một trứng chiên cà chua, một ốt xanh thịt băm, trong lòng nhói đau, những thứ này, thế nào cũng thật không có dinh dưỡng.

Tô Thiển vội ho một tiếng: "Ở nơi này thứ gì cũng đắt đỏ, có mì ăn liền để ăn cũng đã không tệ rồi, biết làm sao được? Cải trắng cũng đã ba đồng một cân, em chỉ là người dân bình thường, chỉ có thể nắm chặt dây lưng quần mà sống qua ngày." .

"Tiểu Thiển, có cần anh hôm nào kéo một xe cải trắng đến cho em?" . Nha đầu này, thật sự đáng yêu.

Tô Thiển khoát khoát đầu ngón tay: "Vậy cũng không cần!" .

Vạn Dạ đứng lên, đem hai đĩa thức ăn bung vào phòng bếp, dùng túi nhựa bọc lại, rất không khách khí đem bát đĩa cũng rửa, Tô Thiển sững sờ đứng ở cửa bếp, có chút rối rắm.

"Nha đầu, anh vẫn chưa có ăn cơm, em có thể hay không nể mặt anh một chút, theo cùng anh ăn cơm?" .

Tô Thiển 囧囧 lấy lại tinh thần: "Đương nhiên là em nguyện ý rồi!" .

Cùng nhau xuống lầu, mưa bên ngoài cũng chiều lòng người đã ngưng rơi, Vạn Dạ đem túi thức ăn đặt vào rãnh nước trước nhà, một chú chó săn cao ngang người lớn ve vầy đuôi chạy đến.

Tô Thiển sờ sờ cằm, đi theo ngồi xổm người xuống, lỗ mũi ề ề, chó săn là nhận ra được cô, trước kia thức ăn đều là Tô Thiển tự mình cho nó ăn, nhìn thấy Tô Thiển, thân thiết cọt cọt lui, một chút cũng không có bộ dạng của một con chó săn.

"Ta đi rồi, người lại vẫn còn ở đây. . ." bàn tay vuốt ve bộ lông của nó, Tô Thiển vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Đã sớm là vật còn người mất, có một số thứ, ngay cả khi vẫn còn ở lại, cũng mất đi mùi vị trong quá khứ.

"Tiểu Thiển. . ." . Vạn Dạ nhất thời lại cảm thấy mình đã làm một chuyện không tốt.

Vỗ nhẹ nhẹ đầu của nó, u oán nhìn anh: "Vạn đại thần, hiện tại cũng không phải là một bát canh cá, một bàn thịt kho tàu là có thể thỏa mãn được em" .

Vạn Dạ gật gật đầu: "Nữ vương tùy tiện chọn, không cần tiết kiệm tiền cho thuộc hạ." .

Chờ hai người Tô Thiển lên xe, Doãn Phi Phi mới từ khúc quanh nhô đầu ra, đi theo, nhìn người đàn ông kia mặc y phục Tô Thiển mới mua, Doãn Phi Phi không khỏi cười lạnh.

Tô Thiển! Tô Thiển! ! Cái người này chính là người phụ nữ trắng hoa.

Tới cửa khách sạn, Doãn Phi Phi gửi tấm hình cho An Thần, thuận tiện nhắn thêm mấy chữ, cô cũng không tin, cô không thể xử lý được người phụ nữ kia!

Cầm thực đơn trên tay, Tô Thiển vẻ mặt nhăn nhó một hồi, tuy nói món ăn ở khách sạn hơi đắt, nhưng là không cần thiết phải đắt như này chứ! Cô đột nhiên cảm thấy, để sống sót ở cái thế giới này phải, thật đúng là không dễ dàng!

Tùy tiện vài món ăn liền buông thực đơn xuống, nói là làm thịt anh, cũng chỉ là nói đùa.

Vạn Dạ cầm lấy thực đơn nhìn một hồi, liền cười, nha đầu này: "Tiểu Thiển là đau lòng cho anh làm ra tiền không dễ dàng sao?" .

Sau đó cùng nhân viên phục vụ gọi thêm vài món, lúc này mới hài lòng để thực đơn xuống.

Tô Thiển uống một chút nước trái cây, bình tĩnh nhìn anh một cái: "Nhiều như vậy, ăn hết sao?" .

Vạn Dạ cười: "Nghe nói khách sạn này làm đồ ăn rất ngon, ném thử một chút cho biết mùi vị." .

An Thần nhận được tin nhắn, đôi mắt đỏ ngầu phát ra một loại ánh sáng, tức muốn hộc máu.

Tô Thiển! Tô Thiển! ! Cái người này thật lẳng nhăng mà, mới bước ra khỏi cửa, liền không kịp chờ đợi cùng với gã họ Vạn ở chung với nhau rồi sao?

Cô cứ như vậy lòng như lửa đốt, không kịp đợi muốn cùng hắn cùng nhau phải không?

Không trách được cô cứ như thế quyết tuyệt rời khỏi, không trách được cô sao lại dễ dàng liền cùng anh nói ra chia tay, thì ra là, anh so ra lại thật kém xa người đàn ông kia.

Trong tay nắm điện thoại đến phát đau, An Thần răng môi đều phát run, trong lòng một mảnh lạnh như băng cùng tĩnh mịch.

Mặt đen lại tiến vào nhà để xe, anh muốn đi tìm cái người phụ nữ không tìm không phải ấy, anh muốn tóm cô trở lại, trói buộc cô cả đời, phản bội An Thần chỉ có một kết quả, đó là, sống không bằng chết! ! !

Anh thề! Không một ai có thể phản bội anh, anh cũng sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội đâm sau lưng, nhất là cái người phụ nữ lòng lang dạ sói ấy.

Một đường lái xe đến khách sạn Tinh Kì, vừa xuống xe đã nhìn thấy Doãn Phi Phi chờ ở một bên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Con mắt sắc, lại tôi mấy phần!

Edit: Tiểu mập mập

"An Thần, anh đã tới rồi sao." . Doãn Phi Phi đi lên, gờ tay muốn kéo cánh tay của anh.

An Thần né tránh, chán ghét nhíu mày một cái, biểu tình lạnh như băng: "Nếu lời cô nói không phải sự thật , tôi sẽ không xem cô là người phụ nữ bình thường mà đối đãi đâu!" .

Miệng đủ xấu, da mặt cũng đủ dày!

Doãn Phi Phi sắc mặt thay đổi, mắt tự nhiên thu tay về, nâng lên khóe môi: "Là thật hay giả, anh đi xem một chút không phải sẽ rõ ràng sao?" .

**

"Ừ, mùi vị quả thật khá tốt, đi theo Vạn đại thần, ngày nào cũng có thịt ăn!" . Tô Thiển lại múc hai muỗng canh vào trong bát, dáng vẻ hết sức ưu nhã.

Vạn Dạ nhìn chằm chằm gương mặt mềm mại của Tô Thiển, rốt cuộc vẫn phải không nhịn được đưa tay ra, Tô Thiển sợ né tránh ra xa, kiêng dè theo dõi anh.

Vạn Dạ buồn cười, lần nữa đưa tay ra lau mặt của cô: "Làm sao em lại giống một đứa trẻ như vậy, cơm này định giữ lại khi đói bụng ăn sao?" .

Tô Thiển cả mặt hồng lên, thật mất mặt, bất kể là ở trước mặt An Thần hay Vạn Dạ , cô luôn là giống như một đứa trẻ nhỏ.

Lúng túng cười cười, tiếp tục cúi đầu ăn canh.

"Các người đang làm gì?" . Một tiếng nói không quá hài hòa lại làm cho người nghe dị thường chói tai, rồi lại mang theo mấy phần nhìn có chút hả hê.

Tô Thiển cùng Vạn Dạ cùng nhau quay lại nhìn đằng sau, sắc mặt nhanh chóng cứng đờ.

"Tô Thiển, cô lại dám cầm sừng An Thần, thật không biết xấu hổ?" . Doãn Phi Phi nhìn cô có chút hả hê, rất có cảm giác bất gian tại trận. Tô Thiển ánh mắt vẫn dừng lại trên người An Thần, sắc mặt cứng đờ, thoáng qua rồi biến mất.

"Doãn tiểu thư, cô đã nhìn thấy An Thần trên đầu đội nón xanh rồi hả ? Chuyện của tôi, cô có tư cách gì mà chỉ trích?" . Bình tĩnh buông bát đĩa xuống, trong mắt thoáng qua một tia bèn nhọn.

"Tô Thiển, cô thật là có bản lĩnh, quần áo này, tôi còn tưởng rằng là cô mua cho An Thần, a, cô cũng thật là có mảnh khảnh không biết xấu hổ. . .".

Chát —

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên cắt đứt lời nói bèn nhọn của Doãn Phi Phi, Tô Thiển mặt lạnh, tay có chút đau: "Miệng đủ xấu, da mặt cũng đủ dày!" .

"Cô, cô dám đánh tôi ! !" . Doãn Phi Phi hoàn toàn không dám tin, mình bị quăng một cái bạt tai như vậy, bộ mặt không dám tin nhìn chằm chằm Tô Thiển.

Cô Doãn Phi Phi, sống 21 năm, cho tới bây giờ, không có bị người dám động tới, ngay cả là ba mẹ cũng không đánh đến một đầu ngón tay, hôm nay, cư nhiên lại bị một tiểu nha đầu đánh.

Tức không chịu được, đoán chừng tùy tiện đối lại là một thiên kim tiểu thư cũng chịu không được, lập tức phản ứng lại liền hướng Tô Thiển vung lên bạt tai.

Cũng trong lúc đó, hai cánh tay hung hăng bắt được, An Thần cùng Vạn Dạ!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Ai dám động đến người phụ nữ tôi

Edit: Tiểu mập mập

Cũng trong lúc đó, hai cánh tay hung hăng bắt được, An Thần cùng Vạn Dạ!

Hai người cùng đứng nhìn nhau, trong mắt không có một tia hảo cảm, trong ánh mắt An Thần gió lớn nâng lên đến cấp 12 , khóe môi nhếch lên giống như Diêm Vương đang cười.

Vạn Dạ cũng là vẻ mặt tức giận.

Cũng trong lúc đó Doãn Phi Phi bị hất ra, lao đảo vài cái, ngã nhào trên mặt đất.

"Người phụ nữ của tôi, ai dám động đến một đầu ngón tay của cô ấy! ! !" .

Hồi lâu, An Thần hừ lạnh, từ hơi thở phun ra một câu nói như vậy.

Nheo lại đôi mắt dạo bước đến bên cạnh Tô Thiển, giờ cánh tay lên đem địa phương vừa bị Vạn Dạ chạm qua lau đi lau lại, Tô Thiển không kịp né tránh, cảm bị nắm lấy không thể động đậy, cho đến khi mặt cô đỏ lên mới buông ra.

Tô Thiển cẩn thận theo dõi ánh mắt của anh, không hiểu anh rốt cuộc muốn làm gì, mình cũng đã nói chia tay, anh còn không có tính toán bỏ qua cho mình?

Một tay ôm lấy cô giam cầm vào trong ngực, ánh mắt hung ác như sói liếc nhìn Vạn Dạ, sắc bén giống như một con dao, Vạn Dạ ngược lại mặt không đổi sắc.

"An thiếu gia cứ như vậy không thể rời bỏ Tiểu Thiển, đến mức cô ấy cùng bằng hữu ăn một bữa cơm cũng muốn đến nhìn chằm chằm

Vạn Dạ đối với An Thần thật sự không có cảm tình gì, có lẽ Tô Thiển là nguyên nhân, hay là vì nguyên nhân khác, cảm giác không phải là An Thần, nhưng mà anh thật phần hiểu rõ nguyên nhân vì anh coi hán như tình địch, tình địch gặp mặt, tự nhiên hết sức đỏ mắt!

An Thần lạnh lùng nhấc môi, dờn đi đôi mắt, nhẹ nhàng nâng nâng cằm Tô Thiển, hôn xuống, hừ lạnh: "Vạn tiên sinh, ăn một bữa cơm, không cần thiết đối với người phụ nữ của tôi động tay động chân đi!" .

Nói xong, ôm Tô Thiển càng chặt, cánh tay để ở ngang hông lực lại tăng thêm mấy phần, tròn mắt phóng hỏa, bốc lửa, càng lúc càng lớn.

Vạn Dạ, không thể giữ, lại không thể giết! Anh đứng ra xử lý ngược lại lại khó khăn vô cùng.

Tô Thiển không được tự nhiên đặt tay lên bàn tay của anh, đã dùng hết sức cũng không thể đem móng vuốt kia dờn đi nửa phần, bực mình, buồn bã nhìn chăm chăm hai người như nước lửa không ai nhường ai.

"An Thần, mọi việc không phải như anh nghĩ!" . Cô nhìn đến An Thần liền nhức đầu, nhìn thấy An Thần cùng Vạn Dạ hai người ở chung một chỗ dạ dày liền lập tức đau.

"Không phải như vậy? thế thì là thế nào. Lần thứ nhất có thể là trùng hợp, hai lần ba lượt cũng có thể nói là trùng hợp sao?" Híp híp mắt: "Tô Thiển, em cứ như vậy mà không để ý cảm nhận của anh? Em cứ như vậy mà chờ đợi không kịp muốn cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, là ai cho em lá gan to như vậy, dám cầm sừng tanh! Tô Thiển, anh có chưa nói với em, mắt của em, mũi của em, miệng của em, thân thể em tất cả tất cả đều là của An Thần anh, không có lệnh của anh, ai cũng không thể đụng vào, bao gồm chính em!" .

Cô thật hận loại bá đạo không có đạo lý này của anh.

Tô Thiển chắc lưỡi, bị anh liên tiếp dùng lời nói bá đạo làm cho khiếp sợ, đã phản ứng không kịp.

Vạn Dạ cau mày, người này là thiếu gia cao cao tại thượng, thật không thích hợp với tính tình lãnh đạm của Tô Thiển.

"An thiếu gia, tôi thích Tô Thiển, điểm này tôi cũng không phủ nhận, nhưng Tô Thiển vẫn coi tôi là bạn bè, bạn bè cùng nhau ăn cơm không coi là vượt quá phép tắc chứ? Anh việc gì phải tức giận như vậy

Vạn Dạ đột nhiên cảm thấy có chút thất bại, nếu là Tô Thiển đối với anh có một chút xú tình cảm, anh nhất định không chút do dự mạng cô đi!

An Thần chân mày không nhịn được nhíu lại, trên mặt viết bốn thật to chữ — tôi rất khó chịu!

Anh khó chịu, nhất là bởi vì có người muốn đánh người phụ nữ của anh, thật đúng là không thoải mái, vậy cũng chỉ có một loại kết quả — đại khai sát giới! ! !

Một giây kế tiếp, quả đấm đã không có dấu hiệu nào vung lên, chỉ nghe phịch một tiếng, Vạn Dạ kêu lên một tiếng liền ngã xuống đất, khoe miệng tràn ra máu tươi.

Tô Thiển trong bụng hung hăng run lên, đẩy An Thần ra, chạy tới bên Vạn Dạ.

"Vạn Dạ, anh làm sao vậy?" . Nhẹ nhàng đụng vào khoe miệng đang rỉ máu, tức giận hướng An Thần quát lên: "Anh đến tốt cùng muốn như thế nào? An Thần, anh luôn là cái bộ dáng này, không biết rõ tình huống liền nổi giận, em quả thật đã chịu đủ anh rồi." .

Cô tức giận, thật tức giận, cô cho phép anh thỉnh thoảng phát ra tính khí dấm chua, không có nghĩa là cô sẽ luôn luôn dễ dàng tha thứ, anh vẫn như cũ cố tình gây sự.

"Tô Thiển, em quay lại đây cho anh!" . Nhìn chăm chăm vào bàn tay nhỏ bé đang vuốt khoe miệng Vạn Dạ, An Thần trong nháy mắt mặt liền đen.

Doãn Phi Phi đứng ở một bên ôm ngực xem kịch vui, khoe miệng nâng lên lạnh lùng nụ cười, Tô Thiển, cô xong đời! ! !

"Anh không sao." , Vạn Dạ đứng dậy, bàn tay đang nắm lại thả lỏng ra, sờ soạn một bên mép máu tươi, cười lạnh: "Anh ngoại trừ dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, còn có thể làm gì? Anh không tin Tô Thiển như vậy, liền buông tay đi, có lẽ anh phải ngày ngày canh giữ một tắc cũng không rời Tô Thiển, như vậy, anh mới sẽ không nghi thần nghi quỷ!" .

"Đừng nói ahhh... em đưa đưa anh đến bệnh viện!" . Tô Thiển không hề xem qua An Thần, cô hiện tại đầy bụng tức giận, sợ ở lại thêm một giây cô sẽ bốc hỏa mất, ở nơi này mà mất đi phong độ.

An Thần trong đáy mắt lộ ra nẩy phần nguy hiểm, nắm đấm nghiến chặt vang lên ken két, một lần nữa lạnh lùng nói từng chữ: "Anh cho em ba mươi giây, lập tức đến bên cạnh anh, nếu không, anh không biết anh sẽ làm chuyện gì không tốt!" .

Tô Thiển chán ghét nhũn mày, cô cực hận loại bá đạo, không có đạo lý chút nào này của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Bạo lực,sức mạnh quá tàn ác.

Tô Thiển chán ghét nhũu mày, cô ghét loại bá đạo không có lý lẽ như hắn.

“Chúng ta đi thôi” cô không nhìn tới vẻ mặt trầm lặng khó đoán của người đàn ông trước mặt. Tô Thiển cùng Vạn Dạ đi tới cửa.

An Thần vẫn nhanh hơn cô một bước, trong tận đáy mắt sâu thẳm kia không thể nào nhận ra sự trầm lặng u ám, dùng một tay nâng cằm cô lên, lần này dùng sức khá mạnh rất hung hăng không có nhẹ nhàng nương tay “Tô Thiển, anh với Vạn Dạ, em chọn đi là anh hay là anh ta?”

Tô Thiển đau mặt hơi nhăn lại. Vạn Dạ cả kinh biến sắc,người đàn ông này thật sự quá mạnh mẽ. Đứng trước mặt người đàn ông này, anh không giấu được sự tự ti, xấu hổ, càng không muốn thân thiết với anh ta. Nên chỉ có thể nhìn hắn hét to “anh làm cô ấy đau rồi đó”

An Thần hơi thả lỏng cơ thể, trong mắt lạnh lẽo như băng,chợt có một chút tia ấm áp.“Nếu em bây giờ đi theo anh ta, thì sau này hãy trốn thật xa, càng không cần xuất hiện trước mặt anh. Em phải hiểu rõ rằng ,người của Ám Dạ tôi, một khi đã phản bội thì sẽ không có ngày nào trôi qua sống êm đẹp được đâu”

Đây là lời nhắc nhở, cũng như cảnh cáo, tuyệt đối không phải chỉ nói mà thôi

Tô Thiển nắm bàn tay đang siết chặt của An Thần nhìn thẳng anh bằng ánh mắt tức giận đến tột cùng, trong lòng đau khổ, lỗ mũi đầy chua xót “Anh là đang uy hiếp em?”

Trán An Thần nổi đầy gân xanh, trong đáy mắt lóe lên ngọn lửa cay độc thét lên “Nói, rốt cuộc em chọn ai?”

Về đau khổ trên gương mặt cô chợt biến mất, cô cười phá lên “An Thần em không yêu anh, một chút cũng không có, anh buông tha cho em đi, xem như em cầu xin anh đó!”

An Thần tức tối chút nữa là phun cả ngụm máu tươi,thật hận là không thể bóp chết cô hoặc cùng chết với cô cho xong chuyện

Nhìn vào cô như vậy một hồi lâu,rồi vô lực buông lỏng cánh tay, giống như là mất hết sức sống “đi” anh sợ nếu còn nhìn thấy cô chắc anh có lẽ thật sự bóp chết cô. Anh đã điên thật rồi,thật sự cô đã làm anh tức giận đến điên. Rõ ràng là cô sai,tại sao lại có thể không nhận lỗi của bản thân.

Biết rõ ràng cô không thương mình vậy tại sao cứ hi vọng xa vời rằng cô có thể sống mãi bên cạnh mình,An Thần đây là điều mà người muốn tìm kiếm sao

Người phụ nữ này nếu không có gì đáng sao người lại yêu cô ấy, không đáng sao lại thương cô ấy,đúng là người không tìm không phôi,không cần yêu thương, không cần bận tâm nữa. cô thật đã quá sai.

Thân ảnh của anh chớp mắt đã biến mất sau khúc quanh. An Thần khẽ nhắm mắt lại. xưa nay chưa từng đau lòng, ma nay từ tận đáy lòng tràn ra một nỗi đau. Thật đúng là nỗi đau khắc cốt mà.

“Anh có sao không” Diệp phi phi vội vàng đi đến, không ngờ một lần nữa bị An Thần túm lấy người vứt ra ngoài “Cô cũng cút ngay đi cho tôi, nếu còn cả gan xuất hiện trước mặt tôi thì tự gánh hậu quả”

Diệp Phi Phi khẽ rung sợ, ngượng ngừng rút tay về,mắt chứa đầy nước,cắn chặt môi không dám khóc,cô như vậy mà khiến người khác chán ghét sao?

Cô kém người phụ nữ kia ở điểm nào? Cô vì anh mà đòi sống đòi chết, còn anh thì vì cô ta mà chết đi sống lại, đây đúng chuyện buồn cười nhất đây.

An Thần mũi đầy hơi nước, trong lòng lửa giận không ngừng thiêu đốt khó có thể mà ức chế được, trong mắt đen màu thạch anh kia như đang không ngừng tóe lửa,một cái cũng không thêm nhìn Diệp phi phi, xoay người loạn choạng nghiêng ngã rồi khỏi khách sạn.

Lúc này nhân viên phục vụ run rẩy, cảm hóa đơn đưa cho Diệp phi phi “Chị vui lòng thanh toán hóa đơn ạ!”

++++++

Biệt thự tô gia.

Tô Thiển cẩn thận giúp Vạn Dạ bôi thuốc trong mắt tràn đầy sự áy náy “Thật xin lỗi”

Cô giống như một con nhím mang gai độc, đến gần cô đều bị chính gai nhọn đó làm cho thương tích đầy mình. Cô thật là mang tội mà,

Vạn Dạ khẽ mỉm cười,trong đôi mắt chứa đầy những cảm xúc phức tạp,đầu biết rõ rằng cô không có tình cảm với mình,nhưng không ngờ cô lại lựa cho ra đi cùng mình,thật mừng rỡ đây không phải là mình còn hi vọng sao.

“Sau này em muốn làm gì?” Chia tay An Thần cũng tốt,anh ta không thích hợp với Tô Thiển, ít ra anh cảm thấy như vậy.

Tô Thiển mang thuốc còn lại cất vào tủ, cup nứt xuống mở miệng “Yên lặng một thời gian trước rồi tính sau, không cần nóng vội sau này phải làm gì, như thế nào”

Công việc thì lúc nào cũng có,cô hiện tại sống một mình không lo cả nhà không có cơm ăn, những việc kia quan tâm làm gì.

Vạn Dạ im lặng, không lo lắng cô không có cơm ăn, cô bé này tính thương người sao thấp như vậy chứ

Đêm hơi khuya, Vạn Dạ một mình ra về, ít nhất anh nghĩ cần phải giữ vững phong độ quân tử của mình trước mặt người phụ nữ mình yêu chứ

Tô Thiên tiễn anh ra cửa lớn, sau đó mới kéo thân mình một mình vào phòng tắm,vặn vòi sen thật mạnh như muốn dùng nước cuốn hết những xui xẻo trong ngày.

Trên da thịt còn loáng thoáng những dấu vết mờ đậm màu đỏ giống như dấu vết kích tình hôm đó

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Trèo càng cao, ngã càng đau

Editor:Rubymeomeo.

Tô Thiên cười khổ,xem đi, thì ra người cũng chỉ là một đám phụ, người cũng khát vọng thân thể anh ta.

Đem thân mình che đậy cẩn thận,chân không bước vào phòng tắm,ánh mắt liếc qua điện thoại, mờ mịt, vẫn là hơn mười cuộc gọi nhỡ của An Thần và Nhiễm Mạn.

Dùng chân đem người quần thật kĩ, gọi lại cho Nhiễm Mạn.

Giống như không cần suy nghĩ, trực tiếp đưa máy ra xa lỗ tai, tiếng hét chói tai vang lên, một lúc sau mới dám kê tai vào nghe.

“MiMi nha, bình tĩnh đi, lớn tiếng kêu như vậy, cổ họng không đau sao?”

Mở ra laptop,Tô thiên bật Chat Mesenger.

“Biến, Tô Thiên,đừng khiến cho lão nương nhìn thấy người,người rớt cục chết chỗ nào rồi?”

Bên kia, Nhiễm Mạn mặt đỏ phừng phừng,vừa rống giận vừa tránh né bàn tay quấy rối của Bàn Tử.

“Mình đang ở nhà rồi, lúc nào rảnh rồi tới tìm mình.Dù sao mình đều ở nhà,hai ngày nữa sẽ đổi số, lúc đó sẽ nói cho cậu”.

Cúp điện thoại, Tô Thiên vô lực khép lại laptop,hít hít mấy hơi, nằm xuống,đầu hỗn loạn

“Lão Đại, đã theo lời của anh, dùng mọi biện pháp áp chế công ty quảng cáo Thiên Diện, Bước tiếp theo anh muốn thế nào?” Dạ Thương đứng sau lưng An Thần, không một tia cảm xúc hỏi.

An Thần vung bút ở trên văn kiện kí lên tên mình, ném tới trên tay Dạ Thương:” Cho anh thời gian một ngày, tôi muốn có công ty này”.

Khóe môi lạnh lùng nhếch lên, phản bội anh, thì sẽ phải trả giá thật lớn,anh muốn cô phải tự đến cầu xin anh.

Cầu xin anh tha cho tên họ Vạn, thậm chí cầu xin để lần nữa trở lại bên cạnh anh.

An Thần anh là kẻ dễ nói chuyện vậy sao?

Cô muốn chia tay liền chia tay, cô coi anh là cái gì?

Trong lúc đó, nội bộ công ty Thiên Diện vô cùng hỗn loạn, các nhân viên tâm thần bất an, chỉ có một người lạnh nhạt ngồi trên ghế tổng tài,mặt không biểu cảm đem văn kiện trên tay đưa cho người đàn ông đối diện.

“Vạn Tổng, mời kí,công ty này đã chỉ còn là một cái vỏ trống rỗng rồi...”

Những người này cũng là lạnh lùng, nhìn quán đại khởi đại lạc, Đại Hi Đại Bi, ngay cả một thương nghiệp tiếng tăm lừng lẫy, Vạn Dạ Vạn tổng tài,cũng phải gặp ngày phá sản, cho nên ngàn vạn lần không nên cảm thấy một ngày kia mình có chút địa vị, có tiền có quyền, liền đắc ý, không phải có câu : Trèo càng cao ngã càng đau hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Bi Cực Sinh vui mừng Vạn đại thần!

Vạn Dạ liếc mắt nhìn về phía người đàn ông đang cầm một xấp văn kiện, khóe miệng khẽ nhếch. Nếu đã như vậy, có thể làm cho An Thần buông tha Tô Thiên, anh liền cảm thấy đáng giá!

Tô Thiên tỉnh tỉnh ra sao, sợ rằng chỉ có anh hiểu rõ, An Thần dùng phương pháp cực đoan này trả thù, Tô Thiên là cực kì chán ghét.

Nhận lấy văn kiện, bình tĩnh mở nắp bút, soạn soạn kí lên tên mình, đứng lên, bình tĩnh như cũ.

Thậm chí trên mặt có một chút gì đó vui vẻ!

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau, giống như chưa từng nhìn thấy tình huống này, có người phá sản mà lại vui vẻ vậy sao?

“Vạn tiên sinh, anh có 6 giờ đồng hồ để giao nộp tòa nhà này, tối nay đúng 6 giờ, tòa án sẽ phong tỏa nó”.

Không dài dòng, Vạn Dạ chính là đi ra khỏi tòa nhà.

Vạn Dạ vẫn cười, anh cảm thấy ánh bình minh đã tới với anh rồi.

Thông báo đơn giản đem tình huống công ty hiện giờ nói lại một lần, không nhìn đến vài nhân viên vì mất việc mà nổi điên, đập cửa xông ra ngoài.

Anh cũng không phải người vô tình, dẫu sao những nhân viên này đã đi theo anh khá lâu, nhiều hay ít cũng phải lấy cho họ khoản bồi thường, họ còn trẻ và có năng lực, không ngại không có việc làm cùng cơm ăn.

Lấy ra điện thoại, gọi cho mấy người anh em tốt: “Hôm nay thoải mái uống, tôi mời khách...”

Bánh

Vạn Dạ để mạnh chai rượu lên bàn: “Uống!”. Nụ cười trên mặt vẫn không giảm.

Bên cạnh anh, Lỗ Kiệt và Tịch Diệp như nhìn đến quái vật, hồi lâu, Tịch Diệp mới lên tiếng: “Anh bạn, bọn tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng mà...”

Vì sao không trưng ra tức giận cùng căm tức?

Vạn Dạ cười mà không nói, tâm tình vô cùng thoải mái, cho dù Tô Thiên chưa trở thành cô dâu của anh, nhưng anh xác định, khi cô biết việc An Thần làm, muốn cô trở lại bên cạnh hẳn là điều không thể.

Mọi người nói anh điên cũng được, dễ dàng thỏa mãn cũng được, chỉ cần có được Tiểu Thiên, bảo anh trả giá cao thế nào cũng không sao, huống chi chỉ là một công ty trong nước nhỏ nhỏ?

Tiếp tục mở ra một chai bia, bên môi cười càng lúc càng lớn, làm cho hai người bên cạnh trân trối nhìn nhau.

Lỗ Kiệt chép miệng: “Tôi xem anh là quá buồn sinh ra vui mừng.”

Một đời phong vân Vạn đại thần, cuối cùng cũng dẫm phải mộ phần tình yêu.

Tịch Diệp giật giật khóe miệng một cước đá bay hân, tức giận mắng: “Người có thể không dùng loạn thành ngữ được ko?”

Buồn quá hóa vui, này mà cũng nói được!

“Anh bạn, người cùng An thiếu gia dành phụ nữ, người nghĩ người thắng được bao nhiêu?”

Tịch Diệp lắc trong tay chén rượu, không nhìn được muốn than thở, tiền nhiều như vậy sao chỉ uống bia?

Vạn Dạ mỉm cười uống một ngụm: “Am Dạ thế lực quả thật cường đại, nhưng không đại biểu chúng ta so với họ thua kém! Đối với Tô Thiên, thứ tôi muốn chính là lòng của cô ấy, nếu cô ấy không yêu tôi, tất cả đều trở thành vô nghĩa.”

Anh tôn trọng tình cảm của cô, nếu cô yêu An Thần, anh sẽ chúc phúc cho cô, còn trước lúc đó, anh phải vì mình mà tranh thủ.

Lỗ Kiệt nhìn Tịch Diệp cùng nhau lắc đầu thờ dài, một đời phong vân Vạn đại thần, cuối cùng cũng dẫm phải mộ phần tình yêu, thật là khiến cho mọi nữ đồng bào bóp cổ tay thờ dài.

Bên trong tiệm thuốc,Tô Thiển cầm mấy hộp thuốc hạ sốt,không chú ý nhìn qua sạp báo, ngón tay không khỏi run lên.

Trên báo viết công ty Thiên Diệp bị Am Dạ thu mua,Tô thiển mạnh suy nghĩ, vốn đầu óc hỗn loạn giờ đây có loại cảm giác hôn mê.

Trần định lại thân thể,vội lấy điện thoại gọi cho Vạn Dạ.

Cúp điện thoại, một cỗ lừa giận đem cả người bao vây,xem ra An Thần đã bắt đầu trả thù, từ bằng hữu của cô trả thù!

Cô không biết giờ đây có cái gì cảm giác, tức giận , bi thương, hoặc là cả hai.

Cô đã nói, cô làm sai cô sẽ là người gánh chịu,nếu có người dám ra tay với bằng hữu của cô, cô thề sẽ sống chết với người đó!

Nhưng, cô có cái gì để cùng người ta đấu?

Người ta là đức vua cao cao tại thượng, cô chỉ là con kiến sống bám vào anh, chỉ có thể mặc anh định đoạt,không cho phép kháng cự, không cho phép chạy trốn.

Chỉ cần anh muốn, tùy thời có thể bóp chết cô!

Trên thực tế, cô chỉ có thể nghe lời anh thỏa hiệp, mới không làm cho bằng hữu bên cạnh gặp nạn.

Tại sao cô có thể ích kỉ như vậy,tại sao có thể vì chính mình mà làm hại những người xung quanh chịu thương tổn!

“Tiểu thư, lấy cái này sao?...”

Yêu suốt mười năm, đáp lại anh đến tận cùng là cái gì?

“Tiểu thư....”

Trên đường cái,Tô Thiển nghe điện thoại, cười lạnh:”An tiên sinh, rốt cục anh muốn thế nào?”

An Thần sắc mặt lạnh lùng ngồi trên ghế tựa:”Xem ra em đã biết”.

Kéo kéo lại cả vạt, thanh âm của anh trống rỗng mà cứng ngắc:” Thế nào? Em định cứ nhìn hấn ta đau khổ mất đi công ty bao năm gây dựng hay sao? Chẳng phải em rất trọng nghĩa hay sao? Cũng tính toán phải giúp hấn?”

Tô Thiển im lặng,trong đầu tính toán làm thế nào khiến cho An Thần đem Thiên Diệp trả lại.

“Tôi phải làm sao anh mới bằng lòng bỏ qua cho Vạn Dạ? An Thần,tôi chẳng phải đã nói với anh,chúng ta chia tay, hậu quả tôi chịu, anh muốn bóp chết tôi thì bóp chết tôi, việc gì phải nhằm vào bằng hữu của tôi?”

Má ơi, nếu cô có thực lực đó, cô nghĩ rất muốn bóp chết anh!

An Thần nhẹ nhàng chuyển động chiếc ghế,gỗ gõ ngón tay lên mặt bàn,khóe miệng kéo lên một nụ cười châm chọc.

Người phụ nữ này,có phải cô nghĩ rằng anh không dám bóp chết cô?

Anh đúng là muốn làm vậy, ngay thời điểm cô chọn người đàn ông khác, anh đã muốn cùng cô đồng quy vu tận, xong hết mọi chuyện.

“Làm tình nhân của tôi!”

Là tình nhân, không phải người phụ nữ ở bên anh nữa, người đàn bà không tim không phổi này không đáng.

“Cái gì???.....”

Tô Thiển khẽ há miệng,tình nhân?

An Thần hừ lạnh,di chuyển thân thể, không cần nhìn cũng biết bên kia phản ứng thế nào.

"Đúng, tình nhân, làm tình nhân của tôi, tôi liền bỏ qua cho hấn ta, em không phải hỏi kỳ hạn, tôi chơi đủ thì sẽ bỏ , tôi hi vọng đêm nay gặp lại em . . .".

Trực tiếp cúp điện thoại, anh tràn đầy tự tin, cô sẽ không cự tuyệt!

Tô Thiển sửng sờ nhìn màn hình điện thoại báo kết thúc cuộc gọi,hắn không thể đem nó quăng vào sọt rác,khôn kiếp ghê tởm,anh coi cô là gì?

Tình nhân? Tình nhân thật sao?

Mỗi lần vấp và đề xuống tâm tình, không muốn chỉ vì hai câu của anh mà lại bốc hỏa, cô muốn gào lên, gào lên thật to! « Chương sauChương tiếp »
Tham gia cuộc thi dịch truyện giải thưởng trị giá 60 triệu đồng

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Đi chết đi ! có quỷ mới làm tình nhân của anh

Edit: Hạ Băng

Anh ta cứ nói như thế thì cho rằng chắc chắn mình sẽ đáp ứng, rốt cuộc là anh đối với bản thân quá tự tin hay anh đối với cô quá yên tâm đây.

Khốn kiếp anh đi chết đi, có quỷ mới phải làm tình nhân của anh!

Tô Thiên tức giận che lồng ngực của mình, cô mơ hồ cảm thấy trong cơ thể có chỗ nào đó đang bị thương, cô cùng An Thần đang trong giai đoạn đỉnh điểm của sự mâu thuẫn

Về đến nhà, cô liền đem tất cả thuốc đều vứt đi, thuốc tốt thì có ích lợi gì, còn không phải là lần nữa bị người khác lợi dụng sao? Thay vì còn sống bị người khác uy hiếp thì chết không phải là xong mọi chuyện sao. Cô nghĩ sao thì làm vậy, thay quần áo xong vui vẻ vào trong chăn, chuyện gì cũng không muốn nghĩ. Nhưng trên thực tế cơ thể cô bắt đầu nóng lên rất khó chịu, đôi môi cũng vì thế mà tái đi.

Ban đêm, Vạn Dạ chạy thẳng đến nhà Tô Thiên bởi vì anh gọi tới mười mấy cuộc điện thoại cũng không có ai chịu nghe máy. Lúc này anh nghĩ Tô Thiên gặp chuyện không may rồi.

Khi tới cửa nhà Tô Thiên mặc dù anh gõ thế nào bên trong cũng không có động tĩnh gì, gọi điện thoại anh còn mơ hồ nghe thấy tiếng chuông reo, Vạn Dạ càng lo lắng cho Tô Thiên hơn. tình cơ anh thấy cửa sổ phòng Tô Thiên không đóng

Lập tức anh hoạt động gân cốt một chút, dùng sức trèo lên cửa sổ vào phòng. Cho dù có ai nhìn thấy cũng không ngờ rằng bình thường Vạn đại thần hào hoa phong nhã lại có 1 thân trắng kiện như vậy

Lúc Vạn Dạ vào phòng đứng trước giường mắt thấy sắc mặt Tô Thiên trắng bệch, đôi môi thì khô khốc không giống như ngày thường ướt át kiều diễm. Anh vươn tay thăm dò trán cô, nóng đến nỗi làm cho anh rút tay về

Anh nhìn thấy trong thùng rác bên trong thùng rác có thuốc cảm. anh biết rằng đó là do Tô Thiên vứt đi.

Anh ngồi xuống bên cạnh gọi cô mấy tiếng nhưng Tô Thiên vẫn không hề mở mắt ra.

Vạn Dạ mắng một tiếng: “Đáng chết “

Lập tức ôm lấy Tô Thiên đang bất tỉnh chạy thẳng ra ngoài. Trong lòng mắng “ nha đầu này tại sao nóng lợi hại như vậy mà không đi bác sĩ, tại sao lại đem thuốc bỏ đi?”

Tay đang ôm cô cũng run lên và tâm cũng đau lên từng hồi. Chưa có người nào có thể làm rung động trái tim anh. Tô Thiên cũng như thế, Vạn Dạ vô cùng lo lắng nên không thể nhận ra tình cảm của mình đã không thể tự kiềm chế được.

Bên trong bệnh viện, Vạn Dạ bị cách ly ở bên ngoài phòng mổ. tất cả tâm trạng nóng nảy, bất an, chờ đợi, lòng dạ độc ác đều ở chung một chỗ.

Anh để tay vào trong túi quần đi qua đi lại ở hành lang bệnh viện, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn đèn phòng cấp cứu.

Đáng chết, thế nào còn chưa ra?

Dựa lưng vào tường, anh bắt đầu suy nghĩ có thể hay không cùng việc thu mua công ty anh có liên quan, nha đầu này sẽ không vô duyên vô cớ lấy thân thể mình ra đùa giỡn, chỉ vì tức giận cái gì cô cũng có thể làm ra.

Vạn Dạ nắm chặt tay thành nắm đấm, giờ phút này anh thật đối với An Thần hận nghiêng răng nghiêng lợi. từ trước tới giờ anh chưa trải qua loại hận ý mãnh liệt như thế.

Hiện tại căn bản anh không thêm nghĩ tới việc Ám Dạ thu mua công ty quảng cáo đối với việc anh theo đuổi Tô Thiên có hay không có chỗ tốt, anh chỉ muốn Tô Thiên sống thật tốt. Điều đó đối với anh quan trọng hơn bất cứ cái gì. Nếu Tô Thiên bởi vì việc này mà xảy ra điều gì bất lợi anh liều chết cũng đem An thần xử lý!!!

Cũng trong lúc đó, An Thần nhận được điện thoại của bệnh viện số 1 S thị thông báo Tô Thiên sốt cao đang hôn mê

Sắc mặt An Thần Trong giây lát lạnh xuống, người phụ nữ này không biết chăm sóc tốt bản thân hay sao?.Rõ ràng không muốn đau lòng cho người phụ nữ không tìm không phối đó như nghe cô ngã bệnh lại không nhận được mà phập phồng lo sợ.

Sốt cao hôn mê? Đã có Chuyện gì xảy ra?

Thời điểm buổi chiều gọi điện không phải cùng mình la to hét lớn sao? Sao trong nháy mắt liền sốt cao đến nỗi hôn mê , người phụ nữ này định đem bản thân dày vò cho đến chết mới được sao?

An Thần chạy tới bệnh viện vừa đúng lúc Tô Thiên được đẩy ra ngoài, thật ra thì cũng không có việc gì lớn, chính là cảm mạo phát sốt bình thường, lại bị mất nước mà thôi,

Bởi vì đây là người phụ nữ của An thiếu gia, nên mấy vị bác sĩ đem thân thể cô kiểm tra kĩ lại một chút. Sau khi xác định không có việc gì lớn mới sờ soạng thấy mình đã một thân mồ hôi

Từ sau khi sự việc dị ứng phấn hoa, An thiếu gia đã cùng các bệnh viện lớn nói qua chỉ cần Tô tiểu thư không có cùng mình đi tới bệnh viện thì phải trước tiên gọi điện thông báo cho anh.

Như vậy có thể thấy được An thiếu gia quan tâm Tô tiểu thư đến trình độ nào!

Liếc thấy Vạn Dạ một bên lo lắng cau mày, khí tức của An Thần từ trong ngực tỏa ra ngoài

An Thần một đường đi thẳng tới đẩy Vạn Dạ và hộ sĩ ra, cúi người xuống ôm lấy Tô Thiên còn đang mê man đi thẳng ra ngoài

Vẫn câu nói trước kia của anh, ngoại trừ chính anh bồi dưỡng bác sĩ ra ai anh cũng không tin được.

Lần này Vạn Dạ kịp thời ngăn cản anh, nhìn người phụ nữ trong ngực anh một cái rồi lần nữa ngược ánh mắt cực lạnh nhìn An Thần

Vạn Dạ vươn tay lạnh lùng nói:

“Trả cô ấy lại cho tôi”

Cả người Vạn Dạ đặc biệt tức giận, người đàn ông này rốt cuộc đem Tô Thiên thành cái dạng gì, gọi đến phải đến muốn đuổi thì đuổi

Trước kia anh không ngăn cản, chính là không hi vọng tạo thêm phiền não cho Tô Thiên, hiện tại anh muốn ngăn cản chỉ vì muốn cứu cô ra khỏi cuộc sống tràn ngập đau khổ này.

Anh lại không phải người ngu qua thời gian dài như vậy còn không nhận ra tình cảm của Tô Thiên đối với An Thần là dạng tình cảm gì hay sao?

Trong mắt anh An Thần chính là loại đàn ông đặc biệt có tham muốn giữ lấy,dạng đàn ông như An Thần có nhiều phụ nữ muốn chinh phục nhưng không chinh phục được. Chỉ có Tô Thiên thì đặc biệt nhất, chỉ sợ trên thế giới này là người duy nhất không si mê khuôn mặt xinh đẹp tới điên đảo chúng sinh kia

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Chương 129+130

Người phụ nữ của anh, từ trước đến giờ sợ đau, lần trước bị dị ứng phấn hoa có chết cũng không chịu tiêm, nếu không cho phép tiêm lần đầu, làm sao các cô chuẩn bị tiêm lần 2? Lần 3?

Anh không biết là, khí tức của mình quá cường đại, làm mấy vị bác sĩ hộ sĩ mồ hôi lạnh chảy từ trên lưng xuống đến gót chân, đối mặt với người đàn ông có khí thế xâm lăng người như vậy, không khăn trương mới gọi là lạ.

Rốt cuộc, An Thần cũng nhìn không được nữa, đẩy hộ sĩ ra nhận lấy kim tiêm, ở dưới ánh mắt kinh ngạc các bác sĩ cầm nhẹ nhàng vào mạch máu thật nhỏ

của cô, sau đó ngắt ống tiêm, từng giọt từng giọt chảy vào trong cơ thể cô.

Làm xong tất cả, An Thần nhẹ nhàng hôn lên chân mày khẽ nhủ của cô bởi vì tiêm kim mà đau.

Phát tay một cái, trực tiếp đuổi các bác sĩ vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ.

Toàn một lũ vô dụng!

Lần vào anh chuyển đi này, phải mỗi dạng cũng sẽ một chút, có lúc bị thương, nếu không có người giúp dưới tình huống đó mình phải học cách tự xử lý, nhưng anh không chỉ có mỗi dạng biết, hơn nữa mỗi dạng tinh thông.

Vạn Dạ hơi có chút kinh ngạc, anh đột nhiên lại cảm thấy trong đôi mắt An Thần nhìn Tô Thiển tràn đầy vẻ nghiêm túc cùng ôn nhu.

Trong lòng Vạn Dạ suy nghĩ, không biết rốt cuộc là An Thần mâu thuẫn hay mình mâu thuẫn!

“Cậu là muốn tự mình đi, hay là để tôi kêu người đem cậu đi ra?”.

An Thần từ hơi thở hờ lạnh, ánh mắt lại dịu dàng đặt ở trên người Tô Thiển, không thể không nói, có thể đem hai loại về mặt cùng giọng nói rõ ràng bất đồng tự nhiên như thể dung hợp tại cùng một chỗ, sợ rằng chỉ có An Thần mới có thể làm được.

Vạn Dạ đem ánh mắt nhìn hai người, lại nhìn sau lưng vệ sĩ uy vũ nghiêm túc một chút, đánh giá thân thù của mình một tý, xác định không có phần thắng mới xoay người ra khỏi bệnh viện.

Vạn Dạ đột nhiên có chút thất bại, anh cùng An Thần giống nhau đều là bá chủ một phương, làm sao lại có thể thua anh ra bởi khí thế?

Vạn Dạ vừa mới đi, sắc mặt An Thần nhanh chóng lạnh xuống, ngay tiếp theo, không khí chung quanh đều mang mùi vị hít thở không thông.

Đau lòng, lòng chua xót!

Mất thấy tình địch của mình từ mí mắt phía dưới quá khứ, lại cái gì đều không thể cử động!

Này, không phải tác phong của An Thần!

Cố tình lại có một người phụ nữ nào đó cái gì cũng không biết, có lúc thật muốn giết cô, sau đó sẽ tự sát!

Như vậy, thì vĩnh viễn cũng sẽ không thể trải nghiệm cái loại cảm giác đau lòng vì bị phản bội!

Tay chặt siết quả đấm, rồi chậm rãi mở ra.

Anh thề, nếu Vạn kia còn dám dây dưa, thì không phải thu mua công ty đơn giản như vậy đâu!

Nếu Tô Thiển cùng các cô gái xinh đẹp giống nhau, xảy ra chuyện gì cũng cùng anh vừa khóc lại náo, thì tình cảnh bây giờ có thể hay không giống nhau?

Cố tình, anh yêu chính là Tô Thiển tính tình lãnh đạm, tự lập.

Tô Thiển, Tô Thiển, làm người đàn ông của em, có phải hay không cũng thua?

Tô Thiển to gan lớn mật như thế, cư nhiên lại sợ một cái kim tiền nho nhỏ.

“Thiếu phu nhân, van cầu cô, cô ăn một chút gì có được hay không?”, từng người từng người giúp việc gương mặt đau khổ bụng móm ăn tinh xảo đứng ở trước giường.

Tiểu tồ tông này, từ khi tỉnh lại liền một mặt ngốc ngốc, không có nói một câu, càng không có một tia biểu tình, tựa như một khúc khô tình xảo.

Ngay cả An thiếu gia tới hai lần, cũng bị gương mặt thần thờ của cô làm cho tức giận mà sập cửa bỏ đi.

Tô Thiển vùi vào chăn, thật sự không biết nên dùng ngôn ngữ gì để diễn tả lòng mình.

Cô không muốn nói chuyện, không muốn ăn cơm, không muốn có biểu tình, cô vẫn bị anh bắt trở lại, làm tình nhân sao?

Cô, Tô Thiển lưu lạc tới độ làm tình nhân cho người khác mới giữ được bạn bè của mình hay sao, thật sự vô cùng đáng buồn.

Cô nghĩ, đại khái là đời trước hương đèn tốt không đủ đi!

Bên ngoài lại truyền tới tiếng lộp xộp của giày da, Tô Thiển ở trong lòng thở dài một cái, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ nhìn, đáy mắt vẫn là một mảnh vân đạm.

“Hỏi cô một lần cuối cùng, thật không ăn phải hay không?”

An Thần âm thanh rõ ràng mang theo vài phần không vui.

Tô Thiển vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ không nói, cũng không nhìn anh.

An Thần suy nghĩ, vung tay lên, người giúp việc lập tức thức thò lui ra ngoài. Đồng thời len lén thò phào một hơi.

Lần nữa vô vô tay, Hoa Tử mang theo nhiều bác sĩ nói đuôi đi vào, trực tiếp cầm bình lon lon hướng Tô Thiển đi tới.

Tô Thiển nhú đầu lông mày xinh đẹp, nhìn Hoa Tử cực kỳ khoa trương lấy ra kim tiêm, đáy lòng không khỏi rung động mãnh liệt.

Giống như loại phản xạ có điều kiện, cô đem chân kéo lên tận đầu, lúc này Tô Thiển mới cảm thấy mình có chút an toàn.

Hoa Tử híp mắt liếc nhìn kim tiêm, quay đầu hướng Tô Thiển cười âm hiểm.

Nhìn Tô Thiển trên mặt sợ hãi, An Thần khoe mắt kéo ra, dường như đã tìm được phương pháp đối phó cô rồi.

“Nể không còn ăn, liền tiêm dinh dưỡng thôi...”

Vỗ tay phát ra tiếng, trong mắt của Tô Thiển xem ra bác sĩ cùng Tử Thần không có gì khác biệt, một người bắt lấy cánh tay cô để cô không thể động đây.

Hoa Tử cầm kim tiêm nắm lên cánh tay của cô: “Chị dâu, đừng lo lắng, kỹ thuật của em đặc biệt tốt, sẽ không đau.”

Anh đặc biệt giải thích, nhưng không biết Tô Thiển bởi vì câu này da đầu càng tê dại.

Tô Thiển giãy giụa, sắc mặt bị hù dọa trắng bệch.

“Đi đi, đi ngay đi...”

Cô sợ hãi, có chết cũng không muốn tiêm, nhưng dù làm gì cơ thể cũng bị nắm chặt hết sức, không thể động đây chút nào.

“Chị dâu, đừng động, kỹ thuật của tôi dù có khá hơn nữa, nhưng chị cứ nhúc nhích như vậy tôi tiêm cũng không chính xác, nếu là mũi tiêm lần đầu tiêm không chính xác lại phải tiêm lại lần nữa như vậy có chút phiền toái”.

Hoa Tử ở trong lòng trầm thấp cười, thật sự tưởng tượng không được, con người luôn cùng An Thần làm phản, ngang ngược, to gan lớn mật như Tô Thiển, cư nhiên lại sợ một kim tiêm nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Tình nhân! Đáng chết tình nhân!

Người như vậy có chút tiền đồ sao? Tiêm một mũi mà cũng khóc nửa ngày?

Tô Thiển răng môi đều phát run: "Cút ngay, bà đây không tiêm. . ."

Muốn cho cô ngoan ngoãn nằm đó tiêm, thì dứt khoát để cô chết đi thì tốt hơn.

"An Thần, đồ khốn kiếp, bà đây không tiêm, gọi bọn họ đi ngay cho tôi!" .

Cô biết, chỉ có An Thần mới có thể bảo bọn họ dừng lại. Tên ghê tởm, a ..a ..a, cô muốn giết người! ! !

"Đây là cô tự tìm lấy! Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, còn đứng ngây đó làm gì, động thủ!" .

An Thần cảm thấy, anh đối với người phụ nữ này quá mức nhân từ cùng mềm lòng, ở đáy lòng cô đã mất đi tôn nghiêm, không cho cô một chút sắc mặt, cô sẽ cho là anh sẽ luôn luôn cung chiều cô, để cho cô tùy ý!

A —

"An Thần, khốn kiếp, bà đây chán ghét người, các người chờ lão nương —" .

Tiếng thét chói tai, xuyên qua tầng tầng gian phòng, ở trên không trung tức giận càng truyền đi càng xa, càng xa —

Khóe mắt Tô Thiên có một tầng hơi nước trong suốt, lông mi trong nháy mắt ướt át, còn đang không ngừng khóc thút thít, bộ dáng kia, xem ra là đang chịu nhiều uỷ khuất.

An Thần đột nhiên lại cảm thấy, mình giống như một Đại Ác Ma, chuyên môn khi dễ một người phụ nữ của Đại Ác Ma.

Nhìn bộ dáng đáng thương của cô đem chính mình chôn thật sâu vào trong chăn, An Thần trong lòng mềm thành một mảnh, rất muốn rất muốn xông tới ôm lấy cô, dụ dỗ cô, hôn cô, giày xéo cô.

Thở ra một hơi, nhìn đi chỗ khác, đành dè xuống xúc động nhân từ trong lòng, lần nữa làm mặt lạnh!

"Cô cứ như vậy có chút tiền đồ không? Tiêm một chút cũng khóc nửa ngày trời? Cái con người không sợ trời không sợ đất Tô Thiên đi nơi nào? Cho cô ba giây đồng hồ, đem cái đầu ra khỏi chăn cho tôi! ! !".

Lông mày nhíu chặt, hướng cô phát giận!

Tô Thiên mặc dù không muốn nghe lời của anh, nhưng chân chính nghe được âm thanh nổi giận của anh, cắn chặt đôi môi còn đang sợ hãi, dần dần tâm cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

An Thần trời sinh liền có một loại khí chất đế vương, tùy tiện nói một câu cũng mang theo vô số uy lực, Tô Thiên ở bên cạnh anh cả ngày đều cảm thấy run rẩy, hoàn toàn không có thấy loại khí chất lạnh đậm như xưa.

Cô cảm thấy , mình là càng ngày càng sợ anh, ở bên cạnh anh, chỉ có thuận theo anh, cô hoàn toàn không có quyền chủ động, liền cả tư tưởng đều không thể có!

Tầm mắt rũ thấp xuống, từ từ kéo chăn xuống, trong mắt nhìn về phía An Thần đầy u oán.

Tầm mắt rũ thấp xuống, từ từ kéo chăn xuống, mắt nhìn về phía An Thần đầy u oán.

An Thần khẽ nhướng mày, khóe miệng cuối cùng cũng kéo lên, chỉ là một trong nháy mắt, Tô Thiên không chú ý tới.

An Thần đi tới bên giường, kéo chăn ra, ôm cô lên, làm liền một mạch ra khỏi phòng.

Trên bàn ăn, An Thần đem các món ăn mặn chay phối hợp đều đặt trước mặt Tô Thiên.

Cau mày nhìn cô đều đem các món thịt bỏ vào trong chén, còn rau dưa trực tiếp bỏ qua một bên không nhìn.

"Tô Thiên, ăn rau! ! !".

Anh rót cuộc không nhìn nổi nữa, thanh âm lãnh đạm vang lên.

Ăn hết thịt lại không ăn rau dưa, như vậy thân thể sao chịu được!

Tô Thiên trên tay đang kẹp một miếng thịt hung hăng run lên, nhìn miếng thịt càng nhìn càng đáng yêu, rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt lăm lăm của An Thần, sau đó ngoan ngoãn để miếng thịt xuống, rất không tình nguyện gấp một chút rau cải.

An Thần nhìn chằm chằm cô cầm hai chiếc đũa ăn rau cải, lúc này đôi mắt mới thoáng chút hòa dịu, chính mình bắt đầu ăn.

Người phụ nữ chết bầm này, mỗi ngày đều muốn đem tim của anh giày vò đến chết mới bỏ qua đúng không!

"Về sau, không có sự cho phép của tôi, không cho bước ra tòa trang viên này một bước, nửa bước cũng không được!" .

Hồi lâu, anh ngẩng đầu lên ban một đạo mệnh lệnh như vậy.

Tô Thiên trong bụng trầm xuống, anh đây là muốn nhốt mình!

"Tôi biết rõ, làm một tình nhân, sẽ phải có bộ dạng của tình nhân, đem anh phục vụ thư thái, hài lòng, tôi mới có thể có tự do!" .

Khóe môi châm chọc nâng lên, trong đầu cũng đang tự hỏi như thế nào mới có thể làm cho An Thần nhanh một chút thả mình.

Chỉ muốn đem anh phục vụ , theo tính lực của anh, mình còn chưa có lấy được tự do, cũng đã bị anh giày vò đến chết đi.

Cô cảm thấy , thay vì phục vụ anh hài lòng, chẳng bằng để cho anh mau sớm chán ghét mình.

Anh không phải nói thích của mình cùng người khác bất đồng a, sao cô không học tập những người phụ nữ khác, dứt khoát đối với anh muốn gì được đó, có ứng tức phải cầu.

Đại khái chỉ có như vậy, cô mới có thể sống đi ra tòa diện tích 3000 mẫu trang viên.

An Thần nguyên bản là ánh mắt lạnh như băng vào thời khắc này càng thêm lộ ra vẻ nồng đậm tức giận, chiếc đũa nắm chặt biểu hiện rõ sức lực bởi vì trong lòng kia lửa giận đã từ từ sâu hơn.

Tình nhân! Tình nhân Đáng chết!

Rất tốt, tốt vô cùng, cô còn nhớ rõ.

"Như vậy, từ giờ trở đi, cô thực hiện nghĩa vụ của tình nhân đi, đem tôi phục vụ thư thái, hài lòng, cô cùng bạn của cô có lẽ sẽ an toàn".

Rốt cuộc mình trăm luân thành bộ dáng của tình nhân!

Anh đột nhiên cảm thấy thật bi ai, anh đường đường đứng đầu Ám Dạ, cư nhiên chỉ có thể dựa vào bạn bè, người thân của cô mới giam cầm được cô ở bên cạnh mình.

Nhưng là, thế nhưng anh lại chỉ là hơi cong môi một chút, ngay cả địa vị của anh trong lòng cô có bao nhiêu hèn mọn, ấn tượng có nhiều ác liệt, anh cũng chỉ có thể lựa chọn nhốt cô.

Nếu như, không có cô, anh căn bản cũng không biết mình còn sống có ý nghĩa gì? Từ lúc mười hai tuổi, anh chính là vì cô mà sống.

Cho nên, công việc có cực khổ bao nhiêu, cũng vì cô mà sáng lập Ám Dạ, anh cơ hồ đã bỏ ra hơn phân nửa cái mạng!

Chỉ cần có cô, anh cái gì cũng có thể không cần!

Tô Thiển, em biết không? Em là cục cưng của tôi, em là bảo bối tâm cam của tôi.

Em không phải là tình nhân của tôi, càng không phải là đồ chơi của tôi, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không thả em rời đi.

Đời này, đời sau, kiếp sau sau nữa, em nghĩ cũng đừng nghĩ muốn rời đi!

Tôi không hy vọng xa vời em yêu tôi cũng giống như tôi yêu em, chỉ cần một chút xíu, chỉ cần em một chút xíu yêu tôi thì tốt biết bao, như vậy tôi cũng đã rất thỏa mãn.

Dùng qua com, xác định Tô Thiển đã no, mới đem cô miễn cưỡng bước chậm trên bờ cát dưới trời chiều.

Anh nói, đợi cô tiêu hóa một chút, trở về phòng phục vụ anh.

Tô Thiển chậm rãi đi dạo trên bờ cát, không dám vận động, thậm chí có chút hối hận mới vừa ăn quá ít quá dễ dàng tiêu hóa.

Gian phòng kia, cô thật không dám trở về, cô đều không dám xác định, có phải hay không dựng lên tiến vào còn chưa phải là dựng lên ra ngoài.

Không đợi cô tiêu hóa xong, An Thần liền ôm cô trở về phòng.

Anh không hề buộc cô tiêm nữa, thật ra thì anh nhìn đáng vẻ cô sợ sệt trong lòng cũng đau lên từng đợt.

Giúp cô uống thuốc cảm rồi mới cho cô đi ngủ.

Tô Thiển nháy nháy mắt, nhìn chằm chằm nhìn người đàn ông trong phòng tắm đang tắm rửa đến ngẩn người.

Vừa nghĩ tới bình thường mình là một tình nhân thì đặc biệt rồi rầm!

Cô, Tô Thiển cư nhiên cũng không thể tránh số mạng bị một người đàn ông bao nuôi, rốt cuộc luân hãm thành bộ dạng tình nhân, thật đáng buồn!

Mí mắt đánh nhau, thế nhưng cô lại không dám ngủ, có một tên con trai đã từng nói qua, bồn phận làm tình nhân chính là phục vụ anh.

Tựa như bồn phận làm vợ trước kia, chỉ là, tính chất khác nhau mà thôi.

Một người bán thời gian, một người bán thân thể!

131 .Tô Thiển, em làm vợ có thể tốt hơn so với làm tình nhân. (b)

Nhưng là, đây đối với cô mà nói, tựa hồ cũng không có gì sự khác biệt rồi.

An Thần bọc một cái khăn tắm màu trắng tinh ra ngoài, đầu tóc ướt nhem ở phía trên đôi mắt, đôi đồng tử giống như viên trân châu sáng lấp lánh.

Thật là càng xem càng sáng mắt, Tô Thiển khóe mắt kéo ra, thật sự không hiểu, tại sao ông trời muốn đem một người đàn ông sinh so với phụ nữ còn muốn đẹp hơn mấy phần.

Làm một người phụ nữ, cảm thấy mình có tư chất và gương mặt bình thường mà ở trước da mặt An Thần xinh đẹp rực rỡ như vậy, đặc biệt mắt thể diện.

Trước sau như một rót ly rượu đỏ, ngồi ở trên ghế sa lon hip mắt con mắt thường thức.

Tô Thiển đôi tay nắm chặt, thời khắc liếc nhất cử nhất động của An Thần, mặc dù biết mình trốn không thoát, nhưng vẫn là sợ anh giống như sói nhào lên.

An Thần hip con mắt, nhìn chăm chú người phụ nữ của mình. Khóe miệng cuối cùng kéo đi lên.

Ly rượu đỏ trong tay uống một hơi cạn sạch, để xuống cái ly đi tới giường. Nụ cười mười phần nhìn cô đem chân kéo lên mấy phần.

Nằm đè thẳng lên cô, hai tay chống đỡ hai bên gối, hôn, những nụ hôn ùn ùn rơi xuống!

Tô Thiển rất muốn trốn, rất muốn tránh, Tô Thiển trước kia chưa từng sợ dựa vào gần anh như vậy, cũng không có một lần ghét anh hôn.

Mặt Chỉ có thể ngốc ngốc, tựa như một cái tượng gỗ tinh xảo của con nít, thân thể cứng ngắt, giường đôi mắt mà nhìn nhìn chăm chăm người đàn ông hôn mình.

Cảm nhận được phía dưới mặt người phụ nữ ngây ngốc thân thể cùng về mặt, hoàn toàn không có một tia phối hợp, trong nháy mắt, An Thần lửa nóng chọt chạy như bay.

Mắt hứng rút đầu lưỡi, lẳng lặng quan sát người phụ nữ phía dưới!

Ngay cả là trước kia có thân phận vợ hò, cũng không có thấy cô đối với mình hôn không có cảm giác như vậy.

Đây coi là cái gì? Như một loại cọc gỗ, không nhúc nhích mặc cho anh đòi lấy, không có một tia sắc thái tình yêu, không có một tia tình yêu lưu chuyển.

Dùng lực bóp cổ của cô, tà ác mở miệng: "Tô Thiển, cô làm vợ có thể so với làm tình nhân tốt hơn, thế nào? Cô không phải là rất thích đùa giỡn sao?"

Lời vừa nói ra, Tô Thiển tự hoàn hồn lại, khẽ điều chỉnh mình cảm xúc một chút, chủ động leo lên cổ của anh, đem miệng nhỏ nhấn hôn đi lên.

Tô Thiển, mình chỉ có phối hợp với anh ta, lấy lòng anh ta, phục vụ anh ta, mới có thể không liên lụy bạn bè của mình.

Dùng thân thể mình mà nheo anh. Treu chọc anh, cho đến khi anh cứng rắn như sắt, xỏ xuyên qua thân thể cô, từng phát từng phát đụng vào nơi mềm mại sâu nhất của cô, giờ cô giống như một vùng nước xui lờ ở trong lòng anh, mặc cho anh đòi lấy.

【tôi phát hiện mình càng ngày càng thích Vạn đại thần, các bạn không thu giấu cùng nhấn lại lời nói, tôi liền đem Tô Thiển đưa cho Vạn đại thần an ủi tôi mình, ừ.】

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Cô không chịu nổi, thật không chịu nổi

EDIT: HẠ BĂNG

Beta: Minh Minh

Tô Thiển chưa từng gặp qua An Thần đòi hỏi cô mãnh liệt như vậy, một lần rồi lại một lần nữa giống như là muốn đem cả người cô du nhập vào cơ thể anh.

Toàn bộ sức nặng của anh đè lên người Tô Thiển khiến cô không chịu nổi.

Đến cuối cùng, cô bị anh giày xéo, kêu gào, treu chọc không chịu nổi làm cho cô nhỏ giọng khóc. Đó cô cầu xin anh tha cho cô, nhưng anh cả đêm cũng không ngừng nghỉ cây cây trên người cô.

An Thần thật nổi giận, nghĩ đến cái người không tìm không phải này, người phụ nữ dám can đảm bỏ anh lại cùng người đàn ông khác bỏ đi, nghĩ đến người phụ nữ dám can đảm chà đạp tình cảm của anh như vậy, anh liền hận không thể trực tiếp bóp chết cô.

An Thần đem lấy chính mình vùi thật sâu vào trong cơ thể cô, để cho cô cảm thụ anh thật chặt, cũng chỉ có giờ phút này, anh mới có thể ý thức rõ ràng được, người phụ nữ này thuộc về anh, và thuộc về một người đàn ông là anh.

Lúc trời vừa sáng, An Thần mới hài lòng rút thân ra khỏi cơ thể cô, chỉ là cả người anh vẫn đè lên cô, cắn cắn môi dưới của cô, thăm dò hương

thơm thuộc về cô.

Cả người Tô Thiên ở dưới thân thể An Thần phát run, cô đã không thể giãy giụa được, giờ nay trong ý thức của cô chỉ cảm thấy người đàn ông này là ác ma, Đại Ác Ma.

An Thần lại cắn nát giày vò đôi môi cô trở nên đỏ mọng, dù cho là như vậy, An Thần cũng không có bỏ qua cô, cái miệng nhỏ nhắn của cô đã sưng đỏ như An Thần vẫn tiếp tục cắn nát ở trong miệng, tùy ý chiếm đoạt.

Hốc mắt của Tô Thiên có một giọt lệ rơi ra, cả trái tim cũng theo nhịp anh găm nhăm mà phập phồng không ngừng.

"Không cần.".

Rõ ràng thanh âm khàn khàn van xin, cô không chịu nổi, thật sự không chịu nổi.

"Nói yêu anh."

An Thần dùng đầu lưỡi liếm láp nước mắt trên mặt cô, cả người nằm ở bên tai cô phun khí, bàn tay anh không ngừng vuốt ve cô.

"An Thần, bỏ qua cho em đi, có được hay không? Về sau, em nhất định ngoan ngoãn nghe lời, van cầu anh, không cần —".

Anh hung ác, thật ác độc! Cô không đầu lại anh, cô nghe lời anh có được hay không?

Những lời này vừa nói ra, An Thần liền động thân vọt vào trong cơ thể cô, như anh vẫn không nhúc nhích, chỉ là cảm thụ cô chặt chẽ bao vây lấy chính mình.

"Ngao, nói yêu anh!".

An Thần hưng hăng lại động hai cái, hơi có chút mùi vị uy hiếp.

Anh chính là muốn từng thời từng khắc buộc cô hướng mình đầu hàng.

"An Thần, em yêu anh. . .".

An Thần, đồ khốn kiếp, quỷ ích kỷ, nếu số mạng có thể để cho tôi quay đầu lại, tôi sẽ lựa chọn không gặp anh.

Bàn bè của tôi ở tại trên tay anh, thân thể của tôi giao cho anh, ngay cả tự do cũng giao luôn cho anh, anh còn phải lấy đi trái tim của tôi sao, vậy tôi không phải còn lại hai bàn tay trắng rồi sao?

Không yêu, một chút cũng không yêu, nhưng là, chỉ có nói như vậy anh mới đối xử dịu dàng không phải sao?

Ngắn ngủn năm chữ, trong nháy mắt treu chọc trái tim của anh, cúi đầu nghe cô nhàn nhạt nói, đặc biệt mùi thơm cơ thể, phía dưới, lần nữa động.

Tô Thiên ngón tay nắm thật chặt ga giường, kêu gào thành tiếng.

Phía dưới cơ thể, bị thương, đau quá!

Đau tê tâm liệt phế đau từ phía dưới truyền đến, nước mắt không cảm được toàn bộ chảy ra.

Cấn chắc môi, la lên"An Thần, dừng lại có được hay không? Đau quá, van anh. . .".

Trong thanh âm của cô mang theo run rẩy, cùng sợ hãi.

An Thần nghe vậy quả nhiên ngừng lại, có chút hồ nghi nhìn chằm chằm người phụ nữ nhỏ đã khóc thương tâm không dứt.

Bị Thương? Có phải hay không tối nay lực quá mạnh ?

"Rất đau?".

Thoát thân, đẩy ra bấp đùi của cô ra, Tô Thiên cả người đều phát run, trong bụng hưng hăng run lên.

"Đau quá, không cần. . .".

Đưa một ngón tay tham tiến vào, Tô Thiên hít một hơi khí lạnh, vội vàng co rúc thân thể lui về phía sau, bị thương, lại thật không thể bị đụng nữa.

An Thần nhìn bảo bối run lẩy bẩy, thật sự rất đau lòng.

Anh giày vò cô cả buổi tối, có phải thật vậy hay không đem cô giày vò bị thương rồi, nghe nói người phụ nữ nơi nào cũng rất yếu ớt!

Vén chăn đi ra ngoài điện thoại, trong lòng ảo não không thôi.

An Thần khẽ nhăn đầu lông mày, cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, Tô Thiển còn đang không ngừng run rẩy, ánh mắt tự trách nhìn cô.

"Bảo bối, thật xin lỗi, anh không đụng em. Ngoan, anh đã gọi điện thoại cho bác sĩ, tôi xem em một chút, sẽ không bị đau nữa."

Ôm lấy cô, để cho cô tựa vào vai mình, vỗ nhẹ phía sau lưng trấn an cô.

Tô Thiển vươn cánh tay xoa xoa trên mặt đầy nước mắt, trong lòng uất ức, ghé tòm người đàn ông này, lại còn tôi nói ngoan nói ngọt! ! !

Đẩy anh ra, cúi đầu vào hai cánh tay, tâm tình thật không tốt.

Cô không hiểu tại sao An Thần còn phải gọi mình là bảo bối, trước một khắc còn ác như vậy, sau một khắc liền biểu hiện nhu tình như mật, người đàn ông này, sắc mặt có phải biến đổi quá nhanh hay không? ? ?

Cô vẫn còn nhớ, mình chỉ là tình nhân của anh mà thôi.

Trước cái gì yêu cô mười năm, bảo vệ cô mười năm, đều là giả, toàn bộ đều là giả!

Cô chỉ là bị nuôi nhốt như sùng vật, bị anh nuôi, cung chiều, chờ thời gian dài, anh chơi ngán, không còn cảm thấy mới mẻ, cũng sẽ giống kết cục của tất cả các tình nhân khác, bị một cước đá ra ngoài mà vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Này, chính là tình nhân bi ai cùng kết quả!

EDIT : HẠ BĂNG

Beta: Minh Minh

Huống chi, mình cũng không có được cung chiều, cung lắm chỉ là công cụ phát tiết của anh mà thôi.

Chỉ trong chốc lát, nữ bác sĩ phụ khoa tiến vào.

Tô Thiển cũng không có không tự nhiên, lúc này không còn gì đáng ngượng ngùng, thân thể mình mới quan trọng, nhất là chỗ kín của phụ nữ.

Bác sĩ cau mày cầm dụng cụ kiểm tra cho Tô Thiển, thỉnh thoảng dùng ánh mắt khác thường nhìn hai người.

"Không có gì đáng ngại, thật may là không có ra máu, về sau không cần dùng lực mạnh như vậy, đối với cô gái không có chỗ nào tốt hết."

"Ừ." An Thần lạnh nhạt ừ một tiếng.

Trong lòng cũng hối hận không thôi, đều tại anh quá thô lỗ, hoàn toàn không có suy nghĩ đến tình trạng thân thể của cô.

Nhớ tới cô đêm qua ở dưới thân mình bộ dạng kêu gào cầu xin tha thứ, trong lòng hối hận nhất thời tăng thêm mấy phần.

Bác sĩ lần nữa quét hai người một cái, thu hồi dụng cụ, ở trong lòng thở dài.

Trong truyền thuyết, lão Đại đối với phụ nữ chẳng thêm ngó tới, tất nhiên, lời đồn chính là lời đồn, cư nhiên cũng là người mạnh mẽ như vậy!

"An thiếu gia, là như thế này, tôi đem thuốc đưa tới đây, An thiếu gia nhất định phải nhớ mấy ngày tới không thể quan hệ với cô ấy, nếu không nơi đó sẽ bị tổn thương nghiêm trọng việc này ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới việc mang thai sau này."

An Thần nghe mấy lời này liền cau mày, bị tổn thương nghiêm trọng? Ảnh hưởng đến việc mang thai sau này?

Làm sao có thể nghiêm trọng như thế! Đáng chết, anh rốt cuộc đã làm những gì?!

Nhìn Tô Thiển vẫn còn đang run lẩy bẩy, An Thần tức giận nghĩ tạt cho mình mấy bạt tai, anh dù tức giận thế nào, cũng không nên đối với cô thô lỗ như thế này, làm bị thương cô, mà lòng mình cũng đau muốn chết.

"An thiếu gia, nếu không có việc gì tôi đi ra ngoài trước."

An Thần phát phát tay, còn đang trong trạng thái tự trách phục hồi lại tinh thần.

Sau khi bác sĩ đi ra ngoài, An Thần lúc này mới ôm Tô Thiển nằm xuống, lòng bàn tay sờ sờ trên bụng cô.

"Ngoan ngoãn, nha đầu ngoan, trước ngủ đi."

Ngay cả có muôn vàn lửa giận, ngay cả cô đối với mình làm cái gì chuyện gì không thể tha thứ được, chỉ cần cô bị một chút xúu tổn thương, tim của anh lập tức sẽ mềm nhũn như vũng nước.

Anh chính là không có tiền đồ như vậy, nhưng phạm là chuyện có liên quan đến cô, tim anh cũng sẽ bị xoắn loạn thành một đồng.

Tô Thiển nghe lời nhắm mắt lại, kêu gào cả đêm, giăng co cả đêm, thật sự rất muốn ngủ.

Không tới một phút, hô hấp của cô đã đều đều rồi.

Nha đầu này, thật sự buồn ngủ tới cực điểm rồi.

Nhìn lông mi cô thật dài ướt át khoác lên mí mắt, An Thần trong lòng hít thở không thông.

Đầu hàng, anh thật sự thua rồi, anh rơi vào vòng xoáy tình yêu không thể thoát ra.

Tô Thiển mỗi ngày trừ đi học, anh liền phái xe chuyên dụng đưa đón cô, một phút đều không cho cô ở bên ngoài, một giây đồng hồ cũng không cho cô thoát đi cuộc sống của mình.

Thú vị chính là, Nhiễm Mạn bị Bán Tử mãnh lực công kích nên đã đầu hàng, rơi vào vòng xoáy tình yêu rồi.

"Tiểu Tô Tô, cười một cái. . ."

Nhiễm Mạn một tay nắm cây kem, ở trước mặt Tô Thiển lắc tới lắc lui.

"Cười không nổi!"

Ngồi xuống, Tô Thiển ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm bao la, thở dài!

Không biết là bởi vì anh cảm thấy áy náy vì đã tổn thương mình hay là lương tâm đột phát, cuối cùng đem công ty Vạn Dạ trả lại cho anh ấy.

Công ty quảng cáo vẫn vận hành bình thường, Tô Thiển lúc này mới cảm thấy vui mừng một chút.

Như ngay cả như vậy, cô vẫn cảm thấy trong lòng vẫn còn phiền toái, chỉ cần vừa nghĩ tới hai chữ "tình nhân", liền cả người muốn phát run.

Cô đang suy nghĩ, có phải mình quá mềm yếu? Mới để cho An Thần bắt được nhược điểm, cô biết thật ra trong đáy lòng cũng không chán ghét An Thần, chỉ là không thích bị người khác khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Loại cảm giác này, cực kỳ khó chịu!

EDIT: HẠ BĂNG

Beta: Minh Minh

Trong túi điện thoại có tin nhắn đến, Tô Thiển chậm rãi móc điện thoại mở ra xem.

Nội dung tin nhắn làm sắc mặt cô biến đổi ngay lập tức, cô thật sự lo sợ cùng bất an.

"Tô Thiển! Nhà Lương Đình đã xảy ra chuyện. Làm sao bây giờ?" . Nhiễm Mạn cũng nhận được tin nhắn giống vậy.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, cũng rất khiếp người: "Ba mẹ Lương Đình cùng mười người giúp việc và cô ấy đều bị giết tại biệt thự của họ!" .

Tô Thiển cuống quýt gọi điện thoại xác nhận, như âm thanh truyền tới chỉ là tiếng tí dài, tắt máy!

Một nhà bị giết? Trời ơi! Làm sao xảy ra bi kịch thảm như vậy?

Trước đây không lâu còn ở trên QQ liên lạc, cô ấy nói mình vì trốn tránh hôn sự gia tộc, cho nên bỏ trốn ra ngoài, cô ấy gặp được một cô gái lương thiện, xinh đẹp cùng người đàn ông siêu cấp anh tuấn đã cứu cô.

Mới một thời gian ngắn như vậy, tại sao liền xảy ra chuyện lớn như vậy.

Cô quả thật không cách nào tưởng tượng, Lương Đình như thế nào chịu đựng sự thật này!

Đúng rồi, cô sẽ không vậy! ! !

Hai người càng nghĩ càng hoảng sợ, càng nghĩ càng sợ cùng lo lắng, vội vã chạy tới phòng làm việc của An Thần.

An Thần cau mày liếc nhìn sắc mặt hốt hoảng của người phụ nữ này, vội cúp điện thoại trong tay, lo lắng đi tới phía cô.

"Thế nào?" .

Tô Thiển sợ hãi gãi gãi ống tay áo của anh, cắn cắn môi dưới cố gắng để cho bản thân khóc không thành tiếng, hít hít mũi, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Muốn thế nào tiếp nhận sự thật ba mẹ chết thảm?

An Thần ánh mắt trầm xuống, đáy lòng cũng luống cuống theo cô, người phụ nữ của anh khóc, điều này là sao?

Lôi kéo cô ôm vào trong lòng, lòng ngón tay lau đi nước mắt khóe mắt, thấp giọng hỏi: "Bảo bối, có phải hay không ai khi dễ bảo bối? Người nào to gan như vậy, anh giết hắn!" .

Anh giết hắn! Ba chữ này khiến thân thể Tô Thiển còn đang kinh hoàng lần nữa hung hăng run lên. Nhìn vào mắt anh lại thêm chút hoảng sợ!

Chẳng lẽ trong thế giới của anh, giết người chính là chuyện bình thường sao?

Nói giết liền giết, rốt cuộc đem người đặt ở chỗ nào?

"An thiếu gia, gia đình bạn tốt của bọn em đã xảy ra chuyện, ba mẹ cùng người giúp việc đều bị giết, trước mắt còn không biết tình huống của cô ấy ra sao, em cùng Tô Thiển muốn đi tìm cô ấy." .

Khuôn mặt Nhiễm Mạn cũng trắng bệch, Lương Đình, cô ấy là người phụ nữ tốt như vậy, hai cô ngàn vạn cầu mong cô ấy đừng gặp điều gì bất lợi!

An Thần cau đôi mày đẹp, nhìn chăm chăm người phụ nữ trong ngực anh đang nắm thật chặt ống tay áo của anh, anh theo thói quen vỗ vỗ phía sau lưng của cô bày tỏ sự an ủi.

"Ngoan, anh sẽ đi tìm cùng em, không cần lo lắng . . ." .

Bên trong bệnh viện tư nhân Mộ Dung đang đứng chờ, Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn đứng lẳng lặng ở trước giường bệnh nhìn gương mặt Lương Đình không có một tia huyết sắc.

Cô vẫn còn ở hôn mê, đã là ngày thứ ba. Không có một chút dấu hiệu nào muốn tỉnh lại .

Trong lòng hai người thật sự sợ, cô ấy thật quá đáng thương, còn nhỏ như vậy, như thế nào tiếp nhận sự thực ba mẹ chết thảm?

Tô Thiển đứng ở phía trước cửa sổ, ngón tay chạm tới mặt thủy tinh trên cửa sổ, đầu ngón tay lạnh như băng truyền tới đáy lòng.

Cha mẹ chết thảm, loại này cảm nhận, cô hiểu rất rõ!

Đó là mùa xuân năm ngoái, cô cùng ba mẹ lái xe đi du lịch, dọc theo đường đi vừa nói vừa cười, cô nhớ, ngày đó, là sinh nhật mười chín tuổi của cô !

"Trời, thắng xe không được!" .

"Mau, tiểu Mạn mau nhảy xuống!" .

Đó là hai câu cuối cùng ba mẹ nói với cô, còn không đợi cô có phản ứng gì, đã bị ba mẹ đẩy đi ra.

Trong nháy mắt đó, xe lăn xuống vách đá, xe nổ tung cùng lửa, khí khói dày đặc cuộn cuộn bay lên hiện trước mắt cô.

Cứ như vậy, ba mẹ của cô ở trước mặt mình chết, thậm chí cuối cùng thi thể cũng không tìm được. . .

Tô Thiển sờ lấy đầu đang nhức, giống như trong đầu có đồ vật gì đó nổ tung, đau quá. . .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Người phụ nữ, người còn có tôi!

EDIT: HẠ BĂNG

Beta: Minh Minh

Tô Thiển đỡ lấy đầu đang nhức, giống như trong đầu có đồ vật gì đó nổ tung, đau quá. ..

An Thần vội vàng ôm lấy cô, đau lòng hôn lên chân mày đang nhú chặt của cái cô , không cần hỏi anh cũng biết, cô gái nhỏ lại nhớ ba mẹ của cô!

Không để cho cô đang tiếp tục ở nơi này, anh sợ cô sẽ nổi điên.

Ôm lấy cô, đi ra cửa lớn, ngồi vào trong xe.

Tô Thiển núp ở trong ngực anh run lấy bầy, tất cả sợ hãi cùng bất lực lập tức dâng lên trong lòng, bị chính mình niêm phong vào kho trí nhớ, giống như là cái van mở ra, toàn bộ đều nhớ ra.

Cô không quên được, trong nháy mắt ba mẹ đem lấy chính mình đẩy ra ngoài xe

Cô không quên được, không quên được ba mẹ điều khiển xe mất khống chế lao xuống vách đá trong phút chốc.

Cô không quên được, không quên được ba mẹ cứ như vậy chết thảm ngay trước mắt mình, mà mình, cái gì cũng không ngăn cản được.

Cái loại sợ hãi đó, cái loại vô dụng đó, cái loại bi thương đó, cái loại đau lòng đó, ấy là loại tê tâm liệt phế đó , thật nhớ thật nhớ, liền như vậy đi theo ba mẹ. . .

An Thần ôm thật chặt thân thể của cô, cầm chống trên đầu của cô, cố gắng để cho cô cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Cô không phải hai bàn tay trắng, cô còn có anh!

Anh trời sinh cũng sẽ không an ủi người khác, chỉ có thể yên lặng đứng ở bên cạnh cô, chỉ cần có anh, liền tuyệt không làm cho cô cảm thấy cô độc cùng bất lực.

Tô Thiển dúi đầu vào lồng ngực của anh, hết sức đè nén cảm xúc bi thương của mình, ngay cả chính mắt thấy ba mẹ rời đi một khắc kia, cô cũng không có giống hiện tại cảm thấy mình thật yếu ớt.

"Ngoan, em còn có anh!" .

Trừ câu này, anh giống như không tìm được lời nào tốt hơn để an ủi cô, cũng chỉ có câu này, có thể lên tất cả tình cảm của anh .

Ở trong thế giới của cô, anh cũng không phải toàn bộ, nhưng ở trong thế giới của anh, cô chính là duy nhất, là tất cả!

Chợt, Tô Thiển nâng đầu lên, ánh mắt thoáng qua một tia lăm lăm.

Cô đột nhiên nhớ tới, cái một ngày xuất hiện tai nạn xe cộ kia, xe mới đi bảo dưỡng, tại sao thắng xe không ăn.

"Thế nào?" .

Nhìn cô cả kinh sợ hãi , lòng của An Thần cũng trầm lại trầm thêm!

Tô Thiển cảm ngược cổ tay An Thần, sắc mặt có chút quái dị, còn có chút không dám tin.

"Tai nạn xe cộ ngày đó, xe vừa mới đi bảo dưỡng , theo lý thuyết, sẽ không xuất hiện tình huống thắng xe không ăn, trừ phi. . ." .

Không, cô không dám nghĩ, ba mẹ là người luôn luôn hòa ái, ở giới thương nghiệp cũng vẫn rất biết điều, cô không tin có người sẽ đối với ba mẹ cô hạ độc thủ!

Cái thế giới này, rốt cuộc còn có cái gì không tàn nhẫn?

Thống khổ che mặt, tâm tình cô vô cùng phiền não, rốt cuộc sự thật là như thế nào!

Đặc biệt sao, ai tới nói cho cô biết, chuyện rốt cuộc là như thế nào?

An Thần híp lại mắt lộ ra mấy phần nguy hiểm, tay khoác lên vô lăng gỗ theo từng nhịp, nếu như là vậy, không ngoại trừ có người cố ý phá hoại thắng chân.

Đau lòng ôm cô, vuốt vuốt tay nhỏ bé của cô: "Ngoan, chuyện này giao cho anh điều tra, em mệt mỏi rồi, ngủ một giấc đi, ngoan, ngủ một giấc đi."

Tô Thiển không thể nào ngủ được, vừa nghĩ tới ba mẹ cô thế bị người ta hại chết, cả người cô liền bắt đầu lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

"Yeon Yeon, có phải hay không là cậu nghĩ nhiều, bác trai bác gái là người tốt như vậy, tại sao có thể là có người cố ý muốn hại?"

Ở trong trí nhớ Nhiễm Mạn, Park ba cùng Park mẹ vĩnh viễn đều có bộ dáng hiền lành, bất kể gặp người nào cũng cười ha hả, luôn luôn có thái độ hòa nhã, đối đãi với mọi người luôn hiền hòa.

Bất kể người già lẫn trẻ em, Park ba và Park mẹ khi ở trước mặt chúng tôi một chút kiêu ngạo cũng không có, rất được người khác tôn kính.

Người tốt như vậy, có lý do gì đắc tội người khác?

Cô tin tưởng, dù có đắc tội với những người khác, đó cũng là do bọn họ tự tìm!

Tô Thiển lắc đầu cười khò, cô cũng không tin, nhưng tai nạn có điểm không đúng, phải có một lý do để cho cô tin tưởng chứ.

An Thần vào cửa nhìn thấy gương mặt đau khổ của hai người, khẽ thở dài, giống như xưa ôm lấy Tô Thiển.

An Thần nhìn vào mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Đang suy nghĩ cái gì?"

Tô Thiển cúi mắt xuống, nhìn chăm chăm đầu ngón tay của mình, không thấy rõ cảm xúc trong đôi mắt cô, chỉ là toàn thân phát ra hơi thở lạnh lùng.

"Em muốn tự mình đến cửa hàng bảo dưỡng xe hỏi rõ ràng". Hồi lâu, cô nói như vậy.

An Thần khẽ nhủ mày, tay ôm cô cũng thật chặt.

"Anh đã giao Vạn ca đi điều tra rồi, nếu quả thật có người ta cố ý động tay động chân, bảo bố em hỏi sẽ không ra cái gì đâu, tin tưởng anh, chuyện này để anh giải quyết, cho anh ba ngày, trong vòng ba ngày anh nhất định cho em câu trả lời thuyết phục, có được hay không?"

Ba ngày là dư dả đối với chuyện An Thần muốn biết, không có chuyện gì có thể giấu được anh.

Bây giờ chuyện anh muốn làm nhất chỉ có một, đó chính là gần thiết bị định vị trên người Tô Thiển.

Mặc dù rất muốn đem người phụ nữ này thời thời khắc khắc bên cạnh, ai có thể biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì muốn biết bất cứ thời gian nào người phụ nữ của mình ở đâu, anh phải làm như vậy.

Tô Thiển cay đôi mày đẹp, không nói gì, An Thần nói cũng đúng, nếu là cô lỡ mồm đi đến hỏi thăm, không những hỏi không ra cái gì, còn có thể bứt dây động rừng.

Chuyện này, giao cho anh làm, tuyệt đối là tốt nhất.

Huống chi, anh còn có thể lực kia! Điểm này, Tô Thiển cho tới bây giờ đều không hoài nghi.

Sau bữa cơm chiều, Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn bị An Thần nói dối mỗi tháng phải kiểm tra toàn diện thân thể một lần, hai đứa ngây ngốc liền nằm ở trên bàn điều khiển của Hoa Tử.

Giải phẫu rất đơn giản, hai người chỉ là ngủ một giấc đầu dài, một chút cảm giác đau cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: An thị chính là một trong những chủ nợ lớn nhất chủ nợ

Hai cô nhìn nhau, gãi đầu không biết gì.

An Thần kéo tay của cô qua nắm, bên trong có một số thiết bị truy tìm, chỉ cần anh muốn biết, tùy thời tùy chỗ, cũng có thể xác định vị trí của trong vòng một phút.

Như vậy, coi như cô có chạy đến chân trời góc biển, cũng đừng mơ tưởng chạy ra khỏi lòng bàn tay của anh.

Chủ yếu nhất, anh không thể lúc nào cũng ở bên người cô, ngộ nhỡ có cái gì nguy hiểm, anh cũng có thể ở trước tiên tìm được cô, cứu cô.

Về phần Nhiễm Mạn, đó là Bản tử ôm đùi An Thần cầu xin, thật lâu mới cầu xin được.

Bản tử cảm thấy, anh là bị nha đầu Nhiễm Mạn kia tóm được rồi, chỉ trong một thời ngắn, liền yêu cô ngốc này rồi.

Nếu Nhiễm Mạn biết hình tượng của cô ở trong suy nghĩ Bản tử là ngu ngốc, nhất định tức giận chỉ vào mũi của anh mắng to.

An Thần nói: rất khỏe khoắn, không có vấn đề gì lớn, chính là quá gầy, dinh dưỡng phải tăng cường.

Tô Thiển khoe mắt kéo ra, cánh tay mảnh khảnh nâng lên quơ quơ: "Cái này gọi là bẩm sinh có được không? Đã là phụ nữ đều thích vóc dáng như vậy!"

An Thần bĩu môi ghét bỏ, kéo kéo gò má non nặn phản bác: "Anh không thích phụ nữ gầy teo, sò một chút cũng không thoải mái."

Anh thích cô trắng trẻo mập mạp, có thịt, anh đau lòng khi thấy cô quá gầy!

Tô Thiển:

Năng lực làm việc Dạ Thương đúng là cực nhanh, buổi chiều ngày thứ hai liền tra ra chân tướng vụ tai nạn.

Quả nhiên có mờ ám, chỉ là An Thần khi biết chân tướng vụ nổ tinh thần hồi lâu vẫn không phục hồi lại.

Nhìn xấp tài liệu trên tay, sắc mặt An Thần trắng đen luân phiên nhau xuất hiện.

Ông nội?

Lại là ông nội! ! !

Tại sao là ông nội?

Lý do rất buồn cười, ông không hy vọng cháu trai bảo bối của mình đào tạo ra chỉ vì một người phụ nữ mà như vậy, mười năm này, An Thần chấp nhất cùng kiên định khiến ông cụ rất bất an.

Cháu dâu của An gia, có thể là bất cứ kẻ nào, chỉ cần An Thần đối với cô ta không có tình cảm.

Đối với bọn họ mà nói, phụ nữ chỉ dùng để nối dõi tông đường, An lão gia, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ nếu An Thần bị hủy trong tay một người phụ nữ.

Trong mắt An lão gia, phụ nữ chính là tai họa, từ xưa có bao nhiêu anh hùng hào hán bị phụ nữ hại không còn hình dáng gì.

Mười năm này, An lão gia vẫn để trong lòng, thường cố ý hay vô ý nhắc nhở anh, cũng không thấy anh có chút thay đổi.

Quyết, không cho phép bất luận kẻ nào uy hiếp được anh cho dù đó là người phụ nữ anh yêu

Một năm trước, khi biết thân thể mình không còn khỏe nữa, càng ngày càng gấp gáp, hi vọng trước lúc qua đời nhìn thấy đám cưới của An Thần, thật ra thì chính là hi vọng anh cưới cô gái khác.

Như vậy, ông có thể yên tâm.

Bên kia, hằng ngày phái người lên lên thăm dò hành tung Tô gia, biết xe đang đặt ở một cửa hàng bảo dưỡng, mấy ngày sau muốn đi ngoại thành dạo

choi, lúc này mới phái người phá thắng xe .

Vì vậy, liền xảy ra vụ tai nạn kia.

Nào biết, nha đầu Tô Thiên này mạng lớn vô cùng, kể từ khi vợ chồng chủ tịch Tô qua đời, những cổ đông khác trong nội bộ công ty chia năm xẻ bảy, trong ngắn ngủn hai ngày công ty tuyên bố phá sản, thậm chí là bán không ai muốn mua.

Thương trường như chiến trường, ngay cả người là người tốt sẽ không tha, chỉ cần dính đến lợi ích của họ, họ sẽ không quản người khác chết sống thế nào.

EDIT: HẠ BĂNG

Beta : Minh Minh

An lão gia càng không nghĩ tới chính là, An Thần lại coi đây là cơ hội đem nha đầu Tô Thiên về bên cạnh mình, danh chính ngôn thuận viết thỏa thuận — trả nợ!

Anh nói, một nha đầu nhỏ nhỏ như cô, trừ lấy thân thể, cô còn có cái gì đáng giá để trả nợ cho anh?

Anh nói, An Thần là ai, chẳng lẽ còn có thể vì một người phụ nữ mà khốn đốn?

Không đến hai ngày, An lão gia qua đời, đánh giá lại hoài nghi, ông rốt cuộc là do An Thần trực tiếp làm cho tức giận mà chết hay là bệnh chết.

An Thần nhìn tài liệu trong tay, trong lúc nhất thời không biết nên có thái độ gì.

Đầu ngón tay đi theo nhịp tim mà phát run, anh có thể tưởng tượng được nếu Tô Thiên biết chân tướng này sẽ như thế nào.

Vốn cô không thương anh, vốn cô không quan tâm anh, vốn cô ước gì rời xa được anh.

Nếu là biết ba mẹ mình là do ông nội anh “ An lão gia “ hại chết, cô nhất định càng thêm hận mình.

Như vậy, anh muốn có được trái tim cô, trên căn bản là không thể nào.

Không, anh không cho phép điều tàn nhẫn như vậy xảy ra, tuyệt đối không thể!

Anh đột nhiên có chút thấp thỏm lo âu , một xấp tài liệu bị bàn tay nắm chặt có chút trở nên vụn vụn.

"Cậu đi tra một chút, còn có ai biết chuyện này, nhớ, tôi tuyệt đối không cho phép bất luận chuyện gì có thể uy hiếp được tình cảm của tôi cùng Tô Thiên!"

Hồi lâu, anh mới bình tĩnh lại, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng độc ác.

Mấy câu nói, cũng không có nói rõ! Lại làm cho người ta trong lòng sinh ra cảm giác lạnh lẽo.

Dạ Thương hiểu rõ gât đầu, người dưới tay anh xử lý qua loại công việc như vậy không phải là ít, tự nhiên biết nên làm gì.

Cho đến khi Dạ Thương ra khỏi phòng, An Thần lúc này mới cảm điện thoại lên không kịp chờ đợi cho Tô Thiên trả lời đã nói.

"Tô Thiên, anh nhớ em!"

Là em hiện tại? Hay là em của quá khứ?

Ngay câu nói đầu tiên, An Thần đã nói một câu ngọt đến chết người không đền mạng.

Tô Thiên nắm con chuột vì tính tay run lên.

“Muốn cô?”

Ở trong suy nghĩ của cô, khách cho tới bây giờ vào ban đêm mới động dục, thời điểm đó mới có thể nhớ tới tình nhân muốn tình nhân đến để thỏa mãn.

Người đàn ông này, ban ngày cũng động dục sao?

Khẽ ừ, nhưng mắt còn nhìn chăm chăm các bài báo về tai nạn xe cộ trên websites.

Trong đó, có bài báo về tai nạn xe cộ chết người của ba mẹ cô.

Đã một năm trôi qua từ khi ba mẹ cô gặp chuyện không may, cô là lần đầu tiên lên internet tìm hiểu vụ tai nạn của ba mẹ, thật đúng dịp liền đau lòng!

Ngay cả là giờ phút này, nhìn bài báo, nghĩ tới hình ảnh ba mẹ, muốn tự kiềm chế đau lòng, cô lấy tay che ngực, hơi thở có chút khó khăn.

"Thế nào, có chuyện gì sao?"

Nghe tiếng hít thở trong điện thoại có chút gấp rút, An Thần khẽ cau mày, trái tim cũng dần trầm xuống

". Không có gì, anh cúp trước đây." .

Tắt websites, Tô Thiển rời máy tính đứng ở phía trước cửa sổ, đứng đối diện cửa lớn, chính là phòng làm việc của An Thần, cảm ổng nhòm bên cạnh lên nhìn, nhưng quá xa không thấy được gì.

Cô đột nhiên cảm thấy mình có chút ngớ ngẩn, không gì sao lại muốn nhìn người đàn ông?

An Thần cũng vội vàng cảm ổng nhòm trong ngăn kéo nhìn qua, vị trí này, vừa đúng có thể nhìn rõ ràng các gian phòng khác.

Rèm cửa sổ không có kéo lại, nhìn một chút là thấy người phụ nữ ở trước cửa sổ, An Thần khóe miệng có chút nhếch lên!

"Anh nhớ em lắm, em hiện tại tới đây, hay là anh qua đó?" .

Ý tứ đúng là, anh hiện tại chỉ muốn ở cùng một chỗ với cô.

Đầu ngón tay Tô Thiển xẹt qua cửa thủy tinh, vang lên tiếng xì xì xì, thanh âm này vô cùng không thoải mái, hay cũng giống tâm tình khó chịu của cô.

"Hay là để em qua đây đi." .

Suy nghĩ một chút, cô cảm thấy chính mình đi tốt hơn, làm tình nhân, khác với làm vợ, chỉ là diễn trò, phải diễn thật hay!

An Thần khóe miệng mở rộng hơn một chút, nhìn trong ổng nhòm xem ra Tô Thiển đúng là đã hồi phục không ít, bụng dưới đã căng đầy máu như xưa.

Rất lâu rồi không có đụng cô, bác sĩ nói còn phải chờ thêm mấy ngày, anh gấp, nhưng lại không thể lại làm đau cô! Chỉ muốn đem cô đè ở phía dưới gặm nhấm qua là đủ.

Cúp điện thoại, cảm trên tay tư liệu bỏ vào kết sách khóa lại, lúc này mới khẽ yên lòng.

Tô Thiển đi qua phòng làm việc của nhân viên, Tô Thiển bình tĩnh đứng bên ngoài phòng làm việc của An Thần.

Cô không muốn đi vào, mỗi lần đi vào đấy, đều sẽ không được anh đối xử dịu dàng.

137. Người phụ nữ này, quả nhiên làm cho lão Đại nhà mình muốn ngừng mà không ngừng được. (2)

EDIT: HẠ BĂNG

Beta : Minh Minh

Coi như là cô sợ anh, thờ dài một hơi, vận nắm tay mở cửa, cuối cùng cũng không chạy khỏi, chết sớm chết muộn đều phải chết.

An Thần trong tay vẫn còn ở đang xem văn kiện, vẻ mặt an tĩnh tuyệt mỹ dưới ánh mặt trời càng thêm vẻ xa hoa.

"Tới đây!" .

Không có ngần ngại, An Thần chỉ chỉ bấp đùi mình .

Tô Thiển vuốt vuốt mái tóc, hết sức miễn cưỡng hướng anh đi tới, về phần muốn cô ngồi lên bấp đùi anh, liền bị cô cho là không nghe thấy.

An Thần chỉ là cười cười, thuận thế kéo cô tới, tiếp theo chính là vừa thông suốt dịu dàng mà triền miên hôn.

Cho đến khi tâm trạng bất an dần dần bình phục lại, lúc này mới khẽ cắn cánh môi của cô một cái, ssau đó buông cô ra.

Tô Thiển giờ tay lên sờ soạng cánh môi, nhẹ nhàng hơi thở, trông thật đáng thương.

An Thần đem vòng cổ ngọc thạch đeo vào cổ Tô Thiển.

Đây là một chiếc vòng ngọc quý , là An thị đời đời truyền xuống , nghe nói khối ngọc thạch này thông linh, có thể trừ tà khu ôn, An Thần bắt đầu hiểu chuyện, khối ngọc này liền mang trên cổ mình, chưa từng lấy xuống.

Nhắc tới cũng kỳ, mỗi lần gặp thời điểm nguy hiểm, An Thần sờ khối ngọc thạch này, luôn có thể chuyển nguy thành an.

Mặc dù giải thích như vậy có chút gượng ép, chỉ là, An Thần đã đem khối ngọc thạch này coi là vật quý giá bên mình.

Hiện tại, anh muốn đem khối ngọc thạch này đeo vào cho người phụ nữ mình yêu mến nhất, anh tin tưởng, khối ngọc này có thể mang đến may mắn cho anh, liền nhất định cũng có thể mang đến may mắn cho người phụ nữ của anh.

Tô Thiển không hiểu vuốt miếng Ngọc Thạch trên ngực, Ngọc Thạch lộ ra Tí Tí tia máu, Tô Thiển vô cùng không tự nhiên, nhủ thầm.

Ngọc Thạch như vậy màu đỏ như máu, thật là khủng khiếp. Lập tức đưa tay lấy xuống, lại bị An Thần ấn chặt tay.

"Không cho lấy xuống, đang hoàng mang nó cho anh, không có lệnh của anh, em dám lấy xuống thử xem!" .

Nói xong, còn cố ý giơ lên quả đấm, rất có mùi vị uy hiếp.

Tô Thiển khòe miệng kéo kéo, rồi đi thân thể anh.

"Chuyện tai nạn xe cộ của Ba mẹ em, có đầu mối rồi sao?" .

Cô hiện tại trừ cái này, cái gì cũng không để tâm.

Cô từ trước đến giờ tính tình lạnh nhạt, xem ra đối với cái gì đều là bộ dạng như thế, nhưng không có nghĩa là cô cái gì đều không để ý, nhất là liên quan nguyên nhân cái chết của ba mẹ.

Vũ Đình làm một ly cà phê cùng một ly trà sữa đem vào, lễ phép đối với cô cười yếu ớt.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thù hận của anh và ngay cả nhân viên công ty càng là đối với Tô Thiển lau mắt mà nhìn, người phụ nữ này, quá nhiên làm lão Đại muốn ngừng mà không ngừng được.

Tô Thiển rót cuộc không kiên nhẫn. Uống một hớp trà sữa, Tô Thiển khản trương cầm cái ly ngồi ở trên ghế sa lon, chờ đợi An Thần trả lời, cô hi vọng, có thể mau chóng biết được đáp án.

Loại cảm giác chờ đợi này, thật làm người ta khó chịu, bình tĩnh thường ngày đã biến mất, cô lúc này thật gấp đứng lên cũng làm người ta chống đỡ không được .

An Thần mím môi uống cạn cà phê trong tay, đầu óc thật nhanh đã nghĩ ra, tìm cách nói như thế nào để đem chuyện này dẹp vào quá khứ..

Đề cái ly xuống, đi theo cô .

"Không phải anh nói trong ba ngày cho em câu trả lời thuyết phục sao, anh biết em gấp, nhưng cũng không thể gấp được, đầu gì cũng phải điều tra rõ ràng, ngoan ngoãn, tin tưởng anh." .

Trong lúc nhất thời, anh không nghĩ ra câu trả lời cho tốt, chỉ có thể kéo dài, còn có hai ngày, anh suy nghĩ tìm ra biện pháp tốt mới được.

Nếu cứ phủ nhận không có chuyện gì, chỉ làm cô suy nghĩ nhiều hơn.

Thở dài một tiếng, trà sữa trong tay cũng đã uống hết một nửa!

Đợi, hiện tại cô chờ đợi, còn có biện pháp khác sao?

Thật bị ai, chuyện của mình đừng nói nữa, ngay cả chuyện ba mẹ, cũng phải dựa vào người khác mới có thể biết rõ.

Cô! Tô Thiển, chưa từng cảm thấy mình sao vô dụng như vậy .

Mấy ngày kế tiếp, Tô Thiển thỉnh thoảng liền quán An Thần hỏi tiến triển, mỗi lần gặp mặt câu nói đầu tiên đều hỏi là: "Như thế nào? Tra được cái gì sao?" .

An Thần có chút sợ cô, lại không tìm được cách giải thích tốt, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau tận lực trốn cô, mỗi ngày đứng ở trước cửa sổ sát đất cầm Ống Nhòm nhìn chằm chằm người phụ nữ bên trong phòng mặt ủ mảy m.

Anh cũng đau lòng theo.

Một ngày hay hai ngày, Tô Thiển còn có thể dễ dàng tha thứ, nhưng giờ kỳ hạn ba ngày vừa qua, Tô Thiển không ngồi yên được, cô đã nhìn ra, An Thần đang cố gì giấu cô. Nói đúng hơn anh chính là cố ý trốn cô.

Mới hai ngày như vậy, anh quả nhiên là một mối phiền rồi, cô chỉ là tình nhân, đại khái cũng mau chơi chán cô rồi đi.

Theo thực lực của An Thần, điều tra vụ tai nạn xe cộ cần nhiều thời gian như vậy sao?

Cô không nghĩ ra, An Thần tại sao cũng không nguyện ý trả lời mình? Hay là, anh căn bản là không có để ý!

Thật con mẹ nó! Châm chọc, cô lại trông cậy vào người khác ban ân huệ cho mình.

Không nhất định, trông cậy vào anh cũng được, không trông cậy vào anh cũng được! Cô ,Tô Thiên muốn tự mình điều tra việc này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Lão Đại, anh hù được tâm hồn bé bỏng của tôi

Beta: Minh Minh+yunafr

Edit:HẠ BĂNG

Thừa dịp đang điều tra vụ thắng xe, An Thần cho gọi bọn người Bàn tử thương lượng đối sách, dù sao, nhiều người suy nghĩ vẫn hơn, đối với mấy tên thuộc hạ, An Thần từ trước đến giờ vô cùng tin tưởng.

Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người. Đạo lý này An Thần hiểu sâu nhất, cũng là người dùng tốt nhất.

Bàn tử sờ cằm, một bộ cả lo phát phor, gọi anh đến,bởi vì ngày thường quý kẻ cũng nhiều nhất.

Mấy người rối rít đưa ánh mắt đến trên người anh, đang mong đợi anh nói ra điều cần biết.

Bàn tử đắc ý nhướng mi, ừ mấy tiếng, lúc này mới không nhanh không chậm mà nói: "Theo tôi dứt khoát đem người gây ra họa xử lý, cho An Dịch ra tay, đem sự tình giải quyết dứt khoát, bảo đảm từ nay về sau không có người nào biết." .

Mấy người đen mặt lại!

"Chúng ta đang nghiên cứu chính là, như thế nào khiến chị dâu tin tưởng mới được, xe không phải là do có người động tay động chân mà là thắng xe không ăn , đây chẳng qua là việc ngoài ý muốn, người gây ra họa nhất định là phải xử lý , cái người này mới coi điểm quan trọng?" .

Thánh Kiệt ghét bỏ nhìn anh, nhàn nhạt đem mắt chuyển tới trên người Y Na, anh gần đây phát hiện, nha đầu kia càng ngày càng đáng yêu.

An Thần gõ lên mặt bàn, tiếp tục xem ý kiến của mấy người còn lại.

"Nếu nói là thời điểm bảo dưỡng xe, sợ ý không xiết chặt ốc, hoặc là thiếu sót một ít đinh ốc, đưa đến thắng xe không trợ lực là việc bình thường, như vậy thắng xe không ăn, thật cũng không phải là không có chuyện như vậy." .

An Dịch uống một hớp cà phê, suy tư trả lời.

Một câu nói, trong nháy mắt khiến mắt An Thần sáng rực lên, chuyện đơn giản như vậy, anh làm sao lại không nghĩ tới đi!

Thiệt là, phạm là chuyện đụng tới Tô Thiên , đầu óc của anh liên loạn, không thể suy nghĩ được gì.

Pằng, một cái vỗ trên bàn, sợ tới mức hai chân Bàn tử đứng không vững té trên mặt đất, thật lâu mới xoa mông bò dậy.

Ai oán nhìn chằm chằm gương mặt đang tươi cười của lão Đại: "Lão Đại, anh hù chết tâm linh nhỏ bé của tôi rồi." .

An Thần khoe miệng tươi cười, tâm tình tốt hơn một chút , cũng không cùng anh so đo.

Anh một thân y phục đắt giá, ưu nhã sai bước hướng lầu dưới đi xuống, nhiều ngày như vậy rồi, anh rốt cuộc có thể an tâm đứng trước mặt Tô Thiên,cô gái nhỏ xấu xa đó.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Sao dạ khách vu ngư

Beta: Minh Minh+yunafr

Edit:HA BĂNG

Mới vừa bước vào phòng, chỉ thấy Tô Thiển kéo hành lý chuẩn bị ra cửa, thấy anh trở lại, đôi mắt càng thêm thâm trầm.

"Em muốn làm gì?" .

Kéo hành lý, lại tính toán cái gì?

Tô Thiển lãnh đạm nhếch đôi mắt lên, đối với anh thật sự tức giận , nắm chặt hành lý trong tay.

"Không nhọc An thiếu gia quan tâm, chuyện ba mẹ tôi tự tôi xử lý, về phần anh đẩy lên đầu tôi cái mũ tình nhân, tôi liền tự chủ trương lấy xuống, anh thật ra muốn bắt tôi bên cạnh để hả giận đúng không, tôi cũng đã chịu đủ rồi, anh nha, làm người đứng nên so đo như vậy, An thiếu gia tâm tư khó đoán, tôi thật sự không thích hợp sống ở bên cạnh của anh, hơn nữa, An thiếu gia đại khái cũng bắt đầu chán ghét tôi . Xin lỗi, tôi đây thật sự không xứng làm tình nhân, vậy nên anh tha cho tôi đi !" .

Nét mặt của cô không nóng không lạnh , giọng nói càng thêm lãnh đạm vô cùng.

Cô nghĩ thông suốt, sống mặt kệ người khác định đoạt , thật sự là quá mềm yếu, cô ! Tô Thiển tuy nói không kiên cường, như cũng không mềm yếu vô năng.

Cô cảm thấy , chính mình tìm một đường lui, chỉ cần An Thần nắm được nhược điểm bản thân, như vậy trong cuộc sống sau này, hơi không đúng ý anh, đều sẽ bị anh dùng nó đến uy hiếp cô.

An Thần mí mắt trầm xuống, khẽ nhướn mày, mang theo một tia ý lạnh.

Không nhọc anh quan tâm? Tự chủ trương lấy xuống cái mũ tình nhân? Tâm tư của anh khó đoán? Muốn xào cho cô đi?

Đáng chết, cô rốt cuộc có biết mình đang nói gì hay không?

Muốn cô làm tình nhân, chẳng qua là nhất thời tức giận nói lấy mà thôi, cô ngược lại nhớ rõ.

Cứ như vậy không cam lòng làm người phụ nữ của mình, thỉnh thoảng liền muốn ly khai anh mà đi?

Anh An Thần, rốt cuộc thời điểm nào trở nên không có mị lực rồi hả ?

Chống lại đôi mắt lãnh đạm của cô , An Thần trên mặt nhiệt độ chợt giảm xuống. Nhưng cũng biết, cô là ở trách cứ anh mấy ngày nay có ý xa cách.

Mặc dù tức giận, nhưng cũng dè dặt đi xuống, giống như xưa vịn bả vai của cô, lại bị cô không dấu vết né đi.

Nhìn cánh tay trống rỗng , An Thần bất đắc dĩ mà lắc đầu.

"Đừng làm rộn, anh mấy ngày đều ở đây điều tra chuyện tai nạn xe cộ cũng đã tìm ra manh mối." .

An Thần khụ khụ, anh hiện tại phát hiện, thì ra mình cũng có thể nói dối, còn có thể nói mặt không đỏ tim không loạn.

Thân thể Tô Thiển ngơ ngẩn, nắm tay nắm thật chặt, trong lòng bang bang nhảy lên.

Đã điều tra xong? Đây không phải là chuyện chính mình muốn biết sao? Tại sao thời điểm chân chính muốn đối mặt chân tướng lại cảm thấy hoảng hốt?

Lòng ngực đi theo hơi thở trên dưới phập phồng, trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, có chút không dám nhìn ánh mắt của An Thần, mong đợi, lại có chút sợ cùng đợi anh nói.

An Thần dừng lại nửa nhịp, thấy Tô Thiển trong lòng khẩn trương sợ hãi, lúc này mới lại một lần nữa đến gần cô, kéo cô vào ngực.

"Là người bảo dưỡng xe sơ sót, chưa vận kĩ đinh ốc của xe,cho nên mới làm xe thắng không ăn , không có người nào cố ý muốn hại ba mẹ em cả." .

Ôm sát cô, lặng lẽ ôm cô vào lòng.

Tô Thiển sững sờ, hiển nhiên có chút không ngờ: "Không có ai muốn hại ba mẹ tôi sao?" .

Chỉ là bởi vì phục vụ sơ sót, trong nháy mắt ba mẹ cô bị chết là vì như vậy!

Sự thật này, khó có thể thể làm người ta tiếp nhận.

Chợt, cô cảm thấy mình giờ phút này cực hận những người sơ ý lơ kia.

Nhưng là, hận có thể như thế nào? Người ta cũng không phải là cố ý, chẳng lẽ còn tìm anh ta trả thù?

Đã biết không ai là muốn cố ý hại chết ba mẹ, chuyện này bạn tâm làm gì nữa, sẽ để cho nó chấm dứt như vậy đi.

Cười khổ hai tiếng, rồi mới hướng lên nhìn An Thần.

"Đúng lúc ngày mai là tiết thanh minh rồi, em phải chuẩn bị một chút đi thăm mộ ba mẹ".

Cô phải đem sự việc này nói với bọn họ, mặc dù bọn họ không nghe được, nhưng vẫn là không muốn làm cho bọn họ biết sự thật về tai nạn.

Cùng An Thần nói câu nói này, không phải hỏi thăm, là trần thuật, mặc dù trách lầm anh không để bụng chuyện cha mẹ, nhưng cũng không có ý định tiếp tục làm một con cừu nhỏ.

Trước kia Tô Thiển là dạng gì, cô phải lấy lại phong độ của mình.

An Thần gật đầu, kéo cô trên mép giường ngồi xuống, đưa tay vén vén sợi tóc bên tai, che giấu lời nói dối trong lòng, về mặt anh có chút chột dạ.

"Cái này là tất nhiên, anh đã sớm chuẩn bị xong, sáng sớm ngày mai, trực tiếp lên đường là tốt rồi".

Anh lại cường thế bá đạo, đối với những việc làm từ trước đến giờ đều không hàm hồ.

Tô Thiển hồ nghi nhìn anh một cái, phản ứng mau lẹ, tránh sang một bên, vuốt vuốt ngón tay của mình.

"Chẳng lẽ, anh còn muốn đi thăm mộ cha mẹ của tình nhân, đây cũng là chuyện mới mẻ".

Thần sắc của cô có chút cổ quái, cái mũi tình nhân, mang thật là không được tự nhiên.

An Thần sắc mặt lại một lần nữa đen xuống, người phụ nữ chết bầm này, sao cứ muốn bắt bẻ chuyện này không tha, nói đến cái này, tim của anh giống như bị mèo vào vỏ cũng khó chịu.

"Em không phải là tình nhân của anh, mà là vợ của anh. Là người phụ nữ anh yêu nhất!". Anh không chịu được rống to, anh thật là lấy đá đập vào chân mình, ai bảo miệng anh thối, đi nói để cho cô làm tình nhân làm chi.

Tô Thiển không chịu được run lấy bầy, má ơi, thật TM khó chịu.

Một lát nói vợ, một lát nói là tình nhân, người đàn ông quả nhiên là một ngày lại một dạng, vậy mà cũng nói được, đàn ông nói nếu có thể tin, heo mẹ cũng có thể leo cây.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

Hiện tại, cuối cùng là lòng cô có thể nghiệm

Chu mô, không muốn tiếp tục ở đây, chuyện trên có quá nhiều rối rắm, cái gì vợ, cái gì là tình nhân, tất cả đi TM, hiện tại, ai cũng đừng nghĩ trời buộc cô.

Con mắc sắc ám của An Thần trầm xuống, cúi đầu nhìn cô một lát, thở dài một hơi, đem y phục trong rương từng món từng món một tự tay treo lại trong tủ quần áo.

"Về sau, còn dám động một chút là xách cái rương chạy trốn, nhìn anh đánh nát cái mông nhỏ của em."

Đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tô Thiển quần jean bó sát người bao quanh mông đẹp, ánh mắt dần dần híp lại.

Tô Thiển nhìn ánh mắt đăm đăm đuôi của anh làm cả người bắt đầu khó chịu.

Từ từ chuyển hướng bên cạnh, muốn co chân chạy, nhìn ánh mắt anh, đứa ngốc cũng biết người đàn ông này lại phát tình, tiếp tục ở chung nữa, chính xác sẽ bị găm đến xương cũng không chữa.

Tốc độ của cô làm sao bì kịp được An Thần, hai ba bước liền bị ngăn lại.

Jiyeon chỉ cảm thấy chân không còn dưới mặt đất, cả thân thể ngay sau đó bị vác trên vai rồi.

Sau đó, nặng nề bị ném lên trên giường mềm mại, tiếp, chính là An Thần ép chặt thân thể xuống, hơi thở nóng bỏng phun ở trên mặt, nóng hằm hập, tê tê

dại đại.

Bàn năng, cô nghĩ bò dậy, nhưng bị An Thần nắm chặt tứ chi không thể động đậy được.

Một giây kế tiếp, quần áo trên người đã bị rút hết sạch.

Bàn tay, theo bụng dò đi xuống, dừng lại ở nơi tuyệt vời, chỉ là ở bên ngoài lượn vòng, cũng không dám lấy tay đi vào.

Tô Thiên có chút hốt hoảng, lần trước, giống như là một con ác mộng, hiện tại nhớ tới nhin không được cả người liền run rẩy, cô đối với loại chuyện như vậy thật là sợ.

Vội vàng bắt lấy bàn tay anh lộn xộn không an phận, cắn môi, sắc mặt không tốt chút nào.

Tâm tính thiện lương một môi, thật là một môi lại lạnh!!!

An Thần cúi đầu bắt được cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm kia, nuốt vào trong bụng, cạy ra hàm răng, lưỡi to tiến quân thần tốc, bắt được ý đồ trốn chạy của cái lưỡi thom tho, hung hăng cắn một cái, tiếp theo cưỡng bách nó cùng bản thân quấn lấy.

Tô Thiên giãy giụa không được, dứt khoát nằm bất động, nhiều ngày như vậy, anh cuối cùng an phận không có động mình, hiện tại tho lỗ như vậy, là lại tính toán làm mình bị thương sao?

An Thần không chiếm được đáp lại, mắt hứng rút ra đầu lưỡi, bình tĩnh quan sát biểu tình người phụ nữ phía dưới.

Cô đây là ý gì? Không trả lời cũng không cự tuyệt, như con rối mặc cho anh đòi lấy!

Tô Thiên cũng nhìn chằm chằm anh, trong đôi mắt, trừ khản trương cùng sợ hãi ngoài ra không có sắc thái dư thừa nào.

Cô đang sợ anh?

Là chuyện tình lần trước để cho lòng cô vẫn còn sợ hãi?

Lật người xuống, không hề nữa tiếp tục giày vò cô, chỉ là nằm ở bên cạnh ôm cô thân thể mềm nhũn, vùi vào cổ cô hô hấp, tâm, dần dần bình tĩnh lại.

Thiện lương của anh một môi, thật là một môi lại lạnh!!!

Không biết còn bao lâu nữa anh mới có thể hoàn toàn đi vào nội tâm cô, không biết còn bao lâu nữa, trong lòng cô mới có thể không phòng bị mình.

Mười năm rồi, yên lặng chăm chú nhìn cô mười năm, ở sau lưng cô vĩnh viễn cũng không nhìn thấy, những thứ kia cũng là vì cô.

Vì cái người phụ nữ không tin, không phải này cố tình làm cho người ta không cảm kích chút nào.

Anh làm sao lại sống bi ai như vậy.

Nếu thời gian có thể quay lại, anh nhất định sẽ không đi tham gia bữa tiệc như vậy, thì vĩnh viễn cũng sẽ không gặp cô, yêu cô.

Như vậy sẽ không có hôm nay vì tình cảm như vậy một tâm.

Nếu như, Tô Thiên cùng những người phụ nữ khác cùng một dạng, lúc này nên nằm ở trong ngực của mình hô to cảm động!!!...

Người phụ nữ này tâm làm bằng tảng đá sao???

Lâu như vậy, chẳng lẽ cô không cảm thấy mình nồng đậm tình nghĩa sao???

Tô Thiên khẽ nghiêng đầu lại, anh an phận cuối cùng để cho cô thở phào một hơi, rồi lại bị ánh mắt chán chường của anh khốn hoặc.

Người đàn ông này, xem ra lại có chút thương cảm!!!

Nhắm mắt lại hung hăng mở ra, xác định nhắm mắt lại mình hoa mắt, trong lòng cũng không phải không có tư vị

Không thể phủ nhận anh như vậy làm lòng của cô hơi đau đớn.

Rốt cuộc nên tin anh không?

Kéo chân, hai người đều không nói chuyện, tức giận có chút trở nên dè dặt, Tô Thiên dứt khoát lần nữa nhắm mắt lại.

Gần tới Hạ Thiên, luôn là dễ dàng một rã rời.

Trước mộ Park ba cùng Park mẹ, Tô Thiên cùng An Thần tự thân động thủ quét dọn sạch sẽ, mang lên một bó hoa tươi, trái cây cùng diêm tâm khi còn

sống hai người thích nhất lên.

Bởi vì không có thi thể ba mẹ, trong mộ thả mấy bộ y phục cùng đồ trang sức ba mẹ khi còn sống thích nhất.

Quý gối trước mộ, ngàn vạn suy nghĩ.

“Cha, mẹ, các người ở bên kia có khỏe không? Con gái rất tốt, không cần phải lo lắng, chỉ là con rất nhớ hai người, rất nhớ...”

Vốn là chuẩn bị rất nhiều lời muốn nói vào thời khắc này cùng ba mẹ, đến lại phát hiện, thế nhưng cái gì cũng không mở miệng được.

Là muốn nói cái gì?

Bán mình cho An Thần? Vẫn là nói cho bọn họ, con gái chính là bị người bao nuôi. Hay là, thật muốn ở trước mộ bọn họ đem chân tướng nói ra?

Không, cô không mở miệng được, ba sẽ chửi mình không có tiền đồ, mẹ sẽ đau lòng bất an, khi còn sống đã vì mình hao tổn tâm tư, cô như thế nào nhẫn tâm để họ chết đi vẫn còn vì mình lo lắng.

Cô hiện tại rất tốt, đúng vậy, có ăn có mặc, không có gì không tốt.

Cô không cần tình yêu, An Thần tổng so với người đàn ông có cái đầu bong bóng phê nệ tốt hơn nhiều, ít nhất, nhìn thuận mắt.

An Thần cũng quý xuống, vẻ mặt thường ngày lạnh như băng thay đổi, ôn hòa rất nhiều cũng không đi về nghiêm túc.

Tô Thiển khỏe mắt giật giật, diễn trò, không kém với một diễn viên chuyên nghiệp bao nhiêu.

“Cha, mẹ, con là An Thần, vốn là đã sớm nên đến thăm ba mẹ rồi, làm gì vẫn không có thời gian, kéo dài tới hiện tại thật sự có chút không đúng, mong ba mẹ tha thứ, con cưới con gái bảo bối của các người, xin ba mẹ yên tâm đem cô ấy giao cho con, con sẽ một đời yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy thật tốt, không xa không rời, đến chết không rời.”

Dứt lời, rất cung kính dập đầu mấy cái, mới lôi kéo Tô Thiển cùng nhau đứng dậy.

Ánh mắt chân thành tha thiết khiến Tô Thiển không tìm được từng tia nói láo nào, lòng của cô vừa leng keng xuống.

Rất rối rắm, thật sự không biết có nên tin tưởng anh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141

Có lúc phụ nữ chính là như vậy, khi một người đàn ông nói yêu cô, cô theo bản năng sẽ không tin, rồi sau đó theo thời gian sẽ bắt đầu tiếp nhận, khi người đàn ông này một lần nữa làm tổn thương, cũng giống như An Thần với Tô Thiển bây giờ.

Đầu tiên là khế ước, sau đó lại thổ lộ, tiếp nữa là một lần tổn thương, sau đó là tình nhân cuối cùng trở thành người yêu.

Tô Thiển đang hoài nghi, lời anh nói câu kia rốt cuộc là thật hay giả, từ lúc vừa bắt đầu, tình huống vẫn luôn xảy ra biến hóa, thay đổi nhiều, đã không còn cảm giác cái gì là thật cái gì là giả nữa.

Đến giờ phút này, cô cũng không có biện pháp xác định, người đàn ông này đến tột cùng trong lòng đang nghĩ cái gì.

Trên đường đi, con đường bị kẹt xe, nghe nói phía trước có xảy ra tai nạn.

Đại khái đều là tới bãi tể, hôm nay lối đi bị chật người và xe cộ thật làm người ta đau đầu.

Hai người ở trong xe đợi hơn 10 phút, cũng không thấy cảnh sát giao thông đến xử lý hiện trường.

Ngược lại, hai cô gái chủ xe thì đang cãi nhau không ai nhường ai.

Tô Thiển tháo dây an toàn bước xuống hóng mát, thuận tiện muốn đi nhìn xem có chuyện gì, An Thần cũng liền đi theo xuống xe.

Đi tới Tô Thiển liền thấy hối hận, người ta nói oan gia ngõ hẹp, những lời này quả nhiên là rất đúng. Hơn nữa vừa đụng chính là hai!!

Trước mặt là người phụ nữ trang điểm đậm, cô đương nhiên là biết, lần trước một phen ở công ty mĩa mai lẫn nhau, cuối cùng chuyển hết lên Im Ôn Na,

thật ra thì Tô Thiển đối với cô có điểm áy náy.

Bên cạnh là một cô cái mặc váy đỏ rực thì cô càng biết, đó không phải là người đối với cô cực ghi hận Lâm Từ Ninh thì là ai!!!

Nhất thời, Tô Thiển cảm giác mình thật là bị kịch!!!

“Chuyện gì xảy ra?”

Cái âm thanh này, dĩ nhiên là An Thần hủu Lâm Từ Ninh, dù sao ba mẹ cô ta đối với anh cũng không tệ, cô có chuyện gì An Thần cũng không thể không hỏi.

Lâm Từ Ninh vừa thấy An Thần, bộ dạng đang ngang ngược càn rỡ lập tức mềm nhũn xuống.

Trực tiếp đẩy Tô Thiển qua một bên, lôi kéo cánh tay An Thần, giọng nũng nịu tức giận

“An Thần oppa, thật là tốt quá, ở chỗ này có thể gặp được anh”

An Thần hơi nhũn mày, đẩy ra cánh tay đang níu kéo mình kéo Tô Thiển.

Ngoại trừ Tô Thiển anh không thích bất cứ người phụ nữ nào đụng vào anh, bất kể là trong trường hợp nào cũng không được.

Trong ý thức, anh nên vì người phụ nữ của mình thủ thân như ngọc.

Nhất thời Lâm Từ Ninh sắc mặt tái nhợt, An Thần cư nhiên ở trước mặt nhiều người như vậy không giữ chút thể diện nào cho cô, theo bản năng, cô đem mọi oán hận trút lên người Tô Thiển.

Đều là do cô ta, đồ hồ ly tinh!

Ôn Na ánh mắt cũng không khá hơn chút nào, nhìn thấy Tô Thiển thì hận không thể cho cô hai bạt tay cho bỏ tức. Hại cô mất việc, còn bị nhiều người như vật cười nhạo.

Cô khi nào phải chịu nhục nhã như vậy!

Tô Thiển xoa xoa cái trán thật nhức đầu, thật ra thì những thứ này liên quan gì tới cô? Người ta nói phụ nữ gieo tai họa, theo ý cô, người đàn ông yêu nghiệt này mới là tai họa thật sự.

Ở thời đại này, nhất là ở tại chỗ này, phụ nữ si tình vĩnh viễn đều là cường đại nhất.

Cô bày tỏ, mình rất vô tội!

Dĩ nhiên là biết An Thần, mặc dù không nói, nhưng là nhân vật ai cũng không thể đắc tội.

Lại không nói anh cũng không có làm chuyện thương thiên hại lý gì, chính là thực lực sau lưng anh làm cho ai nghe cũng phải khiếp sợ.

Ở S thị này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, có hai thế lực hùng mạnh, cùng các thế lực khách hiệp nghị hòa bình.

Một là Buck thị Mộ Dung Kiệt Buck Horvejkul, một là An thị An Thần, mọi người ngược lại muốn biết, nếu hai con rồng này đánh nhau rốt cuộc thực lực của ai hùng hậu hơn.

Cố tình, hai con rồng này lại làm cho người ta có chút thấy vọng, người ta nói một núi không thể chứa hai cọp, bọn họ làm sao lại có thể chung đụng nhiều năm như vậy.

Hai người đem tình tiết tai nạn xe cộ miêu tả đại khái một lần, không biết là An Thần có ý tưởng gì.

Hai người đều nói bị xe đối phương chà xát, không ai nhường ai, xe đậu ngang trên đường, bây giờ là tiết thanh minh nên có rất nhiều người.

Chung quanh xem kịch vui, có người nhìn chăm chăm mỹ nữ, có người chửi mắng, các loại tạp âm đều chung một chỗ, Tô Thiển nhũn mày.

“Nếu nói không rõ lắm tại sao không tổng giám hết!”

“Chứ nhà giam ở nơi này chỉ để trưng bày thôi sao?”

Cảnh sát giao thông đỏ mặt hời, bị hai người một trước một sau làm đau cả đầu, cư nhiên quên mất cái này.

“Nếu đều nói là đối phương đụng, để chứng minh sự trong sạch của mình, hai cô hãy đem xe lái đến đồn cảnh sát để phối hợp điều tra”

Anh cũng không tính giúp Lâm Từ Ninh, nếu cô nói mình trong sạch, dùng cách này là phương thức giải quyết tốt nhất, nếu như cô đang nói dối, cũng hảo hảo dạy cho cô một bài học, nha đầu này, thực sự quá ngang ngược càn rỡ.

Nên giúp không nên giúp, anh tuyệt không nhúng tay vào.

Hai người mặc dù đều không cam tâm, nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, rồi rít bầy tỏ đồng ý, đối mặt với những người chung quanh đang lớn tiếng chỉ trích, cũng là một bậc thang để xuống, bất kể nói thế nào, nếu như thực sự ở trước mặt mọi người làm cho gà bay chó sủa, mặt mũi hai người cũng không được tốt.

Tô Thiển vẫn không lên tiếng, cho đến khi hai người đi xa, Tô Thiển mới chui lại vào trong xe, con đường bắt đầu khôi phục lại bình thường.

Cô không có nửa điểm thắc mắc tại sao An Thần không giúp Lâm Tử Ninh, như đã nói qua, nếu anh thật sự giúp, Tô Thiển đúng là mở rộng tầm mắt.

Trong ấn tượng của cô, An Thần chính là loại người nhiều một chuyện chỉ bằng bớt một chuyện, chỉ cần không dính đến lợi ích của mình, anh sẽ không nhúng tay vào.

Có lẽ đem Lâm Tử Ninh đổi lại là cô, cô nghĩ cũng sẽ cùng một kết quả!

An Thần tỉ mỉ giúp cô cài dây an toàn, từ trong túi lấy ra một thanh chocolate đưa cho cô.

Tô Thiển không thể tưởng tượng nổi nhìn thanh chocolate sau đó quay đầu nhìn anh.

Người đàn ông này, cư nhiên mang theo kẹo bên mình!!!

Nghĩ đến chỗ này, khóe mắt liền không ngừng giật giật, hình tượng An Thần trong lòng nháy mắt âm ảm sụp đổ.

Loại đàn ông cực phẩm, cư nhiên mang theo chocolate bên mình!

Yên lặng lột vỏ, cắn một miếng, bày tỏ mình bị khiếp sợ.

“Anh cũng muốn ăn!”

An Thần quay đầu, nhìn chăm chăm chocolate trong tay Tô Thiển.

Tô Thiển tiện tay đưa tới, An Thần lắc đầu, chỉ chỉ tay lái: “Không nhìn thấy anh đang lái xe sao?”

Tô Thiển:....

Ăn chocolate từ tay người phụ nữ của mình dứt, An Thần tâm tình thật tốt, mặc dù không thích mùi vị của chocolate, nhưng bây giờ ăn thấy thì ra cũng không khó ăn như vậy.

Thời gian tiếp theo An Thần an phận dị thường, an phận đến nỗi Tô Thiển cảm thấy thời gian như trở lại một năm trước, mặc dù mỗi đêm cũng ôm chặt cô ngủ, cũng là trước lúc ngủ đè cô dưới thân hôn lướt qua thật không có chạm qua cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142

Anh từ trước tới giờ luôn đối với cô đùa giỡn hung ác!

Mặc dù mỗi đêm cũng ôm chặt cô ngủ, cũng là trước lúc ngủ đè cô dưới thân hôn lướt qua thật không có chạm qua cô.

Cô lại có chút rối rắm, không biết người đàn ông này lại muốn chơi trò gì.

Nói tóm lại, không đụng cô, cũng là tốt nhất.

An Thần thế nào lại không muốn, quả thật hành hạ bản thân đến phát điên mất thôi, ôm mỹ nhân trong ngực, anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ.

Lo lắng làm cô bị thương, lo lắng cô cự tuyệt, mỗi khi nhìn ánh mắt cô thấp thòm lo âu, anh không thể xuống tay được, thật giống như mình là một tên ác ma, anh không muốn để lại cho cô bất cứ ấn tượng xấu nào về anh.

Anh bây giờ không có hành động nào thiếu suy nghĩ được.

Anh muốn nhìn, tận lực nhìn, hết sức nhìn, nhìn đến ngày người phụ nữ không tìm không phôi này yêu anh, can tamm tình nguyện tiếp nhận anh.

Anh đột nhiên có một loại ảo giác, phải chờ tới lúc cô can tâm tình nguyện, sợ rằng là ngày tận thế mất rồi.

...

Một lần nữa gặp Lâm Tử Ninh đã là một tháng sau, làm Tô Thiển không ngờ tới chính là, Ôn Na cùng Lâm Tử Ninh cư nhiên ở cùng một chỗ với nhau.

Hôm nay là tiệc đính hôn của Choi Lâm Tử Nhiên, nghe An Thần nói, đây chỉ là cuộc hôn nhân hợp tác buôn bán không liên quan gì đến tình yêu.

Tô Thiển thần thò, đây chính là gia đình danh môn, muốn tiền có tiền muốn quyền có quyền, tình yêu ở chỗ này như quý, nghe nói thì nhiều nhưng chân chính gặp được thì rất ít.

Giống như Lâm Tử Nhiên vậy, can tâm dùng quan hệ lợi ích trói buộc tự do của bản thân.

Tô Thiển cùng An Thần cùng đến, thời điểm hai người đến khách sạn, đã có không ít người đến, dù sao tập đoàn Choi thị ở S thị cũng là người có mặt mũi.

Lâm thiếu gia kết hôn, tự nhiên cũng có không ít người nhân cơ hội này đến nịnh bợ.

Trừ quà tặng cùng a dua nịnh hót, bọn họ còn nhân cơ hội này nói chuyện làm ăn, đều giống như trong TV đã diễn, chuyện trò ăn uống nhìn rất thân như vậy, nhưng không ai biết được một ngày không xa sẽ là kẻ thù của nhau hay không.

Các phu nhân, tiểu thư cũng tụ chung một chỗ bàn về trang sức hàng hiệu, hoặc nói về chuyện của thiên hạ.

Không thể không nói, phụ nữ thật sự rất thích hóng chuyện.

An Thần dắt Tô Thiển đi vào trong, mọi người rối rít chào hỏi anh, thậm chí có người còn khom lưng cúi đầu.

An Thần cũng không phải là không nhìn, lễ phép cười một tiếng. Hoặc khẽ gật đầu một cái, đây là đạo lý làm người cơ bản.

An Thần cho dù bá đạo đi nữa, cũng không thể không học những người khác đùa bỡn, giả bộ cao ngạo, huống chi, anh từ trước đến giờ là người đùa bỡn hung ác!

“Đại ca” Choi Lâm Tử Nhiên vốn đang chào hỏi khách nhưng khi nhìn thấy An Thần, liền đối với những người chung quanh áy náy cười một tiếng, tiến về lên hai bước về phía An Thần: “Anh đã tới rồi.”

An Thần vỗ vỗ vai anh, tươi cười: “Thế nào kết hôn đột ngột như vậy, không cho chúng ta chuẩn bị tâm lý, tiểu tử cậu lại đột nhiên nói muốn kết hôn.”

Lâm Tử Nhiên mỉm cười mỉm môi, lặng lẽ quét mắt nhìn những người chung quanh mới tiến đến gần An Thần: “Đại ca, kết hôn thật rất cực khổ, thân là người từng trải, em khuyên anh không nên kết hôn.”

Thật, thật TM mệt, so với chạy việt dã năm cây số còn mệt hơn.

An Thần đẩy anh ra.

Khó cực? Anh thì ước gì lập tức kết hôn, sau đó cút về nhà sanh con!

Tiểu tử này, đang trong phúc mà chẳng biết, còn vọng tưởng đầu độc anh?

“Chị dâu, chị hôm nay thật xinh đẹp!” Lâm Tử Nhiên mỉm cười nhìn về phía Tô Thiển, thoáng qua trong mắt một tia mắt không dễ dàng nhìn thấy.

Anh cũng thích cô, bắt đầu chú ý đến cô, nhưng anh biết vị trí của mình, Tô Thiển anh không thể nào có được.

Tô Thiển nâng khóe miệng mỉm cười: “Lâm thiếu khen trật rồi, chúc anh cùng cô dâu bách niên giai lão, hạnh phúc mỹ mãn.”

Lời này nói ra làm người ta rất hài lòng, nhưng Lâm Tử Nhiên chỉ có thể cười khổ, hôn nhân buôn bán có thể đi tới già sao?

Tô Thiển quan sát thần sắc của anh, không có biểu hiện gì quá lớn, lúc này mới rũ tầm mắt xuống, bất kể trong lòng người ta nghĩ thế nào, lời nên nói vẫn phải nói.

Lâm Tử Nhiên tự tay bung sâm banh cùng nước trái cây đưa đến tận tay cho An Thần cùng Tô Thiển, nâng chén kính hai người: “Anh cùng chị dâu cứ tự nhiên, em phải xin lỗi không thể tiếp được rồi.”

An Thần cùng Tô Thiển cạn một chút, mỉm cười nhìn Lâm Tử Nhiên đi xuyên qua giữa đám người.

An Thần nhấp một ngụm rượu mới nhỏ giọng nói ở bên tai Tô Thiển: “Lâm Tử Nhiên ở trên thương trường, cũng là người nổi danh Tiểu Diện Hồ.”

Anh trên thương trường thủ đoạn làm người ra không dám khinh thường. Tô Thiển liếc mắt nhìn người đang nói xấu người khác không quên mỉm cười

Ấm áp nhìn Tô Thiển, nhướn mày nói: “An tiên sinh càng giống hơn đó.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Thật sự không cam tâm

Ôn Na nhìn mọi người ở đây một cái, bình tĩnh kéo Lâm Từ Ninh vẫn còn tức giận rồi đi, nhìn không khí này thật sự không tốt chút nào.

Náo loạn một hồi, Tô Thiển đối với Hà Nguyệt có chút hảo cảm, ở trước mặt nhiều người không cho người phụ nữ can rờ ngang ngược đó một chút mặt mũi, cô cũng muốn làm vậy, đáng tiếc vẫn chưa có làm, không nghĩ tới Hà Nguyệt lại giúp cô.

Hà Nguyệt tiện tay cầm lên mâm trái cây quay đầu mỉm cười nhìn Tô Thiển.

“Tiểu Thiển”

Một giọng nam tính vang lên, Tô Thiển cùng Hà Nguyệt thân thể đều cứng đờ.

Không ngẩng đầu cô cũng biết là ai, chỉ là, làm bạn với anh thật sự chỉ mang đến cho anh sự tổn thương.

Cô không cho Vạn Dạ được cái gì, chỉ có thể mang đến tai nạn cho anh, trong lòng Tô Thiển băn khoăn.

Cô là một con nhím có độc ! Người nào đến gần sẽ thương tích khắp người.

“Vạn Dạ sao anh lại tới đây?” Hà Nguyệt nhíu mày, không phải nói có chuyện không thể tới sao.

Vạn Dạ trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tô Thiển, mỉm cười nhìn cô một cái “Suy nghĩ lại, thấy vẫn nên tới thì đúng hơn.” Lão Đại nói bất kể lẫn lộn ở đâu, có người vì tình thế vẫn không thể vứt sạch sẽ.

Tô Thiển không được tự nhiên hướng bên cạnh Liễu Na, theo bản năng tìm kiếm An Thần.

An Thần cùng Mộ Dung Kiệt Tu đang bàn luận chuyện gì, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn người phụ nữ ngồi ở góc kia.

Thấy vậy Lâm Từ Ninh cùng Ôn Na liền nhớ đến quá khứ, người đàn ông bên cạnh thân phận quá tôn quý, nghĩ vậy Từ Ninh ở chỗ này cũng không dám làm khó Tô Thiển.

Khi nhìn thấy Vạn Dạ ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ của mình, không thể nào tiếp tục bình tĩnh được, đôi mắt trở nên lạnh xuống.

Mộ Dung Kiệt Tu ưu nhã nheo đôi mắt hoa đào, một tay bưng sâm banh một tay ôm bà xã bảo bối, nhìn theo ánh mắt An Thần, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Tiểu tử này rất có phong thái của mình năm đó, chỉ là, chưa đủ bá đạo. Nhìn bộ dạng cô gái kia, cùng Ngải Tuyết, không phải cùng một dạng sao, sợ rằng yêu cũng không thể có được.

“Nếu như tôi chỉ cậu điểm quan trọng để lấy lòng cô bé kia, cậu chuẩn bị cảm tạ tôi như thế nào?”

Mộ Dung Kiệt Tu ưu nhã nhấp một ngụm rượu đỏ, cuối xuống người trong lòng trên mặt cô hôn một cái.

An Thần lấy lại tinh thần, ngưỡng mộ nhìn Kiệt Tu .

“Cung chiều”

Dù là bất cứ cô gái nào, chỉ cần cậu đối với cô ấy đủ tỉ mỉ, thì cô ấy sẽ động lòng.

Đây là lời tự nhủ của Chu Bản, có lúc yêu bá đạo cũng không bằng cung chiều tuy ý tứ không khác nhau lắm, nhưng cô gái sẽ thích.

An Thần nhìn Ngải Tuyết rồi nhìn lại một chút Tô Thiển không ngừng nhét quýt vào trong miệng, cười khổ.

Anh đối với người phụ nữ kia còn chưa đủ cung chiều sao? Người ta còn không cảm kích.

“Cậu phải học cách quý trọng một đoạn tình cảm, hai người ở chung một chỗ, tin tưởng lẫn nhau là quan trọng nhất, tôi thấy cô bé kia rất có cốt khí, trừ tin tưởng, cậu còn phải cho cô ấy sự tôn trọng”

Lúc này Mộ Dung Kiệt Tu giống như người từng trải đang truyền bí kíp tâm kinh cho tiểu đệ.

An Thần nghe những lời này, liếc Vạn Dạ cùng người phụ nữ của mình đang nghe, lập tức đứng lên xông ra.

“Anh, một lát nữa em sẽ trở lại, trước xin lỗi không thể tiếp được nữa rồi”

Mộ Dung Kiệt Tu cười cười, khi yêu đàn ông đều cùng một dáng vẻ. Đem Ngải Tuyết điều chỉnh lại tư thế ngủ cho tốt. Cô đang mang thai, anh càng khản trương, vị tổ tông này càng đặc ý.

Tô Thiển câu được câu không trò chuyện cùng Vạn Dạ, nhưng trong tâm lại nổi lên một chút khản trương. An Thần lúc này sao còn chưa tới, anh không phải thích ăn dấm chua nhất sao?

Cô hiện tại đi không được ở cũng không xong. Thật sự không được tự nhiên.

Mới nghĩ như vậy cánh tay liền bị người tóm lấy.

“Tô Thiển, anh giới thiệu cho em một người”. Lời kéo cánh tay của cô, An Thần mang cô đến trước mặt Mộ Dung Kiệt Tu.

Tô Thiển liếc nhìn người đàn ông cùng người phụ nữ trước mặt, nam anh tuấn nữ xinh đẹp, giống như hai thiên sứ không nhuộm khói bụi nhân gian, tuy là Tô Thiển không phải người coi trọng dáng vẻ cũng than thở từ đáy lòng.

Cối đời này lại còn có người có thể sánh ngang cùng An Thần. Tô Thiển sững sờ nhìn chằm chằm Kiệt Tu. An Thần không vui khụ khụ, dáng dấp của anh so với anh ấy cũng không kém, sao cô gái này cho tới bây giờ đều không nhìn anh chằm chằm như vậy.

Mộ Dung Kiệt Tu buồn cười, tiểu tử An Thần này, sự ghen tị còn nặng hơn cả mình

Đơn giản giới thiệu một chút, Tô Thiển cười nhẹ, nói xin lỗi một tiếng, Ngải Tuyết ở trong ngực Kiệt Tu càng làm Tô Thiển tò mò, không khí ồn ào như vậy mà cô ấy cũng ngủ được.

Cô gái như thế này thật làm người ta hâm mộ, tâm rộng mở mới có thể không lo không buồn.

Không khí hôn lễ hào hoa, người có tiền đều là một bộ dáng, một mặt thỏa mãn mặt mũi của mình, một mặt cũng biểu diễn tài lực hùng hậu của bản thân.

Vào thời khắc đeo nhẫn cưới vào tay cô dâu, giây phút đó, Tô Thiển đột nhiên ảo tưởng, nếu là mình và An Thần đứng ở chỗ này, vừa mới nghĩ như vậy thân thể Tô Thiển liền run lên. Sóng lưng lạnh toát, liếc mắt nhìn người đàn ông kế bên. Sau đó yên lặng đem miếng quýt bỏ vào miệng.

Trong trang viên Mộ Dung Kiệt Tu, Tô Thiển đang gọt táo, Lương Đình vui trên sofa cầm điều khiển TV chuyển kênh.

Cái thời đại này giàu càng giàu nghèo càng nghèo.

Đem quả táo đưa lên, quét mắt sắc mặt cô vẫn trắng bệch, có chút lo lắng nhưng không biểu lộ ra, chỉ là nhàn nhạt cùng cô nói chuyện. Càng vào lúc này, càng không thể cho mình cảm thấy mình đáng thương, ngày thường thế nào, bây giờ thế nào. Nếu không, cô sẽ tự sa vào nỗi lo lắng đâu đâu mất thôi.

“Tôi ở đây chơi hai ngày, cô có thể dẫn tôi đi dạo một chút không, trang viên lớn như vậy, phải đi tham quan một chút chứ”

Tô Thiển nhìn chằm chằm trên TV, một người đàn ông đang cầm bó hoa tươi cười hướng một người phụ nữ cầu hôn, người phụ nữ bộ dạng kiêu ngạo, miệt thị anh, ở trước mặt mọi người ném ra một đồng lời khó nghe. Thân thể Tô Thiển run lên nhanh chóng cầm điều khiển TV chuyển kênh.

Phim truyền hình trong nước còn cầu huyết như vậy, không một chút kịch tình dạy hư các cô gái không hiểu chuyện.

Lương Đình từ trên ghế salon thò đầu ra, nhìn trời, có chút chói mắt, nhưng cũng là khí trời mát mẻ mấy ngày nữa liền nóng.

Tô Thiển dắt Lương Đình đi dạo trong trang viên, một lát liền dừng lại, bây giờ quá lớn, so với trang viên của An Thần không có gì khác nhau, cô nghĩ sao phải xây lớn như vậy thật là lãng phí !!!

“Tôi thấy trái tim của anh ta rất yếu ớt, cô đi theo anh ấy, tôi cùng Nhiễm Mạn cũng yên tâm”

Lần trước thấy anh ở trong bệnh viện ngày đêm không ngừng chiếu cố, mắt cũng đỏ lên có thể thấy đây là người đàn ông đáng để phó thác cả đời.

Ánh mắt của Lương Đình có chút phức tạp nhưng cũng vẫn gạt đầu một cái.

Tô Thiển thở dài ở trong lòng, không biết qua bao lâu nữa, cô gái này mới có thể thoát khỏi bóng mờ quá khứ đáng sợ.

Nhớ ngày đó, mình không phải cũng như vậy, đau đớn mất hết tinh thần, hít thở không thông !!!

Trên đường trở về vừa đúng lúc đụng phải Từ Mặc vội vã chạy về nhà, nhìn thấy Lương Đình thì thở phào nhẹ nhõm, Tô Thiển hiểu anh nhớ Lương Đình.

Nói đơn giản mấy câu đem Lương Đình giao cho anh, đi đến biệt thự khác, nếu còn ở chỗ này thì sẽ trở thành bóng đèn hơn nữa Lương Đình hiện tại cần nhất vẫn là anh.

Vào cửa, liền nhìn thấy cô gái ngủ trong hôn lễ buổi sáng, cô gái đang gặm quả táo, tư thế ưu nhã làm Tô Thiên giật khóe miệng.

Cô vì sự chênh lệch với người phụ nữ khác mà cảm thấy xấu hổ vạn phần.

Ngài Tuyết cũng nhìn cô, đôi mắt thanh thuần vừa động rất là mê người.

“Ngài tiểu thư, xin chào, tôi là Tô Thiên” cô dừng lại rồi đi về phía Ngài Tuyết.

Ngài Tuyết đứng dậy, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen rồi kéo cô qua “ Cô là bà xã bảo bối của An Thần, đã sớm nghe nói hôm nay nhìn thấy quả là khí chất xuất chúng”

Tô Thiên ngược lại không ngờ Ngài Tuyết lại biết cô, cô cũng không nhớ rõ đã gặp Ngài Tuyết lúc nào, cô chỉ mới nhìn thấy cô ấy lần đầu tiên trong hôn lễ, khi đó cô ấy còn đang ngủ.

Ngài Tuyết kéo cô ngồi xuống sofa, người phụ nữ An Thần thích quả nhiên không giống những người khác.

Mặc dù cùng cô nói chuyện chưa nhiều, nhưng Tô Thiên cho cô cảm giác ưu nhã, hào phóng, đoan trang còn có mùi vị lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Cô gái nhỏ, anh nhớ em lắm !!!

Ngài Tuyết thích cô gái trước mặt này.

“Thiếu phu nhân, cháo gà đã nấu xong” Di Dư đem cháo gà để trước mặt Ngài Tuyết, một mùi thơm xông vào mũi.

“Múc cho Tô tiểu thư một chén” Quay đầu mỉm cười nhìn Tô Thiên: “Di Dư nấu cháo gà là ngon nhất, cô có lộc ăn rồi”

Tô Thiên mỉm cười nhận chén cháo, múc một muỗng nếm thử, mũi cảm thấy chua chua, mùi vị này rất giống mẹ làm.

Ánh mắt thoáng qua một tia đau đớn, ngẩng đầu lên nhìn Di Dư một cái “Quả là cực phẩm”

Uống xong một chén cháo gà, Tô Thiên nhìn trên dưới: “Ngài phu nhân thật có phúc khí tốt, không chỉ ung dung cao quý, chủ yếu hơn chính là có một ông xã yêu thương hết lòng, thật làm cho phụ nữ hâm mộ.”

Ngài Tuyết lau miệng, trong đôi mắt vẫn luôn chớp động ánh sáng hạnh phúc.

“Cô cũng không kém hơn tôi, tôi chưa từng gặp qua An Thần nhìn người phụ nữ nào một cái, tình cảm của anh đều là thật lòng, tôi lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông si tình như vậy.”

Nghe giọng điệu Ngài Tuyết, quan hệ của họ và An Thần là rất tốt.

Tìm một người yêu mình và là người mình yêu sao mà khó khăn.

“Yêu cô ...”

Yêu cô sẽ gọi cô làm tình nhân sao ?

Yêu cô mà chỉ vì mấy tin trên báo mà nổi giận với cô ?

Yêu cô sẽ không bỏ qua cô kêu gào cầu xin anh tha thứ chỉ giây vò thiếu chút nữa để cho hạ thân ra máu ?

Không thể không nói, anh ta thật sự là ích kỉ, bá đạo.

Ngài Tuyết phức tạp nhìn cô một cái, nhìn vẻ mặt của cô cũng biết An Thần chưa nói gì với cô cũng thấy kì lạ, cô gái khác ước gì được như vậy.

“Di nhiên, có mấy người đàn ông nguyện ý đem tất cả tài sản cùng bất động sản đưa cho người phụ nữ của mình, vì cô mà mạo hiểm lớn vậy”

Cô cũng là ngoài ý muốn biết được, tiểu tử An Thần kia vì người phụ nữ yêu mến mà thận trọng như vậy.

Ngài Tuyết tiếp tục múc một chén cháo nữa thưởng thức, sờ sờ bụng, nơi này, có kết tinh của cô và Kiệt Tu.

Lời vừa nói ra, Tô Thiển ngẩn người, hốc mắt có chút đỏ, An Thần lại đem toàn bộ tài sản của mình chuyển sang cho cô.

Cô không phải người tham tiền, Ngài Tuyết nói rất đúng, thế gian có mấy người nguyện đem toàn bộ tài sản cho người phụ nữ của mình? ? ?

Cô trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, nghĩ đến An Thần, trong lòng rung động một chút.

Rốt cuộc còn có chuyện gì mà cô không biết ?

“Các người tán gẫu xong rồi à ?” Ngài Tuyết cười đùa đứng lên, hướng Kiệt Tu cùng An Thần le lưỡi một cái.

Tô Thiển ngẩng đầu lên, nhìn về phía An Thần trong mắt có chút phức tạp, hướng về phía Kiệt Tu gật đầu một cái tỏ vẻ lễ phép.

“Em nên đi ngủ trưa rồi, cẩn thận thân thể mệt mỏi” Kiệt Tu một tay ôm lấy Ngài Tuyết, hướng phòng ngủ trên lầu.

“Em không mệt ! ! !”

“Nhưng tiểu bảo bối trong bụng em sẽ mệt”

Ngài Tuyết xin lỗi hướng Tô Thiển le lưỡi một cái, cái người đàn ông bá đạo này.

Tô Thiển hâm mộ Ngài Tuyết, ở cái thế giới con người chỉ coi trọng vật chất này, phải tìm một người yêu mình và lại mình cũng yêu sao mà khó vậy.

An Thần nắm tay Tô Thiển, một tay vén vén sợi tóc bên tai cô, một tháng nay, khó có được cô không kháng cự, điều này ít nhiều làm cho An Thần vui mừng ngoài ý muốn.

“Em có mệt hay không ?”

Anh dịu dàng hỏi khẽ, tình ý liên tục.

Mới vừa ở thư phòng anh cùng người an hem của mình bàn bạc mấy chuyện quan trọng thuận tiện lại nói đến chuyện tình cảm của mình, người an hem luôn luôn nghiêm túc lại cũng lấy anh ra đùa giỡn. Nhưng cùng dạy anh không ít kinh nghiệm về mặt tình cảm, nhiều lần phân tích, anh cũng có không ít nhận thức, anh ấy nói rất đúng đối đãi với cô gái lãnh đạm như Tô Thiển quá mức cường ngạnh thủy chung cũng không tốt.

Anh sẽ tahi đôi phương thứ ! Chỉ cần người phụ nữ đó có thể từ từ tiếp nhận anh, không kháng cự anh, anh cái gì cũng có thể làm

Tô Thiển khẽ mỉm cười, tiếp theo lại quăng cho anh một cái liếc mắt “Em không mang thai, mệt mỏi cái gì ?”

An Thần nhú mày, sờ sờ cằm nhìn chằm chằm bụng cô, buồn bực “Đúng vậy, làm sao em vẫn chưa có thai ?”

Bọn họ ở chung thời gian cũng không ngắn làm sao lại không mang thai ?

Người khác không phải lần thứ nhất liền trúng chiêu rồi sao ? Coi như lần thứ nhất không thể trúng chiêu, nhiều lần như vậy rồi, cũng không thể không có động tĩnh gì!

Chẳng lẽ là anh không được ?

Tô Thiển nhú mày, cũng có chút hồ nghi, chỉ là, tình cảm của anh và cô giờ vẫn chưa ổn định, cũng không muốn có con.

Không có mang thai, đối với cô mà nói cũng là chuyện tốt, nếu về sau xảy ra biến cố gì, mình cũng không đến nỗi quá gian nan.

Tô Thiển thản nhiên, An Thần lại rối rắm không ít ngày, thậm chí lên lên báo Hoa Từ làm cho mình kiểm tra tổng quát.

Kết quả kiểm tra không có gì lạ, thân thể so với người thường còn tốt hơn, chỉ cần nghỉ, tùy thời đều có thể tạo ra một đứa bé mập mạp.

Cái này càng khiến An Thần rối rắm hơn, nguyên nhân chẳng lẽ là do Tô Thiển ?

Trước cô vẫn muốn anh đeo cái TT, vốn định theo cô, sau lại xảy ra công việc bề bộn như vậy, anh không thuận theo, nhiều lần cũng không có đeo, theo lý thuyết, nếu như thân thể Tô Thiển không thành vấn đề, phải là có rồi chứ.

Thật chẳng lẽ chính là Tô Thiển sao ?

“Đại ca, tốt nhất cho chị dâu làm kiểm tra, cũng không nhất định là thân thể có vấn đề, có lúc tâm trạng cũng là nhân tố ảnh hưởng đến việc mang thai, chỉ là kiểm tra một chút xem nguyên nhân từ đâu”

Hoa Từ ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi, lão đại đột nhiên chạy tới yêu cầu kiểm tra khả năng sinh sản, anh thật sự giật mình.

“ Chuyện này tôi phải suy nghĩ kĩ rồi nói”

Nhưng nếu đột nhiên kéo người phụ nữ kia tới làm kiểm tra, cô nhất định sẽ tâm thần bất an, nếu là thân thể cô thật sự có vấn đề, còn không biết cô sẽ nghĩ lung tung như thế nào.

Hoa Từ gạt đầu, yên lặng thay đồng phục làm việc, sửa sang lại đầu tóc.

“ Lão Đại, anh có thể đợi thêm một thời gian nữa xem, nếu thực là bất đắc dĩ, kiểm tra lại cũng không muộn, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chuyện mang thai, gấp cũng không được. Cứ thuận theo tự nhiên.”

An Thần sửa lại tây phục, móc ra điện thoại muốn gọi cho Tô Thiển, cô gái kia, lấy cố chăm sóc bạn bè ở nhà đại ca không chịu trở về, nhớ cô muốn chết. Nếu không phải đại ca bảo anh đối với cô phải trầm ổn kiên nhẫn, theo tính tình của anh đã sớm bắt cô trở về.

Suy nghĩ một chút, quyết định nhắn tin cho cô.

Tô Thiển, Nhiệm Mạn cùng Lương Đình ba người nằm ở tấm đệm mềm mại, Lương Đình vui vẻ xem Hi Dương Dương cùng Hôi Thái Lang, Nhiệm Mạn thì ôm một đồng hồ ăn vặt, Tô Thiển đặc biệt im lặng ôm đầu gối cầm điện thoại xem tiểu thuyết.

Có cô cùng Nhiệm Mạn bên cạnh, Lương Đình cuối cùng trên mặt cũng nở nụ cười.

Này không biết rốt cuộc là công lao của hai cô hay là của một người đàn ông, tóm lại, cô có thể yên tâm một chút rồi.

Điện thoại di động vang lên, Tô Thiển rời mắt khỏi cuốn sách, nhìn trên màn ảnh hai chữ An Thần thật to, cảm thấy chút nữa rớt xuống đất.

An Thần loại đàn ông cực phẩm lại có thể biết gửi tin nhắn ? ? ?

Cô còn tưởng rằng, những người đàn ông thành công như anh, dù chuyện gì cũng sẽ gọi điện trực tiếp.

Nhẹ nhàng nhấn tay xuống: “ Cô gái nhỏ, anh nhớ em lắm” phía sau còn có kí hiệu mặt khổ.

Tay Tô Thiển run lên, vẻ mặt càng trở nên cổ quái, tâm tình vui vẻ lên hơn nhiều.

Khóe miệng cười nhẹ bị Nhiệm Mạn nhìn thấy, buông khoai tây chiên trong tay ý định sẽ giật điện thoại di động “ Cho tớ nhìn một chút, có chuyện gì làm cậu cười thành như vậy”

“ Tay cậu ! ! !” Tô Thiển ngăn trở, cau mày tránh né móng vuốt đang câu loạn.

Nhiệm Mạn rút tay về, tiếp tục ăn khoai tây chiên trong túi, khinh thường nhếch miệng “ Chúng ta đều là chị em tốt còn không cho mình xem”

Tô Thiển nhú mày, mắt đẹp khẽ héch lên, không nói ra tâm tình.

Nhìn chằm chằm điện thoại di động nửa ngày, trở về một cái tin nhắn cũ, sau đó bình tĩnh tắt điện di động, trời nóng rồi, người cũng trở nên phiền não hơn.

An Thần cũng là lần đầu tiên gửi tin nhắn, chỉ sợ người phụ nữ kia không trả lời, tin nhắn đi liền hối hận, nếu không trả lời lại, anh không phải mất hết mặt mũi sao ? ? ?

Nhìn chằm chằm điện thoại di động nửa ngày, thiếu chút nữa đem di động ném đi, chưa lúc nào anh lại mong có tiếng chuông tin nhắn điện thoại reo như bây giờ, thiết là, so với lần đầu tiên cầm súng còn khấn trương hơn.

Sắc mặt anh càng ngày càng chán nản, muốn đem điện thoại di động lần nữa thả lại trong túi, điện thoại bất ngờ run lên một cái, làm cho anh cảm thấy không quá chân thật, sùng sốt một lát mới dám lấy di động ra nhìn.

Tiếp theo khóe miệng nở nụ cười càng lớn, mới nhấn nút mở tin nhắn ra.

Một giây kế tiếp sắc mặt nhanh chóng đông.

Người phụ nữ trả lời: “ vâng”

Vâng. A? A!

Cái người phụ nữ này, thật là không hiểu phong tình, một chữ như vậy liền muốn đem mình đuổi ? Đừng mơ tưởng ! ! !

Tay cầm di động nhú mày phân vân gửi một tin nhắn hay là gọi một cú điện thoại.

Một tay sờ sờ lên cằm, một giây kế tiếp, nhấn nút mở khóa, sau đó bấm điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến thanh âm để cho sắc mặt anh thành công chuyển thành xanh đen.

Tắt máy !!!

Người phụ nữ này anh có hay không nói với cô thời thời khắc khắc đều phải mở điện thoại di động, lại dám trêu chọc tìm anh xong rồi tắt máy.

Thật là người phụ nữ biết giầy vò lòng người.

Không được, anh nghĩ muốn đem cô bắt trở lại, người phụ nữ kia vĩnh viễn sẽ không chủ động muốn ở bên cạnh anh.

An Thần bước vào xe một giây kế tiếp điện thoại trong túi lại vang lên, trong đầu liền hiện lên hình ảnh người phụ nữ kia.

Mắt cười lấy điện thoại di động ra xem, trong phút chốc khuôn mặt liền trở nên lạnh thấy cái ghi chú, không do dự liền tắt máy.

Tâm tình liền trở nên phiền não, nên gọi điện tới, không nên gọi điện tới đều gọi.

Mới vừa tắt, di động lại vang lên, An Thần rút cuộc nhận điện thoại điên cuồng hét lên: “Doãn Phi Phi cô rốt cuộc muốn làm gì?”

“An Thần không xong, công ty gặp khủng hoảng tài chính, ô ô, sẽ phá sản ! !”

An Thần trong bụng cả kinh, vốn đã nhú mày, nghe xong chân mày lại càng nhú chặt.

Công ty gặp phải nguy cơ tài vụ ? Phá sản ?

Anh vốn không muốn để ý tới Doãn Phi Phi cái người phụ nữ phiền toái này, nếu công ty đã giao cho cô, như vậy, công ty cùng bản thân không có quan hệ rồi, nhưng vừa nghĩ đến đó cũng là cơ nghiệp mà gia gia phí hết tâm sức gây dựng, tâm như bị ai hung hăng nhéo một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

Ánh mắt thoáng qua một tia hối hận, lúc đó anh thật là hồ đồ mới đồng ý đem tâm huyết của gia gia giao cho người phụ nữ ngực lớn óc nhỏ. Dù gì cũng là người có học thức, thế mà nhanh như vậy liền làm công ty thành ra như vậy.

Anh nhấn cần ga xe chạy tới tập đoàn An thị.

Vừa vào cửa công ty, anh liền thấy bên trong rối một nùi, khuân đồ, cái vĩa ... hoàn toàn không có một chút trật tự.

Sắc mặt An Thần trầm lại, trong khoảnh khắc đó cả người anh như phát ra hơi thở lạnh như băng, làm không khí xung quanh cũng như đông lạnh theo.

Giống như là đã nhận ra không khí có chút thay đổi, tất cả nhân viên đều cứng ngắt, rồi rít quay đầu nhìn về phía cửa.

Xuất hiện trong tầm mắt họ chính là người đã tản ra hơi thở lạnh như băng. Người đàn ông đó chỉ cần đứng ở đâu, liền có thể áp đảo mọi thứ.

Đám người lúc này rồi rít gờ không dám lên tiếng, có chút không tự nhiên mà cúi đầu, trên sống lưng bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

An thiếu gia không phải đã đem công ty này giao cho Doãn Phi Phi rồi sao? Không phải sẽ không bao giờ hỏi tới nữa sao? Tại sao vào thời điểm mấu chốt này anh ta lại xuất hiện, nhìn dáng dấp này, chắc chắn là anh ta đang nổi giận.

Ánh mắt An Thần quét nhìn từng người, giống như Diêm Vương làm họ sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Một lúc lâu, An Thần mới nhất chân, đi qua đám người vẫn còn ngẩn ra vì hoảng sợ, tới phòng họp.

Tay đút vào túi quần, một cước đá văng cửa phòng họp. Trong phòng vốn đang tranh chấp không nghỉ, nhưng khi nhìn thấy An Thần liền sững sờ, im lặng.

An thiếu gia ???

Doãn Phi Phi lập tức từ trên ghế tổng tài nhảy xuống, đi tới trước mặt An Thần, vờn tay lau nước mắt, không ngừng nức nở.

“An Thần, cuối cùng anh cũng tới ...”

Cô sắp điên mất, một cô gái nhỏ nhắn như cô thật sự không chống đỡ nổi chuyện của công ty. Tất cả đều do lão hồ ly gian xảo kia, cô không có nhiều kinh nghiệm làm sao mà quản lý được cả một công ty lớn như vậy?

“An thiếu gia ...”.

“An thiếu gia ...”.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người cũng rớt rít đứng dậy hướng về phía An Thần khom người cúi đầu chào hỏi.

An Thần không chỉ là Ám Dạ vương, mà còn là người rất thủ đoạn trên thương trường, không mấy người có thể so được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Một năm mười hai tháng luôn luôn cảm

Người nào đắc tội với anh, nửa đời còn lại không bằng Khiếu Hóa Từ.

An Thần không nói gì, ngồi lên ghế tổng tài, nhàn nhã gác hai chân lên, nhận lấy cả phê của thư kí trước đưa tới.

Ánh mắt vẫn không nhìn những người trong phòng họp.

Không khí đè nén khiến người khác không thở nổi. Xung quanh tĩnh lặng đến nỗi chỉ cần cây kim rớt xuống cũng có thể nghe thấy. Mọi người ai cũng nở nụ cười, cười lâu đến nỗi miệng cũng muốn cứng lại cũng không thấy An Thần nói gì.

Điều này làm cho mọi người cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Chỉ có Trình Thành là vui vẻ, trên mặt anh có biết bao mừng rỡ. BOSS đã trở về, anh kích động muốn chết.

Kể từ khi công ty đổi chủ nhân thành người phụ nữ ngốc nghếch kia, cô ta liền gạt mấy vị đồng sự tham ô tiền bạc công ty. Dù công ty có lớn thế nào đi nữa cũng mau bị cô ta lấy hết sạch.

Nếu không phải An thiếu gia giao phó công việc, anh đã sớm từ chức rồi.

An Thần ung dung thông thả uống xong cả phê, loảng xoảng một tiếng, ly cả phê rơi xuống đất bể tan, Doãn Phi Phi sợ tới mức cả người run lên, đứng phía sau anh.

Chóp mũi mọi người đều đỏ đầy mồ hôi. Tuy bọn họ đối với cách làm của Doãn Phi Phi rất tức giận, nhưng cô ta là mẹ kế của An Thần. Ngay trước mặt An Thần, cho dù có tức giận đến phát hỏa, cũng chỉ có thể đè nén ở trong lòng, không dám phát ra.

Mọi người mặt đều biến sắc, không dám nhìn anh.

An Thần dừng lại, ngược mắt lên, ánh mắt lạnh lùng, không nên nói là âm trầm.

Doãn Phi Phi đứng ở phía sau anh, mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của anh nhưng cũng có thể biết, bây giờ anh có bao nhiêu tức giận, thân thể liền run sợ.

Cô hối hận, đều là lỗi của cô, không nên giận đối An Thần bỏ rơi mình mà chạy đến quầy rượu uống say, bị người ta làm nhục, để lại một nghiệt chủng.

Còn ghê tởm hơn khi bị đối phương quay video, nhiều lần dùng cái này uy hiếp cô lấy tiền cho hắn.

Nhược điểm ở trong tay người khác, cô không thể không tuân theo.

Dù gì hiện tại cô cũng là nhân vật có mặt mũi, nếu video bị phơi bày ra, cô thật sự không còn mặt mũi sống nữa.

"Hiện tại, một lần nữa tôi tiếp nhận lại tập đoàn An thị. Mọi người có hai lựa chọn, một là rời khỏi công ty, từ nay về sau cùng tập đoàn An thị không còn bất kỳ qua hệ, nhưng nề tình trước đây mọi người có công với An thị, tôi cho mọi người lựa chọn cách thứ hai, tiếp tục ở lại, cùng tôi mở rộng, phát triển An thị".

Ánh mắt bình thản quét nhìn mọi người một cái, sau đó đứng dậy: "Thời gian một phút suy nghĩ, phải đi, hay là ở lại là do các người quyết định tôi không ép ai!".

Thanh âm của anh cứ nhắc lại trống rỗng, lại rõ ràng mang theo sự uy hiếp, trong lòng, anh hi vọng những lão già này có thể chủ động từ chức, những người này, trước đây đi theo gia gia cùng nhau lập nghiệp, vì tình cảm và thể diện, anh không thể nào đuổi họ.

Nhất thời nhìn nhau, thật ra thì bọn họ không cần phải suy nghĩ, đi theo An Thần - một Đại Cổ Đông, thì tuyệt đối an toàn. Chuyện tốt như vậy, muốn cầu xin cũng không được.

Lập tức rối rít bày tỏ quan điểm tiếp tục ở lại, đi theo An thiếu gia vĩnh viễn đều có thịt ăn.

An Thần gật đầu để cho bọn họ đi ra ngoài, lúc này mới nhúc nhích đầu che cái trán.

"An. . . An Thần. . .".

Doãn Phi Phi run run rẩy từ phía sau đi ra, thấp thỏm lo âu. Tay chân cũng không biết nên để nơi nào, lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

An Thần nhìn thấy cô ta liền chán ghét, nhấn đầu lông mày thật sâu, lạnh giọng: "Giờ phút này, tôi, An Thần tôi sẽ không cho cô một phần tình cảm và thể diện. Tất cả đã kết thúc, rút ra khỏi An thị, rút ra khỏi căn biệt thự kia. Nếu cô dám can đảm xuất hiện trước mặt tôi, có tin tôi hay không sẽ bóp chết cô?" .

"Không, An Thần, anh không thể đối với em như vậy, em cũng không muốn như vậy đâu, đều do tên lưu manh kia, anh phải giúp em nếu không hán ta sẽ không bỏ qua cho em" .

Doãn Phi Phi hoảng sợ nắm tay áo của anh van xin, người đàn ông kia tựa như một ác ma, thỉnh thoảng sẽ tìm cô lấy tiền cùng thú vui, một khi làm cho hán không hài lòng thì video sẽ bị công khai, cô không cho phép chuyện như vậy xảy ra, An Thần không giúp cô, cô sống thế nào đây?

An Thần chán ghét hất cô ta ra. Người phụ nữ này tới giờ còn không biết sai, không biết tự kiểm điểm bản thân, mà còn vọng tưởng anh sẽ giúp đỡ!

"Ba mươi giây, rút!" .

Anh thật sự nổi giận, khóe miệng lạnh lùng nâng lên, nhìn cô một giây, cũng cảm thấy thật vũ nhục ánh mắt.

Nước mắt rơi xuống, Doãn Phi Phi khóc rất nhiều, đứng dậy, lao đảo nghiêng ngã đi ra ngoài, đáy mắt là sự tuyệt vọng.

Một khi An Thần đã nói, như là tuyệt đối ra lệnh, không ai có thể chống cự. Giống như hiện tại, anh muốn cô biến, cô cũng chỉ có thể nén nước mắt rút ra khỏi tầm mắt của anh, một khi anh đã quyết định chuyện gì thì dù trời có sập cũng không thể thay đổi.

An Thần đứng dậy, lẳng lặng đi tới cửa sổ sát đất, nhìn phía trước người người tập nập qua lại. Đã bao lâu anh chưa trở lại nơi này rồi!

Trình Thành bùng một bình trà Long Tỉnh thượng hạng đi vào, thế nào cũng che giấu không hết nụ cười ở khóe miệng. BOSS trở lại, công ty sẽ trở về như cũ.

"BOSS, uống trà." .

An Thần xoay người, hướng về phía Trình Thành gật đầu một cái, đến gần, mỉm cười vỗ vỗ bờ vai của anh. Đối với người phụ tá này, anh rất hài lòng .

.....

"A hử —" .

Tô Thiên tựa vào ghế sa lon, khoa trương che cái mũi của mình, mắt cũng hồng hồng, nước mắt rùng rùng, đây là triệu chứng bị cảm

Nhiễm Mạn đem quả táo hạch trong tay ném vào thùng rác, vội vàng chạy đến chỗ Tô Thiên, nhìn trái phải một chút, quan tâm hỏi: "Cậu không phải là bị cảm chứ?" .

Tô Thiên rất đặc biệt, hoặc là không sinh bệnh, hoặc là một khi đã bệnh liền hù chết người ta. Ngay cả cảm cũng g vậy, lần trước bị, liền hôn mê.

Tô Thiên không ngừng rút khăn giấy.

"Có gì lạ đâu, không biết mình một năm mười hai lần luôn luôn bị cảm như vậy sao?" .

Cô sống hai mươi năm, không bị bệnh gì nặng, nhưng luôn luôn bị cảm. Cô không khỏi cảm thán, đều là bình thường ít vận động, thân thể liền không tốt.

"Minh cho cậu uống chén nước đường đỏ trước..., sau đó sẽ gọi tiểu Kiệt đẹp trai lấy cho cậu thuốc uống." Nhiễm Mạn cảm lý lên, cùng người giúp việc đưa nước đường đỏ cho cô.

Tô Thiên cười yếu ớt nhận lấy, than thở: "Cuối cùng thì con gái lớn không dùng được a, Mimi chúng ta cũng mau lập gia đình thôi."

Nắm tay Nhiễm Mạn run lên, sắc mặt nhanh chóng ửng đỏ, Tô Thiên đáng chết, còn biết chọc cô.

Lương Đình lười biếng lập tức tỉnh táo tinh thần, Nhiễm Mạn có bạn trai?

Không đúng, không đúng, Nhiệm Mạn muốn gả cho ai?

Cứ coi như là Đại Tần Văn, nhưng kể từ khi cái tên vô tình đó rời đi, cô liền tự giận mình, lấy việc đùa giỡn đàn ông làm thú vui, không bao giờ tin tưởng vào tình yêu.

Hôm nay, cô cô này lại yêu?

Lương Đình mấp máy miệng một chút, đem tầm mắt nhìn Nhiệm Mạn từ đầu đến chân một lần, rồi cuộc nhìn về phía Tô Thiển lên tiếng: "Minh tình nguyện tin tưởng cậu yêu An Thần rồi."

Tô Thiển tức cười, Nhiệm Mạn cười mờ ám.

Nói đến An Thần, lòng của Tô Thiển hưng hăng nhảy lên một cái, một loại cảm xúc không hiểu đánh úp tới, có ấm áp, có chút ngọt, không khỏi nhếch miệng lên.

"Cậu, cậu không phải sẽ yêu An Thần rồi đi?". Nhìn mặt Tô Thiển rạng ngời, Nhiệm Mạn cùng Lương Đình liếc mắt nhìn nhau, xấu bụng lại gần cô.

Tô Thiển tức giận nhìn hai người họ lại gần mình, duỗi ngón tay điểm trên trán hai người, đem đẩy ra xa, lúc này mới bình tĩnh hét ra một chữ: "Cút!".

Trong lòng sao lại vì cái vấn đề này mà rối rắm chứ. Yêu An Thần? Tư vị như thế nào? Là tìm đến tai vạ sao?

Sờ cảm suy ngẫm, chân mày nhíu chặt lại, tưởng tượng cuộc sống yêu An Thần về sau.

"Ghe tôm, mình còn chưa chơi tới hai ngày, đã thúc giục mình trở về." . Nhiệm Mạn quệt môi bất mãn hướng về phía điện thoại di động nói thảm. Cái tên bại hoại kia, mới hai ngày mà thôi, liền thúc giục cô không dưới trăm lần rồi.

Nhiệm Mạn buồn bực, An Thần cũng có thể bình thân, anh làm sao lại kêu la không ngừng.

Tô Thiển nhướn mày cười mờ ám, bắt đầu cùng Lương Đình trêu ghẹo Nhiệm Mạn: "Nếu không cậu trở về đi, tránh cho vị kia nhà cậu không kịp đợi liền muốn giết người." .

"Tôi mới muốn giết người đấy." .

Đột nhiên xuất hiện một người mang theo giọng nam tính trầm thấp, cắt đứt tiếng cười của các cô.

Cùng nhau nhìn về cửa, trong lòng Tô Thiển dự cảm không tốt, thật vất vả mới có được cuộc sống tự do, sợ rằng đã phải chấm dứt.

An Thần đến chỗ Tô Thiển, ngồi bên cạnh cô. Không để ý có người khác mà ôm eo của cô, bắt ngờ hôn.

Tô Thiển giương mắt mà nhìn nhìn chăm chăm người đàn ông đang găm loạn trên bờ môi cô. Mặt thẹn thùng, vui thật sâu vào trong ngực của anh. Cô phần hận, mắt mặt mà, anh thật là tự nhiên, trước mặt hai người bạn tốt chiếm tiện nghi của cô.

Nhiệm Mạn sững sờ, sau đó liền kéo Lương Đình qua một bên cũng đang đứng hình mà chạy ra ngoài.

Tô Thiển càng thêm phần hận, hai người này thật không có nghĩa khí phụ nữ, đây là muốn sắc lang phạm tội mà.

Chợt, cánh môi truyền tới một cảm giác đau, đem Tô Thiển mắt hồn kéo trở lại.

"Thời điểm cùng anh thân thiết phải chú tâm một chút, như vậy, anh mới có thể dịu dàng." . Đưa tay luồn vào tóc của cô, ôm cô, tiếp tục vận dụng răng môi cắn xé, hương vị ngọt ngào, mùi vị thấm vào ruột gan.

Tô Thiển bất lấy cánh tay anh, một bàn tay lục lọi lên khối thịt mềm bên hông, hưng hăng cao. Cô nhớ không lầm, khối này thịt mềm là nhược điểm trí mạng của anh, cô tìm thật lâu mới tìm được.

Quả nhiên, bên hông truyền tới cảm giác đau đớn khiến cho An Thần hít sâu một hơi, khuôn mặt tuần mi của anh nhăn nhó lại, vội tách ngón tay của cô ra.

"Em mưu sát chồng à?" .

Tô Thiển mím môi, dương dương đắc ý hướng về phía anh cười nịnh nọt, anh cũng sợ đau a.

"Tô Thiển, chúng ta về nhà thôi." . Anh nhíu mày, bàn tay không ngừng vuốt ve khối thịt bị cô cào.

Chỉ là, nhìn cô rất thuận mắt, càng nhìn càng đáng yêu, một bụng khí tức giận vì Doãn Phi Phi cũng tan thành mây khói.

"Không trở về, em ở đây rất vui, có trai đẹp, mỹ nữ để nhìn." . Nói xong, khoe miệng nở nụ cười.

Khoe miệng An Thần bắt đầu rút gân, trai đẹp? Anh chẳng lẽ còn không đủ đẹp trai?

Kéo kéo cánh tay của cô, sau đó một tay ôm cô vào trong ngực, ôm kiểu ôm công chúa, bế cô đi ra ngoài.

"Này, em có tay có chân, thả em xuống." .

Người đàn ông này, sao lại tùy tiện như vậy chứ.

Cô liếc mắt nhìn khắp nơi, xung quanh rất nhiều người giúp việc cùng bảo vệ, thật là xấu hổ chết mất.

An Thần không kịp chờ đợi liền đem Tô Thiên nhét vào xe, một đường hướng về nhà.

A hứ ——

Mũi Tô Thiên hết sức khó chịu, lần lượt hách xì liên tiếp.

"Bị bệnh?". An Thần vội vàng tìm chỗ dừng xe, bàn tay đặt lên cái trán của cô, mắt nguy hiểm híp lại.

Lại sốt! Mới rời anh hai ngày liền bị bệnh, lúc nào thì cô mới có thể không để cho anh hết lo lắng?

Tô Thiên gỡ tay anh ra, rút khăn giấy vuốt vuốt cái mũi, hốc mắt ửng đỏ, nước mắt bắt đầu tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148

Edit : Song Ngư

Beta:yunafr

Mỗi khi có loại tình huống này xảy ra, đó chính là cô bị cảm quá nặng.

Đặc biệt sao, loại cảm giác này thật không dễ chịu, nước mắt nước mũi một khắc không ngừng chảy xuống, chỉ là một lát mắt cùng lỗ mũi đều là vừa đỏ vừa sưng, cô chán muốn chết.

An Thần trầm mặt trách mắng cô hai tiếng, nhìn bộ dạng cô khó chịu trong lòng liền rối rắm đau lòng. Tăng nhanh tốc độ xe chạy về nhà.

Tô Thiên buồn buồn, liếc xéo An Thần, từ mặt bên hướng qua, nhìn nghiêng càng thêm hoàn mỹ, cô đối với anh không thể nói là cảm giác gì, chỉ là cô luôn luôn thích mẫu đàn ông chăm chỉ làm việc cùng chuyên tâm lái xe, cô cảm thấy, người đàn ông ở hai tình huống này là rất có nị lực .

Nhìn một chút, liền không giải thích được nở nụ cười, tâm cảm thấy ấm áp.

Người đàn ông này, cũng không đến nỗi chán ghét như vậy.

An Thần tiếp thụ lấy tầm mắt người phụ nữ bên cạnh, quay đầu lại nhìn khoe miệng cô có nụ cười không giải thích được, cả người có chút không tự tại rồi.

Cô và mình ở chung một chỗ thời điểm, lúc nào thì cô cười như vậy?

"Đưa ngốc, đang nhìn cái gì?" Đưa ra cái tay gõ đầu của cô một cái, động tác vừa ôn nhu lại thân mật.

Thấy cô cười yếu ớt nị nị đối với mình, An Thần trong lòng cảm thấy thật ấm áp dễ chịu, thật ra thì, chỉ cần người phụ nữ này đối với anh hơi tốt một chút, anh cảm thấy mỹ mãn rồi. Anh cũng sẽ không đối với cô bá đạo cùng chuyên chế nữa.

Anh lại làm sao không muốn cung chiều cô, anh đâu muốn một mình đau lòng vì làm cô khóc !!!

"Anh thật đẹp!"

Cô thành thật trả lời, nửa điểm cũng không thấy khó chịu. Đôi mắt vẫn như cũ dừng lại trên gương mặt anh tuấn, trong lòng một hồi thỏa mãn, bây giờ suy nghĩ một chút, có một người chồng đẹp trai cảm giác cũng thật không tệ.

Mặc dù cùng anh chung đụng có lúc vui có lúc buồn, nhưng nghĩ lại cũng tìm được điểm cảm giác thành tựu.

An Thần nghe lời cô nói, cười to lên, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ và thỏa mãn, nếu là Tô Thiển lại nói thêm mấy câu ngọt nữa, đoán chừng anh có thể bay lên tận trời.

"Vậy thì cứ nhìn, anh không thu phí em đâu."

Tô Thiển kinh ngạc liếc anh một cái, co quắp lấy khăn giấy xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt: "Anh tự tin vừa thôi".

An Thần khò khè buồn nói nữa, anh vĩnh viễn đều nói không lại người phụ nữ này.

Dùng thời gian ngắn nhất trở lại trang viên, xe trực tiếp đậu sát vào sân trong bệnh viện, dắt tay của cô đi thẳng tới x phòng làm việc của Hoa Tử.

Vốn là đang trên nét của gái đẹp Hoa Tử lập tức thức thối tắt video, cúi đầu khom lưng đứng lên nhìn hai vị tổ tông.

Trong lòng lại tức tức oai oai, kể từ khi chị dâu đi tới trang viên, số lần lão Đại bá phỏng anh là càng lúc càng nhiều.

"Chị dâu của cậu bị cảm, cậu biết nên làm gì, không thể tiêm không thể truyền nước, cậu xem mà làm." Để cô ngồi xuống trên ghế sa lon bằng da thật, đem hộp điều khiển ti vi một bên đưa tới trên tay Tô Thiển.

Tô Thiển lần nữa nghiêm túc nhìn An Thần một cái, trong lòng âm áp vô cùng, anh thật hiểu cô.

Mở LCD TV lên tìm đài thích hợp, cô bấm liên tiếp vào nút điều khiển chuyển đài tìm phim truyền hình mình muốn.

Hoa Tử giống như thường ngày trước thay Tô Thiển bắt mạch, rồi sau đó, chân mày héch lên, có chút phức tạp nhìn Tô Thiển lòng không yên.

"Chị dâu, chị có thường bị cảm không?"

Tô Thiển lại gật đầu: "Một năm cảm mười hai lần, tần số toán này có là thường không?"

Cô cũng không phải sinh bệnh gì nặng, chính là cảm không ngừng, cùng đại di mục đúng lúc tới, một tháng không có mấy ngày ngày thật tốt qua, tiếp tục dày vò thật là hại người mà.

Hoa Tử nhíu mày, rồi lại cố ý làm gương mặt lạnh xuống, nghiêm túc có chút khiến Tô Thiển sợ hãi trong lòng.

"Không phải rất nghiêm trọng chứ?" Cô nghi ngờ, bày ra biểu tình nghiêm túc như vậy hù dọa cô sao?

"Nói!"

An Thần cũng nóng lòng, Hoa Tử bình thường đều là cột nhà, trừ phi rất nghiêm trọng, nếu không sẽ không bày ra vẻ mặt này.

Hoa tử che miệng ho khan hai tiếng, hướng về phía An Thần vẫy vẫy tay, sau đó đi vào bên cạnh phòng nghỉ ngơi.

An Thần cau mày, con mắt sắc sâu không thấy đáy, vồ vồ sau lưng của Tô Thiển cũng đi theo hướng phòng nghỉ đi vào.

Lần này Tô Thiển cũng không bình tĩnh được, có gì nghiêm trọng sao? Sau phải nói sau lưng cô?

Cầm trên tay hộp điều khiển ti vi vừa được nhét vào, đứng lên đi chạy theo vào trong, chân vừa muốn bước vào liền bị An Thần ngăn ở ngoài cửa.

Bàn tay vồ vồ đỉnh đầu của cô, không chút khách khí khiển trách: "Bên ngoài chờ, ngoan, một chút anh sẽ ra."

Hoa tử muốn anh đến phòng nghỉ ngơi, không phải là vì không để cho Tô Thiển ở bên cạnh nghe sao.

Tô Thiển một chữ không còn chưa nói ra miệng, cửa phịch một tiếng liền bị đóng lại, lòng của cô theo cửa khép lại mà bị treo đến điểm cao nhất, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Xòe bàn tay ra vồ vào cửa phòng nghỉ ngơi, trong miệng cũng đi theo kêu la: "An Thần, mở cửa, mở cửa nhanh."

Coi như là nghiêm trọng đi, nhưng chính bệnh của mình cô cũng phải làm rõ ràng.

An Thần khóa trái cửa, đi tới phía trên ghế xoay trước cửa sổ ngồi xuống, nhìn Hoa Tử khề nâng lên khóe môi, vẻ mặt có chút phức tạp: "Nói đi."

Rốt cuộc là ý tứ gì? Một lát nghiêm túc một lát lại khôi phục bộ dáng cà lơ phát phờ.

Hoa Tử vui vẻ chuẩn bị đặt mông ngồi ở cái ghế đối diện lên, lại bị An Thần một giây kế tiếp đột nhiên vồ bàn cho sợ cái mông còn chưa có kẻ đến cái ghế liền đứng lên.

An Thần lãnh suy nghĩ, ánh mắt sâm sâm theo dõi anh một lúc lâu mới lạnh lùng mở miệng: "Cậu đùa bọn tôi! !!"

Nhìn dáng vẻ của anh cũng biết, người phụ nữ của anh căn bản là không có chuyện lớn gì.

Hoa Từ ngượng ngùng sờ sờ chớp mũi, như cũ là cười đùa, sau đó gật đầu một cái bày tỏ đây là sự thật.

An Thần trong nháy mắt sắc mặt âm trầm xuống: "Đùa như thế không buồn cười chút nào."

Đáng chết, không biết anh có nhiều lo lắng sao! !

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chuẩn bị hợp lực lừa dối bé Tô ngọc!

Hoa từ cũng không sợ chết, thần thần bí bí hướng về phía An Thần nháy nháy mắt, càng làm cho anh nguy hiểm nheo lại cặp mắt.

An Thần chuyển động cái ghế một chút, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nâng lên khóe môi: "Cậu là muốn chết phải không?"

Ban ngày, phát điên cái gì! Nếu không phải là nhìn hán đang có giá trị, đã sớm cho hán một trận.

Hoa Từ ủy khuất, xoay đầu qua một bên, sau đó thật to thở dài: "Em còn muốn mượn cơ hội này giúp đại ca kiểm tra một chút chị dâu nhỏ thân thể có vấn đề gì không trong việc mang thai, xem ra đại ca là không muốn em làm."

Nói xong còn nặng nề lắc đầu, chuẩn bị mở cửa đi ra, kì thực trong lòng đã sớm muốn cười thật to, ở trong lòng yên lặng đếm ngược .

"Ba!"

"Hai!"

"Đợi chút. . ."

Quả nhiên, còn chưa có đếm xong An Thần đã lên tiếng, Hoa Từ nụ cười trên mặt càng thêm nhiều phần đắc ý, anh biết, tất cả mọi việc về chị dâu nhỏ, đại ca luôn quan tâm nhất .

An Thần chuyển qua cái ghế đứng dậy, chân mày cao lại, lòng đang rất khó nghĩ, anh là đặc biệt muốn biết rõ, nhưng lại đặc biệt sợ biết rõ, nếu thật là thân thể cô có vấn đề, về sau sẽ như thế nào nói với cô?

"Lúc nào thì kiểm tra?"

Cuối cùng, cổ đề xuống chú ý dáng vẻ lo lắng, hết sức bình tĩnh hỏi, thật ra thì trong lòng đang ba đào mãnh liệt nổi sóng.

Hoa Từ xoay người, khóe miệng cũng tràn ra một đóa hoa: "Tùy thời đều có thể, em xem dứt khoát liền thừa cơ hội này làm kiểm tra đi, chị dâu sẽ không nghi ngờ, đại ca anh không phải cũng là sớm một chút biết chuyện vẫn hay hơn không phải sao."

Anh thật lo lắng, anh không dám bảo đảm thời gian dài Tô Thiển sẽ không phát hiện được chuyện này có mờ ám.

An Thần gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý, chuyện này không làm i rõ ràng, tim của anh sẽ phải trong tình trạng treo ngược, rất không thoải mái.

Lập tức cùng Hoa Từ đồng ý chuẩn bị kiểm tra.

Mở cửa, chỉ thấy Tô Thiển phình quai hàm tức giận đằng đằng nhìn chăm chăm hai người, cô ngồi ở ngoài cửa nửa buổi nghe, một chút động tĩnh cũng không nghe được.

Chỉ là cô không biết là, cái cửa phòng nghỉ ngơi là Hoa Từ sai người đặc biệt làm, bất kể bên trong nói lớn thế nào, bên ngoài cũng không thể nghe một chút xíu thanh âm, thật ra thì, anh chỉ là sợ ở chỗ này tán gái bị người khác làm phiền đến.

Đột nhiên có một loại cảm giác chuẩn bị nhảy vào hố lửa.

Nhìn chăm chăm hai người không nói lời nào, chỉ là mơ hồ cảm thấy bất an, Hoa Từ là chuyên gia y học uy tín nhất thế giới, tinh thông tất cả về khoa học, đáng tiếc tài năng như vậy chỉ làm việc riêng cho Ám Dạ.

Cũng chính bởi vì như vậy, Tô Thiển mới đối với y thuật anh rất tin tưởng không nghi ngờ, anh nói không tốt, tám chín phần mười chính là không tốt.

Nắm chặt lấy quả đấm, cả người có chút buồn buồn, cô còn trẻ, chẳng lẽ thân thể thật sự có vấn đề gì.

Mặc dù đòi người không dài ai cũng sẽ một ngày chết đi, nhưng cô vẫn hi vọng mình không chết quá sớm. Cô còn rất trẻ, cô còn nhiều chuyện phải làm, nên rất quý trọng sinh mạng của mình.

An Thần làm bộ mặt âm trầm, hướng về phía Tô Thiển bày ra ánh mắt hết sức lo lắng, do bị cô nhìn chăm chú. Sau đó anh mới ôm cô, cầm chống đỡ ở trên đầu cô, trong thanh âm cố ý lộ ra mấy phần đau lòng cùng an ủi: "Không có sao, không có sao."

Tô Thiển rối rắm, muốn đẩy anh ra, muốn hỏi rõ, anh cái bộ dáng này mà không có chuyện gì sao? Cho cô là đứa ngốc sao?

"Chị dâu, chị nhất định phải tin em, không có gì nghiêm trọng đâu, em dẫn chị đi làm kiểm tra, dù sao một tháng một lần kiểm tra sức khỏe định kì cũng tốt, đến lúc đó chính chị nhìn kết quả sẽ an tâm hơn."

Hoa Từ không chút để ý đi tới bàn làm việc, quay đầu lại tiếp tục đối với Tô Thiển lừa dối.

Tô Thiển cũng đi theo nửa tin nửa ngờ, một tháng trước kiểm tra không phải đều đã nói rồi sao, lúc này mới trong thời gian 1 tháng, chẳng lẽ lại thật sự bệnh biến mau sao?

Rối rắm nửa ngày, cảm thấy anh nói cũng có lý, kiểm tra một cái luôn làm người yên tâm một chút, chỉ là không nghĩ tới chính mình là cảm bình thường, cuối cùng cứ nhiên sinh ra nhiều chuyện như vậy.

Cho đến cực kỳ lâu về sau, cô mới hiểu được, tại sao An Thần cùng Hoa Từ không ngừng ở trước mặt cô làm bộ như vậy.

Ôm trong lòng tâm thần bất định bất an đi theo Hoa Từ vào phòng bệnh, không lâu sau lại thấy vài nữ bác sĩ cầm dụng cụ nối đuôi mà vào, nằm ở trên giường nhìn các thầy thuốc vì mình mà khẩn trương, Tô Thiển có một loại cảm giác đang chuẩn bị ra trận.

Hoa Từ ở đỉnh đầu của cô treo một quả tiền xu, cũng không biết là cố ý hay là vô ý, thấy các cô nửa ngày không làm gì, Tô Thiển nhàm chán nhìn chăm chăm kia miếng tiền xu không ngừng xoay đưa, trong chốc lát lại tiến vào giấc ngủ.

Hoa Từ xác định cô ngủ say liền cười gian đem ngân châm có chứa được vật ngủ yên đâm vào trên cổ tay cô, như vậy, là có thể bảo đảm cô ở quá trình kiểm tra sẽ không đột nhiên tỉnh lại.

Người phụ nữ An thiếu gia yêu mến, nhất định phải tỉ mỉ hóa đến mỗi một tác da tác thịt.

Bị An Thần nhìn soi mói, Hoa Từ cũng không tiện đích thân vì Tô Thiển làm kiểm tra, dứt khoát chỉ phân phó mấy vị bác sĩ mấy câu liền chạy ra ngoài.

Nói giỡn, anh sao có thể thật nhìn thân thể Tô Thiển, An thiếu gia còn không bắt anh bóp chết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, về mặt bác sĩ nghiêm túc, yên lặng kiểm tra, lòng bàn tay An Thần nhanh chóng cũng chảy mồ hôi.

Nửa giờ sau bắt đầu nóng nảy bất an ở bên trong phòng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại gần muốn thúc giục.

Cũng không biết trải qua bao lâu, các thầy thuốc mới cất xong khí cụ trở về cương vị từng người.

Họ còn phải sửa sang lại rồi mới ra ngoài, sau đó tỉ mỉ báo cáo kết quả cho An thiếu gia.

Vốn thời gian kiểm tra không cần dài như vậy, là Hoa Từ một mực bên tai họ dăn dò, người phụ nữ An thiếu gia yêu mến, nhất định phải tỉ mỉ hóa đến mỗi một tác da tác thịt.

Hơn nữa An Thần vẫn canh giữ một bên giám đốc, họ muốn trộm lười cũng không dám, lặp lại kiểm tra nhiều lần mới dám kết thúc công việc.

Tô Thiển vẫn còn ngủ say, An Thần trong tay cũng đã lấy được báo cáo kiểm tra.

Thân thể của cô cũng không có vấn đề gì lớn, chính là bình thường có chút kinh nguyệt không đều, hơn nữa tâm tình phiền muộn, nếu là như vậy, chỉ cần cô không muốn chủ động mang thai, tỷ lệ thụ thai là rất nhỏ.

Chỉ cần thật tốt điều lý, chuẩn bị xong là có thể có con.

An Thần thờ phào một hơi đồng thời tâm cũng thật chặt nhéo lại với nhau.

Cũng không biết cái người phụ nữ không có tim không có phổi này lúc nào thì mới có thể tâm cam tình nguyện sanh con dưỡng cái cho anh.

Xử lý tốt những thứ báo cáo kia, phân phó họ, nếu là thiếu phu nhân hỏi kết quả kiểm tra, nhất định phải nói chỉ là thể chất kém hơn mà thôi, ai muốn can đảm nói hai chữ mang thai, Âm Dạ tuyệt đối không tha cho.

Trải qua An thiếu gia một phen ý tốt nhắc nhở như vậy, mọi người đều cùng biết thân biết phận, sợ đầu lia khỏi cổ, thỉnh thoảng sờ cổ một cái, theo bản năng không ngừng ở đáy lòng nói thầm những lời này.

Sợ mình một không nhớ được liền họa là từ ở miệng mà ra.

Nhìn Tô Thiển an tĩnh ngủ, An Thần nhỏ giọng hỏi Hoa Tử, cô đại khái còn bao lâu nữa mới có thể tỉnh lại.

Hoa Tử cười híp mắt, xoay người ra khỏi cửa phòng, chỉ bỏ xuống một câu: "Lượng thuốc còn, đoán chừng dù anh giãy vò đầu đầy mồ hôi cô ấy đều không tỉnh lại."

An Thần khuôn mặt hắc tuyến, ngựa đực quả nhiên chính là ngựa đực, như vậy cũng có thể đoán ra anh nghĩ muốn làm gì.

Thật ra thì, anh chỉ là cảm thấy, đáng về người phụ nữ cái gì cũng không biết như vậy, trong lòng sẽ không có chỗ kháng cự, chính là thời cơ tốt thả nòng nọc.

Nghĩ như vậy, một con bàn tay của An Lộc Sơn từ từ đưa về phía hông của cô.

Bên ngoài, trời trong nắng ấm, bên trong phòng, cảnh xuân nhộn nhịp.

Tô Thiển tỉnh lại, chỉ cảm thấy hạ thể mơ hồ chua chua, nhất thời ngẩn người, ánh mắt hướng đến trên thân người đàn ông ăn mặc chỉnh tề bên cửa sổ, một lòng đặt ở sách, lúc này mới bỏ đi sự hồ nghi.

Nếu không phải là thấy anh coi như quy củ, cô thiếu chút nữa cho là lại cùng anh đại chiến 300 hiệp đấy.

An Thần ngón tay gõ bàn dừng một chút, khoe miệng nâng lên nụ cười tà mị, và thỏa mãn

"An Thần, em khát nước."

Nhìn người đàn ông hết sức chuyên chú kia, cô vốn định xuống giường rót nước, nhưng là, chân hai bên động động cũng bủn rủn, cô đã đem chuyện này cho rằng là triệu chứng cảm, thân thể không còn chút sức lực nào.

An Thần khẽ ừ, lập tức khép lại sách, rót một chén nước đường đỏ cho cô.

"Bác sĩ nói em thể chất chênh lệch, kinh nguyệt cũng không đều, cần hảo hảo điều lý mới được."

Rút ra báo cáo giả đưa tới trên tay của cô, An Thần chốt dạ không dám nhìn vào mắt của cô.

Tô Thiển uống sạch một chén nước, cầm lên báo cáo nghiên cứu lại nghiên cứu, trừ mấy chữ Trung văn, cô cái gì đều nhìn không hiểu, chỉ là mặt khẽ đỏ lên bởi lời An Thần nói.

Cô quả thật kinh nguyệt không đều, mỗi lần hoặc là kéo dài hoặc là sai ngày, và lại nhiều lần cũng đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, hận không được chết mới thống khoái.

Cô cũng uống thuốc bắc, nhưng không tác dụng gì, thuốc là có 3 phần độc, cũng không tốt cho sức khỏe nên cô không dung nhiều.

"Có khá hơn chút nào không?" Bàn tay dò trên cái trán của cô, hí hửng, giống như không có chuyện gì.

Thật may là cô ngủ say trong lúc ghim châm, nghe trên mạng nói, tinh dịch người đàn ông cũng có thể trị cảm, cũng không biết mới vừa rồi có đưa đến tác dụng gì hay không.

"Lỗ mũi dễ chịu hơn nhiều, mắt cũng thư thái."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chỉ là ngủ một giấc, công hiệu lớn như vậy? ? ?

"Con heo lười, em ngủ thật là ngon đó! ! ! !". An Thần dục vọng được giải quyết, tâm tình cực kỳ hài lòng. Đưa tay kẹp lại cái mũi của cô nắm lại bóp.

Tô Thiển một cái tát chụp qua, An Thần nhanh nhẹn hướng bên cạnh nhanh tránh đi, mặt mày cười tươi về hài lòng.

Cô ngẩng mắt nhìn An Thần, nhận được không kéo kéo khoe mắt, dứt khoát lần nữa ngã xuống, cảm giác thư thích cuốn lấy cả thân thể, cô cảm thấy mệt chết.

"Ăn cơm rồi hà ngủ tiếp, không sẽ đói bụng."

An Thần đi tới bên giường vén chăn lên, không đợi cô nói chuyện liền ôm lấy cô hướng ngoài phòng bệnh đi tới, hiện tại anh phải đem thân thể người phụ nữ này chăm sóc tốt. Trước kia những thứ bệnh ốm đau còn chưa tính, về sau quyết không cho phép cô bệnh thành hình dạng như vậy.

Anh không thích nhìn bộ dạng bệnh hoạn của cô.

Tô Thiển cũng tùy anh, cũng không giống thường ngày giãy giụa cự tuyệt, cô thân thể mềm nhũn, không đi lằng phí hơi sức làm gì.

An Thần đối với hành động của cô rất là hài lòng, vì vậy tâm tình có thể nói càng thêm tốt.

Trên bàn ăn, Tô Thiển trước sau như một hướng về phía có thịt mà gấp, đem mấy thứ rau dưa An Thần cố ý đặt ở trước mặt cô đều tỏ vẻ ghét bỏ.

An Thần bắt đấm đi lắc đầu, cô chỉ ăn thịt, bỏ qua rau củ, thường xuyên ăn như vậy sẽ không đủ dinh dưỡng, anh liền hoài nghi, những thứ thịt này cũng không bỏ lắm thì phải?

Kia đôi tay thon dài xinh đẹp đem tôm lăn lượt lột vỏ, lại cẩn thận rút ra mấy thứ đen kịt ở giữa lưng tôm, lúc này mới đặt ở trong chén ở trước mặt cô.

Tô Thiển yên lặng cắn một con tôm đã được bóc vỏ, giương mắt lên liếc nhìn người đàn ông cười híp mắt nhìn cô, khóe miệng cũng đi theo khẽ cười, trong lòng lại có chút ngọt .

Cầm đũa, đem tôm trong mâm phân nửa đẩy tới An Thần bên kia: "Cực khổ, cho anh."

An Thần ngẩn người, ngay sau đó nắm lấy chiếc đũa cô đang ngậm trong miệng, ngậm chặt trong miệng, cố ý mút thỏa thích lại mút thỏa thích.

Tô Thiển khóe miệng run lên, rồi sau đó yên lặng cầm lên chiếc đũa sạch sẽ khác lùa cơm vào miệng, làm cho một bạn nam nào đó đang động dục chỉ biết nhìn.

"Ngày mai trường học của chúng em có một buổi giao lưu gặp mặt, có thể sẽ về trễ, anh cũng không cần gọi điện thoại thúc giục."

Lời này vừa nói ra, An Thần mặt đen lại, nhúu chặt chân mày, cũng là người đã có gia đình, còn tham gia họp mặt cái gì?

"Chẳng lẽ em không biết người có gia đình tham gia giao lưu gặp mặt là vũ nhục đối phương sao?" Yên lặng ăn một con tôm, hết sức bình tĩnh mở miệng.

Quả nhiên, mặt người dạ thú không phải là viết ở trên mặt sao.

Tô Thiển ㄟ rồi, ở trong khoa cô là trẻ nhất, nhưng trừ mấy người thân trong lớp , không người biết cô đã lập gia đình.

Muốn mở miệng cự tuyệt, lại không thể nói mình đã kết hôn rồi, thật sự có chút tiến thoái lưỡng nan.

"Ngày mai anh sẽ lấy thân phận đồng sự của trường học, chính thức ở buổi tiệc tuyên bố em là vợ anh, xem ai còn có dám cưa em hay không."

An Thần nhìn chăm chăm cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười cưng chiều.

Tô Thiển cắn chiếc đũa hậm hậm nhìn anh mấy lần, cô tin tưởng, người đàn ông này tuyệt đối nói ra được là làm được.

"Ai là vợ của anh! !".

Cô không quên ai đó nói muốn cô làm tình nhân , lời này không nói rõ ràng, đừng nghĩ cùng cô tiến một bước.

"Em là đang ăn ạ? Có muốn hay không anh đem giấy kết hôn lấy ra cho em xem?" An Thần nhúu mày, nụ cười trên mặt vẫn như cũ không giảm, đối với chuyện cô muốn trốn nợ này, anh là tuyệt đối sẽ không lo lắng.

Chớ nói đã có giấy hôn thú, coi như không có đi, người nào dám cùng An Thần anh giành phụ nữ?

Muốn trốn nợ? Không có cửa đâu!

Đối với giấy chứng nhận kết hôn, Tô Thiển ngược lại bày tỏ lòng hiếu kỳ cực lớn, nghe anh nói như vậy, liền vội vàng gật đầu, cũng kết hôn hơn một năm, cô còn chưa nhìn thấy tờ giấy kia.

An Thần vốn là thuận miệng phản bác, nhưng không nghĩ cô trả lời nhanh như vậy, đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó trực tiếp lôi kéo cô hướng trong phòng đi.

Bởi vì cô đi đứng vẫn còn cảm giác nhũn, bị An Thần dắt vẫn còn có chút khập khểnh, chưa xót đau đón làm đầu lông mày cô nhăn lại.

Một cái nho nhỏ động tác này, An Thần nhìn ở trong mắt, trong lòng xẹt qua một tia lo lắng, anh không phải là hơi quá mạnh sao?

"Nơi đó rất đau sao?"

Mới vừa hỏi lên, anh liền hối hận, bởi vì Tô Thiển kinh ngạc cùng bùng tình hiểu ra, ánh mắt thiếu chút nữa xuyên thấu cả thân thể anh.

"Anh thấy em đáng vẻ khập khểnh thống khổ, đại khái đoán." Vợ vàng tìm ra lý do gượng ép mà nói, che giấu vẻ chột dạ của mình, lại làm Tô Thiển

càng thêm hoàn toàn hiểu rõ ra.

Dừng bước lại, khiếp sợ nhìn lên người đàn ông trước mặt bộ mặt ửng đỏ, anh cư nhiên thừa dịp chính mình ngủ mê? Cườn Gian?

An Thần ngược ngừng sò sò chớp mũi, lúng túng, mặt thể diện, không có tiền đồ. Muốn người phụ nữ của mình còn phải dùng thủ đoạn, anh thật đúng là sống có đủ uất ức.

Anh muốn người phụ nữ của anh mang thai, đòi đòi kiếp kiếp cũng anh ràng buộc ở bên người.

Che miệng ho khan hai tiếng, ánh mắt không ngừng tránh né, bắt đầu chi chi ngô ngô đứng lên: "Em không phải muốn xem hôn thú sao? Anh dẫn em đi."

Tô Thiển:

Cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, người đàn ông này, quả thật là đói khát đến vậy sao? Còn là, mình thật quá mức coi thường anh sinh lý khỏe mạnh rồi.

Im lặng không lên tiếng nhìn An Thần cả người đang không được tự nhiên, Tô Thiển ngược lại rất là trấn định.

"Có dùng TT hay không!" cô hỏi.

Trước không có trứng chiều là may mắn, không có nghĩa là cô mà có thể vẫn may mắn như vậy.

Thật ra thì, không cần hỏi cô cũng biết, An Thần căn bản cũng không sẽ đi dùng đồ chơi, huống chi là tại chính mình không biết dưới tình huống làm chuyện xấu, cô chỉ là cảm thấy không khí có chút quá đáng quý đi, trong đây lòng cũng không muốn làm An Thần có quá nhiều lúng túng cùng không được tự nhiên.

An Thần ánh mắt buồn bã trong nháy mắt sáng lên, người phụ nữ này ý là, không trách anh???

"Không có." Anh gãi gãi đầu, có vẻ cực kỳ ngược ngừng, làm chuyện xấu bị tóm vừa vặn cảm giác thật quẫn bách.

Dứt lời, liền bị Tô Thiển quyền cước công kích, rậm rạp chẳng chịt quả đấm như mưa rơi rơi xuống lồng ngực của anh cùng phần lưng, còn cố ý nhéo vào phần eo của anh.

Anh vội vàng đem eo mình bảo vệ, nhưng mà trên mặt lại nhiều phần cười mừng rỡ.

Anh còn tưởng rằng, Tô Thiển sẽ cùng anh hôn dỗi, hoặc là nhân nhạ, giả bộ như không quan tâm, kì thực ở trong lòng đối với anh càng thêm phòng bị.

Tô Thiển chịu đựng quyền đầu nói chuyện với anh, ít nhất so cái gì đều không bày tỏ muốn tốt hơn nhiều, ít nhất cô đối với anh không còn là thái độ thờ ơ rồi.

Vừa cười đùa vừa tránh né, cuối cùng thật sự chống đỡ không được mới tiếp được cô vẫn còn đánh không biết mệt, một cái tay ôm hông của cô, trực tiếp khiêng vào gian phòng.

"An Thần, anh là tên khốn kiếp, nếu là trứng chiều lão nương không đẻ yên cho anh!"

Cô thấy mình còn trẻ, thật không muốn bị con cái trời chán.

An Thần tâm tình tốt hơn, mới vừa muốn cô ba lượt, tỷ lệ mang thai phải là rất lớn, nếu còn không trứng chiều, anh cũng muốn chết rồi.

"Trứng chiều tốt hơn, em không phải biết bên ngoài nói thế nào sao? Nên tạo một đứa bé làm nhân chứng, cũng kết hôn hơn một năm bụng của em còn chưa có động tĩnh, bọn họ cư nhiên hoài nghi anh không được. Em đó, em không phải cảm thấy mình có nghĩa vụ cùng trách nhiệm giúp anh giải thích sao?"

Sinh đứa bé cho anh có được hay không?

Nói đến cái này cũng rất cảm tức, kể từ sau khi vợ yêu bảo bối của đại ca mang thai, cùng nhau anh dĩ nhiên là bị lấy ra làm đối tượng sỉ nhục.

Người ta có, Tô Thiển bụng còn là bình thân như vậy, ngay cả anh mình cũng không bình tĩnh được.

Tô Thiển ảo não, bị anh vác lên vai không thể động đậy, chỉ có thể hung hăng bắt lấy tóc anh, không ngừng muốn nhỏ hét.

An Thần đau sắc mặt thành công vận vẹo, rống to: "Em nghĩ mưu sát chồng à?"

Ném cô ở giường lớn mềm mại, ngay sau đó liền đem cả thân thể đè lên, hung hăng bắt được môi hồng vì tức giận mà khê rung, ôm gặm lại gặm.

Tô Thiển nghĩ đẩy ra anh, cánh tay lại quá nhỏ, căn bản đẩy không được anh chút nào, ngược lại bị An Thần bắt được sau hung hăng đội lên đỉnh đầu, tiếp theo có thể nghĩ, cả thân thể bị An Thần khống chế gắt gao, Tô Thiển tròn to mắt cảm tức nhìn người đàn ông đè ở trên người gặm loạn.

Một giây kế tiếp, vốn là mặc không quá nhiều đồ, thử kéo một cái, liền bị anh bá đạo cởi sạch, cúi đầu ngậm viên kia kiêu diễm ướt át, nụ hoa chớm nở đỏ ửng, đầu lưỡi lấp lại ở quanh thân đảo quanh, hoặc là gặm, hoặc là liếm, hoặc là mút thỏa thích, Tô Thiển cảm thấy cả người tê dại.

Đó là chỗ mẫn cảm của cô, An Thần ra sức trêu đùa như vậy, cô cơ hồ muốn máu xông thẳng đỉnh đầu rồi.

"Sinh đứa bé cho anh có được hay không?" Anh cắn Đậu Đậu của cô, có chút mơ hồ không rõ hỏi cô.

Tô Thiển cắn môi, tận lực không để cho mình kêu thành tiếng, sanh con? Không tốt, một chút cũng không tốt.

"Không, em không sinh." Đánh chết cũng không sinh, muốn sanh hãy đợi mấy năm lại nói.

An Thần cũng biết sẽ phải nhận được câu trả lời này, cũng không nhui lời, chỉ là buông ra tay của cô, giải khai quần của mình, kéo ra tiểu đệ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang.

Liền quần cũng không có cởi xuống, trực tiếp đi vào, bất động, anh biết cô còn đau, chỉ muốn cho cô thật chặt bao quanh anh.

Bụng hoàn toàn bị lấp đầy, một cổ thoải mái tê tê dại dại cuốn lấy cả người.

Tô Thiển trong mắt tình ý dần dần lộ vẻ, có chút khát vọng thân thể của anh rồi, mê ly hai mắt theo dõi anh, nửa ngày không thấy anh động, liền khốn hoặc rồi.

Anh rốt cuộc là muốn làm gì?

An Thần cười xấu xa, cô gái nhỏ này, là động tình sao?

"Có muốn hay không?" Anh cũng rất muốn, chỉ muốn trung cầu đồng ý của cô.

Tô Thiển quần bách, nhìn anh đặc ý, dứt khoát đem đầu không nhìn, vẫn nguyên tắc muốn cũng không chủ động mở miệng, hoa lệ đem câu nói nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Tuyệt không hướng người thỏa hiệp

An Thần buồn cười, gầy gầy khoác lên trên ánh mắt cô, phía dưới bắt đầu chậm rãi động, không dám dùng sức, nhưng là, cũng phải đem người phụ nữ của anh phục vụ thư thư phục phục mới được.

"Cô gái nhỏ, rõ ràng muốn, còn cùng anh chơi căng thẳng!" Dùng tay lấy một ít ái dịch ở hạ thể cô, An Thần đem tới bên môi, nhìn anh lúc này vô cùng diễm dứa lẳng lơ quý mị.

Tô Thiển nhìn động tác này, mặt lúc trắng lúc xanh lúc lại đỏ, cô vẫn luôn cảm thấy mấy thứ kia bản, An Thần không để ý sao.

Nắm phía sau lưng của anh, rất muốn học anh một tiếng xé rách y phục của anh, nhưng áo sơ mi này là chất lượng thật quá tốt, cô dù muốn nhưng lực bất tòng tâm.

Hồi lâu, cô rốt cuộc không nhịn được, nghẹn đỏ mặt lên tiếng: "Anh có thể hay không cởi xuống?"

Quần áo ma sát cô thật rất khó chịu.

An Thần rốt cuộc cười ra tiếng, nâng lên gương mặt kia xem ra giống như là táo đỏ hôn rồi lại hôn: "Em cởi cho anh."

Em cởi cho anh, trần truồng bốn chữ, để cho cô nguyên bản là hồng nộn gương mặt càng thêm kiêu diễm ướt át, trở tay đã nắm một bên gối đầu che kín đầu, che giấu khó khăn cùng ngưng ngừng của chính mình.

Anh luôn là cái bộ dáng này, mỗi khi mình hơi lùi một bước, anh liền dương dương đắc ý đi phía trước nhảy qua một bước dài, buộc cô thỏa hiệp.

An Thần cười nheo mắt, bắt đầu tăng nhanh động tác phía dưới, lần lượt vọt tới hoa nhụy của cô, mang theo cô hướng đỉnh núi xông tới, Tô Thiển rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ.

Loại đau cũng vui vẻ này, hiển nhiên so với lần trước khoái lạc hơn, cảm nhận được cô vui vẻ, An Thần lại ngừng lại, bàn tay dò hướng hai người chỗ kết hợp, xoa tiểu đậu tử, chính là bất động.

Thói quen anh mạnh mẽ, đối với anh đột nhiên dừng lại cảm thấy bất mãn, cường đại trống không làm cô cực kỳ khó chịu, cắn môi, nhìn chằm chằm anh.

"Coi cho anh đi, ngoan."

Liếm lên vành tai của cô, hương thân thể cô từng chỗ chỗ mẫn cảm ma sát.

Tô Thiển đột nhiên có một loại cảm giác muốn khóc, không chơi trò giày vò người như vậy: "Em không cần có thể hay không."

Đáng chết, cô không cần có thể chứ, An Thần ghê tởm, tuyệt không hướng anh thỏa hiệp.

"Không thể!"

Anh trả lời dứt khoát, tại trong đáy lòng yên lặng thề, nhất định phải đem con nhím này huấn thành con cừu nhỏ ôn thuận.

Tô Thiển im lặng, mới khi này, cô đoạt lấy quyền tuyệt đối nhưng giờ biến thành người yếu thế.

Cô ưỡn người, bàn tay sờ lên quần của anh, phách sức từng điểm từng điểm kéo xuống dưới, trong lòng lại đem An Thần nguyên rủa không còn gì.

Đội cô hoàn toàn rút đi, đã đem thể lực tiêu hao hầu như không còn, nói giỡn, bị anh gắt gao đè ở phía dưới, sau đó còn coi quần cho anh, đó là một công việc mệt chết đi.

"Mang TT."

Cô nhắc nhở, ngay cả là như vậy, cô vẫn như cũ có thể duy trì vẻ thanh tỉnh, không mang, cô có thể lại thật sự bị thống rồi.

An Thần không nhịn được nhăn đầu lông mày, lại TT, cô rốt cuộc là chưa muốn có con hay là không muốn có con với anh?

"Đã bị anh ném, không còn." Anh làm sao có thể cho phép cái kia phá hư chuyện tốt của anh.

Tô Thiển đối với anh hận chính là cắn răng nghiêng lợi, theo thói quen lần nữa duỗi ra ngón tay dò hướng bên hông.

An Thần sớm có dự bị tự đắc bắt được móng vuốt không an phận kia, đặt ở ngoài miệng hôn rồi lại hôn, phía dưới lúc này mới nặng nề động, trong miệng cũng ở đây nỉ non: "Chính là muốn em mang thai, em dám không chịu?"

Tô Thiển:

Xong chuyện, An Thần ôm cô té nhuỷên thân thể thỏa mãn đi ngủ, khuôn mặt Tô Thiển u sầu, lấy điện thoại di động ra, mở ra Bách Khoa, tìm một chút các biện pháp ngừa thai khẩn cấp hữu hiệu lại không hại thân.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152

An Thần ghê tởm, An Thần ác độc.

Cô ngược lại nửa tin nửa ngờ về cách nói dùng coca cola*tắm rửa, có thể trăm phần trăm giết chết tình trùng!

*Giải “Nobel ngược” lần thứ 18 giải thưởng đáng chú ý nhất của năm nay thuộc về tập thể các nhà khoa học Mỹ của đại học Puerto Rico, Trung tâm Sinh sản của đại học New England, đại học Y tế Boston và đại học Y tế Havard. Đội ngũ này đã dày công chứng minh rằng nước giải khát đóng chai có ga Coca-Cola là thuốc bôi trước khi quan hệ giúp diệt tình trùng, ngừa thai cực kì hiệu quả.

Đã sớm nghe nói uống cola có thể đưa đến tác dụng diệt sự hưng phấn, cũng không biết có phải thật không, rồi rằm nửa ngày, mới thận trọng né tránh cánh tay An Thần, lục lọi xuống giường tìm cola.

Đem tủ lạnh trong nhà lật tung một lần, cũng không có tìm ra một chút xít, Tô Thiển bức bối, An Thần người đàn ông này dù chết cũng không uống cola?

Im lặng ngồi ở trên bồn tắm, đem mọi nơi tắm không biết bao nhiêu lần, ở đáy lòng yên lặng cầu nguyện ngàn vạn lần không được trúng chiêu.

An Thần tỉnh dậy, trong ngực trống rỗng, cau mày nghe từ trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ào ào, khước miệng khẽ nhếch.

Nhận một cú điện thoại, ban đêm Dạ Thương báo cáo nói đã chụp được người đàn ông uy hiếp Doãn Phi Phi.

Đừng tưởng rằng anh là người tốt lành gì, anh cũng không phải là vì Doãn Phi Phi, chỉ là muốn cho người khác hiểu, ngay cả An thị bị anh chuyển cho người khác, cũng không phải là người nào muốn động là có thể động.

Người dám có ý đồ với An thị, cũng phải xem xem mạng của người đó có đủ cứng rắn hay không.

Đơn giản phân phó Dạ Thương nên làm những gì liên cúp điện thoại, những sự tình nhỏ này, căn bản không cần tự anh ra tay.

Mặc quần áo từ té lật người xuống giường, rót một ly rượu đỏ, từ từ chờ người phụ nữ trong lòng anh từ phòng tắm đi ra, loại cảm giác này, là anh tha thiết ước mơ thật lâu.

Nếu như, người phụ nữ mà anh yêu cũng yêu anh như thế thì thật tốt biết bao.

Tắm hơn nửa giờ, Tô Thiển mới phát giác được mình an toàn một chút, nắm khăn tắm đem thân thể bao lại kỹ lưỡng, vẫn như cũ không mang dép chạy ra ngoài.

Cô hiển nhiên là không ngờ tới An Thần đã tỉnh lại, thấy anh giường mắt lạnh lẽo nhìn chân của cô, Tô Thiển không tự chủ lui về phía sau.

Nhìn trái nhìn phải một chút, sau đó một cước cho chân vào cặp dép lê lông xù.

An Thần hí hóp mắt, để ly rượu xuống, rồi đi về hướng tủ giày, tìm ra một đôi giày đế bằng đặt ở bên giường, rồi sau đó đến gần cô, kéo cô ngồi xuống.

Tô Thiển bắt đầu buồn bực, cô mang giày gì anh cũng muốn trông nom sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Buồn cười giấy hôn thú!

An Thần ném cặp dép kia, đem giày đế bằng mát mẻ cho cô thay, lúc này mới ngẩng đầu lên siết chặt cái mũi nhỏ xinh của cô: "Hiện tại là mùa hè, em không sợ nóng sao?".

Tô Thiển ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi, vì tránh ánh mắt hung dữ của người nào đó, trong khoảng thời gian ngắn làm sao nghĩ nhiều như vậy.

"Khí trời dần dần nóng, em nên đi shopping, bảo họ gói hết y phục mang đến đây, rồi tự chọn, anh sợ người giúp việc chọn em không hài lòng."

Sớm ngày bồi dưỡng được tình cảm, sớm ngày sang được chuyện sanh con.

Anh mới vừa quét mắt mấy lần trong tủ quần áo, phần lớn đều là dày một chút, hoặc là trang phục củ năm ngoái.

"Bình thường nhìn em mặc tới mặc đi cũng chỉ vài bộ, cũng không thấy em mua thêm cái mới"

Không phải đều nói phụ nữ yêu thích quần áo và trang sức sao? Cô làm sao lại đặc biệt như vậy ~

Tô Thiển đành ừ một tiếng, đối với chuyện ăn mặc, cô từ trước đến giờ đều không có ai dạy, có mặc là được.

"Anh cùng em đi chọn đồ, cùng nhau lựa cái em thích."

An Thần không chút để ý Tô Thiển, biết cô không đem lời nói của mình vào tai, thở dài một hơi, vẫn là anh tự thân tự lực thì tốt hơn, người phụ nữ này cũng chỉ biết qua loa với anh.

Trán Tô Thiển roi xuống vài vạch đen: "Anh dường như cũng rất rảnh rồi?".

Mỗi lần nhìn thấy anh, đều cùng mình nhàm chán đối thoại, người đàn ông kim cương, không phải nên thời thời khắc khắc chuyên tâm công tác sao? ? ?

Trong mắt An Thần thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó thoải mái, một câu khiến người chết không đèn mạng, ánh mắt của anh cười cười: "Hầu bà xã của mình quan trọng hơn."

Có thể bảo đảm bà xã sống được những ngày thật vui vẻ là điều kiện tiên quyết, anh gặp thời thời khắc khắc sẽ cùng bà xã nhà mình dính sát bên nhau, sớm ngày bồi dưỡng được tình cảm, sớm ngày bàn chuyện sanh con.

Tô Thiển vỗ vỗ đầu của An Thần đang đứng trước mặt mình, vẻ mặt tràn đầy hài lòng, nhếch miệng: "Ngoan ~~~".

Khóe miệng An Thần khẽ co gập, có ý lạnh giọng: "Tô Thiển, em thật to gan! ! !".

Anh phát hiện, người phụ nữ này ở trước mặt mình càng ngày càng không có quy củ.

Đây là không phải đại biểu, cô càng ngày càng hướng đến gần mình?

Tô Thiển ngưng ngưng rút tay về, im lặng sờ những lọn tóc ướt của mình.

An Thần nín thở buồn cười, từ trong ngăn tủ tìm ra máy sấy, giống như thường ngày hay làm cho cô, mái tóc dài đen nhánh từ trong ngón tay thon dài của An Thần được gỡ ra.

Nắm lên một lọn tóc đưa lại gần chóp mũi ngửi rồi lại ngửi, anh chính là thích mùi hương này ở trên tóc cô.

"Em thực sự không muốn đi học vào ngày mai chứ?" .

Cô trừng mắt nhìn, rồi rầm nhớ lại An Thần nói muốn đến trường học công khai quan hệ của bọn họ, cô còn không nghĩ không biết về sau ở trường học sẽ bị coi như thần vật như thế nào đây nữa.

Đến khi An Thần xác định tóc của cô không ướt nữa thì mới thu hồi máy sấy, nắm cả eo thon của cô tiếp tục vuốt vuốt tóc hời hợt ngược lại : "Em không phải hi vọng anh đi sao? ? ?" .

Cô phát hiện cô càng ngày càng thích anh rồi.

Tô Thiển gần như là không chút do dự liền gật đầu, chỉ có những lúc cô ở trường học mới không có ánh hào quang của An Thần chiếu vào, đó là nơi duy nhất cô cảm thấy không áp lực, cũng là nơi duy nhất cô thấy tự do, không cần ngày ngày bị đủ mọi ánh nhìn chăm chú.

Trong lòng An Thần mặc dù mát mẻ, nhưng không có biểu hiện ở trên mặt, chỉ là ở trên eo cô ôm càng chặt

Trong ý thức, anh đã nhận định Tô Thiển không muốn thừa nhận anh mới không muốn công khai .

"Vậy em có thể đáp ứng cho anh cùng tham gia hội học sinh?" . Đem cầm tựa vào bả vai của cô, bảo trì không khí cùng cô thương lượng.

Ở trong lòng riêng lại bắt đầu khi dễ mình, An Thần anh luôn luôn làm thật việc gọn gàng, không ướt át bẩn thỉu cả người sáng khoái. Người phụ nữ này muốn cùng cô nói tiếp thì phải để xuống kiêu ngạo cùng lòng tự ái thì mới tranh thủ thắng được tâm của cô.

Tô Thiển khoát khoát đầu ngón tay, bày tỏ không đồng ý, rồi lại cùng anh cam kết, chỉ là qua loa qua loa mà thôi, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

"Vậy không được, vậy đâu có công bằng với anh, hoặc là cho anh đi, hoặc là em không đi, cô bé chết tiệt, đừng mơ tưởng cò kè mặc cả với anh." .

Anh cảm thấy, anh nhẫn nhịn, dung túng cô thì cô lại được vui đùa tiên.

Thừa dịp cô còn chưa có chân chính cười trên đầu anh thì bây giờ phải lôi cô xuống, tránh cho hối hận không kịp.

Tô Thiển im lặng, có chút như đầu vịn cái trán, An Thần càng ngày càng vô lý làm cô như đầu, vừa mới bắt đầu cô còn muốn cùng anh thương lượng, hiện tại cảm thấy như vậy cũng vô dụng, chỉ cần anh kiên quyết không đáp ứng thì dù trăm miệng cũng không nói lại.

"Em tính thế này nhé. Anh cùng đi đến trường học với em, nhưng không cho anh công khai quan hệ của chúng ta, em cũng sẽ không cùng người nọ gặp mặt, như vậy được chứ?" .

Thấy An Thần nghe vậy thì có vẻ do dự, Tô Thiển lập tức buồn bã nhìn anh, ánh mắt càng ngày càng buồn bã.

An Thần cuối cùng không nhìn nổi rồi, mới dừng tay: "Được rồi. . . ." .

Nếu không đáp ứng, anh sợ mình ở trong cảm nhận của cô là được một kẻ không thông tình đạt lý, là một gã xấu xa mất rồi.

Bẹp —

Không có dấu hiệu nào , Tô Thiển đi đến gần ôm khuôn mặt của anh hôn một cái, nở nụ cười hi hi: "Em phát hiện em càng ngày càng thích anh rồi." .

An Thần: !!!

Khiếp sợ! ! !

Vô cùng khiếp sợ! ! !

Nói đùa sao, cô đang đùa với anh sao?

Tô Thiển nói một câu, một động tác, tựa như một quả bom khiến trong đầu anh nổ tung, cả đại não liền trống không, dường như ngưng trệ, không thể hoạt động.

Cô, cô mới vừa nói gì?

Càng ngày càng thích anh?

"Em, đem lời nói vừa rồi lặp lại lần nữa!".

Anh không thể tin được, Tô Thiển lại đột nhiên bất thành linh nói thích anh như vậy, đây không phải là ảo giác chứ?

Nghĩ như vậy, tay của anh đã đưa về phía bắp đùi, hung hăng véo một cái, chân mày nhú chặt, cảm thấy đau, xác định không phải nghe nhầm!

Đôi mắt đào hoa mê người híp mắt nhìn Tô Thiển, trong mắt tràn đầy sự vui mừng cùng chờ đợi, chờ đợi cô mở miệng lần nữa.

Tô Thiển 囧 rồi, nghẹn đỏ mặt không chịu mở miệng, mới vừa rồi là cô kích động, lại không cẩn thận nói ra câu đó, chớp chớp đôi mắt thơ ngây mà nhìn anh, ấp úng nói: "Nói. . . Cái gì?".

An Thần không nhịn được nắm bả vai của cô: "Nói em càng ngày càng yêu anh, anh thích nghe.".

Tô Thiển không được tự nhiên dời ánh mắt đi, cô nói yêu thích An Thần bình thường đều là những lúc anh cường bách cô. Nhưng bây giờ cô lại không cẩn thận nói ra..

"Em. . . Anh không phải nói là cho em xem giấy hôn thú sao?".

Edít :Hàn Từ Cao

Beta: Minh Minh

Đôi mắt cô hiện ra, tựa hồ lảng tránh nói sang chuyện gì khác, hơn nữa, cô vốn là muốn tới xem giấy hôn thú, lại bị anh găm sạch sẽ lần nữa chứ, quả thực là không có thiên lý.

An Thần không vui nhú mày, cô lại muốn trốn tránh chủ đề này.

Nắm lấy bả vai cô càng thêm lực, hít sâu một hơi, giọng nói không được tốt hỏi: "Em vừa mới nói càng ngày càng thích anh, có phải thật vậy hay không?".

An Thần híp mắt lộ ra một chút nguy hiểm, kết quả làm cho lời của Tô Thiển dự định nói ra đành nghẹn trở lại.

Tô Thiển bụm mặt, vùi vào lòng ngực của anh, cắn răng một cái, bày ra dáng điệu chiến sĩ lâm trận: "Thật sự, càng ngày càng thích anh.".

Nói giỡn, cô dám nói không thích sao?

An Thần khước miệng đều mở ra một đóa hoa, gắt gao ôm chặt cô, nụ cười trên khóe miệng càng lớn, trong lòng nói giống như ăn mật vậy, ngay cả không khí chung quanh đều ngọt đến chết người.

Tô Thiển cầm giấy hôn thú nhìn đi nhìn lại, phía trên chính xác là hình của cô, cũng không biết giấy hôn thú này có thể là giả hay không.

.

Nhưng mà nghĩ đến, nếu như cô và An Thần giấy hôn thú là giả, trái tim không biết tại sao liền cảm thấy mất mát, đáng chết, cô ngay cả mình cũng không hiểu nổi, cô rốt cuộc muốn là cái gì.

Đầu ngón tay chạm vào trên hình, Tô Thiển không khỏi buồn cười, An Thần người này, ngay cả ảnh trong hôn thú cũng mang bộ mặt đại tiện.

"Cô gái ngốc, có như thế mà cười sao?".

An Thần đem giấy hôn thú đoạt lấy, sau đó cất lại bên trong tủ, dáng dấp anh đẹp trai, khí thế bức người như vậy, vì sao từ trên mặt người phụ nữ này lại thấy biểu tình giễu cợt?

"Đi, cho em chọn, đi." . Kéo cô đi xuống dưới lầu, Tô Thiển nhếch miệng cười nhẹ, trở tay nắm lấy lòng bàn tay của anh, rõ ràng cảm thấy thân thể của An Thần vừa rung động.

An Thần vui mừng như rồng mây, nắm tay của cô lại chặt một chút, hai người đến phong thay đồ, trên mặt đều là sắc mặt vui mừng.

Người thay đồ chút nữa bị té xuống đất, An lão đại lại có thể biết cười?

Nhìn anh một cái rồi một bộ rồi một bộ quần áo đưa Thiếu phu nhân chọn, không hề tỏ ra chút xiu nào là không kiên nhẫn,, nhu tình trong đôi mắt bắn ra bốn phía tất cả đều là ý cười cưng chiều.

Tô Thiên thực sự là người may mắn được muôn vàn cung chiêu.

"An Thần, lấy cái này đi. Thật sự không muốn đổi." .

Tô Thiên cầm lấy quần tây caro đang thịnh hành, quai hàm phình ra, An Thần vẫn còn rất bình tĩnh, cô lại không kiên nhẫn chọn.

Kỳ thật, cô đáng người như vậy mặc cái gì đều rất đẹp, miễn là đúng mức, cô lại không để ý có đẹp hay không.

An Thần bất đắc dĩ mà lắc đầu, đi tới gian hàng giá trung gian, nghiêm túc cầm từng cái lên chọn.

Lấy một món rồi một món cô cầm lên so sánh, không thể không nói, cô nàng này thực sự vóc người rất chuẩn, mặc cái gì cũng đẹp.

Rối rắm nửa ngày, An Thần đem tất cả quần áo vừa thử qua đưa cho người phục vụ: "Gói lại hết đi." .

Tô Thiên chắc lưỡi, không nói gì chỉ vào một đồng lớn quần áo: "Mấy cái bên kia, đều đủ em mặc trong mười năm" .

Khỏe miệng của An Thần thoáng hiện một nét cười tà, vỗ nhẹ nhẹ đỉnh đầu của cô, lúc này mới chậm rãi trả lời: "Mỗi ngày mặc một cái, không cho em mặc lại." .

Tô Thiên: . . .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Nhân viên dưới Âm Dạ ngày càng là một tập thể với triệu chứng ngây ngô ngơ

Edit : Lucy Trần

Beta: Minh Minh

"Tiểu Tô tô!"

Nghe tiếng không thấy người, tiếng gọi này tuyệt đối là miêu tả biểu thái sinh động của Nhiễm Mạn.

Bình tĩnh quay đầu lại, Nhiễm Mạn lắc lắc eo thon hướng Thiên Thiên nhảy tới, đôi giày cao gót bảy phân dẫm trên mặt đất phát ra một âm thanh dễ nghe ba thấp ba thấp.

Tô Thiên khỏe mắt kếp ra, cúi đầu nhìn bộ giày đế bằng trên người một chút, nhất thời cảm thấy mặt đất và bản thân gần nhau đến thế!

"Xin chào An thiếu gia."

Nhìn thấy An Thần, Nhiễm Mạn vẫn rất quy củ, ít nhất mỗi lần đều là có bộ mặt phớt lờ, thật không nhìn ra đây là cùng một người phụ nữ ngang ngược càn rỡ.

An Thần khẽ gật đầu, đối với người phụ nữ khác, anh không có vẻ mặt dư thừa.

"A, Bản Tử của cậu hôm nay sao lại cam lòng để cho cậu đơn độc đi ra gặp ánh mặt trời thế?" Tô Thiên buồn cười trêu ghẹo cô ấy, trong lòng vẫn là an ủi, ít nhất, đây thực khiến cô vui vẻ.

Tuy nói là chuyện nhà người ta, nhưng mà cô thật đúng là cần cảm ơn Bản Tử một phen.

Nhiễm Mạn hừ nhẹ, lặng lẽ liếc mắt nhìn về phía người đàn ông với khí thế vô cùng mạnh mẽ đứng ở bên kia ư, miệt thị nói: "Đỡ hơn cậu, đến bây giờ cũng còn không có cách người kia quá nửa bước." .

Tô Thiên cao ngạo chột nhủ mày: "Lão nương tôi nguyện ý." .

Tại sao nhất định phải đẩy ra, cô không nghĩ cứ dính nhau như vậy có cái gì không đúng, ít nhất, hiện tại cô là nghĩ như vậy.

Nhiễm Mạn giễu cợt: "Tiểu Tô tô, cậu xong đời rồi, cậu thật sự đã rơi vào tay sói, cho cậu chiếc bẫy tình yêu không thể thoát." .

Tô Thiên là ai, cô ấy là kẻ cô chấp từ nhỏ đến lớn, ai hiểu rõ cô ấy hơn mình.

Nói chính xác, Tô Thiển về mặt tình cảm chính là rất ngốc, nếu cô đối với An Thần thật sự không có tình cảm, tuyệt đối sẽ chẳng thèm ngó tới anh.

Cô hiện tại nguyện ý cùng anh ở chung một chỗ, tuyệt đối có thể chứng minh, Tô Thiển đối với An Thần là có cảm giác .

Chỉ là, cô gái luôn ngu ngốc trong tình cảm này, bản thân đại khái chắc cũng không hiểu rõ tình cảm của mình, thỉnh thoảng còn muốn tự do.

Cái con nhỏ ngu này chỉ số thông minh 180, đối với EQ chỉ có 0.

"Nếu là bấy tình yêu, tại sao lại xong đời, cậu bị Bản Từ giầy vò đến mức ăn nói không mạch lạc luôn rồi hả?" . Tô Thiển đem túi lớn túi nhỏ quần áo hướng người An Thần ném tới, trên tay, trên cổ đeo đầy chuông nói rồi, ngay cả trong miệng anh cũng đang ngậm một túi.

Mặt An Thần đen thui nhìn càng ngày càng nhiều túi hướng trên người mình, bắt mắt trừng mắt nhìn đám nhân viên ngu ngơ đang đứng kia.

Anh hiện tại mới phát giác được, nhân viên dưới Âm Dạ là ngày càng có triệu chứng ngu ngơ.

Cũng là lúc nên suy tính đổi một nhóm tay chân lạnh lợi mới rồi.

Bị ánh mắt âm trầm An Thần trừng lấy, lúc này mới hậu tri hậu giác từng cái một chạy tới chia nhau cầm lấy những túi lớn túi nhỏ kia.

"An lão đại, đồ đặc chốc nữa sẽ phái người mang qua ."

Đồ mờ hôi !! Thật ra thì các cô là bị hành động của Tô Thiển làm sợ đến choáng váng, thiếu phu nhân thật đúng là đủ mạnh, đủ hung hãn, lại dám nô dịch lão Đại như vậy.

Tô Thiển cũng không nói nhiều, dù sao cũng là ở dưới tay anh, dầu gì cũng phải cho anh mấy phần mặt mũi.

Nhiễm Mạn đem Tô Thiển kéo đến, sắc mặt trở nên đỏ hồng, có vẻ có chút ngượng ngùng: "Tiểu Tô tô, mình giống như có. . ."

Tô Thiển có chút không hiểu, hỏi tới: "Có cái gì ?" .

Nhiễm Mạn dậm chân một cái, sắc mặt càng đỏ, cũng có chút cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép , đem tay cô nhấn vào trên bụng của mình, giải thích: "Giống như có." .

Tô Thiển sợ run một cái, lập tức rút tay về, phản ứng kịp, kích động nhảy lên cao ba thước, kêu to: "Cậu mang thai?" .

Mặc dù bản thân mình không muốn mang thai, nhưng nghe nói Nhiễm Mạn có, cô vẫn kêu lên đầy kích động.

An Thần nhú mạnh chân mày, nhìn cô vui vẻ , bấp dùi không phải đang đau sao?

Nhiễm Mạn vội vàng che cái miệng đang kêu to của cô, ảo não, người này sao không biết kiên nhẫn gì hết vậy.

Xem đi, ánh mắt chung quanh đồng loạt bắn về hướng này hết rồi.

"Bà thím ơi, cậu không thể nói nhỏ chút sao?" .

Tô Thiển cười hia lá, sờ sờ cái bụng của cô le lưỡi: "Mình vui quá mà." .

Thật sự, vì cô quá cao hứng. Nghĩ đến trong bụng của bạn mình đã có một tiểu bảo bối, nhân từ kích động trong thân thể Tô Thiển lập tức liền nổ tung.

"Làm ơn đi, An Thần nghe được rồi, nhưng mình không muốn, làm sao bây giờ?" .

Mặt Nhiễm Mạn đau khổ, cô mới 20, vẫn còn là một cô bé ham vui, làm sao có thể chăm sóc thêm một đứa bé?

Tô Thiển tay nâng cằm, khinh bỉ nhìn cô một cái: "Cũng đã có rồi, chẳng lẽ cậu lại còn muốn bỏ ? Cậu thật nhẫn tâm!!"

Không muốn về không muốn về, nếu anh ấy cũng không muốn thì làm sao, đó dầu gì cũng là một cái sinh mạng .

"Còn nữa...cậu lại còn mang giày cao như vậy, mình quả thật không biết nên nói cậu như thế nào nữa đây, Bản Từ có biết chưa? ? ?" .

Nếu anh ấy biết, cô dám không quan tâm thân thể của mình như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155

Cái gọi là tham gia tiệc họp mặt.

"Nhưng là cuối cùng cậu vẫn bị mình chinh chết, cho nên đời này cậu so với mình đầu thai sớm hơn vài ngày như vậy, sau này vì cậu mà lương tâm cắn rứt, ngày đêm khiến trách chính mình, rốt cục không mấy ngày đã đi xuống tới tìm cậu chuộc tội".

Tô Thiển không giữ hình tượng té trên ghế sa lon cười ha ha, đối với câu trả lời của mình cảm thấy có vài phần thỏa mãn.

Nhiệm Mạn nhét các loại đồ ăn vặt vào miệng cắn răng rắc, cô thực hồi hận khi ngu ngốc hỏi Tô Thiển vấn đề này.

Ngày hôm sau tiệc họp mặt đến, Tô Thiển phối hợp một cái áo choàng màu vàng nhạt, tùy ý kết hợp ở bên eo thon, hợp với chiếc quần jean màu đen bó sát người, đem cặp đùi đẹp thon dài tinh tế và không tì vết càng thêm hoàn mỹ.

Người đàn ông đối diện cao hơn 1m8, thân thể cường tráng, khuôn mặt tuấn lãng.

Tô Thiển lặng lẽ nâng ly hộp một ngụm nước ép kiwi, ánh mắt tùy ý lướt ở xung quanh.

Thay vì nói là một bữa tiệc họp mặt, tốt hơn hết nói là xã giao quen biết nhau, ngồi ở giữa một vài đôi trai gái xấu hổ nhút nhát, bọn họ mới là nhân vật chính, vì không khí, tất cả mọi người chỉ kéo nhau tới làm nền.

"Học muội, anh tự giới thiệu một chút, anh là hệ năm thứ ba của khoa kinh tế Nghiêm An, không biết học muội có hay không nghe nói qua." . Người đàn ông đối diện trong mắt thủy chung đều lộ vẻ ý cười, tuy là hỏi, lại làm cho người ta nghe ra vài phần mùi vị tự tin.

Tô Thiển ngẩng đầu nhìn anh một cái, ở trong đầu tìm tòi một vòng, xác định không có nghe nói qua, mới ngược ngùng gãi gãi đầu: "Học trưởng thường xuyên trốn lớp?" .

Nghiêm An nhú mày, kỳ quái hỏi: "Học muội tại sao nói như thế?" .

Tô Thiển quần bách, cô tuy nói không phải bề ngoài học trưởng, nhưng người đàn ông trước mắt đáng đáp cũng coi như xuất chúng, ở trong trường học nhìn thấy hẳn là không đến mức không có ấn tượng.

Thấy Tô Thiển chính xác với anh không có ấn tượng, anh đột nhiên có chút thất bại, cũng được xem như soái ca nhất nhì ở học viện, vẫn còn tồn tại người phụ nữ có thể giống cô như vậy bình tĩnh ung dung nhìn thẳng vào mắt anh.

"Không có việc gì, hiện tại không coi như là quen biết sao, anh là đã sớm nghe nói về học muội, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là khí chất xuất chúng." .

Nghiêm An mắt sáng lên không có tránh được ánh mắt của Tô Thiển, cô đột nhiên có chút đau đầu, hiện tại nam nhân hình dung người phụ nữ, đều là dùng khí chất xuất chúng sao?

"Cám ơn." .

Tô Thiển khẽ gật đầu, không có ý định cùng anh kéo dài đề tài.

"Có câu, không biết hỏi ra học muội có hay không đề ý. . . ." . Nghiêm An hơi hơi đỏ mặt, nói chuyện cũng bắt đầu quanh co lòng vòng.

"Vậy thì không nên hỏi đi." .

Tô Thiển cảm thấy có chút bức bối nóng nảy, cô hiện tại nhớ đến An Thần, tuy rằng bá đạo, có thể có cái gì thì nói cái đó, cũng không biết quanh co lòng vòng.

Hơn nữa, An Thần cũng không phải không biết, đêm nay tham gia tiệc họp mặt, cô đều là làm nền, tùy tiện trò chuyện cũng được, cần muốn hỏi điều gì?

Tô Thiển trong lời nói mang đến một mảnh tĩnh lặng, nhưng rất nhanh cô lại lên tiếng: "Học trưởng ở học viện là người nổi bật, cùng em ngồi ở chỗ này như là không được ướp lạnh thật lãng phí." .

Cho dù phía trước cô cái gì cũng không biết, nhưng cũng thấy được chung quanh nhiều ánh mắt phụ nữ hâm mộ ghen tị thù hận đang bắn về phía mình.

Nhưng chính cô không biết là, ánh mắt nấy tên đàn ông khác đặt ở trên người cô cũng không ít.

Nghiêm An sắc mặt cứng đờ, lập tức thoái mái: "Đem lê bỏ vào tủ lạnh thì ta sẽ có món lê đông lạnh." .

Nghe Nghiêm An ngầm hiểu nói dí dỏm, Tô Thiển nhếch miệng cười yếu ớt, lòng rộn ràng cuối cùng xuống một chút, kỳ thật, lúc này cô không nên nói thẳng với anh như vậy.

"Học trưởng có chuyện gì cứ hỏi đi, em thích người ăn nói thẳng thắn." .

Một câu nói, Tô Thiển làm tan biến xấu hổ cùng thất lễ của mình, cũng làm cho Nghiêm An hiểu được, trước mắt nữ nhân này, không giống như cô gái nhỏ hoa si, có cái gì muốn hỏi, cứ việc hỏi thẳng là được.

Nghiêm An nghiêng cổ nghĩ nghĩ. Rồi rầm có nên hay không đem lời hỏi ra.

Cô bé này vừa vào trường, anh đã bị tính khí lạnh lùng nhưng trong trẻo của cô hấp dẫn sâu sắc, âm thầm quan sát cô lâu như vậy, cũng không thấy cô và người bạn nam khác cùng xuất hiện, anh có chút yên tâm.

Chính là mỗi ngày tan học, cô và một cô gái tên là Nhiễm Mạn đều được một chiếc xe Rolls-Royce số lượng có hạn chở đi, anh lại sững sốt.

Đến tốt cùng là người thân của cô, hay là người đàn ông của cô!

Tô Thiển thấy anh không nói lời nào, quay đầu nhìn đến vị trí đám người ở giữa, chỉ thấy vừa nãy đám trai gái xấu hổ, lúc này đã không thấy nữa.

Lắc đầu thờ dài, lại có thể cứ như vậy hai cái bị thu phục.

"Học muội là một cô gái ưu tú như vậy, bên cạnh hẳn là sớm đã có một vị bạn trai xuất sắc đi." .

Một lúc lâu, Nghiêm An khi hỏi ra, thật cẩn thận quan sát đến sắc mặt của nàng.

Tô Thiển nghe vậy khước môi gọi lên xinh đẹp, vẻ đẹp chỉ một thoáng làm anh thất thần, để cho hẳn trong lúc nhất thời quay về bất quá thần.

"Anh ấy với em là người rất xuất sắc." .

Cô đôi lấy góc độ trả lời, nói như vậy, An Thần hẳn là cũng liền minh bạch.

Quả nhiên cô là người phụ nữ không tìm không phổi.

"Anh ấy với em là người rất xuất sắc." .

Cô đôi lấy góc độ trả lời, nói như vậy, anh hẳn là cũng liền hiểu được.

Quả nhiên, Nghiêm An ánh mắt âm đạm xuống, cô quả nhiên là hoa đã có chủ.

"Không biết là vị nào ở bên cạnh bảo hộ học muội thật là có phúc, thật sự là chết cũng đáng giá." .

Nhìn ra được, anh thật sự thực rất mất mát.

Tô Thiển im lặng, có cảm giác càng lúc càng không thích tán gẫu lúc này, thậm chí muốn đứng lên đi ra bên ngoài, cô không biết, tóm lại người đàn ông trước mắt muốn biểu đạt cái ý tứ gì.

"Oa —— rất đẹp trai —— cực tuyệt —— thân hình hoàn hảo! ! ! " .

Bỗng nhiên, chung quanh nổi lên từng phiến tiếng la hét, ngay sau đó liền có rất nhiều người vọt lên chạy ra ngoài , phần lớn đều là các nữ nhân.

Tô Thiển nhú mi, buông ly còn một nửa nước ép kiwi trong tay xuống, ánh mắt từ chỗ này hiếu kỳ từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Một giây sau, miệng chữ O (mở lớn) không khép lại được, từ trong xe bước ra cả toàn thân toát ra vẻ khí phách người đó không phải An Thần thì là ai?

An Thần thật đúng là đã đến ! ! !

Trước sau như thế anh vẫn rất hợp với những bộ tây trang màu trắng , và dày da màu đen, kiêu ngạo với tóc ngắn, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, tà mị với nụ cười lạnh, ngay cả khi mang kính (râm), Tô Thiển cũng có thể rõ ràng nhìn thấy đôi mắt băng lãnh sắc bén.

Các cô gái tiến lên bị các bảo vệ sắc phục màu đen cản lại 5 thước ở ngoài, để cho lối đi đủ rộng cho An Thần đi đi qua .

Xuống xe, liền thấy Tô Thiển ngồi ở cửa sổ về mặt là nén lại, nói muốn cùng hẳn đến sau, cô xong rồi, sớm cùng với nam nhân khác ngồi cùng nhau, Nhìn anh một cái xem trở về không đánh nát cái mộng của cô.

Tô Thiển vội vàng đứng lên, ngượng ngùng đối diện với Nghiêm An cười cười xin lỗi, xách theo túi xách liền chạy ra phía ngoài.

Nhìn thấy năm thước bên ngoài An Thần vẻ mặt lạnh như băng, Tô Thiển có chút lúng túng, không biết bước kế tiếp nên làm thế nào.

An Thần không nói lời nào, chính là dùng đôi mắt lạnh như băng gắt gao nhìn cô, tựa như một thanh kiếm lợi hại bắn qua.

Suốt thời gian năm phút đồng hồ, An Thần đứng như vậy nhìn chăm chăm vào cô, chung quanh tiếng tranh cãi âm ỉ tiếng la hét sớm đã biến mất hầu như không còn, cô cũng yên lặng nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo tràn đầy, một cái hoảng hốt hai người đứng cách xa nhìn nhau.

"Còn không qua đây! ! !".

An Thần rốt cục nhìn không được, An Thần giờ phút này là vừa tức vừa giận, cô gái ngốc, không phát hiện anh đang tức giận sao? Không biết rằng chủ động nhào vào trong ngực của anh xoa dịu một chút tính tình lúc này của anh?

Quả nhiên cô là người phụ nữ không tim không phổi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Cô, là của anh!

Beta: Minh Minh

Quả nhiên là một người phụ nữ không tim không phổi.

Tô Thiển lúc này mới cứng ngắc bước chân đi về phía của anh, cô cố gắng để cho mình bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, nhưng cuối cùng thời điểm nhìn thấy anh không nhịn được chột dạ.

Rối rắm, cô lại không làm gì sai, tại sao nhìn thấy anh thì có một cảm giác rợn cả tóc gáy.

Đến gần, lẳng lặng nhìn anh, giống như là một Tiểu Bạch Thỏ vô hại ngây thơ, sau đó, liền cười lên.

Cô biết anh đang tức giận, cũng biết anh đang nổi điên, lại bước thêm một bước lên trước, chủ động kéo kéo cánh tay của anh.

"An Thần, anh đã đến rồi?" .

Giọng nói của cô nhàn nhạt, lại xen lẫn nhẹ nhàng cùng kiều mi, liếm cánh tay của anh, chủ động tiến tới lỗ tai của anh: "Em nhớ anh lắm" .

An Thần nghe vậy hừ lạnh, tâm tình cũng sau câu nói kia đột nhiên dâng cao lên, cô coi như là biết thức thời, nhưng cũng không có ý định cứ như vậy tha cô.

An Thần khẽ trở cánh tay, Tô Thiển kêu lên, một giây kế tiếp liền rơi vào lồng ngực nở nang của anh, cảm hưng hăng bị giữ lại, tiếp theo , trên môi liền truyền đến xúc cảm lạnh như băng, đó là mùi vị chuyên thuộc về anh.

Chung quanh ồn ào kêu lên, phụ nữ thì hâm mộ ghen tỵ Tô Thiển, đàn ông thì hâm mộ thêm ghen tỵ An Thần.

Nhưng là, ghen tỵ thì sao, cũng chỉ có hai người kia đứng chung một chỗ, mới xứng đôi đến chói mắt nhất.

Nghiêm An kinh ngạc đứng ở chỗ đó, chút nào cũng không thể động đậy, là anh ta, lại là anh ta! ! !

Nhìn thấy An Thần, trong mắt Nghiêm An thoáng qua một tia ác độc, bàn tay xòe ra trong giây lát đó nắm chặt, khớp xương bị anh ta bóp vang lên tiếng rắc rắc, hiển nhiên, anh ta đối với An Thần cực kỳ hận.

An Thần dùng đủ sức lực găm cắn môi của cô nát, trên môi truyền tới cảm giác đau làm người ta nhũn mảy thật sâu, đưa tay đẩy anh, lại bị anh ôm càng chặt, trong miệng, đang răng môi giao nhau, công thành lút trì.

Tô Thiển biết, anh chính là dùng cái loại phương thức này đang tuyên cáo với người khác, cô, là của anh! ! !

Ở trước mặt cả ngàn học sinh, An Thần hưng hăng hôn Tô Thiển, nếu không phải nghĩ đến thể diện của cô, anh sẽ lấy một loại phương thức khác để trừng phạt cô.

Đôi môi anh đào đỏ mọng, Tô Thiển bị anh găm đến mơ màng, cũng không biết trải qua bao lâu, cô mới một lần nữa hít được không khí.

Một khắc kia, cô mới cảm giác được rằng luồng không khí ấy mới mẻ cực kì .

"Tô Thiển, Âm Dạ Vương Hậu! ! !".

Ngắn ngủn bảy chữ, lại một lần nữa như quả bom nổ tung ở đám người bên ngoài, trừ lớp người biết chuyện ra, gần như những người còn lại ai cũng bị sét đánh đến trong khét ngoài sống.

Tô Thiển xấu hổ rồ!!!

Các cô là nhận ra được An Thần, chỉ là, đó cũng là thân phận đại cổ đồng của trường học, không nghĩ tới, anh lại thật sự là người đứng đầu Âm Dạ, lại thật sự là thế lực hắc ám đó.

Tô Thiển cau mày, trên đôi môi vẫn còn bóng rất, nếu không phải thấy có rất nhiều người ở đây, cô nhất định liền một cước đá qua rồi.

An Thần ngược lại rất là hài lòng biểu hiện của cô, nhốt chặt eo của cô, sai bước đi về hướng bên trong nhà.

Đám người bên ngoài muốn vào lại không dám vào, An Thần khoát khoát tay, ý bảo đám người đi vào, anh biết, nếu bỏ xa đám người, chỉ để lại hai người bọn họ, Tô Thiển chắc chắn sẽ không để anh yên.

Có mỹ nam như An Thần vậy ngồi xuống nơi này, các cô gái liền không còn ý định cùng mấy chàng trai trẻ bên cạnh nói chuyện trời đất, gò má cũng hơi đỏ lên lên liếc An Thần.

Vì vậy, các chàng trai rồi rít không chống cự nổi sự áp bức, ngồi hai phút liền tự giác rời đi.

Tô Thiển ngồi bên cạnh An Thần, bị anh nắm chặt bàn tay, tránh thoát thế nào cũng đều vô dụng, cuối cùng, cô dứt khoát thờ dài một hơi, tùy anh.

An Thần nghiêng đầu nhìn Tô Thiển mặt bình tĩnh nhìn về mâm trái cây, tâm tình khế khó chịu, anh không quyến rũ bằng đĩa trái cây này sao?

"Đút anh." .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157

Edit: Băng Nhi

Beta: Minh Minh

An Thần ngồi ở bên trong đại sảnh, tâm tình bỗng nhiên có chút trở nên hồng hét, giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã qua mười phút rồi.

Ngón tay từng phát từng phát gõ lên mặt bàn, ánh mắt thỉnh thoảng hướng về phòng rửa tay, lại đã qua năm phút đồng hồ, An Thần mới bất an đứng lên, bước nhanh tới phòng rửa tay

Y Na cùng Vũ Đình theo sát phía sau, đứng ở trước phòng rửa tay, An Thần gõ cửa: "Tô Thiển?" .

Không ai đáp, An Thần còn gọi là hai lần, sau đó quả quyết một cước đạp ra cửa xông vào bên trong, bên trong không có một bóng người, chỉ thấy cửa sau đã tự động mở rộng ra.

An Thần cả kinh trong bụng, đi phía trước một bước, dưới lòng bàn chân có đồ khiến anh cảm thấy đau, dòi đi bước chân, nhất thời, thì ra là cũng không thể an tâm bảo nhịp đập tâm hạ xuống, dường như muốn ngưng đập bình thường.

Khom lưng nhật lên, đó là hoa tai của Tô Thiển, trên người cô mỗi một món đồ, anh cũng rõ ràng nhận được.

"Thật là to gan, lại dám ở trên địa bàn của tôi đụng đến người phụ nữ của tôi" .

Sắc mặt An Thần âm trầm tới cực điểm, trong nháy mắt, không khí căng thẳng, sau đó tới bọn cận vệ mọi người khuôn mặt đều nghiêm túc, không dám mở miệng nói chuyện.

Dám ở phía dưới mí mắt An lão đại động đến người yêu của anh, trên thế giới này người không muốn sống của thật đúng là nhiều.

"Lão Đại, tôi lập tức điều tra." .

Cũng may, nếu muốn biết Tô Thiển bị đưa cái địa phương gì, chỉ cần thời gian vài phút mà thôi.

Giày vò tiểu yêu tinh

Y Na liếc An Thần một cái, hé miệng, trên mặt hoàn toàn hoàn toàn không có ngọt ngào trong ngày thường, làm cho người ta xem ra có chút mùi vị âm trầm, ngoan lệ.

"Vẫn còn ở chờ cái gì, lập tức tản ra tìm người cho tôi." .

An Thần nguy hiểm nheo lại cặp mắt, nhanh chóng xoay người, vội vã đuổi ra ngoài.

Vẫn hơn hai mươi chiếc xe đua hộ tống, An Thần tự mình điều khiển chiếc Bugatti Veyron đầy khí thế, khi rời đi cũng ồn ào phách lối như khi vừa mới tới.

Trong thời gian đó cùng Dạ Thương thông qua một cú điện thoại, trực tiếp phái thêm mười chiếc trực thăng ẩn thân quanh quần ở chung quanh vùng bỏ hoang, sẵn sàng chuẩn bị tiếp nhận nhiệm vụ bất cứ lúc nào cũng.

An Thần ôm đầu, âm thầm may mắn đã trang bị thiết bị truy tìm cho cô, nếu không hôm nay, anh thật sự sẽ nóng vội đến phát điên.

Trong mắt của anh, đang nổi cơn giông tố cấp mười hai, anh vốn đã từng lên tiếng, người có can đảm động đến người phụ nữ của anh, phải dám nhận cái giá đắt đến mức hủy thiên diệt địa từ anh.

Nghiêm An ôm Tô Thiển đã hôn mê, ngay cả khi cô không có sức sống như vậy, cũng làm cho từng tế bào chân tình trên người anh gần như bộc lộ hết ra ngoài.

Cô thật giống như một đóa anh túc, chỉ cần vừa chạm tay đến, liền cũng không thể buông tay ra nữa.

Cho dù cô là người phụ nữ mà kẻ thù yêu mến nhất, cũng làm cho người ta nhìn không được phải đem lòng thương tiếc, huống chi, anh lại thích cô.

Tài xế lão Vương thỉnh thoảng quay đầu ra phía sau, cô bé này, ngược lại khá xứng đôi với thiếu gia bọn họ, chỉ là họ không hiểu thiếu gia đang nghĩ gì, trực tiếp mang về nhà không phải được sao, còn tìm nơi vắng vẻ bỏ hoang này.

Chẳng lẽ là lo lắng lão gia cùng phu nhân không đồng ý?

Nghĩ như vậy, lão Vương liền bật cười khê, cũng đúng, Nghiêm gia dầu gì cũng là một danh gia vọng tộc, không phải đáng đáp như bình hoa là có thể trở thành con dâu.

Nghiêm An ôm Tô Thiển, cảm nhận cảm xúc từ tay truyền đến, đây mới thật là tiểu yêu tinh, anh tự nhận mình chưa bao giờ là một người ham mê nữ sắc, nhưng những lúc đối mặt với cô, lại có thể trong nháy mắt dâng tràn dục vọng, không ngừng muốn cô.

Xe vẫn dung tốc độ nhanh nhất xông thẳng về phía trước, bởi vì quen thuộc đường xá, nên chỉ không đến mười phút liền quẹo vào một con hẻm.

Bên phía An Thần thì lại không may mắn như vậy, tuy nói phi cơ trực thăng đã sớm chờ đợi, nhưng bởi vì chưa quen thuộc đường, nên vòng không ít đường.

Nghiêm An ôm Tô Thiển đi vào bên trong công xưởng, lại phản phó lão Vương trở về theo đường cũ

Bên trong khu nhà đó, có một người phụ nữ ăn mặc lờ lợt y như minh tinh điện ảnh, cô ta lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tô Thiển trong ngực Nghiêm An, sắc mặt đã sớm âm trầm.

Người phụ nữ này, rốt cuộc cũng đã rơi vào trong tay của cô à.

"Nghiêm thiếu gia, quả thật cũng không thương hương tiếc ngọc sao?". Người phụ nữ vòng tay quanh ngực, nhìn chăm chăm Nghiêm An, mặt không chút thay đổi.

Nghiêm An đem Tô Thiển đặt lên một cái ghế, sửa lại cho ổn, một tia đau đớn thoáng qua trong mắt, dù anh thích cô, cũng không thể không làm như vậy.

Từ lúc anh cả và anh hai của anh chết đến nay, cho đến lúc này, anh làm sao có thể quên nỗi đau đã khắc sâu vào tâm khảm đó, mối thù sâu tựa biển đó.

"Doãn tiểu thư không phải cực hận cô ấy sao, hiện tại cô ấy đang ở trước mặt của cô, cô muốn phát tiết thế nào, trả thù thế nào cũng không thành vấn đề.".

Người phụ nữ này, dĩ nhiên là Doãn Phi Phi đã bị An Thần đuổi ra khỏi An thị.

Từ ngày cô ta bị đuổi, ngày trôi qua ngày càng thêm nghèo túng, cuối cùng lại luân lạc tới mức làm nhân viên tiếp thị rượu, vì sinh tồn, cô ta đều cố chịu đựng.

Nếu bị chơi, sao không dứt khoát lợi dụng dung mạo trẻ tuổi, thân thể xinh đẹp của mình để bồi đắp cho tương lai của mình.

Cô ta cực hận An Thần, hận anh lạnh lùng, hận anh vô tình, càng hận hơn người đàn ông tổn thương cô ta, cô ta muốn đoạt những gì của An gia vốn nên thuộc về cô ta mà thôi.

Vốn cô ta cho là, theo thân phận địa vị của anh, ít nhất cũng sẽ để cho anh không chết từ tế được, cuối cùng, anh lại còn sống đi ra khỏi Âm Dạ.

Ha ha, An Thần đã quá xem thường cô ta.

Thật ra thì, cô không biết là, An Thần đối với người người đàn ông kia còn có một chút cảm kích, như vậy, anh đã có thể quang minh chính đại đưa người phụ nữ này kéo lê ra khỏi địa phận An gia của anh.

"Đó là đương nhiên, hiếm khi có cơ hội tốt này, tôi làm sao có thể không lợi dụng cơ chứ." .

Trong mắt của cô ta thoáng qua một chút lo lắng, mới ngăn ngừa mấy tháng thời gian, cô ta cũng đã trở nên thay đổi, hoàn toàn tìm không ra cái bóng trước kia.

Không phải An Thần cực kỳ yêu người phụ nữ này sao, cô ta muốn cho anh ta ném thử một chút, cái gì gọi là đan thấu tâm can.

Nghĩ như vậy, Doãn Phi Phi đã cầm sợi dây hương đi về hướng Tô Thiên, trong tay, đồng thời nắm một chiếc roi ngựa tinh xảo.

Cô ta đối với An Thần hận đã đạt đến cực hạn, trong lòng chỉ muốn trả thù, mặc kệ thân phận anh ta là gì, mặc kệ lai lịch anh ta như thế nào, cùng lắm thì cứ lấy cái mạng quên này đi.

Chết thôi mà, ai sợ ai chứ

Hất bàn tay Nghiêm An đang đỡ bả vai của Tô Thiên, dùng dây trời cô ấy kín mít

Nghiêm An khẽ cau mày, lại lui sang một bên nhìn động tác của cô ta.

Động tác của cô ta lưu loát lạ thường, hai ba lần liền làm xong.

Pằng ——

Chỉ nghe pằng một thanh âm vang lên, đó là thanh âm roi ngựa quất ở trên người Tô Thiên.

Chỉ quất một roi, Tô Thiên liền hoảng sợ tỉnh lại , thân thể đau đến toàn thân mức cô đều đang phát run.

Muốn nhảy vọt lên thì mới phát hiện mình đã bị trói chặt rồi, một roi đã làm rách chiếc áo sơ mi của cô, máu từ trên vết thương loang ướt cả áo.

Cô thở hổn hển, đau quá.

"A ——" .

Tô Thiên còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe hô một tiếng, bên tai thoáng qua một trận gió, lại là một roi vút xuống.

Cô sợ hãi kêu, muốn tránh thoát, cũng không thể tránh được, ngược đời mắt hoảng sợ nhìn chung quanh, chỉ liếc mắt một cái, đã nhìn thấy Doãn Phi Phi hung tợn cùng với Nghiêm An hai tay nhét vào túi đứng ở ngoài một thước nhìn chăm chăm cô

Không còn kịp suy tư nữa nhiều hơn, trên người đã roi xuống vết roi rậm rạp chẳng chịt.

Cô sợ hãi kêu, căm tức, trên người truyền tới cảm giác đau làm cho cô run rẩy cả người, trừ thống khổ gào thét, cô hoàn toàn không làm được gì.

"Đủ rồi ! ! " .

Đang lúc Doãn Phi Phi định vút thêm một roi xuống, Nghiêm An bắt lấy tay cô ta, sắc mặt hiển nhiên thật không đẹp mắt.

"Sao? Tôi chỉ đánh vài roi, Nghiêm thiếu gia liền đau lòng?" .

Doãn Phi Phi cười lạnh, giật tay ra, lần nữa hung hăng vút thêm mấy roi, từ cổ quét qua trước ngực, dùng sức rất mạnh khiến cho Tô Thiên có cảm giác muốn chết cho xong.

Trên người đau rất đau khiến cô thanh tỉnh không ít, hàm răng cắn chặt môi, giống như vậy mới có thể giảm bớt đau đớn.

"Các. . . Các người. . . Muốn. . . Muốn làm gì?" .

Cô hiện tại nói liên tục một câu nói cũng thống khổ, đứt quãng , nói ra một chữ, cả người cũng đau đớn như tê liệt.

Nghiêm An hoàn toàn không dám nhìn Tô Thiên chặt vật thống khổ như vậy, liếc mắt nhìn, ngực của anh ta đau xót khôn nguôi.

Lần nữa bắt được cổ tay của cô ta, mạnh mẽ đoạt lấy roi ngựa của cô ta sang một bên, lúc này mới lạnh lùng mở miệng: "Đánh chết cô ta như vậy chẳng phải quá mức dễ dãi cho cô ta rồi sao, cô đừng quên rồi, mục tiêu của chúng ta là An Thần!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: oản tiện nhân, tôi hiện tại cuối cùng cũng đã biết cô rốt cuộc là có nhiều xấu xa

Beta: Minh Minh

Một câu nói của Nghiêm An, Tô Thiển trong nháy mắt liền hiểu rõ tất cả, bọn họ là muốn vậy bắt mình làm con tin, đi uy hiếp An Thần.

Thì ra là, anh ta và An Thần là có thù, không trách được khi nghe nói cô là người phụ nữ của An Thần, anh ta trong vòng một canh giờ giận ngừi mà thay đổi hoàn toàn.

Thật đáng hận! !

"Hừ!" Doãn Phi Phi hừ lạnh: "An Thần coi người phụ nữ của mình còn quan trọng hơn mạng sống của bản thân, giết cô ta, so giết anh ta còn hiệu quả hơn, cho dù chết, tôi cũng sẽ không để cho anh ta chết an nhàn."

Lúc này Doãn Phi Phi thật giống như là ma quỷ, ít nhất ở trong mắt của Tô Thiển là như vậy, lời ả nói ra khiến thân thể cô đang run rẩy càng kịch liệt hơn.

Không nghĩ tới, sau bao nhiêu tháng, cô ta liền thay đổi đáng sợ như thế.

"Cô nhìn cái gì, còn nhìn nữa tôi sẽ móc mắt cô đấy." Vừa dứt lời, ả đã lén người tới trước, một cái tát liền rơi trên mặt cô.

Tiếng vang thanh thúy vang vọng ở trong xương, có vẻ dị thường vang dội.

Tô Thiển bị một tát này khiến lỗ tai ong ong, khoe miệng cũng tràn ra máu, có một ít trượt vào cổ họng, mùi máu tươi nồng đậm kích thích cái mũi của cô, chỉ là, đã không còn cảm giác đau.

Một lần nữa ngược mắt, ánh mắt dị thường lãnh đạm, nhìn chăm chăm vào Doãn Phi Phi, điều này làm cho cô ta trong nháy mắt có chút bị hù dọa, phản ứng kịp liền giơ bàn tay lên hung hăng hướng gò má bên kia đánh xuống.

Vừa đánh còn vừa tức giận mắng: "Con khốn, mày không phải là có thể nhịn giỏi lắm sao?".

Cô nhìn Tô Thiển vào lúc này rồi mà gương mặt còn bình tĩnh, thậm chí quá thành giận, tại sao bất kể là ở nơi nào, cô đều không thể vượt qua người phụ nữ này mà chiếm thế thượng phong.

Ngay cả giờ phút này, khi đang bị cô giam ở dưới lòng bàn chân, cũng không thấy cô ta thoáng cúi đầu.

"Trả thù, bà đây cũng thật muốn, Doãn tiện nhân, tôi hiện tại cuối cùng cũng biết cô rốt cuộc là có bao nhiêu xấu xa rồi."

Đừng tưởng rằng Tô Thiển cô là Thánh Nữ, nhìn hành động cử chỉ bình thường của cô mọi người sẽ phát hiện, cô thật không phải là người tốt, làm cô tức giận, những lời nói xấu xa nhất cô cũng có thể nói ra.

Trong lúc nhất thời, Doãn Phi Phi sững sốt, Nghiêm An ngo ngắc.

Hai người thôn thức nhìn nhau, đối với lời Tô Thiển vừa nói ra, bày tỏ vẻ mặt khiếp sợ.

Anh chỉ là muốn thay anh trai báo thù, chứ cũng không làm được những chuyện cầm thú.

Doãn Phi Phi sau khi hết khiếp sợ, chính là tức giận thật sau, cô ta còn dám mắng cô, nâng lên bàn tay vừa mới bỏ xuống, Tô Thiển không có nhắm mắt, mắt mở so với bình thường còn muốn lớn hơn, đôi mắt ác ngoan ngoan nhìn chăm chăm cô.

Chuyện của cô ta, Tô Thiển không phải là không biết, mọi chuyện đến mức như ngày hôm nay, đó là do cô gieo gió gặt bão.

Cô quả thật không thể tưởng tượng nổi, da mặt của người phụ nữ này dày đến mức nào, mới có thể đem hết những sai lầm này đổ lên đầu người khác.

Hồi lâu, bàn tay cô ta cũng không có rơi xuống, chỉ là sau đó, cô ta thở dài một hơi từ từ thả tay xuống, đột nhiên, khoe miệng nâng lên khoe miệng cười tà, âm trầm.

"Nghiêm thiếu gia, anh không phải là muốn vì anh trai mà báo thù sao? Anh trai của anh đã không thể hoàn thành, vậy anh liền giúp anh ta hoàn thành nốt đi."

Cô quay đầu, đối với Nghiêm An cười lạnh.

Nói đến việc này, bản thân Nghiêm An đối với Tô Thiển còn ôm một tia thương hại, hơi thở trong nháy mắt lạnh như ma quỷ.

Quả đấm nắm chặt, khớp xương vang lên tiếng kêu kệt.

Tô Thiển cảm thấy hỗn loạn, thật sự không nghĩ ra anh ta và An Thần có mối thù gì.

An Thần là sát thủ, đặc tội với người khác thật sự là việc bình thường, cũng không biết là có phải đã đụng chạm đến người nhà hắn ta.

"Cô nói là?" .

Nghiêm An nhìn Tô Thiển một cái, có chút mê mang mở miệng hỏi Doãn Phi Phi.

"Đúng, lần trước anh trai anh chuẩn bị đối với cô ta làm cái gì, anh bây giờ liền đối với cô ta làm cái đó, nếu không, anh trai chết oan của anh sẽ không siêu thoát được." .

Doãn Phi Phi cắn răng nghiêng lợi, mình là người ở thế mạnh, cô hiện tại thật không muốn chờ đợi mà xem xem Tô Thiển gặp phải chuyện giống cô sẽ như thế nào.

Cô chính là muốn cho Tô Thiển biết, cô ta ngay lập tức sẽ hiểu được cảm giác ấy.

Tô Thiển lạnh lùng nhìn hai người, mặc dù không hiểu rõ đối thoại giữa hai người bọn họ, nhưng có thể tưởng tượng ra được là họ đang thương lượng làm cách nào trả thù cô.

Cô cười buồn, rốt cuộc mình có tài đức gì, có thể làm cho nhiều nhân vật lớn muốn bắt cô như vậy.

Nghiêm An có chút chần chờ, anh chỉ là muốn thay anh trai báo thù, không làm được những chuyện cảm thù như vậy, mặc dù, anh trai anh lần đó thật sự là đã làm chuyện không đúng.

"Nghiêm thiếu gia, không phải nên vì anh trai báo thù sao, tôi còn tưởng anh muốn làm, hiện tại xã hội này chính là như vậy, anh em anh thật không giống nhau!" .

Kẻ ngu cũng có thể nghe ra, Doãn Phi Phi là đang kích thích anh, mà kẻ này, đối với anh mà nói là hữu hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Đợi làm thịt cá

Beta: Minh Minh

Nghiêm An rống giận lên tiếng: "Nói hưu nói vượn, tôi nói được thì sẽ làm được."

Không phải chỉ là cường gian một người phụ nữ thôi sao, còn là người phụ nữ mà mình thích, có phải là loại chuyện gì lớn lao đâu.

Nói xong, anh đã hướng Tô Thiển mà đi tới, cầm lên con dao để ở một bên chém đứt sợi dây đang trói Tô Thiển.

Trên người lực trói biến mất, thân thể Tô Thiển trực tiếp ngã xuống đất, cô bị Doãn Phi Phi quát mười mấy roi đã sớm không còn nữa mạng, bản thân đã không thể gượng dậy nổi.

Dùng hết sức nhịn xuống cảm giác muốn ngất đi, lãnh đạm nhìn hai người, một người có chút hả hê, một người then quá hóa giận.

Nhìn Nghiêm An phiền não đi đến kéo áo quần của mình, trong lòng dâng lên một tia tuyệt vọng.

Cô không phải người ngu, đối phương muốn làm gì đã rất rõ ràng, không phải sao.

Nếu cô không có đoán sai, người đàn ông này, cùng với nhóm người lần trước muốn giờ trò bi ối với cô và Nhiễm Mạn có quan hệ với nhau, hơn nữa, đã bị An Thần xử lý.

An Thần, anh đang ở chỗ nào? Làm sao anh còn chưa tới cứu em, em đã sắp không thể chống đỡ được nữa.

Nghiêm An như một con sói nhào tới trên người Tô Thiển, khẩn cấp xé đi y phục của cô, tiếp theo như là nhớ ra cái gì đó, dừng lại tay, hướng về Doãn Phi Phi lạnh lùng quát lớn: "Đi ra ngoài!" .

Doãn Phi Phi nhún nhảy, dứt khoát lấy ra mấy ảnh đã chuẩn bị trước, cười tà: "Chúng ta chơi lớn một chút đi, dù sao cũng đã đắc tội với An Thần rồi, chơi nhiều một chút vậy."

Cô chính là muốn đem sự uất ức của bản thân, tăng gấp bội ở trên người Tô Thiển.

Không thể không nói, người phụ nữ này thật vận vẹo.

"Tôi nói lại một lần nữa, đi ra ngoài".

Nghiêm An trông mắt lạnh lẽo lại lạnh thêm vài phần, rõ ràng bắt đầu không kiềm chế được, đừng tưởng rằng anh ôn hòa, chỉ là anh giấu đi bản chất thật sự của mình.

Doãn Phi Phi thấy anh tức giận, liền đem mấy chụp hình đặt ở trên bàn, nhún nhún vai: "Anh cứ từ từ chơi!"

Tô Thiển khòe mắt đã rơi nước mắt, cô biết, hôm nay sợ là chạy trời không khỏi nắng rồi.

Nhưng mà, người trước khi chết còn muốn tìm con đường sống, cô lên tiếng: "Nghiêm An, anh bỏ qua cho tôi được không?"

Cô thật không biết bản thân rốt cuộc là đã làm sai điều gì, tại sao chuyện xấu liên tiếp phát sinh trên người của cô, cô chỉ là muốn an phận mà sống qua ngày, như vậy, cũng không được sao?

Nếu như là lúc bình thường, cô còn có hơi sức mà giãy giụa, nhưng bây giờ, cô đã là cá nằm trên thớt đợi người đến thịt, động cũng không động được chút nào.

Cắn chặt môi, lỗ mũi ê ẩm: "Tôi không biết tại sao lại đắc tội với anh, nhưng mà, anh nếu thật muốn báo thù, dù thế nào cũng thật không có quan hệ gì đến tôi, van cầu anh, đừng như vậy."

Cô đều đã mở miệng cầu xin, cũng là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra g, chỉ vì cô thật sự rất coi trọng danh tiết của mình.

Nếu cứ như vậy bị người khác vấy bẩn, cô không còn đủ dũng khí mà sống nữa.

Nếu như dùng roi đánh có thể giúp hấn tiêu hận, đánh chết cô cũng không sao, chỉ là, không thể đối xử với cô như vậy, tuyệt đối không thể.

Như vậy, cô sẽ không có mặt mũi để đối mặt với bất kì ai, nhất là An Thần, người đàn ông hoàn mĩ như vậy, cô như thế làm sao xứng với anh.

Về phía An Thần, theo đại lộ rẽ vào vài con đường mới làm, một bước tiến sát nhà xưởng bị bỏ hoang, theo như Dạ Thương báo cáo, gần đây có nhiều người đến dò xét xung quanh, nhìn đáng dáp, phải là đã có âm mưu từ trước.

Phi cơ trực thăng ở trên không trung không một tiếng động tiêu diệt lần lượt từng tên, thật ra thì, căn bản cũng không quá khó khăn, lại nói nơi này đã bị Âm Dạ để mất tới.

Doãn Phi Phi nhìn ra cửa chính, chỉ thấy xe của An Thần hướng bên này mà đi đến, thân thể chợt run lên, anh ta lại có thể tìm thấy nhanh như vậy, thật sự làm cho người ta khiếp sợ, đã không còn kịp thông báo cho Nghiêm An, chính mình vội vàng tìm một góc nhỏ để ẩn nấp, nhưng tất cả mọi việc đã bị Dạ Thương ở trên cao nhìn thấy rõ.

"Không . . Không cần . . Nghiêm An . . Cầu xin anh . . Đừng như vậy. . .".

An Thần đập cửa mà vào, nhìn thấy chính hình ảnh, Nghiêm An đem Tô Thiển thân thể lửa lò hung hăng đè ở dưới thân mà ma sát, Tô Thiển khóc kêu cầu xin tha thứ, trên người vết thương đồn roi có ở khắp nơi, càng thêm làm người ta trong lòng run sợ.

"Cút ra ngoài".

Anh điên cuồng hét lên, ngữ điệu lạnh như băng làm cho người ta run rẩy, bọn Bân Tử vừa mới vừa vặn bước vào vội vàng nhắm mắt, xoay người đi ra ngoài.

Súng trong tay Vũ Đình cùng Y Na đã lên đạn, nhanh chóng nhắm ngay vào Nghiêm An đang hết sức kinh ngạc.

Tô Thiển quay đầu lại, khuôn mặt đã sớm mơ hồ vì nước mắt, An Thần xông lại xóc Nghiêm An dậy, nhanh chóng cúi xuống Âu phục bao bọc thân thể lửa lò của Tô Thiển, xoay người lại chính là một cước đá vào thân dưới của Nghiêm An.

Rắc rắc một tiếng, không cần hỏi cũng biết, thứ đồ chơi dùng để sinh con kia đã bị đứt. (*BT quá quanghang tỳ*)

Y Na chạy tới đỡ Tô Thiển, vết thương trên người, trên mặt đập vào mắt khiến cho cô kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Ngoan, chúng ta về nhà, đừng sợ

Beta: Minh Minh

An Thần lúc này chính là lửa giận ngút trời, như một con báo, quả đấm điên cuồng như mưa rơi xuống, cũng cứng như sắt thép, Nghiêm An ngay cả năng lực đáp trả cũng không còn.

Hắn chỉ là một thiếu gia bình thường, làm sao có thể chống lại mười mấy quả đấm của An Thần đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, không bao lâu liền nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi. (*lấp lánh* anh thật là dũng mãnh)

"An Thần. . .".

Tô Thiên đến bên An Thần, trong lòng âm áp, cũng ê ẩm, chính là thật là thương tâm mà khóc. . .

Anh rốt cuộc cũng tới cứu cô, đây mới là người đàn ông của cô, người đàn ông chỉ thuộc về một mình cô!

An Thần xoay người, đôi mắt khát máu trong nháy mắt tan đi ý lạnh, đau lòng ôm lấy cô, hôn rồi lại hôn: "Bảo bối, thật xin lỗi, anh đã không bảo vệ được em..".

Anh thật hận mình, vốn phải để hai nữ vệ sĩ ở bên cạnh cô, nhưng bởi vì cô cố chấp không đồng ý, anh thật ngu ngốc, làm cho người phụ nữ của anh phải ở nơi này chịu nhiều tra tấn.

Tô Thiên bởi vì câu nói này, khóc càng dữ tợn, nghĩ giờ cánh tay lên đánh anh, nhưng lại không thể động đậy.

"Ngoan, chúng ta về nhà, đừng sợ." .

Tô Thiên yếu đuối gật đầu một cái, vùi đầu ở trong ngực của anh, xác định mình đã an toàn, liền ngất đi.

Cô có thể chịu đựng đến tận bây giờ, hoàn toàn dựa vào ý chí.

An Thần trong lòng càng thêm run rẩy, vòng tay bế cô, ôm cô càng chặt hơn.

"Bảo bối?" .

Anh nhẹ giọng kêu cô, trong lòng giống như bị mấy nghìn mấy vạn con kiến đang cắn, đau lòng đến nỗi sắp không thể hô hấp.

Anh lại có thể để cho người phụ nữ bảo bối của mình bị cướp đi ngay trước mắt.

Anh lại để cho người phụ nữ bảo bối của mình bị người ta đánh thành cái bộ dạng này.

Con mắt sắc tràn đầy vẻ khát máu, ôm Tô Thiên giống như điên xông ra ngoài, lên một chiếc phi cơ trực thăng, cả người An Thần đều đang phát run.

"Nhanh lên một chút, lập tức trở về." .

Sắc mặt của Tô Thiên cùng sắc môi càng ngày càng trắng, trên cổ kia những vết roi dài hung hăng kích thích ánh mắt của An Thần.

Anh hoàn toàn không dám nhìn xem trên người cô có bao nhiêu vết thương ở những nơi khác, chỉ cái nhìn này, cũng đem lòng của anh hành hạ chết đi sống lại.

"Lão Đại, đầu tiên xử lý qua một chút vết thương đi, cẩn thận đấy." .

Vũ Đình ôm hộp cấp cứu chạy tới, vội vàng hướng về phía An Thần nói.

An Thần nghe vậy khẽ khẽ buông lỏng thần trí, thận trọng đem Tô Thiên đặt xuống, tay run run kéo chiếc áo đang bao quanh cô, thân thể cô đã hoàn toàn thanh đối.

Đối với Tô Thiên, bọn chúng dám dùng thủ đoạn ngoan độc như vậy.

Vết roi giăng khắp nơi, có nơi máu đã bắt đầu đông lại, cũng không có thiếu vết thương rỉ máu, mọi người thấy kinh hồn bạt vía.

Ngay cả An Thần thường thấy máu người, cũng không có giống như hiện tại, đau lòng, muốn hít thở không thông, trong lòng thực đau.

Anh nắm chặt tay, đôi mắt giống như muốn phun ra lửa, một cú điện thoại gọi cho bọn Bàn Tử vẫn đang ở dưới.

Trước tiên đem con tôm nhỏ xử lý toàn bộ, cứ theo lẽ thường đem Nghiêm An cùng ả họ Doãn, hai người cùng đưa đến chỗ của Mộ Dung Kiệt, anh muốn làm cho hai người bọn chúng Sống! Không! Bằng! Chết!

Dám có can đảm khiến tâm can bảo bối của anh bị thương thành bộ dạng này, thì phải bị chặt ra làm trăm mảnh.

Ôm Tô Thiển, Y Na cùng Vũ Đình xử lý đơn giản miệng vết thương cho cô, băng bó, một vài roi roi xuống, cũng đánh cô trầy da sứt thịt.

Đừng nói là An Thần nhìn muốn giết người, bọn họ cũng cảm thấy đau lòng, trong đầu đều tràn ngập lửa giận.

Năm phút sau, phi cơ đáp xuống phi trường riêng của Âm Dạ, vừa xuống máy bay, mấy người lập tức chuyển đến chỗ bọn Hoa Từ đã sớm an bài xong xe cứu thương.

Nhìn vết thương trên cổ Tô Thiển, Hoa Từ cũng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, một roi đi xuống, một người đàn ông khỏe mạnh cũng không chịu nổi, cô rút cuộc là thể nào chịu! !

Trong phòng cấp cứu, An Thần đã không để ý đến Hoa Từ là một người đàn ông, nắm lấy cổ áo của anh, ở bên lỗ tai anh điên cuồng hét lên: "Cô ấy sợ nhất là đau đớn, anh nhẹ một chút!" .

Lại nói, anh cũng không muốn bất kỳ người đàn ông nào nhìn thân thể người phụ nữ bảo bối của anh, nhưng Luru Hoa là chuyên gia xử lý ngoại thương tài giỏi nhất, chỉ có anh ta trực tiếp thực hiện anh mới yên tâm.

Hoa Từ đem cánh tay đang phát run của anh xuống, ý bảo Dạ Thương cùng An Dịch kéo anh đi ra ngoài.

Anh đã muốn phát điên rồi, còn ở phòng cấp cứu thật sự sẽ gây cản trở.

An Thần hét Hoa Từ ra, lạnh lùng hướng về phía Dạ Thương cùng An Dịch quát lớn: "Đi ra ngoài, tôi muốn ở chỗ này cùng với cô ấy." .

Anh hiện tại một khắc cũng không muốn rời đi cô, một khắc cũng không muốn để cho cô không ở bên cạnh anh, có như vậy, anh mới yên tâm.

Đều là thủ hạ của anh đã nhiều năm, có ai mà không biết tính tình của anh, một khi là chuyện đã quyết định, sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào, lập tức nhìn Hoa từ bằng ánh mắt thương hại, liền chạy ra

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Khiến người đời xem một chút, chọc giận An Thần anh, đến cuối cùng là có kết quả gì!

Beta: Minh Minh

Bọn họ hiện tại chỉ muốn hướng trang viên của Mộ Dung thiếu gia mà đến, nơi này, sẽ lập tức diễn ra một cuộc đua giẫm đặc sắc.

Thật sự là không thể bỏ qua.

An Thần cả người cứng ngắc đứng ở bên ngoài năm thước, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chăm chăm vào Tô Thiển đang hôn mê bất tỉnh.

Hoa Từ bắt đầu đi, đành phải đưa cho anh một bộ y phục, ý bảo anh mặc vào, An Thần ngược lại không có từ chối, hai ba cái liền mặc lên, đi vào.

Mấy bác sĩ ngoại thương đứng đầu vây quanh Tô Thiển, trong khay băng gạc dính máu càng ngày càng nhiều, An Thần nhìn da đầu tê dại, đó là máu người phụ nữ của anh! !

Một loạt xử lý, trị liệu xong, mọi người mới thở phào một hơi, Hoa Từ chậm rãi xoay người, hướng về phía An Thần nở một nụ cười thật tươi.

Mặc dù vết thương rất sâu, rất nghiêm trọng, nhưng là, không có dạng vết thương gì mà Luru Hoa anh không thể xử lý được.

"Lúc nào thì có thể tỉnh?" .

An Thần tuyệt không nghi ngờ kỹ thuật của Hoa Từ, anh là tuyệt đối tin tưởng, chỉ là nhìn người phụ nữ bảo bối của anh mà đau lòng.

"Tôi trước sẽ truyền dinh dưỡng cho cô ấy, đoán chừng một lát là tỉnh lại, đừng lo lắng." .

Hoa Từ cùng mọi người đem Tô Thiển đẩy tới phòng bệnh bình thường, An Thần ngồi ở trước giường bệnh, lòng ngón tay ma sát với khuôn mặt tái nhợt

của cô, hôn xuống, mang theo đau lòng cùng tự trách.

"Bảo bối thật xin lỗi, về sau sẽ không bao giờ để cho em bị thương nữa, tin tưởng anh."

Trên người Tô Thiên quần từng lớp từng lớp băng, anh đung một cái cũng không dám, trong ánh mắt tràn đầy đều là tự trách, người phụ nữ của anh, kim châm cũng không dám, rốt cuộc là thế nào chịu qua những thứ đòn roi này . . .

Điện thoại di động trong túi vang lên, lần nữa khẽ hôn gò má của Tô Thiên một cái, mới đứng lên ra khỏi phòng bệnh, hít một hơi tiếp điện thoại, giọng điệu lạnh làm người ta phát run.

Doãn Phi Phi nhìn chằm chằm cá sấu trong hồ, tất cả đều khai ra, thì ra là Nghiêm An, cùng với nhóm người định giờ trò bĩ ối với người phụ nữ của anh có quan hệ thân thuộc.

Quả nhiên là không có tên nào là người tốt !

Lần trước không có tìm người nhà bọn hắn gây phiền toái, đã là quá nhân từ rồi, chúng lại còn dám dùng cùng cái thủ đoạn này tới trêu chọc anh, Thật! Không! Biết! Sống! Chết!

Sai Bản Từ đem già trẻ lớn bé trong Nghiêm gia đều trói lại, anh lần này nhất định phải khiến người đời xem một chút, chọc giận An Thần anh, đến tột cùng là có kết quả gì!

Mộ Dung thiếu gia thật lâu chưa có khai trai .

Về phần ả tiện nhân họ Doãn. An Thần khoe miệng gọi lên nụ cười tàn nhẫn, anh cảm thấy, lúc trước bản thân đã quá tốt bụng rồi.

Có Nhiễm Mạn, Y Na cùng Vũ Đình chiếu cố, An Thần yên tâm dặn dò mấy câu liền tiến về trang viên của Mộ Dung Kiệt.

Trang viên này, phía dưới là pháp trường, chuyên môn dùng để xử trí phản đồ không quy không củ, hay là kẻ địch.

Đối với những thứ hình cụ kia, càng làm cho người ta rợn cả tóc gáy , kia là hơn ao cá sấu rộng hơn chục nghìn mét vuông, trong truyền thuyết, có không ít người chọc giận Mộ Dung Kiệt cũng vui thân ở trong bụng cá sấu.

Thượng Quan Uyển Nhi, chính là một trong số những người đó.

Năm đó, thiên kim tiểu thư Thượng Quan gia Thượng Quan Uyển Nhi, liên tiếp khiêu khích tính khí cũng như quyền uy của Mộ Dung Kiệt, cuối cùng làm hại người phụ nữ mà hắn yêu sinh non.

Có video làm chứng, kết quả của Thượng Quan Uyển Nhi , chính là nhìn thân thể mình từng chút từng chút một biến mất trong bụng cá sấu, cái loại trình độ tàn nhẫn đó, làm người khác phải khiếp sợ.

Lần này, An Thần không chỉ muốn Doãn Phi Phi tự mình thể nghiệm loại đau khổ này, còn muốn cô bị nhục nhã trước.

Bên trong pháp trường, trừ người của Ám Dạ và Long Hồ bang ở bên ngoài, chính là mười mấy nhân khẩu của Nghiêm gia.

Bản Từ xoay bước chân, một tay khoác lên trên bả vai của Trương Thiên , cười đùa: "Huynh đệ, Mộ Dung thiếu gia thật lâu không tìm phụ nữ đi."

Nhìn những tên kia, tựa hồ cũng rất hưng phấn đấy.

Trương Thiên cao ngạo chột nhú mày, chọc chọc Từ Mục bên cạnh: "Lần này người nào động thủ?" .

Từ Mục không có nói nhiều, bày tỏ thái độ của mình bây giờ đối với chuyện này hoàn toàn không có hứng thú, từ sau khi xảy ra sự việc của Lương Đình, anh liền tận lực để cho mình không bị dính máu, anh biết là cô sợ.

"Đương nhiên là tôi tới, anh còn muốn cùng tôi tranh giành?" .

Bản Từ nhú mày, vỗ một cái vào lưng của Trương Thiên, thiếu chút nữa khiến cho anh không thể nuốt trôi một hơi.

Trương Thiên điên cuồng hét lên: "Người mưu sát !" .

Bản Từ vội vàng cười theo, cột nhĩ : "Trương ca, chúng ta cùng nhau. Bằng hữu thì phải cùng nhau chia sẻ nha, ha ha" .

Trương Thiên:

Thánh Kiệt đi tới, đem ý tứ của lão Đại đơn giản mà thuật lại, Bản Từ trên người cảm thấy thật kích động.

Còn có kịch hay để xem nha! ! !

OMG! ! !

"An thiếu gia càng ngày càng hung ác rồi, tôi hiện tại rút cuộc biết, anh cùng lão Đại tại sao quan hệ lại tốt như vậy."

Trương Thiên cười ra tiếng, phản phó thủ hạ chuẩn bị xong việc An thiếu gia giao phó, loại chuyện đó, chỉ là nghe nói qua, còn chưa có tận mắt nhìn thấy.

Thời điểm An Thần tới nơi, vừa đúng lúc gặp phải người của Long Hồ bang dẫn hai con chó săn lớn ra ngoài. (*ngồi mơ màng tưởng tượng* mình thật quá BT mà)

Khóe miệng của anh nâng lên nụ cười tàn nhẫn, tay rút túi quần dạo bước.

"Lão Đại."

"Lão Đại."

"An thiếu gia."

Thấy An Thần đi tới, bọn họ rồi rít hướng anh chào hỏi, mọi người trong mắt không thể che giấu đáng vẻ hưng phấn và kích động.

Người của Nghiêm gia nhận thấy, đám người kia là ma quỷ, thật, một đám ma quỷ hút máu người.

So với ma quỷ còn kinh khủng hơn, bởi vì không ai có thể áp chế bọn họ, không ai có thể chân chính cùng bọn họ đối đầu.

Giờ phút này, một tiểu bối của Nghiêm gia đang bị treo ngược trên không trung của ao cá sấu, bọn họ vẫn như cũ không dám thở mạnh.

Một khi chọc giận bọn họ, Nghiêm gia cũng không chỉ một sinh mạng gặp nguy hiểm, bọn họ chỉ có thể lựa chọn bảo vệ tốt bản thân mình.

Như vậy có thể thấy được, lòng người thật sự là lạnh lùng, ngay cả những người bên kia là thân nhân của mình.

Doãn Phi Phi run run rẩy rẩy nhìn hai con chó săn đang bị dắt tới, mặc dù cô không biết An Thần muốn làm gì, nhưng mà, nhất định là rất tàn nhẫn.

Muốn sợ hãi kêu, miệng lại bị bịt chặt, chỉ có thể hoảng sợ nhìn hai con chó săn cao lớn như ngựa tiến vào.

"Nghe nói chú đang có trò vui, tôi cũng muốn tới tham gia náo nhiệt."

Cách đó không xa, Mộ Dung Kiệt mang theo khí chất cường đại đi về phía An Thần, trên mặt là ý cười.

An Thần gật đầu cùng anh chào hỏi, không khỏi cảm khái, tình yêu của đại ca đã đến lúc thu hoạch, thế nhưng anh lại vẫn còn đang trên đường làm cách mạng.

Cho nên gọi anh là đại ca, không phải là bởi vì thực lực cách xa, hoàn toàn là năm đó anh bị lừa gạt, tuyệt đối trong lòng không nghĩ tới, Mộ Dung Kiệt luôn lãnh khốc, lại phúc hắc không ai bằng.

"Chị dâu gần đây có khỏe không?"

Kiệt khoé mắt cùng cười lên, gật đầu: "Rất tốt."

"Lão Đại, cũng chuẩn bị xong, khi nào thì bắt đầu?" . Bản Tử tới gần, có chút không kịp chờ đợi hỏi An Thần.

An Thần liếc nhìn Doãn Phi Phi đang hoảng sợ, mặt không có một tia tình cảm, gật đầu: "Bắt đầu đi."

Bản Tử thiếu chút nữa nhảy lên thật cao, vì hình tượng bản thân mà chịu đựng, xoay người, học bộ dáng lạnh lùng của lão Đại hướng về phía thủ hạ ý bảo có thể bắt đầu.

Hai người mặc áo đen, mang theo kính râm màu đen, cường tráng đem Doãn Phi Phi lôi vào trong phòng, đi theo ngay phía sau, còn có hai con chó săn lớn bị hạ xuống được. (BT...đã mạn quá Thần ca à...)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Loại hành hạ khác

Beta: Minh Minh+yunaf

An Thần cùng Kiệt Tu ngồi ở giữa phòng bên ngoài nhìn vào, tàn nhẫn nhìn chăm chăm Doãn Phi Phi đang tuyệt vọng, sợ hãi kêu cứu, nhưng không thể nào động đậy .

Kiệt Tu quay đầu lại liếc nhìn An Thần về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười , không nhận được cả người rung mình một cái, khi yêu người đàn ông thì ra là cũng khủng bố như vậy. . .

Hai hai con chó săn kia đã được cho uống đủ thuốc, giờ phút này giống như là rất hưng phấn, hơi thở nóng hổi đang phát tiết ở trên người Doãn Phi Phi .

Cô ta không phải rất kiêu ngạo sao, rất sĩ diện sao? Cô không phải ở trên người Tô Thiên trả thù sao, hôm nay, anh sẽ để cho cô biết thế nào là trả giá.

Trong vòng hai giờ, hai cái chó săn điên cuồng phát tiết ,Doãn Phi Phi ở dưới chỉ có thể kêu gào, cầu xin tha thứ, mấy lần vì nhục nhã muốn cắn lưỡi tự sát, cũng bị hộ vệ phát hiện ngăn lại.

Cô như là tuyệt vọng, mặc cho hai con chó săn như thế phát tiết, ánh mắt, thủy chung nhìn chăm chăm máy theo dõi ở góc phía trên cao kia, không cam lòng, không dám tin, An Thần thế nhưng thật nhẫn tâm như vậy.

Thật lâu thật lâu sau, An Thần mới để cho hộ vệ lần nữa dẫn cô trở lại pháp trường.

Lúc này, Nghiêm An đang bị hành hình, bị cá sấu thay nhau xé rách ,cảnh tượng vô cùng thê thảm, cơ hồ chỉ là trong một nháy mắt, Nghiêm An thân thể mơ hồ toàn máu thịt, máu tươi nhỏ vào ao nước, càng thêm kích thích bầy cá sấu đang khát máu.

Trong lúc nhất thời, tất cả cá sấu cùng nhau tấn công, chỉ sau mấy giây thời gian, thi thể liền cũng không thấy bóng dáng, chỉ để lại mùi máu tươi làm người ta gay mũi.

Doãn Phi Phi trên gương mặt không có chút huyết sắc nào, trước mặt bỗng tối sầm, ngã xuống đất.

Chết như vậy , quá trình quả thực là quá tàn nhẫn đi.

"Lão Đại, có muốn hay không dùng nước dội tỉnh?" . Bản Tử cau mày, ghét bỏ nhìn cô ta một cái.

"Không cần giết cô ta, tìm hội buôn người , phân phó nhất định phải chăm sóc cô ta thật tốt, mỗi ngày phải bảo đảm cô ta tiếp ít nhất hai mươi người." .

An Thần từng chữ từng câu phun ra, thanh âm cứng nhắc lại trống rỗng, giống như ma quỷ.

Bản Tử tà ác nâng lên nụ cười , lĩnh mệnh.

Mộ Dung Kiệt Tu nhận một cú điện thoại, đứng lên chuẩn bị ra về, lúc gần đi tán thưởng vỗ vỗ bờ vai của An Thần,rất có phong phạm

An Thần đối với anh cũng rất tôn kính, thật ra thì, thời khắc máu chốt, chỉ có Mộ Dung Kiệt Tu nói chuyện là anh có thể nghe vào được.

Anh vỗ vỗ vai mình, An Thần tự nhiên hiểu anh là có ý gì.

Kịch hay đã xong, Nghiêm gia mọi người như cũ té xỉu hơn phân nửa, còn dư lại đều là miệng sùi bọt mép, hết sức che ngực về như ghê tởm thứ gì đó.

Nghiêm lão gia lặng lẽ lao đi nước mắt, quả đấm nắm chặt , thù sát hại hai cháu trai bảo bối, một ngày nào đó ông sẽ báo .

An Thần không nói thêm gì, nhàn nhạt lướt nhìn mọi người, chờ đợi Thánh Kiệt lấy roi ngựa tới.

Chậm rãi uống nước trà An Dịch đưa tới, hai chân treó nguẩy, muốn bao nhiêu nhân nhả thì có nhiều nhân nhả, nhưng chung quanh anh lại tỏa ra hơi thở kinh người.

Đám người Nghiêm gia còn lại sợ đến muốn té xỉu, bọn họ cũng rất muốn ngắt đi, không dám nhìn người đàn ông kia, cả người hấn tăn ra hơi thở lạnh như băng , nhiều người trong lòng bắt đầu oán giận hai tên ăn hại nhà mình.

Vô duyên vô cớ , Ám Dạ Đế tại sao lại đụng tới bọn họ, đều là bởi vì hai người không biết sống chết khôn kiếp kia, mình chết không tính, còn liên lụy bọn họ!

An Thần thật giống như đọc hiểu suy nghĩ trong lòng bọn họ, trong mắt mang theo vài phần châm chọc cùng khinh bỉ.

Dọn dẹp đám người như vậy, quả thực là dơ bẩn tay của anh, đặt ly trà xuống, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Nghiêm lão gia.

Nhìn ra, ông đang hết sức đề nén bi thương cùng cừ hận, rất tốt, hiểu được thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Ở bên trong nhóm người này, cuối cùng còn có một người bình thường.

Chậm rãi dạo bước đến bên cạnh ông, đem ông nhìn từ đầu đến chân quan sát một phen, sau đó cười nói: "Con không biết dạy, lỗi của cha, nếu Nghiêm Bảo An cha mẹ đều ở nước ngoài, như vậy, lỗi này là do ông chịu đi." .

Nói thật, An Thần không muốn động vào người già như vậy, nhưng là, anh tựa hồ không cam tâm dừng ở đây.

Hơn nữa, lão già này, vốn cũng không phải là cái hạng người thiện lương gì.

Lợi dụng thân phận địa vị, không biết đã chà đạp bao nhiêu thiếu nữ, một lão già hơn 70 tuổi, lại có nhiều tinh lực như vậy.

Lại liên tưởng đến hành động việc làm hai cháu trai ông ta, anh cuối cùng hiểu được, thượng bất chánh hạ tắc loạn, đại khái chính là cái ý này.

Nghiêm lão thủy chung không lên tiếng, cũng không quan tâm ánh mắt của An Thần, hôm nay một kiếp này không thể tránh được, bất kể ông sợ, hay không sợ, cũng không thể ở trước mặt tiểu bối mất uy nghiêm.

Là người đứng đầu, lại là một thương gia, trên thương trường phải chú ý chút thể diện.

Nghe được lời An Thần, An Dịch cười xấu xa cầm roi ngựa đi qua, An Thần ngồi ở trên ghế, cho Y Na gọi một cú điện thoại hỏi thăm tình huống Tô Thiên.

Con heo lười nhỏ, em làm sao còn chưa tỉnh?

Mất tỉnh thoảng liếc Nghiêm lão gia đang bị quất, cái gì gùm càng gài càng cay, người khác không dám làm gì ông ta, anh hôm nay sẽ vì dân trừ hại.

An Thần đứng lên sửa sang lại Tây phục, chui vào xe như một làn khói rời đi.

Tô Thiên vẫn chưa tỉnh lại, chỉ là Hoa Tử nói sẽ nhanh thôi, cho nên anh muốn người phụ nữ của mình lúc tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là anh.

Đến phòng bệnh, thấy Nhiễm Mạn đang khóc nắm tay Tô Thiên, An Thần không nhịn được nhủ thầm: "Người phụ nữ của tôi rất tốt, cái người này là khóc cái gì đây!" .

Anh phiền nhất phụ nữ khóc, nhất là thời điểm khi anh tâm tình đang tệ.

Nhiễm Mạn xoa mắt một chút, không ngừng nức nở, từ nhỏ đến lớn, cô cùng Tô Thiên rất thân nhau, mỗi lần ai có chuyện gì, người còn lại cũng sẽ thay đổi phương ra mặt dùm.

Sống hai mươi năm, chưa từng bị người khi dễ thành cái bộ dáng này, nhìn Tô Thiên thân thể bị băng kính, cô liên đau lòng muốn chết, nước mắt cũng theo đó không ngừng rơi.

Đứng dậy mất liếc An Thần biết anh đang giận dữ, Nhiễm Mạn hơi rủ mắt, cô cũng cảm thấy mình có phần không đúng khi khóc trước người bệnh như vậy.

An Thần ngồi xuống, hôn nhẹ vào mắt Tô Thiên, Y Na cùng Vũ Đình kéo Nhiễm Mạn đi ra ngoài, thời điểm lão đại và thiếu phu nhân ở chung một chỗ, tốt nhất thức thời một chút, nên tránh đi.

An Thần nhẹ nhàng cầm bàn tay cô, tay cô lạnh như băng, lạnh như thấu tim gan anh.

"Bảo bối, nhanh lên một chút tỉnh dậy, về sau, anh sẽ không bao giờ hung dữ với em, mọi chuyện đều nghe em có được không, chỉ cần em nhanh lên một chút tỉnh lại...".

"Con heo lười nhỏ, làm sao em còn không tỉnh? Anh đã chịu thua em rồi, mở mắt nhìn anh có được hay không?" .

"Em mà không tỉnh, anh sẽ hôn.... Hôn đến khi em tỉnh..." .

Càng nói, An Thần lòng càng chua xót, vuốt gương mặt trơn mịn của cô, nước mắt không tự chủ được rơi xuống, đều nói nam nhi có lệ không dễ rơi, nhưng là, người phụ nữ không tim không phổi này, anh yêu cô tròn mười một năm, cô chính là điểm yếu của anh. Mím môi, lau đi nước mắt, cười khổ, anh đời này coi như là bị người phụ nữ này nắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 163: An Thần, ôm em một cái

Editor: Rubymeomeo.

Beta: Minh Minh

Nhìn Tô Thiển nằm trên giường bệnh không còn sức sống, đột nhiên anh có cảm giác muốn cô ở trước mặt mình kích động, ở trước mặt mình làm một Tô Thiển không sợ trời không sợ đất như cô vẫn làm.

Kể cả có thể làm anh tức muốn chết, anh cũng tình nguyện để cho người phụ nữ của anh cảm thấy vui vẻ.

Sự việc lần này, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ lặp lại thêm một lần nào nữa.

Lúc Tô Thiển tỉnh lại, cũng đã là hai ngày sau, mở mắt, mờ mịt nhìn trần nhà, đầu óc có chút ngưng trệ.

Tay cô chỉ vừa khẽ động, An Thần liền tỉnh lại, một loại cảm giác mừng rỡ chạy thẳng vào tim, vội đứng lên: "Con heo lười nhỏ, cuối cùng em cũng chịu tỉnh".

Lưu Hoa chết tiệt, rõ ràng nói rất nhanh sẽ tỉnh, hại anh canh giữ trước giường bệnh hai ngày hai đêm. Nếu không phải nghĩ đến hân ta còn phải trị liệu cho Tô Thiển, anh liền một chương bỏ đời hân.

Tô Thiển nhìn thấy An Thần, đôi mắt đảo vòng vòng, muốn mở miệng nói chuyện nhưng cổ họng khô khốc, ánh mắt liếc qua căn phòng, dừng lại trên chiếc bàn có đặt ly nước.

An Thần vội vàng rót tới một chén, đặt chiếc gối mềm mại sau đầu cô, lúc này mới chậm chậm cho cô uống nước.

Tô Thiển ừng ực theo bản năng uống hết, liếm môi một cái, khàn khàn lên tiếng: "Còn muốn uống..."

An Thần cười, bỏ đi toàn thân bẽn lẽn, cả người tỏa ra không khí nhu hòa.

Lại rót tới một ly, nhẹ nhàng đỡ lấy cô, dịu dàng nói: "Uống chậm một chút..., ngoan...".

Tô Thiển nhìn An Thần, tựa đầu vào ngực anh, hít vào mùi hương của anh, đầu tràn đầy suy nghĩ.

"Bảo bối, cảm thấy thế nào?"

Đối với động tác này của cô, An Thần rất vừa lòng, thuận thế ôm cô, hai ngày nay vết thương đã đóng vảy, không sợ bị đụng phải.

Tô Thiển nâng lên cánh tay, ôm anh, không ngừng mè nheo: "Không có gì, anh ôm em đi."

Chỉ muốn vĩnh viễn được anh ôm, như vậy nó mới an toàn.

Động tác này của cô khiến mũi An Thần chua xót, đáp ứng yêu cầu của cô, ôm chặt thêm mấy phần, tâm tình có chút phức tạp. Từ khi cô bị thương, rõ ràng lệ thuộc vào anh rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn anh không biết nên vui hay buồn.

"Có đói bụng không, anh đã cho người chuẩn bị chút cháo loãng...."

Cô bé hư này, từ lúc bất tỉnh tới bây giờ, lúc nào anh cũng phải chuẩn bị sẵn đồ ăn, sợ cô tỉnh lại sẽ đói bụng.

Tô Thiển lác, đầu, hốc mắt hồng hồng, không ngừng trong lòng ngực anh mè nheo: "Bại hoại, lâu như vậy mới tới cứu em, có phải đã muốn không còn quan tâm em nữa?"

Thanh âm của cô khàn khàn, nghe có chút làm nũng, khiến An Thần vừa nghe liền cảm thấy ảm áp.

"Bảo bối, thật xin lỗi, đã để cho em phải chịu thương tổn rồi."

Tô Thiển thấy anh không ngừng tự trách, một lúc lâu sau mới nói: "Hiểu ra rồi thì phạt anh từ nay phải thương em gấp bội".

Gần như không dám tin, thân thể An Thần chấn động, nhìn Tô Thiển có chút kinh ngạc cùng kích động, vội đáp ứng: "Đương nhiên, anh sẽ dùng phần đời còn lại của mình để yêu thương em."

Tô Thiển cười rộ lên, không dám dùng động tác quá lớn, sợ động tới miệng vết thương.

Cô cười quá mức rồ rồ khiến An Thần trải qua hai ngày như hai thế kỷ, bao chuyện phiền lòng vụn vặt đều tan biến hết.

Không nhìn được cúi xuống, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn, cắn mút thỏa thích, không giống trước kia điên cuồng cùng chiếm đoạt, mang theo vô hạn thương tiếc.

Tô Thiển đầu tiên ngẩn người, sau đó trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào, dễ chịu.

Khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi An Thần liền trượt vào, cuốn lấy lưỡi cô dây dưa, Tô Thiển ưm một tiếng, mang theo một chút yêu thích.

Tô Thiển học tập anh, cũng dây dưa đầu lưỡi anh, càng làm cho An Thần điên cuồng.

Cô như vậy mà đáp lại anh, trời ơi, người phụ nữ của anh vừa bắt đầu đáp lại anh.

Bụng dưới chợt nóng lên, An Thần không buông cô ra, nhìn cô chăm chăm, rõ ràng chưa thỏa mãn dục vọng.

Nếu là bình thường, anh sẽ không do dự gì để cô xuống giường ăn sạch sành sanh. Nhưng cô gái nhỏ này lại chọn đúng lúc trên người có thương tích bắt đầu câu dẫn anh, thật đúng là một cô bé hư!

Tô Thiển bị anh hôn, ánh mắt mê ly, thấy anh rời đi, không cam lòng tiến tới gần liếm liếm môi anh, tay nhỏ bé dòi đến bóp đùi nhẹ nhàng nắm chặt.

“An Thần, anh nghĩ sao?”

Cặp mắt An Thần đỏ quạch, vội vàng ngăn cản đôi tay nhỏ bé đang làm càn, cười khỏ, cô nhỏ này có ý muốn giãy vò anh đây mà.

Lúc có thể làm cô không muốn, lúc không thể làm cô lại muốn, là sao?

Thật là khó hiểu, chẳng lẽ giống như người ta nói, tâm tư của phụ nữ rất khó đoán?

“Ngoan một chút, chờ em khỏe hẳn, chúng ta sẽ đại chiến 300 hiệp”

“An Thần, em nghĩ muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164

Editor:Rubymeomeo

Beta: Minh Minh

Tay bị anh nắm lấy không thể giãy dụa, Tô Thiển quệt môi, bắt mặn, vừa mới nói xong mặt cô liền đỏ, cắn môi trách chính mình, lúc nào cô trở nên dâm đãng như vậy rồi?

Chỉ là cô muốn cùng anh tiếp xúc thân mật mà thôi.

An Thần cố hết sức bưng lỗ mũi, nhịn xuống xúc động muốn phun máu, anh thật sự chịu không nổi.

Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cổ họng thít chặt, thanh âm đè nén: “Ngoan một chút, đợi em khỏe lại, chúng ta sẽ cùng nhau đại chiến 300 hiệp...”

Anh cười khê, nheo nhẹ mắt cô, trong lòng hận lập tức không thể hóa thân thành sói, chỉ là, hiện tại anh chỉ có thể “nhẫn”, nhất định phải “nhẫn”.

Tô Thiển hít hít lỗ mũi, cuối cùng cũng không nói thêm gì, chỉ chớp to đôi mắt ngập nước nhìn anh.

“Anh đi làm cho em chút cháo”

An Thần rốt cục chịu không nổi Tô Thiển đột nhiên trở lên nhiệt tình, sợ mình không nhịn được sẽ ăn luôn cô.

Nhìn An Thần chạy trốn, tâm tình Tô Thiển khá hơn nhiều, người này, cũng có lúc chật vật, thật hả dạ mà!

Ánh mắt rơi vào cánh tay còn đang băng bó, đôi mày nhíu lại, nghĩ đến ngày bắt cóc hôm ấy, lòng của cô lập tức trùng xuống.

Đau lòng! Trái tim lạnh băng! Lòng chưa xốt!

Thiếu chút nữa, chỉ chút nữa thôi, cô ngay cả danh tiết cũng giữ không được.

Nghĩ đến thế, Tô Thiển vẫn còn sợ hãi, nếu An Thần chỉ đến chăm thêm chút nữa thôi, cô thật không dám tưởng tượng!

An Thần, An Thần, nghĩ đến anh lòng liền ngọt ngào, cô cảm thấy có lẽ mình đã yêu anh mất rồi.

Tự nhiên, cô cười nhẹ, cười đến trăm hoa đua nở,

An Thần bụng cháo đi vào, thấy cô cười mị mị nhìn mình, tay không nhịn được run lên.

Nhếch môi, múc một chén cháo nhỏ, đỡ cô ngồi dậy: “Anh giúp em ăn...”

Tô Thiển ghét bỏ đẩy ra chen cháo, bất mãn quệt miệng: “Cháo khó ăn chết, em muốn ăn thịt, ăn thịt”.

Đáng nhẽ không muốn ăn, đã vậy còn là canh sương nước quả, An Thần đáng ghét!

An Thần, bắt đắc dĩ thờ dài, múc một muỗng đưa tới bên miệng cô: “Ngoan một chút, nhịn thêm hai ngày, chờ em khỏe hẳn, muốn ăn gì anh sẽ bảo người làm cho em!”

Choáng nha, thể chà khác nào giết cô.

Thân thể cô còn yếu, chỉ có thể ăn đồ nhẹ.

Tô Thiển nuốt xuống từng ngụm cháo An Thần tự tay đút, chỉ một chút liền ăn xong chén cháo nhỏ, An Thần lúc này mới yên tâm nở nụ cười.

“Ăn thêm một chút nữa, nhé?”. Lấy ra khăn lụa, lau nhẹ khóe miệng cô, dịu dàng hỏi.

Tô Thiển lắc đầu, không có đưa muối ăn cùng, hương vị đúng là khó ăn.

“An Thần, anh xử trí mấy người Nghiêm An như thế nào?”.

Với cá tính của anh, bọn họ còn sống, e rằng tỉ lệ rất nhỏ.

An Thần im lặng, vuốt vuốt tóc cô, thờ dài: “Em mới tỉnh lại, trước đừng nói chuyện này, tỉnh dưỡng cho tốt là được rồi.”

Cô quá thiện lương, nếu nói cho cô biết sự thật, sợ rằng cô tiếp thu không nổi.

Tô Thiển nhìn anh không nói, suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, anh sẽ không bao giờ lưu lại người có thể uy hiếp đến mình.

“Ở trong này dưỡng tốt là được rồi, hai ngày tới là có thể xuất viện, trước chịu khó một chút”.

Vuốt ve mái tóc cô, tâm tình An Thần hiện giờ rất là tốt.

Anh cực kì thích cô dựa vào anh, cảm giác này, anh vẫn luôn muốn có.

“Thật là nhột.” Tô Thiển nhú mồm, giờ lên cánh tay băng bó, ngựa muốn chết, loại ngựa này đặc biệt khó chịu.

An Thần vội ngăn cô lại: “Đừng động vào, vết thương hai ngày nay đang đóng vảy, ngựa là bình thường, nếu gãi, rất lâu mới khỏi”.

“Nhưng là rất ngứa.”

Cô dờ khóc dờ cười, anh nói chẳng chịu suy nghĩ, người ngựa đâu phải là anh.

“Ngoan, đừng gãi, anh đi mang túi chườm đá đến cho em xoa một chút.” Phòng ngựa khi anh đi, cô cố tình gãi, An Thần đem sợi dây nhỏ trói hai tay cô vào với nhau.

Làm xong mới an tâm đi lấy túi chườm đá.

Tô Thiển khóc không ra nước mắt, choáng, phòng ngựa vậy không phải muốn cô chết sao?

Chịu đựng vết thương hành hạ, thật lâu sau mới thấy An Thần trở lại.

“Có đỡ hơn chút nào không?”. Anh cầm túi chườm, ở bên ngoài băng gạc xoa xoa.

Thật đúng là có tác dụng, dần dần thoải mái đi rất nhiều, Tô Thiển thở nhẹ một hơi, cười híp mắt vỗ An Thần một cái: “Làm phiền An thiếu gia rồi, có phải hay không tiểu nữ nên cảm thấy vinh hạnh?”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165

Là vinh hạnh của cô mới phải.

Đừng nói, thật sự rất có tác dụng, từ từ liền cảm thấy thư thái rất nhiều, Tô Thiển thở ra một hơi, cười híp mắt đẩy An Thần một cái: “Làm phiền An thiếu gia rồi, cô gái nhỏ này có phải nên cảm thấy rất vinh hạnh hay không.”

“Là vinh hạnh của anh mới đúng.” Khóe miệng An Thần nở một nụ cười.

Xác định chân mày nhũn chặt của cô đã giãn ra, An Thần cho cô đã tốt hơn, không dám thoa cho cô quá nhiều, dù sao quá lạnh, sẽ bị cảm lạnh!

Trông nết Tô Thiển xoay qua xoay lại, nhàm chán nhìn An Thần lại nhìn trần nhà một chút, chỉ thiếu chút nữa chỉ chỉ lên đầu đếm.

“Có phải quá nhàm chán hay không, bằng không anh gọi Nhiễm Mạn đến nói chuyện với em.”

Cô nàng dữ tợn kia vừa thốt ra dường như có phần hơi quá rồi, dù sao người ta cũng thật lo lắng cho người phụ nữ của anh, thật lòng đối tốt với Tô Thiển nên anh luôn luôn tốt với họ.

Tô Thiển có một người bạn tốt để chia sẻ, anh cũng vui mừng.

Tô Thiển lắc đầu, nắm tay An Thần, hé miệng cười yếu ớt: “Anh cùng em thì tốt rồi.”

Bây giờ ai cô cũng không muốn gặp, chỉ muốn ở nơi có An Thần, giống như không thấy anh liền uất ức.

Thật ra thì, chính cô cũng buồn bực thay đổi đột nhiên của mình, có phải là người bình thường sau khi chịu phải kích thích lần thứ nhất, mới có thể hiểu được trái tim mình hay không.

Cô giống như đã yêu An Thần rồi, không biết là lúc nào thì.

Khóe miệng An Thần cười cũng rách đến sau gáy, căn bản là tâm tình vui thích nhất thời lên một tầng, trở tay nắm lấy tay nhỏ bé của cô, lại vuốt ve, mà sát, nhưng không biết nên nói cái gì mới có thể biểu đạt vui mừng trong lòng.

“An Thần, cả đời anh cũng sẽ đối tốt với em như vậy sao?”

Lại nói, người đàn ông đều thích cảm giác mới mẻ, trước khi lấy được hân hoan giống như có cháu trai, sau khi lấy được giống như ông nội, khụ khụ, mặc dù lời này nghe không thuận tai chút nào, nhưng cũng có một chút đạo lý.

Đặt tay cô lên trước miệng hôn rồi lại hôn, vui vẻ ra mặt: “Tiểu Thiển, anh yêu em mười một năm rồi, vẫn không thể biểu đạt tấm lòng thành của anh đối với em!”

Người phụ nữ ngốc, cư nhiên hỏi vấn đề ngu ngốc này sao, này còn phải hỏi sao.

Tiếng “tiểu Thiển” kia, thành công khiến tay Tô Thiển run run lên.

“Không được gọi em như vậy, rất không chịu nổi.”

Ác hàn, cùng một dạng với Mimi, thỉnh thoảng đến câu tiểu Tô Tô, mỗi lần như thế, cả người cô nổi da gà chạy xuống đầy đất, hôm nay vừa bị An Thần gọi như vậy, trong nháy mắt tâm chết cũng có rồi.

“Vậy gọi như thế nào, em có thể đồng ý cho anh gọi em là bà xã sao?”

Nếu như vậy thì không còn gì tốt hơn được nữa rồi, bà xã, một từ nhỏ mà nghe cảm động cỡ nào a.

Tô Thiển tròn to mắt, liền vội vàng lắc đầu: “Không cần, vẫn gọi là Tô Thiển như thường ngày đi, cũng không phải là không có tên, cũng không cần kêu loạn.”

Bà xã? Ôi ~ không chịu nổi.

“Không, anh gọi em là bà xã, em còn có thể không thừa nhận sao?” Hừ hừ, nhưng có giấy hôn thú làm chứng.

Tô Thiển không thuận theo: “Anh dám, em liền không đáp ứng.”

“Anh liền dám, sao anh lại không dám, bà xã, bà xã, bà xã, bà xã...”

An Thần càng kêu càng hăng hái, càng kêu càng lên giọng, càng kêu trong lòng càng cao hứng.

Khóe miệng Tô Thiển cũng nhếch lên, lại cố làm mặt lạnh, kéo gối đầu ở dưới lên đập lên người An Thần.

Lúc này An Thần cùng Tô Thiển đều thay đổi tính tình giống như nhau, giống như đứa nhỏ cười đùa náo loạn.

"Ai u —" .

Tô Thiển kêu lên một tiếng thống khổ, sợ hãi, chân mày cũng nhíu lại theo, trên trán toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Trong nháy mắt mặt An Thần nghiêm túc trở lại, lo lắng đỡ Tô Thiển: “Bảo bối, chỗ nào không thoải mái?”

Đáng chết, chơi đùa quá mức, chắc chắn đã đụng vào vết thương rồi.

Kiểm tra lại băng dán trên người cô một lần nữa, phát hiện bên cổ cô có rỉ ra một chút máu.

Mắt An Thần lạnh đi, đau lòng ôm cô, vội vàng nhấn nút màu đỏ bên giường xuống, 30 giây sau bác sĩ y tá đồng loạt chạy đến.

Vội làm các loại kiểm tra.

Tô Thiển nhăn mày nhíu mặt, mặc cho bác sĩ y tá cầm một đồng chai chai lọ lọ giày vò trên người cô.

An Thần khẩn trương nhìn các tay chân bác sĩ, thỉnh thoảng hung hăng nhíu mày một chút, rốt cuộc bắt mắt hô lên: “Nhẹ một chút, nhẹ một chút.”

Giống như bọn họ thật đem Tô Thiển làm thành không bình thường.

Tô Thiển nhìn bộ dáng lo lắng của An Thần, trong lòng cười rộ lên, có chồng như thế, vợ còn cầu gì.

Xử lý tốt vết thương rách ra trên cổ, Hoa tử bắt đầu dĩ thân thử.

“Bà cô nhỏ oi, nằm nghỉ ngơi thật tốt, cô quậy quá làm rách cái cổ xinh đẹp này có thể lưu lại một vết sẹo.”

Tô Thiển xin lỗi là lưỡi, cô thật lâu cũng không có loại cảm giác hưng phấn này rồi, nhất thời quên mất.

“Anh Hoa tử, xấu hổ thật, sau này sẽ không nữa.”

Kể từ đêm tối đó, cô đã có không ít phiền toái, thật ngượng ngùng.

“Không được kêu hần là anh, đều là chuyện hần phải làm, không cần khách khí với hần.”

An Thần thờ phào một hơi, đến bên giường ngồi, thận trọng vươn tay lật xem cái cổ vừa mới được băng bó.

Hoa tử lúng túng khụ khụ: “An lão đại, ngài thật đúng là càng ngày càng không khách khí với tôi.”

“Cậu cần tôi khách khí với cậu? Cậu xác định?”

An Thần lạnh lùng, khoe miệng lại giương lên một nụ cười tà mị.

“Đừng, ngài làm như tôi mới vừa nói vậy.”

Ôm đồng dụng cụ, Hoa Tử đáng thương nhìn Tô Thiển một cái, ngượng ngùng đi ra ngoài, bởi vì lúc này nhìn thấy người khác trông mắt càng ngày càng mị.

Tô Thiển tức cười, cả đám thù hạ của An Thần, ở giữa đám huynh đệ đó có một nửa gia thế là xã hội đen, hoàn toàn là một đám lưu manh du côn, ngược lại làm cho người khác có một loại cảm giác gần gũi, như là Bàn tử, Hoa tử...

“Cô gái hư, không được nhìn người đàn ông khác.”

An Thần dùng thân hình cao lớn ngăn trở tầm mắt Tô Thiển, bá đạo chạm vào môi cô gặm nuốt.

Đầu Tô Thiển dựa vào gối đầu mềm mại, hai tay giờ ra ôm lấy đầu anh, cực kỳ khéo léo phối hợp với động tác của anh.

Trong mắt An Thần thoáng qua một tia hồ nghi, nâng đầu lên quan sát Tô Thiển ôn thuận.

Tô Thiển biết điều như vậy, anh chưa từng nhìn thấy.

“Em, cô gái —“ Anh nhẹ giọng kêu.

"Ừ?" .

Tô Thiển lông mày mắt tươi cười, tay bắt đầu không thành thật nắm lấy tóc ngắn An Thần ngang ngược càn rỡ, lặp lại ma sát, vuốt ve, cái miệng nhỏ nhắn trải qua An Thần nuốt cắn sau càng thêm trở nên đỏ thắm mê người.

Tô Thiểu lông mày mắt tươi cười,

Cổ họng An Thần thích chặt, ôm cô lại không thể làm gì.

“Anh yêu em.”

Anh nói rất nghiêm túc, nhìn chăm chăm cô nụ cười trong đôi mắt càng ngày càng đậm, nuốt nước miếng.

Tâm tình Tô Thiển tốt hơn, hé miệng không nói, chỉ ép đầu anh thấp xuống, thẳng áp lên lòng ngực mình.

Đôi tay An Thần cố gắng chống đỡ hai bên giường, tận lực không để mình đụng vào vết thương, nghe thấy mùi thơm đặc biệt trên cơ thể cô, thiếu chút nữa anh liền trực tiếp chảy máu mũi như bão tố rồi.

Cô hôm nay, nhiệt tình khiến anh không thể tiêu thụ được

"Khụ khụ.".

Ánh mắt bất mãn của An Thần lạnh lùng quét qua, anh thật vất vả mới có chút tiến triển với cô, làm sao lại có nhiều người đến quấy rầy như vậy chứ!! (AN: em cũng vậy!! Đáng chết sao không hai tiếng nữa rồi hấn vào. Người ta sắp làm đến chuyện cấm trẻ em rồi. Tự nhiên cản trở, có biết mấy ngày này tôi phải ăn chay khổ lắm không!!!!!!)

Lâm tử ngoài cửa ngượng ngùng sờ sờ chớp mũi, cười mỉa: “Thật xin lỗi, hai người cứ tiếp tục.”

Nói xong, liền chuẩn bị ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166

Beta: Minh Minh

An Thần lật người, hết sức khó chịu dừng tay: “Vào đi.”

Tô Thiển trên mặt hồng hồng, theo bản năng đưa tay kéo tấm chăn bên cạnh.

Nhưng Lâm Tử Tiến thấy vô cùng khó xử đi cũng không được, lui cũng không xong, còn Lâm Tử Ninh phía sau dứt khoát, đẩy anh trai mình liền xông vào trong.

Vừa vào cửa, cũng không thèm để ý đến Tô Thiển đang nằm trên giường bệnh, trực tiếp đi đến trước mặt An Thần, mang theo ghen tuông nồng đậm.

“Anh Thần, nghe nói chị dâu xảy ra chút chuyện, chúng em cố ý đến thăm chị.”

Cô nói xong hai câu, khuôn mặt Tô Thiển nhất thời nổi hắc tuyến, đến thăm cô? Bộ dáng như vậy giống như đến thăm cô?

An Thần gạt đầu một cái, cánh tay vừa né tránh Lâm Tử Ninh bay đến vừa đi đến bên cạnh Lâm Tử Nhiên: “Tử Nhiên, ngồi xuống đi.”

Lâm Tử Nhiên gạt đầu, ôm lấy hoa tươi cùng trái cây đi vào trong, liếc thấy Tô Thiển liền biến sắc, An Thần vội vàng kéo Lâm Tử Nhiên nhưng đi ra ngoài.

"Sao rồi?" .

Nhưng Lâm Tử Nhiên không hiểu, anh vừa mới tiến vào, như thế nào lại bị đẩy ra. “Tô Thiển bị dị ứng với hoa, trong hoa viên vốn không còn trồng hoa rồi, sao cậu lại có thể mang vào!” Sáng sớm anh liền phân phó xuống, bí mật ra lệnh cho trên dưới không cho có những thứ như hoa tươi, người này, còn dám mang vào bên trong!

Lâm Tử Nhiên nhìn sắc mặt có chút trắng bệch của Tô Thiển, nhìn lại một chút hoa tươi kiểu điểm ướt át trong tay, vội vàng kêu hộ sĩ nhỏ một bên cầm đi xử lý.

Sau một lúc lâu mới nói: “Đại ca bảo hộ chị dâu ghê quá.”

Nhớ đến bà cô nhỏ trong nhà kia, anh liền nhức đầu, thỉnh thoảng anh sẽ phải chỉnh một chút cho hiểu đường lối.

An Thần cười lên, người phụ nữ bảo bối của anh, anh không che chở người nào che chở.

Anh bắt hắn đến phòng rửa tay để rửa lại hai tay cầm hoa tươi, lúc xác định không còn phấn hoa lưu lại trên tay, không nguy hại cho Tô Thiển mới chấp nhận cho anh vào.

Phía trước, Lâm Từ nét mặt dương quái khí nhìn Tô Thiển vài lần, không có lời thừa thãi, lại khiến Tô Thiển vạn phần khó chịu.

“Chị dâu bị dị ứng với phấn hoa?”

Hồi lâu, Lâm Từ Ninh mới tự nhiên ngồi trên ghế solon, thỉnh thoảng hỏi một câu như vậy.

Tô Thiển lạnh lùng, quan hệ của cô cũng Lâm Từ Ninh luôn luôn cứng nhắc, để cô biết chuyện này, chỉ có hại không có ích!

Cô theo đuổi tâm tư của mình.

Đừng nói người này đối với cô địch ý nặng, ở trước mặt địch bại lộ một khuyết điểm cũng có thể lấy mạng người, mặc dù không chết, nhưng cũng nửa chết nửa sống.

Xác thực, lúc này Lâm Từ Ninh, đã có kế hoạch trong lòng, cô cùng Tô Thiển tùy thời cũng có thể chạm mặt, tùy tiện chọn một lúc, cũng có thể động đến cô.

Tiết thanh minh, anh An Thần ở trước mặt mọi người làm cho cô khó chịu, nợ nần này thế nào cũng phải đòi lại trên người Tô Thiển.

Ngược lại cô nửa điểm cũng không lo cho mình có cùng kết quả với Doãn Phi Phi, dù sao Doãn Phi Phi chỉ là một phụ nữ tầm thường dựa vào đàn ông mà sống, cô thì khác, An Thần nhìn mặt mũi của ba mẹ cô, quyết định sẽ không làm gì cô.

Lại nói, Doãn Phi Phi bắt cóc cô ta, đánh cô ta gần chết thiếu sống, mình chỉ là nhỏ nhỏ ác chính một chút, cùng lắm An Thần chỉ nói cô mấy câu, còn có thể làm gì với cô.

Nghĩ như vậy, khoe miệng Lâm từ Ninh đều đắc ý rồi.

“Cảm ơn em Từ Ninh quan tâm, chị sẽ cẩn thận.”

Cô nói có thâm ý khác, Tô Thiển trả lời cũng có thâm ý, trong lòng hai người đều không yên, một nghĩ tính toán làm như thế nào, một người nghĩ tránh né như thế nào.

Cô cũng không nghĩ đùa bỡn quá nhiều lòng người, có thể tránh liền tránh, những chuyện kia người lo tới gạt, cô kiên thức nông cạn không biết, cũng không muốn biết.

Lâm Từ Ninh cười lạnh nhìn cô chằm chằm, Tô Thiển im lặng lặng yên nhìn chằm chằm trần nhà, cho đến khi An Thần quay lại, hai người mới một lần nữa đổi một kiểu nụ cười dụ dỗ.

An Thần lấy quả táo rửa xong ngồi ở bên giường gọt vỏ cho Tô Thiển, trong bàn tay khéo léo của An Thần, vỏ quả táo càng kéo càng dài...

Tô Thiển đang muốn nhận lấy, An Thần khéo léo tránh ra, bắt mẫn lờm cô một cái.

Tô Thiển uất ức, chẳng lẽ không phải gọt cho cô?

Quá ghê tởm, cho dù cô gọt không đẹp cũng nên cho cô mặt mũi chứ.

An Thần giống như đọc được tâm tư của cô, tức giận xoa mái tóc cô: “Trên cổ em còn có vết thương, cái này lớn quá, găm không tốt, anh cắt nhỏ ra cho em.”

Trong nháy mắt Tô Thiển thẹn thùng giống như cô vợ nhỏ, mặt đỏ hồng như suốt hai mươi mấy năm tập trung lại.

Lâm Từ Ninh cắn chặt môi, hết sức đè nén không thoải mái trong lòng, An Thần có khi nào tỉ mỉ như vậy với cô?

Thật ra thì, cô không muốn thừa nhận. Cho đến nay, đến một con mắt An Thần cũng không có cho cô!

Một ngày nào đó, Tô Thiển sẽ thua trên tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167

Beta: Minh Minh+yunafr

An Thần cắt táo ra từng mảnh từng mảnh nhỏ cho cô ăn, Tô Thiển ngưng ngừng, luôn đưa ra cánh tay bằng bó đôi cắt táo, một lần lại một lần lại bị An Thần giành lại.

Cuối cùng, cô vừa yên lặng từng miếng từng miếng nuốt hết quả táo, vừa yên lặng vuốt ve chỗ bị đau.

Lâm Từ Ninh mặc dù ghen tỵ, cũng không có nói gì, không cam lòng, mắt mắ, ghen ghét, vào lúc này dâng lên như ong vỡ tổ trong lòng.

“Anh, em thấy chúng em phải trở về trước thôi, buổi tối không phải anh còn có một cuộc họp làm ăn sao, Ôn Na hẹn em đi Hongkong, chuyến bay tối đây.”

Lâm Từ Ninh đứng lên vỗ tay, cô sợ mình tiếp tục ngồi chung trong này, thật sự có thể làm ra chuyện mất phong độ gì đó.

Lâm từ nhìn hai người ngọt ngào ân ái một chút, lại nhìn lên cổ tay một chút, gật đầu một cái.

“Đại ca, chị dâu, hôm nào chúng tôi sẽ trở lại thăm hai người, hôm nay liền xin lỗi có chuyện phải đi rồi.

Vốn là đến thăm Tô Thiển, nếu thăm xong rồi, cũng không có chuyện gì để lưu lại.

Hơn nữa, An Thần luôn không thích người khác lưu lại qua đêm, chuyện này cho đến nay là quy củ, phạm có chuyện gì, cũng sẽ đi qua biệt thự An gia.

An Thần đặt quả táo cuối cùng vào lòng bàn tay Tô Thiển, cũng đứng lên theo, gật đầu với Lâm Từ nhưng không có vẻ mặt gì: “Tôi tiễn cậu ra cửa.”

Mặc dù không ở lâu, đối với Lâm Từ Ninh mà nói, cũng coi như thu hoạch không nhỏ, ít nhất, về sau có biện pháp đối phó Tô Thiển.

Nghĩ như vậy, không thoải mái trong lòng cô ngược lại tiêu giảm không ít, cũng không tin, An Thần có thể thời thời khắc khắc canh giữ bên người cô ta? Một ngày nào đó, Tô Thiển sẽ thua trên tay cô.

“Vay chị dâu nhỏ, chúng tôi đi về trước đây, chị sớm khỏe.”

Tô Thiển hơi đỏ mặt gật đầu: "Cảm ơn đã quan tâm." .

An Thần đi tiễn bọn họ một đoạn, Nhiệm Mạn liền chọn chính xác cơ hội lén tiến vào, nắm thật chặt tay cô, có chút run rẩy.

Tô Thiển buồn cười vươn tay gạt đi nước mắt ở khóe mắt cô: “Mimi, Bân từ khi dễ em rồi hả?”

Nhiệm Mạn cắn môi, vươn tay hung hăng lau đi nước mắt: “Cút.”

"Tôi cũng muốn biến đầy nhưng thân thể không cho phép." .

Cô biết, Nhiệm Mạn là nhìn bộ dáng này của mình mà khó chịu, từ nhỏ đến lớn, cô mỗi lần bị thương, không phải cô ấy khóc hung nhất sao.

Cô ấy rất hay mềm lòng nhưng lúc nào cũng muốn làm ra một bộ ta là nhất, là một bộ dáng kiên cường.

"Ra lệnh cho cậu mau nhanh khỏe lên, nằm như vậy ở đây không tốt, thật làm mất hết mặt mũi" .

Đi qua bên cạnh cầm quả táo lên cho vào miệng cắn sau đó nói tiếp: "Tắm rồi sao?" .

Tô Thiển gật đầu: "Cậu giờ nhìn gì cũng muốn ăn sao, ăn nhiều như vậy,nhưng thịt đều là đi nơi nào rồi." .

Nhiệm Mạn chép miệng, bàn tay mềm mại vỗ về bụng, đắc chí: "Tiểu tử kia ăn hết." .

Trong mắt của cô đều là hạnh phúc, vừa mới bắt đầu còn muốn xóa bỏ nó, bị Bân từ sau khi biết liền giáo huấn một trận, nên cũng không dám nghĩ tới nữa.

Kể từ đã khi có thai, Bân từ đối với cô cực kỳ tỉ mỉ chăm sóc, bình thường là một người đàn ông không có tim không có phổi như vậy, cư nhiên cũng có thể có dụng tâm như vậy.

Tô Thiển nghĩ, có lẽ, đây chính là sức mạnh của tình yêu.

"Vay cậu đang được nuôi tốt lắm rồi, dù sao cậu cũng thích ăn hàng, thừa cơ hội này ăn nhiều một chút, coi như lên cân, cũng có thể nói nguyên nhân là do mang thai, lại không có người chê cười,em bé mới là quan trọng nhất."

Khê xoa bụng của cô,bụng cô còn chưa thấy rõ, chưa tới hai tháng mà , nhanh thôi sẽ to lên.

Nhiễm Mạn lại lắc đầu, tuy mang thai, nhưng không thể ăn quá nhiều, về sau bụng to hơn nữa, nếu quá béo, nhìn sẽ rất xấu a. Coi như là làm mẹ, cũng phải làm người mẹ xinh đẹp nhất.

"Lại nói, cậu cùng An Thần ở chung một chỗ lâu như vậy, thế nào một chút động tĩnh cũng không có, có cần tớ chỉ vài chiêu không?" .

Nhiễm Mạn hồ nghi nhìn chằm chằm bụng của cô, hận không nhìn xuyên qua được .

Tô Thiển mỉm cười, không nói.

Về việc mang thai sanh con, cô hiện tại không muốn nghĩ, ít nhất, cũng phải chờ hoàn thành việc học rồi mới tính.

Vốn là định đi học, liền bị sự tình này làm trễ nãi.

"Có phải hay không cậu chưa muốn có, cho nên lên An Thần uống thuốc tránh thai?" . Nghĩ tới đây, Nhiễm Mạn rõ ràng có chút kinh ngạc, vội vàng lại nói: "Cậu cũng không thể lấy thân thể chính mình nói giỡn, uống thuốc tránh thai đối với thân thể cũng không tốt." .

Tô Thiển im lặng.

"Nói, chẳng lẽ cậu lại uống thật?" .

Tô Thiển lạnh nhạt nhìn cô, liền hận không được nhảy dựng lên đánh cho Nhiễm Mạn một cái, nhìn trên thân đang được băng bó, cứng rắn nhìn xuống.

"Cậu cảm thấy, tớ sẽ bạc đãi thân thể của mình sao?" .

Ngu ngốc, cô Tô Thiển, lúc nào thì lấy thân thể chính mình nói giỡn, cô bản lãnh khác không có, chính là sẽ không để cho chính mình tự chịu thua thiệt.

Nhiễm Mạn thở phào một hơi, lần nữa ngồi xuống, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm cô: "Vậy thì tốt. . . Vậy thì tốt. . ." .

Tô Thiển lên tiếng cười, nha đầu này, tình yêu như vậy thật là kinh hãi .

"An Thần đối với cậu tốt như vậy, cậu thật sự không có một chút cảm giác sao?" .

Trầm mặc hồi lâu Nhiễm Mạn lần nữa nâng lên ánh mắt tò mò quét về phía Tô Thiển, lại nói, thời gian lâu như vậy đã qua, An Thần đối với Tô Thiển rất tốt, tất cả mọi người đều nhìn thấy .

Ngay cả nha đầu Nhiễm Mạn loại không có tim không có phổi này, từ lâu ở cùng Bản tử từ cường thế công kích đến thỏa hiệp. Đáng tiếc, An Thần thích người phụ nữ là Tô Thiển, là một người phụ nữ càng không có tim không có phổi cô.

Nhiễm Mạn cũng rất tò mò, Tô Thiển trong lòng rốt cuộc là nghĩ như thế nào, nếu thật là cô còn chưa có một chút xú cảm giác, thì thật sự có thể đi chết rồi.

Tô Thiển nhú mày, khoe mắt khê giờ lên: "Tớ giống như yêu anh ấy rồi." .

Vào —

Nhiễm Mạn mới vừa ăn quả táo, cùng nước bọt toàn bộ phun ra, không có chút hình tượng nào có thể nói.

Thật may là Tô Thiển kéo chân lên đỡ, nếu không, không chừng liền bị dính hết.

Tô Thiển tròn mắt nguy hiểm híp lại, ngón tay rất nhanh, rất muốn rống to, hơi dùng lực một chút, liền cảm thấy vết thương hơi đau.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Bảo bối, nhanh lên một chút đi!

Edit+beta: Icon gà

Nhiễm Mạn ngượng ngùng nhưng vẫn một mực nhìn chằm chằm vào người đối diện, dùng khăn giấy bên cạnh lau dọn mọi thứ sạch sẽ.

Đối với những lời Tô Thiển vừa mới nói cô hoảng sợ, rất hoảng sợ.

Vừa đúng lúc An Thần vừa đến, còn chưa kịp bước vào phòng, nghe được lời này vô cùng hốt hoảng.

Tự nhiên nói ra lời này như vậy, giống như là như một quả bom nổ trong đầu anh cái oanh làm anh đứng hình cái rụp.

Tô Thiển mới vừa nói, yêu anh?

"Cậu nói cậu yêu ai chứ?" .

Nhiễm Mạn lần này cố ý ngoáy lỗ tai thêm một, còn khoa trương đem mấy sợi tóc bên tai toàn bộ vén lên, tiến gần sát cô mà hỏi.

Tất cả là xác định xem vừa rồi mình không có nghe lầm.

Tô Thiển bất đắc dĩ tròn mắt nhìn cô, sau nhìn lên mái nhà chằm chằm, chính là không nói, người này, có cần thiết phản ứng như vậy không?

"Cậu nói cậu yêu An Thần rồi hả ?" .

Nhiễm Mạn gấp gáp, đem đầu cụng vào đỉnh đầu của cô, ngăn trở tầm mắt của cô, không dám tin xác nhận một lần nữa.

Nhìn Nhiễm Mạn để gương mặt tựa sát cùng cái miệng nhỏ nhắn nước bọt bay loạn như mưa, Tô Thiển rốt cuộc không nhịn nổi hét to: "Dạ, tôi nói tôi yêu An Thần rồi, hải lòng chưa!" .

Sao lại bá đạo, ích kỉ, lại hay ăn cả thùng giấm chua nữa chứ!

Nhìn Nhiễm Mạn để gương mặt tựa sát cùng cái miệng nhỏ nhắn nước bọt bay loạn như mưa, Tô Thiển rốt cuộc không nhịn nổi hét to: "Dạ, tôi nói tôi yêu An Thần rồi, hải lòng chưa!"

Lấy được đáp án, Nhiễm Mạn trực tiếp ngăn người hóa đá rồi, thật lâu mới nháy nháy mắt, khinh thường lên tiếng.

"Coi như cậu tiêu, bộ dạng này của cậu vốn không có tim không có phổi, thật không thể tin cậu còn có thể yêu thương người khác."

Cẩn thận mà suy nghĩ lại, Nhiễm Mạn cảm thấy, cô tốt hơn đừng tin là thật.

Nhớ ngày đó, ở cái tuổi bắt kè của Tô Thiển, cô thật không khác gì một con hoa, đàn ông theo đuổi cô kiểu nào cũng có, thành thực có, đơn thuần có mà khốc cũng có, đem tất cả thủ đoạn để theo đuổi cô.

Cô nàng này, mãi cũng như vậy, cái gì cũng không biết, không rõ, không muốn biết và không muốn hiểu tâm trạng của mấy người này.

An Thần cũng coi như là người đàn ông tuyệt mỹ, nhưng đứng trước mặt cô, cô mặt chẳng đỏ, tim cũng không loạn.

Nếu là muốn yêu, một năm này đã sớm yêu, cần gì phải dùng thời gian dài như vậy.

Nghĩ như vậy, Nhiễm Mạn từ nghi ngờ nghi biến thành khẳng định.

Cô đang nói láo!

" Cậu không tin?"

Tô Thiển hung hăng nhú mày, đáng chết, cô thật vất vả yêu một người đàn ông, mà không ai tin tưởng.

Chắc, buồn hay không buồn?

Nhiễm Mạn lắc đầu: "Lần trước cậu ở nhà mình, cũng không có thấy cậu đối với anh có bao nhiêu ý tứ a, lúc này mới mấy ngày ngắn ngủi, cậu liền nói cho mình biết cậu yêu anh ta, cậu lừa dối quý a." .

Tô Thiển khoe miệng hung hăng nhếch lên, tâm tình chợt tốt hơn.

"Mình đã sớm yêu anh ấy, chỉ là mình không xác định rõ mà thôi, lần này bị bắt cóc cho mình thấy rõ, mình đã lệ thuộc nhiều vào An Thần, mình thật sự yêu anh ấy, Mạn Mạn, làm sao bây giờ?" .

Cô gái này, yêu An Thần có phải hay không đang tìm ngược. Người kia bá đạo, ích kỷ như vậy, đã thế còn thích ăn dấm nữa.

Mặc dù đang trong đáy lòng đem An Thần quả trách cái gì không đúng, có thể tưởng tượng nghĩ tới, khoe miệng liền theo nhếch lên tới, rất ngọt.

"Không thể nào." .

Nhiễm Mạn tròn to mắt, nhìn mặt bánh bao của cô đang cười, Nhiễm Mạn lại bắt đầu hồ nghi rồi, thiệt hay giả?

Ngoài cửa An Thần, rốt cuộc không nén được trong lòng mừng như điên, đẩy cửa vào, ba chân bốn cẳng chạy vội tới bên giường, khom lưng, cúi đầu,

cái gì lời nói đều không nói, hơn nữa không để ý còn có một người ở bên cạnh, vô cùng bá đạo trực tiếp mang miệng cô mà hôn lên.

Nhiễm Mạn kinh ngạc, lập tức phản ứng, cả người kinh hãi lập tức chạy ra bên ngoài, chạy đi thật là xa, lại tò mò quay trở lại, cẩn thận men theo cửa phòng trộm nhìn.

Bên trong phòng, Tô Thiển mở to cặp mắt, bất nãn đưa tay chụp lấy mái tóc ngắn của An Thần, cô gần như là sắp chết, hít thở không thông.

Cả người An Thần trong đó mừng rỡ đến điên cuồng, nghe Tô Thiển nói yêu mình thì cảm thấy chuyện này cảm thấy ngọt đắng không thôi, muốn cười mà cũng muốn khóc nữa.

Người phụ nữ không có tim không có phổi, lòng lang dạ sói này, rốt cuộc yêu anh sao?

Bỏ ra mười một năm, rốt cuộc bắt đầu đã có kết quả rồi sao?

Trong thời gian chờ đợi dài đằng đẳng đó thật sự rất chua xót, nhưng cách mạng cũng phải đến lúc thành công.

Hạt giống này anh cẩn thận giữ gìn mười một năm, nay đã bắt đầu nảy mầm rồi.

Sau khi nghe được Tô Thiển nói những lời này toàn thân anh như phát run, răng anh cắn môi cô run run, tay anh nắm tay cô lại càng run hơn.

"Bảo bối yêu của anh, em mới vừa nói gì? Trước mặt anh em có thể nói lại một lần nữa cho anh nghe được không?"

Những lời này, không giống lúc trước rất bá đạo, càng không phải là trước kia ý mạnh ép cô nói yêu của mình, đây là anh van xin, van xin từ cô gái bảo bối của anh từ miệng nói ra ba chữ ngắn gọn "Em yêu anh".

Buông cánh môi cô ra, đôi mắt nhu tình như nước, khoe miệng tản ra hơi thở mê người, trên mặt cứ như hoa, làm thế nào cũng không che lấp hết nụ cười hạnh phúc được.

Tô Thiển nhẹ nhàng sờ một cái lên cánh môi, nhìn về phía An Thần xinh đẹp cười một tiếng thật xinh đẹp: "Nha, anh muốn em phải nói gì?"

Ngần tính vụn vặt, cũng không có tính đến An Thần sẽ nghe lên phía sau cửa.

Người này.

"Mới vừa rồi em đối với Nhiễm Mạn nói làm sao, bảo bối trước mặt anh nói ra nhanh lên một chút là tốt chứ sao.".

Bàn tay nhẹ nhàng mon man gương mặt tròn mịn của cô, có vẻ sốt ruột không chịu nổi, cô nương này, thông thả ung dung, định làm khó tâm tình của anh đây mà.

Tô Thiển bưng tình hiểu sự việc, sau đó nhẹ cổ, làm như cố gắng nhớ ra chuyện gì, nhìn thấy sắc mặt nôn nóng của An Thần mà buồn cười.

"Bảo bối, nhanh lên một chút nha, em mà không nói, là muốn bức chết anh mà." Gấp gì mà muốn chết luôn vậy nè!

Nhìn dáng bộ chảnh chọc của tô thiển, An Thần thật muốn nghe gấp mà, nha đầu này, không biết mình muốn hại chết người à.

Vốn là, tim của anh rất là bình tĩnh, là cô, nhân cơ hội dưới tình huống anh không hề chuẩn bị mà bỏ lại một cục đá, trong nháy mắt làm tim anh rối loạn.

Hiện tại, mặc kệ nơi nào nổi sóng gió, với cô thì vô cùng bình tĩnh, cô cố tình như không hay chuyện gì xảy ra, cô thật đáng sợ mà.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Cô nhóc này càng ngày càng đáng đánh

Edit+beta: Icon gà

Hiện tại, mặc kệ nơi nào nổi sóng gió, với cô thì vô cùng bình tĩnh, cô cố tình như không hay

"Nếu em không nói, anh liền hôn đến khi nào em nói mới thôi.".

Nói xong, anh đã nâng cằm cô lại gần, đưa lưỡi liếm láp môi của cô, ngứa một chút, Tô Thiển buồn cười, lại tránh né không được.

Anh chính là lợi dụng thân thể cô không thể nhúc nhích, tùy tiện anh khi dễ điểm nhạy cảm, ép cô đi vào khuôn khổ.

An Thần cảm thấy, nha đầu này càng ngày càng đáng đánh đòn rồi.

Anh nhớ, một người phụ nữ đã nào từng nói qua, cô càng thối lui, anh thì càng được vui đời tiên, những lời này rõ ràng là đối với Tô Thiển lấy thân mà định mới đúng.

Hơi thở ấm áp của anh phả trên mặt cô làm cho cô tim đập nhanh hơn, nơi nào đó tận đáy lòng dâng lên một tia mềm mại.

Nâng ngang đầu anh, né tránh sự găm nhắm của anh, sau đó khe bên tai anh thì thầm “ An Thần, em yêu anh”

An Thần, em yêu anh.

Ngắn gọn năm chữ, tựa như một mạch nước ngầm lan tỏa khắp lòng anh.

Anh rút cuộc chờ được năm chữ này rồi, nhân gian đẹp nhất năm chữ này, trong giây lát đó, tâm tình kích động không lời nào có thể diễn tả được.

Anh không biết nên nói những gì, cũng nghĩ không ra được muốn thể hiện điều gì, chỉ là ôm cô chặt hơn chút nữa, đầu vùi vào cổ của cô, hồi lâu, cũng không có động tĩnh.

Tô Thiển hồ nghi nhủ mảy, thật sốc nha, nghe cô thổ lộ mà không phản ứng gì hết sao?

Trong suy nghĩ của cô khi mà cô tỏ tình thế này thì hẳn nhảy dựng lên mới đúng chứ

Có phải hay không vừa rồi cô làm một con chim công xòe đuôi?

Trong lúc đang mãi suy nghĩ, thì cô cảm thấy trên cổ mình có chút ẩm ướt, thật bất ngờ không lẽ là khóc rồi sao?

Cổ đau cứng ngắc khẽ đẩy anh ra, An Thần lại nghiêng đầu qua, liên tục không ngừng xoa xoa khóe mắt.

Tô Thiển trong lòng rung động không thôi, An Thần, có thể coi là một mảnh nam ưu tuyệt, vậy mà cô chỉ cần năm chữ là làm anh khóc không thôi.

Bây giờ cô không còn hoài nghi tình yêu anh dành cho cô.

Một người đàn ông trưởng thành, cho dù yếu ớt thế nào, cũng sẽ không khóc trước mặt người mình yêu, Tô Thiển biết, đây là rất vui mừng mà khóc.

Trong lúc nhất thời, cô cũng không biết nên nói những gì.

Cô coi như không nhìn thấy, yên lặng nhắm hai mắt lại, không có một người phụ nữ nào nguyện nhìn thấy người đàn ông yêu mến của mình rơi nước mắt, bất kể ở cái dạng gì dưới tình huống nào.

Đây là vấn đề thể diện à nha.

An Thần, buổi trưa anh ăn nhiều một chút nha.

Cô coi như không nhìn thấy, yên lặng nhắm hai mắt lại, không có một người phụ nữ nào nguyện nhìn thấy người đàn ông yêu mến của mình rơi nước mắt, bất kể ở cái dạng gì dưới tình huống nào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Đây là vấn đề thể diện

Cô không biết, trước mặt cô mặt mũi anh có mặt hay không, không quan trọng. Anh cũng như bao người đàn ông khác muốn yêu và được yêu, ở trước mặt người mình yêu điều giống nhau, rất hay lo sợ.

Nhìn thấy Tô Thiển đáng yêu nhắm mắt lại giả chết, An Thần không thể làm gì chỉ biết lắc đầu

Anh trước kia thế nào không phát hiện, người phụ nữ không có tim không có phổi này lại còn có một mặt đáng yêu như vậy.

Muốn ngăn chặn nỗi vui mừng như điên ở trong lòng, không cho phát tiết nhưng không kìm nén nỗi vội chạy như bay đến bên cửa sổ, kéo màn cửa màu trắng xanh kia ra, đối diện với bầu trời bên ngoài kia là hết từng hồi không thôi.

Không có ngôn ngữ, chỉ là đơn giản là giải tỏa hết mừng rỡ trong lòng mà thôi.

Từng tiếng mang theo niềm vui như xé tan bầu trời, ánh chiều hoàng hôn ở Việt Hoa như càng lan dài hơn, xa hơn.

Cũng trong lúc đó, nghe được tiếng gào thét bọn cận vệ cảnh giác lấy súng, híp mắt chung quanh dò xét.

Bên cạnh, chừng một trăm cận vệ áo đen tập trung dưới lầu, thấy cái đầu của Lão Đại tại cửa sổ thì yên lặng quay về vị trí làm việc.

Lại không nhìn được cười thầm ở trong lòng, Lão Đại hôm nay thật là có tố chất bệnh thần kinh.

Tô Thiển khề nhủ mày, âm thanh kia lớn quá làm cô phải trợn mắt, nghe rằng, khó khăn đưa tay lên, cô dùng ngón tay bịt lại lỗ tai.

Nếu không đề ý tới hình tượng chắc anh đã nhảy cao tận ba thước rồi.

Người khác chỉ vì nóng giận mà la hét, thì đây chính là cách thức thể hiện sự vui sướng của An Thần.

An Thần không chỉ có vui sướng mà còn mang theo tình cảm lẫn lộn phức tạp, lại thêm phần lo lắng.

Anh không biết rốt cuộc Tô Thiển yêu anh đến dường nào, mặc dù anh yêu cô ấy nhiều hơn là cô yêu anh, chỉ ít rằng cô ấy phải cho anh có cảm giác an toàn chứ.

Bất ngờ có được niềm vui, anh chỉ sợ nó như một đóa hoa một lần nở, tuy đẹp nhưng ngắn ngủi, thật đau lòng.

"An Thần, anh ăn nhiều vào" Tô Thiển căn môi tự tin nhắc nhở, đây là phòng bệnh nha, là phòng bệnh nha.

"Không có, ở trên ở dưới thật đói nha"

An Thần xoay người, đôi mắt tà ác nhìn chăm chăm vào cơ thể đang băng bó của Tô Thiển, vội vàng nuốt một ngụm nước bọt.

Tô Thiển khi dễ: "Quả nhiên đàn ông là ngựa đực mà, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện kia"

Em ngoan ngoãn một chút cho anh trong ba ngày không được chạy nhảy loạn lên.

Tô Thiển khi dễ: "Quả nhiên đàn ông là ngựa đực mà, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện kia"

Cô khề mặt đỏ, có chút xấu hổ quay đầu, khoe miệng hơi méo đi

"Chuyện kia là chuyện gì chứ? Anh không hiểu, cô dẫu nhỏ, nói cho anh biết rõ ràng được không?" An Thần nâng khoe miệng lên một nụ cười tà mị, bộ dáng kia, thật giống một gã côn đồ.

Tô Thiển tức cười, trừng mắt liếc anh một cái thật ác, đem chân trùm đầu lại mà ngủ, không thêm để ý đến anh.

Ở bệnh viện mấy ngày, thật sự là Tô Thiển sắp phát điên, bình thường cô sẽ không chịu uất ức như vậy.

Anh nói sao thì nghe vậy, bảo nằm thì nằm, không lộn xộn thì không lộn xộn, không được lớn tiếng vậy thì không nói chuyện, vậy tại sao không được xem tivi?

Bởi vì, trong đó có rất nhiều trai đẹp, anh không cho phép!

Từ nay về sau, trong lòng của cô, trong mắt của cô, vĩnh viễn đều chỉ có thể có một người đàn ông là anh.

Nói chung là một lòng với anh, đã vậy điều phải chịu sự khi dễ của anh, thật không còn thiên lý mà.

Thật choáng nha, quá bá đạo mà, cô muốn gào thét thật muốn gào thét mà!

Ngày xuất viện, Tô Thiển sáng dậy thật sớm, hớn hở vui mừng thay quần áo rồi chạy nhanh ra ngoài. Cái bệnh viện này thật muốn chết mà, cô không thích ở lại đây thêm phút giây nào.

Làm cho An Thần không ngừng ở phía sau đuổi theo, nhìn cô ấy vui vẻ như trẻ nhỏ không thôi, anh thật lo lắng đến chết mà.

Thân thể cũng còn không hoàn toàn bình phục, vậy mà dám cử động như vậy, thật sự choáng nha!

Ra khỏi cửa chính bệnh viện, Tô Thiển đứng trên bãi cỏ mệnh mông, cố gắng hít thở, ở trong phòng bệnh ngăn cách bên ngoài nhiều ngày thế kia, cũng buồn bực muốn chết rồi, ra ngoài mới phát hiện, không khí như vậy thật mới mẻ.

"Cô à, cô muốn chết có phải hay không, không biết mình thân thể chưa khỏe hẳn sao, còn dám chạy nhanh như vậy." .

An Thần đuổi theo, nhờ cái mông căng tròn của cô liên hung hăng đánh một cái, cô gái hư này, từng giờ từng khắc điều làm anh lo lắng.

Tô Thiển kêu khẽ một tiếng, vội vàng bảo vệ cái mông của mình, trong miệng thì không ngừng kêu la: "Em đã khỏe rồi!" .

Ngạc nhiên, cũng đã bên nhau nhiều ngày như vậy, gút mắc cũng đã dần biến mất không còn.

"Em ngoan ngoãn một chút, trong ba ngày không được làm loạn"

Tô Thiển khỏe mắt nổi vài vạch đen, cả tuần nay cô như cái xác ướp, bây giờ được tự do thoải mái, vậy mà cũng không được.

An Thần một tay ôm lấy cô, mắt trừng trừng nhìn cô mấy lần, Tô Thiển vẫn muốn phản kháng nhưng sợ đánh vùi đầu vào ngực anh không dám động đây.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Cục cưng, em muốn giết anh, cho anh , được không?

Tô Thiển cảm thấy, cô cùng An Thần sống chung một chỗ thời gian càng lâu, liên thay đổi càng ngày càng không có khí phách.

Tô Thiển nằm chán ngồi ở sôpha, cầm điều khiển TV một vòng lại một vòng chuyển kênh, trong phòng tắm, một tên con trai đang tỉ mỉ pha nước nóng cho cô.

Xác định nước ấm thích hợp, anh mới hài lòng cong cong khoe môi.

Cô gái nhỏ này, nước phải ấm như vậy, nóng một chút cũng không được, lạnh một chút cũng không được, cô vậy mà dám nói mình không kiêu cách.

"Nước được rồi? Cục cưng em muốn tự tắm hay là để anh làm giùm em" .

Nói là nói như vậy, anh đã giang hai cánh tay nhào qua rồi. Tô Thiển giật mình tránh né, nắm lấy khăn tắm chạy thẳng vào phòng tắm.

Sắc lang, muốn anh tắm cho, không phải tự dâng mình vào miệng sói sao?

An Thần nhìn bàn tay mình trống trải, trong mắt tia lửa bắn ra bốn phía, nhìn chằm chằm cửa phòng tắm kia đang đóng, hận không đâm xuyên qua nó được.

Ngâm mình ở trong nước ấm, Tô Thiển thoải mái thở dài một hơi, ở bệnh viện băng bó cùng với cái bánh chưng không khác gì nhau, tắm cũng không cho tắm, toàn thân cũng dơ bẩn xấu xí.

Không ngừng cho thêm cánh hoa vào trong nước, các loại matxa, cảm thấy trên người mình có mùi hương của người trở lại, mới hài lòng bước ra khỏi phòng tắm.

Vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy một tên con trai mắt lộ lục quang, nhìn cô chăm chăm.

"Em tắm xong chưa, có đồ ăn nè, thật là đói quá"

Tô Thiển hé miệng cười yếu ớt, chân hơi nhếch lên nhắm hướng cửa mà đi.

An Thần từ sôpha bật dậy, một tay ôm lấy cô kéo đến bên giường, sau đó, nặng nề đè cô xuống.

Nụ cười trên mặt, có thể nói là quyến rũ chết người.

Tô Thiển trong lòng hồi hộp dâng lên, trước kia, cô đối với An Thần không có tình cảm, chuyện này đều do anh dùng sức mạnh mà xảy ra.

Hiện tại, quan hệ tình cảm cũng đã thay đổi, sẽ cùng An Thần tiếp xúc thân mật, ít nhiều gì cũng cảm thấy rất lo lắng.

"Cục cưng em cho anh đi, được không, hay là em muốn làm anh ghen chết ?" .

Mọi người nói cô nên gặt đầu hay không đây!

Ngượng đỏ cả mặt cô lấy một cái gối liều chết vùi sâu mặt vào bên trong.

Đây chẳng phải nói với An Thần, anh muốn làm gì thì làm, em cái gì cũng không biết, cái gì đều không hiểu.

An Thần khỏe miệng cũng nở ra như một đóa hoa, soạt soạt soạt mấy cái quần áo của hai người được tháo bỏ, thân thể Tô Thiển phơi bày ra ngoài, ở dưới ánh đèn tân mát ra màu ấm nhu hòa mê người.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Thật là, mắc cỡ chết người

Miệng chỉ một hóp ngậm lấy viên đậu đỏ nhỏ của cô, làm cho Tô Thiển rên lên thật khẽ.

Giương con mắt lên, nở nụ cười xấu xa, đầu lưỡi vẫn vờn quanh nơi mẫn cảm của cô, làm cho Tô Thiển ngứa một chút, lại ngượng ngừng không chịu nổi.

Thấy vậy, An Thần càng thêm phát huy ra toàn bộ kỹ xảo mà mình biết được. Treu chọc, nhẹ nhàng, vò nắn, cắn, bóp, đơn giản chỉ cần khiến thân thể Tô Thiển dâng lên từng tia một khát vọng.

Đôi môi An Thần theo cổ đi xuống, lướt qua trước ngực, bụng, sau đó, thẳng xuống dưới.

Đầu lưỡi quét qua mỗi một tác da thịt của cô, ở trên người cô bất kể nơi nào, đều in lại vô số ấn kí màu hồng.

Nhẹ nhàng tách ra hai đùi trắng nõn của cô, chọt đưa đầu mình vào nơi tư mật của cô.

Tô Thiển giật mình, giống như là biết được cái gì, lập tức liền muốn trốn tránh, trên mặt, càng thêm nóng hừng hực.

Cắn môi, , vội vàng đưa tay đẩy đầu anh ra , bất an kêu lên: "An Thần, đừng.".

Mắc cỡ chết người, chính cô cũng biết nơi này rất bẩn, mà người nào đó không thèm để ý tới.

An Thần cười xấu xa, nắm tay của cô thật chặt, miệng, lại một lần nữa tới gần, Tô Thiển sợ cả người run cầm cập.

"Bảo bối, ngoan, thả lỏng một chút." .

Anh khẽ cong người, từng chút từng chút tách ra, nhẹ nhàng ôm ái , đầu lưỡi chạm vào nơi ấy của cô, Tô Thiển hít vào một hơi.

Ngượng ngừng không chịu nổi, cô hận không được tìm kẻ đất liền chui xuống, An Thần dùng đầu lưỡi ở nơi tư mật của cô hết cần rồi liếm.

Nhất thời, có một dòng điện từ lòng bàn chân trực tiếp xông lên đỉnh đầu, đã làm cô như vậy liền muốn bất tỉnh.

"An Thần. . . Ừ. . . .".

Cô đôi tay nắm thật chặt ra giường, bất an cọ xát, làm chuyện kia đã đủ ngượng rồi, anh lại còn. . .

"Nha.Đừng. . . Không nên như vậy.".

An Thần đã sớm dục hỏa phần thân, cho đến Tô Thiển đã chuẩn bị thật tốt , mới nâng lên đầu, mặt Tô Thiển đã sớm đỏ rực.

Lửa dục ở đáy lòng mãnh liệt như nước thủy triều cuộn cuộn, phía dưới người đã sớm trướng phình , nhấn eo của cô vọt vào, thoải mái rên lên một tiếng.

Bụng dưới đột nhiên được lấp đầy làm cho Tô Thiển trong nháy mắt là có cảm giác không thích ứng kịp, khẽ cau mày, không dám nhìn vào ánh mắt của anh.

Thật ra , An Thần chính là thích xem dáng vẻ ngượng ngừng của cô như vậy, vừa động thân, vừa dùng tay nâng cằm xinh đẹp của cô, buộc cô phải nhìn vào mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Anh cũng yêu em, bảo bối của anh

Edit+beta: icon

Thật ra , An Thần chính là thích xem dáng vẻ ngượng ngùng của cô, anh vừa động thân, vừa dùng tay nâng cằm xinh đẹp của cô, buộc cô phải nhìn vào mắt mình.

"Thoải mái không?"

Anh nâng khóe môi tà mị cười xấu xa.

Tô Thiên cặp mắt có chút mê ly, nghe được câu hỏi của anh, cắn chặt dưới môi.

"Thoải mái hay không?"

An Thần nhất quyết không tha, cúi đầu, cắn vành tai của cô, đó là chỗ mẫn cảm nhất của cô, mỗi khi như thế, cô thật không thể nào nói được lời nào rõ ràng.

Quả nhiên, cảm giác tê tại làm cô khẽ rên lên.

Từng tiếng rên rỉ giống như vuốt mèo hành hạ tim gan của An Thần mà cô ở bên chứa tâm cũng nhộn nhạo không thôi.

"Bảo bối, thoải mái hay không?" .

Phía dưới động thân sâu vào trong, miệng lưỡi vẫn còn noi vành tay của cô mà liếm láp không ngừng, đem hết toàn bộ kĩ xảo mà đòi hỏi dụ dỗ cô.

"Ừ. . . .".

Cô than nhẹ, cái đầu vùi thật sâu vào lồng ngực của anh, ngượng ngùng, anh chính là một tên xấu xa,cái gì cũng có thể nói ra ngoài, cũng không ngượng ngùng.

An Thần chính là thích cô bộ dạng này, bộ dáng của cô vợ nhỏ bị oan ức này đâu phải dễ thấy.

"Bảo bối, anh muốn nghe em nói em yêu anh." .

Anh cực kỳ thích nghe ba chữ này, mà từ miệng Tô Thiên nói ra có thể so với nhạc khúc trên trời.

"Ừ.".

Cô nhẹ ừ, bị anh gầy vò như rơi vào trong sương mù, không còn nghe rõ anh đang nói gì.

"Không phải ừ, nói, Tô Thiên yêu An Thần, mau!"

Tô Thiên hừ hừ hai tiếng, chỉ là ôm hông của anh bắt mẫn nhịu mảy, nhấn nhó.

"Em mà không nói thì anh sẽ làm cho em ba ngày không xuống giường được, chịu không?"

Thanh âm của anh mang theo uy hiếp cùng đe dọa, ba ngày không xuống giường được, không cần hoài nghi năng lực của anh, anh tuyệt đối có thể nói được làm được.

Tô Thiên chợt tỉnh, lạnh cả sống lưng, người này thật ác mà.

"An Thần, em yêu anh." .

Cô mới bò dậy sau khi bệnh, qua một ngày thật cũng không nhớ tới dù là một ít.

Nhất thời, An Thần trong lòng ăn một loại mật ngọt ngào, mi mắt cong lên, thật không thể nào mà giấu được vui mừng mà.

"Anh cũng yêu em, bảo bối của anh"

Cúi đầu, hung hăng bắt được viên Tiểu Anh Đào kia mân mê, tùy ý chiếm đoạt không khí trong miệng cô .

Ngoài cửa sổ, trắng thanh gió mát, bên trong phòng, cảnh xuân nhộn nhạo.

Thế giới, một mảnh hài hòa!

An Thần anh không biết dịu dàng à!!

"Bà xã, uống li sữa tươi nè!"

Sáng sớm thức dậy, An Thần tâm tình cực tốt, tinh thần phấn chấn đưa một ly sữa tươi ấm ấm cho Tô Thiển ngồi bên cạnh, đáng vẻ thật đáng yêu.

Tô Thiển nhận lấy sữa tươi, uống một hớp, bình tĩnh phun ra một câu “Cút”

"Bà xã, đừng giận mà sau này anh nhất định sẽ cố gắng kiềm chế"

Lại nói, tối hôm qua An Thần muốn cô không dưới ba lần, giày vò đến nửa đêm mới ngủ, buổi sáng tỉnh lại, toàn thân cũng chưa xót đau đớn hết sức.

"Ai là bà xã của anh, tôi không quen anh nha"

Cô thật không muốn quen biết người này, nếu là thời gian có thể quay đầu lại hẳn là tốt, nhìn thấy anh chính xác núp xa xa, nửa điểm không cho anh cơ hội.

Lời này cũng không làm An Thần lập tức lo lắng.

“Bà xã, em là bà xã của anh, em đừng có mà không thừa nhận, tờ giấy màu hồng kia ở đâu, em còn muốn ăn vạ sao, hơn nữa không có giấy chứng nhận kia thì em cũng đừng mong không thừa nhận nha”

Cô là của anh, ngay từ mười một năm trước liền bị anh đóng dấu chủ quyền.

May mà trên đó còn chưa dán là “đồ đặc biệt của An Thần”

Tô Thiển liếc anh một cái, hừ lạnh: "Kết hôn còn có thể ly hôn mà, hơn nữa lúc kết hôn tôi không được tỉnh táo cho lắm, anh đừng nói theo dạng này như thật nha!"

Cô lại không thể biết được giấy hôn thú là thực hay giả, ai mà biết người này có mang đồ giả đến lừa cô không?

Một lão đại xã hội đen, lăn lộn nhiều năm không lẽ không có bằng chứng nào.

"Em dám!"

Vừa nghe hai chữ ly hôn, cả người An Thần cũng xù lông rồi, thật nổi giận lên rồi.

Cô nàng này muốn chết mà.....

"Tôi làm sao lại không dám, An Thần, bà đây muốn ly hôn với anh đó là ly hôn, ly hôn....."

Giơ cánh tay lên, vung mạnh trên người anh đám, trong miệng còn không phục kêu la.

Quản gia, người giúp việc đứng một bên, mồ hôi rơi thi nhau, thi nhau chảy xuống.

Bà cô này có phúc mà không biết hưởng, còn đòi ly hôn với Ám Dạ Vương nữa chứ.

“Cô nàng chết tiết này, em muốn chết mà” An Thần lạnh lùng, cô đang nổi giận cùng mình khua môi múa mép. Từng con, từng con tức giận phát ra ngoài, đem cả người cô nằm rạp trên đùi mình, dùng tay mà đánh mông cô.

Một cái rồi một cái, cô bị đánh đến sợ hãi, kêu la liên tiếp, dùng móng tay sắc nhọn của mình mà đâm vào da thịt trên cánh tay của anh.

Phì, thật không nể mặt quá mà, trước mặt bao nhiêu người làm, mà dám đánh mông cô, thật là quá đáng mà.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Anh bá đạo? Em hôm nay mới biết anh bá đạo sao?

"Anh bá đạo? Em hôm nay mới biết anh bá đạo sao? Tô Thiển, có phải anh quá cưng chiều em nên em không biết trời cao đất rộng nữa, phải không?"

Cả người anh tản ra hơi thở lạnh như băng, sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

Anh không thích những từ ngữ này, đó là một từ đáng ghét nhất thế gian này, mà nó lại được thốt ra từ miệng của Tô Thiển thật là trong mười tội ác không thể tha thứ,

Bàn tay, vẫn còn ở từng phát từng phát đánh xuống, Tô Thiển rốt cuộc chịu không được rồi.

"Em sai rồi, An Thần, em sai rồi." .

"Sai ở chỗ nào?" . Anh lạnh giọng, cánh tay đánh xuống có phần nhẹ một chút.

"Em, em sai ở chỗ nào , em . . A, đừng, em về sau không bao giờ nữa ly hôn với anh nữa, thật đó, không bao giờ nói nữa."

Nhìn thấy tay anh sắp đánh xuống, Tô Thiển vội vàng che chở của mình cái mông.

Hừ lạnh một cái, rồi thờ ra, cuối cùng cũng dừng tay, kéo cô dậy, anh hơi nhường mảy, mắt mang tia ý lạnh lùng.

Tô Thiển mở to mắt, ủy khúc nhìn An Thần như một thứ bỏ đi, hít hít cái mũi, quay đầu không thèm nhìn anh nữa.

Đứng dậy, quơ lấy túi xách của mình, định chạy ra ngoài, ở chung với ác ma này có ngày chết chắc.

"Em đang hoảng ở nhà cho anh, không được đi đâu hết ." .

Nhìn bộ dáng che dậy cái mông bị đau, trong lòng An Thần cũng khẽ mềm xuống nhưng giọng nói thì vẫn lạnh như băng.

"Em chỉ là muốn ra ngoài đi dạo, cái này cũng không được sao?" .

Mới bước một bước chân ra khỏi cửa thì dừng lại, nắm chặt túi xách, uất ức nói thầm.

"Lại đây ngồi xuống, uống hết sữa đi, sau đó theo anh đến phòng làm việc, đi hay không thì tùy em lựa chọn"

Nếu cô mà nằm ngoài tầm mắt của mình, làm sao anh có thể yên tâm được chắc hẳn anh sẽ nổi cơn điên.

Tô Thiển tức giận chu mỏ, xoay người đi lên lầu: "Không uống." .

Còn uống được cái gì mà uống, tức muốn chết mà, cô thật muốn phản kháng mà không được, người này ngày càng bá đạo mà.

An Thần khoe mắt giãn ra, không để ý lắm tiếp tục gặm bánh bao.

Đối với biểu hiện của Tô Thiển, anh coi như hải lòng, trong lòng suy nghĩ chắc chắn phải đem cô nàng này dạy dỗ nghiêm khắc mới được.

Sống hai mươi năm, chưa bao giờ mất thể diện như vậy!!!!

Đối với biểu hiện bây giờ của Tô Thiển, anh vô cùng hải lòng, trong lòng suy nghĩ chắc chắn một điều là phải dạy dỗ cô nàng này thật nghiêm khắc mới được.

Nếu không, anh chết theo hai kiểu như sau.

Một: Bị cô làm tức chết.

Hai: Vẫn bị cô làm tức chết.

Bộ dáng ngoan ngoãn, nghe lời như vậy thật đáng yêu, rất giống chú mèo nhỏ hiền lành.

Tô Thiển trở về phòng , đóng sập cửa lại, đang phát điên.

Tô Thiển cô, sống trên đời đã hai mươi năm, chưa khi nào mất thể diện như vậy, đã vậy còn trước mặt bao nhiêu người bị đánh vào mông mà không dám phản kháng, thật đáng ghét mà, đáng ghét.

Vứt túi xách, thẳng giường lớn mà bay lên, xoa xoa cái mông, thật đau nha.

Nhe răng trợn mắt, căm tức, cô cảm thấy, cô và anh mâu thuẫn càng lớn dần.

Chu chu cái môi, càng nghĩ càng giận, hoàn toàn vứt bỏ bình tĩnh trước kia.

Thật rắc rối, cô không biết nguyên nhân chẳng phải là vì yêu sao.

Nằm trên giường lớn mềm mại, Tô Thiển bắt đầu bị mệt mỏi cuốn lấy, thật khó cho cô, ngày hôm qua cô bị dày vò hết sức lực, nên không lâu sau, nằm rạp trên giường ngủ thiếp đi. Bàn tay còn đang để trên mông mà chà chà nữa chứ.

An Thần lúc đi vào, nhìn thấy chính là cái điệu bộ này đây.

Trong khoảng khắc, lòng cảm thấy nhẹ nhàng hơn, đến bên giường, nhẹ nhàng vén cái quần short của cô lên, rồi kéo luôn cái quần nhỏ xuống, nhìn thấy cái mông đỏ hồng của cô, anh bắt đầu chán nản suy nghĩ, mình không nên xuống tay nặng như vậy.

Lấy một chút thuốc bôi, anh xoa nhẹ vào lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng xoa thuốc cho cô.

Cô cảm giác trên mình thật nhẹ nhàng lại man mát dễ chịu, khiến cô khẽ nhủ chặt mày rồi ngủ ngon hơn.

Xoa thuốc cho cô gần mười phút, anh mới kéo quần cô lên.

Nhìn cô yên tĩnh, đôi môi nhỏ đỏ đỏ chu chu ra điệu ảm ức, An Thần khẽ khẽ cười.

Cô gái ngốc, nếu thời điểm tỉnh dậy cũng đáng yêu như thế hẳn là tốt rồi?

Cứ như vậy nhìn cô, nhìn một chút, cũng không muốn đi làm rồi, cuối cùng cắn răng một cái, mới gọi An Dịch đem một xấp tài liệu đưa đến biệt thự.

Cô gái nhỏ quá mê người, anh phát hiện, kể từ sau khi biết tâm ý của cô, là một khắc cũng không thể rời bỏ cô.

Vừa xử lý công việc trên tay, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô gái đang ngủ say một chút, là hạnh phúc đã mỉm cười.

Có lẽ, đây chính là hạnh phúc quan trọng nhất, mà anh, là người đàn ông trên thế giới hạnh phúc nhất.

Tô Thiển khi tỉnh lại đã là vào buổi trưa, vừa mở mắt, liền nhìn thấy An Thần một bên chuyên tâm giải quyết công việc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Người này, sinh ra đúng thật là yêu nghiệt

Nhìn vào khuôn mặt bên cạnh, càng ngắm càng thấy rõ hơn, sống mũi cao ngất, đôi môi lãnh bạc, xương quai xanh khiêu gợi, thật không thể không ngất ngây mà.

An Thần khoe miệng có chút nhếch lên, đánh xong chữ cuối cùng, ưu nhã khép lại Bản Bút Ký, quay đầu nhìn Tô Thiển bằng nụ cười thật quyến rũ mê hồn.

Tô Thiển cả người không vững run lên, người này, sinh thật là yêu nghiệt.

"Nhìn có được hay không?" .

Châu đầu lại, cũng nhanh chậm được chớp mũi của cô rồi, Tô Thiển không được tự nhiên rồi mắt, hừ lạnh: "Khó coi, khó coi chết đi được." .

Bộ dáng đẹp mắt có ích lợi gì, lòng tà ác giống y ác ma, lãng phí cái thể xác đẹp đẽ.

An Thần im lặng, cúi xuống cời giày vớ, leo lên giường tìm kiếm, ôm cô thật chặt.

Tô Thiển dứt khoát quay đầu, xoay người, hướng cái mình về phía anh, chính là không muốn cùng anh nói chuyện.

"Cho em ba giây, xoay đầu lại." .

Anh nhú nhú lông mày, giọng điệu cứng nhắc lại trống rỗng.

Cô là đang chọc tức anh đây mà, thật tính tình nhỏ nhen quá.

Không dám mà cũng không muốn, Tô Thiển từ từ quay lại, khí thế hung hăng nhìn chăm chăm anh: "Em chán ghét anh."

An Thần phì cười ra tiếng, càng dùng thêm sức chút ôm eo của cô.

"Em chán ghét anh cũng không phải là ngày một ngày hai, anh vì vậy đã thành thói quen rồi."

Một ngụm cắn lấy mũi của cô, cười xấu xa .

Tô Thiển tức cười, không nói, chỉ là không được tự nhiên tránh anh đang hôn lung tung: "á nha, anh rất rồi rãnh phải không?" .

Một người đàn ông, thế nào lại có nhiều thời giờ đi làm chuyện nhàm chán đó, như bọn anh là loại cuồng công việc, không phải nên đi sớm về trễ, công việc lớn hơn tất cả sao.

Nhất là loại người giống An Thần, lại có nhiều rồi rãnh như vậy, hơn nữa ban ngày nằm bò trên giường.

Tô Thiên không chịu nổi, đẩy ra cánh tay của anh, hai ba lần muốn bò dậy.

Rửa mặt, sau đó ngồi vào máy vi tính trước mặt, lại nói, rất lâu không có lên net rồi.

Mở ra Chat Messenger, nhìn mới tin nhắn nhiều làm người ta chắc lưỡi, có mấy cái là lâu rồi, có mấy cái là mấy ngày trước, cũng có cái mới vừa gửi tới.

Vấn đề phần lớn đều là cùng một nội dung, nghe nói Doãn Phi Phi bị bắt cóc, có một vài người là do có một chút quan tâm cô, cũng có vài người đơn thuần nghĩ thấy có chút hả hê vì việc của Doãn Phi Phi.

Với những người không tốt, cô chẳng thèm nhìn tới, với bạn học và một số bạn bè cô cũng chỉ nói “Cám ơn đã quan tâm, tôi không sao”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Lâm gia có một người con riêng.

Lập tức, đã có người đăng nhập, là Lương Đình.

Lương Đình: "Tiểu Tô tô, cô rút cuộc login rồi." .

Tô Thiên: "Thật may mắn thoát nạn, thật nguy hiểm" .

Lương Đình: "Không có việc gì là tốt rồi, làm tớ lo lắng lâu quá, cô nàng xấu xa này." .

Tô Thiên hé miệng cười yếu ớt, cậu ấy quan tâm mình.

Có bằng hữu thật tốt!

Lương Đình: "Nghe nói Vạn đại thần gần đây gặp chuyện phiền toái, cậu biết không?" .

Tô Thiên tay run lên, Vạn Dại?

Tô Thiên: "Lâu rồi không có tin tức của anh ấy, không rõ lắm, thế nào rồi?" .

Lương Đình: "Có một cô gái tên là Ôn Na, nghe nói trước kia là người mẫu công ty anh ấy, sau đó, bị anh ấy sa thải, như thế nào mà gần đây tìm được chỗ dựa lớn, một mực cứ tìm đến anh gây phiền toái.”

Tô Thiên trầm tư thêm ba phần, là người tên là Ôn Na?

Tô Thiên: "Biết chỗ dựa ở sau lưng cô ta là ai không?"

Lương Đình: "Hình như là Nhị công tử của tập đoàn Lâm thị, nghe nói người kia cả ngày không làm việc đảng hoàng, chơi bồi lâu lẳng, cũng là hacker, đặc biệt nhìn trang web nào không thuận mắt là công kích, đã không ít tập đoàn gặp họa, nhưng chỉ biết tức giận mà không dám lên tiếng.

Nhị công tử của tập đoàn Lâm thị? Lại nói, Lâm gia ngoài Lâm Tử Nhiên cùng với Lâm Tử Ninh là anh em ra, không lẽ còn một người anh em khác.

Tô Thiên khẽ chau mày, thật không nghĩ ra, mà An Thần cũng không hề nói ra nha!!!

“Cô ngốc này, nghĩ gì vậy?”

Tô Thiên không có nằm ở đây, anh tự nhiên là không muốn nằm, cũng đi theo, ngồi ở bên cạnh.

Tô Thiên hướng tới anh làm ra ánh mắt tò mò, hỏi lâu, mới mở miệng hỏi: "Tử Nhiên còn có một em trai sao anh?"

Cô vẫn luôn cho là, Lâm gia như vậy chỉ có hai anh em họ thôi.

An Thần khẽ nhún nhún mày, gật đầu: "Còn một người, là bác trai cùng một người phụ nữ bên ngoài sinh ra, Lâm lão gia không chịu thừa nhận, cho nên anh ta cũng không thể trở lại Lâm gia, tin tức này vô cùng nghiêm mật, làm sao em biết?" .

Tô Thiên lúc này mới hiểu rõ gật đầu, quả nhiên, đàn ông đều là thứ không tốt, lần trước thấy Lâm bá phụ, nhìn qua rất đỉnh đặc, thì ra là cũng là thứ ngựa đực .

An Thần thấy cô không trả lời, tầm mắt dời đến trên màn ảnh máy vi tính, liếc mắt liền nhìn thấy hai chữ Vạn Dạ này.

CTâm tình chợt có chút khó chịu , người đàn ông này, cũng không chỉ một lần xen vào quan hệ của anh với cô nàng này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Người đàn ông ưu tú như vậy đã bị cô giữ làm của riêng, phụ nữ trên toàn thế giới đang ganh tỵ với cô

Anh thật khó chịu, dù biết cô không hề có tình cảm gì với anh ta.

Đây chính là tình địch trời sinh.

Tô Thiển thấy được biểu tình của An Thần, không nói thêm gì nữa liền tắt đi máy tính, thật ra là cô sợ trong lúc vô tình lại chọc giận An Thần.

Đối với biểu hiện này của cô, An Thần coi như hải lòng, cúi xuống, ở trên làn môi cô rơi xuống một nụ hôn: "Bảo bối, càng ngày càng làm người ta thích em nha!"

Lúc xế chiều, Tô Thiển bán hết ngoan ngoãn mới đạt được tự do từ An Thần.

"Mạn Mạn, mình cảm thấy chút tự do cuối cùng cũng đã mất rồi."

Tô Thiển ôm một hộp kem, lung tung đưa vào trong miệng, vị ngọt làm cô khẽ cau mày.

Nhiễm Mạn cả người lười biếng cuộn mình trên ghế sofa, nhìn Tô Thiển ăn, cô đều thèm muốn chết rồi.

Mang thai thật khổ, cái này không được ăn, cái kia cũng không được ăn .

"Cậu nên cảm thấy hải lòng đi nha, Người đàn ông ưu tú như vậy đã bị cậu giữ làm của riêng, phụ nữ trên toàn thế giới đang ganh tỵ với cậu."

Vừa đưa một miếng kem vào miệng, cắn răng nghiêng lợi: "Rõ ràng chính là mình bị anh ta giữ làm của riêng."

Nhiễm Mạn buồn cười: "Vậy cũng không tệ, anh ta là vỏ, còn cậu là kiem .".

Kem thật sự quá mau ngán người, Tô Thiển ăn không vô nữa, ném vào thùng rác, rút khăn giấy ra lau miệng.

"Nghe nói Vạn đại thần gặp chuyện phiền phức, cậu có số điện thoại của anh ấy không ? Gọi qua hỏi thăm một chút đi .".

Ở trước mặt An Thần, cô không dám quan tâm nhiều đến Vạn Dạ, mà dù sao là bạn bè, bạn bè gặp nạn, cô sao lại không quan tâm.

Nhiễm Mạn chỉ chỉ nơi túi xách đáng xa, tò mò: "Cậu không có số điện thoại của anh ấy sao?"

"Bị cái người bá đạo tên An Thần vứt đi rồi"

Từ trong túi nhảy ra một cái điện thoại di động, khởi động màn hình, lật qua lật lại, Tô Thiển rốt cuộc không nhận được: "Bà cô , Vạn đại thần số nào đây?"

"Không phải ở trong đó hết sao, cậu theo bảng chữ cái mà tìm, ba chữ Vạn đại thần lớn như vậy, cậu xem không thấy sao?."

Tô Thiển tìm kiếm trên dưới, trong ngoài, như thế mấy lần, mới đem điện thoại di động đưa cho cô: "Cậu nhìn đi .".

Rõ ràng cũng không có chữ sao.

Nhiễm Mạn không nhận được nhũ mày: "Tớ mà tìm ra sẽ cho cậu đẹp mắt."

"Di, sao lại không thấy hả ? Rõ ràng có lưu nha." . Nhiễm Mạn vội vàng lật người dậy, trăm mối vẫn không thể hiểu nổi .

Từ sau khi mang thai, điện thoại di động của cô cũng không dùng qua, vẫn đặt ở trong túi xách , trừ Bản Tử, không ai chạm qua .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Nghe nói anh gần đây có người gây rối, muốn hay không tôi cho anh em đi xả giận giúp anh?

Tô Thiên khỏe mắt co rút, trong lòng có mấy phần hiểu, An Thần ra tay đảm bảo cô lập cô cùng Vạn Dạ, không cho hai người có cơ hội tiếp xúc.

"Thôi đi, mình hai ngày nữa sẽ đi học. Đến lúc đó tìm cơ hội tìm hiểu sau, trước đi chào hỏi Lương Đình, nhờ anh ấy giúp đỡ chuyện của Vạn Dạ một tay."

Cô sẽ không đi tìm An Thần, nguyên nhân mọi người đều biết.

Lương Đình chính là thủ hạ của Mộ Dung thiếu gia, chỉ cần anh ra tay, một Lâm gia Nhị công tử chẳng là gì cả.

Nhiễm Mạn gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn đầy rối rắm, số máy của Vạn đại thần khi nào đã biến mất trong máy của cô.

Lúc này Vạn Dạ nhàn nhã ngồi trên lầu cao nhất, bao vây là đông đảo mỹ nữ, đối diện là Trương Thiên đang cười nói rộn rã, còn Từ Mặc thì trầm mặc không nói.

"Tôi nói với các cậu nghe nha, hôm nay tôi đã dạy cho con trai mình một bài học thật quan trọng, mọi người biết đó là gì không? haha. . .".

Trương Thiên không ngừng ôm bụng, nhớ tới bộ dáng ngô nghê của thằng nhóc, anh liền không nhịn được buồn cười.

Từ Mặc không nói gì, chỉ yên lặng rót cà phê cho mọi người, làm cho Trương Thiên thật cô đơn.

"Này người anh em của tôi?" . Trương Thiên bất mãn nhìn chăm chăm Từ Mặc, đối với anh làm như vậy, bày tỏ bất mãn mãnh liệt.

"Từ Mặc, cậu không nói chuyện như vậy, xem ra chắc không khác nước đâu nhỉ?"

Vạn Dạ, nhấp một miếng cà phê, sau nheo mắt lại cười cười.

Con mắt trừng trừng: "Chẳng lẽ các cậu thật không muốn biết tôi dạy chuyện tốt gì cho con trai tôi sao?"

Băng Lãnh ngồi một bên nghe không chịu nổi, đứng lên xách lỗ tai của anh, lạnh giọng: "Từ khi biết Ngải Tuyết mang long phụng thai không phải là anh đã nói đến tám trăm lần là muốn cùng Lão Đại làm thông gia sao? Anh có thôi lải nhải nữa hay không?"

Trương Thiên bị đau, vội vàng cười theo: "Lãnh vĩ đại, anh sai rồi, ày nha, em đừng kéo lỗ tai nữa được không?"

Băng Lãnh tức giận lại ngắt mấy vòng mới buông tay, sao lúc đầu, cô lại coi trọng cái Lão Ngoan Đồng chưa trưởng thành này chứ.

Trương Thiên tự giác cách xa Băng Lãnh một chút, lúc này mới liếc nhìn Vạn Dạ.

Nghe nói anh gần đây có người gây rối, muốn hay không tôi cho anh em đi xả giận giúp anh?

Dám can đảm ở trên đầu Long Hồ Bang mà khi dễ, thật không muốn sống nữa mà.

Vạn Dạ cười mà không nói, lão Đại nói, chuyện này, gây càng lớn, mới càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Thân phận thật sự của Vạn Dạ

"Cậu chính là về nhà tiếp tục dạy dỗ cho con trai đi, dạy dỗ nó biết cách lấy lòng con gái, đến lúc con gái của Lão Đại sinh ra thì nhanh chóng giữ lấy."

Từ Mặc cuộn mình lười biếng trên sofa mặc anh đang nghĩ tính kế thật biến thái.

Trương Thiên yên lặng hướng nhìn phòng làm việc Lão Đại, nơi nào đó, nói không chừng đang trình diễn nhu tình mật ý, quay đầu lại chính là một cước đá vào trên bắp đùi anh: "Ý kiến hay."

"Anh Vạn Dạ, Kiệt Tu gọi anh vào kia."

Lúc này, từ trong cửa lộ ra một cái đầu nhỏ nhún với một đôi mắt thanh thuần.

Vạn Dạ đứng dậy, nhú mồm nhìn mọi người.

"Có biến." Trương Thiên nói.

"Giống như trên." Từ Mặc phối hợp.

Trong phòng làm việc, Kiệt Tu đưa Ngải Tuyết vào phòng nghỉ ngơi, bảo Vạn Dạ ngồi ở salon trước mặt.

"Chuyện bây giờ là thế nào." Kiệt tu lật văn kiện trong tay, trông mắt cũng lười nhìn xuống.

Vạn Dạ cười nhẹ: "Trước mắt, phần lớn máy tính công ty cũng không thể làm việc bình thường, còn có rất nhiều máy mở không được, quan trọng nhất, là máy tính trong phòng tổng tài, có rất nhiều văn kiện tài liệu khách hàng vô cùng quan trọng, sợ rằng sau khi sửa chữa cũng không phục hồi được."

Nghe vậy, Kiệt Tu khước miệng cười lạnh, khép lại văn kiện trong tay, đứng dậy.

"Rất tốt, để tin tức tuôn ra ngoài, tiết lộ thân phận thật sự của cậu."

Kiệt Tu cười, Vạn Dạ cũng cười.

Lâm thị, mượn thân phận cùng địa vị của An Thần, thường lấn áp S thị, hiện tại nghiễm nhiên đã trở thành Địa Đầu Xà S thị rồi.

Nếu không phải là nể mặt mũi của An Thần, anh sớm nên động đến hần rồi.

Đối với con cái Lâm gia còn có chút giao tình, còn lão già kia, thật sự là một con hồ ly âm hiểm giảo hoạt, mấy tháng trước, lại dám thuê sát thủ hàng đầu định động tới anh.

A, không biết tự lượng sức mình.

Chộc giận Mộ Dung Kiệt Tu anh, đầu tiên chính là để cho người...Sống! Không! Bằng! Chết!

"An Thần, làm ơn, cơ thể em khỏe hần rồi anh cho em đi học lại nha, anh mở lòng từ bi có được không?" Tô Thiên bắt đắc dĩ nắm cánh tay An Thần lay lay.

Phiền chết rồi, ở nhà ngây ngô mấy ngày rồi, anh luôn lấy lý do cơ thể mình không khỏe mà giam lỏng mình.

Ở nhà sớm muộn cũng mốc meo hết rồi.

Có chút ít thù đoạn, mà muốn làm khó bà cô tôi sao?

Ở nhà sớm muộn cũng mốc meo hết thôi.

"Ngồi một bên đằng hoàng cho anh, không thì ngồi yên trên đùi anh, em muốn ra ngoài, mơ đi"

Nhìn trên cần cổ cô còn nhàn nhạt vết sẹo, An Thần không khỏi mảy, cảm giác thân thể cô còn chưa hoàn toàn khỏe mạnh.

Tô Thiên hừ lạnh, ngồi cách anh xa xa, cau mày, quệt mồm, đáng vẻ đối với anh thù hận sâu sắc.

An Thần liếc cô một cái, khước miệng co giãn, tiếp tục xử lý giấy tờ trên tay.

Cô nàng này, một chút cũng không nghe lời, học nhiều như vậy làm gì, công việc thì không cần lo, mà gả cho một ông chồng tốt càng không cần lo.

Ánh mắt giết người của Tô Thiên vẫn nhìn chăm chăm vào anh, nếu không phải là đánh không lại anh thì cô sớm đã vùng lên phản kháng rồi.

Nhìn chồng chọc anh nửa giờ, mà mặt tên con trai nào đó vẫn thản nhiên chăm chú vào giấy tờ không hề mảy may động dẩy.

Rốt cuộc, Tô Thiên trừng mắt liếc anh một cái không từ tế, dậm chân một cái, chạy ra khỏi cửa.

Đi ngang qua phòng làm việc của Bàn Tử, dùng chân lại nhòm qua khe cửa.

Dường như, anh đang cẩn thận nâng niu một cây súng trong tay như bảo bối ấy.

Trong lòng nảy ra một trò, Tô Thiển bình tĩnh hết sức bình tĩnh, gõ cửa phòng anh.

"Bân tử, An Thần nói anh qua phòng anh ấy một chút "

"A, tốt."

Quả nhiên, Bân Tử đặt khẩu súng vào ngăn kéo, thuận tiện khóa lại thật cẩn thận, quay sang Tô Thiển cười đùa, phóng khoáng sải bước đi đến phòng làm việc của An Thần.

Tô Thiển nhìn anh mắt hút ở khúc quanh, như một làn khói lặn vào phòng anh, tay mở khóa, khinh thường biểu mô. Có chút ít thủ đoạn, mà muốn làm khó bà cô tôi sao? Tiện tay từ ngăn kéo tìm một vật dài nhỏ gọn, chọc ngoáy một hồi thì mở ra.

Cầm lên cây súng , sẵn tiện lấy mấy viên đạn, xông thẳng ra ngoài.

Chạy đến phòng tập bắn, cô mới ngu ngốc nhận ra, bày trước mặt cô là hàng thật, hàng thượng hạng.

SIGP226, GLOCK17/19, m1911, 92 là súng lục nha.

Có đến mười mấy loại súng lục quân dụng trưng bày ở phòng tập bắn, Tô Thiển mắt nhìn không uổng.

"Chắc, thật sự sáng khoái." Tô Thiển không nhìn được mướng thật khê, nhưng vẫn là thích nhất trong tay cái súng này, bất kể là sức nặng hay vẻ ngoài, Tô Thiển cũng thích không bỏ được.

Một khẩu súng tốt xấu, muốn xem xạ trình cùng độ chính xác, sức nặng mặt ngoài vẫn còn rất quan trọng, nói ra, người còn không tin.

Tô Thiển cầm cây súng này ở trong tay, cảm giác thật tốt, cô thích.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Bản lĩnh của Tô Thiển thật không thấp

"Thiếu phu nhân, cô ??". nhân viên An ninh sợ hãi đứng ở trước mặt của cô, hoảng sợ, bất an, thấp thòm.

Chỗ này nơi nào là cô có thể tới, lão Đại xe còn không cho cô đụng thì nói gì đến súng.

"Tôi bắn liền hai phát, phát tiết một chút, không có gây thương tích cho anh, run cái gì, tránh ra khỏi chỗ này" Tô Thiển nhìn không được, nhú mày, sao đi đâu cũng đều có người cản trở vậy nè.

"Thiếu phu nhân, cô tha cho chúng tôi đi, nếu Lão Đại mà biết, khẳng định là chúng tôi không chịu nổi trách nhiệm" vẻ mặt của họ thật cay đắng, bà cô này có thể không quấy được không.

Tô Thiển vốn là tức cảnh hông, lúc này càng thêm giận dễ sợ, tính bướng bỉnh nổi lên, cái gì đều không quản không để ý.

"Tránh ra, bốn tiểu thư không có bắn súng, chính xác là không có bị thương chỗ nào". Nói xong , súng trong tay cô giờ lên

Mấy người sắc mặt đại biến, vội chạy sang một bên, nhằm tránh hòng súng của cô.

Tô Thiển ngấm khắp nơi, một giây kế tiếp, người chung quanh lập tức tránh xa, núp ở phía xa run run rẩy nhìn chăm chăm cô.

Đội trưởng Bảo an, đã lạng lẽ chạy ra ngoài, đi mật báo cho lão Đại.

An Thần sớm đã như pháo nổ, tức giận bốc tới đỉnh đầu gấp gấp không thôi, như một con báo lao xuống.

Cô làm phản rồi, dám lừa người trộm súng.

Trước nay có phải hay không anh quá khinh thường bản lĩnh của cô.

Nghe nói Tô Thiển chạy đi phòng tập bắn, trong nháy mắt tối sầm mặt mày, như ngựa không ngừng chạy đuổi theo cô, phía sau, Bân Tử, Thánh Kiệt cùng An Dịch. Đi theo xem kịch vui.

Phanh ——

Bang bang ——

Tô Thiển giờ súng lục, một phát súng nhắm cái bia bắn tới trúng ngay hồng tâm bảo vệ xung quanh mới đầu sợ hãi đổ mồ hôi lạnh giờ lại thành sáng mắt ra nhìn cô không chỗ nào là không súng bái.

Quả nhiên là người phụ nữ của lão đại, người phụ nữ như vậy mới xứng với lão đại bọn họ.

Thậm chí, chung quanh đã vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng kêu sợ hãi, trừ mấy lão Đại tăng cao nhất kia, chưa từng thấy qua kỹ thuật bắn này, không hưng phấn cũng khó trách rồi.

An Thần còn chưa có vào phòng bắn chỉ nghe thấy bên trong bàn tán khen ngợi trong mắt lạnh như băng càng thêm nồng đậm.

Mang theo khí thế không gì sánh được, đập cửa đi vào, trong nháy mắt, tức giận hạ xuống, tất cả yên lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181

Đám người nhanh chóng đứng thành đội nhóm, tiêu chuẩn quân đội, vẻ mặt nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn nữa.

Tô Thiển nhận thấy được khác thường, gỡ máy trợ thính trên lỗ tai xuống, quay đầu lại liền nhìn thấy An Thần mang theo một thân lạnh lẽo đến gần cô. Cô cũng không phải kinh ngạc, đã sớm biết anh sẽ đến, trong lòng trước đã chuẩn bị tốt lắm.

An Thần bình tĩnh đứng ở trước mặt cô, cứng rắn lấy lại cây súng lục trong tay cô, ném cho Bàn Tử, ánh mắt nhìn phía sau của cô, hồng tâm phía trước nói lên thành tích hôm nay của cô.

“Không tệ, bắn tốt lắm.”

Từ trong hơi thở mang theo khí lạnh, bảo vệ ở bên cạnh cảm thấy run run.

“Cảm ơn, quá khen, còn chưa bằng anh.”

Tô Thiển nghe mà không chịu hiểu, càng làm cho An Thần mất nể, em đặc chí đúng không, còn đặc chí ngông cuồng phải không hả.

An Thần cười một tiếng lạnh lùng quái ác, xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đội an ninh trước mặt, chỉ vào một người con trai gầy gò da đen trong số đó nói: “Cậu bước ra đây!”

Hai chân anh chàng bắt đầu như nhũn ra, vừa rồi thiếu phu nhân bắn súng, anh gọi cao hứng nhất, đây không phải là nguyên nhân, nguyên nhân chủ yếu là bị lão Đại “chăm trúng”.

Rầu rầu rí rí bước ra khỏi hàng chờ đợi An Thần sai bảo bước kế tiếp, anh có một loại dự cảm không lành, lão Đại muốn bắt anh làm bia.

Quả nhiên :

“Trên đầu để quả táo, đứng ở ngoài hai trăm thước.” Sau đó ánh mắt không lưu tình nhìn Tô Thiển: “Anh cho em ba viên đạn, em có thể bảo đảm bắn trúng quả táo không?”

Lời vừa mới dứt, anh chàng kia nhất thời sợ xanh mặt, răng môi đều phát run, hoảng sợ hướng về phía Tô Thiển lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182

Anh ngàn vạn lần không có, không có ngăn cản cô bắn súng, lại còn ở bên cạnh vỗ tay bảo giỏi [SEP]

Lần này Game Over rồi, coi như cô bắn chính xác, cho dù ai cũng không thể trăm phần trăm bắn trúng, hướng chỉ là ở 200m bắn một quả táo. . . [SEP]

Tô Thiên, nheo đôi mắt xéch xinh đẹp lại, lắc đầu: “Em không bán.” 𐄂𐄂𐄂

“Em kỹ thuật không phải rất tốt sao, hay là em không có tự tin?” Đôi mắt An Thần dọa khiếp người, chăm chăm nhìn cô, khước miệng, nổi lên cười lạnh.

Tô Thiên vẫn lắc đầu: “Tôi cũng không lấy mạng người ra nói giỡn.” 𐄂𐄂𐄂Bất kể phát súng này bắn trúng hay không, chắc chắn cô sẽ không cảm súng.

An Thần về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đơn giản chỉ cần khẩu súng nhét vào trong tay của cô: “Cho em hai cái lựa chọn, hoặc là, em liền bán quả táo kia, hoặc là, trở về nhà cho anh, cấm túc một tháng.”

Anh là giận thật, đã sớm nói với cô, nguy hiểm hệ số 1 trở lên, đều không cho phép cô đụng, lần trước là đua xe, lần này là bắn súng, cô còn có cái gì dám như vậy.

Cô gái chết tiết, dám can đảm khiêu chiến tính tình của anh, còn dám như vậy lời lẽ khí thế hùng hồn cùng anh nói chuyện, cô cho là anh ngồi không vẫn còn quá dễ nói chuyện.

Tô Thiên vừa nghe cấm túc, nhất thời tức giận, vốn là nổi giận trong bụng không có nơi phát tiết, tới bắn súng phát tiết một chút thì thế nào? Cấm túc một tháng, anh sao không cho cô đi tìm cái chết đi.

“Em không bán, cũng không cần cấm túc, An Thần, em muốn tự do, tự do, anh có thể hay không cho em tự do.” Cô cũng không phải là tiểu thư khuê các thời xưa, cả ngày che giấu, trừ trang viên này to như vậy, cô nơi nào cũng không thể đi, không dám đi.

Làm một cô gái hiện đại, có việc như vậy thật uất ức nha.

An Thần bởi vì câu trả lời của cô, lần nữa giận tái mặt, cô còn dám thẳng thắn đấu tranh cùng anh muốn tự do, cô muốn tự do sao?

Anh khi nào không cho em tự do, em khi nào không có tự do rồi hả?

“Tô Thiên, em muốn chết phải không hả?” Anh rống giận, hai mắt đỏ rực, cả người cũng tức giận phát run.

An Thần vừa phát lộ, phía sau mọi người đều giống như bị kêu án tử hình, sợ ngừng ở nơi nào. Trong ấn tượng, lão Đại chỉ có lúc gặp phải thiếu phụ nhân, mới có thể nổi giận như vậy, cũng chỉ có cô, mới có bản lĩnh lớn như vậy.

“Phải, em là muốn chết rồi, anh giết em đi.”

Tô Thiên thấy anh trước mặt bao nhiêu người mà mắng mình, rõ ràng anh không đúng, vậy mà còn mắng cô.

Trong nháy mắt đôi mắt to uy khuất đã long lạnh nước nhưng sống chết cũng không cho tuân ra. Cô chính là uất ức, uất ức chết rồi.

Đem súng trong tay hung hăng ném dưới đất, bất mãn nhìn anh chăm chăm, An Thần bị cô chọc tức lồng ngực chột cao chột thấp.

An Thần thiếu chút nữa học máu, tiến lên một bước, chỉ thấy cô chột hai mắt nhắm nghiền: “Đánh đi, đánh đi, người đàn ông chân chính không đánh phụ nữ, dù sao anh cũng không phải là đàn ông.”

Một câu nói ra ngoài, An Thần trong nháy mắt liền rút tay trở về, được, cô giỏi lắm.

“Tô Thiên, em không phải muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của anh chứ, đừng cho là anh cung chiêu, em cũng không biết trời cao đất rộng, trở lại bộ dáng ngây ngô lúc trước cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Lão Đại, chúng ta thật không chịu được, ngài tạm tha chúng ta đi

Giọng điệu của An Thần, lạnh như băng làm cho cô run rẩy. Từ khi biết anh, chưa bao giờ thấy anh đối với mình giận dữ, phát hỏa như vậy, nước mắt tuôn tuôn, thi nhau rơi xuống.

Cắn răng, hung hăng đẩy An Thần một cái, khóc chạy ra ngoài.

An Thần thẳng băng cơ thể, ánh mắt lạnh lẽo nhìn khắp nơi, không ai dám thờ mặt.

Lão Đại lần này nổi giận thật sự rồi, ngay cả bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay mà cũng thu thập, thì bọn họ tất nhiên không cần nhiều lời.

"Ba người các cậu, mang nặng 100kg, chạy bộ 5 cây số, canh chừng cho tôi."

An Thần hung hăng vung tay một cái, ánh mắt thoáng qua một tia lăm lệt.

Bản tử khóc không ra nước mắt, anh thật không nên đến nơi này xem náo nhiệt, nhìn trên đất khẩu súng tan nát thành bốn năm phần, anh có loại cảm giác muốn tự sát, do anh thích nhất cây súng lục này .

Tô Thiên chạy về phòng ngủ, khóa trái cửa phòng nước mắt ào ào tuôn rơi.

Cô rút cuộc làm gì sai, không cho làm điều này điều nọ, có tâm sự trong lòng cũng không thể sao?

Nghĩ mình cũng là người bình thường, đâu phải cộc gỗ để anh muốn làm gì thì làm.

Ngồi ở đầu giường, nhớ lại anh của trước kia thật dịu dàng thật tốt, còn hôm nay thật bá đạo mà, trong lòng tràn đầy tủi thân.

Càng uất ức, trong lòng thì càng khó chịu, càng khó chấp nhận, nước mắt cứ chảy mãi không ngừng, cuối cùng, không khống chế được cảm xúc, buồn bực trùm chần kín đầu, trốn vào đó mà gào khóc.

"An Thần, bà đây hận anh, khốn kiếp, khốn kiếp, trứng gà thú.".

Đôi tay níu chặt lấy ra giường, co quắp, nước mắt thấm ướt một mảnh rộng trên giường.

Cuối cùng, khóc mệt mỏi, mệt mỏi qua đi, ôm gối ngủ say.

An Thần chưa có trở về nhà, trực tiếp đi đến phòng luyện võ, tìm mười người lợi hại nhất, hung hăng phát tiết lửa giận trong lòng .

Người phụ nữ đáng chết, coi lời anh là lời gió thổi bên tai phải không? Cổ tình, lần nào cũng bó tay với cô, đánh không thể đánh, mắng không thể mắng, đáng chết, anh đến tốt cùng làm như thế nào đối với cô! !

Không quá hai phút, mấy người được nói là cao thủ đã nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi, súng mặt súng mũi , thờ hồn hên.

".".

An Thần bóp khớp xương bàn tay vang lên rắc rắc rắc rắc, tức giận, từ từng tế bào mà toát ra ngoài.

"Lão Đại, chúng ta thật không chịu được, ngài tạm tha chúng ta đi." .

Bọn họ quả thực là khóc không ra nước mắt, mỗi một lần lão Đại tới đây, bọn họ đều muốn vứt bỏ nửa cái mạng, thật chống đỡ không được .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Không có tiền đồ, một đám ăn hại

"Không có tiền đồ, một đám ăn hại." .

Mới hai phút mà thôi, là có bộ dạng như vậy, bình thường làm ăn cái gì đây.

Đi khỏi phòng luyện võ khi đã không còn sức lực nữa, suy nghĩ nên về nhà xem cô một chút.

Ở ngoài cửa chờ nửa ngày, đưa tay vận nắm tay cửa, bị khóa trái rồi. . .

Bình tĩnh móc ra một cái chìa khóa khác mở ra, vào phòng, chỉ thấy người với chân co rút thành một cục, buồn bực muốn chết với người này.

Đôi mắt lạnh lẽo kéo chân của cô ra, đầu Tô Thiên đầy mồ hôi, ngủ say rồi, trong mơ vẫn không ngừng khóc nức nở.

An Thần lông mày xoắn lại, xoay người liền vào phòng tắm, tẩy đi một thân mồ hôi, ngồi ở trên ban công, hút thuốc lá .

Hàng này xinh đẹp vẫn cau lại, tâm tình vẫn luôn phiền não không thôi

Súng lục của Âm Dạ, mỗi cái là độc nhất vô nhị, đều là do bọn họ chế tạo ra, trừ chủ của nó ra, bất kể người nào chạm vào đều tự cướp cò.

Anh thật không dám tưởng tượng, hôm nay nếu là Tô Thiển.

Đến bây giờ, lòng của An Thần còn vẫn lơ lửng giữa không trung, mặt ngưng trọng nhìn Tô Thiển , trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

Lần này, nhất định phải dạy dỗ cô một chút mới được.

Lúc xế chiều, Tô Thiển rút cuộc tỉnh ngủ, cả mắt cũng sưng còn có vết nước, nhìn trong phòng trống trải, cô cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

Xuống lầu, Lý tẩu vội vàng chào hỏi.

"Thiếu phu nhân, thức ăn cũng chuẩn bị xong, có muốn ăn bây giờ không?" .

Tô Thiển cúi đầu, sờ sờ cái bụng đang kêu réo.

Một bàn lớn món ăn, nhưng không nhìn thấy An Thần, Tô Thiển chùi chùi miệng, nói thầm: "Khốn kiếp, tự tôi ăn một mình, không thèm đợi anh nữa." .

Hăng hái ăn vài miếng, liền ăn không vô, tức giận buông đũa, không biết vì sao trong lòng như có gì đó chặn lại.

"Thiếu phu nhân, có phải hay không thức ăn không vừa miệng? ? ?" .

Lý tẩu quan tâm hỏi, những thứ này đều là thiếu gia sai chuẩn bị, nên vị vừa miệng à nha.

Tô Thiển lắc đầu: "Rất ngon, tôi ăn no rồi"

Trở về phòng lần nữa, mở ti vi, bên trong phim truyền hình càng xem càng chán cái gì mà nữ chính cùng nam chính suốt ngày liếc mắt đưa tình, yêu đương đắm đuối. Nữ chính muốn gì được đó, muốn hái sao thì tuyệt đối không hái trắng.

Quyết định tắt TV đi, thật tức giận mà, trên thực tế tình yêu không như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: An Thần tên khốn kia rốt cuộc đi đâu vậy?

Tắm một cái, lại chui vào chăn, lấy điện thoại ở trên đầu giường, lâu lâu lại nhìn thời gian, không biết cô đang đợi cái gì.

Ngồi ở đầu giường, mắt chăm chú nhìn cửa chăm chăm, một giờ đã qua, hai giờ đã qua.

Nửa đêm trôi qua, Tô Thiển rút cuộc không chịu đựng được, ngã trên chiếc giường lớn, buổi sáng tỉnh lại, theo thói quen lấy tay sờ vào bên cạnh, trống rỗng, giật mình liền tỉnh ngủ.

Nhìn chút đồng hồ báo thức, mới sáu giờ, bên cạnh còn có hơi ấm.

Tối hôm qua, anh có về, sáng lại đi sớm nha.

Không biết vì sao , Tô Thiển lỗ mũi ê ẩm, liền muốn khóc.

Mạnh tay lau nước mắt, mắng “khốn kiếp!!!!”

Cả ngày đều như vậy, giao cho người giúp việc chăm sóc cô thật tốt, còn bóng dáng anh thì mắt nhắm không thấy, nửa đêm chờ Tô Thiển ngủ quên thì mới trở về, sáng lại đi thấy sớm không đợi cô dậy.

Vừa mới bắt đầu hai ngày, Tô Thiển còn nhìn được, liên tiếp một tuần lễ đã qua, Tô Thiển rút cuộc không chịu nổi, nín lấy cổ áo của quần gia rống to: "An Thần đâu? Ah tên khốn kiếp ấy đâu?"

Đem cô ra nắng chửi, hò hét hung dữ xong rồi thì không quan tâm, chăm sóc nữa sao?

"Thiếu phu nhân, thiếu gia đại khái đang làm việc, hay tự cô đi tìm cậu ấy đi!"

Thanh âm Dư quán gia, run run, mấy ngày này ,thiếu gia với thiếu phu nhân sao mà giống như muốn anh thịt người vậy nè.

Tô Thiển nổi đóa, cô mới không đi tìm anh, vậy mới là không có mặt mũi.

Dù sao đi nữa, cô không có sai, sao muốn cô tới tìm anh chứ.

Trong cơn tức giận, Tô Thiển chạy đến nhà Nhiễm Mạn, thấy phải bộ dáng thờ phỉ phò này, Nhiễm Mạn rất sùng sốt.

"Ồ, ơ ơ, Tô đại tiểu thư của chúng ta, rõ ràng sắp nổ tung rồi." .

Cô cô này, không phải luôn luôn có cái bộ dáng này !

"Tức chết bà mà, tức chết bà mà, tên khốn kiếp An Thần kia tôi hận không thể giết chết anh."

Tô Thiển phát điên, nắm Hôi Thái Lang lên trên ghế sa lon đâm loạn xạ.

Nhiễm Mạn cuối cùng hiểu được, sờ trên trán đỏ mồ hôi, than thở: "không phải chuyện lần trước chơi súng chứ, hai người vẫn còn gây nhau tới giờ sao?"

Tô Thiển lập tức nhảy dựng lên phản bác: "Tên khốn kiếp kia, dữ cũng hung dữ rồi, mắng cũng mắng rồi, dám chơi trò mất tích với mình nữa chứ, làm mình không có nơi để trút giận"

Tiếp tục đối với Hôi Thái Lang đâm, đâm, đâm, thật vừa đúng lúc , đâm vào ngay đường chỉ nối liền rách bung ra một mảng lớn

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Anh vậy mà chơi trò mất tích với tôi

Tô Thiển lúng túng liếc Nhiễm Mạn một cái.

"Mình nghe Bàn Tử nói súng cũng phải trải qua xử lý đặc biệt, ai mà không quen, lau súng sơ ý sẽ bị cướp cò, cho nên An Thần như vậy mà nổi giận không thôi, vì chuyện này mà anh ấy đem Bàn Tử dạy dỗ một trận ra trò. Mình nghe nói An Thần mấy ngày nay xử lý chuyện lớn, liên quan đến Lâm gia, chứ không phải chơi trò mất tích đâu."

Lại nói, Bàn Tử mấy ngày nay mới phải đi sớm về trễ, dường như vội muốn chết.

Tô Thiển khề đồ mặt, nói như vậy, thật đúng là cô sai? Hoặc như là nhớ ra cái gì đó: "Lâm gia? Lâm gia thì thế nào?" .

"Không biết, hình như là chọc cái ma đầu Mộ Dung Kiệt Tu kia rồi, An Thần đang nhức đầu đấy." .

Còn chưa nói hết, đã không thấy tấm hơi bóng dáng Tô Thiển đâu, chỉ để lại Nhiễm Mạn tức giận phía sau.

Hừ, chừng mấy ngày không có ai nói chuyện rồi, mà có đến nói chuyện cũng toàn là câu nhàu, cô lại tức giận chính mình, cả bụng toàn tức giận không thôi.

Tô Thiển khốn kiếp.

Một tuần lễ nay, Tô Thiển mới lần đầu bước vào trong tòa Cao ốc, cô lễ tân hơi có chút kinh ngạc.

Trong thang máy, Tô Thiển xiết chặt đôi tay, cô gặp anh, phải nói những thứ gì? Nói để nghe chút hay sao? Nói cô sai rồi?

Không được, quá mất mặt rồi, tình cảm mấy ngày nay, cô đều trách lầm anh.

Ừ thì, trong lòng rất áy náy, nói cho dễ nghe bằng không thì về nhà chờ anh đi. . . .

Quyết định xong suy nghĩ, Tô Thiển liền chuẩn bị ra thang máy, thật vừa đúng lúc , thang máy ở 100 tầng dừng lại, mở ra.

Y Na sững sờ nhìn chằm chằm Tô Thiển, còn có chút không có kịp phản ứng đấy.

"Uhm~~ cái đó, An Thần có ở đây không?" . Tô Thiển có chút xấu hổ sờ sờ chóp mũi.

"A, ở đây, chị dâu nhỏ, mau vào thôi." .

Tô Thiển sắc mặt khề biến cứng ngắc, không biết có nên đến đây tìm anh không, còn là Y Na nhanh nhẹn, lôi kéo Tô Thiển đến trước phòng làm việc An Thần.

"Uhm, chị Y Na này, tự em đi là được rồi." .

Y Na thật là nhiệt tình, Tô Thiên tốt nhất nên đi theo.

Y Na gõ cửa, bên trong truyền ra thanh âm cứng ngắt "Vào đi"

Chỉ nghe một tiếng, Tô Thiên lỗ mũi liền chua xuống, thanh âm này, rõ ràng nhiều phần khàn khàn.

Y Na đẩy Tô Thiên một cái, nháy mắt một cái ra hiệu rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: An Thần, anh còn giận em sao?

An Thần ngồi ở cửa sổ sát đất trước, vui đầu đồng văn kiện, đầu ngẩng lên : "Chuyện gì?" .

Tô Thiên bước vào , không nói gì, từ từ đi đến gần chỗ anh.

Đứng ở trước bàn làm việc, nhìn anh nhũn nhặn, đôi mắt âm trầm, trong lòng đau đớn dữ dội.

"Rốt cuộc là chuyện gì. . ." .

An Thần tức tối ngẩng đầu, thì đành để lời nói nằm lại trong cổ họng.

Bỏ bút trên tay xuống, mắt có chút ngạc nhiên hỏi : "Sao em lại tới đây?"

Tô Thiên uất ức: "Chẳng lẽ em không thể được đến sao?"

An Thần:

An Thần lãnh đạm, khiến Tô Thiên có chút ủy khuất trong lòng, coi như cô làm sai, cũng không còn cần thiết cùng cô tức giận nhiều ngày như vậy chứ.

"Anh không chào đón em đến thì em đi về đây."

An Thần đáng chết, An Thần thối, coi thường cô.

Vùng vằn xoay người, mang theo tiếng khóc nức nở, ủy khuất nói.

"Không phải, em ngồi ở nơi đó chờ anh một lát, xong mấy thứ trên tay ngay đây." .

An Thần trong lòng rung động không thôi, vội lên tiếng, cố gắng đè nén ham muốn không nhào tới mà động chạm cô .

Những ngày này, không chỉ có áp lực công việc là chính mà cô cô này còn giày vò anh muốn điên rồi.

Bao nhiêu ngày đêm, đều nhớ thân thể mềm mại của người phụ nữ này, trêu tức cô không nghe lời.

Không cho cô thấy một chút lợi hại, sẽ bị cô lấn lướt, với tính khí này, thì phải dạy dỗ thật tốt.

Tô Thiên nghe lời ngồi ở trên một bên sofa, có chút vâng lời nhìn An Thần, bất an, tha thứ hay là đang tức giận, trước kia mỗi lần tới phòng làm việc của anh, mặc kệ bao nhiêu bận rộn, cũng sẽ trước quần quýt bên cô, yêu thương cô.

Hơn nửa giờ sau, An Thần sắp xếp lại văn kiện, rồi đến chỗ cô.

Tô Thiên xoa xoa đôi mắt đầy chua xót của mình, đứng dậy: "Anh xong rồi sao?"

An Thần gạt đầu, thoải mái nắm tay cô, giọng nói dịu dàng lại bình thản: "Đói bụng không? anh dẫn em đi ăn cơm."

"An Thần. . ."

Tô Thiên nín lại anh, cắn chặt môi dưới, trong lòng xẹt có chút mất mát, lắc đầu: "Em không đói bụng."

An Thần nhũn nhặn: "Không đói bụng?"

Tô cúi đầu, lỗ mũi ê ẩm, nước mắt lập tức liền rớt xuống: "An Thần, anh đang còn giận em sao ?"

Nhìn thấy cô rơi nước mắt, lòng An Thần hốt hoảng co thắt thật dữ dội, vội vàng đưa tay lau nước mắt, nhỏ giọng an ủi: "Không phải, đừng khóc." .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Nha đầu, em rốt cuộc muốn làm gì ?

Cô gái nhỏ này, không biết muốn làm gì, khi thì như bị bỏ rơi, khi thì điềm đậm đáng yêu không thôi.

Một hồi đem anh tức muốn chết, một hồi lại để cho lòng anh thương muốn chết.

Đáng chết, nha đầu này, có thể muốn hay không muốn mà hành hạ tim của anh.

"Vậy sao anh không ôm em, cũng không muốn thân mật với em."

Đã không cần biết xấu hổ hay không, cô nhìn anh với ánh mắt đáng thương mà hỏi anh.

An Thần có chút im lặng, khóe miệng cũng co rúm dữ dội.

"Nha đầu, em rốt cuộc muốn gì?"

Sao ? Biết rõ sai rồi, lãng phí tình cảm?

Tô Thiên âm ức, cô tỏ rõ thái độ vậy mà anh biết rồi còn hỏi cô muốn làm gì, hừ, cô cũng biết người này đang giận đây mà.

"Không làm gì, anh tiếp tục làm việc đi, em muốn về nhà."

Buông tay của anh ra, Tô Thiên cúi đầu đi ra cửa, hít hít cái mũi, rồi xoa xoa mấy cái.

An Thần bắt đắc đi lắc đầu, lần nữa nắm tay của cô, kéo cô nằm trong ngực mình, hôn nhẹ vào trán rồi dời xuống môi tựa như chuồn chuồn lướt nước.

"Đừng làm rộn, đi ăn cơm, được không?"

Tô Thiên khe khẽ gật đầu 'chân em đau rồi...'

An Thần không nhịn được muốn cười, nha đầu này, lúc nào thì thay đổi, làm nũng như vậy.

Anh cúi xuống nâng cô lên theo yêu cầu của cô, Tô Thiên là ôm lấy cổ của anh, chớp hai con mắt to ngáp nước nhìn anh.

Trong phòng ăn, An Thần vẫn như cũ đem bóc trứng tôm đặt ở chén trước mặt cô, Tô Thiên là không ngừng nhìn chăm chăm An Thần một lòng bóc xác tôm.

"Nha đầu ngốc, mau ăn đi." An Thần rốt cuộc vẫn không tự nhiên, bắt đắc dĩ xoa xoa tóc của cô.

"Anh dứt em có được hay không?" . Cô nhẹ nhàng sát lại bên anh một chút, nắm lấy tay áo anh khẽ lay lay.

An Thần chợt nhíu mày, nhìn sâu trong mắt của cô có chút kinh ngạc: "được." .

Tự anh bóc trứng tôm từng miếng dứt cho cô ăn, Tô Thiên rốt cuộc cười lên rồi, tâm tình thật tốt.

Cả một tuần lễ, Tô Thiên tâm tình cuối cùng đã tốt hơn một chút, cơm nước xong, liền lôi An Thần chạy vào trong nhà.

Cô bây giờ thừa nhận rằng cô không vui chỉ vì không gặp được người đàn ông trước mắt này.

"An Thần, anh gần đây có phải gặp đã chuyện gì khó giải quyết rồi phải không hả ?" .

Tắm xong ra ngoài, chỉ thấy An Thần hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác, nhíu mày một chút cũng không thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: An Thần, anh có muốn hay không muốn?

An Thần cười khỏ: "Không có chuyện gì đâu, em ngoan, đi ngủ sớm một chút."

An Thần vào phòng tắm, gần đây chuyện này thật là giày vò anh mà, vừa Lâm gia, vừa Mộ Dung Kiệt, anh ấy khắp nơi hận không được diệt Lâm gia, anh giúp không được mà bỏ cũng không xong.

Vì đem chuyện này hướng đến chiều hướng kết quả tốt nhất, An Thần khỏ sở giống như mất nửa cái mạng.

Tô Thiển ngoan ngoãn nằm ở trên giường chờ anh ra ngoài, trong lòng không nhịn được YY, Mộ Dung thiếu gia đối phó Lâm gia, có thể hay không, lần trước bạn trai của Lương Đình giúp Vạn Dạ là có quan hệ.

Chỉ là, một chuyện nhỏ, nhưng lại cần anh giải quyết để không ảnh hưởng đến ai, An Thần tức giận không thôi.

"Sao còn chưa ngủ?"

An Thần nằm xuống, Tô Thiển vội vàng ôm lưng hông của anh, gương mặt dán lên lồng ngực ẩm ướt lạnh lạnh: "Em chờ anh đấy."

An Thần khỏ miệng có chút nhếch lên, buồn bực mấy ngày liền tan biến: "Khuya lắm rồi, mau ngủ đi."

Tô Thiển từ lồng ngực ngẩng đầu lên, tay nhỏ bé không thành thật leo lên cổ của anh: "An Thần, anh nghĩ có muốn hay không?"

Thanh âm từ cái miệng kiều mị của cô chạm vào lòng anh, phía dưới có cảm giác sưng phồng lên.

Nuốt nước miếng một cái, mang tay của cô xuống: "Hôm nay anh mệt sắp chết, tiểu Thiển ngoan, ngủ sớm một chút."

Nói xong, quay lưng lại, thấp giọng than thở.

Tô Thiển không nói, trong lòng uất ức, nói đi nói lại, tha thứ hay là đang tức giận, mình cũng giống anh như vậy, không thể lùi một bước chứ sao.

Cả đêm hai người không hề nói chuyện, mắt nhắm nhắm nhìn đêm tới sáng

Tô Thiển uất ức, An Thần trong lòng không tốt hơn chút nào.

Mấy ngày nay, anh đều suy tư, nghĩ đi nghĩ lại, lời nói của người mình yêu, những lời cô nói có phải thật vậy hay không, mình quá mạnh mẽ, chuyên quyền, để cho cô không cảm thấy tự do.

Mấy ngày trôi qua, anh cuối cùng làm rõ tâm tình của mình, giống như đại ca nói, yêu một người, cung chiều là tất nhiên, nhưng cung chiều phải đúng cách.

Cũng như anh, ở mặt nào đó rất mạnh mẽ,

Anh không phải là không muốn muốn cô, tối nay, cô rõ ràng chính là vì lấy lòng anh mới có bộ dáng này, anh không cần, anh tình nguyện chịu đựng, cũng tiếp nhận một tình yêu chân thật.

Trong nháy mắt, bầu trời cũng đã hừng sáng, An Thần đứng dậy mới phát hiện, khỏ mắt Tô Thiển còn đọng nước mắt.

Trong lòng đau đớn dữ dội, vội ôm cô: "Thế nào? Có phải cả đêm em không ngủ phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 190: Không cho khóc, nín ngay cho anh!

Đáng chết, nhìn mắt cô sưng đỏ là biết cô cả đêm hôm qua âm thầm một mình khóc cả đêm.

"Em không cần anh lo."

Tô Thiên âm thanh khàn khàn, hung hăng đẩy ra anh, thấy anh mở miệng hỏi cô, trong lòng thì càng ủy khuất.

An Thần hung hăng nhấn đầu lông mày, thái độ hắc bạch giao thế nhiều lần: "Em không muốn anh lo lắng cho em, vậy em muốn ai lo, hử".

Bắt cánh tay của cô, đem cả người cô kéo lên, vừa giận lại đau lòng, tối hôm qua làm sao lại không phát hiện cô đang khóc.

"Em là không cần anh lo, không cần anh quản em, đi ra anh đi ra, không phải chính anh là không muốn nhìn thấy em sao, anh đi ra cho em!".

Tô Thiên càng khóc dữ dội hơn, tay nhỏ bé tạo thành quả đấm của không ngừng vùng mạnh đánh lồng ngực anh, nghe chát chát.

An Thần cắn răng, lửa giận xông thẳng lỗ mũi: "không cho anh lo lắng cho em, vậy em muốn ai lo cho em, Tô Thiên, anh không cho em khóc, nín ngay cho anh".

Nấc một tiếng ra ngoài, Tô Thiên càng khóc dữ tợn hơn.

"Anh cút cho em, anh chỉ biết hung dữ với em, mắng em, anh đối với em thật bá đạo. . .".

Tô Thiên tức giận, đem An Thần đẩy xuống giường, leo lên người, nắm lên một cái ôm gối bên cạnh liền hướng trên đầu anh đập.

Cái bộ dáng này cô, An Thần ngược lại cười lên, đây mới Tô Thiên không sợ trời không sợ đất chứ sao.

"An Thần, anh thật khôn kiếp, em hận anh, khôn kiếp, trứng thối, anh đi chết đi." Giống như là âm ức dồn nén, Tô Thiên không dứt ở trên người anh phát tiết, cho đến không còn có hơi sức, nằm ở trên người anh không ngừng thờ.

An Thần trong mắt tràn đầy đều là nụ cười, thuận thế ôm eo của cô: "Sao không đánh? Mắng đủ rồi à?".

Tô Thiên chưa hết giận nhéo nhéo lên cánh tay của anh, hét to: "chưa đủ, em nghỉ một lát không được ah...!!!".

"Được, nghỉ ngơi tốt hơn rồi tùy em đánh, đánh nhiều mấy cái, như thế nào ha ha. . .".

Tô Thiên trán rơi xuống vài vạch đen, cô khóc dữ dội như vậy, thế nhưng anh lại cười như điên, thật ghê tởm mà.

Nhất thời, Tô Thiên nắm lên bờ vai của anh, hung hăng mở hàm răng trắng muốt vuron đến cổ An Thần mà cắn một cái.

An Thần kêu rên, trên cổ truyền tới cảm giác kích thích nhiều hơn cảm giác đau, đáng chết, buổi tối câu dẫn anh còn chưa tính, vừa sáng sớm cũng không bỏ qua cho anh.

"Tô Thiên.Đừng làm rộn. . .".

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Cô nãi nãi, tổ tông của anh

Edit:

Anh cau mày, thanh âm khàn khàn đầy hấp dẫn.

Tô Thiên cho là anh bị cắn đến phát đau, tâm tình cũng tốt lên nhiều, ngẩng đầu lên, NGAO...OOO một cái cắn lấy bên kia, An Thần kêu rên, bụng đã sớm đầy máu.

Không nhìn thấy anh, ăn không thấy ngon.

Anh vội vàng đem cô kéo xuống, nha đầu này nếu còn ra tay nữa, anh có thể sẽ cái gì cũng không quan tâm, không để ý mà ăn cô.

"Tô Thiên, đang hoảng một chút, ngoan ngoãn, nhắm mắt lại ngủ.".

Cô định một đêm không ngủ sao?

"Em không ngủ, cũng không muốn ngủ, khôn kiếp, còn mắng em, tôi gọi người mắng anh, gọi người đánh anh!!!".

An Thần trên trán rơi xuống vài vạch đen, lật người đè cô xuống dưới, giữ tay cô trên đỉnh đầu: "Bình tĩnh.".

Tô Thiên gương mặt đẹp trai trước mặt, quả nhiên đã bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm đôi mắt tối tăm của anh.

"Ngoan, ngủ một giấc, anh về sau không bao giờ mắng em nữa, có được hay không?" .

Anh dịu dàng, sờ nhẹ môi của cô chút, lật người xuống nằm nghiêng bên cạnh cô, ôm cô thật chặt.

"Thật?" .

"Thật, chỉ cần em nghe lời, không chạm vào những thứ đồ nguy hiểm kia nữa, anh đều nghe theo em. Không bao giờ mắng em, đánh em nữa." . Vuốt ve mái tóc nhu thuận của cô, tim của anh mềm đi.

Nghe âm thanh mềm nhẹ của anh, cả người Tô Thiên cuộn lại, khéo léo rúc vào trong ngực anh.

"Vậy anh cùng em ngủ, khi em tỉnh lại muốn nhìn thấy anh" . Móng vuốt vừa thu lại, cô liền có chút làm kiêu.

"Ừ" .

Khóe miệng Tô Thiên cuối cùng cũng nhếch lên, cánh tay ôm eo anh càng thêm dùng sức, chỉ sợ khi cô ngủ say, anh sẽ không còn ở bên cạnh cô nữa.

An Thần chụm đầu vào cô, hai mắt nhắm nghiền, cô gái nhỏ này, tính khí phát ra nhanh, mà thu lại cũng mau.

Khi Tô Thiên tỉnh dậy, đã nhìn thấy một người con trai nhu tình ngọt ngào nhìn chăm chăm cô.

"Ngủ ngon sao?" .

Cô gỡ rối mái tóc, gật đầu xin lỗi.

"Ngủ ngon thật, dậy ăn cơm đi, cũng đã là buổi trưa rồi, em không đói sao?" .

Tô Thiên:

"Ăn từ từ, lại không có ai giành ăn với em." .

Tô Thiên tướng ăn như hổ đói, khiến trong mắt An Thần lóe lên nụ cười nhỏ bé.

Anh không biết là, anh không có ở cùng cô mấy ngày, Tô Thiên sẽ không ăn cơm, chính cô còn không chịu thừa nhận, không nhìn thấy An Thần, cô ăn cũng không thấy ngon.

Ăn hết hai bát cơm, Tô Thiên cuối cùng cũng cảm thấy hạnh phúc, khoa trương liếm liếm khóe miệng, hấp dẫn An Thần, khiến anh nuốt nuốt nước miếng.

Cô gái chết tiệt này, ăn một bữa cơm cũng muốn câu dẫn anh.

Nếu là lúc bình thường, anh sớm đặt cô dưới thân rồi.

Những ngày này, An Thần đi chỗ nào, Tô Thiên liền đi theo đến đâu, giống như một cái đuôi đi theo sau.

Trong tòa nhà, Tô Thiên ngồi ở trên ghế sofa, trong tay ôm một ly trà sữa, cười híp mắt nhìn người đàn ông đang chuyên tâm công tác, càng xem, trong lòng càng thích.

An Thần bất đắc dĩ để văn kiện xuống, gọi một cú điện thoại cho Y Na, để người phụ nữ này ở đây, anh thật không có cách nào chuyên tâm làm việc.

Tô Thiên không nghe theo, nói gì cũng muốn ở chỗ này, nơi nào cũng không muốn đi.

Y Na hoàn toàn bị Tô Thiên cho làm sợ hãi, bộ dáng của Tô Thiên lúc này khác xa với bộ dáng lạnh lùng cao ngạo trước đây.

An Thần đau đầu, cô nài nỉ này, gần đây có phải hay không uống nhầm thuốc. Khoát khoát tay, để cho Y Na đi xuống, lúc này mới kéo Tô Thiên đến ngồi ở trên đùi.

"Bảo bối, em rốt cuộc muốn thế nào?" .

Tô Thiên trong nháy mắt gương đôi mắt thanh thuần : "Em không muốn như thế nào cả, em không nháo cũng không loạn mà.

An Thần cười khổ, tốt thì tốt, nhưng mà, vừa nhìn thấy cô, cả người đều như bị lửa thiêu đốt.

"Nếu không, ngày mai em đi học nhé, chẳng phải em muốn trở về trường học ư, anh đưa em đi." . Anh dùng tay vuốt sống mũi cô, anh thật không có biện pháp với cô mà.

Lông mày Tô Thiển lập tức nhăn lại, nhìn anh, hình như vẫn chưa hết tức giận.

Hừ, quả thực là ghê gớm mà, cô đều đã thể hiện đến vậy rồi, vậy mà anh vẫn không tha thứ cho cô.

Hiện tại, việc quan trọng nhất, chính là lấy lòng của anh nha.

"Em hiện tại muốn đi cũng được, anh bảo Bàn Tử đưa em đi." .

Tô Thiển nhất thời tức giận, trực tiếp từ trên đùi anh đứng lên, tức giận: "An Thần, anh nhất định phải muốn nhìn thấy em nói thẳng sao, không đưa em đi, con người của em vẫn tự biết rõ, có chết cũng không biết xấu hổ mà quần lấy anh." .

Một câu này nói xong, còn không đợi An Thần phản ứng, liền trực tiếp đi ra khỏi cửa, thờ phỉ phò chạy vào thang máy.

Chờ An Thần đuổi tới, cửa thang máy cũng vừa đóng, trước sau, chỉ là chênh lệch một giây.

An Thần thấp giọng mắng một tiếng, vội vàng chạy xuống bằng cầu thang ở bên cạnh.

Cô nải nải, tổ tông của anh a.

【 đề cử: du côn phi vô địch, ăn hết hoàng thượng không phụ trách, đề cử: hàng tỉ nhà giàu có: lãnh khóc thủ lĩnh xuất đào thế, náo thư hoang đồng giày có thể đi xem một chút. 】

Cuối cùng cầu xin cất giấu cầu xin bình luận, (*^__^*) hì hì

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Cô gái chết tiết, em lại muốn ăn đòn phải không?

Khi An Thần đuổi tới kịp, Tô Thiển đã trở về phòng, người ở góc tường, thờ phỉ phò ngồi ôm đầu gối.

"Bảo bối, em làm sao vậy?" Tiến tới muốn ôm cô lại bị cô đẩy ra.

Cô lạnh lùng đáp: "Anh chạy tới đây làm cái gì vậy, anh muốn, không phải là kết quả như thế này sao?" .

Chỉ muốn đem cô đẩy ra xa, điều anh muốn, không phải là cái này sao.

An Thần sừng sốt, dờ khóc dờ cười, anh lại không phải như vậy, muốn đem cô giữ ở bên cạnh, cô muốn tự do, muốn thoải mái hoạt động, anh thật vất vả mới nghĩ thông suốt, cô lại mọi cách phản đối.

Người phụ nữ này thật không thể hiểu được? Không trách được Bàn Tử nói, phụ nữ là loại động vật khó hiểu nhất trên đời.

"Anh sai lầm rồi có được hay không? Bảo bối, ngoan, đến anh ôm nào ." .

Anh dụ dỗ cô, chỉ hy vọng cái này đối với cô sẽ có hiệu quả.

Tô Thiển phản bác: "Anh mới không phải chồng em, em cũng vậy không phải là bảo bối của anh, đừng cùng tôi làm quen." .

Làm sai, sau đó lại nói ngon ngọt, đây không phải là thói quen của anh.

Thấy cô giọng nói của cô khá hơn nhiều, An Thần thừa dịp ôm lấy cô, hung hăng hôn một cái vào cánh môi: "Anh không phải chồng em à, người phụ nữ chết tiết, em lại muốn ăn đòn phải không?" .

Tô Thiển cúi đầu không nói lời nào, ôm lấy cổ anh, ủy khuất chọc chọc lồng ngực của anh, cắn chặt môi dưới không dám nhìn vào ánh mắt của anh.

"An Thần, em đã biết rõ sai lầm rồi, em về sau sẽ không bao giờ cảm sủng nữa, anh đừng lấn tránh em có được hay không?" .

Nói xong, nước mắt ủy khuất lại một hàng một hàng rơi xuống.

Lông mày An Thần nhú lại, đưa tay lau đi nước mắt bên má cô, đau lòng, vội nhỏ giọng an ủi: "Nói linh tinh, anh nào có lấn tránh em, anh yêu em còn không kịp đâu, ngoan, đừng khóc." .

Nha đầu này, những ngày qua vẫn luôn rối rắm vì chuyện này sao?

Anh có phải nên vui mừng, cô đây là đang lấy lòng anh sao.

"Vậy anh tại sao luôn muốn rời xa em, tại sao anh lại không muốn gần em?" .

Cô không nghĩ ra, nếu như anh không tức giận, vậy bộ dáng này là sao.

Lời vừa nói ra , An Thần thật sững sốt, tiếp theo không nhìn được cười lên ha hả, cô gái nhỏ này, tối hôm qua là vì cái này mà khóc cả đêm phải không?

Tô Thiển thấy anh cười to, lại càng tức giận, anh còn cười, việc này buồn cười lắm sao.

"Không cho cười." . Tô Thiển tức giận, cánh tay nhỏ bé mềm mại đánh bờ vai anh, nhìn anh đầy căm tức.

Hôm nay cô cái gì cũng không cần , sẽ đại chiến với anh 300 trận.

An Thần cười đến nghẹn, nắm lấy bàn tay lộn xộn của cô, ném cô lên giường, đè người xuống.

Lại nói, nếu người phụ nữ trong lòng nói với anh như vậy, nếu không ăn cô, anh có phải hay không liền quá ngu ngốc rồi?

Vừa hôn cánh tay nhỏ bé của cô, vừa than nhẹ: "Cởi quần cho anh." .

Gương mặt Tô Thiển , cắn cắn môi, nhìn anh đầy căm hận: "Anh không phải là không muốn sao." .

"Anh vào lúc nào nói không muốn chứ, người phụ nữ ngốc, hôm nay anh cái gì cũng không cần, muốn cùng em đại chiến 300 trận, có được hay không?" .

Tô Thiển cắn môi, cố gắng nhịn cười, nghiêm túc quay đầu sang một bên, tay nhỏ bé đưa xuống phía dưới lục lọi mở khóa quần.

Hai người, xé rách quần áo của nhau, ba mươi giây sau, hai người đã trên người không một mảnh vải.

Đã thật lâu không có cảm nhận mùi vị của phụ nữ này, An Thần có quá nhiều chuyện muốn làm, không kịp chờ đợi đã chen vào trong thân thể của cô.

"Đau.".

Cảm nhận được đại gia hỏa của anh tiến vào, Tô Thiển căng thẳng cau mày, bụng dưới hoàn toàn bị lấp đầy, lại không nhìn được mà thoải mái rên rỉ.

"Cô gái hư, thành thật khai báo, tối hôm qua không phải là vì cái này mà khóc cả đêm đấy chứ?" .

Anh còn tưởng rằng, cô chỉ là muốn làm nguôi cơn giận của anh, mới muốn, anh biết, tối hôm qua không phải anh hiểu***** sai lầm rồi.

Tô Thiển ngượng ngùng hạ tầm mắt, ngón tay ở trên cần cổ màu đồng sờ loạn: "Em cho là, anh không bao giờ muốn chạm đến em nữa." .

An Thần nghe vậy, hung hăng đụng cô thật mạnh, lại gần lỗ tai của cô: "Cô gái nhỏ, em chính là muốn tìm rắc rối mà, nói cho anh biết, dáng vẻ của anh, em có thích hay không?" .

Tô Thiển then thùng hận không được tìm một cái lỗ để chui vào, An Thần không cần vào lúc cô cảm thấy uất ức, An Thần hung hăng muốn cô, hại cô lại cảm thấy ngượng ngùng.

Ngay cả bản thân cô cũng rối rắm, cô căn bản chính là vẫn còn mâu thuẫn trong lòng.

An Thần thấy cô không nói lời nào, dứt khoát lật ngược người cô lại, từ phía sau công kích, cái tư thế này, có thể làm cho anh thâm nhập càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Ông xã, đừng khóc

Mới hai cái, Tô Thiển đã muốn cầu xin tha thứ.

"Có thích hay không? Ừ?" . Anh cắn lên vành tai của cô, hướng trong lỗ tai thổi khí nóng.

Tô Thiển bị anh đụng căn bản không có biện pháp nói chuyện, trong miệng, thủy chung chỉ có thể dạ a hừ.

Lướt qua đầu của cô, An Thần cúi đầu ngậm cánh môi anh đào của cô, tùy ý chiếm đoạt không khí trong miệng cô.

Không cần cô trả lời, trong lòng anh cũng đã rõ ràng, người phụ nữ này thích, người phụ nữ của anh thích, thế là đã đủ rồi.

Cả buổi chiều, An Thần cùng Tô Thiển một lần lại một lần, không sợ người khác tới làm phiền, ở trên thân thể của nhau mà cảm thụ lẫn nhau.

Đều nói, làm mới yêu. Yêu rồi làm, mới có yêu, những lời này thật sự là một chút cũng không sai.

Vận động xong, thân thể Tô Thiển mềm nhão như bùn, An Thần nằm nghiêng bên cạnh, vẫn còn một lần lại một lần hôn lên gương mặt của cô.

Nha đầu của anh, cô gái của anh, người nữ mà anh thích nhất, bảo bối trong lòng bàn tay anh.

"An Thần, em yêu anh, thật rất thích anh." . Miệng Tô Thiển lẩm bẩm, ôm lấy hông của anh, gương cảm nhìn vào ánh mắt của anh.

An Thần trong lòng kích động, vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé của cô, cố ý nhử mày: "Yêu nhiều không?" .

Tô Thiển khẽ đảo mắt, nỗ lực suy nghĩ: "Em cũng không biết nữa. . . " .

Thấy anh nhanh chóng giận tái mặt, Tô Thiển lập tức nâng lên khuôn mặt của anh, nghiêm túc hướng về phía miệng anh mà hôn : "Đừng nóng giận đừng nóng giận nha, rất thích rất thích, yêu đến mức sợ anh tức giận liền sẽ không để ý tới em, yêu đến mức không nhìn thấy anh liền ăn không ngon ngủ không yên, thật, rất thích rất thích." .

Mấy ngày nay, cô mới biết rõ, trong lúc vô tình, yêu không ngờ đã sâu như vậy.

Cô nghĩ, sợ rằng mình đã vui sâu dưới sự cường thế của anh rồi.

Nghe lời tỏ tình của cô, An Thần rất cảm động, anh bỏ ra tình yêu, cuối cùng có hồi báo.

Không cần cô yêu mình nhiều, chỉ cần một chút xíu, thực sự chỉ muốn một chút xíu anh cũng đã rất thỏa mãn.

Bất tri bất giác, hốc mắt An Thần đã ướt, xoay đầu đi, rất không có tiền đồ mà xoa xoa khóe mắt.

Trong lòng Tô Thiển càng không biết là cảm giác gì, cô cũng chỉ là chủ động nói với anh mấy câu em yêu anh, cũng có thể làm cho người đàn ông như bậc đế vương cảm động thành cái bộ dạng này, có thể nghĩ, anh đến tận cùng là có bao nhiêu quan tâm đến mình.

"Ông xã, đừng khóc. . . " .

Cô kéo lại đầu của anh, nhu tình mật mật nhìn anh, bắt đầu từ hôm nay, cô muốn dùng sự yêu thích để hồi đáp anh, để cho anh cảm thụ cô là người yêu của anh.

Thân thể An Thần hung hăng ngấn ra, một đôi mắt quái dị quan sát cô, hồi lâu, mới không dám tin run rẩy lên tiếng: "Bảo bối, em vừa gọi anh là gì?" .

"Ông xã." .

Xác định là không có nghe nhầm, An Thần cả người xù lông đứng lên: "Kêu một lần nữa." .

"Ông xã, ông xã." .

Tô Thiển đang giữ khuôn mặt của anh, vừa gọi vừa hôn.

Còn chưa có cho anh ăn no sao? Anh xem, bụng cũng đã trướng lên rồi.

An Thần giống như đang nằm mơ, cảm thụ tình yêu nồng đậm của người phụ nữ bên cạnh, trong người kích động, trong nháy mắt hưng phấn, anh cao hứng đến phát điên rồi.

"Bảo bối, gọi thêm mấy tiếng nữa, anh muốn nghe, anh thích nghe." . Anh xoay người đè lên người cô, hôn lung tung lên mặt cô, từ lỗ mũi khéo léo tình xảo, cô, vành tai, suy nghĩ một lúc lại động thân tiến vào, cùng cô dây dưa.

Nhưng là, hôm nay đem cô giày vò ngoạn độc rồi, anh sợ lại như lần trước đã thương cô.

Tô Thiển ôm cổ anh, khóe mắt rơi xuống dòng nước mắt chua xót, cô thật hối hận, tại sao đến bây giờ mới biết yêu anh, làm tổn thương anh thật nhiều."Ông xã, ông xã, em yêu anh. " .

Nếu như, gọi thêm mấy tiếng, có thể khiến cho anh cảm thấy vui mừng, cô nguyện ý gọi nhiều một chút, gọi đến khi anh hài lòng, gọi cho lòng anh ấm áp .

An Thần kêu rên, đôi mắt đảo hoa mê người tràn đầy nụ cười, lại mang theo điểm đáng thương : "Bà xã, anh còn muốn muốn." . Làm sao bây giờ, anh

nghĩ, đặc biệt tưởng nhớ.

Tô Thiên cả người hung hăng phát run, phía dưới còn đau nhức, người đàn ông này, tinh lực có thể hay không tràn đầy như vậy?

"Bảo bối, còn có thể được sao?" . Anh ở bên tai cô đầu độc, mang theo cường thế không thể kháng cự. Anh hỏi như thế rồi, cô có muốn trốn cũng không thoát.

Vì vậy, tại nơi nào đấy, Tô Thiên lại một lần chịu đựng sự thống khổ mà lăn qua lộn lại. . . .

Nửa đêm, Tô Thiên đói bụng, bụng reo, cô lúc này mới nhớ tới, hai người cũng chưa ăn cơm tối.

"Bảo bối? Thế nào mà đã tỉnh rồi hả ?" . An Thần ngủ không sâu, Tô Thiên khẽ động, anh liền tỉnh.

"Em đói. . . .". Cô là một ngày ba bữa, bỗng nhiên thời gian này rất muốn ăn no, mấy ngày nay ăn chưa ăn no, ngủ không ngon, người gầy đi một vòng.

Mặt An Thần tràn đầy ý cười, ngón tay ở trên bụng của cô đảo quanh, điềm tĩnh: "Còn chưa có cho em cho ăn no sao? Em xem, bụng cũng đã trưởng lên rồi." .

Tô Thiên tức giận đánh cánh tay anh, đôi môi kéo kéo: "Đói bụng, em muốn ăn cơm." .

An Thần bật cười thật thấp, vội vàng bò dậy, siết chặt khuôn mặt trắng nõn mềm mại của cô: "Tối nay, ông xã làm thức ăn cho em ăn có được hay không?" .

Tô Thiên nghe nói nhếch mày thật cao, ánh mắt hồ nghi đem An Thần từ đầu đến chân nhìn lên nhìn xuống một lượt, rốt cuộc mặt bình tĩnh hỏi: "Anh xác định anh làm có thể ăn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Người đàn ông của tôi là giỏi nhất

Một người đàn ông được phục vụ từ nhỏ, biết làm cơm?

Dưới ánh mắt hồ nghi vạn phần của Tô Thiên, An Thần bình tĩnh mặc quần áo tử tế, lôi kéo người phụ nữ bảo bối của mình hướng phòng bếp dưới lầu đi xuống.

"Em muốn ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi, hay là vào phòng bếp nhìn ông xã em làm bữa ăn tối?"

Tô Thiên rồi rầm cau mày, một lần nữa xác nhận: "Anh xác định, anh làm cơm có thể nuốt xuống?" .

Cô sợ, chờ anh làm xong, lại không dám ăn.

An Thần không vui lòng cô một cái, từ trong hơi thở phát ra khí lạnh, hừ lạnh: "Em không tin tưởng ông xã em?" .

Tô Thiên ngượng ngùng sờ sờ chóp mũi, vội vàng gạt đầu: "Tin tưởng, người đàn ông của em là giỏi nhất." .

Nói xong, vẫn không quên giơ lên hai ngón tay cái, tỏ vẻ mình thật không có nói láo.

An Thần lúc này mới hài lòng nâng lên khóe môi, buộc tạp dề của Lý tẩu, đứng bên tủ lạnh

Quay đầu lại ngo ngắc hỏi Tô Thiên: "Bảo bối, em muốn ăn món gì?" .

Tô Thiên im lặng, hiện giờ đã quá nửa đêm, chẳng lẽ còn trông mong anh làm một bàn món ăn nữ vị: "Nếu không, anh làm hai tô mì nhỏ thôi." .

"Không được, em cho là anh không làm được phải không, anh phải biểu diễn cho bà xã bảo bối của anh thưởng thức, chồng của em không chỉ công phu trên giường cao, mà tài nấu nướng cũng giống như vậy là đỉnh cao." .

Tô Thiên bị đùa bốn sắc mặt ửng đỏ, hung hăng dậm chân một cái: "Đồ sắc lang" .

An Thần quay đầu lại, phong tình vạn chủng cười một tiếng: "Bà xã, anh khi nào lại sắc? Hôm nay rõ ràng chính là em câu dẫn anh trước mà, có phải hay không?" .

Tô Thiển cắn chặt môi dưới, mặt mũi thẹn thùng đỏ bừng, xoay người ra khỏi phòng bếp, cùng người đàn ông này ở một chỗ, cô vĩnh viễn cũng không thể bình tĩnh được.

An Thần khoe môi nhếch lên nụ cười hạnh phúc, đem dưa và trái cây rau dưa, ớt xanh, cá trích trong tủ lạnh lấy ra, mỗi một loại đều rửa sạch.

Tô Thiển cầm điều khiển ti vi, nhàm chán chuyển kênh, ánh mắt, thủy chung dừng lại ở người đàn ông đang bận rộn trong phòng bếp.

Lại nói, anh mặc tập dề, lại có thêm mấy phần cảm giác ở nhà.

An Thần đem các thứ đã chuẩn bị xong, mỗi một loại vào trong rổ, khiến nước chảy hết, thuần thực đem ớt xanh Shred, đậu hũ cắt khối, thịt ba chỉ cắt miếng...

Nghệ trong phòng bếp có âm thanh xào thức ăn theo quy luật, Tô Thiển cũng nhìn không được tò mò trong lòng, lại đi vào.

Nhìn An Thần kỹ xảo thuần thực xào rau, lại so với mình hoàn hảo hơn mấy phần, Tô Thiển mặt đỏ.

Dường như trước kia, là mùa riu qua mắt thợ rồi.

A a ~~~~

"Làm thức ăn gì mà ngon vậy, thơm quá."

Tô Thiển hít hít lỗ mũi, nguyên bản là căng đói, bụng lại càng sôi lên, rất đáng sợ: "Còn bao lâu nữa mới có thể ăn vậy?"

An Thần quay đầu lại, cái trán đụng đụng gương mặt của cô, vô cùng cung chiều: "Ngoan, nơi này có khói dầu, em đi ra ngoài chờ một chút đi."

Bàn tay đặt trên vai cô, đem cô đẩy tới ngồi xuống ghế sa lon, xoay người lại tiến vào phòng bếp.

Nước miếng Tô Thiển chảy ròng ròng, chân mày vặn lại, An Thần tại sao lại nấu cơm chứ, tại sao vậy chứ?

Mười năm phút sao, An Thần rút cuộc bung một bàn thức ăn đi ra: "Bảo bối, mau tới đây."

Tô Thiển ngồi trên băng ghế, mắt nhìn chăm chăm vào đằng trước, đứng lên nhìn mấy món ăn liền chảy nước miếng.

Còn là những món mà cô thích ăn nhất, mùi cá, ớt xanh thịt băm, món xào rau cải, trong tay còn bung một chậu canh cá trích đậu hũ.

Tô Thiển khoa trương nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng nắm lên cái muỗng định múc canh.

"Chậm một chút hãy uống..., nóng." An Thần cầm lấy chén canh trong tay cô, tỉ mỉ giúp cô thổi nguội.

Tô Thiển trong lòng ấm áp, ngọt, thật sự không nhìn ra, người đàn ông này, không chỉ có bá đạo, mà còn rất tỉ mỉ.

Cô nhất thời lại cảm thấy, mình dường như đã chiếm được tiện nghi lớn rồi.

"Trước kia ở trong bộ đội huấn luyện, trừ cầm súng bắn ra, thứ gì cũng học qua, cho nên, đừng có dùng ánh mắt tò mò của em nhìn anh."

Tô Thiển cuối cùng hiểu được, YY lại quảng đi ra một câu: "Anh trước kia sẽ không phải là ở ban cấp dưỡng đã làm rồi."

An Thần khuôn mặt đầy vạch đen, sờ nhẹ vào môi cô: "Miệng còn lợi hại như vậy, ăn xong rồi tiếp tục phục vụ anh đi."

Tay cầm đĩa của Tô Thiển hưng hăng run lên, không dám tin nhìn ngón tay của anh ở trong miệng mình ra ra vào vào, nâng lên chân trái liền hướng anh mà đạp.

An Thần bị đau, lộ vẻ tức giận rút tay trở về, nhẹ răng trợn mắt: "Anh là ông xã mà em thích nhất đấy."

Tô Thiển nhũ mày, mím môi không nói lời nào, đem chén trong tay anh lấy tới, hương canh cá trích đậu hũ kích thích cô muốn ăn: "Thơm quá."

An Thần, người này đi làm đầu bếp đi.

"Dĩ nhiên, cũng không nhìn xem là người nào làm, ăn nhanh lên một chút, bụng đói đã lâu dạ dày sẽ không chịu nổi."

An Thần không ngừng gấp thịt vào chén của cô, Tô Thiển ăn cơm, người đàn ông này, hiện tại mới nhớ tới anh rất quan tâm cô.

"An Thần, một lúc nào đó anh không còn lăn lộn trong hắc đạo nữa, phải đi mở nhà hàng làm đầu bếp đi, nhất định là có rất nhiều người hâm mộ mà đến ăn, có thể kiếm tiền."

Trong đầu Tô Thiển liền hiện dáng vẻ anh mặc y phục đầu bếp, mang theo mũ đầu bếp, tay cầm một cái muỗng lớn, bật cười.

Cặp mắt nguy hiểm của An Thần híp lại, tức giận, anh nửa đêm tốt bụng làm thức ă cho cô, vậy mà cô lại lấy anh ra làm trò cười.

"Về sau em còn muốn anh làm cho em ăn nữa không hả ?" . Nhìn cô cười không có tim không có phổi, An Thần tức giận.

Tô Thiển sờ sờ cái bụng tròn vo, cười nịnh nọt: "Muốn. . .".

"Vậy thì ngậm miệng, đừng hoang ăn đi. "

Tô Thiển vội vàng ním chặt môi, hướng về phía An Thần cười nịnh nọt.

Giây vò đến hai giờ sáng, Tô Thiển cuối cùng hài lòng mới buông đũa xuống: "No quá. " .

"Ngồi nghỉ ngơi một lúc đi. " . An Thần đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, chọc nhẹ một chút cái trán của cô.

Tô Thiển hài lòng bên ngồi ở trên ghế sa lon, cầm chống vào cánh tay, nhìn An Thần, tâm tình càng ngày càng tốt.

"Em yêu, nghĩ gì thế. " . An Thần lau khô bàn tay đầy nước, ngồi ở bên cạnh Tô Thiển ôm lấy hông của cô.

"Bụng của em thật no, theo em đi dạo một chút có được hay không?" .

☹, lúc trước là sợ đói, bây giờ là no quá mà khó chịu.

An Thần nhìn sắc trời bên ngoài, một mảng đen nhánh, đang là mùa hè, nên rất nóng bức: "Nghỉ một lát rồi đi ngủ sớm một chút đi, em ngày mai không có ý định đi học sao?" .

Tô Thiển rói rầm: "Em buổi tối đều thức, không có biện pháp ngủ tiếp. " .

Đây là thói xấu từ nhỏ đến lớn, cho nên buổi tối lúc anh ngủ, ngàn vạn lần không thể đánh thức, nếu không ngày hôm sau tinh thần tuyệt đối uể oải.

An Thần chợt nghĩ tới, lần trước , cô cũng đã có lần nói như vậy, sau lại một phen giầy vò, mệt muốn chết rồi còn không phải cứ như vậy mà ngủ.

"Vậy chúng ta trở về phòng tiếp tục. " .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Nhiễm Mạn sanh non

"Vậy chúng ta trở về phòng tiếp tục. " .

Không ngủ được, vậy cứ tiếp tục phục vụ anh.

Khuôn mặt Tô Thiển đầy vạch đen, phía dưới còn có chút đau đớn , người đàn ông này tinh lực làm sao lại tốt như vậy.

"Em có thể nói không sao?" .

"Không thể, anh cho em ăn no, nhưng anh còn đói bụng, hiện tại đói lại là em cho anh ăn no. "

Khuôn mặt Tô Thiển đầy vạch đen, cô cũng biết, người đàn ông này vĩnh viễn cũng không thể để cho mình bị thua thiệt tí nào.

Trái với lần trước bị An Thần bỏ mặc, giờ đây Tô Thiển chịu thiệt, hiện tại cô rất sợ anh bỏ mặc cô, không quan tâm cô, giống như sủng phi cao cao tại thượng lại đột nhiên thất sủng, cảm giác ấy làm khiến cho cô không thể chịu đựng được.

Sáng sớm, An Thần mang theo tinh thần phấn chấn đứng ở dưới giường cài nút, mắt, một giây cũng không còn rời khỏi người phụ nữ kiều mỵ nằm trên giường, thậm chí bàn tay thói còn đưa vào chần sờ mó cô một hồi.

Tô Thiển đem chăn quấn chặt hơn chút nữa, mí mắt một giây cũng không mở nổi, cô hiện tại không chỉ có phía dưới đau, miệng lại càng đau hơn.

"Bà xã, tỉnh ngủ thì tới Vân tìm ông xã, em muốn đến trường học cũng được, anh kêu Dạ Thương đưa em đi. " .

Tô điểm gât đầu, lật người, cái mông hướng về phía anh tiếp tục ngủ.

An Thần vừa đi, Tô Thiển liền bị một cú điện thoại làm cho kinh hãi mà bật dậy .

Nhiễm Mạn sanh non! ! !

Vội vàng cuống quýt từ trên giường bò dậy chạy tới bệnh viện, Bản Từ đang ở trên hành lang nóng nẩy bắt an đi đi lại lại.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao không duyên không có lại sanh non?" .

Bản Từ gãi gãi đầu xin lỗi, trên mặt đỏ bừng, thì ra, sau khi Nhiễm Mạn mang thai, bọn họ vẫn cố kìm nén, sáng nay thật sự nhịn không được, một phen vận động liền phát hiện thân dưới cô ra máu.

Vội vàng đưa đến bệnh viện, bé con lại cứ như vậy mà mất.

Anh cũng ảo não muốn chết, cho là sẽ không có chuyện gì.

Tô Thiển im lặng, lo lắng dựa lưng vào góc tường, yên lặng nhìn chăm chăm vào ánh đèn của phòng cấp cứu.

Y Na cùng Vũ Đình chạy lại , mỗi người một câu đem Bản Từ mắng đến tối tăm mặt mũi, Tô Thiển lại thủy chung không nói lời nào, chuyện này bản thân anh cũng không có gì sai, dù sao không một đôi vợ chồng nào lại có thể nhịn một thời gian dài như vậy.

Đại khái là phúc phận quá mỏng, không có phúc khí có một tiểu bảo bảo đáng yêu.

Nửa giờ trôi qua, Nhiễm Mạn mới được đẩy ra, sắc mặt nhìn qua thật không tốt, mắt sưng đỏ, có lẽ là đã khóc rất lâu.

Tô Thiển đi theo vào phòng bệnh, tỉ mỉ giúp cô lau đi nước mắt: "Mạn, ngàn vạn lần đừng khóc, phải thương lấy bản thân." .

Nhìn cô khóc đến không còn hình dáng, Tô Thiển trong lòng cũng thấy thương tâm, là một người mẹ, đứa con còn chưa ra đời đã bị sinh non, thật sự là một đả kích lớn.

"Tiểu Tô Tô." . Nhiễm Mạn âm thanh khàn khàn, ngực bởi vì quá mức thương tâm mà phập phồng: "Lòng mình rất đau." .

"Mình biết , sau này vẫn sẽ có, cho nên cậu phải nhanh bồi dưỡng thân thể tốt một chút, biết không?" .

Tô Thiển đứng lên, đem Bản Từ đẩy tới bên giường: "An ủi cho tốt đi, cũng không nên suy nghĩ nhiều quá, chăm sóc cô ấy tốt lên, ngàn vạn lần không được khóc nữa, có biết hay không." .

Trong lòng cô còn khó chịu hơn rất nhiều, nhìn Nhiễm Mạn khóc đến không còn hình dáng, nhưng lại không biết an ủi cô thế nào.

Bản Từ gạt đầu, nắm tay Nhiễm Mạn thật chặt, không ngừng giúp cô lau nước mắt: "Bà xã, đều là anh không tốt, em đừng khóc, chờ em khỏe lại, chúng ta lại sinh một bé ngoan, ngoan, đừng khóc nữa." .

Nhiễm Mạn vừa khóc vừa gạt đầu: "Có phải hay là do lúc trước em không muốn có, cho nên bây giờ ông trời mới trừng phạt em, em thật rất yêu con, thật, trong lòng em thật khó chịu." .

"Nha đầu ngọc, không phải như thế, đều là do anh động mạnh quá, không phải lỗi của em, ngủ một giấc, nha đầu ngon, ngủ một giấc." .

Tô Thiển quay đầu lại lau nước mắt, xoay người nhấn cho An Thần một tin nhắn.

An Thần cau mày nhìn chăm chăm màn hình điện thoại đang hiển thị ‘Vợ yêu’, tâm tình rất tốt, ngón tay mở tin nhắn, nội dung tin nhắn làm cho sắc mặt của anh lập tức trầm xuống.

"Bà xã, sao vậy?" .

An thần làm chồng, thật rất xứng danh, bà xã vừa gửi nhắn tin nói không vui vẻ, lập tức đích thân gọi điện thoại hỏi thăm.

Tô Thiển dặn lại khó chịu trong lòng không nói ra: "Không có sao, có chút nhớ anh, em muốn tới tìm anh thôi." .

An Thần nghe vậy, có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, người phụ nữ này, từ khi nào thì bắt đầu lại có thể phụ thuộc vào anh.

"Em ở chỗ nào? Ông xã tới đón em" .

Cúp điện thoại, An Thần thật hận không được nhảy dựng lên, không khí chung quanh đều mang hương vị hạnh phúc.

"Bà xã, ông xã nhớ em đến chết." . Vừa mới vào phòng làm việc, tay chân An Thần đã không thật thà hướng Tô Thiển mà sờ mó.

"Đừng làm vậy." .

Tô Thiển đánh bàn tay đang càng ngày càng không an phận của anh, đặt mông ngồi ở xuống sofa bên cạnh, đôi môi nhếch lên, bộ dáng tâm phiền ý loạn.

"Có phải hay không buồn vì chuyện của Nhiễm Mạn? Ngoan, không cần cau mày, sẽ nhanh già đó." . Để tay ngay chân mày của cô, An Thần nhẹ nhàng vuốt ve.

"An Thần, em muốn có con." .

Tô Thiển ngồi thẳng, nghiêm túc nhìn anh.

Rầm !

Là tiếng cảm rơi xuống đất.

Tay của anh, cứng rắn dừng lại ở mi tâm của cô, nửa ngày tinh thần không thể hồi phục , cô vừa nói gì?

"An Thần, anh có nghe không vậy?" .

Tô Thiển nhăn mặt, bàn tay nhỏ bé túm lấy lỗ tai của anh: "Anh có nghe không, em muốn có con, một bé con thật đáng yêu." .

Trong lúc nhất thời, sắc mặt An Thần có chút quái dị, không thể nói là mừng rỡ hay là gì.

"Bà xã, không phải em từng nói, em không muốn có con sao, tại sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt?" .

Cô muốn có con, không phải là anh đang nằm mơ chứ? Còn nữa, hôm nay mặt trời có phải mọc từ phía tây không?

"Không biết nữa, em thấy Nhiễm Mạn buồn rầu , lại đột nhiên cũng muốn có bé cưng, em cũng không biết tại sao, có lẽ là vì tâm tình có vấn đề, hai ngày nữa tâm tình trở lại bình thường có lẽ lại không muốn."

"Đừng đừng đừng, anh muốn em vĩnh viễn đừng trở về bình thường. Bà xã, anh rất hưng phấn, sinh, chúng ta hiện tại liền sinh." .

An Thần quả nhiên là rất cao hứng, ôm lấy Tô Thiển vừa ôm vừa hôn chạy về phía phòng ngủ.

"Không phải, em chỉ muốn nói với anh một chút, cụ thể lúc nào thì bắt đầu thì em còn không có suy nghĩ kỹ càng đâu."

Tô Thiển hưng hăng nín lấy tóc của anh, sợ hãi, có thể sẽ rất mãnh liệt, cô không cần, chết cũng không muốn.

An Thần cười đầy xấu xa, cắn cắn cánh môi của cô nói nhỏ: "Anh phải thừa dịp em còn chưa thay đổi ý kiến mà gieo rắc mầm móng, như vậy mới có thể tạo ra một cô con gái đáng yêu như em."

Bị anh ném lên giường Tô Thiển vội vàng bò dậy, đem ngực che kín , nhìn bộ dạng anh kéo khóa quần giống như là nhìn thấy quỷ, một đường hướng bên ngoài mà chạy.

"Bà xã, mau tới đây, để cho ông xã yêu em, anh hiện tại không thể chờ được nữa rồi." .

Tô Thiển đầu lắc như trống bỏi, nhìn chằm chằm vào thân dưới đã sưng phồng bên trong quần lót, cả người đều run lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Các loại chuyện tình lừa bố mày

Ngày hôm qua ở trên giường lăn một ngày, cô phía trên đau, phía dưới lại càng đau.

"Cái đó, ông xã, đừng mà, em chỗ nào cũng đau, mấy ngày nữa hãy làm có được hay không?" Cô vội vàng cầu xin tha thứ.

"Không được, một lần, chỉ một lần thôi, ông xã đảm bảo với em " . Kéo rèm cửa kín lại, An Thần xoay người một cái, lôi kéo Tô Thiển ngã xuống giường.

"Không, không được, em không cần, ông xã đừng mà."

Tô Thiển không ngừng tránh né, bàn tay bận rộn chặn anh đang một đường hôn xuống phía dưới, có chút nổi cáu, cô cảm thấy, một ngày nào đó cô sẽ bị anh hành hạ đến chết mất.

"Tại sao không, anh muốn, vốn là ông xã một lòng muốn làm việc , tại em, ở trên người anh đốt lửa, làm cho anh bốc hỏa, ngoan, chỉ một lần thôi." .

Bụng dưới hoàn toàn bị lấp đầy, nóng rực, Tô Thiển muốn gào thét, cô thề, về sau không bao giờ cùng anh nói ngọt như vậy nữa.

Nhưng vào thời điểm An Thần hưng phấn nhất, cũng chính là thời điểm đen tối nhất của An Thần.

Một phen giầy xéo, Tô Thiển trực tiếp xui lơ ở trên giường không đứng lên được.

"Bà xã, ông xã phải đi ra ngoài làm việc rồi, kiếm nhiều tiền để bà xã có cuộc sống tốt, có được hay không."

Mặc quần áo xong, An Thần đem gương mặt đẹp trai tới gần cô, chờ đợi một người phụ nữ đáng yêu đáp lại.

Tô Thiển phần hận trừng mắt liếc anh một cái, hận không thể tát anh một cái, cuối cùng vẫn còn khề cần răng, quay người lại không để ý tới anh.

Ở nhà nghỉ ngơi tốt, Tô Thiển rốt cuộc trở lại trường học, âm thầm thở phào một hơi, quan trọng nhất có thể là tránh được tên đàn ông đêm ngày giày xéo.

Như cô dự đoán, đến trường học ngày thứ nhất, cơ bản là mọi việc thật không tốt.

Sau khi biết cô là người phụ nữ của An Thần, những bạn học nam vây quanh cô đã không còn một bóng người, đổi lại chỉ toàn bạn học nữ.

"Tô Thiển, nghe nói bạn bị bắt cóc, không có việc gì chứ? ? ?".

"Tô Thiển, vết thương trên cô bạn là do đâu vậy? ? ?".

"Tô Thiển, buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm".

"Tô Thiển,".

Một đồng các cô gái, giống như ruồi lú nhú, Tô Thiển có cảm giác muốn bỏ chạy.

Cô không có phúc khí hưởng thụ đãi ngộ này.

Những bạn học nữ này, trước kia đều ở sau lưng cô cùng Nhiễm Mạn chỉ chó, cái gì mà lấy người giàu rồi, làm vợ hai người ta rồi, còn cần gì nữa.

Nhìn hôm nay tình thế biến hóa, nhanh hơn một cái chớp mắt, thật đúng là không thích ứng kịp.

Ngũ quan vẫn mỉm cười, nhưng bộ mặt đã sớm cứng ngắt, cô thật muốn học bộ dáng của Nhiễm Mạn, không chịu được liền đứng lên hét lớn một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Đáng tiếc, cô vẫn không có được sự dũng cảm ấy, hoặc là, sẽ không làm được việc ấy.

Trên bàn ăn, Tô Thiển nhìn chăm chăm vào bàn đang bày thức ăn, cầm nửa ngày cũng không khép lại.

Cô không biết phòng ăn của trường học có phải hay không làm thịt một con trâu, làm cho cô cả một bàn đầy đồ ăn, toàn thức ăn mặn, mới nhìn thôi đã có cảm giác muốn ói.

"Thiếu phu nhân, đây là ở trên cô ý phân phó, trước đây không biết thân phận của cô, thật sự là quá sơ suất rồi".

Chủ nhiệm khúm núm đứng ở bên cạnh cô, gương mặt hiền lành.

Tô Thiển vừa ghét vừa buồn cười, cô gái này bình thường nhìn thấy cô liền vẻ mặt khinh thường cùng khinh bỉ, giống như cô thiếu cô ta tám trăm vạn, hiện tại ngược lại ngoan hiền.

"Chủ nhiệm, tôi không thích cô làm như vậy, về sau cũng đừng làm nữa."

"Thiếu phu nhân. . .".

"Đừng, ở trường học, tôi chỉ là một học sinh bình thường, cô đừng như vậy, thật, tôi sẽ không được tự nhiên, một bàn món ăn này, phân cho các bạn học đi, tôi vô cùng cảm kích.".

Tô Thiển nhức đầu dùng tay đỡ lấy trán, bình tĩnh đi tới lấy thức ăn. Giáo sư chủ nhiệm thái độ có vẻ có chút rối rắm, rút lui cũng không được, không rút lui cũng không được.

Cơ hồ là trong khoảnh khắc đó, cả phòng ăn đều quay ra nhìn, mọi người dùng một ánh mắt quái dị quan sát cô.

Tô Thiển muốn phát điên, nhanh chóng ăn vài miếng cơm đã buông đũa xuống.

Cô hiện tại hình như đã thành động vật cực phẩm rồi, bị mọi người quan sát. Thật có cảm giác muốn bỏ chạy mà, so với lúc bị An Thần lấn qua lộn lại

còn mảnh liệt hơn.

"Bà xã, hôm nay ở trong trường học có ngoan hay không?" .

Buổi tối, hai người ôm nhau kể tai nói nhỏ.

Vừa nhắc tới việc này, Tô Thiển chân mày liền hung hăng vặn lại với nhau, đưa ra ngón trỏ thon dài đâm rồi lại đâm trán của anh: "Về sau không ăn cơm ở phòng ăn nữa."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Cô muốn ăn vạ, không có cửa đâu

An Thần nhếch mày thật cao, cho là phòng ăn thức ăn quá kém, người phụ nữ này, ban đầu chẳng phải muốn ăn cơm ở phòng ăn sao.

"Anh đưa hai đầu bếp cao cấp cho em, em muốn ăn cái gì liền nói cho bọn họ biết, có được hay không?" .

Ôm eo của cô, An Thần ôn hòa nói.

Tô Thiển liền vội vàng lắc đầu: "em ở bên ngoài ăn là tốt rồi, giống như trong vườn thú thôi mà, không muốn chịu nhiều sự chú ý." .

Suy nghĩ một chút thì thấy hôm nay thật rất phô trương, Tô Thiển liền nhức đầu, nếu là lại có thêm hai đại đầu bếp , cô cũng không cần sống nữa.

Đã sớm chuẩn bị tâm lý, một khi thân phận của cô đã công khai, thì giống như trường học sẽ vỡ ra, nhưng vẫn là không nghĩ uy lực lại lớn như vậy.

"Vậy thì đi ăn với anh, anh mỗi ngày tới trường học đón em, dù sao anh không thấy em cũng sẽ ăn không ngon.

An Thần cười xấu xa, áp sát vành tai của cô.

Tô Thiển vừa tránh né anh không ngừng phun khí nóng vừa tìm tư thế ngủ thoải mái nhất.

"Không được, em ở bên ngoài tùy tiện ăn một chút là được, ban đầu bảo anh không cần công khai thì không cần công khai, anh lại không nghe, chán ghét anh. . .".

Cô muốn An chỉ là một người đàn ông bình thường không có gì đặc biệt, hai người tương thân tương ái, sống bình thường qua ngày, không có nhiều sự chú ý, không có nhiều áp lực.

"Ghét đi, dù sao em chán ghét anh cũng không phải là ngày một ngày hai, em là người phụ nữ của anh, anh chính là muốn cho toàn thế giới biết, cô gái nhỏ, có trông thấy không, trên người của em cũng đã bị tanh in dấu quyền sở hữu, về sau nếu em muốn ăn vạ, không có cửa đâu." .

Anh bá đạo hướng cô tuyên bố quyền sở hữu, cả mắt đều là nụ cười hạnh phúc, thuận thế đem cô giam cầm vào trong ngực, ôm chặt hơn.

"Chờ Nhiễm Mạn thân thể khá hơn chút, em liền có người đi cùng rồi, thật tốt." .

Cô đếm từng ngón tay, không quá mấy ngày là Nhiễm Mạn có thể trở lại trường rồi, áp lực của cô cũng có thể giảm xuống không ít.

"Nếu bà xã đã muốn vậy, anh cũng chỉ có thể ngày ngày ở cùng với em." .

Tô Thiển cười: "không phải anh rất sung sướng sao." .

Tô Thiển không có ở trường học dùng cơm, theo cách nói của cô, cô cũng nhẹ nhõm đi, người khác cũng nhẹ nhõm đi.

Người chung quanh cả ngày duy trì bộ dáng nịnh nọt, nhìn cô như thể phần tử không thể đắc tội, ngay cả Ban giám hiệu và các thầy cô giáo cũng vậy.

Cái này gọi là tự gây nghiệt, không thể sống

Chiều hôm đó tan lớp sớm, Tô Thiển tùy tiện đi dạo siêu thị cùng của hàng quần áo, lại không ngờ gặp được Nguyệt Nguyệt.

Hai người ngồi ở quán cà phê..

Nguyệt Nguyệt lưu lại cho Tô Thiển ấn tượng cũng không tệ lắm, xinh đẹp, hào phóng, lại không điệu bộ, cô thích cô gái như thế.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt thế nào lại một mình đi dạo siêu thị?" . Tô Thiển uống một hớp cà phê, mặt mày tươi cười quan sát Nguyệt Nguyệt.

"Tôi buồn chán nên ra ngoài đi dạo một chút." .

"Tôi còn tưởng rằng, cô sẽ giống nữ hài tử ra ngoài dạo phố, đằng sau có vệ sĩ nhất mực đi theo"

Nguyệt Nguyệt nhìn Tô Thiển một cách quái dị, bình tĩnh khắc ra một câu: "TV đã thấy nhiều không tốt." .

Tô Thiển cười yếu ớt, Nguyệt Nguyệt cũng cười.

"Cùng tôi đến nhà Ngải Tuyết đi, cô ấy gần đây rất buồn, đến nói chuyện với cô ấy." .

Vừa nhắc tới Ngải Tuyết, Tô Thiển liền nghĩ đến hai chữ hạnh phúc, cô bé kia, vĩnh viễn đều là được nâng trong lòng bàn tay .

Cô gần đây cảm nhận được loại hạnh phúc đó, ngọt đến tận trong tim.

"An thiếu gia sẽ không phải không cho phép qua chứ?" . Thấy cô nửa ngày cũng không có nói chuyện, Nguyệt Nguyệt trêu ghẹo giễu cợt.

Tô Thiển hồi hồn, khóe miệng nâng lên nụ cười: "Anh ấy dám" .

Một câu ‘ anh ấydám ’, Nguyệt Nguyệt trong nháy mắt liền hiểu rõ, tiểu tử này đã rơi vào lưới tình của An Thần rồi.

Đáng thương cho Vạn Dạ, sợ là đã không còn thời gian xoay sở rồi.

Cô ngược lại sẽ có nhiều cơ hội hơn, nếu là Tô Thiển yêu An Thần, cô ngược lại một chút cũng không lo lắng, cô ấy sẽ coi trọng Vạn Dạ.

"Cô đã nghe chuyện của Ôn Na chưa?" .

Tô Thiển ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn cô một cái, về Ôn Na, cô cũng không biết nhiều.

Nghiêm túc lắc đầu một cái: "Cũng không hiểu rõ lắm, nghe nói cô ấy làm khó Vạn Dạ." .

"Đúng vậy , thật không biết tự lượng sức mình, cuối cùng lại rơi xuống một kết quả như vậy, thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống" .

Nguyệt Nguyệt châm chọc nâng lên khóe môi, người phụ nữ ngu xuẩn, luôn làm chuyện ngu xuẩn.

Tô Thiển nhịp tim dừng lại nửa nhịp: "Nói gì vậy? ? ?" .

"Cô đại khái còn không biết đi, Ôn Na cùng Doãn Phi Phi là cùng một dạng người, cũng bị ném vào nhà chứa ở thành phố S, đời này, cuộc sống này chỉ sợ là không thể nhìn thấy mặt trời rồi." .

Cô thật thấp thỏm, có vài người chính là hình dạng như thế, biết rất rõ ràng đó là một tổ ong, nhưng họ liền càng muốn đi vào đâm một cái, cuối cùng bị thương đầy người thì không nói, ngay cả tính mệnh cũng không thể giữ.

Thìa cà phê của Tô Thiển rơi xuống đất choang một tiếng, hồi lâu mới không dám tin mà hỏi lại: "cô nói, Doãn Phi Phi bị ném vào nhà chứa? Nhà chứa có phải là . . ? ? ?" .

Cô giống như là ý thức được cái gì, kinh ngạc che miệng.

"Đúng, chính là nơi đó, chẳng lẽ cô không biết sao?" .

Nguyệt Nguyệt ngược lại thấy tò mò, chuyện của Doãn Phi Phi, làm cho toàn thành phố S sợ hãi mấy ngày, là người bị hại, cô lại không biết chút nào.

Nhất thời im lặng, tin tức này An Thần đã giấu cô.Tô Thiển tay nắm tách cà phê chặt lại, trong lòng không biết có tư vị gì .

Tuy nói cô không thích Doãn Phi Phi, tuy nói cô ta đã làm rất nhiều chuyện tổn thương cô, nhưng là, loại này trừng phạt có phải hay không quá mức tàn nhẫn?

"Thế giới này chính là như vậy, một thù trả một thù." .

Nhận thấy được sự khác lạ của cô, Nguyệt Nguyệt lập tức bổ sung một câu như vậy, Tô Thiển quá thiện lương, có một số việc, là cô không tiếp nhận nổi .

Như cô suy nghĩ, Tô Thiển cả người đã chán ốm rồi, chân mày nhăn lại, ra khỏi quán cà phê bị Nguyệt Nguyệt lôi kéo đi dạo vòng cũng không yên lòng.

"Đây là đi chỗ nào vậy?" . Chờ Tô Thiển hồi hồn lại, cô cùng Nguyệt Nguyệt đã ở trong xe rồi.

Nguyệt Nguyệt lái xe, quay đầu về phía cô cười một tiếng: "Không phải nói là cùng tôi tới thăm Ngải Tuyết sao, lần gặp cô, sau đó cô ấy vẫn thường

nhắc tới cô." .

Tô Thiển ngây ngốc, lấy điện thoại di động ra nhấn tin cho An Thần.

Cùng Ngải Tuyết, Nguyệt Nguyệt, Lương Đình cùng nhau nói chuyện, chơi rất vui vẻ, không ngờ là ở nơi này gặp được Vạn Dạ, đây cũng chính là nguyên nhân khiến An Thần khi nhận được tin nhắn lập tức mặt mũi tối sầm lại.

Anh cũng là gần đây mới biết, Vạn Dạ chính là thủ hạ của đại ca.

Vẫn luôn đang làm tổng quản Long Hồ bang.

Lập tức cầm văn kiện trên tay cho Dạ Thương lái xe đuổi theo bã xã.

"Vạn Dạ sao anh cũng ở đây?" . Hiển nhiên, Tô Thiển ở chỗ này gặp phải Vạn Dạ, có vẻ cực kỳ kinh ngạc .

Vạn Dạ cũng không có nghĩ đến lại ở chỗ này nhìn thấy Tô Thiển, trong lúc nhất thời, có chút biểu lộ phức tạp, lần trước biết cô bị Doãn Phi Phi bắt cóc, bị thương mất nửa mạng, anh thiếu chút nữa trực tiếp giết người.

Vết thương trên người cô đều tốt rồi sao? Còn đau không?

Là lão Đại giữ chặt anh lại, mới hết sức kiềm chế ý nghĩ muốn giết người.

Trên cổ của cô, còn có một vết thương nhỏ nhân nhọt, có thể nghĩ, một roi đi xuống sức lực rất lớn.

Thật là nhớ, muốn chạy tới ôm lấy cô.

"Anh Vạn Dạ, lo lắng cái gì vậy, còn không qua đây ngồi." .

Ngải Tuyết nháy mắt , cười đùa.

Vạn Dạ hé miệng cười yếu ớt, ngồi ở đối diện, nhìn về phía Tô Thiển trong mắt không che giấu được thâm tình.

Tô Thiển muốn nói chuyện, nhưng không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy khi anh tiến vào trong nháy mắt đó, không khí liền thay đổi, bị đè nén.

"Anh Vạn Dạ, nghe nói anh đã chính thức tiếp nhận quản lý sản nghiệp rồi, chúc mừng nha." .

Vạn Dạ lễ phép gật đầu, ánh mắt lại vẫn luôn ở trên người Tô Thiển, cũng không biết trên người cô thương thế đã tốt hoàn toàn chưa.

Nguyệt Nguyệt ánh mắt có chút phức tạp, ở trong lòng thở dài, ánh mắt của cô vẫn nhìn anh, thế nhưng anh lại đem ánh mắt hết sức chăm chú đặt trên người phụ nữ không thương anh một chút nào.

Đây chính là chuyện tình bất đắc dĩ nhất trên đời.

Tô Thiển nghe vậy cảm thấy kỳ quái: "Vạn Dạ, anh là người của Mộ Dung thiếu gia sao?" .

Nếu như là vậy, Lâm gia bị Mộ Dung thiếu gia mạnh mẽ áp chế, không trách được An Thần sẽ như cũ lâu như vậy.

Vạn Dạ gật đầu: "Vết thương trên người đều tốt rồi sao? Còn đau không? ? ?" .

Tô Thiển lắc đầu, Vạn Dạ còn ôn hòa như vậy, thân cận như vậy, lỗ mũi ê ẩm, rất muốn khóc.

Đáng tiếc, cô đã yêu An Thần, không đáp lại được.

Ngải Tuyết một đôi mắt như linh tinh không ngừng ở giữa hai người qua lại quét nhìn, trực giác của người phụ nữ nói cho cô biết, có chuyện! ! !

"Tiểu Thiển Thiển, hai người biết nhau sao? ? ?" .

Nuốt trọn một quả vải, Ngải Tuyết đem Nguyệt Nguyệt hướng bên cạnh khẽ gạt, mình ngồi vào bên cạnh của cô.

Tô Thiển xin lỗi vuốt vuốt mái tóc: "Khi còn bé là hàng xóm, bạn tốt, sau này anh ấy ra nước ngoài." .

"Hoá ra là như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 198: Hai oan gia đụng đầu

Ngài Tuyết liếc nhìn Nguyệt Nguyệt, khóe miệng giật giật, cô cùng ông xã cô vô cùng hạnh phúc, cũng không có nhiều tình cảm rối rắm như vậy.

"Bà xã, anh đã về rồi. O, An thiếu gia cũng tới?" .

Ngài Tuyết đứng dậy, sôi nổi hướng Kiệt chạy tới, Kiệt trong lòng hung hăng giật mình: "Đứng ở chỗ này, không cho nhảy." .

Tô Thiển nhìn chăm chăm An Thần mang theo khí thế cường đại đứng gần cô, có chút chột dạ nhìn Vạn Dạ đang ngồi ở đối diện.

"Bà xã, thật không nghe lời, tan học cũng chịu về nhà." .

Đến gần cô, không nhìn những người khác, trực tiếp ôm tâm can bảo bối của mình, cung chiêu véo cái mũi nhỏ tinh xảo của cô.

Tô Thiển cười mỉa, không chút khách khí đánh vào móng vuốt đang đặt ở trên eo cô móng: "Nhiều người như vậy, cũng không sợ bị người ta cười sao." .

Vạn Dạ yên lặng nhìn giữa hai người, ánh mắt âm trầm, thái độ của Tiểu Thiển đối với anh đã thay đổi

Ngài Tuyết bị Mộ Dung Kiệt ôm vào phòng ngủ, lầu dưới không khí càng thêm đè nén.

Chỉ có An Thần, tập trung tinh thần đặt ở trên người vợ mình, một chút cũng không đem Vạn Dạ đang ở đối diện để vào mắt.

Kiệt dụ dỗ vợ yêu ngủ, xuống lầu thấy hai tên tiểu tử đối đầu, khóe mắt không nhịn được giật giật.

"Tôi bảo đầu bếp làm một bàn thức ăn ngon, khó có dịp được cùng nhau tụ tập, liền cùng nhau ngồi xuống hàn huyên một chút." .

An Thần vuốt vuốt mi tâm, lại nói, anh thật là muốn lập tức khiêng bảo bối của mình về nhà.

Trên bàn ăn, mấy người Tô Thiển vui đầu ăn cơm, vừa nhìn vừa ăn còn nói chuyện buồn bán Đại lão gia.

Bỏ chuyện tình cảm qua một bên, thủ đoạn trên thương trường, An Thần trái lại rất thương thức Vạn Dạ.

Về phần Long Hồ bang có một chút sản nghiệp, anh có nghe thấy, chỉ là không biết là ai đứng sau lưng, kể từ đây, anh đối với Vạn Dạ ngược lại nhiều thêm mấy phần thương thức.

Cơm nước xong, Tô Thiển cùng Nguyệt Nguyệt ngồi ở trên ghế sa lon, nhằm chán nói nhăng nói cuội, nhìn lại một chút mấy vị kia, tinh thần phấn chấn.

Lúc này, từ lầu hai qua khe cửa lộ ra một cái đầu nhỏ, thận trọng cùng các cô ra dẫu, sợ bị một người đàn ông bá đạo nào đó nhìn thấy.

Tô Thiển cùng Nguyệt Nguyệt hai mặt nhìn nhau, nhìn nhau cười một tiếng, đi theo lên lầu.

Cô đang suy nghĩ, về sau mình có thể hay không cùng một dáng vẻ giống như Ngài Tuyết, sợ chồng sợ thành cái bộ dạng này, cô linh cảm dường như, dường như sẽ phát triển thành khuynh hướng này.

Nhiễm Mạn thường nói với cô, tính tình cô quá lãnh đạm, vào lúc gặp An Thần là loại tâm tình không nặn không nhặt.

Chỉ sợ cũng chỉ có anh, mới có thể tùy tiện kích thích tâm tình quá mức bình thản của cô.

"Thật lâu không náo nhiệt như vậy, tối nay chúng ta ba người chen chúc trên một chiếc giường lớn có được hay không? ? ?" , Ngài Tuyết trong lòng mong đợi, thật ra thì trong lòng còn đếm bằng cửu chương, Mộ Dung Kiệt là cái loại bại hoại, từ khi mang thai cũng không đụng cô, mỗi ngày còn phải mình thoải mái, làm cho cô dục vọng không được thỏa mãn, cô không làm, không hầu hạ.

Tô Thiển gãi gãi sợi tóc trên trán, khẽ nhếch cằm: "Tôi không hi vọng khi đang ngủ say bị người ta ném ra ngoài." .

"Tôi cũng vậy không muốn." Nguyệt Nguyệt bày tỏ, chuyện này, cô cùng Tô Thiển đứng trên cùng một trận chiến tuyến.

"Sẽ không, tôi sẽ khóa trái, nếu anh ấy dám ném, tôi liền không không sinh con cho anh ấy." .

Ngài Tuyết giống như một đứa trẻ được chiều quá sinh hư, ngôn ngữ có chút bá đạo.

Tô Thiển không khỏi buồn cười: "Tôi xem cô không có can đảm đó, cẩn thận sau khi chúng ta đi, anh ấy sẽ đánh mông cô! ! !" .

Mộ Dung Kiệt, cùng An Thần là mẫu người đàn ông bá đạo, cô hiện tại cũng có thể tưởng tượng, cái gì đang chờ đợi Ngài Tuyết.

Rất rõ ràng, Ngài Tuyết trong nháy mắt liền do dự, tiếp theo cắn chặt hàm răng, làm như là đang đưa ra một quyết định rất lớn: "Các người đồng ý, hay là

không? ? ? Nếu là dám nói không, tôi liền cũng không để ý tới các người nữa." .

Tô Thiển cùng Nguyệt Nguyệt nâng trán, họ ngược lại không nói gì, chỉ là, giữa ngày hè , ba người chen một giường lớn có thể hay không quá nóng. . . .

Cuối cùng, Ngải Tuyết vừa đắp vừa xoa , Tô Thiển cùng Nguyệt Nguyệt mới miễn cưỡng đồng ý, ba người nhét chung một chỗ, Ngải Tuyết ngủ ở giữa, hưng phấn giống như cắt tiết gà.

"Tiểu Tuyết, mang thai cảm giác như thế nào? ? ?". Tô Thiển cau mày, nghe nói mang thai người sẽ rất khó chịu, ăn không ngon, ngủ cũng không yên.

Ngải Tuyết đỏ đôi môi, dường như rất nghiêm túc suy nghĩ.

"Cảm giác cũng không tệ lắm, chính là cảm giác không dễ chịu, bị các loại quản chế, cũng không được tự do." . Ngải Tuyết giống như là nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn bụng Tô Thiển: "Cô có phải hay không cũng muốn có em bé? ? ?".

Tô điểm gật đầu: "Có chút muốn." ! !

"Thôi đi, cô còn nhỏ như vậy, chơi thêm hai năm nữa rồi nói, dù sao An thiếu gia yêu cô như vậy, lại không vội phải dùng đứa bé để trói buộc, tôi nói với cô, người phụ nữ lúc còn trẻ không chơi cho thỏa thích, về sau cô sẽ phải hối hận, chuyện buồn phiền rất nhiều."

Tô Thiển trầm mặc, nội tâm rối rắm, cô cũng không muốn sớm như vậy có em bé, nhưng khi nhìn thấy An Thần, liền luôn nghĩ muốn sinh cho anh một đứa bé mới cảm thấy yên tâm.

Xem ra , An Thần thích có con, cô muốn làm bây giờ, chính là thỏa mãn tâm nguyện của An Thần.

Giống như anh yêu chính mình vậy, toàn tâm đều muốn bỏ ra.

"Đừng nghe vậy mà choáng nha, bảo bối rất đáng yêu, cô cùng An Thần cố gắng lên, sinh con gái, chúng ta cùng kết thành thân gia. Thật tốt." .

Ngải Tuyết bắt đầu ước mơ, cô cùng An Thần dung mạo rất chói mắt, sinh nữ nhi tuyệt đối giống như tiên trên trời.

Tô Thiển bị Ngải Tuyết trêu chọc cười to, cô thật không nghĩ xa như thế.

Mấy người An Thần nói xong, đêm đã khuya, trước cửa phòng, còn có thể nghe tiếng cười của mấy người phụ nữ.

An Thần cùng Kiệt cùng nhau cau mày, hơn nửa đêm, còn kích động như vậy.

"Đi ngủ sớm một chút, nếu không an phận, gia pháp phục vụ." .

Từ ngoài cửa truyền tới giọng nam trầm thấp, mang theo tia nguy hiểm cảnh cáo, thành công khiến mấy người ngậm miệng lại.

Ngải Tuyết le lưỡi, bày tỏ rất bất đắc dĩ.

Ngược lại rất là không ngờ, hai người đàn ông bá đạo không có cường thế đem mấy người tách ra, đều tự tìm phòng khách để ngủ.

Ngày hôm sau, mấy người ngủ thẳng tới buổi trưa mới bò dậy, ra khỏi phòng đã nhìn thấy hai người đàn ông mắt sắc quắc ngoài cửa.

Ngải Tuyết bị Mộ Dung Kiệt kéo tới hung hăng dạy dỗ lại, buổi sáng có gọi thế nào cũng không mở cửa, phụ nữ mang thai, làm sao mà có thể không ăn điểm tâm.

Tô Thiển cũng không tốt hơn tí nào, trỏ vào hai con mắt gấu mèo cực lớn, trực tiếp bị đánh PP.

Chỉ có Nguyệt Nguyệt, không lo lắng ở một bên thật vui xem náo nhiệt.

Ăn cơm trưa xong, Tô Thiển liền bị An Thần kéo về Liễu gia, không cho cô có cơ hội nán lại một giây với Vạn Dạ.

"Người phụ nữ ngốc, về sau muốn đi đâu, trước hết phải có sự đồng ý của anh." .

An Thần cười áo khoác xuống, nhắm ngay đầu của cô mà đánh.

Tô Thiển bộ mặt đen thui, vuốt chỗ bị đánh đau, ủy khuất nói: "Anh càng ngày càng bá đạo, quản càng ngày càng rộng" .

An Thần hừ lạnh, đưa tay bắt cầm cô tới gần, bắt lấy cái lưỡi đang không ngừng né tránh cố gắng mút thỏa thích, sau đó hung hăng cắn một cái.

"Vậy là em muốn anh quan tâm? Hay là muốn anh không quan tâm em?" .

Đẩy cô đến trên giường, mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm cái miệng kiều diễm ướt át, không nhìn được mà gặm gặm.

Tô Thiên không chịu được đẩy ra anh, nỗ lực thật lâu, rốt cuộc tính toán buông tha: "Chẳng lẽ em có thể nói không? Vậy em không cần anh lo" .

"Dám, em lại muốn ăn đòn rồi, mau tới đây chịu phạt." .

Tô Thiên: .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199

Edit:

"Tiểu Tô tô, mình ở chỗ này có hai vé xem phim, chính là bộ phim lần trước mình nói, mình chính là tốn không ít công sức mới lấy được hai tờ." .

Nhiệm Mạn biết Tô Thiên không thích xem chiếu bóng, vây quanh cô nịnh nọt.

Tô Thiên mở to hai mắt, nhìn lên trần nhà: "Cậu thật là nhảm chán, Bản Tử cũng ra ngoài mấy ngày rồi, một chút tin tức cũng không có, cậu không lo lắng sao." .

Nhiệm Mạn cắt xong vé, quái dị quan sát cô một cái, lúc này mới âm dương quái khí: " Cậu chính là lo lắng cho An Thần nhà cậu thôi." .

Hai ngày trước, An Thần nhận được một cú điện thoại liền mang theo Bản Tử, Thánh Khiết, An Dịch đi ra ngoài, chỉ nói là một đơn hàng ở Châu Phi bị cướp.

Mặc dù Y Na không ngừng cùng cô nói không có gì, không có gì, nhưng cô trong lòng rõ ràng, có thể làm cho An Thần tự ra tay , chuyện cũng không nhỏ.

Gọi điện thoại cho anh anh, vẫn trong trạng thái tắt máy, càng làm cho cô lòng như lửa đốt.

Nếu An Thần là buôn bán bình thường, Tô Thiên cũng sẽ không lo lắng như vậy, anh lăn lộn đầy nguy hiểm như vậy, coi như anh đủ cường đại, cũng tùy thời đều có thể bỏ mạng.

Càng nghĩ, lòng của cô lại càng bất an, càng nghĩ, cô lại càng ngồi không yên.

"Chẳng lẽ cậu cũng không lo lắng sao? Thật không tìm không phải mà".

Nhìn hồi lâu, cô cũng không nhìn thấy nha đầu này có chỗ nào là đang lo lắng.

Nhiệm Mạn khẽ đề ra chân mày: "Phải ha, đi ra ngoài đã lâu như vậy, cũng không biết gọi điện thoại về." .

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người bụng đầy tâm tư tay chống cằm, im lặng nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ một mảnh xanh thẫm.

An Thần ở bên kia, cũng quả thật gặp phải một chút tình huống không lường trước được, đối phương là người hùng bá ở Châu Phi Tây Tác, đều nói, người này cũng không theo lẽ thường mà làm việc, thường cướp hàng hóa của anh đi ngang qua địa bàn này.

Bất kể đối phương là người nào, anh cũng dám động, hơn nữa người này trong đầu toàn bộ đều là tà môn ma đạo, chưa từng giao thiệp với người của anh, mười phần, có chín lần muốn ăn thua thiệt.

Tây Tác có chủ ý muốn đánh An Thần, không phải là ngày một ngày hai, đều nói anh không dám đánh trả.

Nghe nói có một đồng hàng mấy ngày nữa sẽ qua địa bàn của anh, liền sớm lập kế hoạch thật tốt.

An Thần bay đến Châu Phi, cũng là trong dự liệu của anh, sáng sớm khi đang nghiên cứu địa hình thì gặp chuyện. Anh vừa tới, liền bị nhóm người vây bắt, không cần hỏi anh cũng rõ ràng, đó là người của Tây Tác.

Anh còn chưa có hành động, liền dám trắng trợn tìm anh gây phiền toái, quả thực là chán sống.

Đối mặt với mấy trăm hộ vệ trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, An Thần mang theo có chừng mười mấy người, bị vây trong đám người đó, An Thần bị chọc giận, vô cùng tức giận, như Diêm Vương đặc biệt có thể lấy mạng bất cứ ai , những người này, sao có thể là đối thủ của bọn anh, vừa ra tay, liền có một người ngã xuống, ra tay, chấm dứt chính là một đôi.

An Thần khi đã dính máu, cả người càng thêm khát máu, những người còn lại, sống lưng đều đổ mồ hôi lạnh, đến tận gót chân.

Những người này, là ma quỷ, là ma quỷ đáng sợ nhất. Nhất là người đàn ông đứng đầu, toàn thân của anh ta, đều phát ra loại khí thể cường thế độc nhất.

"Giết hết cho tôi, không chừa một mống!" . Giọng điệu của anh nhàn nhạt, lại lộ khí phách và ma lực không thể kháng cự.

Phân phó Bàn Tử mang theo 50 người cùng anh đi cướp hàng, phi cơ mới vừa vào khu vực kia, cũng đã rõ ràng cảm nhận được có mấy điện tử quấy nhiễu phi cơ.

Bàn tử không nhìn được thấp giọng mắng, Tây Tác tên khôn kiếp này, xem ra là đã sớm có chuẩn bị.

An Thần trông mặt nguy hiểm híp lại, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh khát máu.

Tây Tác người này, quả thật là không muốn sống.

"Lão Đại, không tốt, phi cơ mất khống chế, có thể nguy hiểm." . An Dịch đi tới.

An Thần cả người phát ra ý lạnh, ra lệnh phòng lái quay ngược trở lại.

Sóng nhiễu quá mạnh, những người này đều là thủ hạ đắc lực của anh, không thể mạo hiểm như vậy.

Lão Đại, phi cơ không giữ được, nhảy đi.

Trong một khu nhà, vệ tinh định vị đặt trước mặt, một chấm đỏ nhỏ đang từ từ hướng tới gần địa điểm mà hắn dự liệu, Tây Tác khóe miệng nâng lên nụ cười tà mị.

Nhân nhả bắt chéo chân, nhận lấy chén trà thủ hạ mang đến từ từ nhâm nhi thưởng thức.

Hắn lần này, nhất định phải giết chết người đó, ở trên thế giới này, không được phép có nhiều bá chủ như vậy.

Lần này là An Thần, lần sau, chính là Mộ Dung Kiệt.

Trên đời này, có rất nhiều người tự cao tự đại, hắn vẫn luôn cảm thấy, người khác không bằng hắn, chỉ cần hắn muốn cho ai chết, người đó nhất định phải chết.

"Rốt cuộc có được hay không? Không được liền nhảy dù, đừng chậm trễ thời gian." .

Thân phi cơ lay động , An Thần mắt lạnh quét qua mỗi người, thật thấp rống, nội tâm thoáng qua khuôn mặt quật cường của Tô Thiên.

"Lão Đại, phi cơ không giữ được, nhảy đi." . Bàn Tử nhanh chóng đưa cho anh dù để nhảy.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau nhảy." , nhận lấy cái dù, An Thần thoáng qua trong mắt một tia lăm lăm, Tây Tác, ngươi khá lắm! ! !

Mới nhảy xuống, phi cơ liền thẳng tắp rơi xuống, ngọn lửa đỏ bùng xông thẳng lên, khí nóng mãnh liệt cơ hồ muốn đem thân thể của con người thiêu đốt.

An Thần bọn họ còn không kịp bay xa hơn, liền bị khí cường đại này làm cho rơi thất linh bát lạc, dù để nhảy thoát khỏi trong gang tấc, thẳng tắp từ giữa không trung rơi xuống.

Phía dưới đều là rừng cây cao lớn, rơi xuống, cả thân thể cũng bị nhánh cây, gai nhọn cào rách vết thương chồng chất, nếu không phải ở giữa không trung bị nhánh cây cản mà rơi xuống, té cũng sẽ chết là chắc chắn.

An Thần ở trên mặt đất lộn mấy vòng, rơi vào một cái hố mới dừng lại được.

Tây Tác nhìn chằm chằm màn hình giám thị vào điểm đỏ thẳng tắp rơi xuống dưới, nổ tung, trước sau không tới năm giây , miệng cũng cười tét.

Ngay cả khi hắn nhảy xuống rồi, cái này không thể nào tránh thoát được lúc phi cơ rơi xuống bị ảnh hưởng, hắn không chết, mới là lạ.

An Thần trên mặt đất bất tỉnh hai giờ, khi tỉnh lại sắc trời đã tối, quanh thân cũng đau đớn hết sức, kiểm tra một chút thương thế của mình, cơ hồ không có một chỗ nào là không bị thương.

Cũng may, cũng không phải là không thể động.

Khắp mọi nơi, trừ cây cối cao lớn rậm rạp, cũng không có gì khác cả, cũng không biết bọn Bàn Tử bị rơi ở nơi nào.

Tìm khắp toàn thân, trừ trên cổ tay còn mấy theo dõi tự động định vị cùng một khẩu súng một cây roi ngựa, bên ngoài, không có gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Sự tấn công của bầy sói

Mở ra máy định vị toàn cầu(GPS), xác định vị trí nhóm người Bán Tử, cũng cách xa nơi này, sợ rằng không thể tìm được trong thời gian ngắn, cũng không biết là có an toàn hay không.

Nghĩ đến Tây Tác, An Thần trong mắt của liên thoáng qua một tia ác độc, trên nhẵn đỉnh hôn của Tiểu Hồng có một chiếc nút bí mật, cũng trong lúc đó, bộ lãnh sự quán ở Châu phi,hàng ngàn cảnh vệ nhanh chóng tập trung toàn bộ

Nhớ lúc trước khi lên máy bay, lão Đại đã nói, chỉ cần chuông báo vang lên thì không cần đợi lệnh mà cứ trực tiếp xông vào hang ổ của Tây Tác.

Ở Châu Phi này, An Thần cũng rất có sức ảnh hưởng, Tây Tác mà có chết thì cũng không ai biết.

Vết thương của nhóm người Bán tử nói chung tương đối nhẹ, vì trước khi An Thần nhảy xuống ,đã để cho mọi người lần lượt xuống trước, thời gian trốn thoát của An Thần rất ít, nên đến khi nhảy xuống là cũng hưởng trọn hết cái không khí lạnh lẽo nhất.

"Nhanh lên một chút xác định vị trí lão Đại, chung quanh sợ rằng còn có những mai phục khác." . Thánh Kiệt xé toang một đoạn y phục băng bó lại cánh tay chảy máu, liền nhắm vào bắp chân của Bán Tử mà đá một cái.

Thật tốt là mọi người lạc nhau khoảng cách không xa lắm, tất cả đều ở quanh đây, chỉ riêng Lão Đại là không thấy.

" Hồn dân, chờ ta bắt được con rùa rút đầu Tây Tác kia rồi . Tôn Tử, nhất định trước tiên hằm như sau đó bằm!" . Xác định được vị trí của An Thần , Bán Tử mừng khê, mọi người vội vàng khăn trương theo hướng bên kia mà tìm kiếm.

Không biết,bây giờ lão Đại như thế nào nữa, có nguy hiểm đến tánh mạng hay không?

Anh đối với thuộc hạ thật tốt, làm cho mọi người thật cảm kích. Là lão Đại, nhưngkhi sinh mạng vô cùng nguy hiểm nhưng vẫn luôn quan tâm, lo lắng cho người khác.

Tây Tác lúc này, đang mê đắm trong thú vui xác thịt, sau khi thỏa mãn mang một thân mồ hôi nhễ nhãi, liền gọi một cú điện thoại phân phó cho bọn thủ hạ thả một đàn sói hoang trăm con vào khu rừng rậm.

Những con thú này,đã bị bỏ đói nhiều ngày, đang không chờ được mà muốn kiếm ăn rồi.

Hắn không biết An Thần có chết vì tai nạn máy bay hay không nhưng hắn biết chắc rằng , dù không chết nhưng với những vết thương chồng chất của bọn họ thì không thể nào thoát khỏi miệng lũ thú đói với cái bụng đang kêu gào đòi miếng mồi ngon này được.

Quả nhiên, bầy sói mới vừa được thả ra, liền không chờ đợi mà nhắm hướng rừng sâu mà tiến thẳng vào. Mười con làm một đàn, giống như biết sẵn nơi có mồi ngon ,nhắm vào hướng nhóm người đang ở trong rừng mà đến.

An Thần thử đứng dậy hoạt động tay chân thì cảm thấy lão đảo không đứng vững, nguyên do là chân anh bị thương quá nặng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Sự tấn công của bầy sói (2)

Chung quanh khu rừng Tùng này bỗng phát ra tiếng động mạnh ào ào,trong lòng anh cảnh giác cao độ,từ bụi cỏ lộ ra không dưới mười đôi mắt sói xanh lè, lòng anh chợt trầm xuống, ánh mắt lướt qua nhanh, vừa đủ mười con sói đói.

Trong lòng anh đang tính toán kế sách giải quyết đám sói này như thế nào, nếu một chiêu mà giết được một con thì với tốc độ nhanh khả năng diệt hết chúng là có thể.

Bầy sói từ từ đi gần anh , anh cố gắng để cho lòng mình bình tĩnh, nếu như nói trong hoàn cảnh đang bị thương mà còn bị sói bao vây như vậy nếu là người khác mà còn có thể bình tĩnh thì chắc chắn gạt người rồi.

An Thần yên lặng đặt tay trên cò súng, cùng con sói nhìn nhau, đột nhiên, con sói nhào đến anh mở màn cuộc tấn công, cũng chính là ở trong tích tắc đấy, An Thần nhanh chóng giờ súng, hướng về con sói đầu đàn đang bỏ nhào tới mình bắn một phát, chỉ một phát súng xuyên đầu của nó, con sói hung hăng theo quán tính ngã về phía sau ,nằm trên mặt đất bất động.

Sói đầu đàn chết rồi, bầy sói như nổi giận. Lần này, bầy sói tản ra bao vây xung quanh cùng tấn công một lượt, mở to miệng nhắm An thần mà nhào tới.

Đôi mắt ngăm đen của An Thần khép lại đầy nguy hiểm, khoe miệng nhẹ cười so với Diêm Vương không hơn không kém.

Không biết bầy sói tấn công theo hướng nào, An Thần trở tay theo phản xạ, giờ súng lên nhắm con sói phóng qua là nhả đạn, từng con từng con sói thay nhau ngã xuống, khi anh đang bóp cò thì phát hiện súng không còn đạn nữa.

Còn sót lại một con sói, ngồi cách đó năm mét, anh và nó cả hai đang nhìn nhau chăm chăm.

Không ai dám coi thường nhau, chung quanh đều là xác của mấy con sói nằm la liệt, mùi máu tươi lan tràn nghe mà lỗ mũi thật khó chịu, mắt An Thần hiện lên một màu đỏ như máu.

Không khí chung quanh, làm người ta căng thẳng hít thở không thông, hai phe cũng không có nhúc nhích, An Thần thể lực đã hao tổn đi hơn phân nửa, vết thương trên người do anh dùng sức nhiều nên càng đau thêm, sắc mặt càng tái nhợt.

Không hề báo trước, con sói này lấy khí thế đánh tới nhanh như chớp, mắt An Thần như sâu thêm một tầng dồn hết sức mình vào roi ngựa đánh tới.

Chát —

Con sói bị đau lui thật xa, máu chảy ướt thấm đầm lớp lông xám đen của nó, nhìn về phía An Thần trong mắt có sợ hãi, bắt đầu bắt an lui về phía sau.

An Thần trong lòng vừa mới bắt đầu ổn định lại một chút, con sói kia lui về sau bỗng bất ngờ tấn công mạnh mẽ, An Thần không tránh kịp nó nên bị đè chặt xuống đất.

Móng sói dùng hết sức cào cấu vào tay anh, đầu thì vuron tới người anh định cắn nhưng bị An Thần dùng roi ngựa ghim chặt đầu không thể nhúc nhích.

Đang lúc An Thần phải đối phó với con sói đói đang muốn kiệt sức, bỗng một tiếng súng vang phá vỡ bầu trời.

Móng vuốt sói hươu loạng hai cái liền không có hơi sức, ngã xuống trên mặt đất.

An Thần dùng sức quay đầu lại, cười, một cô gái đang còn giữ chặt cò súng như vừa nhắm hướng con sói sau lưng anh mà nhả đạn, chẳng lẽ ở chỗ này anh có thể nhìn thấy cô gái bảo bối của mình.

Anh quả nhiên là một muốn chết rồi, bảo bối của anh người phụ nữ của anh làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này, anh cũng không cho phép bảo bối của anh xuất hiện tại nơi này.

"An Thần! ! !".

Người phụ nữ hướng anh chạy vội tới, lo lắng la lên anh.

An Thần lần nữa nâng lên đôi mắt, dò xét cẩn thận lên trước mắt người phụ nữ, đây không phải là Tô Thiển thì là ai?

"Lão Đại, anh không sao chứ.".

Phía sau, một đám người trên máy bay trực thăng đi xuống, vội chạy đến cạnh anh. Y Na, Vũ Đình, Dạ Thuong, chính là tất cả thủ hạ ở lại thành phố S đều tới.

An Thần lúc này mới dám thật sự xác định người nhào đến ôm anh gọi nháo tên anh, chính là người vợ bảo bối yêu quý của anh.

Lúc này ý thức phục hồi một ít, An Thần trên mặt nhiệt độ chợt giảm xuống, dùng hết hơi sức đẩy ra cô, cắn tức nhìn, điên cuồng hét lên: "Ai cho em tới, ai cho phép em bước ra thành phố S đây! ! !".

Đáng chết, không biết rất là nguy hiểm sao?

Tô Thiển nhìn vết thương trên người anh, miệng cũng không ngừng chảy máu, khóc nức nở, lần nữa nhào qua ôm chặt anh: "Ông xã, anh chảy máu, thật là nhiều máu.".

An Thần mang đôi mắt sắc lạnh nhìn xung quanh, con mắt thâm sâu không thấy đáy: "Ai cho các người dẫn cô ấy tới, muốn chết phải không?".

Nhóm người của Bàn Tử vừa đến cảm thấy giật mình kinh hãi.

Lão Đại rút cuộc dừng mảnh đến đường nào, mấy người bọn họ muốn diệt hết bầy sói mười con đó cũng phải cố hết sức, lão Đại hiện tại bị thương nặng như vậy đã tiêu diệt bầy sói này như thế nào.

"Ông xã, anh đừng nói nữa, sẽ chảy máu thêm thôi, anh mất nhiều máu lắm rồi.".

Tô Thiển trước nay luôn luôn bình tĩnh. Nhưng bây giờ khi nhìn thấy An Thần trên người không ngừng chảy máu, lòng của cô không thể kiên định được,

cô đau lòng muốn chết.

Những thứ này, đều là máu của người đàn ông cô yêu.

"Chị dâu nhỏ, trước tiên đem lão Đại đặt lên máy bay rồi lại nói, anh ấy cần cầm máu, chữa trị ngay." .

Y Na đỡ Tô Thiển dậy, Bàn Tử cùng mọi người vội vàng đem An Thần đặt lên máy bay trực thăng.

Trước đó, Âm Dạ đưa người tới hơn nữa ở Châu Phi còn có mấy vạn người, bọn họ đã phá hư các thiết bị điện tử xung quanh và xâm nhập được vào nội bộ của Tây Tắc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Tô Thiển hồng mắt!

Edit: Song Ngư

Trước đó, máy quấy nhiễu đã phá hư thiết bị điện tử chung quanh, Âm Dạ điều hơn mấy vạn người nữa tới Châu Phi, bọn họ đã xâm nhập nội bộ Tây Tắc.

Mộ Dung Kiệt sau khi biết chuyện này, đặc phái thủ hạ đắc lực nhất – 500 thành viên Huyết Lang tới trước giúp một tay, đừng xem chỉ có 500 người, thật có thể lấy một chống đỡ trăm, thậm chí chống đỡ ngàn.

Trên phi cơ, tập thể bác sĩ ý tá khẩn trương làm trị liệu khẩn cấp cho An Thần, anh mất máu quá nhiều, mặt tái nhợt dọa người.

Tô Thiển đã sớm khóc không còn hình dáng, cô chưa bao giờ nhìn thấy qua An Thần dọa người như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới, An Thần bá đạo cường thế như vậy lại vô lực bất tỉnh, bởi vì cô gọi như thế nào cũng không phản ứng.

Cô sợ đến choáng váng, vô cùng đau lòng, chỉ sợ anh cứ như vậy nằm ở đó không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Cho đến giờ phút này, cô mới hiểu được, vị trí An Thần trong lòng cô có bao nhiêu quan trọng, cô có bao nhiêu yêu người đàn ông bá đạo cường thế này.

Cô cũng biết, trực giác của cô nhất định chính xác, thời gian hai ngày vừa qua, liền sẽ không có cách nào ngồi yên được, cho nên cầm súng lục bức bách Y Na mang theo mình tìm An Thần.

Vẫn còn ở nửa đường, liền nghe nói An Thần xảy ra chuyện, một khắc kia, giống như tâm ngừng đập, dường như trời sập, giống như Ngày Tận Thế, trời đất trong nháy mắt trở nên ảm đạm không có ánh sáng.

Thật may khi đuổi kịp tới thì người đàn ông của cô thiếu chút nữa đã vùi thân ở trong bụng sói rồi, cũng chỉ thiếu một chút thôi.

Khi cô nổ súng giết chết con sói kia, tâm lay động kịch liệt.

An Thần trực tiếp được chuyển về Âm dạ, trước phòng giải phẫu, Tô Thiển cảm thấy chưa bao giờ có khẩn trương cùng tuyệt vọng như vậy.

Loại tuyệt vọng này, so với một năm trước khi ba mẹ cô mất trong tai nạn xe cô còn mãnh liệt hơn nhiều.

Cô đã một lần trải qua sự tuyệt vọng này, ông trời, người thật sự rất tàn nhẫn.

Giải phẫu kéo dài tám giờ, Tô Thiển như tượng gỗ đứng ở một góc, cho dù ai cũng kéo không nhúc nhích, nước mắt im hơi lặng nhỏ xuống ở trên mu bàn tay.

An Thần được đẩy ra, bấp thập toàn thân cô cũng đã tê rần, đứng lên liền lao đảo.

Được Nhiệm Mạn đỡ vào phòng bệnh, đứng ở bên giường chỉ nhìn thoáng qua liền bất tỉnh.

Ngủ mê một ngày một đêm, tỉnh lại liền nhỏ hết kim tiêm trên tay hướng phòng bệnh An Thần mà chạy.

Nhiệm Mạn canh chừng cô, nước mắt cũng không cầm được.

"An Thần. . . . Ông xã.", Tô Thiển ngồi ở trước giường, lau gương mặt không có một tia huyết sắc của anh, không ngừng gọi anh, chỉ sợ anh ngủ mê man không tỉnh.

Kêu anh An Thần, lại nghĩ đến anh thích mình gọi anh ông xã, vội vàng đổi lại.

Bình thường, nếu cô gọi anh như vậy, anh khẳng định lật người từ giường bò dậy, sau đó chặt chẽ chế trụ đầu của cô, liều mạng hôn cô.

Nhưng vào thời khắc này, anh vẫn yên tĩnh nằm đó, ngay cả một chút biểu cảm trên mặt cũng không có.

Tô Thiển không thích bộ dáng này của anh, không thích anh không có sức sống như vậy, giống như đã không có sinh mạng, không nhúc nhích, bộ dáng như vậy tuyệt đối không nên thuộc về An Thần.

Anh trời sanh tính cách vương giả, đứng ở chỗ cao đối với bọn họ phát hiệu lệnh.

Nếu như anh tỉnh, thế nào cũng sẽ tức giận, anh không cho cô cầm súng, cô không nghe lời lại đem súng mà cầm rồi.

Cô nghĩ đến An Thần đột nhiên nhảy dựng lên, sau đó hung hăng hướng cái mông của mình vung lên bàn tay, sau đó ác ngoan cảnh cáo cô không cho lấy súng.

"Anh ấy còn lâu mới có thể tỉnh lại?" Tô Thiển cúi đầu, vô lực hướng Hoa Tử đang đang băng bó tay cho mình hỏi.

"Nói không chừng, có lẽ là mất một ngày, cũng có thể là mất một tuần, chị dâu cũng đừng quá lo lắng, tình huống như thế trước kia cũng có."

Vào lúc mới bắt đầu thành lập Âm Dạ, thương thế nghiêm trọng hơn thế đều có, bọn họ ngược lại thành thói quen, nhưng Tô Thiển thì chưa thấy bao giờ nên cô sẽ lo lắng hơn bọn họ.

Cô không nói, nắm tay anh lạnh như băng, yên lặng ở trong lòng cầu nguyện.

"Ông xã, tại sao anh còn không chịu tỉnh?" Đã hai ngày trôi qua, Tô Thiển nóng nảy bất an ở trước giường bệnh. Cô kích động muốn giết người ah.

"Tiểu Tô tô, Tiểu Tô Tô, tớ van cầu cậu, cậu ăn một chút gì đi, được không?" Nhiệm Mạn mấy lần muốn đem Tô Thiển lôi đi ăn một chút gì, cũng bị cô cho canh ngoài cửa.

An Thần bất tỉnh mấy ngày, thì có mấy ngày cô không ăn cơm rồi.

"Mình không muốn ăn, nhìn anh hôn mê như vậy, mình liền ăn không vô." Cô quật cường hất cằm lên, lần nữa đem Nhiệm Mạn đẩy ra khỏi phòng bệnh.

Nhiệm Mạn bất đắc dĩ rời đi, người đàn ông nhà cô cũng bị thương, chỉ là không nghiêm trọng như vậy.

Ánh mắt liếc thấy Lưu Hoa nơi khúc quanh, Nhiệm Mạn liền nghĩ, cô ấy nói không ăn sẽ không ăn đi, dù sao cũng không chết đói.

Vì vậy nên có một màn, Tô Thiển bị mấy người hợp lực đè lên giường, mạnh mẽ tiêm vào dịch dinh dưỡng. Luôn luôn sợ châm như Tô Thiển, tự nhiên sợ sẽ ngoan ngoãn ăn cơm.

Cuối cùng, cô ủy khuất chạy đến trước giường An Thần khóc lóc kể lể:

"Ông xã, Lưu Hoa khi dễ em, anh mau tỉnh lại giúp em báo thù có được hay không?"

.....

"Ông xã, anh còn không chịu tỉnh, em sẽ không để ý tới anh nữa." .

.....

"Anh thật muốn ngủ mãi sao? Anh xem em đây thương tâm như vậy, anh thật không chịu tỉnh à?"

.....

"An Thần, nếu anh còn không chịu tỉnh, buổi tối em sẽ không bao giờ cho anh lên giường em."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Cho tôi đứng ở góc tường, úp mặt vào tường sám hối đi

Ba ngày sau, Tô Thiên rốt cuộc nổi giận.

"Cho anh ba mươi giây, anh nếu còn không tỉnh, em liền đi tìm Vạn Dạ! ! !".

Nói xong, còn làm bộ muốn đi ra cửa, chỉ là, trong lòng vô cùng chua xót, cô không biết mình rốt cuộc đang tức giận cái gì.

Tình yêu quả nhiên đã thương người, cô vẫn là lần đầu tiên cảm thấy vô dụng như vậy, nếu An Thần cứ như vậy nằm đó, cô cảm thấy mình nhất định sẽ điên mất.

"Lăn trở về."

Tô Thiên thân thể hung hăng chấn động, đầu óc trống rỗng, mới vừa, người nào đang đọc diễn văn? ? ?

"Anh nói lăn trở về, không nghe thấy sao?" Thanh âm trầm thấp truyền ra mang theo khăn khăn, nhưng vô cùng uy nghiêm.

Tô Thiên trong nháy mắt hóa đá, thanh âm này, là An Thần

Một chút xíu xoay người, giống như không dám tin, sững sờ nhìn xem An Thần đã mở mắt.

Ánh mắt của anh híp lại nguy hiểm, có chút mùi vị hỏa dược.

"An Thần? ? ?".

Tô Thiên từng chút đến gần, đôi mắt sung đỏ nháy mắt cũng không dám nháy, cô chỉ sợ, nháy mắt một cái, cô thấy chỉ là ảo giác.

"Ông xã, anh thật sự đã tỉnh?"

Sau hồi lâu, cô mới hưng phấn nhảy lên, đưa ra hai ngón tay hướng bấp đùi bấm một cái, cô đau đến chảy nước mắt, lần nữa bùng lên.

Mừng như điên, kích động xông phá khỏi lồng ngực.

Không còn kịp nghĩ nhiều, liền xoay người lao ra cửa phòng đem Hoa Từ kéo vào.

Một loạt kiểm tra, thay thuốc, Hoa Từ mới thở ra một hơi.

"Tốt lắm, Lão Đại, anh tốt nhất an ủi chị dâu nhỏ một chút đi, anh còn không tỉnh lại, đoán chừng cô ấy sẽ đem tôi cùng tòa nhà này phá hủy." Hoa Từ trên ghế, lúc này mới xoay người làm ra thể OK.

Tô Thiên nước mắt tràn mi, kích động ôm Luru Hoa: "Cảm ơn!"

Hoa Từ sợ vội vàng đẩy ra cô, cũng không dám nhìn An Thần một cái liền chạy đi ra ngoài.

Trời ạ, Lão Đại sẽ giết anh! ! !

Tô Thiên quay đầu lại mới phát hiện, sắc mặt của An Thần âm trầm tới cực điểm, cô không khỏi lạnh cả người, lúc này mới cảm thấy cử động vừa rồi đã chọc giận anh.

Vội hiền mị cười, nhưng thật ra là vừa khóc vừa cười: "An Thần, anh là bại hoại, em còn tưởng rằng anh không bao giờ tỉnh nữa đây." .

Cô rất muốn cứ như vậy một đấm đánh xuống, liếc thấy băng gạc trên người của anh, cứng rắn nện vào giường.

"Nghe nói em muốn đi tìm Vạn Dạ?"

Người phụ nữ đáng chết này, anh cố gắng tỉnh lại liền nghe cô nói muốn đi tìm người đàn ông khác, muốn phản rồi.

Tô Thiên thoáng qua chột dạ trong đáy mắt, vội lên tiếng phủ nhận: "Không có a, làm sao có thể! ! !"

"Vậy sao anh mới vừa nghe được người nào đó ra lệnh cho anh ba mươi giây phải tỉnh lại, nếu không sẽ đi tìm Vạn Dạ! ! !" Anh không phải lão già sắp chết, không có ngu si.

Tô Thiên nhất thời nghĩ một đầu đụng chết ở trước mặt anh, hôn mê như vậy cư nhiên đều nghe được.

"Ai bảo anh hôn mê nằm đó lâu như vậy, nếu anh còn chưa chịu tỉnh, em liền thật đi tìm." Cô dứt khoát ngắt cái mộng một cái, tức giận gờn nắm đấm.

"Em dám, cái mông lại ngứa ngứa phải hay không? Cô gái chết tiết, đợi anh thương thế tốt lên, xem anh thu thập em thế nào!"

Tô Thiển nhìn An Thần rõ ràng không thể động đây, giờ phút này còn bá đạo đối với mình dưng râu trợn mắt, tâm tình của cô lập tức tốt lên.

Đây mới là An Thần bá đạo, đây mới là An Thần cường thế.

"Vậy anh cũng nhanh chút đi, chỉ cần anh khỏe lại, em liền tùy anh xử trí, có được không?" Cô hướng anh le lưỡi, nhìn anh trong người có thương tích, cũng không cùng anh so đo.

"Ít khoe mẽ, ai cho phép em đi Châu Phi hả! Ai cho phép em cảm sung, lần trước anh đã nói với em, nếu em còn dám cảm sung, sẽ cắt đứt tay của em, em không muốn cánh tay phải nữa phải không? Đứng ở góc tường đi, úp mặt vào tường sám hối đi! ! !".

Nghĩ đến cô đi chỗ nguy hiểm như vậy, An Thần cũng rút ra vài hộp lãnh khí.

Người phụ nữ đáng chết, anh nói cô đều không nghe lọt phải hay không? Có vài phần không biết rất là nguy hiểm phải hay không? To gan lớn mật phải hay không?

Tô Thiển cánh môi cắn thật chặt, cúi xuống thân mình ôm cổ anh: "Em biết rõ sai lầm rồi, chờ anh tốt lên rồi phạt em có được hay không? Vẫn là câu nói kia, tùy anh xử trí, em không ý kiến!"

An Thần khoe miệng giật giật, sắc mặt cuối cùng hòa hoãn đi một ít, lại cô làm mặt lạnh: "Đây chính là emmới, tùy anh xử trí! ! !".

Nhìn An Thần nâng lên cười mờ ám khoe miệng, Tô Thiển nhất thời có một cảm giác bị lột hố.

Phân phó đầu bếp nấu một chút cháo loãng đưa tới, An Thần như đứa nhỏ đòi Tô Thiển dứt.

"No chưa?"

Rút ra khăn giấy lau giúp khoe miệng anh, dịu dàng khó được hướng về phía anh cười.

"Phía trên no rồi, phía dưới thật đói."

Tô Thiển nắm cái muống tay run lên lại run, người đàn ông này, có thể không tà ác được không.

"Em xem anh là bị thương không đủ nghiêm trọng, đến lúc nào rồi, còn muốn việc kia." Cảm chén đĩa để qua một bên, Tô Thiển tức giận uốn éo qua đầu muốn khi dễ anh.

An Thần khẽ nhướn mày, tâm tình thật tốt: "Mau tới đây cho anh ôm một cái, những ngày qua anh nhớ em muốn chết rồi."

Rời đi mấy ngày, anh càng phát giác mình không thể rời bỏ người phụ nữ này rồi, cũng không biết cô rốt cuộc có ma lực gì để cho mình nổi điên như vậy.

"Thân thể anh bị thương, tư tưởng lại không bị thương, anh muốn cùng người phụ nữ của mình nói chuyện yêu đương, có lỗi sao?" Nếu không phải là trên người quần băng, đã sớm đem cô đè ở phía dưới hung hăng giày xéo.

"Cẩn thận coi chừng Tinh! Tận! Mất! Người!" .

Tô Thiển nghe lời đi sang ngồi, cắn răng nghiêng lợi.

"Cúi người xuống, chủ động lấy lòng anh, như vậy anh mới có thể bảo đảm chờ anh thương thế tốt lên, cuộc sống của em sau này mới có thể điểm tốt hơn." Anh cười xấu xa, ánh mắt không có ý tốt chăm chú nhìn bộ ngực ngạo nghễ kia.

Tô Thiển thật muốn bóp chết anh, sau đó sẽ hung hăng ước lượng đá hai chân, cô thật không muốn sống lại Trường Hà mệnh đấm đuổi người đàn ông làm chông cô.

"Nhanh lên một chút, mề neho làm gì đó."

An Thần thấy cô đến gần hơn, đem miệng tới gần, vẻ mặt có chút không nhịn được rồi, anh đều nhớ muốn chết rồi.

Cánh môi Tô Thiển chạm khẽ hạ xuống, tiếp theo chính là hung hăng một hóp, hoàn toàn đem ủy khuất mấy ngày nay toàn bộ cản trở lại.

An Thần bị đau, chỉ đành phải nâng lên cánh tay đau đớn nhốt chặt cô, bao hàm ở cái miệng anh đào nhỏ nhắn, không ngừng mút thỏa thích. Đường như muốn cướp đi tất cả không khí trong miệng cô.

Tô Thiển thật sự khó thở, lại không dám tránh thoát, chỉ đành phải để anh trong miệng một hồi loạn can thiệp.

"Bà xã, nói nhanh một chút nói em yêu anh."

Hồi lâu, An Thần mới buông cô ra, bình tĩnh nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng đã bị mút thỏa thích, hải lòng nâng lên khoe môi.

Phun khí nóng vào cổ cô, làm cho cô ngứa một chút.

"Ông xã, em yêu anh."

Tô Thiển ôm chặt anh, nhu tình mật mật, chỉ cần anh thật tốt, chỉ cần anh thích, cô nguyện ý vẫn nói với anh, sẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Bà xã, chúng ta sanh con có được hay không

Edit: Song Ngư

"Bà xã, giúp anh cời một cái đi!"

An Thần như cái đuôi đi theo phía sau Tô Thiển, không ngừng la hét muốn cô giúp mình cời quần áo.

Tô Thiển không khỏi buồn cười: "Anh đi theo em làm gì? Bây giờ anh có thể tự mình làm nha."

An Thần tản ra hai cái tay, cảm tức: "Trên người anh vết thương cũng còn chưa lành, Hoa Tử nói, không thể lộn xộn, động đến vết thương."

Không phải chỉ là muốn cô giúp mình cời quần áo, sao cứ khó khăn như vậy?

"Hoa Tử nói không có thể làm nhiều vận động, chưa nói cả quần áo cũng không thể cời, đừng giống cái đuôi đi theo em, em còn có rất nhiều việc cần hoàn thành đây."

Tô Thiển đặt mông ngồi trên ghế trước bàn trang điểm, soi gương sờ mặt mình.

"Không được, em giúp anh cời, anh chỉ muốn em giúp anh."

Tô Thiển hoài nghi cực độ, đây mới thật là bộ mặt của đại ca xã hội đen phong vân một cõi sao? Như vậy, An Thần đứng ở trước mặt cô bây giờ, rốt cuộc là mấy tuổi đây?

"Tự mình làm, em muốn đi xuống ăn một chút gì." Tô Thiển xoay người, vừa muốn ra khỏi cửa phòng, An Thần tựa như viên đạn nhảy dựng lên ngăn ở trước mặt cô.

Tô Thiển dờ khóc dờ cười, cầm lấy cánh tay anh nâng lên: "Anh là muốn làm nha?" .

"Muốn ăn em, mau, thay đồ cho anh." .

An Thần vèo bắt được cánh tay Tô Thiển, tác dụng ngược lại, hai người cùng nhau ngã lên giường.

"Đừng như vậy, tay của anh không phải còn chưa khỏe sao? Muốn làm gì!" .

An Thần khoe miệng nâng lên dáng tươi cười tà mị: "Đúng vậy, cánh tay cũng không khỏe, cái người này, em sao không giúp anh cời quần áo đi?"

Tô Thiển:

An Thần tháo ra áo sơ mi, hạ thể nóng bỏng cọ ở bắp đùi của cô.

Anh rất lâu không có chạm vào cô.

Anh dùng trên thân thể từng cái đi mê neho cô, hòa tan cô, khiến Tô Thiển: "Ghét! Không cần! Không được!" ... Lời nói không có biện pháp từ trong miệng thoát ra.

"Bảo bối, anh yêu em, rất thích em, vô cùng yêu em, thật, vô cùng yêu em."

Anh cùng cô nói anh yêu em nhiều như vậy, Tô Thiển trong lòng ngọt ngào, cảm thụ cánh môi anh hôn lung tung, An Thần lại câu mắt hôn cô nha.

"An Thần, em không thờ nổi."

An Thần khẽ mờ mắt, hai tay chống ở hai bên, cặp mắt mê ly nhìn cô: "Bà xã, em thật là đẹp..."

Anh nóng bỏng, từng phát từng phát hương trong đùi cô, giống như là đang tìm đường vào.

Tô Thiển cắn môi, đem chân ngọc kẹp chặt hơn chút nữa: "Không thể, Hoa Tử nói rồi, thân thể của anh vẫn không thể. . . . Ngô. . .".

"Thân thể của mình, còn có ai so với anh rõ ràng hơn? Bà xã, em nghĩ không phải sao?"

Anh cắn vành tai của cô, không ngừng đầu độc, phía dưới kiên nhẫn nóng bỏng, cô quả muốn tránh.

Tô Thiển đôi tay bắt lấy bà vai anh, đẩy lại không dám đẩy, mấy ngày nay, phàm là nhẹ nhàng đụng một cái, người này liền kêu đau, sau đó muốn hôn hôn.

Lại nói cô sống hai mươi năm, cũng không gặp qua người nào dày mặt như vậy.

"Không muốn, một chút cũng không muốn, anh ra ngoài, cẩn thận lại đem vết thương làm rách, em không muốn ngày ngày đứng ở bên giường phục vụ anh."

Tô Thiển hoạt động thân thể một cái, An Thần liền theo đến gần hơn một phần, anh chính là muốn, cô như thế nào chạy thoát.

"Vậy em phục vụ anh có được hay không, anh bắt kê, hoặc là em động, hoặc là anh động, dù sao anh hiện muốn."

Anh là một người đàn ông bình thường, đang ôm vợ đẹp trong ngực, làm sao bảo anh có thể nhịn xuống, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ.

Tô Thiển vừa nghe, sắc mặt trắng xanh liền đỏ, vốn là đủ thẹn thùng rồi, anh lại còn muốn cô động.

Cô làm không được.

"Vậy anh sẽ phải động thôi." Cô vừa nhắm mắt, thể hiện tư thái như chiến sĩ ra trận, người này vô cùng cố chấp, thời điểm anh muốn, cô nào chạy thoát?

Lấy được sự chấp thuận, An Thần cao hứng như đứa nhỏ được kẹo, eo ếch động một cái, kêu rên, bảo bối của anh, người phụ nữ đẹp của anh.

"Bà xã, chúng ta sanh con có được hay không, sinh cô gái nhỏ xinh đẹp như em vậy."

Đôi môi bạc lạnh theo cổ một đường xuống phía dưới, dừng lại ở đó hai khóa Tiểu Anh Đào xinh đẹp, anh yêu thích không buông tay, anh cắn, mút, liếm láp thỏa thích.

Tô Thiển gương mặt đỏ bừng, cố gắng cắn miệng môi dưới không để cho mình rên rỉ ra tiếng, móng tay theo luật động của anh mà ngắt vào bờ vai của anh, một cái tiếp một cái, đều là vết trảo.

"Có được hay không, anh muốn em sinh một tiểu bảo bảo, không, sinh tám mươi đứa, càng nhiều càng tốt." .

Nắm cô mềm mại, cười xấu xa.

Tô Thiển giận trách: "Anh cho em là heo à?" .

Còn đòi tám mươi đứa, dứt khoát để cho cô đi chết tốt lắm, nhiều đứa trẻ như vậy, thế nào mà coi hết đây.

"Anh bắt kê, hiện tại em hứa đi, tránh cho về em sau lại muốn đổi ý." .

Nghe An Thần ngậy thơ lời nói, Tô Thiển khóe miệng cười, cô làm sao sẽ hối hận, hiện tại cô cùng anh một dạng, đều mơ tưởng sẽ có con.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Một người đàn ông cư nhiên có thể vô sỉ đến nước này

Sáng sớm, Tô Thiển từ từ mở mắt, mặt trời đã lên tới đỉnh, An Thần cũng không biết chạy đi nơi nào, Tô Thiển lạng lẽ rời giường, phát hiện chính mình là

một thân không một mảnh vải liền đồ mặc, vội vàng túm chăn trùm người lại.

An Thần cho tới bây giờ đều không ngủ nướng, mỗi lần tỉnh lại, cũng thích thưởng thức cô lỏa thể. Sau đó trêu chọc cô, mỗi khi như vậy, Tô Thiển liền hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Từ trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Tô Thiển dùng chăn đem bao phủ thân thể, chân không xuống giường.

Nhìn trên đất y phục bị ném lộn xộn lung tung, Tô Thiển khoe miệng không ngừng co rút lại, cô hiện tại cuối cùng biết An Thần nói cho cô một ngày một bộ y phục là có ý gì rồi.

Mỗi lần y phục bị anh kéo qua, cũng chẳng còn cái nào có thể mặc lại.

"Nha, bảo bối của anh đã dậy?" .

Từ phòng tắm ra ngoài, An Thần chỉ quần một cái khăn tắm ở hạ thân, trên bụng bắp thịt cường tráng, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy vết thương, Tô Thiển nhìn chăm chăm.

"Đau lòng sao? Em nhìn lại một chút trên lưng của anh, tất cả đều là kiệt tác của em." An Thần lại gần cô, cười xấu xa buộc cô nhìn thẳng những vết trảo tối hôm qua cô lưu lại, nhìn thấy cô xin lỗi xoay mặt, trong mắt của anh ý cười càng đậm.

"Em đi tắm đây."

Tên bại hoại này, sáng sớm liền thích đùa giỡn cô.

Chân trước cô bước vào phòng tắm, An Thần chân sau cùng đi vào, cười hi hi nhìn chăm chăm cô lỏa thể.

"Anh lại muốn làm cái gì?" Cảm nhận được ánh mắt sắc lang, Tô Thiển bản năng ngồi chồm hổm xuống, cố gắng muốn che kín thân thể trần truồng.

"Anh đột nhiên cảm thấy, mới vừa rồi tắm chưa sạch, bà xã, hai chúng ta cùng nhau tắm."

Nói xong, anh đã nhảy vào bồn tắm, thậm chí giang hai cánh tay muốn đi ôm lấy Tô Thiển.

"Đừng, em tự mình tới." Cô bất đắc dĩ lắc đầu, tới hôm nay mới phát hiện, một người đàn ông cư nhiên có thể vô si đến nước này.

Không cần phải nói cũng biết, An Thần làm sao sẽ bỏ qua cho bất kỳ cơ hội nào cùng Tô Thiển thân thiết, trong phòng tắm, Tô Thiển lại một lần thống khổ bị lộn qua lộn lại.

"Tiểu Tô tô, mình xem cậu gần đây sắc mặt không tệ, hắc hắc, An Thần quả nhiên đem cậu chăm sóc vô cùng tốt."

Trong lớp, Nhiệm Mạn đem bài thi dựng đứng trước mặt ngăn cản tầm mắt giáo sư, quay đầu hướng Tô Thiển nhướn mày cười mờ ám.

Tô nhật nhẽo chột nhú mày, ánh mắt quét mắt cô một giây: "Cậu cũng vậy chứ sao."

Nhiệm Mạn không khỏi rút ra rút ra khoe miệng, để cho cô bội phục, Tô nhật nhẽo định tâm tình, lại lên một tầng.

"Mình nhớ được người nào đó cùng mình nói qua, tuyệt không đem tình yêu đặt ở vị thứ nhất, như vậy, khi bị thương tổn, mới có thể hoàn chỉnh rời đi, xin hỏi Tô Thiển tiểu thư, ý nghĩ của cậu bây giờ còn là cái bộ dáng này sao?"

Nhiệm Mạn dừng một chút, chớp đôi mắt tò mò chăm chú nhìn Tô Thiển, cô đến bây giờ cũng còn chưa có hoàn toàn tiêu hóa hết chuyện Tô Thiển yêu An Thần.

Ở trong ấn tượng của cô, Tô Thiển không có tim không có phổi, tuyệt đối không thể nào yêu một người đàn ông sâu sắc đến như vậy.

Tô Thiển ngẩn người, ở đem quyển sách trước mặt buông xuống, đồng thời bình tĩnh nói một câu: "Bạn nhỏ Nhiệm Mạn, xin cậu không nên giống như người bị mình bỏ rơi."

Chỉ cần là người, cũng không thể kháng cự tình yêu An Thần, cô tự hỏi, còn không có không có tim không có phổi đến tình trạng kia.

Nhiệm Mạn im lặng.

"Thứ Tư này, trường học muốn tổ chức du lịch, đi Kỳ Lân Sơn chơi." Tan lớp, Nhiệm Mạn hiện lên trên mặt nụ cười vẻ mong đợi.

Cũng đúng, họ mỗi ngày đều là trường học, Ám Dạ, hai điểm tạo thành một đường thẳng (*cơ bản), căn bản cũng không có cơ hội đi chơi.

Nhiệm Mạn đột nhiên có chút ảo não, cô không nên yêu Bản Từ, tự do mỗi ngày hoàn toàn bị tước đoạt.

"Nhiễm Tiểu Mạn, cái người bị thiên lôi đánh , đi ra ngoài cẩn thận một chút, chớ bị người tạt nước." Sau khi rõ ràng ý của Nhiễm Mạn, Tô Thiển cần răng nghiêng lợi nhìn cô chằm chằm.

Người phụ nữ chết bầm này, thủy chung về mặt tình yêu không quyết tâm, cô còn tưởng là từ khi Bản Tử đem cô từ trong nước xoáy cứu ra, tình cảm vẫn còn vì chuyện kia canh cánh trong lòng.

"Tạt nước tốt tạt a- xít sun-phu-rit, mình rất thỏa mãn." Nhiễm Mạn nghe rằng, quay đầu hướng Tô Thiển vẫn còn cần răng nghiêng lợi mỉm cười, mặc dù có thời điểm có oán trách, nhưng cô vẫn là rất biết đủ, Bản Tử là một người đàn ông tốt, cô rất tò mò đợi ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Lâm Tử Tịnh âm mưu

Sau khi tan học, hai người không có thông báo tài xế, ở trên đường đi dạo nửa ngày, đi dạo cửa hàng quần áo, cửa hàng giày, sau đó cửa hàng đồ trang sức, cửa hàng châu báu, nửa sau đó cửa hàng đồ trang điểm, Nhiễm Mạn mua một túi lớn, Tô Thiển bị Nhiễm Mạn ảnh hưởng, cũng mua không ít. Hai người lúc này ngồi ở trong phòng trà, bày ra tư thế nửa chết nửa sống rồi.

"O, đây không phải là Tô tiểu thư sao?"

Cuộc sống luôn là cầu huyết như vậy, luôn là ở dưới tình huống Tô Thiển tâm tình vạn phần thoải mái cho thêm một kích hưng hăng, người trong lòng không xuất hiện, người không thích lại xuất hiện, hai câu này đủ để biểu đạt nội tâm Tô Thiển giờ phút này toàn bộ cảm thụ.

Lâm Tử Tịnh kéo theo một cô gái xinh đẹp bức người hướng bên này đi tới, cô nhớ người phụ nữ này, lần trước trong hôn lễ Lâm Tĩnh nữ chính chính là cô.

Cô khẽ gật đầu một cái: "Thật là đúng dịp."

Lâm Tử Tịnh quét mắt trà cụ trên bàn, thoáng qua trong mắt một tia sạch trơn, ngay sau đó lộ nụ cười rất hòa ái: "Tô tiểu thư chậm chậm thưởng thức trà đi, tôi cùng chị dâu còn có chút việc, không quấy rầy."

Tô điểm cạn đầu, ngược lại rất là ngoài ý muốn cô ta hôm nay không có bôi míc.

"Cái quái gì à? Dầu gì cậu cũng là chị dâu cô ta, mở miệng một tiếng Tô tiểu thư , nói rõ đúng là chẳng thêm ngo tới." Nhiễm Mạn xui lơ ở trên ghế ngồi, bất mãn hướng cô oán trách.

Tô Thiển vuốt vuốt ngón trỏ: "Cô ấy nếu như gọi như vậy, đoán chừng mình cũng sẽ rất không quen."

Lâm Tử Tịnh có nhiều ghi hận cô, trong lòng cô là rõ ràng, cô đột nhiên có chút thay cô ta bị ai, hận một người, trừ để cho mình trong lòng còn dễ chịu hơn một chút, cô ta đến tột cùng có thể tổn thương được người khác cái gì?

Hai người uống một bình trà, mới gọi tài xế lái xe đến đón. Cho đến xe đi xa, Lâm Tử Tịnh mới âm hiểm cười từ trên phòng riêng đi ra, xoay người thưởng nhân viên mới vừa phục vụ trà cho Tô Thiển.

Trên người cảm giác khác thường, khiến ánh mắt của Tô Thiển hơi sẫm, trên da xuất hiện những đốm nhỏ đỏ, Nhiễm Mạn cầm lấy cánh tay cô cả kinh thất sắc.

"Cậu, tình huống thế nào?"

Tô Thiển không nói, chỉ là phân phó tài xế lái nhanh hơn, trực giác nói cho cô biết, chuyện này cùng Lâm Tử Tịnh chắc chắn có quan hệ.

"Uống thuốc trước đi." Nhiễm Mạn từ trong túi cô lấy ra viên thuốc, không nhận được thật thấp mắt, hèn gì yêu nữ này hôm nay không bôi míc.

"Sợ rằng không được, trong lòng khó chịu hết sức, không biết cô ta tặng thêm bao nhiêu phấn hoa." Nuốt trọn thuốc viên, Tô Thiển khó chịu muốn lăn lộn.

"Đáng chết, lão nương chưa gặp qua người phụ nữ ác độc như vậy." Nhiễm Mạn cảm tức mắng, Tô Thiển người tốt như vậy. Cô ả cũng xuống tay được.

Một tay bắt được tay của cô, ngăn cản cô quấy loạn, một tay lấy điện thoại di động ra gọi cho An Thần.

Tô Thiển thật hận không một đầu đụng chết ở trên cửa sổ thủy tinh, đều do chính cô lo là sơ suất rồi, lần trước cô nằm viện, Lâm Tử Tịnh biết cô dị ứng phấn hoa, còn có hôm nay trong nhất mạt loang loáng, cô cũng không nên phớt lờ.

Tô Thiển được đưa vào phòng cấp cứu, An Thần trên hành lang nổi điên, một cước đá lên tường.

Lửa giận vô biên, ở đáy mắt thiêu đốt, thật là to gan, cho đến bây giờ vẫn có người dám động người phụ nữ của anh.

Cô ta là không phải thật cho là mình bận tâm mặt mũi bác trai bác gái, sẽ không dám đem cô sao?

Buồn cười, cũng vì ông cụ cùng bọn họ có chút giao tình, anh thật đúng là không đem đối phương để ở trong mắt qua.

"Dạ Thương, triệt tiêu đầu tư ở Lâm thị cho tôi."

Người gọi là bác trai đó, ở trước mặt anh một bộ từ ái, sau lưng anh làm những mảnh khốc gì, thật cho là anh cái gì cũng không biết sao?

Nhiều lần ám hiệu qua, không cho đánh chủ ý Tô Thiển, từng cái từng cái cũng không nghe lọt đúng không?

Anh, An Thần, từ trước đến giờ là một người máu lạnh vô tình, nếu tất cả đều không biết xấu hổ, anh dứt khoát liền làm hồi vốn tới diện mục, cái gì giao tình một đời trước, toàn bộ cũng đi con mẹ nó.

"Bân tử, đem gã nhân viên quán trà kia phục vụ tốt vào!" Đối phương là lão hồ ly, không có chứng cứ, thật cho là anh không dám làm gì.

Anh nhìn không phải một hai ngày, anh thật cảm giác mình mặt mo rất đáng tiền là thôi.

Quả nhiên, trên thế giới này, trừ huyênh đệ vào sanh ra từ cùng một chỗ, sẽ không ai dùng thật lòng đối đãi người.

Tô Thiển lần này dị ứng, so bất kỳ lần nào trước đây càng nghiêm trọng hơn, hôn mê chừng mấy ngày mới tỉnh lại, cả người ngây ngây dại dại, giống như vừa đạo Quỷ Môn trở về.

"Bà xã, có còn nơi nào khó chịu hay không? Nói cho ông xã biết đi." Nhìn Tô Thiển gương mặt tái nhợt, anh liền vô cùng đau đớn.

Tô Thiển lắc đầu, mí mắt môi khô khốc chỉ chén nước cách đó không xa.

Trên cánh tay dầu đỏ đã sớm biến mất, cô vẫn là khó chịu hết sức.

Uống xong một chén nước mới phát giác tốt hơn nhiều: "Ông xã, lại đề cho anh lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Lâm thiếu tới chơi

An Thần con mắt hiện đầy tia máu, cô giống như, vẫn luôn để cho anh lo lắng.

"Đưa ngọc, không sao là tốt rồi, về sau tuyệt đối sẽ không khiến loại chuyện như vậy xảy ra nữa." Anh đã đem nhiệm vụ bảo vệ Tô Thiển giao cho Y Na cùng Vũ Đình, ngay cả đi nhà vệ sinh, cũng phải đem tâm can bảo bối của anh bảo vệ tốt.

Tô Thiển hé miệng cười yếu ớt, anh đại khái cũng đã biết rõ chuyện làm sao: "Đáng tiếc, bỏ lỡ chuyến du lịch của trường học."

Cô thật bi thống, mỗi lần có một hoạt động gì tốt, cô nhất định sẽ phải xảy ra chuyện, dường như đều là một tập quán rồi.

An Thần gầy gầy trên trán cô: "Em nếu muốn chơi, chờ anh thu xếp công việc xong, cùng em ra nước ngoài du lịch, em nghỉ đi nơi nào anh liền dẫn em đi nơi đó."

Mỗi ngày sống ở Âm Dạ, đoán chừng là đem cô buồn bực chết.

Sự nghiệp tất nhiên quan trọng, nhưng vẫn cách xa bảo bối của anh.

"Lão Đại, Lâm thiếu tới, ở phòng tiếp khách chờ anh."

An Dịch gõ cửa đi vào, thấy Tô Thiển tỉnh lại, do dự một chút mới mở miệng.

An Thần thần sắc không thay đổi, nhàn nhạp ở bên môi cô lưu lại một hôn mới gập đầu một cái.

"Em trước nghỉ ngơi một chút, anh đi xử lý một chút chuyện rồi sẽ quay lại."

Tô Thiên gật đầu, nắm tay của anh: "Em chờ anh."

Tô Thiên mặc dù không biết An Thần xử lý chuyện này thế nào, nhưng cô lại rõ ràng cá tính của anh, một khi quyết định chuyện cần làm, ai cũng không thay đổi được.

Bên trong phòng tiếp khách, Lâm Từ lo lắng dạo bước bồi hồi, em gái của anh quá kỳ cục, hại chết người một nhà.

Tuy nói An Thần chỉ triệt tiêu một ít bộ phận đầu tư của mình, lại tương đương với đem những thứ đầu tư khác cũng đều lôi đi, người nào không biết, Lâm thị có thể ở thành phố S này đi tới thành tích cùng địa vị hôm nay, hoàn toàn là do An Thần che chở, không có An Thần ủng hộ, ai còn cho bọn anh mặt mũi, bọn họ muốn, không phải là núi dựa lớn An Thần này sao.

"Anh, anh đừng đi tới đi lui được không, sáng giờ làm em choáng váng đầu." Lâm Từ Tịnh như người không việc gì nhàn nhã ngồi ở trên ghế sa lon, không nhìn được hướng về phía Lâm Từ khiển trách.

"Em ở lại thì tỏ thái độ tốt chút, bằng không đừng nói An Thần không buông tha em, anh cũng sẽ không tha thứ em."

Lâm Từ thật hận không được đi lên cho cô hai cái tát, nói thế nào cũng là người có giáo dục, cư nhiên làm ra chuyện thất đức như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Hoàn toàn cùng Lâm thị tỏ rõ quan hệ!

Lâm Từ Tịnh méo miệng, không phải là rút lui đầu tư. Lâm gia cô chẳng lẽ không có An Thần liền đi xuống?

Mặc dù trong lòng không nhìn được, nhưng cũng không dám mạnh miệng, mấy ngày nay, cô bị người trong nhà nắn cầu huyết lâm đầu.

Ngoài cửa tiếng giày da lộp xộp để cho cô khản trương, An Thần đẩy cửa, cô đi theo, quy củ đứng qua một bên.

Bản Từ cảm thấy thật khinh thường, lão Đại không có tới chính là bộ dáng một đại tiểu thư, anh còn tưởng là cô sẽ luôn luôn lỗ mãng như vậy đấy.

Nhìn thấy Lâm Từ Tịnh, nhiệt độ trên mặt An Thần chợt giảm xuống, trong đôi mắt thoáng qua một tia ác độc, không nhìn được cảm văn kiện trên tay hướng trên ghế sa lon vung: "Các người tới làm gì."

"Đại ca, chị dâu khá hơn chút nào không?" Lâm Từ cười mỉa, hướng Lâm Từ Tịnh hung hăng trừng mắt nhìn.

An Thần hừ nhẹ, nâng lên đôi mắt miệt thị Lâm Từ Tịnh: "Nhờ phúc người khác, còn chưa có chết."

Lâm Từ Tịnh sống lưng lạnh cả người, không tự chủ hướng anh trai của mình, lúc này An Thần cực kỳ lạnh, cô cho tới bây giờ cũng không có gặp qua An Thần lạnh như thế.

"Đại ca, chuyện này đúng là Từ Tịnh làm không đúng, hôm nay, em là đặc biệt mang theo con bé hướng chị dâu bồi lễ nói xin lỗi, hi vọng đại ca có thể để cho chúng em gặp chị dâu."

Lâm Từ nhức đầu t vỗ trán, ba là muốn anh tới nói chuyện đầu tư, cái bộ dáng này, anh làm sao còn dám nói.

An Thần không nói lời nào, ngồi ở trên ghế xoay, ngón tay một cái lại một cái gõ bàn, không khí cực kỳ khản trương.

Lâm Từ liễu mạng hướng Lâm Từ Tịnh chớp mắt, nha đầu đàn, còn không biết nói lời hữu ích.

Lâm Từ Tịnh mồ hôi lạnh cũng chảy đến gót chân, An Thần như vậy, không nói lời nào đủ làm cho người ta sợ, cô thế nào dám mở miệng nói chuyện.

"Được, chỉ muốn các người cách xa cô ấy chút, là tốt rồi, về chuyện đầu tư, các người cũng không cần cùng tôi nói, chuyện này đến đây chấm dứt, từ nay về sau, An thị hoàn toàn cùng Lâm thị chấm dứt quan hệ, về sau, nếu còn dám tìm người phụ nữ tôi gây phiền toái, cũng không chỉ là triệt tiêu đầu tư đơn giản như vậy."

Thanh âm của anh lạnh như băng mang theo ác độc, biểu tình lãnh băng từ chối người ngoài ngàn dặm, sợ tới mức Lâm Từ Tịnh trực tiếp đứng một chỗ không nói được gì.

Còn không đợi bọn họ mở miệng, An Thần đã đi ra khỏi phòng họp, 'tiền khách' hai chữ xa xa bay tới, nửa điểm không có nhiệt độ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 209: Bắt đầu từ hôm nay, anh cho phép em cầm súng

Lời nói đã nói, liền sẽ không thể cứu vãn, điểm này, Lâm Tử còn là hiểu biết.

Chỉ là, không có An Thần làm cây trụ, Lâm thị sợ là không thể xưng danh anh cả rồi, anh ngược lại không có gì, chỉ sợ ba không chịu nổi sự đả kích này.

"Anh, người phụ nữ kia rốt cuộc có cái gì tốt, Anh Thần lại vì cô ấy, đều không để ý một đời giao tình, em hận chết cô ấy, cô làm sao lại không có chết đi. . . A ! ! !".

Lâm Tử Tịnh che mặt, trên mặt truyền tới cảm giác đau đớn cho cô cảm giác không thành thật, hoàn toàn không dám tin tưởng mình cứ như vậy bị tát một bạt tai.

"Anh, anh đánh em ! ! !".

"Đáng đời em, tỉnh lại đi.".

Anh vẫn luôn cho là, Tử Tịnh từ nhỏ được chiều chuộng, cho nên ngạo mạn chút, lớn lối chút cũng bình thường, chính là không nghĩ tới, cô lại còn dám âm mưu, thiết kế hại người.

Nếu như có thể, anh thật không muốn cô em gái này.

Trong phòng bệnh, Tô Thiển bị An Thần kéo, tay nhỏ bé theo cà vạt xanh nhạt của anh hướng trên ngón tay xoắn, làm bộ vô tình hỏi: "Mới vừa rồi bọn họ tới làm cái gì, đi nhanh như vậy?".

An Thần khẽ như rồng mây, mang theo một tia ý lạnh, lấy ra súng lục ra nhét vào trong tay của cô: "Về sau, cô ta nếu là còn dám tìm em phiền toái, trực tiếp nổ súng bắn cô ta."

Tô Thiển vội vàng rút tay về, đầu dao động: "Em không dám.".

Cô lại không dám cầm súng, càng không dám nổ súng giết người, lần trước bắn chết con sói kia, tay run nửa ngày.

"Em sợ cái gì, xảy ra chuyện gì anh sẽ giải quyết cho em, bắt đầu từ hôm nay, anh cho phép em cầm súng, ai dám tìm em phiền toái, nổ súng là được."

Anh là quá nhân từ, cho nên mới để cho người phụ nữ của mình bị nhiều tổn thương như vậy, từ khắc này bắt đầu, máu lạnh, khát máu, chính là An Thần anh.

Giống như không dám tin, Tô Thiển nhìn chằm chằm anh, dùng ánh mắt hoài nghi đem anh từ đầu tới đuôi quét mắt một lần, rốt cuộc mặt bình tĩnh hỏi ra lời: "Thật? Anh thật cho phép em cầm súng?"

Người đàn ông này nghĩ thông rồi? Hay là, anh lại đang thử dò xét mình?

"Đúng, anh cho phép em cầm súng, giữ cho kỹ, dùng nó bảo vệ tốt mình, mặt khác anh phái Y Na cùng Vũ Đình đi theo bảo vệ em, thời điểm ở bên ngoài chơi, nhất định phải cẩn thận." Không phải anh nghĩ nhiều, làm người phụ nữ của anh, phải cẩn thận cẩn thận hơn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Ông xã, em yêu anh chết mất

Edit : Song Ngư

Khẳng định An Thần không phải đang nói đùa, cô hận không được trực tiếp nhảy dựng lên, vuốt cây súng lục kia, khoe miệng cũng toét đến gáy. Thật là muốn thử.

"Em trước kia đã luyện qua?"

Trước không để cho cô cảm sung, vì sợ cô chưa quen thuộc, sợ thương tổn được chính cô, nếu cô thủ pháp tốt như vậy, anh cũng không lo lắng.

Tô Thiển cho tới nay đều đặc biệt sùng bái lính đặc công, ngày ngày gặt ba mẹ xem một chú luyện tập, lại nói thật đúng là ngược ngược, vì để cho chú đáp ứng dạy cô, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

"Không trách được, bà xã, em còn có bao nhiêu chuyện là anh không biết? Thành thật khai báo."

Nha đầu này, biết bắn súng, biết đua xe, mang cho anh rung động không phải một chút xíu.

Theo như hoàn cảnh sinh trưởng của cô mà nói, cô không thể nào biết những chuyện này.

Tô Thiển xin lỗi vuốt vuốt mái tóc, thật ra thì, khi còn bé, cô trên căn bản cũng không chơi những trò của con gái, ngược lại thích những trò của bé trai.

"Anh lại cho em một chiếc Ferrari, chỉ là em phải đáp ứng anh không cho đua xe, bằng không, cái người này đời này cũng đừng nghĩ đụng tay lái đi." Nên cô đều biết, cũng không nên nghiêm nghị như vậy, hạn chế tự do của cô, có lúc những thứ đồ này cũng nên dùng, mình cảm, tổng so người khác thời thời khắc khắc coi chừng hào.

Tô Thiển hoàn toàn lặng, ngu, ngây người, An Thần hôm nay lương tâm phát hiện sao?

"Thế nào? Không thích sao? Vậy anh thu hồi những lời mới vừa nói?" Nhìn cô một bộ dáng gập quỵ rồi, An Thần sẽ không tức giận.

"Thích thích, ông xã, em yêu anh chết mất."

Tô Thiển khó được kích động ôm lấy cổ của anh, thậm chí đụng lên cái miệng nhỏ của mình, chủ động đem cái lưỡi thơm tho đưa vào đi một hồi loạn can thiệp.

An Thần đầu tiên là hưng hăng ngẩn ra, rồi sau đó như rụng mất vui mừng, nâng đầu của cô, khiến nụ hôn này càng thâm nhập.

"Ông xã cũng yêu em chết mất, về sau, ông xã không bao giờ nữa đối với em bá đạo như vậy rồi, tin tưởng ông xã."

An Thần cúi mắt nhìn người phụ nữ trong ngực nhỏ bé kiều mỵ, bộ mặt đều là nụ cười ấm áp.

Tô Thiển ôm cổ anh gương mặt gió xuân. Anh, người đàn ông rất yêu cô.

Hào hào lấy lòng người đàn ông của mình!

"Thiển, tiểu Tô tô, mạng cậu thật sự quá tốt, đáng đánh đòn rồi, chị đây thật hâm mộ cậu." Nhiệm Mạn đem cây súng ôm vào trong ngực, yêu thích không buông tay.

Tô Thiển đoạt lấy, thận trọng cất xong, bĩu môi: "Cậu có thể tìm người đàn ông mình muốn, không cần dòm ngó mình."

Người đàn ông nhà cô gần đây cực kỳ cung chiều cô, để cho cô có loại cảm giác không chân thực.

Nhiệm Mạn chắc chắn chép miệng: "Mình thật sự hoài nghi, cậu thật đúng là Tô Thiển mình biết sao? Tại sao một chút cũng không nhìn ra cái bóng trước kia?"

Thật chẳng lẽ giống trong tiểu thuyết viết như vậy, tình yêu có thể thay đổi một người?

Tô Thiển đơn giản không nói lời nào, mặt mày tươi cười nhìn chằm chằm Nhiệm Mạn.

"Mình đột nhiên không muốn đi học, từ ngày đi học, tựa hồ mỗi lần đi đến trường học cũng sẽ xảy ra một chút chuyện làm người ta dự liệu không kịp, học kỳ cũng sắp xong, mình cứ nhiên hơn phân nửa học kỳ cũng không có lên lớp, người khác nhất định cảm thấy mình là đặc biệt, mình cũng vậy, cảm thấy đặc biệt không có ý tứ."

Nghĩ đến ở trường học, nam nam nữ nữ cả ngày quái dị quan sát cô, tránh né cô, trong lòng của cô cũng khó chịu.

"Vậy thì không đi, ở nhà cũng không có gì không tốt, mình cũng không chịu nổi những ánh mắt đó, tiểu Tô Tô, cậu tự xem như chuyện tốt, còn học, mình cũng không đi, có được hay không?" Nhiệm Mạn nghe nói Tô Thiển không muốn đi học, thiếu chút nữa hưng phấn nhảy dựng lên, cô đã sớm xuất thân ra xã hội, đối với những chuyện kia trong trường học, chút nào cũng không nổi hứng thú.

Tô Thiển cau mày, nhưng là, không đi học, An Thần lại không cho cô đi làm, cả ngày làm phu nhân ở nhà cũng là không thú vị.

"Cậu nhắm lại xem, không đi học, chúng ta còn có thể làm chút chuyện khác, tâm nguyện lớn nhất của mình chính là mở một công ty thuộc về mình, hoặc là cửa hàng đồ trang điểm, kể từ không đi làm, túi mình khô quắt, cực kỳ khó chịu.".

Nhiệm Mạn dứt khoát tiến tới cầm lấy cánh tay cô, thao thao bất tuyệt hướng cô oán trách bất mãn của mình, cuộc sống như thế, thật sự không phải cô muốn.

Tô Thiển lại làm sao cứ như vậy suy nghĩ, rút ra cánh tay đứng dậy.

"Mình cùng An Thần thương lượng một chút, cũng không biết anh ấy có đồng ý hay không."

Cái người đàn ông bá đạo, có thể cho phép cô mở tiệm sao?

"Tốt tốt, cậu trở về thật tốt lấy lòng lấy lòng chồng cậu, người kia cũng chiều cậu, nhất định sẽ đáp ứng, ngộ nhờ không được. Liền sắc dụ!"

Cô phát hiện, thật ra thì cô là sùng phi.

Nhiệm Mạn nằm ở trên ghế sa lon, xấu bụng đem đường cong uyển chuyển Tô Thiển quét lại quét, là một người đàn ông, cũng không chịu nổi Tô Thiển nhẹ nhàng nhất ngón tay.

"Cậu thật là, sắc dụ gì, cậu quá tà ác rồi."

Để cho cô chủ động hấp dẫn An Thần, đó không phải là mình tìm tai vạ? Lại nói cô còn không muốn chết phía dưới anh.

Rời đi nhà Nhiệm Mạn, Tô Thiển chạy thẳng tới trong thang máy Cao ốc, những ngày này, cô chạy tới nơi này số lần càng ngày càng nhiều rồi.

Một bước vào thang máy, cô trong nháy mắt liền tròn tròn mắt, sững sờ nhìn trước mắt một nam một nữ kích hôn lẫn nhau. Cô tiến không được mà lùi cũng không xong.

"Người nào a! ! !"

Lưu Hoa vô cùng không nhận được nâng lên đôi mắt, gặp Tô Thiển tức giận nháy mắt thối lui, thay bộ dáng cợt nhả: "Chị dâu khỏe."

Tô Thiển lúng túng yên lặng, hướng cô gái bên cạnh lướt qua, dáng dấp ngược lại xinh đẹp, gương mặt hồng hồng, ánh mắt xin lỗi đến tránh né.

"Cái đó, các người tiếp tục." Lui ra ngoài, Tô Thiển nhắc chân liền hướng thang máy bên kia dành cho nhân viên mà vào.

Không trách được An Thần nói Lưu Hoa khắp nơi lưu tình, tình cảm đều là thật, lại còn dám mang vào Ám Dạ.

Suy nghĩ một chút vẫn là An Thần tốt, ít nhất đủ chung tình, dường như, cô thật nhặt được bảo vật.

"Ông xã, chúng ta thương lượng một chuyện chứ?" Cô ngồi ở trên đùi của anh, ôm cổ anh, gương mặt nhu tình mật mật.

An Thần để cây viết trong tay xuống, thận trọng ôm hông của cô, cũng chiều sờ sờ cái mũi nhỏ của cô: "Bà xã muốn làm cái gì?"

Tô Thiển nụ cười trong mắt càng đậm: "Em không muốn đi học, mỗi ngày bị mấy người quái dị nhìn, học cũng không tốt, em cùng Nhiệm Mạn thương lượng rồi, nghĩ mở một cửa hàng mỹ phẩm trang điểm có thể kiếm tiền, cũng không quá nhàm chán." .

An Thần khẽ nhướn mày: "Tốt."

Hào? ? ?

Tô Thiển thật bất ngờ, cô còn chưa nói lời tốt nào, An Thần cứ như vậy đáp ứng? ?

"Chỉ cần em muốn, chỉ cần không phải làm chuyện gì nguy hiểm, ông xã tất cả đều đáp ứng em." Đại ca nói rất đúng, người phụ nữ của mình, nên cũng chiều, coi như cô muốn hái mặt trăng, anh cũng nên giúp cô mang cái thang.

Một câu nói bình thường, lại khiến Tô Thiển hồng hốc mắt, cô hiện tại thật sự là sùng phi, bị anh cũng chiều đều muốn vong hình.

"Ông xã, anh đối với em thật tốt, cảm ơn anh." Cô ghen ngào, cả đời này, có một người đàn ông cũng chiều cô như vậy, cô còn hy vọng xa vời cái gì.

"Nha đầu ngọc, ông xã không tốt với bà xã thì tốt với ai, lần trước không phải cho người hắc tạp a, người cầm nó, muốn làm gì làm gì." . Người phụ nữ của anh nhàm chán, muốn làm cái gì thì làm cái đó đi, lại không trông cậy vào cô thật làm ra tiền, chỉ cần cô cao hứng, tùy tiện thế nào giầy vò đều được.

"Cảm ơn ông xã, hôn một cái."

Bẹp bẹp vài hóp, nhưng nụ hôn của Tô Thiển rơi vào trên mặt An Thần, trên chóp mũi, trên miệng, khiến An Thần có một lần thiếu chút nữa điên cuồng.

Anh có thể rõ ràng cảm thụ được, Tô Thiển đã hoàn toàn đón nhận tình cảm của anh, cái này vậy là đủ rồi, chỉ cần cô an phận sống ở bên cạnh anh, anh nên cái gì đều không hy vọng xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Bà xã, không cho nghịch ngợm

Sau mấy tháng, Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn cả ngày rất bận rộn, nhưng vô cùng vui mừng tự tại.

Hai người phụ nữ đều thần hồn điên đảo làm bằng hiệu sống cho cửa hàng, tự nhiên hấp dẫn không ít quý cô nhà giàu cùng quý phụ nhân cả ngày rảnh rỗi.

Một ngày vội xuống, lưng của Tô Thiển cũng thiếu chút nữa không đứng lên rồi, cô hiện tại chân chính cảm nhận được kiếm tiền không dễ dàng, đụng phải khách hàng tính khí tốt còn dễ nói, thỉnh thoảng đến khó dây đưa, cổ ý gây khó khăn cho, thật lòng hồng mắt.

Ngồi xuống đếm thành quả một ngày lao động, nụ cười trên mặt hai người so hoa nở còn xinh đẹp hơn.

Đúng là so sánh với đi học thú vị hơn nhiều, ở chỗ này có thể học được rất nhiều kiến thức trên sách vở không có, ngày cũng trôi qua phong phú.

"Oa, mình có một loại mơ ước trở thành sự thật cảm giác không chân thật, tiểu Tô tô, cậu nắm mình một cái, mình thật sự không thể tin được."

"A, cậu mưu sát a, đau chết mình."

Tô Thiển tức giận dọn dẹp, đuổi ra ngón tay chọc chọc cái trán của cô: "Đi, về nhà từ từ không thành thật đi."

Đối với Nhiễm Mạn đáng chết này, cô thật lòng cảm thấy may mắn, cả đời này có mấy người có thể gặp được một người chân chính đặt mình ở trong lòng bằng hữu, cô đụng phải Tô Thiển, là số của cô.

Hai người lái xe, không lo lắng thật vui hướng Ám Dạ đi tới, dọc theo đường đi tiếng nói tiếng cười, vui vẻ vô cùng.

Một đường suy nghĩ một chút, giống như cực kỳ lâu cũng không có sung sướng như vậy.

"An Thần, ông xã, em đã trở về." Về nhà một lần, Tô Thiển thật hưng phấn hướng trên người An Thần nhào qua, cảm gương mặt tuần tú của anh vuốt ve tốt một hồi.

"Em, An Thần cũng gọi rồi, ông xã cũng gọi rồi, bà xã, không cho nghịch ngợm." An Thần kéo ra tay nhỏ bé của cô đang loạn bóp, nhất thời bất đắc dĩ vừa buồn cười mà nói.

Tô Thiển ngồi dậy, mi phi sắc vũ trên mặt, là không ức chế được sắc mặt vui mừng: "Như vậy, An Thần ông xã, hiện tại có thể hay không theo em dùng bữa ăn tối?"

"Tô Thiển bà xã, An Thần ông xã rất nguyện ý cùng em ăn bữa tối."

An Thần một đường đem cô khiêng đến trước bàn ăn, đối mặt một bàn cao lương mỹ vị, Tô Thiển cảm thấy hạnh phúc muốn chết.

"Thơm quá, rất ngon mắt."

Một bàn thức ăn thơm ngào ngạt đẹp mắt, người đàn ông nhà cô còn đẹp mắt hơn.

"Vậy thì ăn nhiều một chút, thịt kho tàu không tệ, em thích nhất." An Thần tỉ mỉ chọn một miếng thịt nhiều xương bỏ vào trong chén của cô, mắt cười khom thành một đường may.

Tô Thiển cắn xương, trong lòng hơn ngọt rồi.

Y Na báo cáo ngày đầu tiên làm bà chủ coi như là thuận lợi.

Ăn hết miếng thịt, cảm giác mùi vị quả thật không tệ, đưa ra chiếc đũa lại gấp một khối, An Thần dứt khoát đem cái mầm dòi đến trước mặt của cô.

"Rất phong phú, cảm giác rất vui vẻ."

Cuộc sống như thế, cô cảm thấy coi là có chút ý tứ.

An Thần gật đầu, người phụ nữ của anh vui vẻ là được rồi.

"Làm ăn khó tránh khỏi sẽ gặp phải chút gây khó khăn cho hoặc là không như ý, có chuyện gì khó xử liền nói cho ông xã, anh chỉ muốn em thật vui vẻ, không muốn em phiền não."

Gậy gậy trên trán cô, nhân cơ hội trộm một cái hôn.

Chương 212: Đàn ông không hư, phụ nữ không thương

Tô Thiển quyết tâm sẽ làm việc thật tốt và kiên trì đến cùng, cũng đã đem những lời này không để trong lòng, cô biết An Thần không muốn cô phiền não, nhưng là, đây đối với cô mà nói không phải giết thời gian, cô cùng Nhiệm Mạn đều như nhau, nghĩ kỹ thể nghiệm tốt cuộc sống, cảm thụ cuộc sống.

"Ngày ngày ăn món cay Tứ Xuyên? Quá cay đối với bao tử không tốt, chúng ta thỉnh thoảng nên thay đổi thôi."

Nha đầu này, ngày ngày quậy ẩm ỉ đòi ăn món cay Tứ Xuyên, cũng may mùa đông, giữa ngày hè thể nào chịu được.

"Ăn cái gì bây giờ? Nhân sâm bào ngư? Muốn ăn chính anh ăn, em liền đối với món cay Tứ Xuyên chung tình, không đổi." Bà ngoại cô là người Tứ Xuyên, trước khi bà ngoại qua đời, thường chạy đi Tứ Xuyên thăm cô, hơn nữa bà ngoại thích làm món cay Tứ Xuyên.

"Hảo, ăn, bà xã thích ăn cái gì liền ăn cái đó." Anh cau mày, nghĩ thầm hôm nào phải dẫn cô kiểm tra dạ dày mới được.

Ăn xong cơm, Tô Thiển lôi kéo An Thần đến bờ biển sau biệt thự tản bộ, hai người cùng nhau hóng gió biển, ngắm cảnh.

"Ông xã, em có thể cời giày hay không? ? ?". Ở trên bờ cát bước chậm, mang giày không thoải mái, nghĩ cời ra, lại sợ An Thần tức giận.

An Thần nghiêng người sang, rũ xuống rèm mắt hướng trên chân cô nhìn: "Không thể, trên bờ cát ướt ướt, em vốn là thể hàn, ngoan một chút."

"Vậy anh công em có được hay không? ? ?" Cô xoay người, nghịch ngợm hướng anh le lưỡi.

An Thần ngồi xổm người xuống: "Lên đây đi."

Cô gái nhỏ, gần đây cổ quái chiều gì cũng có thể nghĩ ra được, chỉ cần cô cao hứng, anh cái gì cũng nguyện ý ra sức.

Tô Thiển khoe miệng cũng tràn ra một đóa hoa, leo lên lưng của anh ôm cổ của anh, bóng dáng hai người trên bờ cát lúc hoàng hôn, trời chiều chiếu rọi xuống càng kéo càng dài.

"Anh xem, vỏ sò kia thật là đẹp." Tô Thiển giống như là phát hiện Tân Đại Lục, chỉ vào vỏ sò cách đó không xa kia lòng sợ hãi kêu.

Thật là xinh đẹp, cô nhảy xuống lưng của anh, cầm lấy tay anh chạy lên phía trước.

"Đẹp không?" Cô nhặt lên, đem nó bày ở lòng bàn tay xem xét.

"Em mới xinh đẹp." Anh nói rất rõ ràng, trong mắt anh, vạn vật thế gian, cũng không so nổi với Tô Thiển, thậm chí là một cái mỉm cười của cô.

"Em cùng nó, sao anh dám? ? ?"

Tô Thiển trong lòng ngọt ngào như ăn mật, lại có ý mát lạnh, ngón tay im hơi lặng tiếng đưa về phía cái hông của anh.

"Đừng, bà xã." An Thần nhìn hai đầu ngón tay thon dài kia, sợ tới mức vội vàng cầu xin tha thứ: "Anh sai lầm rồi, ông xã không phải nói thật đâu."

"Em tâm tình coi như không tệ, tạm tha anh thôi."

An Thần càng cưng chiều cô, Tô Thiển đã cảm thấy bộc phát đắc ý, ngơ ngác xem, cô đều gan lớn đến bắt lấy cả vật anh hướng trước mặt kéo.

"Xin nữ vương tha thứ, nô tài nhất định biết sai liền đổi, về sau tuyệt không nữa để có sai lầm tương tự.".

An Thần mặt cười xuân ý, cực kỳ phối hợp đi xuống dưới nhận, Tô Thiển mấy ngày này thay đổi, thật sự để cho anh thụ sủng nhược kinh, hoàn toàn không nhìn thấy gương mặt trước kia lạnh như băng rồi, anh rất thỏa mãn.

Tô Thiển hì hì cười, giang hai cánh tay ôm chặt lấy anh: "An Thần, anh thật tốt."

"Nếu anh tốt, em có phải hay không nên thật tốt đau lòng vì anh? ? ?".

"Thế nào đau lòng? ? ?"

"Đúng là, về nhà lên giường."

"Ghét, anh thật là xấu."

"Đàn ông không hư, phụ nữ sẽ không thương, những lời này em chưa nghe nói qua sao?"

"."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Bị theo dõi

Biệt thự Tây Giao, một lão đầu uy nghiêm dựa lưng vào trên ghế xoay, hung hăng cầm tờ báo trên tay hướng trên bàn vung, mắt lộ ánh lạnh, khoát tay, hai người đàn ông gầy gò liền một mực cung kính đứng ở trước mặt

"Làm nhanh nhẹn một chút, ta muốn hân sống không bằng chết."

"Vâng"

"Nhiệm tiểu mạn, thu dọn đồ đạc về nhà, tức tức làm gì đó."

Tô Thiển xách theo túi xách, ngồi ở trên xe mãnh liệt ấn còi, không ngừng thúc giục ở bên cạnh Nhậm Mạn.

"Biến, không cho kêu loạn tên mình, khó nghe muốn chết." Nhậm Mạn một cước bước lên xe, bắt mắt oán trách.

Từ nhỏ đến lớn, cô có bao nhiêu tên tất cả đều bị gọi ra rồi, Bản Từ cũng gọi cô Mimi, 囡.

"Sinh nhật An Thần, cậu chuẩn bị quà tặng gì cho anh ấy?" Thắt chặt dây an toàn, Nhậm Mạn theo thường lệ xé mở một túi đồ ăn ôm ở trong tay gặm

Tô Thiển khề nhưong mày, không hiểu: "Sinh nhật An Thần?" Ngày kia?

"Thiên, đừng nói là sinh nhật của người đàn ông của mình cậu cũng không biết nha."

Nhiệm Mạn há to mồm, cùng nhìn quái dị liếc cô một cái, cô cô này, quả nhiên là vậy, không có tim không có phổi.

Tô Thiển có chút quần bách, dường như, cô thật không biết sinh nhật của anh là khi nào, hơn nữa An Thần cũng không có nói qua nha.

"Còn cậu sao lại biết?"

Phản ứng kịp, Tô Thiển đem ánh mắt hoài nghi chuyển tới Nhậm Mạn đang nhét chocolate vào trong mồm.

"Bản từ nói, Âm Dạ từ trên xuống dưới đều đã bí mật chuẩn bị gần xong, cậu không tìm không phổi, cái gì cũng không biết."

Tô Thiển gãi gãi đầu, trong lòng dâng lên một tia áy náy, nghĩ thầm đưa quà tặng gì là tốt nhất.

Sợ nhất là quà tặng, chọn tới chọn lui cũng không biết chọn thế là tốt hay không nữa, phụ nữ còn dễ nói, mỹ phẩm, y phục đồ trang sức đều được, đàn ông thì thật khó chọn mà, nhất là tặng cho ông xã, hơn nữa còn là An Thần, muốn cái gì có cái đó, thật là làm khó cô.

"Bằng không cũng đừng mua, về nhà hảo hảo ở tại giường biểu hiện, khẳng định so với đưa cái gì cũng có tác dụng hơn."

Nhiệm Mạn cười trộm, Tô Thiển nhất thời khuôn mặt hắc tuyến: "Cậu không nói chuyện không ai nghĩ cậu thành người câm đâu."

Tô Thiển nghĩ, biểu hiện cho tốt đó không phải là cả người đau chừng mấy ngày sao.

Chợt, Tô Thiển giống như là phát hiện châu lục mới, tháo dây an toàn ra nhảy xuống xe, hưng phấn hướng phố xá sầm uất đối diện chạy.

Khoảng 15 phút sau trở lại, khoe mắt cũng cười cong, trên tay cầm theo một hộp tinh xảo.

"Cái quái gì, mình xem một chút.".

Tô Thiển đem tay gờ thật cao, không cho nhìn, món quà tặng này, tuy là bình thường, nhưng là rất khác biệt, so với những đồ đắt giá khác, cô tin tưởng An Thần thích cái này hơn.

"Ngồi đằng hoàng cho mình, cẩn thận mình ném cậu ra ngoài."

Nhiễm Mạn rút rút khóe miệng, quy củ ngồi không nói, cô cô này càng ngày càng phúc hắc rồi.

"Kỳ quái, mình thế nào cảm giác có người đi theo chúng ta." Nhiễm Mạn nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, trong lòng dâng lên một tia bất an.

Tô Thiển quay đầu lại nhìn cô một cái, yên lặng thay đổi không nói.

Một chiếc xe vượt lên, Y Na hiển nhiên cũng phát hiện, cùng Vũ Đình trao đổi một cái ánh mắt, nhún ga vượt qua chiếc xe này.

Từ cửa sổ nhìn lại, hai người ngồi bên trong mặc đồng phục đen, mắt mang kính đen, Y Na cười lạnh, cho là học Xã Hội Đen ăn mặc chính là Xã Hội Đen chân chính rồi sao?

Thật là to gan, người của Âm Dạ cũng dám đụng.

Đối phương thấy bị người để mắt tới, trên trán đổ mồ hôi lạnh, phía trên phân phó, phải làm sạch sẽ hoàn toàn, không lưu lại một tia dấu vết, tình huống xấu nhất, chính là cùng chết, bọn họ không phải không nghe, người nhà vẫn còn ở trên tay đối phương, bọn họ không muốn liên lụy người nhà, cũng chỉ có thể hy sinh mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Tô Thiển, đừng hoảng hốt

Edit : Song Ngư

Tô Thiển sờ sờ chiếc bông tai màu bạc trên tai phải : "Chị Y Na, tình huống thế nào?"

"Có người theo dõi em, để cho an toàn, điều kiện tiên quyết gia tăng tốc độ." Vũ Đình móc súng lục ra, khóe miệng nâng lên nhất mạt nụ cười khát máu, cười lạnh.

Đối phương thấy xe Tô Thiển tốc độ nhanh hơn, đạp chân ga đi theo, chuyện khác đã không còn quan trọng rồi, nhiệm vụ của bọn họ chỉ cần Tô Thiển chết.

"Tiểu Tô tô, chúng ta bị người theo dõi?" Hồi lâu, Nhiễm Mạn mới phản ứng được, nhìn Tô Thiển ghen ghét trên trời.

"Không tốt, trước mặt cũng có." Xa xa nhìn lại, ba chiếc xe thể thao phía đối diện thẳng ngắm bên này xông lại, chung quanh một mảnh sợ hãi tiếng kêu cùng tiếng thắng xe.

"Bất kể bọn họ có mục gì, nổ súng." Phạm là tất cả uy hiếp đến sinh mạng Tô Thiển, tất cả đáng chết.

Bang bang ——

Hai tiếng súng vang lên phá vỡ bầu trời, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh xuyên thấu đầu hai người, máu trong nháy mắt tung tóe trên cửa, không người lái xe liền chao đảo, Vũ Đình lúc này mới thắng bánh xe.

Chính là đang giờ tan tầm, lối đi bộ hay đường cái đều là xe, chỉ là không có một người nào dám lái xe đi phía trước nữa, đều nhao nhao muốn quay đầu xe trở về. Trong lúc nhất thời, loạn thành một đoàn, xe liên tiếp tông vào đuôi nhau, một mảnh thảm không nở nhìn.

"Tô Thiển, lợi dụng kỹ thuật lái xe của em từ khe hở đi qua, không cần phải lo lắng, cửa sổ xe đều là kính chống đạn, lão Đại đang chạy đến, ngàn vạn lần đừng sợ." .

Tô Thiển tay cầm tay lái khẽ run, sống đến bây giờ, vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện nguy hiểm như vậy, nói không sợ hãi tuyệt đối là không thể nào .

Nghe được lời Vũ Đình, lúc này mới cường bách mình tĩnh táo một chút, cô giờ tay lên cúp vừa đỡ, sau đó đạp cần ga, xe như tiễn xông tới xe trước mặt, Nhiễm Mạn tâm cũng treo đến cổ họng. Lúc này Tô Thiển đạp chân ga, bắt tay sát, tay lái hướng phải 10 độ, xe lấy hai bên phải đối phiên làm trọng tâm, đem một bên bánh xe áp đi lên, xe kêu lên một tiếng kêu to sau đó nhanh chạy về hướng đã định, sau đó xinh đẹp rơi xuống đất ổn định. Động tác xinh đẹp, làm liền một mạch.

Y Na cùng Vũ Đình lúc này mới thở phào một hơi, giữa không trung truyền đến tiếng trực thăng, mấy chiếc xe giống như điên hướng trong dòng xe cô chui ra, vốn là muốn muốn cho Tô Thiển chết ở tai nạn xe cô , làm An Thần thống khổ cả đời, không ngờ người phụ nữ kia tài lái xe tốt như vậy, cơ hồ là dễ dàng liền tránh khỏi.

Hiện tại không ổn, sẽ phải lập tức rơi vào trong tay An Thần, trong truyền thuyết, chết trên tay anh, không có một ai chết mà đẹp mắt. Đều là chết, còn không bằng tự sát còn tốt hơn.

Nhưng là, bị người của An Thần khóa lại như vậy không thể trốn đi, từ trên trục thẳng xuống 20 người cầm súng chĩa vào bọn họ, trên tay bọn chúng không có súng, lấy cái gì chống cự.

Sáu người bị áp xuống xe, Bàn Tử chân đảo qua, mấy người liền vô lực đã quỳ gối trước mặt An Thần.

Tô Thiên xuống xe, được An Thần bảo hộ thật chặt ôm vào trong ngực, trông mặt của anh là màu đỏ, nhìn thấy đã biết anh đang rất tức giận.

"Người phụ nữ của tôi cũng dám động, các ngươi là ăn gan hùm mật gấu rồi sao?" Vừa dứt lời, một cước liền hướng cách mấy người đàn ông gần đây đá vào, là dùng hết toàn bộ sức lực mà đá.

Người đàn ông bị đá bay thật là xa, sau đó nặng nề rơi vào lối đi bộ, đầu chạm đất, trong nháy mắt bất tỉnh.

Mấy người còn lại bắt đầu run lên, sắc mặt trắng bệch, thậm chí có người còn tiểu ra quần.

An Thần là ai, tùy tùy tiện tiện đứng ở đâu, khí tràng cũng có thể đè chết kẻ địch.

Người phụ nữ của anh, có thể động sao?

Đem Tô Thiên an trí ở trong xe, chỉ thấy anh gương mặt lạnh lùng đi tới, một bả nhấc lên trước mặt người đàn ông tóc ngắn, khiến cho hán đầu giờ lên, rắc rắc một thanh âm vang lên, đầu của một gã trực tiếp bị vòng 180°, buông tóc ra, đầu nghẹo trên bờ vai, lập tức không còn hơi thở.

Cách đó không xa, mười mấy chiếc xe cảnh sát khi nhìn rõ tình huống, trực tiếp tắt đi đèn báo hiệu, ào ạt đi trở về. Vị này là tôn thần, không phải có thể chọc nổi.

Còn sót lại bốn, sống lưng đều lạnh cả người, cả người phát run, giờ phút này An Thần một thân đều là hơi thở lãnh, giống như đức vua cao cao tại thượng, thần thánh không thể xâm phạm.

Một tay bóp chặt cổ gã đàn ông, sức lực bởi vì trong lòng đầy lửa giận mà từ từ sâu hơn, gã đàn ông đưa ra đôi tay muốn tránh ra cổ tay của anh, nhưng tay anh cứng rắn như sắt, không chút nào có thể hoạt động nửa phần.

Hắn sợ hãi, nghĩ xin tha, nhưng là cổ bị bóp chặt, chỉ có thể phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

"Nói, người nào sai khiến các ngươi tới?" Thanh âm của anh lạnh như băng mang theo ác độc, cả người lộ ra một cỗ tà khí.

Một người trong đó bò tới, đối mặt đất hung hăng dập đầu: "An thiếu gia, ngài tha chúng tôi đi, là Nghiêm Hiếu Nghiêm lão gia, người nhà của bọn tôi đều trên tay ông ấy, đều là bị uy hiếp."

Sống chết trước mắt, rốt cuộc là không kháng nổi đi.

Bọn họ thậm chí còn có người ôm mạng sống hi vọng đi lấy lòng An Thần.

"An thiếu gia, chúng tôi cũng không dám nữa, đều là bị Nghiêm Hiếu uy hiếp, ngài tha chúng tôi đi, về sau làm trâu làm ngựa, chúng tôi cũng nguyện ý."

An Thần hừ lạnh, cho bọn hắn làm trâu làm ngựa, cũng phải nhìn có hay không tư cách đó.

Nghiêm Hiếu, quả nhiên còn không chịu an ổn đúng không, ông ta là ngại đã chết hai người cháu không đủ, như vậy, không thành toàn anh thật đúng là có vẻ không có suy nghĩ.

Lần nữa ngược mắt, ánh mắt dị thường lãnh táp, mấy người có loại cảm giác bị Diêm Vương khóa, sợ tới mức ngừng thở, không dám nhúc nhích.

"Mấy người này giải quyết đi, sạch sẽ chút, cậu dẫn người đi bắt được lão hồ ly kia dưới pháp trường Âm Dạ chờ đợi, phạm là người không an phận, tất cả đều không nên tha."

Người phụ nữ của anh, ai cũng có thể động sao?

Trên cái thế giới này, quả nhiên có rất nhiều thứ không biết chết sống, Nghiêm Hiếu!! Dám can đảm mà tiếp khiêu chiến quyền uy của anh, anh sẽ để cho ông ta biết cái giá phải trả là thế nào.

Lối đi bộ trống trải, ngay sau đó truyền đến mấy tiếng súng vang, cho đến đoàn người An Thần đi thật, mới có người rón ra rón rén nhích lại gần xe mình, chui vào như một làn khói chạy mất.

Không bao lâu sau, liền có người đến dọn dẹp, đường, vẫn là con đường kia, xe, vẫn là những xe kia, giống như chuyện này chưa từng xảy ra qua, ai cũng không dám nhắc tới, chỉ là, chính mắt thấy những người đó, vẫn luôn là lòng vẫn còn sợ hãi.

Trong xe, An Thần đem Tô Thiên ôm hết sức chặt, cô đang phát run, cả thân thể run rẩy lợi hại.

"Bảo bối, ngoan, không sợ."

Tô Thiển bắt lấy cổ áo anh, sắc mặt tái nhợt, trong dạ dày càng thêm dòi sông lấp biển, trên dưới sôi trào lợi hại.

Cô lần đầu tiên nhìn thấy An Thần giết người, thật là đáng sợ.

"Không sao, có ông xã ở đây."

Người vừa nói ra tay lấy một cái mạng những người kia cùng An Thần hiện nay hoàn toàn bất đồng, trấn tĩnh lại, hóa thành một người khác, người phụ nữ của anh bị rồi, thật đáng chết.

Tô Thiển khẽ gật đầu, dựa vào càng gần, nghe trên người anh hơi thở mùi bạc hà riêng biệt mới dễ chịu hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Sanh non

Cô không biết giờ phút này nên nói cái gì mới phải, nửa điểm cũng không phải là bởi vì người xấu bị trừng phạt mà an lòng. Trong đáy lòng cô vô cùng khó chịu, sợ hãi và bất an.

"Ông xã, mấy người đó. Thật sẽ không có chuyện gì?" .

Anh là Xã Hội Đen, cô biết, coi như là anh có quyền thế đi, cũng có thể trắng trợn như vậy ở trên đường cái giết người sao?

Anh thật đã cường đại đến nỗi cả cảnh sát cũng không dám chống lại anh sao?

An Thần hiểu ý của cô, hì hì cười: "Đứa ngốc, tin tưởng anh."

Đừng nói không có chuyện gì, coi như thật trong nước sôi lửa bỏng, chỉ cần vì cái người phụ nữ không có tim không có phổi này, anh cũng sẽ qua được

"Dạ, em tin anh."

Không biết vì sao, cô chính là đặc biệt tin tưởng anh, anh nói không có sao, liền nhất định không có sao.

"Anh tính xử trí Nghiêm lão như thế nào." Anh dù ghê tởm thế nào, nhưng người kia cũng lớn tuổi quá rồi, An Thần có thể hay không đối phó ông như đối với những người đó?

An Thần ngậy cả người, Tô Thiển luôn luôn cũng không hỏi anh những chuyện này, hôm nay anh là bị tức hồ đồ mới trước mặt cô mà giết người.

"Những chuyện này, không cho em hỏi tới, tất cả giao cho anh là tốt rồi."

Cô gái của anh, sạch sẽ giống như một tấm giấy trắng, những chuyện dính đầy máu tanh kia, cô biết càng ít càng tốt.

Tô Thiển quả nhiên không lên tiếng, tựa vào trong ngực của anh nhắm mắt, lúc trở lại biệt thự đã ngủ thiếp đi.

An Thần không có đánh thức cô, ôm cô trở về phòng, ở trần roi xuống một cái hôn liền chạy tới dưới pháp trường.

Anh mới vừa bước ra cửa phòng, Tô Thiển liền mở mắt, cho tới bây giờ, nhịp tim cũng không hạ xuống được, làm sao có thể còn ngủ.

Nghĩ đến mấy người kia chết đi liền muốn nôn mửa.

Mồ hôi lạnh trên trán một đống một đống đổ xuống, bụng cũng đi theo mơ hồ đau, sắc mặt tái nhợt.

"An Thần."

Cô ở đáy lòng yên lặng kêu anh, nghiêng người sang điện thoại đầu giường, bụng đau đớn như đao xoắn, sắc môi cũng biến thành không có chút huyết sắc nào.

Phía dưới, rõ ràng cảm thấy có không ít chất lỏng ẩm ướt âm ẩm chảy đi xuống.

Cô kinh hãi, vội vàng lật người xuống giường, bụng đau đớn càng thêm lợi hại, đầu đi theo một hồi hôn mê, trực tiếp lao vào một cái té xuống đất ngất đi.

Lý tẩu nghe động vội vàng chạy tới trên lầu, nhìn thấy Tô Thiển sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất bị dọa sợ, khi nhìn thấy trên quần đồ một mảng cang thêm kinh hãi thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất. Vội vàng đem Tô Thiển nâng lên giường, chia ra gọi hai cuộc điện thoại cho An Thần cùng Lưu Hoa.

An Thần vẫn còn ở nửa đường, sắc mặt kinh hãi, anh nghe đến cái gì? Tô Thiển sanh non? Làm sao có thể, Tô Thiển lúc nào thì mang thai?

Lập tức quay đầu xe liền hướng trở về, cô té bất tỉnh? Sảy thai? Đáng chết, anh thế nhưng cái gì cũng không biết!

Tin tức này quả thật giống như là trực tiếp cầm một tạ đạn đánh anh xuống, anh nửa ngày cũng không định thần.

An Thần chạy tới Tô Thiển vừa lúc được xe cứu thương đưa đi, một đường chạy tới bệnh viện, nóng nảy hận không được trực tiếp đá văng cửa phòng giải phẫu.

Nhiệm Mạn cũng bị kéo đến bệnh viện, ngay sau đó liền bị An Thần lần lượt đặt vấn đề đến ngây dại.

An Thần hỏi, cô biết Tô Thiển mang thai sao?

An Thần nói, cô ấy sảy thai.

Ngất, anh cũng không biết, cô như thế nào biết.

Tô Thiển mang thai? Tại sao cô ấy đều không có nói qua? Hay là chính cô cũng không biết!

An Thần không ngừng ở trong lòng trách cứ mình, mỗi ngày đều ở mong đợi có một tiểu bảo bảo, thời điểm chân chính có, cư nhiên khi anh còn tới không kịp mừng rỡ lại lặng yên không tiếng động mất rồi.

Hai người, nói cái gì đều không nói, Lưu Hoa nhìn hai người cũng cảm thấy rối rắm, anh sao lại như vậy sợ ý lơ là.

Ngoài dự đoán, cửa phòng giải phẫu rất nhanh liền mở ra, mấy vị bác sĩ phụ khoa nhìn thấy An thiếu gia quả thật có chút dờ khóc dờ cười.

"Như thế nào? Cô ấy có khỏe không?" An Thần có chút cấp bách, vừa hỏi vừa xông vào bên trong.

Tô Thiển đã tỉnh rồi, trên cánh tay treo treo ngược châm, mắt sưng sưng hồng hồng, nhìn An Thần trong lòng cùng kim châm một dạng.

"Ai nói cô ấy sảy thai, chỉ là kinh nguyệt tới, đau bụng kinh mà thôi."

Mấy người kinh ngạc, Tô Thiển càng thêm xấu hổ hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Cô luôn luôn đều có bệnh đau bụng kinh, mỗi lần tới cái đó, cũng đau chết đi sống lại, ngược lại té xỉu là lần đầu tiên, có thể do hôm nay bị kích thích cùng kinh sợ có liên quan.

Nhiệm Mạn im lặng, An Thần ngược lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ là có chút dờ khóc dờ cười, bàn tay đưa đến trên bụng lạnh như băng của cô, nhiệt độ lòng bàn tay truyền tới trên người của cô làm cô cảm thấy thật ấm áp.

"Có tốt hơn chút nào không?"

Tô Thiển hồng nghiêm mặt gật đầu, thẳng nắm tóc xin lỗi, lần này, thật xấu hổ rồi.

Nhiệm Mạn bưng một ly nước đường đỏ tới, nhìn Tô Thiển khóe miệng co rút: "Uống sẽ dễ chịu hơn chút."

Hoàn hảo cô không có tật xấu đau bụng kinh này, nghe nói người phụ nữ đau bụng kinh là rất khó chịu, chỉ là không nghĩ tới lại có thể lợi hại như vậy.

Tô Thiển không thích mùi vị nước đường đỏ, nhưng cũng là nghe lời uống xong một ly.

Nhiệm Mạn biết điều lui ra ngoài, phàm là những chỗ có An Thần, nhất định không thể đồ thừa không đi, sẽ bị ánh mắt anh ta giết chết.

"Bảo bối, em dọa anh chết khiếp."

Hôn mặt cô, tim An Thần nhảy còn là rất nhanh như vậy, người phụ nữ này, nhất định cả ngày đem lòng của anh giày vò lên trời xuống đất mới được sao?

Tô Thiển sắc mặt đỏ hơn, không được tự nhiên đưa bốn ngón tay, ấp úng: "Em quên."

Thật ra thì, kỳ kinh nguyệt cô cũng vẫn không điều, bình thường trước hai ngày bụng cũng sẽ đau, lần này cư nhiên một chút cảm giác không có, mới có thể bêu xấu.

An Thần tức giận chỉ chỉ mũi: "Em đó."

Truyền mấy túi nước muối, bụng của cô mới hơi khá hơn một chút, về nhà liền bị An Thần nhấn ở trong chăn.

Lý tẩu nấu một nồi cháo gà mang lên, hướng về phía An Thần nói xin lỗi lại nói xin lỗi, tuy nói An Thần cũng không có trách cứ bà, trong lòng luôn là có chút băn khoăn.

"Ăn lúc nóng sẽ thoải mái chút." Múc thêm một chén nữa, An Thần một muỗng lại một muỗng đưa đến bên miệng của cô.

Tô Thiển nghe lời ôn thuận như mèo con, người đàn ông thân thiết như vậy, là của cô đấy.

"Em mỗi lần tới cái này, cũng đau thế này sao?" Nếu là lần nào cũng đau lợi hại như vậy, cô thế nào chịu được tới được?

Tô Thiển lại lắc đầu: "Không có lợi hại như vậy, cũng đã thành thói quen."

Đã thành thói quen, bình bình đạm đạm mấy cái chữ, nghe vào trong lỗ tai An Thần liền đặc biệt không có cảm giác.

"Có biện pháp nào hay không khiến nó không đau?" Lau một tầng mồ hôi mỏng trên trán cô, mới phát hiện thân thể cô lạnh như băng, thật thấp mắng một tiếng, cúi xuống giầy vớ lên giường, sau đó thật chặt ôm lấy cô, dùng nhiệt độ của mình đi ủ ấm cô.

Tô Thiển lắc đầu, uống rất nhiều thuốc, trên căn bản vô dụng, sau lại dứt khoát sẽ không uống, không phải nói là thuốc có 3 phần độc sao.

"Vậy chúng ta nắm chặt thời gian nghỉ ngơi có Bảo Bảo đi, chỉ cần nó không đến, em cũng sẽ không đau đớn." An Thần ý tưởng đột phát, bàn tay to như cũ dán chặt trên bụng của cô.

Tô Thiển khước miệng co giật thật lâu: "Vậy cũng là mười tháng mà thôi."

"Không sợ, mỗi năm sinh một đứa là tốt."

An Thần nói nghiêm túc, Tô Thiển lại bị dọa sợ, mỗi năm sinh một đứa, cô cũng không phải là heo.

Vội vàng lắc đầu nói: "Không cần, em sẽ nói bác sĩ cho thuốc điều lý tương đối khá."

Lại nói, sanh con cũng là vô cùng kinh khủng, trạng huống gì cũng có thể xảy ra.

An Thần thấy cô liều mạng lắc đầu, mắt lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

"Bằng không đòi sau anh làm phụ nữ đi, anh thay em đau bụng kinh, sinh con, phục vụ em, đến lượt em tới làm ra tiền nuôi anh." Bụng tốt hơn một chút, cô cùng anh cười giòn.

An Thần chân mày vì vậy, bất mãn trả lời một câu: "Đòi trước em cũng là nói như vậy."

Tô Thiển nhất thời hết ý kiến, cô không biết An Thần lúc nào thì trở nên biết ăn nói như vậy, thường một câu nói làm cô ghen nửa ngày không phản đối.

"Nha đầu ngoan, em phải không cần ngủ một giấc, giầy vớ lâu như vậy, em không phải mệt mỏi sao?" An Thần nghĩ, ngủ thiếp đi có thể tốt hơn một chút, trên người cô cuối cùng không hề lạnh như băng nữa, lúc này mới rút về bàn tay đè ở trên bụng cô.

"Dạ."

Tô Thiển ôm chặt cổ của anh, hai mắt nhắm lại, khước miệng lại là ý cười, thì ra là tình yêu, có thể ngọt như vậy.

Bân Tử ở pháp trường chờ lão Đại, nhận được thông báo của lão Đại, khước miệng cũng cười rách đến cổ, anh lại có con mồi. Không lo lắng, thật vui đạo bước đến trước mặt Nghiêm lão đầu, không chút kiêng kỵ ở trên người ông quét một vòng, lắc đầu, quá già, không nhận được cực hình.

Nghiêm lão đầu sắc mặt do khăn trương chuyển sang sợ hãi, lần này, ông là thật chạy không thoát.

Luôn luôn kiêu ngạo cùng lòng tự ái giờ phút này hóa thành hư không, người nhà của ông, lại một lần nữa bị bắt đến pháp trường, sẽ không có may mắn như lần trước vậy.

Chung quanh mờ hồ đều là tiếng khóc cùng tiếng chửi rủa, các cô là vô tội, một nhà bởi vì mấy người đàn ông cuồng ngạo mà bị liên lụy.

Ở trong lòng của Nghiêm lão đầu, đều là hận, không thể không biết mình nơi nào làm quá mức, cho là An Thần hại chết hai đứa cháu quý giá của ông, ông trả thù ở trên người của Tô Thiển là chuyện đương nhiên. Nhưng đáng tiếc chính là, ông không đủ mạnh không làm gì được người của người đàn ông kia.

"Nghiêm lão đầu, biết chọc giận Âm Dạ, kết quả sao không?"

Bân Tử hưng phấn nghĩ nhảy dựng lên, lão Đại nói, giao cho anh toàn quyền xử lý, đây còn không phải là chuột tới tay, mặc cho người khi dễ.

Nghiêm lão đầu yên lặng không nói, ông biết, ông đương nhiên biết, hai đứa cháu là chết như thế nào, ông cả đời không bao giờ quên.

Lãnh khốc như vậy, khát máu như vậy, chính là thủ đoạn của Âm Dạ này.

Người đàn ông trước mắt này, một thân đều là khát máu, làm cho người ta liếc mắt nhìn đều cảm thấy muốn bất tỉnh đi.

"A, món chính đi lên trước, tới lúc nên biểu hiện một cái tâm tính thiện lương rồi." Anh nhanh nhẹn vỗ tay, trình lên từng dãy hình cụ, có thể nói, nơi này là tập trung hình cụ tàn khốc nhất trên thế giới, mọi thứ, cũng có thể làm cho người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể.

Dưới pháp trường còn nhốt một người, chính là lần trước ở Châu Phi thiết kế mưu hại An Thần - Tây Tác, mỗi ngày bị những thứ hình cụ này tàn phá cũng mau không còn dạng người.

Anh làm sao có thể để cho ông chết thống khoái như vậy, nếu là chết quá nhanh, chẳng phải là quá tiện nghi sao?

Nghiêm lão đầu trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, thân thể mềm nhũn, những thứ này thật đáng sợ, chỉ là tại trong TV nhìn thấy qua, ông có một loại ý niệm muốn tự vẫn.

Lập tức, hung hăng khề cắn đầu lưỡi, máu theo khoe miệng chảy xuống, Bàn Tử sắc mặt biến hóa, tiến lên một bước bắt cầm ông, đáng tiếc, đã trễ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Cuộc sống luôn là quá cầu huyết

Edit : Song Ngư

"MD, quả nhiên là con hồ ly giả hoạt." Anh còn không có động thủ, cứ như vậy chết.

"Mang xuống! ! !". Người đã chết, làm gì cũng không có ý nghĩa rồi.

Ánh mắt âm trầm rét lạnh, chọt dao qua những người còn lại, hoặc là phụ nữ, hoặc là trẻ nhỏ, Bàn Tử không lý do phải cau mày, tuy nói bọn họ luôn luôn khát máu, nhưng còn không có tàn nhẫn đến phụ nữ cùng trẻ con đều không bỏ qua cho.

"Nhớ sự dạy dỗ hôm nay, Âm Dạ, là các người không chọc nổi." Hung hăng vung tay một cái roi, bảo bọn họ đi nơi khác đi.

Anh còn chưa có làm gì được, sao có thể không nổi giận đây?

Tô Thiển ngủ một giấc, trời đã tối hẳn, bên cạnh An Thần cũng ôm cô thật chặt ngủ thiếp đi.

Xuống giường đi toilet xong liền ngủ không được, chạy vào phòng bếp kiểm tra tìm cái gì ăn.

"Thiếu phu nhân, có phải hay không đói bụng, tôi sẽ làm cho cô." Lý tẩu thành linh nhô ra, dọa Tô Thiển giật mình.

"Ặc, cảm ơn, đơn giản làm vài món, An Thần cũng chưa ăn gì." Cô vốn định tự mình động thủ, lại không thể đụng nước lạnh, cho nên cô không từ chối.

Thối lui khỏi phòng bếp, An Thần cũng đi xuống lầu, mặt mày đều là ý cười.

"Bụng khá hơn chút nào không?"

Tô Thiển gật đầu, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, nhàm chán mở TV.

Gần đây TV, trừ hậu cung tranh đấu vẫn là hậu cung tranh đấu, nhìn bên trong Tần phi nương nương trang điểm xinh đẹp tranh đấu gay gắt cô liền nhức đầu, người phụ nữ cổ đại thật bị thống.

"An thiếu, anh nếu là sanh ở cổ đại, có thể hay không cũng là tam thê tứ thiếp?"

Tô Thiển nghiêng đầu sang chỗ khác, không có dấu hiệu nào hỏi một câu như vậy.

An Thần lặng rồi hồi lâu, lắc đầu.

"Sẽ không?". Tô Thiển khinh thường nâng lên khóe môi, đàn ông sanh ở cổ đại, làm sao không tam thê tứ thiếp chứ?

An Thần tiếp tục lắc đầu: "Anh là nói không biết.".

Sau đó quay đầu lại, thành công nhìn thấy ánh mắt của Tô Thiển híp lại, ha ha, cô gái của anh sẽ ghen à.

"Anh cắt đi ! !"

Hừ, người đàn ông lớn lên đẹp trai lại có tiền đều không đáng tin cậy, Tô Thiển nhất thời cảm giác mình không có cảm giác an toàn.

"Bà xã đừng nóng giận, anh cho em sờ sờ bụng." An Thần hào tỳ khí tiền gần lên, nụ cười rực rỡ giống như hương dương: "Anh vĩnh viễn đều có một mình em."

Tô Thiển lúc này mới hừ hừ đem mắt lần nữa đặt ở trên TV, cô còn phát hiện, gần đây tánh tình nóng nảy không ít, cái này phải thay đổi.

Nói là khiến Lý tẩu ít làm một chút, kết quả đi lên còn là một bàn lớn, nhiều như vậy, ăn cũng ăn không hết, dứt khoát đem Lý tẩu cũng kéo tới ngồi.

Lý tẩu sợ hãi, bà nào dám cùng An thiếu gia cùng ăn cơm, nói gì cũng không chịu, cuối cùng Tô Thiển lấy ánh mắt uy hiếp An Thần, An Thần lúc này mới ý bảo Lý tẩu ngồi xuống.

Ăn quá no bụng quả nhiên không phải một chuyện tốt, nhất là đau bụng lại càng khó chịu, cuối cùng ở An Thần cùng đi tản bộ một lúc lâu mới lên giường ngủ.

Cuộc sống luôn là như vậy cầu huyết, ngày này, Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn đang bề bộn tới trời đen kịt, một vị khách không mời mà đến.

Nhìn thấy người này, Tô Thiển và Nhiễm Mạn toàn bộ tối mặt, nhất là Nhiễm Mạn, sắc mặt qua lại thay đổi nhiều lần.

"Đây người nào , tới nơi này làm gì." Nhiễm Mạn chợt đề cao âm điệu, bắt đầu đuổi người.

Tô Thiển vội vàng ngừng lại công việc trong tay, hướng về phía khách hàng cười cười xin lỗi: "Chờ chút."

Đi tới kéo qua Nhiễm Mạn, chỉ sợ cô muốn làm ra chuyện kinh thiên động địa, mắt, cảnh giác chăm chú vào người đàn ông trước mắt này.

"Tiểu Mạn, Tô Thiển, anh đã trở về."

Người đàn ông này ánh mắt có chút tránh né, tay chân rõ ràng không biết nên đặt ở nơi nào.

Một giây kế tiếp, bị Tô Thiển bắt được Nhiễm Mạn trực tiếp một cước quét đi lên: "Cút."

Người đàn ông này, còn dám trở lại, còn dám xuất hiện ở trước mặt cô, cố ý tìm chết phải hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217

Edit: Song Ngư

Người đàn ông bị đau, kêu lên. Tô Thiển vội vàng đem Nhiễm Mạn kéo xuống sau lưng: "Hương Kỳ, anh còn dám tới!" .

Người đàn ông này, là mối tình đầu của Nhiễm Mạn lúc cô mười sáu tuổi, người này có tiền lại có thể đối với cô triển khai mãnh liệt thể công, mỗi sáng sớm mua bữa ăn sáng đem đến cho cô, còn nhân tiện mua cho Tô Thiển một phần, thỉnh thoảng hoa tươi, bữa tối dưới nền. Khi đó, hai người bọn họ là một đôi nổi danh nhất trong trường học.

Nhưng đàn ông nào cũng là lang sói, quen ba năm chỉ có thể dặt tay hôn môi, lại không thể đi tới bước cuối cùng, nên xoay người quen một cô bé khác.

Sự đả kích này, Nhiễm Mạn không thể thừa nhận, lý do, càng thêm hoang đường lợi, cô không phải vẫn muốn đợi đến kết hôn , chẳng lẽ đàn ông thật đúng như các cô nói một dạng, chỉ là như động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ?

Cô còn từng thử văn hồi, để xuống tất cả tự ái cùng kiêu ngạo đi văn hồi, đáng tiếc, người đàn ông này lòng dạ sắt đá, anh nói, cô mang theo tấm màn trình kia đi thôi, anh nói, cô coi chừng tấm màn trình suốt đời cũng chỉ của cô thôi.

Đêm hôm đó, Nhiễm Mạn tuyệt vọng, tâm lạnh , đi không chú ý vượt qua lối đi bộ, bị chiếc xe phóng nhanh đụng trúng đánh bay đến mấy mét, hôn mê ba tháng, Tô Thiển nhớ rõ, cô tỉnh lại một khắc kia, lại hướng về phía cô cười.

Cô nói, Nhiễm Mạn trước kia, chết rồi.

Cô nói, bắt đầu từ bây giờ, cô phải thay đổi.

Thật lâu sau Tô Thiển mới hiểu được, cô theo lời đổi lại cách sống, chính là không ngừng quen bạn trai, sau đó bỏ rơi, thời gian tuyệt sẽ không vượt qua một tháng.

Cô lại nói, ai nói chỉ có đàn ông chơi phụ nữ, phụ nữ, cũng có thể chơi đàn ông.

"Tôi biết trước kia đều là lỗi của tôi, tôi hi vọng Tiểu Mạn có thể tha thứ cho tôi.".

Còn không đợi nói xong, Nhiễm Mạn đã tát hấn một bạt tai, cái gã đàn ông thôi, càng nói càng làm cho người ta tức giận.

"Ai cho phép anh kêu tên tôi? Tiểu Mạn? Tại sao từ trong miệng anh nghe được đã cảm thấy ác tâm như vậy."

Nhiễm Mạn hoàn toàn không có tức giận, cô thế nào cũng không có nghĩ đến, lại có một ngày sẽ gặp lại người đàn ông này.

Hương Kỳ đem ánh mắt cầu cứu đưa đến trên người của Tô Thiển, Tô Thiển lại làm như không nhìn thấy.

Người đàn ông như vậy, còn có mặt mũi đi cầu tha thứ?

"Hương Kỳ, anh đi đi, cửa hàng chúng tôi nhỏ, không chứa nổi người tôn quý như anh."

Chung quanh khách hàng tất cả đều xúm lại, mọi người như uống thuốc kích thích chỉ chỉ chỗ chỗ. Tô Thiển lúc này mới lên tiếng đuổi người.

"Không, Nhiễm Mạn không tha thứ, tôi liền không đi." .

Làm cho người ta chuẩn bị không kịp, Hương Kỳ lại bắt đầu hoạt động bước chân, đặt mông ngồi xuống ghế, quyết ý chờ Nhiễm Mạn tha thứ mới rời đi.

Tô Thiển nổi đóa, hấn ta như vậy, còn buồn bán thế nào?

"Anh không phải muốn cố tình gây sự đó chứ, lập tức rút cho tôi." Nhiễm Mạn còn muốn cho hấn mấy đá, bị Tô Thiển ngăn trở, cô không hiểu nổi rồi, một người kiêu ngạo như vậy, hiện tại thế nào lại cư xử như thế.

"Anh không đi, trừ phi em tha thứ cho anh, em tha thứ, anh lập tức rút ngay." Hương Kỳ hạ quyết tâm, khề cần rằng nói.

Chung quanh khách xem cùng nhau xấu hổ, cõi đời này sao lại có người đàn ông như vậy.

Lúc này Nhiễm Mạn tức giận muốn giết người, đi lại mấy vòng, rốt cuộc tìm được một con dao nhỏ gọt trái cây, ngay sau đó, bỏ nhào vào hấn ta.

Tô Thiển kêu lên, vội vàng hướng bên cạnh: "Tiểu mạn, không cần loạn." .

Hương Kỳ sợ nghẹn họng nhìn trần trời, vội vàng đứng lên hướng bên cạnh chạy, sau đó kéo qua Tô Thiển, núp ở phía sau của cô: "Tô Thiển, cô mau ngăn cản cô ấy, cô ấy điên rồi" .

Đáng tiếc, một giây kế tiếp, hấn ta liền bị người ném bay ra ngoài.

Vũ Đình cùng Y Na song song đứng ở cửa tiệm, súng trong tay, vừa đứng hướng về phía ót của hấn: "Chuyện gì? Muốn chết phải hay không?"

Tô Thiển mặt liền biến sắc, lúng túng hướng khách hàng chung quanh đã sớm hoảng sợ ngăn ra cười cười, sau đó đoạt lấy súng lục trong tay các cô: "Không có sao, đuổi anh ta đi ra ngoài là được." .

Cô thật đau đầu ah, có cần thiết cầu huyết như vậy sao?

Y Na Vũ Đình nhìn lên nhìn xuống đánh giá thật lâu sau mới dám buông lỏng xuống: "Còn không mau rút đi ! !"

Từ lần trước bị người theo dõi, hai người cũng không dám có chút khinh thường nữa, thời thời khắc khắc đem Tô Thiển quan sát hết sức chặt , chỉ sợ lại xảy ra chuyện.

Nhìn thấy người ta trong tay có súng, Hương Kỳ rút cuộc sợ, lập tức bỏ chạy, liền bụi cũng không kịp phủi đã bỏ chạy.

Náo loạn như vậy, hai người không hứng làm việc, hướng khách hàng xin lỗi, liền đóng cửa tiệm.

Nhiễm Mạn tâm tình thật không tốt, lôi kéo Tô Thiển vào quầy rượu, một ly lại một ly rượu ,uống say mềm , Tô Thiển khuyên không có hiệu quả, chỉ đành phải chờ cô say nói nhân viên đổi rượu thành nước.

"Cậu chính là không bỏ được anh ta là không đúng?" Bân Tử vẫn không có lấy được lòng của cô ấy có phải hay không.

Nhiễm Mạn chiến chiến nguy nguy đứng lên, hung hăng đem cái ly hướng trên đất ngã xuống, hướng nhân viên phục vụ rống to: "MD, lão nương cần

chính là rượu, không phải nước lọc."

Khi cô vị giác chết rồi sao? Xem cô như kẻ ngu sao?

"Cậu đủ chưa, người kia đã trở thành quá khứ, người đàn ông bây giờ của cậu là Lỗ Bân, cậu rốt cuộc biết mình đang làm gì không?"

Khi cô lần nữa muốn uống rượu, Tô Thiển kịp thời đoạt lại, thậm chí có chút tức giận cầm lấy trên ly nước trên bàn tạt cô: "Hiện tại thanh tỉnh sao? Nổi điên đủ chưa? Vì một người không còn liên quan đến mình, đáng giá không?"

Một ly nước lạnh đi xuống, cô có vẻ thanh tỉnh rất nhiều, kinh ngạc lặng rồi nửa ngày, sau đó chán chường xụi lơ ở trên ghế, hai mắt giữa có vẻ một chút tiêu cự cũng không có.

"Đúng vậy a, mình tại sao còn quan tâm, người yêu mình là Bân Tử, người đàn ông kia, không đáng giá để mình lại tức giận, không đáng giá để mình lãng phí tâm tình."

Nhìn Nhiễm Mạn như vậy, tâm đi theo đau đớn một đường, khoác vai của cô, lau đi nước mắt trên mặt cô lưu lại: "Tốt lắm, mình hiểu cậu nội tâm phức tạp, cậu muốn khóc, cứ khóc ra đi, khóc xong rồi, xem ngày sao sống làm sao."

Nhiễm Mạn nức nở, một lúc lâu mới quả quyết lau sạch nước mắt, ánh mắt kiên định nhìn Tô Thiển: "Về sau, sẽ không bao giờ như vậy nữa."

Giọng điệu của cô, kiên định lại chân thật đáng tin, vì một người đàn ông như vậy, thật không đáng giá.

Cho cô tỉnh rượu, lại dẫn cô đi hóng gió một vòng, xác định cô hoàn toàn thanh tỉnh, lúc này mới kéo cô trở về Âm Dạ.

"Trở về không nên lộ tâm tình gì, nếu như cậu yêu Bân Tử, nên xem chuyện gì cũng không có xảy ra, người đàn ông cũng sẽ ghen."

Nếu Bân Tử biết Nhiễm Mạn vì một người đàn ông ở trong quán bar mua say, nhất định sẽ nổi điên.

Nhiễm Mạn hé miệng cười yếu ớt, hào sảng vỗ vỗ bả vai của cô: "Yên tâm đi, bây giờ lòng mình như mặt nước phẳng lặng, trừ Bân Tử, sẽ không bao giờ có người đàn ông nào có thể ở trong lòng của mình kích thích một chút xú bọ sống."

Tô Thiển đưa mắt nhìn cô sôi nổi biến mất trong tầm mắt mới xoay người đi vào trong nhà.

An Thần đang ưu nhã ngồi ở phòng khách xem báo chí, thấy cô trở lại lập tức để xuống hướng cô nghênh đón.

"Hôm nay trở về sớm như vậy?" Lôi kéo cô ngồi xuống trên ghế sofa, tự mình rót một chén nước đưa lên.

Tô Thiển nhận lấy nước uống một cái, than thở.

An Thần khoe miệng hơi vênh, đem lấy cô đảo lộn một người, để tay ở trên vai của cô nắn bóp: "Có chuyện gì không hài lòng sao?"

Không thể không thừa nhận, anh bóp thật đúng là thoải mái, nhẹ nhàng ừ một tiếng, dứt khoát lười biếng nằm ở trên ghế sa lon.

"Người đàn ông hôm nay, là bạn trai trước kia của Nhiễm Mạn sao?"

Tô Thiển chợt mở mắt, lật người ngồi dậy, sững sờ nhìn chằm chằm anh, bất mãn: "Chị Y Na cái gì tất cả đều báo cáo cho anh sao?"

An Thần tức giận một cây dẻ gõ lên đầu: "Anh mới không có hứng thú biết quá khứ của người khác, chỉ là vì đó là bạn của em, lại có liên quan đến anh em của mình."

Tô Thiển lần này đắc ý, hừ hừ hai tiếng: "Anh không phải là cái gì cũng biết nha, làm gì còn hỏi em."

An Thần khẽ động lại lông mày, cô gái nhỏ, còn học được nói móc đúng không?

Thuận tay nâng lên bàn tay, làm bộ muốn đem cô lật qua đánh mông, Tô Thiển vội vàng đứng thật xa, khoa trương che: "An Thần, em chính là da mịn thịt mềm, anh cũng xuống tay được sao."

An Thần nghe vậy hi hi cười, cánh tay dài lôi kéo, để cho cô lần nữa ngã vào trong ngực của mình, bàn tay, không an phận hướng y phục thật mỏng chui vào trong: "Anh dĩ nhiên không bỏ được, nhưng là, em nhất định phải nói thật, anh hiện muộn cũng sẽ không khách khí, yêu tình này, cái kia hết rồi chứ?"

Tô Thiển cả người bắt đầu run lên, liền vội vàng lắc đầu: "Còn chưa có đấy."

"Không được, anh muốn mình kiểm tra." Lời của cô làm sao có thể tin, mỗi lần kinh nguyệt xong rồi cô đều nói còn chưa có sạch sẽ.

Một đường ôm cô trở về phòng, tay cũng không có quy củ đi theo một đường.

An Thần cường thế, để cho cô không chỗ có thể trốn.

"Lại gạt anh, Tiểu Phiến Tử." An Thần cười khê, ngón tay đặt ở trong miệng hà hơi, Tô Thiên lập tức cầu xin tha thứ: "Đừng, em không dám nữa."

Cô sợ nhất anh gãi ngứa rồi, mỗi lần như vậy, cô nhu nhược.

"Lời này anh nghe đến lỗ tai cũng nổi chai rồi, biết sai rồi liền chủ động sửa, cởi quần của anh ra." Anh bắt hai tay của cô đội lên trên đỉnh đầu, mập mờ hướng trong lỗ tai phun khí.

Tô Thiên cười nịnh nọt, lông mi thật dài phớt qua tầm mắt, để cho cô cả người xem ra càng thêm động lòng người.

"Gia, người giữ tay thiệp, thiệp thế nào cời?"

Cô hít sâu một hơi, cổ ý khó chịu uốn éo người, làm như lơ đãng mà sát, đưa đến An Thần càng thêm phún huyết.

Buông cánh tay cô ra, cúi đầu liền ngậm vào nhũ hoa của cô, khi cánh môi mài nghiền, khi thân thể căng thẳng, khi môi lưỡi kịch chiến, khi anh muốn ngừng mà không được, Tô Thiên lại lật người đè anh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Vận động xong rồi lại tắm

"An thiếu gia, cô cô thật đói, ăn cơm rồi sẽ trở lại cùng người." Còn không đợi An Thần có phản ứng, Tô Thiên như một làn khói liền mất.

Anh nổi đóa, bụng dưới căng phình, lại chỉ có thể nhìn bóng hình xinh đẹp càng chạy càng xa cái kia mà không thể làm gì.

Trên bàn cơm, Tô Thiên thế nào cũng không che giấu hết trong mắt vẻ đắc chí, đồng thời ở trong lòng yên lặng quyết định, trở về làm Tô Thiên trước kia, không thể mặc cho người đàn ông tình lực như vậy tùy ý đòi lấy.

Cùng anh ở chung một chỗ thời gian càng dài, liền thay đổi phải càng không giống mình.

An Thần cảm nữa, phần lực hướng thịt bò bít tết trong mâm trút giận, cô gái của anh, càng xem càng cảm thấy cô thiếu dạy bảo.

"Ăn no chưa?" Anh để xuống nữa, khoe miệng nâng lên nụ cười tà mị.

Tô Thiên nhìn chằm chằm thịt bò bít tết hoàn mỹ trên bàn, khoe miệng không nhịn được co rút, sau đó bình tĩnh ăn hết khối thịt bò, rút ra khăn giấy lau đi khoe miệng còn dính mỡ.

"Đã xong."

Bụng mặc dù không là quá no, nhưng là coi như thỏa mãn, từ lần đó ăn quá nhiều, sau đó lời kéo An Thần đi dạo hơn nửa đêm, cô liền sẽ không dám ăn quá nhiều.

"Mà anh còn đói bụng đấy." Anh nói cắn răng nghiền lợi.

Lý tiểu vội vàng đi lên trước: "Thiếu gia, có phải hay không thịt bò bít tết không hợp khẩu vị, tôi lập tức làm lại một phần."

Tô Thiên nén cười, An Thần mặt đen.

Đợi một chút cô ở trong phòng tắm một canh giờ, An Thần mới không ngừng được muốn nổi điên.

Híp một đôi mắt sói, phát ra lục quang âm trầm, đem Tô Thiên mới ra tới dọa giật mình.

"Tắm xong?"

Tô Thiên sợ sệt nhìn anh, lúc này mới bình tĩnh chỉ vào phòng tắm: "Nước nóng chuẩn bị xong rồi, anh có thể đi tắm."

"Vận động xong rồi lại tắm."

Tại phương diện nào đấy, anh là không cung chiều cô, nói thí dụ như: chuyện phòng the.

Coi như cô đùa bỡn nhiều hơn, tìm các loại lý do tránh né, cuối cùng vẫn còn chỉ có thể khuất phục phía dưới anh, uyển chuyển thừa hoan.

Nhiệm Mạn rút cuộc hiểu rõ, cười yếu ớt nói, chỉ như gởi thù hoa mà thôi, cô nên cảm thấy may mắn bởi vì hắn rời đi sớm, tiết kiệm lại vì hắn bỏ qua nhân duyên thật tốt, phải biết, hai người đã không liên hệ nhau, chẳng lẽ nhất định dùng tình yêu chân thật của mình, đi đổi lấy phong lưu sung sướng của hắn?

Nhiệm Mạn ý cười lên mắt, cô nói có lẽ chỉ là còn chút hoài niệm thôi, tựa như một tòa thành, ở trên đường liên tiếp nhìn lại, nhưng trong lòng biết, bước chân đã không thể ngừng.

Đúng vậy, chỉ là như vậy, cũng chỉ có thể như vậy.

Đáng tiếc, có lúc, người buông xuống, người khác lại không chịu buông, cùng một khối kẹo da trâu một dạng, dính lên người, cũng đừng nghĩ đi tới.

Thời gian rất lâu, Tô Thiển cũng cảm thấy luôn có ánh mắt một mực theo đuổi hai người, một lúc sau, làm cho người ta có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Rút cuộc sau khi tan việc, một người trực tiếp xông vào trước mũi xe, không còn kịp thắng xe, cứng rắn đem anh ta đựng ngã trên mặt đất, người này chính là Hường Kỳ, Tô Thiển nghĩ, thật may là tốc độ xe không phải quá nhanh.

Đưa anh ta đến bệnh viện, hai người cũng không nói lời nào, thật sự không nghĩ ra anh ta đến cùng muốn làm cái gì.

"Hường Kỳ, anh cứ việc nói thẳng đi, anh rút cuộc muốn làm gì?"

Cứ như vậy đựng vào trước xe cô, đựng chết trách nhiệm này người nào trả!

"Tôi biết rõ, sau khi tôi rời đi Nhiệm Mạn bị tai nạn xe cộ, nếu cô ấy không tha thứ tôi, tôi liền không thể làm gì khác hơn là chết ở trước mặt cô ấy rồi." Anh ngược lại nói thần nhiên.

Tô Thiển hồng mắt, thật lòng hận không được hai chân đạp chết hắn, hắn là thiếu não rồi sao?

Tình huống thế nào?

"Đừng tìm tôi nói những thứ kia có hay không đều được, trực tiếp một chút, anh rút cuộc có mục đích gì?"

Cô Tô Thiển là ai, thật chẳng lẽ tin tưởng một người mấy năm trước không chút nào lưu luyến xoay người rồi đi sẽ có một ngày quay đầu lại sám hối!

Nhiệm Mạn nghiêng dựa vào trên cửa, ngón tay một mực nhấn di động, liền nhìn đều lười phải nhìn lại anh ta một cái.

Hường Kỳ trầm mặc, sau hồi lâu mới một lần nữa mở miệng: "Tôi cần tiền."

Tô Thiển Nhiệm Mạn cùng nhau ngơ ngẩn, nhìn về phía anh ta không thể tưởng tượng nổi, đánh giá một chút đồ hắn đang mặc, Tây phục đắt giá, đồng hồ đeo tay Rolex bản số lượng có hạn, hơn nữa trên cổ vòng vàng, hai người thế nào cũng không thể đem lời hắn vừa nói liên hệ tới, dùng phương thức xe ủi tới cùng các cô vay tiền? ? ?

"Tôi thật sự cần tiền, các người thấy những thứ đồ này, đều là lừa người thôi. Tô Thiển, tôi biết rõ cô gả cho An Thần, chỉ có cô mới có thể giúp tôi."

Tô Thiển nhất thời suy nghĩ không thông, tình cảm này chân chính người muốn tìm là cô!

Anh ta có vẻ có kích động, giằng giằng bỏ dậy, Tô Thiển lập tức ngăn lại, nhú mày đẹp đầu lui về phía sau hai bước, ánh mắt càng ngày càng phức tạp.

Nhiệm Mạn khoé miệng gọi lên nhất mạt nụ cười châm chọc, dứt khoát lời kéo Tô Thiển ở trên ghế sofa ngồi xuống, thùy chung, đều chưa từng giương mắt nhìn anh .

Tô Thiển trầm mặc, Nhiệm Mạn lãnh đạm, để cho anh ta có chút sợ, họ chẳng lẽ không giúp anh.

Anh ta lần này tới cửa tìm cô, thuần túy là ở dựa vào mấy năm tình cảm trong quá khứ đánh cuộc, anh ta đánh cuộc Nhiệm Mạn vẫn còn đối với anh ta nhớ mãi không quên, anh ta đánh cuộc Nhiệm Mạn thấy anh gặp nạn nhất định sẽ trợ giúp, Tô Thiển là bạn tốt nhất của cô, chỉ cần Nhiệm Mạn hướng cô mở miệng, Tô Thiển liền nhất định sẽ trợ giúp cô.

Anh ta không biết là, Nhiệm Mạn, hiện tại cũng có năng lực trợ giúp anh ta.

Tô Thiển hướng Nhiệm Mạn làm ra ánh mắt nhàn nhạt, có chút cảm thấy buồn cười, quả nhiên là thứ cận bã, cô đại khái hiểu, đoán chừng là phá sản, sau đó bị người phụ nữ kia một cước đá văng ra, lúc này mới xoay người tìm tới họ.

"Không dối gạt các người nói, tài vụ công ty tôi xuất hiện nguy cơ, đã tuyên bố phá sản, phòng ốc, xe cũng bị ngân hàng thu hồi làm thế chấp, còn có ba ngày, nếu là ba ngày nay tôi không cách nào trả sạch nợ vay, thì phải đi ngồi tù. Cho nên mới làm như vậy, Tô Thiển, van cầu cô, nể tình bạn cũ, giúp tôi một lần, về sau, tôi nhất định sẽ trả lại gấp bội cho cô."

Tô Thiển đột nhiên cảm thấy người này rất đáng thương, một người cao ngạo như vậy, hôm nay lời cầu xin cũng nói ra. Đại khái là thật cùng đường đi.

"Anh nói xong chưa? Tiền thuốc thang cùng tiền nằm bệnh viện chúng tôi cũng đã đóng đủ, nếu anh nói xong rồi, chúng tôi liền cáo từ ." Nhiễm Mạn đột nhiên đứng lên, mặt không vẻ gì nhìn anh một cái, kéo Tô Thiển vẫn còn trầm mặc đi ra ngoài.

Cửa, vào lúc này bị một cước đá văng, sau đó, chính là Bàn Tử mặt lãnh khốc.

"Tình huống thế nào?" .

Ánh mắt dọa người dừng lại tại giường, đôi mắt, lại híp lại mấy phần.

Cũng không biết tại sao, Hương Kỳ nhìn thấy anh ta tràn đầy địch ý, thân thể cũng bị ánh mắt anh ta rét lạnh làm giật mình không dám nhúc nhích.

"Em nói người luôn gây phiền toái cho bọn em là hấn?" Bàn Tử khẽ nhướng mày, mang theo một tia ý lạnh.

Tô Thiển cau mày, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, khuôn mặt tươi cười: "Không phải, mới vừa lái xe không cẩn thận đụng phải anh ta, không có sao." .

Cô lặng lẽ kéo kéo ống tay áo Nhiễm Mạn, ý bảo cô không nên vọng động, người của Ám Dạ là ma quỷ, chỉ sợ Bàn Tử biết anh ta sẽ không có kết quả tốt, tuy nói người đàn ông này đủ ghê tởm, nhưng là không đến nỗi phiền Bàn Tử ra tay.

Bàn Tử ở mấy người đang lúc quét lại quét, con mắt sắc lúc này mới hòa hoãn chút, thuận tay đem Nhiễm Mạn kéo tới, nâng cằm cô lên, cười đùa: "Cô em, có phải hay không nhớ ta?"

Nhiễm Mạn buồn bã ngửa anh, không chút nào không được tự nhiên cúp cổ của anh: "Gia, người thật hiểu người ta."

Hương Kỳ nhất thời bị đá kích lớn, trong lòng đồng thời dâng lên một tia chua xót cùng tuyệt vọng, thì ra là, cái người đàn ông y ưu tú khí phách này là bạn trai của cô.

Có người đàn ông hoàn mỹ ở bên cạnh, anh thật không có chút hy vọng nào.

Bàn Tử cùng Nhiễm Mạn hip-hop lẫn nhau ra khỏi phòng, Tô Thiển lúc này mới nhìn anh mấy lần, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Về chuyện của anh, tôi chỉ có thể nói không thể ra sức, cũng mời về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi cùng Tiểu Mạn, cô ấy hiện tại rất tốt, về chuyện của anh, cô ấy đã sớm quên rồi, nếu anh còn lỗ mãng, có lẽ sẽ không có may mắn như hôm nay đâu."

May mắn Nhiễm Mạn cũng không có bởi vì anh ta mà bị ảnh hưởng, như cũ cùng Bàn Tử hi hi ha ha, Tô Thiển lòng thấp thỏm cuối cùng cũng có thể để xuống.

Nghe nói Dạ Thương đại ca giỏi về thu góp tình báo, lời của anh ta mấy phần thật mấy phần giả, còn phải đợi điều tra.

"Bà xã, chuyện của người khác không cho trông nom" An Thần khép lại bản bút ký trong tay, ưu nhã đứng dậy rót một chén rượu đỏ.

Tô Thiển tập trung tinh thần đặt ở tiểu thuyết trong điện thoại di động , nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Lời của anh em nghe rõ chưa?" Thấy cô không tập trung, An Thần trực tiếp đoạt lấy điện thoại di động của cô, bắt mắt nhìn chăm chăm cô.

Tô Thiển khéo léo gạt đầu: "Nghe, đưa di động cho em."

"Điện thoại di động so với anh nhìn tốt hơn sao?" An Thần bắt mắt, anh là đang ghen, cô gần đây đang mê tiểu thuyết , trên căn bản về nhà là ôm Computer hoặc là ôm điện thoại di động, chính là không ôm anh.

Tô Thiển dở khóc dở cười: "Anh cùng nó có thể so đo sao?"

Người đàn ông này rốt cuộc là thích ăn đấm, cô cuối cùng thấy được, ngay cả điện thoại di động cũng có thể so đo.

"Em nói người kia anh đều điều tra rõ ràng, mê cờ bạc, một thời gian trước chạy đi sông bạc thua sạch tất cả gia sản, còn thiếu đặt cược bản thân. Cả ngày bị chủ nợ tới đòi, theo điều tra, hai ngày trước kia chia ra trộm hai cửa hàng châu báu, đang bị cảnh sát đuổi bắt."

Khi Nhiễm Mạn gọi thư tín tức cho Bàn Tử, Dạ Thương vừa đứng đem điều tra tài liệu đưa tới trên tay anh, nếu không, cô gái nhỏ này làm thật cho là Bàn Tử cũng bởi vì mấy câu nói như vậy liền bỏ đi hoài nghi đối với anh ta?

Nếu là cảnh sát muốn người, anh liền hào phóng , bán cả thuận nước giong thuyền, chỉ bằng vào vụ án này, hơn nữa anh thêm dầu thêm mỡ nói một chút, anh cũng không làm gì sai không phải sao?

Tô Thiển tròn to đôi mắt, như cô suy nghĩ, chuyện quả nhiên không phải đơn giản như vậy.

"Cư nhiên rơi xuống đến nước này rồi, lừa gạt bịp bợm, thật đúng là mảnh khốc gì cũng làm."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 219: Sinh nhật An Thần

"Cho nên, đừng quá thiện lương, càng đừng làm ra vẻ chính nghĩa. Lòng người hiểm ác, nhất là em hiện có thân phận địa vị, người ta chỉ biết tìm lợi dụng em, ở tầng lớp chúng ta, bạn bè giống như là quỷ, bạn thì có nhiều, chân chính thì có mấy người, hoặc là, căn bản cũng không có."

An Thần giọng nói nghiêm túc, Tô Thiển nghe dụng tâm, từng cái chữ, đều giống như một thanh chùy, chữ chữ gõ vào trong lòng, không thể không nói, buổi nói chuyện này đem cô khai thông rồi.

Giữa người với người, thật sự có nhiều tâm cơ như vậy cùng không có ý tốt này.

Như theo như lời An Thần, Hường Kỳ bị bỏ tù, Tô Thiển cùng Nhiễm Mạn ngày cuối cùng trở lại cửa tiệm, chung quanh không có ánh mắt kia dòm ngó, liền lá gan cũng lớn thêm không ít.

Tô Thiển thay Nhiễm Mạn cảm thấy may mắn, cô không dám tưởng tượng, nếu là ban đầu Hường Kỳ không có như vậy, như vậy hôm nay Nhiễm Mạn như thế nào thương tâm muốn chết, Nhiễm Mạn là bạn tốt nhất của cô, cô hạnh phúc cũng muốn bạn tốt mình hạnh phúc.

Sinh nhật An Thần gần tới, vốn muốn tổ chức một party sinh nhật lớn, nhưng nhân vật chính không thích náo nhiệt, cũng chỉ mời một số bạn tốt.

Tô Thiển ngày hôm đó dậy cực kỳ sớm, đi theo các người hầu cùng nhau chạy ngược chạy xuôi, đi đông đi tây, chộc An Thần không vui.

Ở trong phòng khách cầm tờ báo nhìn hai giờ, rốt cuộc không nhịn được đem cô hung hăng lôi đến trong ngực, giọng trầm thấp: "Nhiệm vụ lớn nhất của em ngày hôm nay là bồi anh."

Những thứ đó, cũng không phải là không ai làm, cô ngược lại làm làm gì.

Tô Thiển cười mỉa, cũng đúng, hôm nay là sinh nhật anh, lý nên bồi anh.

Khách đến cũng sớm, Ngải Tuyết đất Mộ Dung Kiệt Tu, Lương Đình đất Từ Mục, Trương Thiên đất Băng Lãnh, Hà Nguyệt đất Vạn Dạ, Lâm Từ đất vọ mới cưới đến, mỗi người cũng xách theo quà tặng, An Thần tự mình nhận lấy, chiêu đãi bọn họ ăn uống, tận tình vui đùa.

Không giống tiệc sinh nhật bình thường, không có đem trọng điểm sinh nhật đặt ở món ăn, cắt bánh ngọt, nói là tổ chức ăn mừng, An Thần làm vậy, chính là tìm một cái cơ tốt tụ tập bạn bè một chỗ hảo hảo hàn huyên một chút, không hơn không kém.

Thay đổi hình tượng lãnh khốc thường ngày, mọi người uống rượu uống rượu, đánh bài ăn uống, tán gẫu, không khí hết sức vui vẻ.

Tô Thiển thêm cao hứng không ngấm miệng được, từ lâu rồi, cũng chưa vui như vậy.

Mấy người bàn luận từ trang phục hàng hiệu tới nước hoa Pháp, từ mỹ phẩm nói tới xe hơi mắc tiền, cái gì hiện tại đang thịnh hành cũng nói luôn, dĩ nhiên không thiếu được chính là đề tài tình cảm, càng nói càng hăng.

Đồng thời, Tô Thiển cùng Ngải Tuyết luôn là không thiếu được một phen cười giỡn, thật ra thì họ không biết những người đàn ông ưu tú như vậy bị mấy người các cô thu lưu rồi.

Chỉ có Hà Nguyệt cùng Vạn Dạ, không biết từ lúc nào mới có thể hòa nhau, Hà Nguyệt đối với tình cảm dành cho Vạn Dạ, mấy người quá rõ ràng, Vạn Dạ cố tình chỉ si tình với Tô Thiển.

Hà Nguyệt thật cũng không so đo, chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng, hướng chi, Vạn Dạ đối với Tô Thiển, cũng chỉ là một bên tình nguyện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Bà xã, em trâu ghẹo anh

Edit : Ly đăng

Cô là người luôn công tư rõ ràng, một khi đã quyết định việc gì sẽ không vì Vạn Dạ yêu Tô Thiển mà cùng cô ấy không hợp nên sẽ sử dụng âm mưu thủ đoạn, những thứ này, từ xưa đến nay đều không phải tác phong của cô.

Bạn bè khó có được, cô so với ai khác càng hiểu rõ hơn, nhất là một người bạn chân thành thì khó càng thêm khó. Tình yêu là tình yêu, bạn bè là bạn bè, không nên nhập nhằng chung lại với nhau.

Tô Thiển thường thức cô cũng chính là ở điểm này. Trong xã hội hiện nay, người con gái vừa sâu sắc vừa thẳng thắn như thế rất hiếm thấy.

Khi mới gặp gỡ, cô còn tưởng cô ấy sẽ vì vấn đề của Vạn Dạ mà kì thị mình. Sau mới phát hiện, nguyên lai cô thật nhỏ mọn.

“Tiểu Tô Tô, chị Tuyết có thai cũng đã được ba tháng, các người phải nắm thật chắc ah” Lương Đình bỏ cái chân mới thọc cô xuống, cười quái dị

Tô Thiển yên lặng ăn khóa qua từ, mắt nhìn chăm chăm bụng của cô không dời.

“Thời gian trước nghe nói người nào loạn ở trường, chơi trò mất tích, như thế nào ? Bị bắt trở về cảm giác có phải hay không rất thoải mái?”. Nhiệm Mạn vừa bóc một múi quýt đưa tới bên miệng Tô Thiển vừa không quên giễu cợt Lương Đình.

Lương Đình đỏ mặt, cô cảm thấy mình đúng là một người gieo tai họa, lại có thể làm ra được cái loại việc ngốc này nha, nhưng mà ngày đó bị Chấn Mục bắt trở về thật sự bị anh dọa cho hoảng sợ, từ khi biết anh đến nay chưa bao giờ thấy anh phát hỏa lớn như vậy.

“Cậu cũng đừng cười nhạo người khác, cùng người đàn ông của mình chơi trò yêu đương tới nỗi rớt đứa bé, chồng của cậu cũng thật mạnh mẽ, bội phục”. Mỗi khi nhớ tới chuyện này cô đều cảm thấy buồn cười, như thế nào mà bạn bè của cô đều rất dữ dội.

Nhiệm Mạn trực tiếp ném cái gối ôm qua người cô “Hừ, khi nào tớ sinh con trai nhất định sẽ đem con rể của cậu hành hạ cho đến chết”

Tô Thiển rút cuộc nhìn không được bật cười : “Mimi nhà ta càng ngày càng giỏi coi bói rồi, có thể biết trước sau này con của Tiểu Nguyệt Nguyệt nhất định sẽ là cô gái, haha”.

Lại một cái gối được ném tới: “không được kêu tớ Tiểu Nguyệt Nguyệt !!!”.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều cười tới mức đấm ngực dậm chân, không còn chút hình tượng nào, ngay cả người không nói câu nào, lạnh như băng cũng nhìn không được co rút khóe miệng.

Một bên, mấy người đàn ông đang trò chuyện rôm rả đều đồng loạt dừng lại hướng sang bên này, trong mắt tràn đầy cung chiêu.

Coi như có khổ cực hơn nữa, mệt mỏi hơn nữa nhưng chỉ cần thời thời khắc khắc đều có thể nhìn thấy người phụ nữ mình yêu mến thì những thứ kia với họ có đáng là gì.

Gần tới, mọi người tập trung đông đủ bên bờ cát, người hầu bưng thức ăn và rượu lượn tới lượn lui trong đám đông khi mà các chủ nhân của bữa tiệc đang trò chuyện hết sức vui vẻ. Trong lòng các cô cực kì sung sướng, đã lâu rồi không được náo nhiệt như thế.

Nước biển tràn vào bờ để lại các con sóng nhấp nhô lên xuống hết đợt này đến đợt khác làm nổi bật vẻ đẹp hoàn mỹ tựa như thiên sứ của các cô gái.

Tô Thiển kéo An Thần đến chỗ khác, thần bí móc ra một hộp giấu nhỏ: “đoán thử xem, em tặng quà gì cho anh”.

An Thần nghe nói Tô Thiển chuẩn bị quà cho mình, hai mắt lập tức sáng lên: “Ah , bảo bối muốn tặng quà cho anh ?”

Tự anh muốn cảm xem lại bị cô nhanh chóng tránh được, chỉ có thể tỏ vẻ đáng thương, vuốt chóp mũi: “bà xã, em trêu ghẹo anh”.

Nhìn anh như thế, Tô Thiển bật cười, từ từ mở hộp ra, bên trong là hai sợi dây chuyền, mỗi sợi phía trên có đính chín viên thủy tinh màu đỏ, trên mỗi viên đều có khắc chữ tạo thành một chuỗi “Tô Thiển mãi mãi yêu An Thần” sợi còn lại là “An Thần mãi mãi cưng chiều Tô Thiển”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Quà tặng của Tô Thiển

Tô Thiển kéo cổ tay của anh qua, đem chuỗi “Tô Thiển mãi mãi yêu An Thần” đeo lên, sau đó lấy một sợi khác đưa cho anh, chìa cổ tay mình ra : “ông xã An Thần, anh có nguyện ý sẽ mãi mãi cưng chiều Tô Thiển hay không ?” (sao trong bản convert để là dây chuyền mà lại đeo lên cổ tay nhĩ ???)

An Thần nhận lấy, khóe miệng càng ngày càng cong lên : “nguyện ý, An Thần nguyện ý cưng chiều bà xã Tô Thiển mãi mãi, bà xã, anh yêu em chết mất”. An Thần một tay nắm sợi dây chuyền tay còn lại kéo Tô Thiển vào trong lòng mình, bắt ngờ hôn lên môi cô.

Cách đó không xa là một đám người còn đang ăn uống linh đình, Tô Thiển bỗng dưng trừng lớn mắt, đầu óc trống rỗng. Nụ hôn của anh rất dịu dàng, cả người cô giống như được tắm trong gió xuân, lúc Tô Thiển kịp phản ứng lại thì cả người đã dựa cả vào lòng anh, cô thậm chí còn nghe được thanh âm ồn

ào của đám người kia.

Mặt nhất thời đỏ rực như máu, cô đâm thật mạnh lên bàn chân của anh, mặt lại vùi sâu trong ngực An Thần, không chịu chui ra.

Thật là mất mặt ! An Thần, tên khốn kiếp này chính là có ý muốn cô mất hết thể diện trước mặt mọi người mà.

“Bà xã, anh còn muốn một phần quà tặng quan trọng khác nữa”. Lúc nửa đêm, bàn tay An Thần không chịu yên phận, liên tục ở trên người cô qua lại, ní non.

Tô Thiển chơi cả ngày mệt mỏi “...uhm...uhm...” hai tiếng, đôi tư thế tiếp tục ngủ.

An Thần hưng phấn muốn chết, ngồi ngắm nhìn sợi dây trên tay đến nửa đêm, miệng cười khúc khích, rốt cuộc vẫn nhìn không được quay sang quấy rầy cô: “Thức dậy đi được không em, anh còn muốn quà tặng khác nữa”.

Anh luôn là người không biết đủ, luôn tham lam muốn nhiều hơn, thật ra thì, quà tặng tốt nhất không phải là chính cô hay sao.

Tô Thiển cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, xoa đôi mắt mông lung ngồi dậy, lẩm bẩm “ông xã, anh làm gì ?”

“Anh muốn em”.

Trời rất tối, gió rất lớn và người cũng rất kích tình.

Qua sinh nhật An Thần, bọn Ngải Tuyết bị Tô Thiển lưu lại, Âm Dạ rất lâu không có náo nhiệt như vậy, làm sao có thể dễ dàng để cho họ đi đơn giản như thế

Hà Nguyệt kinh ngạc bởi vì khuôn viên này với khuôn viên nhà Mộ Dung giống nhau như đúc, trừ sân thượng là hơi khác còn lại đều cùng một dạng, cái gì cần có đều có hết.

“Phòng tập bắn ở nơi nào ?” Hà Nguyệt hưng phấn lôi kéo Tô Thiển chạy loạn khắp nơi, nên biết muốn đến Âm Dạ so với nhà của Ngải Tuyết còn khó khăn hơn nhiều.

Tô Thiển cười yếu ớt, chỉ một tòa nhà lớn bên trái. Lại nói, An Thần cho phép cô bắn vì chỉ muốn lãnh giáo kỹ thuật của cô mà thôi.

Lương Đình cùng Nhiễm Mạn đứng một bên cười hí hóp nhìn hai người so thương pháp. Một đám người phụ nữ hạnh phúc .

Bên trong thư phòng lại đang trình diễn một tiết mục vui khác, thậm chí có chút mùi vị đặc ý. An Thần cùng Vạn Dạ ngồi nhìn nhau, trong mắt của hai người đều phun ra tia lửa

“Anh muốn như thế nào ?” Cuối cùng An Thần mất kiên nhẫn, hướng về phía đối phương rống lên.

Vạn Dạ lạnh lùng hừ hai tiếng: “xem ra An thiếu gia không phải là không biết chuyện này, như vậy anh có thắng thần nói chuyện với Tô Thiển sao ?”

Anh ta che dấu quá sâu, xử lý mọi việc quá tốt, hầu như không tìm ra bất kỳ sơ hở nào. Nếu Tô Thiển biết chân tướng sự thật, chắc chắn cô sẽ giống như bị sét đánh giữa trời quang.

“Vạn thiếu gia, anh dựa vào đâu mà nói cha mẹ của Tô Thiển bị ông nội của tôi gài bẫy hại chết ? anh có chứng cứ xác thật sao ?”

[Tác giả: “có người nói tôi ham giàu ? lại có người nói tôi ham giàu, xin hỏi vị độc giả nói tôi chủ trương tôn thờ đồng tiền, tôi có nơi nào ham giàu, nơi nào !!!”]

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222

Trong lòng An Thần chột trảm xuống nhưng giọng nói vẫn như cũ bình tĩnh, anh ta thể nhưng lại điều tra về chuyện tai nạn xe cộ đó. Tất cả chứng cứ đều bị anh thiếu hủy, về chuyện này anh hoàn toàn có thể chắc chắn, anh chưa bao giờ hoài nghi năng lực xử lý công việc của Dạ Thương.

Vạn Dạ chê cười, trong mắt thoáng qua tia khinh thường: “nếu tôi không có chứng cứ xác thật dám ở trước mặt An thiếu gia nói vậy sao ? An thiếu gia không phải là người luôn luôn dám làm dám chịu ? cũng có lúc không dám thừa nhận sự thật, buồn cười”.

Đáy mắt An Thần càng lúc càng lạnh lùng, tài liệu trong tay bị hung hăng vò thành một cục: “cho nên tiếp theo anh tính toán như thế nào ? chạy đến trước mặt của Tô Thiển nói cho cô ấy biết cha mẹ của cô ấy là do chính ông nội của người cô ấy yêu nhất hại chết, sau đó nhìn Tô Thiển thương tâm tuyệt

vọng, cùng tôi náo loạn chia tay, nhân cơ hội đó anh sẽ chiếm được tình yêu của cô ấy.” Nói xong một câu anh liền tiến tới gần một bước, giọng nói rét lạnh thấu xương.

Vạn Dạ chu miệng cực kì khinh thường, tay để trong túi quần hờ hững nhìn An Thần càng ngày càng mất kiên nhẫn “đúng, tôi yêu Tô Thiển không sai nhưng mà tôi tự nhận mình là một người quân tử cho dù muốn cùng anh tranh giành cũng sẽ không sử dụng thủ đoạn hèn hạ này. Chỉ là, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ không muốn cô ấy chịu một chút xúu tổn thương nào thôi. Về phần anh, tôi không cần biết anh là ai.”

Vạn Dạ anh là một nam nhân si tình, không thể chịu được người phụ nữ mình yêu bị một chút thương tổn nào, chỉ cần cô luôn vui vẻ cho dù bắt anh phải lên núi đau xuống biển lửa anh cũng sẽ cam tâm tình nguyện, không một chút nhú mày.

Trước kia, Vạn Dạ ẩn dấu tài năng, chờ đợi chính là để đợi đến ngày làm sáng tỏ sự thật.

Về vụ tai nạn xe cộ của cha mẹ Tô Thiển, anh vẫn luôn cảm thấy nghi ngờ nên đã âm thầm điều tra, đáng tiếc chỉ bằng vào lực lượng ít ỏi của mình vẫn chưa đi được đến cuối cùng, đến lúc anh chân chính có quyền lực thì lại phát hiện có người đi trước một bước tiêu hủy hết mọi chứng cứ, hầu như không tìm thấy dấu vết.

Nếu không phải tự nhiên xuất hiện nam nhân tên Hường Kì, anh cơ hồ đã bỏ qua.

“Tốt nhất là như thế, nếu anh dám có một câu ảnh hưởng đến hạnh phúc của Tô Thiển, tôi mặc kệ đại ca của anh là ai đều sẽ không tha cho anh”.

Rất muốn rất muốn cứ như vậy bóp chết anh ta, thật không muốn giữ lại một tình địch mà thời thời khắc khắc đều có thể uy hiếp mình ở bên cạnh.

“hạnh phúc của Tô Thiển?” Vạn Dạ thấp giọng cười: “anh là cháu của kẻ thù đã giết chết cha mẹ Tô Thiển mà cũng nói là có thể cho cô ấy hạnh phúc.”

Phanh_____

Vừa dứt lời quả đấm của An Thần liền nện thẳng vào mặt An Dạ, tưởng rằng có đại ca bảo vệ thì An Thần anh không dám làm gì hấn ta sao, ngu xuẩn !!!

Vạn Dạ thân hình lão đảo lui về sau hai bước đứng vào góc bàn, lập tức ngồi dậy, lau khóe miệng dính máu, cười lạnh: “An thiếu gia là thẹn quá hóa giận rồi sao ? trừ nắm đấm ra, anh còn có thể dùng phương thức khác để giải quyết chuyện này sao ?”

Tuy ngoài mặt Vạn Dạ nói được bình tĩnh nhưng trong lòng đang cố gắng đè nén lửa giận sắp bộc phát, dù gì đó cũng là người đàn ông Tô Thiển yêu, như thế nào cũng không thể trước mặt tình địch mất phong thái.

An Thần tà mị nâng lên khóe môi, lại thêm một quyền đánh xuống, theo anh, thời điểm tình yêu bị uy hiếp, cái gì phong độ, cái gì ưu nhã đều là phù vân.

Lần này Vạn Dạ không hề chần chừ lập tức đánh trả, nếu tiếp tục chịu đựng thì anh là đứa ngốc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Muốn đánh nhau thì ra sân huấn luyện, đừng ở chỗ này làm cho tôi mất mặt

Bỏ đi về ngoài tao nhã, Vạn Dạ hoàn toàn bộc lộ khí thế cường hãn của mình, cơ hồ cùng An Thần không phân cao thấp. Hai người, người một quyền, ta một quyền, ở trong thư phòng đại chiến. Bàn trà, ghế ngồi, giá sách ngã xuống đất từng cái, từng cái một, văn kiện bay tứ tung trong phòng, ngay lúc này cánh cửa bị một cước đá văng, Mộ Dung Kiệt ánh mắt âm trầm, nguy hiểm híp lại đảo qua khắp phòng, một tiếng hét giận dữ truyền đến: “ăn nhiều quá phải hay không ? muốn đánh nhau thì đi ra sân huấn luyện, đừng ở đây làm tôi mất mặt.”

Câu nói vừa dứt, hai người đều đồng loạt dừng lại, vừa nhìn chăm chăm đối phương vừa sửa sang lại quần áo xốc xếch do lúc đánh nhau gây nên.

“Làm việc không có đầu óc, muốn đánh cũng đừng có đánh lên mặt .”

Trương Thiên ở bên cạnh ầm ầm ngã xuống đất,, những lời này của lão đại làm cho anh thiếu chút nữa bị nội thương, nhìn không khí nghiêm túc lúc này, muốn cười nhưng cũng không dám cười.

Hai người lúc này mới cảm thấy trên mặt đau rát, nhìn mặt đối phương bị chính mình đánh cho chỗ xanh, chỗ đỏ thì cũng biết đại khái hình dáng của chính mình như thế nào.

Tĩnh táo lại mới thấy có chút hối hận, làm sao giải thích với Tô Thiển về vết thương trên mặt.

Kêu Hoa Từ đến xử lý vết thương, các người hầu vội vàng lện dọn dẹp lại thư phòng bị hai người làm cho lung tung, lộn xộn.

Hoa Từ vừa khẩn cấp xử lý vết thương vừa không ngừng co rút khóe miệng, thật là độc ác, lại đánh ở trên mặt.

“Sao lại thế này?” Máy người Tô Thiên tập bắn xong, mang theo tâm tình tốt đẹp trở về, nhìn thấy vết thương trên mặt hai người chột trằm xuống.

Đánh nhau, lại còn đánh nhau.

“Nghe nói kỹ thuật bác kích của Vạn Dạ rất tốt, cho nên liền đặc biệt muốn lãnh giáo, quả nhiên là danh bất hư truyền. An Thần trấn định nói, giọng điệu nhàn nhạt, làm cho người ta không nghe ra một chút bất thường nào.

Vạn Dạ cũng gật đầu đồng tình: “An thiếu gia giỏi hơn một bậc”.

Tô Thiên nhìn hai người thật lâu, lại nhìn Mộ Dung Kiệt đang cùng Ngải Tuyết tình chàng ý thiếp một chút mới buông lỏng tâm tình, tức giận trắng mắt nhìn hai người thêm một lúc mới đi đến bên An Thần, nắm cằm của anh lên hết nhìn bên trái lại nhìn bên phải: “ gương mặt đẹp trai như thế, cứ như vậy bị hủy, đáng tiếc a đáng tiếc”.

An Thần nhướn đôi mày đẹp, đưa tay nhéo hai gò má đầy đặn của cô, tức giận: “Anh bị hủy dung nên em không thích nữa hả?”

Tô Thiên vội vàng cầu xin tha thứ: “thích, dù anh có ra sao em đều thích, haha”.

Lại nói, ông xã bộ dáng quá đẹp trai, thật ra cũng rất áp lực.

Hiện tại cô ruốt cuộc cũng cảm thấy công bằng một chút.

An Thần đầu đầy hắc tuyết, ôm lấy cổ cô, nhắm ngay đôi môi chưa kịp khép lại, khẽ cắn lên. Tô Thiên khiếp sợ ngây người, trong phòng có nhiều người như vậy mà anh lại không biết kiêng dè. Mọi người xung quanh ồn ào, trêu chọc khiến cô muốn đào cái hố mà chui xuống.

“Vết thương của người còn chưa có xử lý” Hoa Từ rất không biết thời thế lên tiếng, cuối cùng đem An Thần từ trong sự kích tình kéo trở lại, thành công nhận được một cái xem thường.

Vạn Dạ suy nghĩ, thoáng qua một tia phức tạp, anh nhìn ra, cô gái anh yêu rất hạnh phúc, chẳng lẽ anh thật nhẫn tâm đi vạch trần vết thương lòng đã qua kia?

Thấy được ánh mắt của Vạn Dạ, Tô Thiên lúng túng, yên lặng sờ sờ chóp mũi, khóe miệng ngăn không được nở nụ cười: “vết thương của anh đã đỡ hơn chưa?”

Vạn Dạ gật đầu, mỉm cười: “vết thương nhỏ, hai ngày nữa là tốt rồi”.

Ánh mắt Hà Nguyệt càng ngày càng phức tạp, bác kích, tại sao tất cả vết thương đều ở trên mặt?

Chẳng phải có câu nói, tình địch gặp mặt, hết sức đồ mắt a, cô biết hai người này chính là không phải chỉ đơn thuần bác kích.

“Sinh nhật đã xong rồi, bác kích cũng đã qua, chơi nhiều đó cũng đủ rồi, buổi chiều công ty còn có chút chuyện, mọi người ai về nhà nấy thôi.” Mộ Dung Kiệt quét mắt nhìn hai người một cái, đứng lên, anh cũng không biết nếu như hai người kia còn ở chung một chỗ thì kế tiếp sẽ xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa.

An Thần gật đầu, cũng không nói lời khách sáo giữ người lại, hiện tại, anh ước gì đem người đàn ông kia cách xa mãi mãi, tốt nhất là xa đến tận chân trời, không bao giờ trở lại, như vậy hẳn ta sẽ không có cơ hội đến gần người phụ nữ của anh.

Khách vừa đi, An Thần không kịp chờ đợi, đem Tô Thiên kéo vào trong ngực mà dày xéo, mang theo nụ hôn mãnh liệt bá đạo, không biết bao nhiêu lần gặm cắn môi cô, mặc kệ cô kêu đau cũng không dừng.

Tô Thiên trong lòng bất an, cô cảm nhận được tham muốn chiếm giữ và cảm giác vô lực của anh. Đã có chuyện gì xảy ra, anh thế nào lại như vậy?

“Ông xã?” Cô đẩy đầu anh ra, bắt anh hỏi.

“Bà xã, ông xã thực xin lỗi em”.

“Anh có ý gì?” Cái gì mà thực xin lỗi?

“nếu ông xã làm chuyện gì có lỗi với em, em sẽ tha thứ cho anh sao?”

Với tính tình của cô, nếu biết cha mẹ của mình bị chính ông nội của anh hại chết, cô sẽ tha thứ cho anh sao? Có phải hay không sẽ đem tất cả tội lỗi cùng trách nhiệm đổ lên trên mình anh, sẽ rời xa anh, không cần anh nữa? Anh thật sự rất sợ, từ trước tới nay, chưa bao giờ anh thấy sợ hãi như thế, nó làm cho anh không thể tĩnh táo suy nghĩ, làm cho anh muốn phát điên. Chỉ có cô, chỉ có người phụ nữ này mới có thể tác động đến lòng của anh, mới có thể làm cho anh có cảm giác khủng hoảng như thế.

Tô Thiên cười yếu ớt, vỗ nhẹ lưng anh an ủi: “nói cái gì đó, anh sẽ làm chuyện thật có lỗi với em sao?”

An Thần giật mình, lúc này mới thoáng tỉnh táo một chút: “sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không.”

Anh thương cô, yêu cô đều không thấy đủ như thế nào có thể làm chuyện tổn thương cô, nhưng là bị kịch đời trước đã gây ra, anh nên làm gì để có thể cứu vãn?

“Anh nếu dám làm chuyện có lỗi với em, em sẽ ném anh vào hồ cá sấu của nhà Mộ Dung, để anh làm mồi cho chúng.” Cô nói đủ độc ác, lại làm cho An Thần giật mình, cảnh giác nhìn chằm chằm cô: “em làm sao biết chuyện hồ cá sấu?” những chuyện này cô gái của anh làm sao biết được.

“Đừng tưởng anh làm gì em đều không biết, nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm”. Cô nín lấy tóc của anh, thì thầm, thật quá đáng nha, việc gì cũng giấu cô.

An Thần sắc mặt trầm hơn phân nữa, cô biết chuyện gì? Chuyện của ông nội không lẽ cô cũng biết?

“Em cũng biết? em còn biết chuyện gì?”

Nếu cô biết được nguyên nhân cái chết của cha mẹ mình, cô còn có thể như vậy rút vào trong lòng anh, còn có thể tiếp tục yêu anh?

“Về việc của Nghiêm An, Doãn Phi Phi, Ôn Na, em điều biết, biết tất cả, anh xử lý công việc như thế nào em sẽ không xen vào, chỉ cần anh bảo vệ an toàn cho bản thân thật tốt là được.” việc làm của anh cô sẽ không can thiệp, cô tự nhiên hiểu được đó là cách bọn họ sinh tồn, cô không thể thuyết phục anh muốn như thế này, muốn như thế kia, làm rối loạn quy củ của anh.

An Thần thờ phào nhẹ nhõm một hơi nhưng đồng thời cũng có chút thất vọng, cô không biết là chuyện tốt nhưng anh lại muốn cô có thể bình tĩnh, thông dong để đối diện với sự thật.

Dấu điểm như vậy, thật sự rất thông khổ.

“Bà xã, ôm anh, ôm chặt anh”.

Tô Thiên không hiểu anh hôm nay sao lại khác thường như vậy, nhưng vẫn làm theo lời của anh, ôm chặt lấy anh, khiến cho anh có thể an tâm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Có bảo bảo ?

“Nôn _____ nôn _____”.

Trong phòng rửa tay, Tô Thiên lấy tay che ngực, nôn mửa không ngừng, gần đây ăn cái gì cũng không có mùi vị, thật sự khó chịu muốn chết.

Như sực nhớ ra điều gì, Tô Thiên vội vàng mở lịch ra xem, nếu cô nhớ không lầm, kinh nguyệt lần trước đến bây giờ là cách đây hai tháng.

Dạo này xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô cũng không để ý đến nó.

Đúng vậy, nhất định là vậy !!!

Trong nháy mắt, cô mừng như điên, nội tâm kích động không ngừng, không lời nào có thể diễn tả hết cảm giác phức tạp cùng vui sướng đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng cô lúc này

Mở ngăn kéo lấy que thử thai, hướng toilet mà chạy.

Hai gach màu đỏ rất bắt mắt, cô sợ hãi nghĩ mình sẽ kêu lên, trên thực tế cô cũng đã làm như vậy.

Lý tiểu vội vàng chạy lên lầu, sợ hãi: “thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì?”

Tô Thiên kích động, không biết nói gì, cô có bảo bảo, thật tốt quá !

“Không sao, đi đi làm việc đi.”

Cô muốn đi tìm An Thần, cô phải lập tức thông báo tin tốt này cho anh biết, anh sẽ mừng đến phát điên.

Rất muốn chạy một hơi đến nơi anh làm việc nhưng nghĩ đến hiện nay trong bụng còn có một tiểu bảo bảo, cô bước chậm lại, bình ổn cảm xúc, cùng

thường ngày giống nhau, tiếp tục đi đến tòa cao ốc.

Phòng làm việc không có ai, Tô Thiển có chút kinh ngạc, lúc này không phải Bản Từ bọn họ nên nằm trên ghế sa lon nói chuyện phiếm, uống cà phê sao ?

Ngay cả An Thần cũng không có ở đây, bọn họ đi đâu hết rồi ?

“Chị dâu, đại ca mới rời đi, có lẽ đến tối mới có thể trở về.” Dạ Thương mới từ phòng làm việc đi ra nhìn thấy Tô Thiển lập tức ngăn cản cả người, đi tới bên cạnh cô, lễ phép nói.

Tô Thiển có chút mất mát, cô thật muốn lập tức nói cho An Thần biết tin tức tốt của bọn họ, nhưng lại không muốn nói qua điện thoại, thật rối rắm.

“Chị dâu, có phải có chuyện gì quan trọng hay không ? em lập tức thông báo cho đại ca.”

“Ách, không vội, đợi buổi tối bọn họ trở về nói cũng không muộn.” tay của cô nhẹ nhàng xoa bụng, mỉm cười hạnh phúc.

Tô Thiển đi vào thư phòng, mắt hướng đến giá sách, muốn tìm một bộ sách, hình như trước kia An Thần có mua một bộ sách nói về bảo bảo cùng thai nhi rồi.

Nhiều sách như vậy, ruốt cuộc để ở chỗ nào ?

Ngón tay lướt qua từng cái mục lục, cuối cùng dừng tại quyển “ giáo dục thai nhi”, khỏe miệng khẽ cười, rút bộ sách ra, văn kiện bay tán loạn trên mặt đất, Tô Thiển vội vàng ngồi xổm người xuống dọn dẹp, ánh mắt lơ đãng lướt nhìn nội dung bên trong văn kiện, thân thể khẽ dao động.

Vứt quyển “giáo dục thai nhi” trong ngực xuống đất, run rẩy nhặt những tờ giấy bay tán loạn trên mặt đất lên, tràn đầy trong mắt đều là không dám tin.

Một ít tờ văn kiện đều là hình ảnh về vụ tai nạn xe cộ một năm trước cha mẹ cô đã trải qua, ảnh chụp rất chi tiết, chính xác, từ việc xe mất khống chế như thế nào, đến việc Từ Kỳ bị đẩy xuống xe trong chớp mắt, lăng xuống vách đá, cuối cùng mọi thứ đều nổ tung, tất cả đều rõ ràng, Tô Thiển giống như trở về cái ngày tuyệt vọng và sợ hãi của một năm trước.

Tô Thiển vội vàng ngồi xuống bàn đọc sách, ngón tay giờ từng trang, từng trang, thân thể run rẩy lợi hại.

Đây là cái gì ? Đây ruốt cuộc là cái gì ?

Sự thật của vụ tai nạn không phải là do nhân viên bảo dưỡng xe lơ là, sơ suất quên vận một đinh ốc sao ? Không phải là một việc ngoài ý muốn sao ? Không phải không có ai hại chết cha mẹ cô sao ?

Tại sao, tại sao lại có thể như vậy ?

Vì cái gì chân tướng lại như thế này ?

Thế nhưng, hung thủ thật sự hại chết cha mẹ lại là ông cụ An, là ông nội của An Thần, là ông nội của chồng cô.

Hèn gì trong khoảng thời gian này, anh rất kì lạ, thời thời khắc khắc đều rất bất an, thì ra là anh đang sợ, anh sợ phải đối mặt với mình, anh sợ không biết phải giải thích như thế nào với mình.

Lòng của cô bây giờ rất phức tạp, khiếp sợ, hận thù, bi thương, tức giận, sợ hãi đan xen vào nhau, không thể tưởng tượng nổi, đau đến xuyên thấu tim.

Nguyên bản những tờ giấy trắng thóm thém nhưng đến tay Tô Thiển đã không còn nhận ra hình dáng gì, chà xát, chà xát, bị cô vò thành một cục.

Cũng không biết đứng trước bàn sách bao lâu, cho đến khi hai chân tê dại, cô mới từ từ đem văn kiện kia thu thập xong, trả về vị trí cũ.

Cả người cô, xem ra rất bình tĩnh, thậm chí không có chút xú nước mắt, không phải cô không muốn nổi giận mà là sự việc này đã đem cô chấn kinh (chấn động + kinh hoàng) hoàn toàn, cô không biết lấy biểu tình cùng cử chỉ gì để diễn tả lửa giận trong lòng, cuối cùng chỉ còn lại sự đau lòng cùng trái tim lạnh như băng.

Đi vào nhà giữ xe, lái xe một đường xông ra ngoài.

Cô không biết lúc này phải làm gì, chỉ một mực đạp cần ga, trong đầu trống rỗng, hô hấp càng ngày càng khó khăn. Vòng đi vòng lại nhiều lần, cô mới chạy xe về phía lăng mộ ở Tây Giao.

Quỹ gởi trước mộ cha mẹ, trên bia mộ, nụ cười của họ vẫn như cũ, rục rịch, lúc này nước mắt của cô ruốt cuộc nhận không được ào ào chảy xuống.

Gắt gao cắn môi dưới, không ngừng đập đầu xuống đất, nội tâm áy náy, xấu hổ không cách nào giảm thiểu được. Cha mẹ cô yêu nhất lại bởi vì cô mà bị người khác hãm hại, kêu cô làm sao chịu nổi, máu chột là cô lại còn đi yêu cháu của kẻ thù, hiện tại còn mang thai đứa nhỏ.

Con nên làm gì bây giờ ? cha mẹ con yêu nhất, hai người hãy nói cho con biết con nên làm cái gì bây giờ ?

Chuyện biến thành bộ dáng như hiện nay, cô chẳng lẽ còn có thể xem như không biết gì mà tiếp tục cùng An Thần sống cuộc sống ân ân ái ái ?

Không, tuyệt đối không thể nào !!! Cô không nên cùng người nhà của kẻ thù đã giết chết cha mẹ mình sống chung một chỗ, đó là việc không thể nào, tuyệt đối không thể nào !

“Cha mẹ, con gái thật xin lỗi hai người, con không biết tâm trạng của mình bây giờ là gì cũng không biết bây giờ con phải làm gì, các người hãy nói cho con biết, con van xin hai người hãy nói cho con biết, rốt cuộc con nên làm gì ?” Cuối cùng Tô Thiển kêu gào đến tê tâm liệt phế, cô thật sự rất thống khổ, rất rối rắm, ai tới nói cho cô biết, cô rốt cuộc phải làm gì ?

Điện thoại di động trong túi vẫn vang không ngừng, Tô Thiển dường như không nghe thấy, ngo ngắc, thần thờ quỳ gối một mình, trơ như khúc gỗ, giống như cả thế giới này chỉ còn lại một mình cô.

[tác giả: “mọi người có thấy rối rắm không ? tóm lại tôi viết thật rất rối rắm”]

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Biến, anh cút cho tôi

An Thần sắp phát điên, anh nghe nhân viên bảo an nói Tô Thiển lái xe bật mạng ra khỏi Ám Dạ, tốc độ nhanh đến làm cho người khác phải chặc lưỡi, hít hà, anh ngay lập tức dừng hội nghị quan trọng để đi tìm cô nhưng gọi điện hoài vẫn không ai bắt máy, anh liền khởi động vệ tinh định vị tìm tung tích của cô.

Trước lăng mộ cô thẳng lưng quỳ gối, có vẻ đã quỳ rất lâu, khuôn mặt thống khổ, An Thần kinh ngạc, vội vàng chạy đến ôm lấy cô: “bảo bối, em làm sao vậy ?”

Xoay mặt cô lại anh mới phát hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy nước mắt, cặp mắt sưng đỏ lợi hại.

Tô Thiển ánh mắt ngày càng lạnh hơn, đẩy anh ra, nghiêng ngã, lao đảo hướng nơi khác mà chạy.

Cô không muốn nhìn thấy anh, không muốn nhìn thấy người này một chút nào, một chút cũng không muốn.

Cô thật muốn chạy trốn, trốn đi thật xa, ít nhất là bây giờ.

An Thần trong lòng co rút một chút, cô làm sao vậy ? tại sao muốn đẩy anh ra ?

An Thần nhanh chân đuổi theo, từ phía sau bắt lấy cánh tay cô, gắt gao giam vào trong ngực, gấp gáp: “bảo bối, em làm sao vậy ? nói cho ông xã nghe đi.”

“Biến, anh không phải ông xã của tôi, tôi không có ông xã.”

Ông xã của cô tuyệt đối không thể nào là cháu nội của kẻ thù đã giết chết cha mẹ cô, không phải !!!

“Em còn có thể nói lời nói khôn kiếp hơn thế nữa không ? anh không phải ông xã em, vậy ai là ông xã em ? em nổi điên cái gì ?” Nghe được cô bắt đầu không thừa nhận mình, An Thần cảm thấy mình sắp phát điên. Anh sợ nhất là Tô Thiển không thừa nhận mình, trừ điều này cái gì anh cũng không sợ. Coi như chỉ là một lời nói giỡn cũng không được, anh không thích kiểu đùa giỡn như vậy.

“An Thần, anh gạt tôi, rốt cuộc cha mẹ tôi chết như thế nào ? tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, nói thật đi”. Không giẫy thoát được, cô so với anh còn muốn nổi điên.

Oanh một tiếng, giống như sét đánh ngang tai, An Thần đứng nguyên tại chỗ cả nửa ngày, không nhúc nhích được.

Cuối cùng cô cũng biết.

Ai nói ? Vạn Dạ cái đồ tiểu nhân hèn hạ !!!

“Tôi tin tưởng anh như vậy, anh cư nhiên lại gạt tôi, An Thần, tôi hận anh!!!!”

Cô hét to, hét tới tê tâm liệt phế, muốn cô như thế nào tiếp nhận sự thật này, người mình yêu thương nhất trong nháy mắt lại biến thành kẻ thù của mình.

“thật xin lỗi, bảo bối, thật xin lỗi, đều là lỗi của anh, nhưng là anh không dám nói cho em biết, bởi vì anh quá mềm yếu sợ em không tha thứ cho anh, em bình tĩnh một chút được không, bảo bối, anh thật xin lỗi em.” An Thần có chút luống cuống, vội vàng ôm lấy cô, ôm thật chặt như sợ chỉ cần hơi buông tay cô sẽ biến mất.

“Biến, tôi không nên gặp anh, anh rút cho tôi, tôi hận anh, hận cả nhà anh, rút !!!”

Cô khóc đến mức nước mắt giàn dụa, vốn dĩ không muốn khóc nhưng thật sự rất ủy khuất, chỉ cần anh vừa hỏi cô làm sao vậy ? sẽ nhin không được chảy nước mắt. Giống như hiện tại, tâm tình cô vốn ổn định nhưng An Thần vừa nói xin lỗi, nỗi ảm ức cùng sự tức giận nhất thời đều xông lên. Anh càng nói, cô càng không muốn nhìn thấy anh, càng nói, cô lại càng hận anh.

“Anh không biến, em kêu anh phải biến đi đâu, ông nội anh phạm sai lầm không lẽ anh phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, bảo bối, em đừng đẩy anh ra, anh cầu xin em”

Trong lòng An Thần thật sự hoảng hốt, tính tình Tô Thiển anh so với ai càng hiểu rõ hơn, nếu cô quyết định buông tay anh, buông tha cho đoạn tình cảm này, thì cô sẽ không bao giờ trở lại bên cạnh anh lần nữa, huống chi giữa hai người còn có mối thù sâu nặng như vậy. Chỉ cần anh vừa buông tay cô sẽ lập tức biến mất, anh không biến, anh không rút.

Đã sớm biết nếu Tô Thiển biết chân tướng sự việc nhất định sẽ đối với anh như vậy nên anh đã sớm chuẩn bị rồi, chỉ cần cô chịu ở lại bên cạnh anh, anh nguyện ý bỏ tất cả, chỉ cầu mong cô tha thứ.

“Tôi không mượn anh phải gánh chịu, nhưng tôi cũng không muốn nhìn thấy anh, xin anh hãy cách xa tôi ra, tôi không thể chịu được khi phải đối mặt với anh, An Thần, anh buông tha tôi đi, tôi sẽ rất biết ơn anh. Bây giờ, không phải anh cầu xin tôi mà là tôi cầu xin anh, tôi không làm gì được anh, xin anh hãy thả tôi đi, xin anh.”

Cô còn có thể làm gì được chứ ? Báo thù sao ? Tìm ai để báo ? Là ông nội của anh hay là anh ?

“Nói lời điên khùng gì thế, anh sẽ không buông tha em, không bao giờ buông tha em, em muốn hận anh thì hận đi, đời này anh nhất định sẽ không tha em đi”. Muốn anh thả cô đi chỉ bằng cô trực tiếp cầm dao giết chết anh đi cho nhẹ nhõm

Không để ý cô kháng cự cùng giãy dụa, anh trực tiếp ôm cô lên xe, hướng về phía tài xế rống to: “mau lái xe”.

Anh đem cô giam cầm, không cho giãy dụa, cô làm thế nào cũng không thoát khỏi ngực anh, chỉ có ôm chặt cô như vậy, mới làm cho anh có cảm giác cô vẫn còn ở bên cạnh mình.

Trên đường trở về, cô liên tục phản kháng, xé, nhéo, cắn, gặm, cơ hồ đem cánh tay cùng bả vai của anh làm cho thương tích đầy người. An Thần thủy chung không rên một tiếng, chỉ là đem cánh tay ôm chặt hơn, trái tim cũng căng thẳng theo.

“Em nhéo đi, em cắn đi chỉ cần có thể giải hận em muốn làm gì đều được.”

An Thần cắn răng nhin đau, trong lòng vẫn luôn kiên định, tuyệt không buông tay cô ra. Cho dù cô có đánh có giết cũng không buông.

Lúc trước gạt cô, anh vẫn luôn luôn cảm thấy bất an, hiện tại sự việc đã bại lộ, ngược lại cảm thấy thoải mái không ít. Điều duy nhất, hiện tại anh phải làm chính là cầu xin cô tha thứ, dùng toàn bộ mọi thứ cho dù là tính mạng đi chăng nữa để thay ông nội chuộc tội, đem lại cho cô hạnh phúc. Trên thực tế, anh cũng không thể rời khỏi cô.

Ôm cô trở về phòng, cô vẫn không chịu an phận, khóc càng ngày càng thương tâm, nhưng lại tránh không thoát vòng tay của anh, chỉ có thể đối với anh trừng mắt.

An Thần ôm cô, vừa an ủi, vừa lấy giấy không ngừng lau nước mắt cho cô: “đừng khóc nữa có được hay không ? bảo bối, ông xã xin em, nếu không em đánh anh mấy cái đều được, đừng khóc nữa, em xem cổ họng đều đau hết cả rồi.”

“Buông tôi ra” cô thu thập lại một ít tâm tình, lạnh lùng lên tiếng.

“Anh không thả, cũng không có ý thả, em nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Lần này, An Thần thật sự đem “vô liêm sỉ”, ba chữ phát huy tới cảnh giới tối cao, hiện tại, người phụ nữ của anh đang rất thương tâm, rất tuyệt vọng, anh làm sao có thể buông cô ra. Điều anh nên làm là ôm lấy cô, ôm thật chặt.

“Tôi hận anh, tôi muốn cùng anh li hôn, tôi không muốn cùng cháu của kẻ thù sống chung một chỗ, chết cũng không muốn.”

Anh làm sao có thể bá đạo như vậy, rõ ràng là kẻ thù, thế nhưng lại nhất định đem cô giữ ở bên mình, tại sao phải hành hạ cô như vậy ?

“Nhưng anh thích em, anh thật sự rất yêu em, anh sẽ không cùng em li hôn, anh cả đời đều muốn cùng em sống chung một chỗ, chết cũng phải chết cùng nhau” anh bắt đầu dĩ dục đầu vào trước ngực cô, cọ tới cọ lui.

“Rút !!!”

Tô Thiển cảm tức, dường như ngoài từ này ra, cô không tìm được từ nào khác để diễn tả tâm trạng tức giận lúc này.

“Em kêu anh biến, anh chỉ có thể biến đến trong lòng em, bảo bối, bình tĩnh một chút đi được không, không thôi, em cầm cây dao này đâm anh hai dao để trả thù cho cha mẹ, như thế nào ?”

Chương 226: Bảo bối, nhắm ngay điểm, bắn vào chỗ này nè!

Anh chưa bao giờ thấy cảm xúc của cô như bây giờ, trong lòng anh một vừa thương vừa đau lòng, thậm chí còn đau hơn cả cô, bảo bối của anh người phụ nữ đang khóc nức nở kia, làm sao anh chịu nổi?.

Anh thậm chí buông cô ra, chạy thật nhanh vào phòng bếp cầm một cây dao đi ra: "Bảo bối, nếu em cảm thấy khó chịu, hãy hướng trên người anh đâm đi".

Tô Thiển đánh rớt cây dao anh đang cầm, khó chịu nhìn đi chỗ khác, cho dù cô tức giận thế nào, cũng còn biết ai mới là kẻ thù chân chính, trong tài liệu viết rất cặn kẽ, ông cụ một tay thao túng, không liên quan đến An Thần.

Nhưng mà, bọn họ vẫn là người một nhà, nếu nói sau khi ông nội của anh hại chết ba mẹ của mình, mình còn có thể thân nhiên đối mặt với anh, đó chính là chân chính không có tim không có phổi.

Loại cảm giác muốn báo thù, nhưng không biết nên báo ở nơi nào như thế này làm cho cô hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ cần vừa nghĩ tới ba mẹ là bởi vì mình mà bị người ta hại chết, cô đã cảm thấy mình là phạm tội ác tày trời.

Nhất là, cô còn gả vào gia đình kẻ thù, y như đứa ngốc, bị người chơi xoay quanh.

Cô không chịu nổi, tin tưởng tùy tiện đổi lại là ai cũng sẽ không chịu nổi.

An Thần nửa ngồi, đầu gối chống đỡ bắp chân của cô, nắm bàn tay nhỏ bé của cô hướng trên người mình cọ, Tô Thiển chán ghét rút trở về, lại bị anh bắt càng thêm chặt.

"Em xem, em lại không nổi động thù với anh, muốn anh làm thế nào mới tốt đây?" .

Tô Thiển đứng dậy: "An tiên sinh, như vậy giữa chúng ta có thể chấm dứt rồi, xin anh về sau đừng can thiệp cuộc sống của tôi nữa, nhất là bây giờ, tôi muốn rời đi, làm phiền anh từ bây giờ một chút, đừng ngăn trở tôi" .

Cô sợ nếu tiếp tục ở chung, thật sự sẽ không chế không được tâm tình của mình cho anh một đao.

Ở trong nháy mắt đem tay muốn kéo cái cửa kia ra, An Thần nhanh chóng vọt đến trước mặt cô, ngăn ở trước cửa, trong mắt dần dần lộ vẻ lạnh như băng: "Không thể nào" .

Chỉ cần cô không nói rời đi chuyện, cái gì cũng có thể theo cô.

"An Thần, anh khôn kiếp, lập tức rút ngay cho tôi! ! ! " .

Tô Thiển thiếu chút nữa đã phát điên, cô trêu chọc không nổi anh có được hay không, cô không muốn báo cái thù này, muốn một mình yên lặng sống qua ngày có được hay không? Tại sao ngay cả chút yêu cầu cơ bản nhất này cô đều làm không được? Cô chỉ muốn có chút im lặng có được hay không?

"Hoặc là em giết chết anh, hoặc là em sống yên ở chỗ này, nếu như em kiên trì phải đi, anh khuyên em nên lựa chọn loại thứ nhất, chỉ cần em giết anh, nói không chừng em sẽ có tự do, còn có thể thay ba mẹ của em báo thù, hiện tại, em cứ cầm dao lên đâm vào chỗ này này, hoặc là em ở nơi này của anh nghỉ ngơi thật tốt, tự mình lựa chọn đi" . Anh chỉ vào trái tim của chính mình hướng cô gầm hét lên, ánh mắt, nguy hiểm híp lại.

Quả nhiên, Tô Thiển bị lời nói này của anh chọc giận, mặt trắng xanh mốt ra sừng lục bên hông nhắm ngay anh, giọng điệu lạnh lùng trước nay chưa từng có: "Tôi lại nói một lần, rút ngay" .

Khóe miệng của An Thần lúc này mới cong thành một nụ cười, chỉ vào lồng ngực của mình: "Hướng bên phải bắn, trái tim của anh rất đặc biệt, sinh trưởng ở bên phải, bảo bối, tôi tin tưởng kỹ thuật của em sẽ không mang đến cho tôi bao nhiêu thống khổ, nhắm ngay điểm, ngoan" .

Anh từng bước một tới gần cô, khóe miệng từ đầu đến cuối vẫn treo lên nụ cười mê người, lại ép Tô Thiển từng bước một lui về phía sau, lúc đầu không ngừng.

Không, cô không muốn xuống tay, tại sao anh phải ép cô như vậy, cô không muốn! Không muốn!

Anh không nỡ ép em!

Không, cô không muốn xuống tay, tại sao anh phải ép cô như vậy, cô không muốn! Không muốn!

"Bảo bối, , hướng về phía ngực của anh, chỉ cần nổ súng, em sẽ bảo thù, ngoan, nghe lời anh nào, chỉ cần một viên đạn thôi, sau này em sẽ tự do, chỉ cần một viên đạn này, em có thể có câu trả lời với ba mẹ em ở tuổi vàng, ngoan, nổ súng đi."

Cuối cùng, anh bức cô đến góc tường, hòng súng, thẳng tắp chỉ thẳng vào vị trí trái tim của mình, cô cần làm, chính là bóp cò! ! !

"Anh ép tôi?"

Cô cắn hàm răng thật chặt, tay cầm súng không ngừng run rẩy, anh là thật không sợ hay đang cho là mình không dám nổ súng?

"Không, tôi không nỡ ép em, chỉ cần em vui, chỉ cần em có thể tiết hận, dù em có thực sự giết chết tôi, tôi cũng tuyệt đối không có một câu oán hận!" .

Mắt Tô Thiển lạnh hắt đi, lúc này, anh còn như vậy, mỗi ngày hằng hải cùng mình nói lời ân ái, trước kia sao mình lại không phát hiện, công phu miệng lưỡi của anh lại lợi hại như vậy.

Anh cách cô đặc biệt gần, gần mức đến có thể cảm nhận được nhịp tim đập của anh, gần đến mức hơi thở nóng bỏng của anh toàn bộ phun ở trên mặt của cô, khoảng cách gần như thế, làm cho cô có chút mặt đỏ tới mang tai, cũng không biết là bởi vì tức giận hay là bởi vì không khí mập mờ.

"Có phải em không đành lòng? Có phải là em không nỡ, chúng ta cũng đừng náo loạn nữa có được hay không? Ông xã yêu em như vậy, nếu anh chết rồi, em sẽ không bao giờ tìm được người đàn ông yêu em giống như tôi nữa đâu." . An Thần dừng lại một lát, khóe mắt dần dần cong lên, anh hiểu người phụ nữ này, cô không xuống tay.

"A —————" .

Tô Thiển thật sự đã hồng mắt, pằng một cái quăng mạnh khẩu súng xuống đất, trở tay đẩy anh ra xa sau đó tung cửa xông ra.

Cô đã không khóc nổi, càng hơn là sự dịu dàng của hận An Thần vào giờ phút này. Nếu như anh bá đạo vô lý giống như bình thường, nói không chừng phát súng kia sẽ xuống ngay rồi, cố tình anh tựa như thay đổi thành người khác, cái gì cũng theo cô, cô không đành lòng, không nỡ xuống tay.

An Thần không đuổi theo, chỉ là khiến Y Na cùng Vũ Đình âm thầm đi theo, nhưng không cho bước ra khỏi địa giới của Âm dạ.

Anh biết, cô hiện tại cần yên tĩnh, anh càng đuổi cô lại càng chạy, ngược lại hòng việc.

Bảo bối của anh, nha đầu của anh, cô gái của anh, anh phải dùng thời gian bao lâu mới có thể kéo em trong thù hận ra đây.

Tô Thiển không ngừng chạy trốn, dọc theo đường đi đều là khăn trương hê hê ánh mắt, cũng không biết là muốn chạy đi nơi nào, cảm giác thế giới rất to lớn, mình không có đất dung thân.

Cuối cùng, cô đặt mông ngồi ở trên thềm đá bên cạnh Ôn Tuyền, giống như là tiết hết hơi sức toàn thân xụi lơ, vô lực, hồng mắt, tuyệt vọng tụ tập ở ngực, trong lúc nhất thời, cô mà ngay cả tâm tình tức giận cũng không thể biểu đạt ra ngoài.

An tĩnh như tượng gỗ, ngơ ngác, ánh mắt nhìn về phía trước, không hề có tiêu cự.

Trên cửa sổ của biệt thự, đối diện với bóng lưng của cô, An Thần đứng ở cửa sổ, đau lòng nhắm hai mắt lại, mặc dù ba mẹ Tô Thiển không phải do anh giết hại, nhưng mà cùng anh không thoát được quan hệ, nếu như không phải là anh mười hai năm nay chú ý quá nhiều đến cô, cũng sẽ không có bi kịch như ngày hôm nay.

Tất cả đều là bởi vì anh, anh thật đáng chết.

"Tiểu Tô tô, cậu làm sao vậy?" .

Nhiễm Mạn bị một cú điện thoại của An Thần gọi qua, nhìn thấy Tô Thiển chán chường như vậy khẽ giật mình, đang tốt, sao lại có dáng vẻ giống quỷ này?.

Tô Thiển vẫn không có phản ứng, vẫn như cũ thần thờ nhìn phía trước, đối với Nhiễm Mạn lay động cánh tay cô hoàn toàn làm như không thấy

Thật ra thì, thật tức giận cùng lúc tuyệt vọng không phải khóc cũng không phải là náo, mà là không nói lời nào, là hoàn toàn không có phản ứng

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Anh nên làm sao với cô bây giờ ?

Tô Thiên vẫn như cũ không có phản ứng, thần thờ nhìn về phía trước, đối với việc Nhiễm Mạn đang ra sức lay động cánh tay của cô làm như không thấy.

Thật ra thì, tận cùng của sự tức giận và tuyệt vọng không phải là khóc, cũng không phải là nháo mà là sự im lặng, hoàn toàn không có phản ứng.

“Cậu là người chết à ? nói chuyện đi .”

Nhiễm Mạn thấy Tô Thiên vẫn không để ý đến mình, trực tiếp đến trước mặt cô, xòe bàn tay ra quơ qua quơ lại, để mong nhận được sự chú ý.

“Thật ngây thơ ” thật lâu sau, cô mới khạc ra bốn chữ.

Nhiễm Mạn tròn to mắt: “Cậu tới thời kì mãn kinh à, bây giờ là tình huống gì đây ?”

“Cha mẹ của tớ là do ông nội của anh ấy giết chết.”

“Cái gì ? ông nội của ai ?”

Nhiễm Mạn càng nghe càng mơ hồ, nhìn khuôn mặt chán chường của Tô Thiên, chân mày cũng nhíu chặt lại.

“Ông nội của An Thần giết chết cha mẹ của tớ, tớ với anh ấy là kẻ thù.”

Thân thể Nhiễm Mạn trong nháy mắt cứng ngắc, qua hồi lâu, hai người cũng không nói gì, Nhiễm Mạn lo lắng cùng khiếp sợ nhìn cô, cô vẫn như cũ thần thờ nhìn chằm chằm phía trước.

“Tiểu Tô Tô, tớ nấu cháo, cậu ăn một chút đi.”

Nhiễm Mạn đem Tô Thiên vào nhà, nhìn cô không nói chuyện cũng không động đậy, tâm tình càng ngày càng nóng nảy.

Một ngày, An Thần tới vô số lần, đều bị cô chặn ngoài cửa, miệng không nói lời nào, đồ cũng không ăn, thân thể nào chịu được.

“Cậu nhất định phải ăn chút cháo, tớ đi nói với đầu bếp, cậu muốn ăn cái gì ?” Cô đặt chén vào trong tay Tô Thiên, vuốt ve cánh tay của cô.

Tô Thiên vẫn không nói chuyện, rút cánh tay của mình ra, nằm xuống, có chút thống khổ nhắm hai mắt lại.

“Vậy cậu ngủ một giấc đi, tỉnh lại hã ăn cháo, tớ đi kêu đầu bếp làm món khác cho cậu.”

Xác định Tô Thiên đã ngủ, lúc này cô mới đi ra khỏi phòng, ngoài cửa, An Thần đã đợi nhiều tiếng đồng hồ, vừa bước ra khỏi cửa, Nhiễm Mạn liền hung hăng đẩy anh lao đảo mấy bước.

“Anh ruốt cuộc là cái thứ gì, ngoại trừ nhà giàu một chút, đẹp trai một chút, có khả năng gì đem Tô Thiên nhà chúng tôi biến thành bộ dạng như thế này, tôi mặc kệ anh có bao nhiêu bản lĩnh, anh hại Tô Thiên thành cái bộ dạng này, tôi liền không để yên cho anh.”

Lúc này Nhiễm Mạn hoàn toàn thay đổi, thường ngày nhìn thấy An Thần, liền hận không thể lập tức tìm chỗ chôn, cách anh thật xa, hoàn toàn là một bộ dáng nhát gan, còn bây giờ nghiêm nhiên biến thành một mẫu dạ xoa.

Không sai, cô rất sợ khí thế cường đại trên người anh nhưng cũng không đồng nghĩa với việc bạn bè thân nhất của cô bị khi dễ cùng uất ức, cô vẫn có thể thờ ơ.

Tô Thiên là người bạn chơi thân từ nhỏ đến lớn của cô, ai muốn làm tổn thương nó, cô đều không đồng ý. Huống chi còn liên quan đến mối thù giết cha mẹ lớn như vậy, cô chú ý vẫn luôn rất nhân hậu, thương người, yêu thương cô chẳng kém gì Tô Thiên, đối với cô mà nói, kẻ thù của Tô Thiên cũng chính là kẻ thù của Nhiễm Mạn cô.

Không chỉ có Tô Thiên không tha thứ cho anh mà cô cũng không tha thứ cho anh.

“Về chuyện này Bản Tử sẽ nói rõ ràng với cô, bây giờ tôi muốn vào thăm cô ấy”.

An Thần đứng tại chỗ, ánh mắt có chút phức tạp, mặc dù bị cô đẩy một cái nhưng giọng điệu vẫn ôn hòa như trước, Tô Thiên có được một người bạn như thế là chuyện tốt.

Nhiễm Mạn còn muốn ngăn cản lại bị Bản Tử kéo đi, anh ta nói đại ca thật sự rất vô tội.

An Thần ngồi trước giường, lấy bàn tay của mình chà xát khuôn mặt cô, hương thụ hơi ấm cô mang lại.

Giăng co một ngày, ruốt cuộc mệt mỏi ngủ thiếp đi sao ? cái gì đều không chịu ăn, anh nên làm sao với cô bây giờ ?

Bảo bối, em nói cho anh biết, anh nên làm gì với em bây giờ ?

Cô ngủ rất không an ổn, khóe mắt thỉnh thoảng còn chảy xuống nước mắt, dù đang ngủ nhưng âm thanh nức nở rất nhỏ cũng không có. An Thần không

biết cái này có phải hay không là thương tâm tới cực hạn, cho nên mới không tiếng động rơi lệ.

Anh tỉnh nguyện cô giống buổi trưa hôm đó, hướng anh hét to, xô đẩy anh, đánh anh, thậm chí cầm súng chỉ vào anh cũng không sao, dù gì đó cũng là phản ứng khi cô biết rõ sự thật còn hơn như bây giờ không có chút cảm xúc nào, càng không nói một tiếng, như vậy càng làm cho người ta lo lắng hơn.

“Tiến vào, tiêm chất dinh dưỡng cho cô ấy.” cô ăn cơm không đúng quy luật, một thời gian sau, nhất định dạ dày sẽ bị đau.

Tô Thiển ngủ không sâu, mũi kim vừa đâm xuống, cô liền tỉnh, hướng góc giường bò tới, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

“Bảo bối, đừng sợ...”

“Biến, anh cách xa tôi một chút”. Tô Thiển nhìn thấy anh liền nhăn mày, tay che lấy ngực vẫn còn đang đập kịch liệt do hoảng sợ lúc này, chân không ngừng đá về phía anh, giống như nhìn thấy nhân vật khủng khiếp nào đó.

Dưới đất lạnh như băng làm cho cô cau mày, xếp hai chân lại, lấy chân phải lạnh lẽo đạp lên chân trái.

An Thần bất đắc dĩ, trước tiên chỉ có thể cho bác sĩ lui ra ngoài, sau đó chậm rãi đến gần cô: “Nha đầu ngoan, tới đây, một ngày không gặp anh, em không thấy nhớ sao?”

Tô Thiển lạnh lùng, hướng về phía bên cạnh từ từ di chuyển, tại sao anh không chịu buông tha cô, ruột cuộc kiếp trước cô đã gây nên nghiệp gì?

Cô không muốn nhìn thấy anh, tại sao lại phải nhớ anh? cháu của kẻ thù, có gì tốt để nhớ?

Trong mắt An Thần thoáng qua một tia mất mát, nhưng vẫn chạy tới ôm lấy cô: “em xem em kia, lại đi chân không xuống giường, có phải hay không rất lạnh?”

Anh ti mi dùng bàn tay ấm áp của mình xoa bóp bàn chân lạnh ngắt của cô, ánh mắt dịu dàng từ trước đến nay chưa từng có.

Tô Thiển muốn giãy giụa nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi bàn tay anh, lúc này cô mới vô lực ngồi co ro ở trong ngực anh: “buông tôi ra, tôi muốn ngủ một chút.”

An Thần không thuận theo, hướng về phía cười đến phong tình vạn chủng: “muốn ngủ thì em cứ ngủ trong lòng ông xã đi, anh làm đệm thịt cho em.”

Anh không có ý định thả cô ra, anh rất rõ ràng, một khi buông tay, muốn ôm cô một lần nữa, cơ hội nhỏ đến đáng thương.

“Không cần cùng tôi đùa giỡn, tôi nói lại một lần cuối cùng, tôi với anh đã không còn quan hệ gì nữa.”

Tô Thiển hừ nhẹ, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh khiến An Thần cảm thấy xa lạ, chẳng bao lâu trước đây, nụ cười ấy chỉ xuất hiện trên mặt anh. Trong lòng của anh lúc này vừa thương yêu vừa đau lòng, người phụ nữ của anh vốn nên sống một cuộc sống không buồn, không lo thế nhưng anh lại làm cho cô thống khổ như vậy, anh làm ông xã thật sự rất thất bại.

“Vậy anh cũng nói lại một lần cuối cùng, em muốn làm gì thì làm nhưng đời này kiếp này thậm chí kiếp sau, sau nữa, 800, 8000 kiếp sau cũng đừng vọng tưởng rời xa anh, em mãi mãi là của anh, chẳng lẽ em đã quên rồi sao?” anh vừa nói vừa ôm cô xuống lầu, nếu cô đã thức thì lập tức phải ăn cơm, mềm không được thì anh dùng cứng, dù sao bây giờ trong mắt của cô, hình tượng của anh cũng đã đủ bá đạo cường ngạnh, anh cũng không cần quan tâm nữa.

Tô Thiển không nói nữa, cô phát hiện nếu cô thực sự nói thêm câu nào nữa thì cô sẽ học máu mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Cuộc sống sống không bằng chết

Thức ăn trên bàn như cũ vẫn là những món cô thích, nhưng lúc này lại cảm thấy đó toàn là những món nhiều dầu mỡ, trong dạ dày, trên dưới sôi trào ừng ực, cảm giác nôn mửa mãnh liệt kéo tới.

“Nôn _____ nôn _____.”

Tô Thiển khó chịu che ngực, hướng toilet xông vào.

An Thần vội vàng chạy theo, trong lòng có chút lo lắng, nhất định là cô không chịu ăn cơm thật tốt, cho nên dạ dày mới bị đau như thế.

“Khụ...khụ _____ nôn _____.” Dạ dày cô càng ngày càng co rút mãnh liệt, vốn trong bụng cô cũng chưa hề ăn cái gì, cơ hồ đều đem mật vàng phun ra

nhưng vẫn cảm thấy muốn ới.

“có phải hay không dạ dày không thoải mái ? nói em, em lại không nghe, súc miệng đi, chờ chút dạ dày sẽ đỡ khó chịu hơn”.

Bàn tay của anh dịu dàng vỗ nhẹ lên lưng cô, ôm ái đến không thể ôm ái hơn được nữa.

Tô Thiển cười khổ, cắn răng thật chặt, không lên tiếng, cô mang thai, tại sao cổ tình ngay lúc này mang thai. Sớm không đến, muộn không đến, lại đến ngay tại thời điểm cô phát hiện chân tướng sự thật, ông trời, ông nhất định phải trêu người như vậy sao ?

“Nhiễm Mạn, cháo lúc chiều nguội nấu còn không ? cho tớ một miếng.” cô ới tới nổi mệt là, có chút đói bụng, nhìn những thứ bình thường cô yêu thích lại thấy có chút chán ghét.

Nhiễm Mạn ngăn người một chút, sau đó liền vội vàng gạt đầu: “còn, còn rất nhiều.” Để cô chịu mở miệng ăn chút gì thật không dễ dàng, coi như hết cô cũng sẵn sàng chui vô bếp nấu lại một nồi khác.

“Vậy tớ đi đem cháo hâm nóng, tránh lại làm cho dạ dày cậu không thoải mái.”

Đối với câu nói này, Tô Thiển không có ý kiến, chỉ là đang cúi đầu nghĩ về đứa bé đến không đúng lúc trong bụng cô hiện nay, trong lòng càng thêm rối rắm.

Nên làm cái gì bây giờ ? Phá thai ? không thoát khỏi tay nắm của Ám Dạ, nếu anh ấy biết, mình càng không có được những ngày tháng tốt lành, không được, mắt nhìn thấy đứa bé trong bụng càng ngày càng lớn, cô thật sự không thiện lương tới mức kéo dài hương khói giúp kẻ thù, nhưng là, làm một người phụ nữ, một người mẹ, làm sao có thể nhẫn tâm giết chết con mình, như vậy cùng ông cụ An có gì khác biệt, có khác chăng, cụ là giết người khác, còn cô giết chính máu thịt của mình, người ta nói hồ đồ không ăn thịt con, nếu cô phá thai, hành động này so với ông cụ An còn tàn nhẫn hơn.

Uống hết hai chén cháo loãng, cuối cùng dạ dày của Tô Thiển cũng dễ chịu hơn một chút, sau đó ngơ ngác ngồi trên sa lon, không ngừng đổi kênh truyền hình, cuối cùng rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông bên cạnh mà vút điều khiển tivi, đứng lên đi về phòng ngủ.

Cô thật không hiểu, người bạn rợn như anh, lúc nào thì trở nên nhân hạ như vậy, Ám Dạ sắp sụp đổ rồi sao ?

Bị nhốt ngoài cửa, ánh mắt An Thần âm thầm hằn, tay dơ lên rồi lại vô lực thả xuống, chỉ để lại một câu: “em nghỉ ngơi cho tốt, anh ở ngoài canh chừng cho em”.

Nếu cô không chịu về nhà, vậy anh cũng không về, chỗ không có cô thì sao có thể gọi là nhà ?

Anh đến phòng khách bên cạnh phòng cô nghỉ ngơi, liên tiếp mấy ngày sau, An Thần vẫn một mực canh giữ bên cạnh cô, mà Tô Thiển, khuôn mặt lạnh như băng vẫn không có chút tiến triển nào, cuộc sống như thế, đối với An Thần mà nói, quả thật sống không bằng chết. Cô nếu như có chút cảm xúc còn đỡ, đằng này lại giống như một cái xác không hồn, tuy vẫn ăn ngon, ngủ ngon, không khóc, không nháo, nhưng lại không có một chút tinh thần nào.

Anh cảm thấy may mắn bởi vì cô biết quý trọng thân thể của mình, nhưng lại cực kỳ thống hận sự lạnh lùng của cô, anh yêu cô sâu sắc như vậy, không thể cho anh một sắc mặt tốt được sao ? giống như hiện tại, cô không tìm không phổi vui ở trên ghế sa lon, còn anh ngồi lột từng cái hạt đào đến chảy máu tay, nhưng đưa đến trước mắt cô, cô lại làm như không nhìn thấy.

“Em ăn một chút hạt đào đi, rất tốt cho thân thể”. Cuối cùng, anh bóc xong hết hạt đào, để vào cái đĩa trên bàn, nhỏ giọng dẫn dõ.

Tô Thiển vẫn như cũ không lên tiếng, nhưng mắt lại chăm chú nhìn vào các ngón tay của anh bởi vì lột hạt đào mà bị chảy máu. Cô lại nhìn một chút hạt đào trong đĩa, nhân của mỗi viên đều hoàn hảo như lúc ban đầu, không bị sứt mẻ hay bể tan tành, trong mắt cô thoáng qua một tia phức tạp.

Có cần thiết không ? rõ ràng có thể dùng kim nhưng anh lại cố tình lấy tay bóc, cô nên nói là anh khờ hay là...

“Tay anh chảy máu kìa” nhìn anh vẫn không ngừng bóc, Tô Thiển rốt cuộc nhịn không được lên tiếng. Các đầu ngón tay cũng đã thành như thế, còn không chịu ngừng, anh là nghĩ muốn phết tay sao ?

An Thần hơi ngăn người, ngược đầu lên, ánh mắt nhìn cô đăm đăm, cô rốt cuộc nhìn thấy, đây là đang đau lòng anh sao ?

Tô Thiển hận hận nhìn đi chỗ khác : “anh không cần phải lột, tôi không thích ăn hạt đào”.

An Thần khước miệng lại bắt đầu co rút, người phụ nữ này chính là chết cứng miệng, rõ ràng Nhiễm Mạn nói, nha đầu này từ nhỏ thích ăn nhất là hạt đào, hơn nữa thích nhất là nhân của nó, anh vì muốn cô vui vẻ, lại có thể quên dùng kim để bóc, thật là đáng thương hết sức.

“Bà xã, anh đau quá”. Cơ hội đến, An Thần như thế nào chịu bỏ qua, anh đem ngón tay máu chảy đầm đìa đến trước mặt của Tô Thiển, giả bộ đáng thương.

“Bà xã, anh đau quá, em giúp anh thổi o o có được không ?” Tô Thiển học máu, ánh mắt không thể tin nhìn khuôn mặt vô tội của anh, về mặt kia, cực kỳ giống một tên lưu manh.

“Thật sự rất đau, em xem anh lột nhiều hạt đào như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, anh muốn bà xã giúp anh thổi thổi, sau đó liền hô hết đau có được hay không ?” cuối cùng anh dứt khoát, trực tiếp gối đầu lên gối cô, mập mờ mè nheo.

Thân thể Tô Thiên run lên từng cơn, rõ ràng không chịu nổi một An Thần ngậy thơ như vậy, sau một lúc mới bình tĩnh mở miệng: “nếu bị thương thì tìm Hoa Từ đi, anh ta là bác sĩ chuyên nghiệp”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 229: Tìm cô có ích lợi gì ?

“Không cần, hẳn ta chỉ có thể trị lành vết thương trên tay của anh nhưng không trị lành vết thương lòng, bà xã, anh đau quá, em giúp anh một chút có được hay không?” anh đem tay cô để trên lồng ngực mình, vẻ mặt càng lúc càng buồn bã.

Tô Thiên hít một hơi thật sâu, rút tay của mình về, đứng lên: “tôi đi ngủ trước, anh không được đi theo”.

Cô đi nhanh, An Thần còn nhanh hơn, ôm lấy cô vừa bước vào phòng ngủ vừa cười đùa: “đúng lúc anh cũng mệt mỏi, bà xã, chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi đi.”

Thật nhiều ngày không được ôm cô, cảm giác rất khó chịu, mỗi sáng khi tỉnh lại không có cô trong ngực, luôn cảm thấy mất mát.

Anh không cần cuộc sống như vậy, anh nhớ cô, anh muốn cô, không cho phép cô chạy trốn, không bao giờ cho phép cô cự tuyệt.

Tô Thiên nổi giận, nắm lấy tóc anh, quát: “miệng anh có cần phải vô lại như vậy không?”

Còn đồ như vậy, anh thật sự là cái người uy phong tám phương, dặm chân một cái cũng đủ làm thế giới khiếp sợ? vua Ám Dạ.

Vô sỉ đạt đến cảnh giới tối cao.

“Có, cực kì cần thiết”. phải biết, đối với An Thần, cái gì ưu nhã, cái gì uy phong, ở trước mặt bà xã đều là mây trôi. Vô lại được coi là cái gì, bà xã mới là quan trọng nhất.

Tô Thiên được đặt trên giường một cách dịu dàng, ngay sau đó liền bị thân hình cao lớn của An Thần đè lên, những cái hôn tấp nập rơi xuống, cái trán, chóp mũi, khóe môi, cổ, một đường thẳng tiến xuống phía dưới.

Tô Thiên né tránh không kịp, chỉ đành lấy tay ngăn trở anh.

“Bà xã”

“An Thần, anh xuống, xuống”. Ở thời điểm này, mà anh còn nghĩ tới việc đó, có phải cảm thấy cô rất rộng lượng.

“Không, bà xã, anh yêu em, đừng cự tuyệt anh.”

Tiếng xẹt vang lên, váy của Tô Thiên trong nháy mắt bị An Thần xé ra, thân thể của cô ngay lập tức cứng ngắc, hai chân cố gắng hết sức khép lại để ngăn chặn sự xâm lấn của anh, hai cánh tay mảnh khảnh chống đỡ lồng ngực anh, không để cho anh đè xuống, hàm răng cắn chặt, có chút cổ hết sức.

Anh khao khát ngắm cô, trong khoảng thời gian này, bị cô lạnh nhạt, anh sắp nổi điên, anh cảm thấy nếu còn tiếp tục lấy lòng cô, không biết đến ngày tháng năm nào mới có hiệu quả.

“Cút ngay, không được đụng đến tôi”. Tô Thiên hoàn toàn nổi giận, gờm cánh tay lên, đánh vào mặt anh một cái thật mạnh.

Tiếng bốp chói tai vang vọng khắp từng góc trong phòng, trong nháy mắt, hai người đều giật mình, không nói lời nào.

Tay Tô Thiên còn dừng ở giữa không trung, cô cũng không tin cô thể nhưng lại đánh anh một bạt tay, trong mắt thoáng qua vẻ bối rối, vội vàng đẩy anh ra, cuống quýt mặc lại váy của mình.

An Thần vuốt gương mặt nóng hừng hực, khăn khăn thở ra một hơi, một lần nữa, đưa tay kéo cô vào trong ngực, đè cô xuống hôn so với lần trước chỉ có hơn chứ không kém.

Mạnh mẽ tách hai chân cô ra, ngón tay ở trên bụi hoa của cô đảo quanh một vòng lại một vòng, ngón cái cùng ngón trỏ vạch ra đôi môi, nhẹ nhàng trấn áp viên tiểu hạch đào ở giữa, cảm giác tê dại trong nháy mắt tập kích cả thân thể cô, khiến cô không ngừng...um... hai cánh tay bị anh kìm giữ trên đỉnh đầu, không khí trong miệng hoàn toàn bị tước đoạt, chỉ có thể mặc cho anh cường thế xâm chiếm, nước mắt ứa khuất chảy xuống khóe mắt.

Rõ ràng không muốn, rõ ràng thù hận nhưng khi bị anh trêu chọc vẫn động tình, đây rốt cuộc tính là cái gì, dâm đảng, xem đi cô chính là một người phụ nữ dâm đảng.

An Thần hôn nước mắt ướt át trên gò má của cô, lệ lười liếm từng giọt, từng giọt nước mắt không ngừng chảy ra, hơi thở nóng bỏng, làm gò má cô chuyển hồng.

Anh biết rõ ràng cô hiện tại đang nghĩ cái gì, liền tiến sâu hơn một bước, cởi quần của mình ra, nóng bỏng chống đỡ giữa hai chân cô: “bảo bối, ngoan, anh không cho em khóc.”

Anh rên lên, chậm rãi co rút, bao lâu rồi, không được cảm nhận thân thể dịu dàng của người người phụ nữ ?

Miệng của Tô Thiển lấy được tự do, lập tức thở dồn dập, ngực bị anh chống đỡ pháp phòng, rống giận: “không biết xấu hổ, lưu manh.”

Anh làm sao có thể vô sỉ như vậy, tại sao không chịu bỏ qua cho cô ?”

An Thần trầm thấp cười ra tiếng, gia tăng tốc độ phía dưới, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô gặm nuốt, không biết xấu hổ cũng không cần mặt mũi, lưu manh thì lưu manh, so với việc bị bạn gái cùng bà xã gọi là heo còn tốt hơn nhiều, anh thỏa mãn.

Lửa giận của Tô Thiển theo động tác của anh xông thẳng lên ngực, cuối cùng khuếch tán đến toàn thân, từng cái tế bào, tay, tay không thể cử động, chân, chân không thể cử động, chỉ có thể mở hai con mắt thật to, phóng hỏa, căm tức nhìn anh.

“Nói cho ông xã biết, mấy ngày nay có nhớ anh hay không ?”

Giống như không nhìn thấy ánh mắt thù hận của cô, An Thần ở trên người cô làm động tác nguyên thủy nhất, một lần so với một lần càng sâu, một lần so với một lần càng nặng.

“Nói cho ông xã, em có nghĩ đến ông xã giống như hiện tại đang nghĩ đến hay không ?”

Cô không lên tiếng, anh lại càng muốn cô mở miệng.

Sắc mặt Tô Thiển càng ngày càng nhợt nhạt, miệng ruột cuộc không nhịn được cầu xin tha thứ: “dừng, An Thần, đau, anh xuống dưới đi, xin anh đó.”

Anh quá mạnh, bụng mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn, cô sợ, đột nhiên thật sự sợ hãi.

Thủ sẵn hai tay, cố gắng muốn tránh thoát, răng cắn chặt đến mức sắp rách môi: “thật là đau, không cần!!!”

An Thần rút cuộc nhận ra sự khác thường của cô, lập tức dừng lại động tác, cầm chặt gương mặt cô, sắc mặt trắng bệch, sợ đến nỗi lòng anh cũng theo đó chậm một nhịp, vội vàng xoay người ôm lấy cô.

“Thật xin lỗi bảo bối, anh không phải cố ý làm em bị thương”.

An Thần sợ hãi, như lần trước thử đưa ngón tay vào rồi lấy ra, không có chảy máu sao lại kêu đau ?

“A_____khốn kiếp, đau quá !”

Ngón tay thật chặt đem bụng cô co thành một đoàn, cõi lòng tan nát đau đớn.

“Ừ, anh là tên khốn kiếp, ngoan một chút, anh dẫn em đi bệnh viện.”

Không kịp mặc quần áo vào lại cho cô, tùy tiện cầm lấy tấm thảm đem cả người cô gói lại, vội vàng chạy đến bệnh viện. (potay.com)

Thân thể anh run rẩy so với cô còn lợi hại hơn, cô đã kêu đau rồi, tại sao anh lại không chịu dừng, cô mắng rất đúng, anh thật sự là một tên khốn kiếp, không đúng, so với tên khốn kiếp còn khốn kiếp hơn. Trải qua lần trước chẳng lẽ còn chưa đủ ? mới bao lâu mà anh lại quên rồi, thật đáng chết !

“Cái gì ? bị động thai ?” An Thần kinh ngạc tròn tròn mắt, nín lấy cổ áo của nữ bác sĩ rống to.

Cô ta đang nói cái gì ? người phụ nữ của anh mang thai, bây giờ còn bị động thai !

“Đúng vậy, thiếu phu nhân mang thai đã hai tháng, may mắn bình an vô sự, trước ba tháng thai thường rất yếu ớt, tốt nhất không nên cùng phòng.” Khoảng cách gần như thế khiến nữ bác sĩ có chút đỏ mặt, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào người đàn ông đang cực kỳ vui sướng trước mắt.

An Thần buông cổ áo cô ta ra, hồi lâu cũng chưa phục hồi lại tinh thần, thật lâu sau, mới không dám tin hỏi: “tôi sắp làm cha ?”

“Chúc mừng đại ca, chúc mừng đại ca”

Xung quanh hai người đi cùng anh tới bệnh viện, Y Na cùng Vũ Đình vui mừng như rồng mây, vội vàng ôm tay An Thần báo tin mừng.

Tô Thiển mang thai, nói không chừng đây là cơ hội tốt nhất giúp hóa giải quan hệ của hai người.

An Thần trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, vừa vui mừng vừa tự trách, anh ruốt cuộc có con nhưng thiếu chút nữa bởi vì chính mình mà làm hại con, nguy hiểm thật.

Ôm trong lòng tâm trạng vừa kích động vừa bất an đi vào phòng bệnh, thấp thỏm nhìn người phụ nữ, bảo bối của anh đang ngủ say trên giường, tất cả thất vọng cùng mất mát trong mấy ngày nay toàn bộ đều bị anh ném ra sau đầu.

Anh sắp làm cha rồi, cảm giác này thế nào lại đặc biệt như vậy ???

[Tác giả: buồn bực, tôi cũng không phải mẹ ghẻ, như thế nào mà ở chỗ bình luận truyện toàn là tiếng kêu rên, tôi đã nói qua sẽ không làm mất con của cô, rống rống !!!] « Chương sauChương tiếp » Tham gia cuộc thi dịch truyện giải thưởng trị giá 60 triệu đồng

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Không được đụng vào tôi

Thậm chí ngay cả tay chân anh cũng không biết nên để đâu, một lúc sau, mới nâng cánh tay thon dài vuốt ve khuôn mặt cô, tràn đầy tình yêu cùng sự quan tâm.

Sau đó di chuyển từ từ xuống bụng cô, bàn tay to bao trùm ở phía trên, nội tâm rung động mãnh liệt, anh dường như cảm nhận được cục cưng đang ở dưới bàn tay mình.

“Tôi sắp làm cha, thật tốt”.

Anh hận không thể nhảy cao ba thước để bày tỏ sự vui mừng của mình nhưng nghĩ tới bà xã đang ngủ say trên giường, nên cố hết sức đè nén lại, trái tim chưa bao giờ đập nhanh như lúc này.

Anh ra sức gieo nhiều hạt giống trong bụng Tô Thiên như vậy, hiện tại ruốt cuộc cũng nảy mầm, đợi thêm mấy tháng nữa là có thể kết quả rồi.

Nếu Tô Thiên biết bọn họ có cục cưng, cũng sẽ hưng phấn giống anh phải không ? có thể hay không bỏ xuống thù hận của hai nhà, không bao giờ so đo nữa ?

Giấc ngủ này của Tô Thiên, ngủ thật là sâu, An Thần hươ tay múa chân thật lâu cũng không thấy cô có dấu hiệu sắp tỉnh lại, thấy trời sắp tối, anh anh không thể không đánh thức cô.

“Bảo bối, dậy ăn cơm rồi ngủ tiếp”.

Vốn anh định dùng cường thế để ngăn cấm cô nhưng hiện tại anh phát hiện, anh cái gì cũng không làm được.

Không biết là bởi vì cục cưng hay là bởi vì anh căn bản là hết cách với cô.

Tô Thiên tròn mắt, hất tay anh ra, lạnh giọng: “không được đụng vào tôi”

Cô đột nhiên thấy rất ghét anh, ghét sự đụng chạm của anh.

An Thần rút tay về, ánh mắt lại chán nản vài phần, nhưng trong nháy mắt nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt đẹp trai của anh: “bảo bối, em biết không ? chúng ta có baby”.

Tô Thiên miễn cưỡng nhắm mắt lại, sau đó từ từ mở mắt ra, thanh âm vẫn lạnh nhạt như trước: “tôi biết rõ”.

Cô đã sớm biết nhưng không ngờ tới anh biết nhanh như vậy, lại dùng cách này để biết.

An Thần ngậy ra một lúc, ánh mắt dừng lại trên mặt cô thật lâu thật lâu, sau đó thở dài một hơi: “thật xin lỗi, ông xã thiếu chút nữa...” thiếu chút nữa anh

đã hại chết con của bọn họ rồi, như vậy anh sẽ tự trách cả đời.

Tô Thiên thần thờ nhìn anh, mặc cho anh lôi kéo tay của mình không ngừng hôn, ma sát, mập mờ.

Cô đang suy nghĩ muốn anh đồng ý cho mình phá bỏ cái thai này, tỉ lệ là bao nhiêu ?

“Bà xã, sau này không cùng ông xã tức giận nữa có được hay không ? Vì em, cũng vì Bảo Bảo suy nghĩ, chờ Bảo Bảo được sanh ra, em lại cùng ông xã so đo cũng không muộn”. vừa nghĩ tới trong bụng cô chứa đựng một tiểu sinh mệnh đáng yêu, An Thần vui sướng đến nỗi khóe miệng không thể khép lại, anh rất yêu thích tiểu bảo bảo của anh và Tô Thiên.

Anh hy vọng đó sẽ là một cô gái nhỏ đáng yêu, khi lớn lên sẽ xinh đẹp giống cô, nhưng không thể giống bộ dạng không tìm không phổi của cô.

Lời này vừa nói ra, Tô Thiên hoàn toàn bỏ ý định phá thai, chỉ yên lặng xoay đầu ra ngoài cửa sổ, phong cảnh bên ngoài rất đẹp nhưng cùng tâm trạng rối rắm hiện tại của cô rất không phù hợp.

Mỗi ngày Tô Thiên nhìn An Thần cảm một ôm thuốc dưỡng thai tới chỗ cô liền không nhịn được muốn chạy chốn, thật choáng nha, muốn cô thay com bằng thuốc hả ?

Vốn dĩ đã không được tự do bây giờ còn trở nên đáng thương hơn, bên cạnh cô lúc nào cũng có một đống lớn người giúp việc xoay quanh, chỉ sợ cô mất thăng bằng bị té ngã.

Cô thật không có tâm không có phổi hả ?

An Thần còn trước sau như một dịu dàng chăm sóc, nhưng không làm cho cô bỏ đi trở ngại giữa hai người, từ lúc biết rõ chân tướng, cô lại một lần nữa biến trở về trạng thái giống trước kia không tìm không phổi, thậm chí so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

An Thần trong lòng mặc dù cảm thấy mất mát nhưng cũng vui mừng, ít nhất cô không quậy ầm ĩ với anh đòi bỏ đứa bé, nên ăn nên uống gì cô đều làm rất tốt, ngủ rất ngon.

“Bà xã, hôm nay ăn có ngon không ? Có ới hay không ?” vừa mới về nhà, An Thần chờ không kịp liền chạy đến phòng cô, ôm cổ người phụ nữ lười biếng chỉ biết vui ở trong chăn này. Cũng không biết là vì nguyên nhân mang thai hay là vì trời nóng, gần đây cô rất thích ngủ.

Tô Thiên cũng chẳng giương mắt nhìn, tay đặt khế trên bụng, nhất định bảo trì một vẻ mặt, chính là không lộ vẻ gì .

“anh nghe Lí tiểu nói, buổi sáng em xem tivi rất lâu, trong lúc mang thai nên hạn chế xem tivi, nếu em cảm thấy nhàm chán thì có thể đi tìm Nhiệm Mạn hoặc Ngải Tuyết trò chuyện, hiện tại cả hai đều đang có bảo bảo nên sẽ có nhiều điều để nói.”

An Thần không thêm đề ý đến sự lãnh đạm của cô, thời gian này, anh cơ bản là đã thích ứng nhưng đôi khi cũng cảm thấy mất mát.

Tô Thiên phì anh một cái, lúc này mới vén chăn xuống giường, An Thần càng lúc càng dịu dàng, cô hiểu anh chính là cảm thấy áy náy, muốn một lần nữa thu phục cô, muốn cô tiếp nhận anh.

Lần trước Bàn Tử đem chân tướng nói cùng Nhiệm Mạn, cô ấy liền đứng về phía An Thần, ngày ngày ở bên tai cô nói An Thần tốt như thế nào như thế nào, cô cũng không phải là không hiểu chuyện này An Thần vốn dĩ không sai nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến cha mẹ cô là do ông nội An hại chết, trong đáy lòng cô liền bài xích anh, hơn nữa cô không thích anh lừa gạt cô, cho dù sự thật có tàn nhẫn hơn nữa anh cũng nên nói với cô.

“Bà xã, anh rất nhớ em” An Thần vẫn nhìn không được từ phía sau ôm lấy cô, ánh mắt ít đi mấy phần thần thái thường ngày nhiều hơn mấy phần thương cảm.

Tô Thiên thờ dãi một hơi, đưa tay gỡ các ngón tay của anh ra, An Thần vội vàng lên tiếng: “đừng cử động, để cho anh ôm một lát, chỉ một lát thôi, cầu xin em.”

Tô Thiên trong lòng rất chua xót, anh An Thần là một người cao ngạo như vậy, nhưng trong khoảng thời gian này không biết anh đã nói bao nhiêu chữ cầu xin, cô lòng dạ dù cứng rắn hơn nữa cũng không thể không động lòng.

Lặng lặng đứng đó, mặc cho anh đem mình ôm thật chặt, trên lưng truyền tới tiếng hô hấp đều đều làm cho chân mày cô nhíu chặt lại, tình huống này là thế nào đây, ngủ thiếp đi ?

Tô Thiên cầm lấy cánh tay anh chậm rãi xoay người lại, quả nhiên người này đang tựa vào trên vai của cô ngủ say, nhìn bộ dáng mệt mỏi của anh, chắc là buồn ngủ đến cực hạn rồi.

Khóe miệng cô co rút, từ từ đem anh kéo đến bên giường, khó được lúc hiền lành, cởi áo khoát cùng giày giúp anh.

Bộ dạng An Thần ngủ say, hết sức cô đơn, Tô Thiên khó chịu nhìn đi chỗ khác, tại sao anh với cô cứ phải khổ như vậy.

Đại khái anh rất mệt nhọc, cả người cũng gầy đi một vòng, càng nhìn càng thấy đau lòng.

Tô Thiên giơ tay lên, không khống chế được tình cảm của mình, sờ gương mặt gầy gò của anh, hốc mắt nhất thời đỏ lên.

Có phải cô không nên đối đãi với anh như vậy ?

Có phải cô thật quá tàn nhẫn ?

Có phải cô thật sự là người không có tim không có phổi ?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Giống như một trận đánh lâu dài

An Thần sai chỗ nào ? Nếu như yêu cô cũng coi là một sai lầm, thì trên thế giới này thật sự không có gì có thể tha thứ.

Vừa muốn rút tay lại liền bị An Thần bắt lấy, Tô Thiển hoảng hốt chống lại nụ cười mông lung của anh, cô chột dạ cuối đầu.

An Thần lật người bò dậy, tay vẫn như cũ nắm tay của cô, sau đó thuận thế kéo cô vào ngực mình, cúi đầu hôn đôi môi nhỏ hơi lạnh của cô.

Cô gái nhỏ đang ươm ở trong lòng anh, nhất định phải làm ra bộ dáng lạnh lùng, quả thật là rất xấu.

Tô Thiển đỏ mặt, vội vàng đẩy anh ra, lại bị anh ôm chặt hơn, nụ hôn của anh mang theo thương tiếc cùng nồng đậm tình yêu, lưỡi anh linh hoạt quăn lấy lưỡi cô, cô có chút thở không nổi, hô hấp từ từ dồn dập.

“Bà xã, em đem anh biếm lãnh cung lâu như vậy, tính lúc nào thì cung chiều anh, cho anh cái kì hạn có được hay không ?”

Chạm mặt cô, nhẹ nhàng ma sát, trong lòng vui mừng, cô không có cự tuyệt, đây coi như là cách mạng gần thành công được thêm một bước, giống như lúc đầu muốn lấy được tâm của cô, anh cảm thấy mình phải chuẩn bị đánh một trận đánh lâu dài, mong đợi cách mạng thành công từng bước từng bước.

Tô Thiển nhú mày, nhìn bộ dáng đáng thương của anh, khóe miệng không ngừng co rút, nhưng ít nhất so với vẻ mặt thần thờ hằng ngày của cô thật sự là tốt hơn nhiều, An Thần thâm nghĩ.

“Không bằng tối nay em cung chiều anh đi, tiểu nhân đảm bảo nhất định sẽ phục vụ nương nương chu đáo, giúp người thư thư phục phục, có được hay không ? Nói xong không quên vươn cặp tay sói về phía áo sơ mi cô.

Tô Thiển đánh mạnh vào cánh tay không an phận của anh, đứng lên sửa sang lại quần áo: “tự mình giải quyết”.

Đúng là động vật nửa thân dưới, lúc nào cũng nghĩ đến việc kia, đừng nói là mang thai mới ba tháng, ba mươi tháng cũng không cho anh đụng vào.

Về mặt An Thần càng ngày càng buồn bã, buồn bã đến nỗi khiến Tô Thiển cảm thấy mình rất độc ác, vì vậy cô nhanh chân bỏ chạy.

Cô sợ ở đó thêm chút nữa, cái gì cũng đều không trông nom, không để ý, sẽ nhào tới cùng anh triền miên một phen, quả nhiên mỹ nam kế lúc nào cũng có hiệu quả.

An Thần ở sau lưng cô đưa tay hình chữ v, động tác vô cùng ngây thơ, vội vàng đuổi theo, cứ cái đà này, anh cách ôn hương nhuyễn ngọc lại gần một bước.

Trên bàn cơm, An Thần không ngừng gấp thịt bỏ vô chén Tô Thiển, nhiều giống như một ngọn núi nhỏ, còn mình thì chưa ăn được hai miếng.

Tô Thiển ngồi nhìn động tác của anh, cuối cùng giương mắt nhìn chăm chăm chén cơm to tràn đầy, cuối cùng là nhìn cả đám người giúp việc muốn đổi chén, nếu muốn ăn thì chính anh tự mình ăn, cũng không phải heo, tham ăn như vậy.

An Thần kinh ngạc, nhìn Tô Thiển đang ăn hăng say, một đồng lớn thịt như vậy, chẳng lẽ muốn anh ăn ?

Nhất thời, An Thần cảm thấy hành động gấp thức ăn vừa rồi đúng là thất sách.

Hít sâu một hơi, đơn giản chỉ cần thông thả ung dung nuốt hết chén thịt to kia, ngán, nói khoa trương một chút thì đúng là cho tới mấy tháng sau nhìn thấy thịt còn muốn nôn.

Từ đó về sau, anh cũng không dám gấp rau vào chén của Tô Thiển bảo bối, chỉ dặn dò: “bảo bối ăn nhiều thịt một chút mới có đủ dinh dưỡng”.

Có thể đoán trước là những lời này dĩ nhiên lại bị cô coi thường

“Tiểu Tô Tô, quán nhỏ hiện tại buôn bán không được, tớ muốn mở một chi nhánh” Nhiệm Mạn tấm xong đưa một quả táo cho cô, vừa tréo quảy hai chân vừa cầm một quyển tạp chí lật xem.

Tô Thiên nhẹ nhàng ừ một tiếng, không để ý lắm tiếp tục ôm quả táo gặm, cô bây giờ có rất nhiều chuyện phiền não, sao còn tâm tư để ý đến chuyện trong tiệm nha.

“Tớ nói, cậu còn chưa chịu tha thứ cho An Thần a, ông nội anh cũng đã chết lâu như vậy, cậu muốn báo thù cũng không có chỗ để báo nha, cũng không thể đem mối thù đó trút xuống người An Thần, anh ấy thật quá đáng thương, cậu đem anh ấy hành hạ thành cái bộ dạng này, tớ nhìn cũng đau lòng.”

Nhiệm Mạn chép miệng, thờ dài lắc đầu, điều này làm cho Tô Thiên cảm thấy những chuyện mình đang làm là cớ nào thất đức.

“Cậu suy nghĩ một chút, người ta yêu cậu mười năm, năm nay nữa là mười một năm đi. Chắc chắn mấy ngàn ngày lẫn đêm, đổi lấy là sự thù hận của cậu đối với anh ấy, người ta đối với cậu đã đủ ấy này rồi, trong khoảng thời gian này không lẽ cậu còn chưa suy nghĩ thông, người hại chết chủ đi chính là An lão đầu, An Thần không biết chút nào a, cậu cảm thấy anh ấy lừa gạt người, vậy cậu có hay không đổi vị trí suy nghĩ một chút, anh ấy bởi vì quan tâm cậu mới không nói cho cậu biết, người ta yêu cậu như vậy, nếu để cho cậu biết chân tướng sự thật, con không hận chết anh ấy sao. Tớ có thể tưởng tượng đoạn thời gian đó An Thần đau khổ như thế nào, Tiểu Tô Tô không nên như vậy nha, An lão đầu là An lão đầu, An Thần là An Thần, anh ấy vốn vô tội, cậu tha thứ cho anh đi, chẳng lẽ cậu thật nhẫn tâm nhìn anh ấy cả ngày đứng ngồi không yên, người xem anh ấy mỗi ngày sống trong mưa bom bão đạn, còn phải quan tâm câu cậu tha thứ, cậu nói ngộ nhờ anh ấy không cẩn thận gặp chuyện không may, lương tâm cậu sẽ thanh thản sao?.”

Lúc này Nhiệm Mạn lại gần lỗ tai Tô Thiên không ngừng khuyên cô, quyết tâm nếu không thuyết phục được Tô Thiên cô sẽ đi đập đầu vào tàu hủ.

Tô Thiên chỉ hơi hơi cau mày, gấp miếng táo cuối cùng, đem phần còn lại ném vào thùng rác, sau đó bình tĩnh đứng lên đi vào phòng rửa tay.

Người này nhất định là bị Bán Tử đầu độc, mỗi ngày đều tới chỗ cô cầu nhậu giống như cô là học sinh tiểu học, không biết được lợi lộc gì từ chỗ An Thần.

Nếu nói cô không có chút gì mềm lòng, thì là nói dối, cũng không phải là đầu gỗ, chút chuyện này lẽ nào cô không nghĩ ra ư, vấn đề chính bây giờ là cô luôn cảm giác giữa cô và An Thần có một tầng ngăn cách rất lớn, thù hận lớn như thế, sao có thể dễ dàng bỏ qua? cô không phải là người chấp nhất nhưng cũng không thể không cố kỵ chút nào ở bên anh, nếu như giữa hai người có sự rạn nứt thì dù ở cùng nhau cũng chẳng vui vẻ gì.

“Cậu thật ra có hiểu tớ nói hay không a, tớ nói nhiều như vậy, cậu có thể hay không cho một cái vẻ mặt hay là nói một tiếng cũng được”. Nhiệm Mạn vội vàng theo vào toilet, bất mãn nhìn chằm chằm cái người đang chà sát bàn tay của mình.

Tô Thiên quay đầu lại “gì?”

Nhiệm Mạn té xỉu.

Không biết An Thần vận số thật sự không tốt hay bị Nhiệm Mạn nguyên rủa, chiều hôm đó anh mang theo Bán Tử, Thánh Khiết, An Dịch cùng một trăm thành viên nòng cốt bị một nhóm buôn ma túy mai phục trong một hang động (“hạp cốc” mình edit là hang động không biết đúng không nữa?) ở Tây Giao, ở trong hang động nho nhỏ này đối phương lại bố trí hơn ngàn tay súng, trong lúc chuẩn bị rời đi lại bị phục kích, chẳng chịt đạn hướng phía này bay tới, nhìn thấy viên đạn sắp trúng đầu Bán Tử, An Thần bay nhanh lên kéo anh qua còn mình thì bị ngã gục.

Mất Bán Tử phóng ra hòa, ôm An Thần lên trực thăng, đó là chiếc trực thăng chiến đấu, lúc này còn quan tâm cái gì, trực tiếp lái đi.

Nghe nói, chiều hôm đó trong một hang động ở Tây Giao, chiến hỏa liên miên, âm thanh oanh động, tử thương vô số.

Phút chốc An Thần bị khiến xuống phi cơ, tim của Tô Thiên giống như ngừng đập, nhìn thấy anh được xe cứu hộ đưa đi, trong đầu liên tưởng rỗng, cả thế giới trong một khắc kia đều dừng lại.

Cô không biết cuối cùng cô đã đến bệnh viện như thế nào, xung quanh đứng đầy người, mỗi người đều nóng nảy bất an, nhất là Bán Tử, anh cảm tức muốn giết người, cơ bản không dám nhìn Tô Thiên hoàn toàn chết lặng đang đứng bên kia.

Cô đứng ngoài cửa kính nhìn An Thần bị mười mấy bác sĩ xúm lại, bị rất nhiều dụng cụ ống tiêm cắm vào da, đau đến tê tâm liệt phế.

Nhiệm Mạn đỡ Tô Thiên, nước mắt không ngừng chảy xuống, cô không dám tưởng tượng nếu An Thần thật sự xảy ra chuyện gì, Tô Thiên sẽ sống như thế nào?

“Tiểu Tô Tô, nếu cậu muốn khóc thì khóc đi, ngàn vạn lần đừng nén ở trong lòng.”

Gần đây thật sự xảy ra quá nhiều chuyện, đến cô đều chống đỡ không được, huống chi Tô Thiên là người trong cuộc.

Tô Thiên dù có kiên cường đi nữa thì cũng chỉ là một cô gái, làm sao chịu nổi đả kích này đến đả kích khác.

Tô Thiên trong mắt lại lạnh mấy phần: “anh ấy sẽ không sao, tại sao phải khóc?”

Nước mắt Nhiệm Mạn chảy càng lợi hại hơn, Tô Thiên thật quá đáng thương.

“Không cho phép khóc, khóc cái gì mà khóc” cuối cùng, Tô Thiển nổi điên, chạy ra ngoài hành lang, tựa vào lan can, thở mạnh.

Anh làm sao có thể có việc gì, một người đàn ông mạnh mẽ như vậy, làm sao nói ngã gục là ngã gục, điều này thật sự quá đột ngột, cô không tiếp thu nổi, không chấp nhận được.

Giải phẫu vẫn còn đang tiếp tục, Tô Thiển dựa lưng vào lan can, trong mắt thủy chung không để chảy xuống giọt lệ nào, chỉ chăm chú nhìn chăm chăm vào đèn của phòng giải phẫu, toàn thân đều toát lên hơi thở trong trẻo lạnh lùng, khiến người khác không dám đến gần.

Nhiệm Mạn tựa vào ngực Bàn Tử nức nở, Tô Thiển như vậy, so với An Thần đang cấp cứu trong phòng giải phẫu còn làm cho người khác đau lòng hơn, giống như một cái xác không hồn, làm cho người ta sợ hãi.

Không khí bệnh viện cực kì đè nén, giống như mây đen che đỉnh núi, làm cho người ta không thở nổi.

Lầu trên lầu dưới, bên trong bên ngoài trạm, đều chằng chịt các huynh đệ, mọi người ai cũng siết chặt tay, ánh mắt nhìn chăm chăm hướng phòng giải phẫu.

Trước giờ chưa hề khẩn trương như vậy, chưa hề nghiêm trang như vậy.

Trong phòng giải phẫu, trán Hoa Từ không ngừng đổ mồ hôi, quá nguy hiểm, đạn lướt qua tim, chỉ cần nhích tới thêm một chút nữa thì thần tiên cũng không cứu nổi.

Sau bảy canh giờ, cửa phòng cấp cứu mới mở ra, Hoa Từ đi ra ngoài nhìn thấy chính là cảnh tượng, Bàn Tử đứng ở cửa giống như cương thi, còn cách đó không xa thì Tô Thiển đang thần thờ theo dõi anh.

Không một ai lên tiếng, không một người dám hỏi, nỗi sợ từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Thật xin lỗi, chị dâu nhỏ

Không có người nói chuyện, không có người dám hỏi, trong nội tâm tất cả mọi người đều sợ hãi.

Hoa Từ đi qua tất cả các huynh đệ đi tới trước mặt của Tô Thiển, ánh mắt có chút tối lại, Tô Thiển trong lòng trùng xuống, vẫn không có mở miệng, chỉ là chăm chú nhìn chăm chăm thái độ của anh.

Cô cũng rất muốn hỏi, nhưng mà cô cũng rất giống bọn họ, sợ, sợ hãi, hoảng hốt, sợ hãi, thậm chí so với bọn họ cô càng sợ hãi nhiều hơn.

Cô không dám nghĩ, nếu như không có An Thần, cô sẽ sống như thế nào! ! !

Trời ơi, nếu như cô đối với anh tốt hơn một chút, chuyện này có thể hay không sẽ không xảy ra, trước kia anh không tham gia giao dịch ma túy, mà cô lại một lần nữa lạnh nhạt anh, là cô, chính là cô.

Đã đẩy anh ra xa, nếu như anh xảy ra chuyện gì, tất cả sai lầm đều do cô gây ra, cô sẽ không tha thứ cho bản thân mình, chết cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Nhìn Tô Thiển lãnh đạm, nhưng nội tâm đang tê tâm liệt phế giữa cùng gầm thét, có một cỗ lửa giận đang xông về cổ họng, cuối cùng khuếch tán tới từng tế bào.

Cuối cùng, Hoa Từ bỏ đi trầm mặc, có chút đau lòng nhìn đi chỗ khác.

"Thật xin lỗi, chị dâu nhỏ, chị hãy đến nhìn anh ấy lần cuối đi." .

Ừm ừm ——

Tựa như tiếng sét đánh giữa trời quang, Tô Thiển chỉ cảm thấy dưới chân lao đảo một cái, nói cái gì chưa nói, trực tiếp té xỉu ở trên hành lang.

Các huynh đệ cũng không tiếp thụ nỗi sợ thật này, như bị sét đánh đứng ở chỗ này không thể động đậy. Nhất là Bàn Tử, nếu như không phải Nhiệm Mạn đỡ anh, đoán chừng anh cũng sẽ ngã đi.

Tô Thiển chết ngất, bị mấy hộ sĩ đẩy vào phòng bệnh, tất cả mọi người đều luống cuống tay chân, cô là Tiểu Tổ Tông, còn mang một Tiểu Tổ Tông.

Tô Thiển ngủ mê man, cực độ không yên ổn, cô còn mơ một giấc mơ.

Thời gian giống như trở lại ngày trước:

Cô mơ thấy, sau khi ba mẹ bị tai nạn xe cộ, cô ngủ mê man trên vách núi, khi tỉnh lại bị một người đàn ông buộc ký một phần khế ước, từ đó, khế ước đó biến cô thành vợ của anh.

Cô mơ thấy, cô cùng bạn thuở nhỏ ăn một bữa cơm, bị người đàn ông đó nổi giận dùng đũa gắp gạo dè trên cửa kiếng ở tiệm cơm, cường hôn cô trước mặt bao người.

Cô mơ thấy, người đàn ông đó nổi giận dùng một tay đem cô treo ngược ở tầng 100 trên lầu cao chót vót định ném cô xuống, hung hăng uy hiếp cô thu hồi lời nói ngang ngạnh của mình.

Cô mơ thấy, bởi vì cô kêu Nhiệm Mạn một tiếng ông xã, bị anh tự cho là cô cho anh đội lên nón xanh, anh bá đạo cưỡng chiếm cô khi cô đang nghỉ ngơi trong phòng.

Cô mơ thấy, sau khi bị anh cưỡng chiếm, cô khinh thường móc ra mười vạn tệ ném trả cho anh, nói, coi như cô tìm một con vịt.

Cô mơ thấy, vì muốn tốt với người đàn ông hay tức giận ghen tuông đó, ở trong ô tô, cô không để ý đến sự xấu hổ của mình cầu xin anh muốn mình.

Cô mơ thấy, trên mặt đất dưới bãi đậu xe bị mấy người đàn ông bị ỏi khi dễ, anh lạnh như băng giận dữ dùng thủ đoạn tàn khốc làm cho mọi người phát run.

Cô mơ thấy, sau khi cô bị Doãn Phi Phi cùng Nghiêm An khi dễ, người đàn ông này dùng hình phạt tàn khốc nhất giải quyết hai người này ở thời khắc họ uy hiếp cô.

Cô mơ thấy, bị người đuổi theo trên đường, người đàn ông này từ trên trời giáng xuống thay cô giết những người đó, nói cho cô biết, tất cả có đã anh.

Cô còn mơ thấy, trong cốc Đại Liệt ở Châu Phi, người đàn ông luôn tức giận luôn nổi giận này bị một con sói vồ té nhào trên mặt đất, chung quanh, trải rộng xác sói, mùi máu làm người ta nôn mửa, một khắc kia, cả trái tim cô cũng bị treo lên, cũng là khi đó cô ý thức được cô cũng không bao giờ có thể rời bỏ người đàn ông này, yêu ghen vô tội, mỗi ngày anh đem cô giày vò đến nửa đêm mới cho phép cô ngủ, sáng sớm lại bị hung hăng giày xéo một lần mới bỏ qua, người đàn ông này đem cô cưng chiều tới cực điểm.

Nếu mà cô bất tỉnh rồi, anh cũng chết đi đi.

Một người đàn ông tốt như vậy, yêu cô đến chết đi sống lại nhiều năm như thế cô còn muốn anh yêu kiểu nào nữa.

Tại sao cô không chịu nghe những người chung quanh khuyên, trong khoảng thời gian này anh bỏ công sức ra lấy lòng cô đâu phải là cô không nhìn thấy, tại sao cô còn muốn đi so đo nhiều như vậy.

Quả nhiên giống như lời anh nói, cô thật sự là người không có tim không có phổi, là người phụ nữ lòng lang dạ sói.

Cô khóc lợi hại, trong giấc mộng cô đem tình cảm bị đè nén những ngày qua toàn bộ thổ lộ ra ngoài, nước mắt ướt đầm nửa bên gối đầu.

Khiến Bản Từ không nghĩ tới chính là, cô vẫn luôn có ý thức, lại không chịu tình. Đây đã là ngày thứ tư rồi, tâm tình không yên đến cực độ, cô có khuynh hướng tự sát rất mạnh, vì vậy bác sĩ đem chuyển cô sang phòng bệnh săn sóc đặc biệt có chuyên gia trông chừng 24h.

Phanh ——

Ngoài phòng bệnh, Hoa Từ ngã xuống đất, đứng ở trước mặt anh là Bản Từ một thân khát máu, tên khốn kiếp này, quá đáng đánh đòn rồi.

Hoa Từ ủy khuất đứng lên, khó chịu sờ soạn vết máu bên môi, gằn nhẹ: "Lão tử còn không phải là vì tốt cho hai người bọn họ sao, tôi làm sao biết chuyện diễn biến thành cái bộ dáng này." .

Thất sách, thật sự là thất sách.

"Anh chờ xem, chờ lão Đại tỉnh lại sẽ giết anh, Bản Từ rửa đầm rất nhanh, lại ác lại ngoan bổ sung: "Giết chết anh rồi cũng tiện nghi cho anh, nên trước tôi sẽ lột da của anh, sau đó sẽ quất gân của anh cuối cùng băm thành từng đoạn quăng xuống sông làm mồi cho cá tôm ăn".

Cư nhiên đùa kiểu này, sẽ giết chết người đó.

Hoa Từ cười khinh miệt một tiếng: "Anh biết cái gì, tôi còn không phải nghĩ tới nếu là nói cho cô ấy biết lão Đại không được lòng cô ấy liền mềm xuống ư, kia lòng mềm nhũn, không phải sẽ không so đo những chuyện cũ kia rồi hả ? Tôi làm sao biết cô ấy tính tình quyết liệt như vậy".

"Anh có đầu óc hay không a, người ta mới biết nguyên nhân chân chính cái

chết của cha mẹ là tuyệt tình, anh còn nói những lời kích thích cô ấy như vậy, nếu là tôi tôi cũng không muốn sống." . Bản Từ rống to, trước kia làm sao lại không phát hiện người này ngu ngốc như vậy.

Hoa Từ gắt gao chặn lại lỗ tai, anh cũng không muốn cô thành cái bộ dáng này có được hay không?

"Nếu là ấy bất tỉnh rồi, anh cũng đi chết đi ! ! " . Cuối cùng, Bản Từ níu lấy cổ áo Hoa Từ rống giận, anh thật nghĩ một cước đạp đập bẹp anh.

Hoa tử:

Mặt của Tô Thiên tái nhợt ảm đạm, đôi môi cũng mất đi màu sắc. Giấc ngủ của cô cũng là thống khổ, chân mày nhíu chặt, khóe mắt quanh co hai giọt nước mắt.

"Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp." . Nhiệm Mạn gấp: "Tôi nói các người chẳng lẽ không có biện pháp nào sao? Chuyên gia đứng đầu cái gì a, toàn bộ đi tìm chết tốt lắm" .

Hoa Từ ngượng ngùng sờ chớp mũi, tình huống của cô bây giờ so lão Đại còn nghiêm trọng hơn, lão Đại thương thế cũng liên tốt lắm, Tiểu Tô Tông là cô không muốn tính a.

Ngày thứ bảy, An Thần cuối cùng tỉnh , tỉnh lại câu nói đầu tiên là: "Người phụ nữ tôi đâu?" .

Ánh mắt quét khắp nơi trong phòng, ánh mắt buồn bã ảm đạm, cô còn không chịu tha thứ cho anh đúng không? Cô quả thật không quan tâm anh phải hay không?

Bản Từ nghe thanh âm này bay tới, bầu trời dường như lại chỉ âm, cao hứng nhảy lên cao ba thước, không dám tin ôm cổ của Hoa Từ kêu to: "Đã tỉnh rồi hả ? Tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ?".

Hoa Từ lập tức đưa ra hai đầu ngón tay bấm lên bắp đùi của anh, nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh cảm thấy thế nào? ? ?" .

Bản Từ đau kêu: "Anh mưu sát a ! ! " .

An Thần ánh mắt lạnh lẽo, không cam lòng hỏi lần nữa: "Cô ấy ở nơi nào?" .

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng trầm mặc xuống, mồ hôi ứa ra, tình huống này lão Đại còn chưa biết tương đối khá.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233

An Thần ánh mắt lạnh lẽo, không cam lòng hỏi lần nữa: “cô ấy ở nơi nào?” .

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng trầm mặc xuống, mồ hôi ứa ra, tình huống này lão Đại còn chưa biết tương đối khá.

“Nói chuyện, người phụ nữ của tôi đâu?” Anh sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Y Na vội vàng lắc đầu : “Không có, lão Đại, ngài trước đừng kích động, chị dâu, cô ấy ở phòng bệnh cách vách.”&Cô thừa dạ ra một tiếng, chết thì chết đi, dù thế nào đi nữa nếu lão đại không nhìn thấy cô ấy anh sẽ giết người. An Thần trong bụng cả kinh, hai chân mày nhíu chặt lại với nhau : “Cái gì gọi là ở phòng bệnh cách vách?”

Nếu là người khác gặp chuyện không may thì cô coi chừng, còn chính cô đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Từ trầm mặc, đem ánh mắt cầu cứu Bản Từ, lại bị anh ngoảnh mặt đi làm như không thấy.

“Các người không nói, tôi tự mình đi xem” Anh vén chăn lên định xuống giường, vừa động liền đụng đến miệng vết thương, sắc mặt nhanh chóng lại tái nhợt.

Hoa Từ vội vàng ngăn lại : “Anh không thể động, nếu anh nghĩ muốn nhìn cô ấy, chúng ta có thể đem anh cùng cô ấy an bài ở một phòng bệnh.”

Hiện tại còn muốn làm ra vẻ thông minh, lão Đại nghĩ muốn cái gì, nhất định trước đó phải giải quyết tốt.

An Thần lòng như lửa đốt : “Vậy còn không nhanh lên một chút.”

Người phụ nữ của anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao khi anh tỉnh, chuyện liền thay đổi thành như thế này, xảy ra tình huống gì đặc biệt sao, ai tới nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra!!!

Thừa dịp Hoa Từ bọn họ đi chuyển Tô Thiên sang phòng bệnh bên này, Y Na vội vàng báo cáo lại mọi chuyện đã xảy ra cho An Thần, lão Đại tính khí

là cái dạng gì chính bọn họ đều rõ ràng hơn so với ai khác, nếu mà không cho anh ta chuẩn bị tâm lý một chút, sau khi anh ta nhìn thấy Tô Thiển với dáng vẻ giống người chết, nhất định sẽ tự tay giết chết Luru Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234

Quả nhiên, An Thần rất giận dữ, nếu mà ngay lập tức có thể xuống giường, khẳng định anh sẽ trực tiếp đem Luru Hoa từ lầu cao nhất ném xuống đất rồi.

Luru Hoa sợ sệt núp xa xa, ủy khuất muốn chết, anh hiện tại thật hối hận, về sau đánh chết anh cũng không cần làm chuyện ngu xuẩn gì để ném mạng nhỏ của mình nữa.

Tô Thiển không nhúc nhích nằm ở nơi đó, An Thần đau lòng muốn chết, so với ngực bị trúng phát súng kia còn đau mãnh liệt hơn nhiều. Làm sao lại thành cái bộ dạng này, bảo bối, em muốn làm anh đau lòng muốn chết hay sao?

“An thiếu gia, cô ấy là nghe Luru Hoa nói vậy, mới tuyệt vọng thành cái bộ dạng này, anh hiện tại tỉnh, anh nên nói chuyện với cô ấy nhiều hơn để cho cô ấy nhanh tỉnh lại.”

Nhiệm Mạn lặng lẽ gạt lệ, đau lòng nhìn Tô Thiển lại không nhìn được muốn đi an ủi An Thần, hai người này một đôi, trải qua quá nhiều khổ nạn, làm cho lòng người đau lòng lại chưa xót, chỉ mong Tô Thiển có thể sớm một chút tỉnh lại, sớm một chút tha thứ An Thần, cuộc sống sau này nhất định sẽ hạnh phúc!

Đem hai giường hợp ở chung một chỗ, An Thần thân thể căng thẳng muốn ôm cô, vừa động ngực liền đau dữ dội, chỉ đành phải điên cuồng hét lên : “Xảy ra tình huống gì đặc biệt sao, Luru Hoa lăn lại đây cho tôi.”

Luru Hoa khóc không ra nước mắt, lộ vẻ tức giận đi đến, gương mặt đáng thương, đau khổ nhăn nhó : “Lão Đại, có cái gì phân phó?”.

“Cho anh nửa giờ, tôi muốn người phụ nữ của tôi mở mắt ra nhìn tôi.” Người phụ nữ của anh bị tên này hại thành như vậy, cho nên anh vẫn không thể đối với anh ta xuống tay, thậm chí còn phải dựa vào anh ta cứu tính người phụ nữ của anh. Thật sự là không thể nhịn. Anh chưa từng uất ức qua như vậy.

Hoa Từ tỉnh thần hồng mắt, nếu mà anh có biện pháp, cũng không cần chờ tới bây giờ rồi, Tiểu Tô Tông không muốn tỉnh, trừ khi lão Đại kêu tỉnh cô ấy, anh thật sự không có biện pháp nào.

“Lão Đại, đại gia, tôi thật sự không có biện pháp, chỉ có thể dựa vào anh hồi tỉnh ý chí của cô ấy thôi, van cầu anh, để cho tôi đến làm chút gì đó được hay không?”

Làm sao bây giờ, anh khóc không ra nước mắt a, muốn anh đây làm chuyện gì chỉ cần anh nói một câu thôi?

“Biến, nếu để cho tôi thấy anh một lần nữa tôi sẽ dùng một cước đạp chết anh.” Cặp mắt An Thần phóng hỏa, khớp xương hai tay bóp vang dội ken két.

Giống như là lấy được lệnh đặc xá, Luru Hoa hướng về phía An Thần cúi cung mấy cái thật sâu, rồi đi trông chớp mắt không có ảnh hưởng đến An Thần.

“Kia, lão Đại, chúng tôi cũng đi ra ngoài ha, có chuyện gì liền bấm chuông”, Y Na nín lấy ống tay áo của Bàn Từ, ý bảo mau rời khỏi phòng, cẩn thận dẫn lửa lên thân.

Nhìn bọn họ đều đi rồi, An Thần lúc này mới từ từ hoạt động thân thể hướng đến gần cô, nghiêng thân thể ôm chầm cô, sắc mặt của cô trắng bạch làm cho anh đau lòng, hốc mắt anh dần dần ươn ướt, vuốt đôi gò má lạnh như băng của cô, đau lòng dồn lại một chỗ, đều là lỗi của anh, anh đem cô hại thành cái bộ dạng này, anh đáng chết.

“Bảo bối, em mau tỉnh lại có được hay không? Không cần như vậy hành hạ chính em, ông xã của em cũng đau lòng, anh đau lòng muốn chết, em xem một chút, ông xã em đây không phải cũng đã tỉnh rồi sao? Hoa Từ đã lừa gạt em, chờ em tỉnh lại, em muốn anh làm gì anh cũng bằng lòng, van cầu em mở mắt nhìn anh một chút, có được hay không?”.

“Em không thể đối với anh như vậy có được hay không? Miệng vết thương ở ngực của anh còn đau lắm, chẳng lẽ em muốn tâm của anh cũng bị thương sao? Còn có Bảo Bảo, Bảo Bảo của chúng ta mới ba tháng đầu thôi, em cũng không thể cứ ngủ như vậy, anh cùng Bảo Bảo cũng sẽ không tha cho em.”.

“Em còn không có tỉnh? Con heo nhỏ lười, em ngủ nhiều ngày như vậy em còn ngủ sao? Nếu em còn ngủ con heo Bảo Bảo cũng sẽ lớn đến lúc đó em cũng đừng la hét muốn giảm cân a, anh sẽ không cho phép.”

“Em biết không, Mộ Dung đại ca cùng anh thương lượng, bất kể em sinh con trai hay con gái, chúng ta đều cùng bọn họ kết thành thân gia, em không thể

nằm mãi như thế này được, đối với Bảo Bảo không tốt em có biết hay không?”

“Con heo nhỏ lười, ngực của anh đau quá, em đứng lên giúp anh xoa có được hay không? Ông xã em van cầu em, nhanh lên một chút mở mắt ra nhìn anh đi, nha, ngực anh chảy máu rồi này.”

“Nếu em còn không tỉnh, anh sẽ đánh mê em đấy .”

“Sao em còn chưa tỉnh? Cần thận anh kêu Hoa Tử tới chích cho em đó, cái kim kia cực lớn..., em không phải là sợ chích nhất sao?”

“Tiểu bại hoại, anh nói nhiều như vậy em vẫn còn chưa tỉnh, anh quyết định một phút không để ý tới em.”

Đến cuối cùng, anh lại nói ô yết, rốt cuộc cô muốn anh làm như thế nào cô mới có thể tỉnh lại, chưa bao giờ anh cảm giác mình thất bại như hiện tại, vô dụng, sợ hãi, kinh hoàng

Bảo bối, em nói cho anh biết, muốn anh làm thế nào em mới có thể tỉnh lại, ông xã em phải làm sao, em mới có thể sống vui vẻ một chút.

Anh không xứng chức một ông xã, không có bảo vệ tốt vợ của mình.

Thời gian lại qua một tuần, vết thương của An Thần cơ bản đã khép lại, Tô Thiên cũng không có tiếp tục tiêm thuốc an thần nữa, trong tiềm thức của cô đặc biệt an tĩnh, điều này làm cho An Thần hết sức bất an, cô giống như là một người sống đời sống thực vật, linh hồn không có ở trong thân thể, nằm ở lại đây chỉ là một cái xác.

An Thần trước sau như một ở bên giường cùng cô nói chuyện, càng ngày sắc mặt anh càng như đưa đám, càng ngày càng gấp gáp hơn. Hơn nửa tháng rồi, cô còn không tỉnh lại, làm sao bây giờ?.

Nhiễm Mạn ở cửa sổ nhìn mà nóng lòng, nhất thời xung động, trực tiếp vọt vào đem An Thần quăng sang một bên, ghé vào bên tai của cô kêu to: “An Thần, trời ơi, làm sao bây giờ, An Thần chết rồi” .

Ánh mắt An Thần lạnh lẽo, cứng rắn lời cô ra đẩy đi ra ngoài, lúc này, cô vốn là không nguyện ý tỉnh, cô nàng lại còn dám làm như vậy với cô.

Tìm chết! ! !

Phanh,cửa phòng đóng lại, xoay người nổi giận đùng đùng, sau đó thân thể hung hăng giật mình.

Cô xác định cô ấy sẽ không sao sao?

Đây là tình huống gì? Người phụ nữ của anh mờ mắt, ánh mắt anh bị mờ rồi hả? Cự nhiên nhìn thấy người phụ nữ của anh mờ mắt! ! !

Chậm rãi đi tới, không dám tin nhìn cô chăm chú, đúng vậy, anh không có mờ mắt, Tô Thiên quả thật mờ mắt, chỉ là ánh mắt cô trống rỗng cực kỳ, có thể nói không hề có tiêu cự.

An Thần đâu còn quản được những thứ này, kích động nhào tới cô hướng về phía ánh mắt của cô hôn rồi lại hôn, thanh âm cực kỳ run rẩy: “Bảo bối, em đã tỉnh, đây là thật sao? Em thật sự đã tỉnh lại?” .

Tô Thiên chỉ nhìn chằm chằm trần nhà, đối với An Thần lời nói làm như mất diếc tai ngơ, trong đầu vẫn có một thanh âm “An Thần chết rồi, An Thần chết rồi, An Thần chết rồi.” .

“Bảo bối? Bà xã? Em nhìn anh nha, anh là An Thần! ! !” An Thần gấp gáp, tỉnh thì tỉnh, như thế nào cô một chút phản ứng cũng không có?

“ Không! ! ! ! ! ! !” .

Tô Thiên chợt ngồi bật dậy, một tiếng ‘ không ’ rống tê tâm liệt phế: “An Thần sẽ không chết, An Thần không thể nào cái chết, tôi không muốn, tôi không muốn! ! !” .

An Thần lập tức ôm chặt lấy cô, gập đầu liên tục: “Đúng, anh không có chết, anh sẽ không chết, bảo bối, em xem, anh còn rất tốt đứng ở trước mặt em này, ngoan, em không phải sợ.”

Bộ dáng Tô Thiên hoang mang sợ hãi khiến An Thần vừa mừng vừa lo, vui chính là cô rốt cuộc có một chút phản ứng, cô sợ hãi như vậy, chứng minh cô vẫn còn yêu anh , lo chính là phản ứng của cô quá lớn, cô bị kích thích sâu như vậy, phải cần nhiều thời gian mới có thể hoàn toàn thoát khỏi bóng ma này, hơn nữa, cô xúc động lớn như vậy , thật sự mà nói đối với Bảo Bảo trong bụng là một chuyện không tốt chút nào.

Tô Thiên vùi đầu trên bả vai của anh, ánh mắt dần dần âm trầm đi xuống, trong miệng nhỏ giọng nỉ non: “Anh đã chết có đúng hay không? Anh không quan tâm em có đúng hay không? Anh đang trách em có đúng hay không, em vô tình như vậy , tàn nhẫn như vậy, không có tim không có phổi như vậy, nhất định thương thấu tim của anh, cho nên anh không quan tâm, anh buông tha cho em, cũng không muốn gặp lại em, có đúng hay không?” .

Giây phút này, lòng của An Thần giống như là bị ngàn vạn cây kim ghim qua, cô nói rất hay rất tuyệt hảo, lại để cho anh một người đàn ông không nhận được muốn khóc.

“Không phải vậy, không phải như thế, An Thần làm sao sẽ không nhớ em, An thần yêu em như thế, thế nào lại trách em, thế nào lại buông tha cho em, bảo bối, em nhìn lại một chút nhìn xem anh là ai.”

Đỡ bả vai của cô, cố gắng để cho cô nhìn mình, anh phát hiện ánh mắt của cô vẫn còn trống rỗng như lúc trước, trong mắt cô căn bản là không nhìn thấy vật gì, giống như giờ phút này anh đứng ở trước mặt của cô, cô cũng hoàn toàn không có một tia phản ứng, cả người của cô còn đắm chìm tại lời nói dối chính mình đã chết, không cách nào tiếp nhận lời nói của anh.

An Thần cắn răng, anh thật muốn đem Lưu Hoa cùng Nhiễm Mạn hai người ném vào cốc Đại Liệt ở Châu Phi cho sói hoang ăn.

Tô Thiên nhắm mắt lại lần nữa, vùi đầu trên bả vai của anh không có động tĩnh.

Sắc mặt An Thần nhanh chóng lạnh như băng, vội vàng nhấn chuông, xảy ra chuyện gì, không phải cô đã tỉnh rồi sao? Tại sao lại ngủ? Xảy ra tình huống gì đặc biệt sao, anh nhanh điện mắt rồi, ai có thể đến cứu anh?

Hoa Từ mấy người vội vội vàng vàng chạy tới, làm một loạt kiểm tra sau mới thở phào một hơi, xoa xoa cái trán đỏ đầy mồ hôi, u oán thở dài một cái: “Thời điểm cô ấy ngủ mê man vẫn mơ từng giai đoạn, sau khi bị kêu tỉnh, tinh thần mệt mỏi, vào lúc này đã ngủ lại.”

An Thần lúc này mới thư giãn một hơi, như cũ không xác định hỏi: “Anh xác định cô ấy không sao sao? Tốt lắm? sẽ không giống như trước vẫn ngủ mê mang?”

Hoa Từ trịnh trọng gật đầu, liền vỗ ngực bảo đảm: “Tôi dùng nhân cách bảo đảm, chị dâu sẽ sống lại.”

An Thần hận không được muốn cời xuống giày da đập tới, cuối cùng cố nén xuống, nghiêng răng nghiêng lợi liếc anh một cái: “Nhân cách của anh có mấy cân? Trị giá bao nhiêu mạng?”

Hoa Từ nghi xả hơi, không thuận theo, thậm chí dậm chân: “Lão Đại, anh khi dễ người.”

An Thần mất lạnh: “Mau cút.”

Lưu Hoa không nói gì, qua sông rút cầu, An Thần chính là người như thế.

Chương 79.

Tô Thiên ngủ một giấc này ngủ thật lâu, ít nhất An Thần cho là như thế, ở bên giường nhìn chòng chọc cô ước chừng bốn giờ, mới nhìn thấy cô mở đôi mắt đã mất đi sự sáng bóng trước kia ra.

“Bảo bối?”.

Tô Thiên khép hờ con mắt, sau đó sẽ mở ra, lẩm bẩm nói: “Tôi lại đang nằm mơ.”.

Những ngày này, ngủ thấy rất nhiều mộng, tất cả đều là về cô cùng An Thần những ngày đã qua, ảm áp như vậy, hạnh phúc như vậy, cũng kinh tâm động phách như vậy, giấc mộng cứ lặp đi lặp lại như thế, lòng của cô cũng đau đớn nhiều lần như thế, điều này làm cho cô cứ đắm chìm trong mộng không muốn tỉnh lại, cô không muốn tỉnh lại, trong hiện thực An Thần không có ở đây cùng cô, anh bỏ qua cô, chỉ có ở trong mộng, mới có thể thời thời khắc khắc canh giữ ở bên cạnh anh, vuốt mặt của anh, cảm thụ nhiệt độ của người anh, có như vậy cô mới phát giác được mình cùng anh đang ở cùng nhau.

Hốc mắt của An Thần lập tức đỏ lên, trong mộng của cô chẳng lẽ đều là anh sao? Những ngày này, cô gặp rất nhiều mộng như vậy sao?

“Không có, bảo bối, em xem đi, anh không có chết nha, Hoa Từ lừa gạt em, anh ta là đồ bại hoại. Thật đó, nếu không tin, em sờ tay bàn của anh nè, sờ xem có nhiệt độ hay không.”

Tô Thiên thần thò theo dõi anh, ở trong mộng, cô cũng đã nghe qua rất nhiều lời như vậy, giống như là có một người thời thời khắc khắc ở bên tai cô nói những lời như thế, từng lời rõ ràng như vậy. Nhưng là, như vậy cũng là mộng, cho đến khi bên miệng truyền đến xúc cảm ảm áp, thần trí cô mới trở về một ít, chân mày nhíu chặt lại, mở mắt thật to nhìn một cái đầu to lớn ở trước mặt đung đưa, ôm cô đang loạn gỡ, lúc này cô mới hoàn toàn tỉnh táo lại, không nói một lời xòe bàn tay cho ra một chương, thật vừa đúng lúc đánh trúng vào vết thương trên ngực của anh, An Thần kêu rên, sắc môi nhanh chóng trắng bệch.

Tô Thiên hơi hơi hí mắt, có chút mờ mịt nhìn chằm chằm trước mặt vẻ mặt An Thần biểu lộ vô cùng thống khổ, rốt cuộc nhịn không được lên tiếng: “An Thần? ? ?”

Này, giống như không phải ở trong mộng? Cô không phải đã chết rồi chứ? Nghĩ như vậy, cô ngược lại thần nhiên không ít, anh sinh, cô sinh, anh chết, cô cũng sẽ không sống một mình.

Tình yêu đại khái chính là cái tư vị này đi, cho dù thương tích khắp người cũng muốn ở chung một chỗ. An Thần ánh mắt sáng lên, ho khan hai tiếng chạy tới: “Em đã tỉnh, biết anh là ai sao?”

Tô Thiên chớp chớp đôi mắt to vô tội, đưa tay ôm lấy anh: “Anh ở đây nói cái gì vậy, anh là chồng em, dĩ nhiên em biết anh.”

An Thần nội tâm kích động lợi hại, các ngón tay anh đan vào tóc của cô, nghẹn ngào: “Em tha thứ cho anh có phải hay không? Em sẽ không so đo việc

lâm của ông nội anh có phải hay không?”

Tô Thiên nhìn thấy An Thần khóc, cô càng khóc dữ dội hơn một chút, lắc đầu: “Em đã nghĩ thông suốt rồi, em không trách anh, đó không phải là lỗi của anh, thật xin lỗi, chúng ta đều chết hết em mới nghĩ thông suốt, ông xã, anh sẽ không trách em ngu độn chứ?”

An Thần nghe xong trở nên hồ đồ, nhìn vào đôi mắt thanh thuần của cô một lúc lâu mới suy nghĩ ra vấn đề, lại có chút dờ khóc dờ cười: “Bé ngốc, ai nói chúng ta chết? Em nhìn xem một chút chung quanh, em biết nơi này là nơi nào sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 235

Tô Thiên nghe lời quát mắt nhìn khắp chung quanh một vòng, sau đó gật đầu: “Biết, thì ra chúng ta đều chết tại gian phòng bệnh này.”

Nhất thời, trong lòng An Thần ngổn ngang rối rắm, điều này làm cho anh nhớ đến chuyện trước kia, cô nói nếu bị anh quăng từ trên tầng 100 xuống khẳng định là huyết nhục mơ hồ, cho nên mới không cảm thấy bị thương.

Nha đầu này, bị mơ hồ không chỉ một chút.

Không chế xong cảm xúc của mình, An Thần vô cùng nghiêm túc đối mặt với ánh mắt của cô, hết sức trịnh trọng lần nữa nói một lần: “Bảo bối, anh nghiêm túc nói cho em biết một lần nữa, chúng ta thật sự không có chết, em cảm thấy nhiệt độ lòng bàn tay anh đúng không? Nếu mà người đã chết, chắc là sẽ không có ấm vậy, em cảm thấy như thế nào?”.

Tô Thiên ánh mắt có chút ngốc, sau đó không dám tin trọn to đôi mắt, dùng ánh mắt không dám tin đem anh quan sát từ trên xuống dưới sau đó mới giật mình. ...

Aaaaaaa

Chuyện gì đây, Hoa Tử nói ... nói

Làm sao có thể? Khi thời điểm cô bất tỉnh, An Thần vẫn còn ở trong phòng giải phẫu, hiện tại cô mở mắt vì sao anh khỏe mạnh đứng ở trước mặt cô, không thể nào!

“Tiểu Tô Tô, cái người đàn độn này, không phải cậu đã từng nói ông xã mình là người thông minh nhất sao, một chút chuyện như thế mà cậu cũng không nghĩ ra, An Thần anh ấy cũng đã nói cho cậu biết tám trăm lần rồi, Hoa Tử lừa gạt cậu, lần này cậu hoàn toàn tin rồi chứ?”

Nhiễm Mạn không nhìn nổi nữa, lại một lần nữa đập cửa mà vào, hoàn toàn không nhìn thấy phía sau Y Na một đám người đầu đầy hắc tuyến. Tô Thiên thật bị giật mình, đem đầu đang chôn sâu ở trong ngực của An Thần liếc mắt lên nhìn ra ngoài cửa thấy Nhiễm Mạn, lúc này mới lộ cái đầu ra, lăm bằm lâu bầu: “Chẳng lẽ tôi thật sự còn sống?”.

Cô không tin tưởng nghĩ Nhiễm Mạn cũng đã chết, nếu vậy thì rất căng rồi. Nhiễm Mạn đen mặt: “Cậu còn sống, người đàn ông bảo bối cậu yêu nhất cũng còn sống, Lưu Hoa là gạt cậu, cậu tỉnh một chút đi, không cần hù dọa mọi người nữa có được hay không?”.

Tô Thiên đem tầm mắt nhìn về phía sau Nhiễm Mạn, quả nhiên trông thấy từng dãy người của Ám Dạ đứng ở ngoài cửa đang chòm đầu vào trong đầu thăm dò, nhìn lại một chút ánh mắt của An Thần đều là ý cung chiêu, không khỏi sinh lòng tức giận: “Lưu Hoa ở tại nơi nào!!!”

Lưu Hoa làm sao còn dám đứng ở bệnh viện nữa, anh ta đã sớm biến mất không thấy bóng dáng, hai người lão Đại hiện tại đều tỉnh lúc này không rời đi, thì đợi đến bao giờ.

“Ngoan, em ngủ mê man nhiều ngày như vậy, thân thể còn rất yếu, chờ em tốt lên thì xử tội bọn anh cũng không muộn.”.

An ủi xong Tô Thiên, An Thần lúc này mới nghiêng đầu hướng về phía Nhiễm Mạn nhếch môi: “Đi chuẩn bị một ít cháo loãng, cô ấy nửa tháng rồi chưa có ăn gì chỉ có thể ăn nhẹ.”.

Nhiễm Mạn gật đầu, Tô thiên tỉnh là tốt rồi, cô thật lo lắng nếu như cô ấy thành người thực vật.

Ánh mắt của Tô Thiên một khắc cũng không có rời khỏi An Thần, giống như là đứa bé, nhúc nhích, chớp chớp mắt, anh lại làm như không thấy.

“Ông xã của em đáng đáp có phải rất đẹp mắt hay không?” An Thần ôm chặt cô, nhẹ nhàng đem cô dựa vào bả vai của mình, thương tiếc, hất nhẹ mái tóc bên tai của cô, cười nịnh nọt.

Tô Thiên không nói lời nào, lại không ngừng gật đầu.

Đẹp mắt, cực kỳ đẹp mắt, bọn họ không có chết, đây là sự thật, thật sự không có chết, thật là muốn bấm bấm đùi của mình một chút.

Lòng của An Thần như đu dây bay lên thật cao, lòng thỏa mãn khoe miệng của anh cũng cong thành một nụ cười nhìn thật đẹp mắt, người phụ nữ của anh luôn luôn không bài xích sắc đẹp của anh.

Thì ra là trưởng thành thành một bộ dáng giống yêu nghiệt, cũng không phải là không dùng được.

Anh chưa bao giờ giống như lúc này cảm thấy mình may mắn vì mình lớn lên rất đẹp trai, người phụ nữ của anh thích chính là sự may mắn lớn nhất của anh.

“Nhưng mà đáng đáp của em khó coi chết đi được, chỉ là anh không có ý định ghét bỏ em.” Vừa vận tâm tình của An Thần rất tốt liền nhìn không được mở miệng cười giòn, những ngày buồn khổ rốt cuộc đã là quá khứ, nhất định ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

Tô Thiên nâng đầu lên ngẩng đầu nhìn anh: “thật ra thì, cái này anh có thể ghét bỏ.”

“Bà xã, cái này, anh thật sự không ngại.” Anh cười to, thuận thế ôm eo của cô nhấc bổng cô lên, múa xoay quanh khắp phòng, giống như thế giới chỉ còn lại có hai người bọn họ vậy.

Nhiễm Mạn bụng cháo loãng đã nấu xong đứng ở cửa phòng, nước mắt từng giọt từng giọt một lần xuống, đây được coi là trong họa có phúc, bọn họ rốt cuộc cũng tiêu tan hiềm khích lúc trước, có phải hay không liền đại biểu về sau không còn có bất cứ chuyện gì có thể chia rẽ hai người?

“Mimi ~”.

Tô Thiên nhảy xuống khỏi lòng ngực của An Thần, có chút yếu đuối hướng về phía Nhiễm Mạn chạy tới, An Thần lập tức tiến lên đỡ cô, giận trách: “Thân thể em còn chưa có khôi phục sức sống trước kia, không cho em xuống khi anh chưa cho.”

Anh gạt đầu ý bảo Nhiễm Mạn đem cháo bụng vào, sau đó thổi lại thổi từng miếng từng miếng, xác định không còn nóng mới đưa đến trước miệng cho cô ăn.

Tô Thiên quan sát Nhiễm Mạn, tròn mắt sung sung hồng hồng, cô ấy lại vì mình lo lắng rồi. “Mimi, cậu bom mắt không tốn tiền à?” Tô Thiên kéo cô qua, rút ra khăn giấy lau sạch nước mắt bên má của cô, giễu cợt.

Nhiễm Mạn đoạt lấy khăn giấy, hừ nhẹ: “Bom mắt, phẫu thuật thẩm mỹ, có thể nói không tốn tiền sao! ! !”.

Tô Thiên khoe mặt ý cười nòng đậm: “Vậy cậu còn không dừng lại, tớ không thường nổi đầu”.&Nhiễm Mạn tròn mắt: “không biết điều, tớ mới không cần mấy thứ đó, người ta rõ ràng là bị An thiếu gia làm cho cảm động.”

An Thần liếc cô một cái, khoe miệng có chút ý cười, cô lại làm một chuyện tốt. “Phương pháp của cô rất có tác dụng.”.

Nhiễm Mạn theo anh cười lên, chỉ còn lại Tô Thiên mơ hồ nhìn hai người, bọn họ đang nói cái gì phương pháp gì rất có tác dụng?

Nhiễm Mạn ở phòng bệnh chừng một lát liền tự giác rời đi, chỉ cần xác định Tô Thiên đã tốt lên, cô cũng an tâm, thời gian còn lại dành cho đôi vợ chồng đã chịu đủ đau khổ mới đứng nghỉ.

“Không ăn.” Mới vừa ăn một chén nhỏ, Tô Thiên dạ dày đều khó chịu lợi hại, đã nhiều ngày như vậy không ăn một tí gì vào bụng, bây giờ ăn nhiều một tí xác thực không tốt chút nào.

An Thần cũng không miễn cưỡng cô, ăn một chút cháo ấm cũng là tốt rồi, từ từ đi không thể nóng nảy.

“Em cảm giác như thế nào, có còn nơi nào không thoải mái hay không? Nếu có nhất định phải nói với ông xã nếu không anh cái gì cũng không biết.” Đỡ cô nằm xong, An Thần lúc này mới thuận thế nằm ở bên cạnh cô.

Hơn mười ngày, lần đầu tiên anh cảm giác thì ra có cô ở cạnh bên cũng là một chuyện vui sướng đến như vậy.

Tô Thiên đem đầu dựa vào vai anh, đem cằm chống đỡ ở lồng ngực của anh ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh nhìn thấy rõ ràng anh đã gầy đi một vòng, tâm lại đau đớn lên: “Ông xã, thật xin lỗi, lại để cho anh lo lắng rồi.”

Nhìn đôi mắt anh sưng vù, ở trong lòng của Tô Thiên liền rất cảm động, anh nhất định thật lâu cũng không có ngủ tốt.

“Em hãy nghỉ ngơi một chút đi, anh sẽ trông chừng cho em.”

An Thần hôn lên trán của cô, giống nhau cảm động, ai nói người phụ nữ của anh không có tim không có phổi, một câu nói tùy tiện cũng có thể làm cho lòng anh cảm động.

Tô Thiên lắc đầu: “Những lời này phải là em nói với anh mới đúng, không cho anh giành câu nói của em.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 236

Khóe miệng của An Thần cười lộ lên, bảo bối của anh, người phụ nữ của anh đã tha thứ cho anh, cái này so cái gì cũng đều làm cho người ta hưng phấn.

Nửa tháng này, thật đúng là anh không có được một ngày ngủ ngon qua, anh cảm thấy nếu Tô Thiển còn không tỉnh lại thì anh cũng sẽ không chịu nổi rồi.

“Kia, bà xã bồi ông xã cùng nhau ngủ một giấc thôi.”

Tô Thiển gật đầu, nhìn anh nhắm mắt lại ngủ, gương mặt anh lúc ngủ an tĩnh cũng khiến người động lòng, Tô Thiển nhìn lòng lại chua xót, Nhiễm Mạn nói rất đúng, một người đàn ông tốt như vậy cô thật sự không được phép mình phụ anh. Ông cụ An gây ra tội nghiệt, thật sự không nên áp đặt đến trên người của An Thần, đây không phải là lỗi của anh, anh vì chuyện này gánh vác bấy lâu nay đã đủ rồi, hiện tại cô cảm thấy lòng mình thật tàn nhẫn.

Ở nơi này vật chất hóa cùng Tiểu Tam cùng tồn tại là bi kịch thời đại, đi đâu tìm một người đàn ông như An Thần một lòng một dạ như vậy, huống chi còn yêu cô đến mười một năm. Cô không dám tưởng tượng anh vì mình rút cuộc bỏ ra bao nhiêu. Trong giấc mộng, cô trở lại quá khứ, một lần nữa nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ đã trải qua mỗi một chuyện, tỉ mỉ nghĩ, cùng anh ở chung một chỗ hơn một năm, mỗi một chuyện anh đều cưng chiều cô, quan tâm cô, đau lòng cô, có thể nói là dung túng cô, dường như cho tới bây giờ cô đều là không có tìm không có phối như vậy sống ở bên cạnh An Thần dành hết sức lực anh dành cho cô mà cô còn không biết thỏa mãn.

Hiện tại, cô nguyện ý dành tất cả tình yêu cô hồi báo cho tình yêu anh đã bỏ ra, tuyệt không để cho anh một lần nữa thương tâm cùng lo lắng, cố gắng cho anh hạnh phúc, cho cả hai cảm nhận được tình yêu nồng đậm của đối phương.

Về phần chuyện tình của ba mẹ anh cũng không cần giao phó cái gì cho cô, ông cụ An đã chết, nếu mà muốn báo thù cũng không thể báo, còn người đàn ông này cô cũng muốn cưng chiều anh giống như anh cưng chiều chính mình, cho nên đối với ba mẹ, cô cảm thấy xấu hổ, thậm chí là bất hiếu.

An Thần bảo bối của em, em nên làm cái gì bây giờ?

Tỉ mỉ điều dưỡng mấy ngày, thân thể khôi phục cũng không sai biệt lắm, trừ gầy đi một chút, sắc mặt tái nhợt một chút, cũng không có nơi nào không thoải mái, An Thần càng thêm đem cô cưng chiều như trân bảo hiếm thấy, so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

Chỉ sợ cô dập dẹt đầu, đi họp cũng phải dẫn cô ở bên người anh, ngày nào mọi người trong tòa cao ốc cũng đều thấy một mảng như thế, nhưng phạm là Tô Thiển thoáng chau mày che ngực, An Thần liền lập tức dừng lại công việc trong tay hoặc là rời phòng hội nghị theo cô cùng nhau vào phòng vệ sinh. Những thứ này, mọi người trong Ám Dạ từ trên xuống dưới trải qua một đoạn thời gian sau đều thích ứng trên căn bản đã quá quen.

Tô Thiển ngược lại có chút ngượng ngùng, nhưng người đàn ông này quá cố chấp, cô cũng không thể làm gì, anh so với trước kia bá đạo hơn một chút, cũng chỉ là bá đạo đáng yêu, cô cũng không thể không vâng lời theo ý tứ của anh, chẳng qua là cô cảm thấy có chút kiêu cách, người phụ nữ khác mang thai, cũng không có thấy ai giống như cô phải quá cẩn thận như vậy.

“Ông xã, em rất đau lòng nha.”

Trong lúc tắm, Tô Thiển vuốt ve một ít vết thương trên người anh, đau lòng không thôi, trước kia mặc dù có, lại không nhiều như vậy, trong đoạn thời gian này cô lạnh nhạt anh, anh mới có thể có thêm nhiều vết thương như vậy, vết thương mới vết thương cũ lần lượt thay đổi ở chung một chỗ, cô không đau lòng sao được.

An Thần hé miệng cười ôm chặt cô, hai ngón tay vuốt vuốt tiểu đậu đậu của cô: “không có sao, ông xã đã sớm không đau, bà xã đừng đi để ý đến những thứ kia.”

Tô Thiển hốc mắt hồng hồng, tại sao có thể nói cho người ta không thêm để ý, những vết sẹo này sẽ không được có nữa.

“Anh phải đáp ứng em, về sau nhất định phải bảo vệ mình cho tốt, không thể chịu nhiều vết thương như vậy nữa, nếu không em tuyệt đối sẽ không tha cho anh.” Nói xong, Tô Thiển còn giương lên quả đấm nhỏ, làm bộ anh không làm được cô liền đánh anh.

An Thần nghe lời gật đầu, từ phía sau đem tay vuốt lên bụng hơi gồ lên của cô, khẽ cắn lỗ tai cô: “Bà xã, em nói, Bảo Bảo của chúng ta là con trai hay con gái?”

Tô Thiển lắc đầu: “Con trai hay con gái em đều thích, chẳng lẽ anh lại kỳ thị giới tính?”

“Không có, em sinh con cho anh anh đều thích, nhưng là anh càng hy vọng là một cô con gái, cũng xinh đẹp đáng yêu giống như em vậy, nhưng mà lại không thể cũng y như em không có tìm không có phối, nếu như có một thằng nhóc nào yêu con gái của chúng ta cũng sẽ có nhiều mệt mỏi a.”

Giống như lời của Nhiễm Mạn nói, ai yêu Tô Thiển sẽ rất mệt mỏi, nếu không có một chút điểm nghị lực người nghĩ cũng đừng nghĩ yêu cô ấy, quả nhiên là như vậy, đâu chỉ là mệt chết đi, quả thực là chết đi sống lại, nếu muốn chân chính lấy được Tiểu Tô Tông này thật là quá khó khăn.

Tô Thiển liếc anh một cái, có chút không bình tĩnh lên tiếng: “Anh yêu em, có mệt lắm không?”

An Thần lắc đầu lại gật đầu, vừa mới bắt đầu thì hơi mệt chút, bởi vì cô tỉnh tỉnh không phải bình thường bình tĩnh, cơ hồ không có gì có thể ở trong lòng của cô lưu lại một điểm vết cắt, điểm này khiến An Thần tương đối hồng mắt, trong lòng anh cạy ra một cái sừng liền sau đó tốt hơn nhiều, cô đối với anh có một điểm tình cảm, chuyện này liền khá thuận lợi hơn rồi.

Cho nên khi anh bắt đầu yêu cô, anh liền đem quá trình này tưởng tượng thành một cuộc cách mạng, từ từ đi, anh cũng không tin cô không trúng chiêu.

“Em cũng không hi vọng là bé gái đâu, anh nói ngộ nhờ là con trai thì sao, đáng đáp cũng yêu nghiệt giống anh, chẳng phải là gieo họa cho thiếu nữ đáng hoàng sao?”.

An Thần nghe vậy thật sự cười rộ lên rồi, hơi thở phun khí nóng thổi vào cổ của cô, ấm áp, ngứa một chút, để cho tim cô có chút đập nhanh.

“Như vậy bà xã, ông xã yêu nghiệt xinh đẹp, có phải hay không cũng gieo họa đến cho em?”

Tô Thiển cũng gật đầu phụ họa, sau đó lại bổ sung một câu: “Anh làm người như vậy khiến phụ nữ chúng em làm sao mà chịu nổi.”.

“Bà xã, anh không sao, anh không ngại. Ha ha.”.

Tô Thiển mất lạnh: “Vậy em ghét bỏ em có được hay không?”.

“Không được, em là của anh, ngoại trừ anh ra ai muốn ghét bỏ em anh đều không đồng ý.” An Thần bá đạo quay đầu của cô lại, cúi đầu đối mặt đặt lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn động lòng người của cô, dùng sức mút thỏa thích, rất lâu không có nếm được hương vị thấm vào ruột gan kia rồi.

Tô Thiển thuận thế ôm cổ của anh để cho anh tiện hôn sâu hơn, đừng nói là anh chính cô cũng thật là nhớ.

Sau khi một phen răng môi kịch chiến, An Thần lúc này mới rời đi môi của cô, nhìn khuôn mặt kiều mỵ của cô, thỏa mãn cười lên, bàn tay lướt xuống phía dưới, thẳng thắm dò vào bụi hoa, cười xấu xa: “Bà xã, thời gian ba tháng đã sớm trôi qua rồi, hiện tại, em cho anh có được hay không?”.

Tô Thiển nhất thời đỏ mặt, cắn cắn môi không nói lời nào, tại sao anh có thể hỏi như thế nha, trước kia không phải đều là bất kể cô muốn hay không anh đều làm sao.

“Bà xã, em có thể cho anh được hay không?” Khi đang nói chuyện, anh đã đem vật nóng bỏng chống đỡ ở giữa hai chân của cô, chỉ chờ cô dạ một tiếng liền chuẩn bị đấu tranh anh dừng rồi.

Tô Thiển vẫn cắn môi không nói lời nào, đầu cũng vùi thật sâu vào lồng ngực của anh, đầm nhẹ, làm như ở trách cứ anh là không nhận tình ý, mặc dù cùng anh làm vô số lần, cố tình mỗi một lần cô đều xấu hổ vô cùng, thủy chung cũng cảm thấy ngượng ngùng.

An Thần cười khế, người phụ nữ này, cùng anh làm nhiều lần như vậy rồi mà còn ngượng ngùng đấy.

Khe khẽ đẩy vào, tiến vào có chút khốn đốn khó khăn, rất lâu không có muốn qua, phía dưới cô có chút khô sáp, chỉ đành phải cố gắng nhịn một chút xíu mà vào.

Tô Thiển cau mày, bắt lấy anh bả vai: “Đau.”

An Thần vội vàng an ủi: “Ngaoan, anh sẽ nhẹ một chút, em nhịn một chút được không?”

Đau thì đau, làm vẫn phải làm, nếu không làm muốn anh chết sao?

“Không cần ở trong nước.” Anh thì tốt rồi, tùy tiện ở nơi nào cũng không có cái gì gọi là, nhưng cô khó chịu.

An Thần hừ nhẹ, cắn vành tai mẫn cảm của cô ứng một tiếng: “Vậy chúng ta lên giường, em hãy nói em yêu anh.”.

Tô Thiển ôm cổ anh, cảm giác thân thể bị anh bế lên, vội vàng ôm chặt một chút: “Em yêu anh.”.

An Thần lúc này mới thỏa mãn ôm cô bước ra phòng ngủ, vừa đi vẫn không quên nhẹ nhàng cạo xát. Chọc cho Tô Thiển không ngừng yêu kiều.

“Thích không? Nói mau.” Đặt cô ở giường lớn mềm mại. An Thần hai tay chống ở hai bên thân thể của cô, phong tình vạn chủng hướng về phía cô cười một tiếng, nhất thời liền đem cô trầm luân vào kích thích tình dục.

Tô Thiển ngượng ngùng nhìn đi chỗ khác, mỗi lần, anh luôn thích hỏi như thế, ‘thích không’ ‘thoải mái sao’ ‘nói yêu anh’, cô không nói.

“Chờ em sinh Bảo Bảo này ra, anh lại làm cho em sinh thêm mấy đứa nữa, có được hay không?” An Thần cảm thấy, một đứa con quá ít, anh là con độc nhất, đặt biệt có thể hiểu được cảm giác cô đơn khi có một mình, con của anh thì nên có càng nhiều càng tốt.

Tô Thiển vội vàng lắc đầu, này một đứa con chưa có sinh ra liền đem cô giày vò thành như vậy, cả ngày ăn đồ ăn không vô coi như xong, ốm nhén làm cho người ta có loại cảm giác muốn chết.

Chương 237

Edit :linh ha

Beta :quang hang

Cô không cần!

“Lắc đầu làm cái gì? Không phải là em muốn vì chồng mà sinh em bé sao?” An Thần đôi tay thế, ngồi dậy tiếp tục đẩy mạnh, giữ chặt đỉnh đầu không cho cô động đậy.

Tô Thiển lập tức gạt đầu, quẹt cái miệng nhỏ nhắn rồi lầm bầm: “Muốn sinh thì anh sinh đi, em không muốn”.

Ai cũng nói sinh con khổ cực, cô bây giờ mang thai ba tháng mà đã có chút không chịu nổi, vậy sau này thì cuộc sống sẽ khó khăn tới mức nào.

An Thần nâng khoe miệng mỉm cười mê người, động nhẹ eo, cảm nhận hạ thân khít khao của cô, tâm tình vui vẻ không thôi.

“Không có em, anh sinh thế nào được? Em và anh, người nào sinh?”

Tô Thiển cười giỡn, không ngừng đưa hông theo anh, ngực phập phồng: “Ai cũng có thể, anh gấp cái gì, không phải là anh có gì khó nói đó hả!!!”

Trông rất nguy hiểm của An Thần híp lại, anh cúi người cắn lên cánh môi hơi lạnh của cô: “Em nói thế chỉ bằng nhìn một chút”.

Người phụ nữ chết tiệt, muốn chết rồi sao, mà anh chẳng hiểu sao lại đi coi trọng cô hơn tất cả những người phụ nữ khác.

Tô Thiển có chút ủy khuất nhìn anh, khàn tiếng: “Dù sao em cũng không sinh, có nói gì thì cũng không sinh, chuyện này anh không thể bắt ép em”.

Cô vốn dĩ đã không có ý định có con sớm như vậy, sinh một đứa đã là quá lắm rồi.

An Thần bất đắc dĩ, đành nắm chặt eo cô tiếp tục ra sức vận động, được rồi, tiên sinh đã nói, về sau từ từ thuyết phục vậy.

Sau một hồi vận động, hai người đều mướt mồ hôi, một lần nữa chui vào phòng tắm, Tô Thiển lại bị cuốn chặt, phải mặc cho An Thần giặt mình thật sạch sẽ, như thể hoàng hậu nương nương hưởng ngàn vạn sủng ái.

An Thần ngồi trước gương trông chừng cô, chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như vậy, chuyện náo loạn làm anh nhức đầu cũng thần xui quỉ khiến mà được giải quyết, giờ anh vẫn không biết đó rốt cuộc có phải may mắn hay không.

Có một điều rõ ràng là từ nay về sau, giữa bọn họ sẽ không tồn tại cách trở nào nữa, đây là chuyện mà anh vui mừng nhất.

Anh từng mong chờ ngày này, thật sự đã là một thời gian dài rồi, anh và bảo bối Tô Thiển, cũng có thể tốt đẹp như anh Mộ Dung và Ngải Tuyết.

Đây là chuyện anh nghĩ tới đã lâu, giờ có thể thực hiện khiến anh có cảm giác không thực tế.

Dù nói là Tô Thiển đã tha thứ cho cô, nhưng anh hiểu cô không bỏ qua được chuyện ba mẹ, chỉ là không còn đem hết trách nhiệm, tội tình đổ lên đầu anh. Trong lòng cô, nhất định vẫn còn cảm giác tội lỗi với ba mẹ, nhưng không sao, anh sẽ từ từ bồi thường, sẽ trước sau như một thay gia đình chuộc tội, nếu không, không những Tô Thiển khúc mắc trong lòng, chính anh cũng không dễ chịu hơn.

Nhìn Tô Thiển bụng ngày càng lớn, An Thần cũng ngày càng khản trương. Tô Thiển bớt nôn nghén thì lúc nào cũng vui vẻ, nhàn rồi, lúc thì tìm Nhiễm Mạn tâm sự, lúc thì chạy đến nhà Ngải Tuyết uống trà nói chuyện phiếm, hai người cùng nâng bụng bự chơi đùa, sau đó bị người đàn ông với khuôn mặt nghiêm túc, khản trương ôm về phòng.

Cô nhìn trời đêm rất lâu, anh cũng thâm trầm nhìn cô, Tô Thiển đối với anh có cảm giác áy náy này cùng cảm kích không nói nên lời.

Ngải Tuyết nói An Thần đã đánh thắng Vạn Dạ mấy lần, không cần nghĩ cũng biết là bởi vì cô, đôi lúc thật sự cảm giác như mình là mầm gieo họa, giày vò hai người đàn ông ưu tú thành ra cái dạng này.

Cô rất muốn nói cho anh biết rằng lòng cô vẫn luôn coi anh là anh trai, người thân. Mấy câu nói đó ra tới cửa miệng nhưng chứng kiến khuôn mặt đầy mê luyến của anh thì lại bị nuốt vào.

Có lúc chính cô cũng không nghĩ được, dù đáng đáp của cô cũng tạm được, nhưng không thể coi là xinh đẹp, vóc người thon thả, nói thẳng ra là mảnh khảnh, tính tình vừa tẻ vừa cổ quái, đã vậy còn không hiểu biết, làm sao lại khiến cho hai người đàn ông này phải bỏ ra nhiều đến vậy.

Ngược lại, cô cảm thấy Nguyệt cùng Vạn Dạ là xứng đôi nhất, cô ấy ưu nhã hào phóng, hiền thực, đoan trang, lại hiểu biết, khó trách bao người si tình, cô ấy cùng anh mới đúng là trai tài gái sắc, người người hâm mộ.

Cô nói như vậy với An Thần, anh cũng chỉ cười. Người đàn ông nếu đã nhận định một người phụ nữ thì dù người đó có không dịu dàng, không xinh đẹp, hay không hiểu biết, trong lòng họ luôn coi người phụ nữ đó là tốt nhất. Một khi đã có được suy nghĩ này thì không thể nào tiến tới với người phụ nữ khác được nữa, nếu vẫn còn có thể tiếp nạp thì chính là yêu chưa đủ sâu.

Anh khâm phục Vạn Dạ nhưng cũng kiêng kỵ Vạn Dạ, nếu không phải cậu ta cùng yêu chung một người phụ nữ với anh, anh tin chắc bọn họ sẽ trở thành bạn thân. Đáng tiếc, An Thần trời sinh đã hay ăn dấm, anh không cho phép mình và bạn thân đều có chung một bảo bối, anh thừa nhận, anh chính là ích kỉ và bá đạo như vậy.

Lấy được Tô Thiển là sự cố gắng và may mắn của anh, thử nghĩ lại, nếu cuối cùng Tô Thiển yêu Vạn Dạ, anh chắc chắn là không sống nổi, dù có người thấy anh không có tiền đồ, nhưng Tô Thiển là toàn bộ thế giới của anh, nếu cả thế giới mất đi, còn sống để làm gì?

Trong thế giới ái tình, luôn có người vui người buồn. Nên trong cái chốn không hoàn thiện đó, phải dựa vào chính mình để đạt tới hoàn mỹ, may mắn thay, chỉ cần có Tô Thiển, anh chính là hoàn mỹ.

“Chồng, anh đang nghĩ gì đến mất hôn thê?”

Tô Thiển vầy vầy tay trước mặt anh, thần sắc có chút quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238

“Chồng, anh đang nghĩ gì đến mất hôn thê?”&Tô Thiển hươ hươ tay trước mặt anh, sắc mặt có chút quái dị.

Lặng lẽ thu lại biểu cảm, khoe miệng An Thần nâng lên nụ cười đẹp mắt, kéo cô ngồi lên đùi mình : “Anh đang cảm tạ ông trời.”

Tô Thiển nhin không được khẽ giật giật khoe miệng : “Em thế nào lại không biết anh cũng tin trời đất vậy?”

Cảm tạ ông trời? Liệu ông trời ở trên cao ấy có thể giúp con người những gì? Cô cảm thấy, điều này thật không có ý nghĩa.

An Thần cười mà không trả lời, chỉ vui đầu lên bụng cô, ngón tay khẽ vuốt ve cái bụng đã nhô lên của cô, nhẹ nhàng nói : “Trước đây không tin, nhưng hiện tại, anh nguyện ý tin tưởng.”

Tô Thiển hiểu anh đang suy nghĩ gì, trong lòng như có một dòng nước ấm áp chảy qua. Kiếp này, có một người chồng như thế, cô còn muốn gì hơn nữa?

Người nên cảm tạ phải là cô mới đúng. Cô có tài đức gì mà có thể gặp được một người hoàn mỹ như vậy. Trước đây, cô vẫn nghĩ nên tìm một người đáng hoàng thành thật, liền như vậy sống với nhau an an ổn ổn như vậy đến cuối đời, nhưng giờ suy nghĩ kĩ lại, những người phụ nữ có loại suy nghĩ này đều là những người không hề có tình yêu, chưa từng cảm thụ tình yêu đúng nghĩa. Nếu không gặp An Thần, có lẽ, cô cũng sẽ trở thành một người phụ nữ như vậy, tìm được một người thích hợp liền gả đi, không cần biết có yêu đối phương không.

Suy nghĩ này thật đúng là đáng sợ, cô có thể sống cuộc sống như vậy ư? Giống như Nhẽ Mạn, không cần có tình yêu, thấy hợp thì liền như vậy sống chung, còn không bằng những người đồng tính luyến ái, không cần phải hứa hẹn sẽ sống với nhau tới khi nào làm người ta đỡ phải ngượng ngập.

Đến tháng thứ 7, An Thần đã tự tay mình trang trí xong phòng cho em bé, đó là một căn phòng công chúa hết sức đáng yêu! Tô Thiển nhìn đến bật cười : “Anh cũng không xem trước là con trai hay con gái, liền như vậy trang trí thành phòng công chúa. Ngộ nhờ là con trai, chắc chắn nó sẽ oán giận anh đó nha!”

An Thần nâng mày, hết sức bình tĩnh trả lời : “Nếu là một thằng nhóc, tùy tiện tìm một gian phòng trống là được rồi. Còn là con gái, phòng công chúa xinh đẹp như này, anh sao lại bị ghét bỏ chứ?”

Anh chính là muốn một bé con xinh đẹp, đáng yêu như Tô Thiển kia! Nếu quả thật là con trai, anh còn lo về sau sẽ cùng anh tranh giành Tô Thiển, như vậy quả là mất mặt mà!

Tô Thiển làm sao biết được suy nghĩ trong lòng anh, nếu biết, khẳng định cô sẽ ném cho anh một cái khinh thường thật to, con người này, sao lại có loại

suy nghĩ ngốc nghếch như vậy a.

Lại nhìn những bộ quần áo trẻ em mà chuyên gia thời trang hàng đầu vừa đưa tới, Tô Thiển hoàn toàn đầu hàng, cô nâng bụng to hướng tai An Thần nói : “Em nói, anh nha, chúng ta vẫn là nên đi kiểm tra giới tính đứa bé thì hơn, tránh cho anh cứ suy đoán bậy bạ!”.

Mười mấy bộ quần áo khác nhau, nhưng không có cái nào dành cho bé trai.

An Thần lắc đầu, nếu biết trước giới tính đứa bé như vậy sẽ không có điểm hưng phấn cùng hồi hộp. Cứ nhìn đại ca thì biết, một cặp song sinh a, anh ấy liền hưng phấn đến cả một thời gian dài, đến bây giờ vẫn còn đầy thôi.

Anh chính là không muốn bỏ qua cảm giác đó, bất kể con trai hay con gái, cảm giác chào đón một sinh linh mới chào đời này không có gì có thể sánh bằng.

Vừa mới nhớ tới Mộ Dung Kiệt Tu, lập tức nhận được tin Ngải Tuyết đã sinh xong, bất quá có chút khó sinh, đại ca đang ở bệnh viện vừa vui mừng vừa lo lắng. Tô Thiển sau khi biết tin liền năn nỉ xin đi cùng, An Thần bắt buộc đi phải mang cô theo.

Nhìn em bé sơ sinh nhăn nhúm Tô Thiển thấy thật vui vẻ. Cô rất muốn bế con, nhưng không chỉ có An Thần không đồng ý, Mộ Dung Kiệt Tu thì khỏi nói, càng không an tâm để cô bế bé con.

Ngải Tuyết nhìn thấy, cười ha hả, trêu cô : “Còn có hơn hai tháng, cô vội gì chứ!”.

Đúng nha, cô mới đẻ ý, thoáng một cái sẽ tới phiên mình, thật sự rất là khẩn trương nha.

Nhưng ...

Sinh con có phải hay không rất đau?

“Lúc sinh có phải rất đau không? Đau bụng tới khi nào em bé mới ra ngoài?”. Tô Thiển thật lo lắng nhìn Ngải Tuyết.

Tô Thiển này ngàn vạn cái không sợ chỉ duy nhất sợ đau, như An Thần kể lại, chỉ bị tiêm thôi mà cô lại khóc lóc cả nửa ngày, đúng thật là không tiền đồ mà.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239

Ngải Tuyết vừa lắc tay em bé vừa trả lời: “không đâu, cô đừng lo lắng quá, nó chỉ nhẹ trượt một cái là ra rồi, không thể nào đau.” Cô còn cười một cái khích lệ.

Nghe lời cô nói, Mộ Dung Kiệt khỏe mặt hơi giật, nhìn vợ, còn ở đó mà lừa người khác, không biết lúc này trong phòng hộ sinh là ai la hét đến kinh thiên động địa nữa a.

An Thần cảm kích nhìn Ngải Tuyết, anh biết trong lúc sinh, cô đau đến nỗi đại ca không chịu nổi liền trực tiếp vọt vào phòng hộ sinh với cô. Nếu mà cô nói thật với Tô Thiển, chắc chắn người nào đó nhất định sẽ lo lắng khẩn trương đến khi sinh mới thôi.

Tô Thiển nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, bàn tay nắm lấy tay An Thần cũng buông lỏng, không quá dùng sức.

“Anh cùng Kiệt đã nói qua , sinh ra dù là con trai hay con gái, hai nhà chúng ta đều kết thông gia với nhau, giờ còn tính không đây?” Ngải Tuyết đưa con cho Kiệt bế, lười biếng nằm vào ổ chăn, thật ra cô rất muốn xuống giường, nhưng lại bị cưỡng chế phải ngoan ngoãn nằm lại.

Tô Thiển hé mắt nhìn An Thần, cười bảo: “Nếu hai đứa nhóc có duyên với nhau, dĩ nhiên càng tốt hơn chứ sao!”

Sau chuyến đi thăm Ngải Tuyết, tâm tình Tô Thiển liền trở nên tốt hơn, An Thần hiểu, đó là bởi vì Ngải Tuyết, anh cũng có lúc không hiểu được, một người không sợ trời không sợ đất như cô, như thế nào lại sợ đau đến mức không chấp nhận được như vậy!!!

Ngày Tô Thiển sinh, sắc trời không được tốt lắm, nói chính xác thì, không phải xấu bình thường, không chỉ mưa như trút nước, mà cuồng phong thì gào thét như đòi mạng người. Giống như tâm trạng của người nào đó. & Cô bị đưa vào phòng hộ sinh đã 16 tiếng, nhiều lần đau đến nỗi ngất đi, âm thanh la hét kia làm An Thần đứng ngồi không yên. Ngải Tuyết lúc trước chỉ là khó sinh, nhưng Tô Thiển lại nguy hiểm hơn nhiều, nước ối sớm đã vỡ, nhưng đứa bé lại không chịu ra ngoài. Hoa Tử nói với anh, nếu trong một tiếng nữa, đứa bé còn không chịu ra thì chỉ có thể lựa chọn sinh mổ .

Tuy không ảnh hưởng tới sinh mạng, nhưng nhiều đó cũng đủ làm cho An Thần hận đứa con này đến nghiêng răng nghiêng lợi. Dám hành hạ bà xã bảo bối của anh đến như vậy, chờ đi, không cần biết trai hay gái anh cũng sẽ tận tình mà “đạy bảo”.

Tô Thiên sắc mặt trắng bệch, đầu ướt nhẹp mồ hôi, một chút hơi sức cũng không có. Bác sĩ ở một bên không ngừng cổ vũ cô. Cô lại chỉ biết lắc lắc đầu, không được, thật sự không được, cô không còn tí sức lực nào, có cảm giác như sắp chết đến nơi vậy.

“Thiếu phu nhân, hít sâu vào, thêm chút sức nữa!”. Bác sĩ rồi rít khích lệ cô, trên trán cũng toàn là mồ hôi.

Tô Thiên cắn môi, sinh con cứ nhiên chính là loại đau đớn nhất mà từ trước tới cô biết! Đúng là gạt người mà! cô ngốc nghếch mới đi tin Ngải Tuyết, thật là đau chết cô rồi!!! Không được, cô không chịu nổi nữa rồi, đứa bé này, cô thật không sinh được.

“Không được bỏ cuộc, chị dâu nhỏ, An thiếu gia đang ở bên ngoài chờ chị đó, anh ấy cũng như chị, sắp phát điên rồi, gắng thêm chút sức nữa được không? Vì bản thân chị còn có cả An thiếu gia nữa, cố thêm chút nữa!”. Hoa tử xoa xoa trán, lợi dụng An Thần phía bên ngoài tiếp thêm dũng khí cho cô.

Đúng vậy, An Thần lúc này thật hận không thể một cước đá bay cánh cửa phòng cấp cứu đi. Anh hiện tại cực kì thấu hiểu, hiểu vì sao đại ca lại bất chấp tất cả xông vào bên trong, thật không thể kiên nhẫn nổi nữa rồi.

Anh thật không tưởng tượng nổi cô hiện giờ thống khổ đến mức nào, chỉ bị tiêm thôi cô đã hoảng sợ, hiện tại không biết đã đau thành cái dạng gì rồi!!!

Nhiệm Mạn chấp tay cầu nguyện. Người không ngừng đi tới đi lui ngoài hành lang, nhưng ngọn đèn phòng hộ sinh vẫn không đổi sắc. An Thần có cảm giác bị mất đi cảm xúc.

Lúc anh không thể nhịn nổi muốn một cước đạp cửa đi vào, bên trong liền truyền đến một tiếng khóc thanh thúy. Trong nháy mắt, mọi người thẳng tắp trợn mắt há to miệng hướng về phía cửa phòng cấp cứu.

Sinh rồi?¹_{SEP}Rốt cuộc cũng sinh xong rồi?!

Đang lúc mọi người thở phào vui mừng, Hoa Tử vội vội vàng vàng chạy ra, trên găng tay y tế dính đầy máu. Sắc mặt An Thần chợt trầm xuống, ánh mắt như chim ưng chăm chăm nhìn sắc mặt tái xanh của Hoa tử, im lặng.

Không khí, lại một lần nữa bị nén lại.

“Tình hình bên trong như thế nào?” Không còn bình tĩnh như bình thường, trầm mặc một lúc, An Thần chớp mắt một cái rồi mở miệng.

Hoa Tử lướt nhìn mọi người, cup mắt nói: “Em bé được sinh ra an toàn rồi, nhưng Tô Thiên lại bị rong huyết, có chút nguy hiểm tới tính mạng”.

Rong huyết? Rong-huyết?!!

An Thần cả người căng cứng, tiếp theo như bị sét đánh, xù lông rống: “Vậy cậu còn ở ngoài này làm gì? Nhanh cút vào cứu người cho tôi!!!”

Hoa Tử sợ hãi người, liên tục gạt đầu, thiếu chút nữa đâm cả đầu vào cửa phòng cấp cứu, anh chẳng qua là muốn thông báo một tiếng mà.

Nghe tới rong huyết, lại còn nguy hiểm đến tính mạng, An Thần cả người như mất hết sinh lực, bắt đầu phát run. Cảm giác muốn điên lên càng ngày càng nhiều.

Nhiệm Mạn che miệng, nước mắt từng giọt từng giọt lớn rơi xuống. Rong huyết!

thật là đáng lo sợ!!!

“Nhanh lên cho tôi! Lôi toàn bộ bác sĩ phụ khoa của Mộ Dung tới đây! Ngay-lập-tức!!!” An Thần như biến thành một con báo, cuồng nộ nắm cổ áo Thánh Kiệt rống to. Tay đang phát run. Anh sợ, đúng vậy, An Thần anh giờ phút này đang lo sợ.

An Dịch làm dấu thánh, bước tới nhún nhún bờ vai An Thần an ủi: “Lão Đại, sẽ không có chuyện gì đâu” An Thần mơ mơ hồ hồ nhìn anh, người này bản lĩnh khác tuy không bằng ai, nhưng linh cảm lại rất đúng.

Nghe An Dịch nói thế, tâm tình anh cũng thoáng thả lỏng một chút.

Bất quá, tim, vẫn đập rất nhanh.

Lòng bàn tay, mồ hôi lạnh như muốn tích tụ thành băng.

Rất nhanh, phòng cấp cứu có thêm mấy vị bác sĩ đứng đầu phụ khoa chạy tới. An Thần chân như có bánh xe, cấp tốc muốn chạy theo vào, nhưng vẫn bị Thánh Kiệt gắt gao kéo lại.

“Lão Đại, hay là anh đi xem em bé trước đi, là một thằng nhóc !”. Vũ Đình cùng Y Na thấy hai người kia có chút không chống đỡ được, liền vội vàng phân tán sự chú ý của anh.

Nhiệt độ trong mắt anh thoáng giảm xuống thêm mấy độ, được lắm, nhóc con kia, dám đem bà xã bảo bối của anh hành hạ như vậy! Ta đây không cần!

“An thiếu gia, anh nếu tin tưởng, hãy giao Tô Thiển cho tôi!” Trầm mặc thật lâu, Lương Đình rốt cuộc cũng có dũng khí nói.

Mọi người rói rít nhìn, tò mò xem xét, trên mặt đều có điểm nghi ngờ.

Thật ra từ sau tai nạn của ba mẹ cô, cô thấy máu liền sợ. Nhưng, tình huống hiện tại, không cho phép cô nghĩ nhiều đến thế!

Nhiệm Mạn mắt chợt lóe sáng: “Đúng nha, cô chính là bác sĩ trẻ nhất xuất sắc nhất thế giới đứng đầu Y Học nha! Trời ạ, tôi thế nào lại quên mất cô chứ !!!”.

Nhiệm Mạn vỗ ốt, kích động muốn khóc.

An Thần nửa tin nửa ngờ hỏi : “Cô có thể làm không???”

Lương Đình trong lúc đã mặc xong đồng phục giải phẫu, gật đầu hé miệng nói : “Tin tưởng tôi, bảo đảm sẽ trả lại anh một Tô Thiển vui vẻ.”

Đối với y thuật của mình, cô là tuyệt đối tin nếu cô tự xưng đứng thứ hai thì không có ai dám nói mình là đứng thứ nhất.

Nhiệm Mạn gật đầu với An Thần ý bảo, cho dù là bệnh thể nào, nhưng phạm là bệnh nhân qua tay cô, không thể nào nói không xong được.

Trước đây đã gặp nhiều lần, cô làm sao lại quên đi một vị bác sĩ thiên tài như thế?

Lương Đình đi vào, không kịp nói thêm gì nữa, trực tiếp chỉ huy những bác sĩ có thể nói là đứng đầu các khoa. Động tác của cô vô cùng hoàn hảo khiến Hoa Từ không khỏi nhìn cô bằng ánh mắt khác.

Trải qua một hồi giải thích cặn kẽ, Nhiệm Mạn cuối cùng cũng đem thân phận của Lương Đình trong giới Y học nói cho mọi người rõ, ánh mắt Thánh Kiệt chợt lóe lên, anh hình như đã nghe Hoa Từ nói qua một người như thế, lúc trước dường như Ám Dạ có mời cô làm bác sĩ riêng nhưng bị cô cự tuyệt, thì ra người này chính là Lương Đình.

An Thần nghe nói thế thì lòng nhẹ đi không ít, nếu như vậy thì Tô Thiển chắc sẽ không có chuyện gì. Bên trong, giải phẫu đang được tiến hành khẩn trương, không khí phía ngoài cũng không kém phần hồi hộp. Mọi người đều hướng mắt nhìn cửa chăm chăm, đặc biệt là An Thần, anh chỉ hận không thể khoét một lỗ nhìn xuyên vào bên trong.

Nửa giờ trôi qua ..

Một giờ trôi qua ..

Lại nửa giờ nữa qua đi ..

Thời điểm An Thần không thể đợi được nữa, thì cửa phòng phẫu thuật bật mở, Lương Đình cùng Hoa Từ đi ra, hai người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

“Như thế nào rồi?”

“Như thế nào rồi?”

Lương Đình cười lên làm lộ ra hai hàm răng trắng đáng yêu nói : “Các người không tin vào y thuật của tôi hay sao?”.

Nhiệm Mạn kích động gật đầu, còn An Thần hận không thể trực tiếp ôm Lương Đình vào lòng, cuối cùng anh phải cứng rắn đè xuống kích động trong lòng, nắm một cú bả vai Hoa Từ, giọng khàn khàn hỏi :

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 240: Bị lạnh nhạt

“Tôi có thể vào xem cô ấy một chút không ?” . Nhưng rồi anh nghĩ lại không dám vào vì lúc này thân thể cô ấy còn yếu, vi khuẩn rất dễ dàng xâm lấn, anh thật sự sợ nếu xảy ra một chút sơ xuất nào với cô.

Lương Đình gật đầu, kêu người mang cho anh một bộ đồ thăm bệnh nói: “Cô ấy đang ngủ, anh vào xem một chút thì được, đừng đánh thức cô ấy”

An Thần nghe được liền gật đầu, hiện tại Lương Đình đối với anh là đại ân nhân nên lời cô nói anh sao có thể không nghe.

Nhiệm Mạn vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, cuối cùng cô học theo An Thần giờ quả đắm lên đánh về phía Lương Đình nhưng lại bị Lương Đình tiếp được, cô cười đùa: “Tôi chỉ không muốn cho mọi người thất vọng thôi”

“Không có, mọi người sẽ rất cảm kích cô”

Đây là lời thật lòng, Lương Đình đã đem Tô Thiển trên đường tử vong kéo trở về, ám dạ từ trên xuống dưới mọi người nhất định đối với cảm động đến rơi nước mắt.

Lương Đình nghe vậy thì cười lên, thật không uống công cô học Y, có thể cứu được bạn của mình, cô rất thỏa mãn.

Trong phòng bệnh, nhìn gương mặt không chút máu nào của Tô Thiển, lòng An Thần đau như bị thương, cúi người xuống hôn cô, người có chút lạnh

Thật sự hù chết anh, thật hù quá, lại dọa anh, anh biết nha đầu này thời thời khắc khắc cũng sẽ không an phận, từ lúc vừa mới sinh ra đã hù dọa anh.

Bảo bối, em nhất định phải hành hạ anh như vậy mới cam tâm sao ?

Thời điểm Tô Thiển xuất viện, sắc trời ngược lại không tệ, trời xanh mây trắng, một mảnh xanh thẳm, giống như lòng của Âm Dạ lúc này.

Lão Đại làm ba, dĩ nhiên là chuyện vui lớn, bọn họ đang mong đợi tăng lương, nghỉ phép, ăn uống vui vẻ, nói nói cười cười.

Tô Thiển vừa ôm nhóc con mới sinh, vừa vui mừng cười cong miệng, An Thần ôm Tô Thiển cũng thật vui vẻ.

"Bà xã, đặt tên cho cục cưng đi."

An Thần vuốt ve nhóc con trong ngực cô một cái, nói: "Gọi An Bồng đi, không có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ là một cái tên mà thôi. Tên thân mật gọi An An là được."

Thật ra thì, anh nghĩ rất nhiều tên, nhưng đều là tên con gái, thật không nghĩ tới sẽ sinh ra nhóc con.

Tô Thiển cũng không có cái gì phản đối, với việc này cô cũng không có yêu cầu gì, đối với việc người khác sinh hạ đứa con nít sau đó thận trọng lại thận trọng lật sách tra tự điển thì tỏ ra rất tức giận.

Một cái tên mà thôi, không cần có ý nghĩa đặc biệt gì.

Hướng chi, An Bồng cái tên này, nghe vẫn là rất vang dội có lực, về phần sau này, cô tin tưởng, có một người ba dũng mãnh như hồ tên An Thần như vậy ở đây, đương nhiên sẽ không ra một khuyến từ.

"Anh đã trang trí phòng cho công chúa, giờ làm sao đây? Chẳng lẽ cho An An ở cùng thật?"

Nghĩ đến căn phòng đầy nữ tính kia, Tô Thiển đau đầu, cô cũng đã sớm nói không cần trang trí phòng trước, anh không nghe.

"Ừ, dù thế nào đi nữa An Nhi hiện tại mới vui vẻ lớn, trước ở cũng được, lớn một chút lại nói."

Tô Thiển lần này không chịu, níu lấy lỗ tai của anh điên cuồng hét lên: "Không được, thằng bé học rất nhanh, như vậy sẽ làm vụn vỡ quan niệm giới tính An Nhi."

Là nam tử hán, từ nhỏ phải giáo dục cho tốt, trong xã hội này, nhân yêu nhiều phân biệt không rõ.

Đối với giáo dục con trẻ, cô có thể phải làm rất nhiều việc, không được qua loa chút nào.

An Thần đau toét miệng, buồn bã vuốt lỗ tai bị kéo.

"Bà xã, anh phát hiện em có con rồi về sau đối với anh không khách sáo chút nào."

Tô Thiển liếc mắt nhìn, giọng nói nhàn nhạt phun ra: "Anh cần em đối với anh khách sáo sao? Anh xác định?"

"Không có, em cứ coi câu nói vừa rồi của anh không tồn tại", An Thần tiếp tục hướng Tô Thiển bên cạnh cọ sát, thừa dịp Tô Thiển cúi đầu trêu chọc Tiểu An An, chọt trên khuôn mặt Tô Thiển một cái, sau đó cười đến đắc chí vừa lòng lên lầu.

"Chỉ là hôn mặt thôi, bộ dạng lại đắc ý như vậy sao?" Tô Thiển yên lặng dõi ánh mắt trở lại bảo bối trong lòng, lắc đầu, hôm nay thế này, người đàn ông vờ ngớ ngẩn đứng lên thật đúng là đáng sợ.

Tô Thiển không cho anh lên giường của cô, lấy đó làm điều kiện, cuối cùng An Thần lần nữa đem phòng trẻ trang trí lại một phen, mấy bộ quần áo được thiết kế tỉ mỉ cũng bị Tô Thiển đè ép ở đáy rương. Những thứ này, An Thần đều có thể dễ dàng tha thứ, nhưng cô còn không cho anh tới gần, Tô Thiển thấy con còn quá nhỏ, lấy lý do cần tình thương của cha cùng tình thương của mẹ, thời thời khắc khắc không cho anh đụng chạm, ban ngày anh thân cận không được cũng liền nhịn, đến buổi tối, cô cứ nhiên không chịu đem con giao cho bà vú, đơn giản chỉ cần đặt ở khe hở giữa hai người.

Chỉ cần con khóc, Tô Thiển bình thường như ăn thuốc kích thích liền nhảy lên, thời điểm mỗi lần anh kêu anh bắt kể nói bao nhiêu cũng không được

quan tâm, nhất thời, An Thần cảm giác mình bị lạnh nhạt.

Bởi vì đứa con này, anh bị bà xã tâm can bảo bối lạnh nhạt.

Vốn là không thích nhãi con, hiện tại tốt hơn, tới cùng anh giành lão bà.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Gia, một lần có được hay không?

"Tô bảo bối, anh cảm thấy chúng ta cần nói chuyện một chút.". Thừa dịp con thỏ nhỏ kia ngủ say, An Thần đứng dậy ôm lấy khuôn mặt mệt mỏi của Tô Thiển.

"Ngày mai bàn lại có được hay không, ông xã em buồn ngủ quá." Bất lấy cổ của anh, Tô Thiển ở trong lòng anh lần nữa ngủ say, An Thần nổi đóa, mỗi lần đều là cái bộ dáng này, mỗi lần cũng nói ngày mai bàn lại, đã qua hơn nửa tháng, một câu cũng còn không nói xong.

Không được, tối nay nhất định phải nói, phải nói.

Ôm cô đi qua tầng tầng gian phòng, cuối cùng dừng lại bên trong thư phòng nơi anh làm việc hằng ngày, Tô Thiển dù bị bọc chăn, vẫn bị đông lạnh run cầm cập, mặc cho anh đặt mình ở trên bàn viết, buồn ngủ đã là tình hơn phần nửa.

An Thần cũng nằm lên theo, thật may là bàn đọc sách đủ rộng rãi, đủ để dung nạp hai người.

"Ông xã, lạnh, chúng ta trở về phòng đi, ngộ nhờ An An tỉnh, sẽ khóc." . Tô Thiển cắn chặt răng, tay khoác lên cái hông của anh sưởi ấm.

An Thần ánh mắt sáng quắc, không nói lời nào, trực tiếp cởi áo ngủ cô ra đè lên.

Tô Thiển rúc vào trong ngực của anh dờ khóc dờ cười, còn tưởng rằng người này cần cái gì, tình cảnh này là tình tròng lên não rồi.

"Bà xã, em đối với anh không công bằng, có con liền quên ông xã, không cho em như vậy." .

Lục lọi tìm đường thâm nhập vào bên trong, nói xong miệng liền một hóp cắn lấy một khóa quả nho đỏ chọc người kia, mút thỏa thích, cắn xé đem một trận lạnh nhạt, tức giận toàn bộ bỏ rơi sau đầu.

Tô Thiển ôm lấy anh, một cái tay khác đi bám chặt lưng, lạnh quá.

"Chú ý lực tập trung một chút, tối nay bồi thường thật tốt cho anh".

Anh rất lâu không có khai trai rồi, lâu đến sắp nhớ không nổi lần trước triển miên rốt cuộc cách thời gian bao lâu rồi.

Anh nhớ cô, khát vọng cô, khát vọng đến sắp nổi điên.

Tối nay bắt được rồi, cũng không cần nghĩ tới ngủ.

Tô Thiển rõ ràng cũng ý thức được một điểm này, không tự chủ được ôm chặt hông của anh, giọng nói đầy quyến rũ: "Gia, một lần thôi có được hay không?" .

Theo tình lực của anh, Tô Thiển thật đúng là lo lắng bị anh giày vò ngày mai không xuống giường được.

Chủ động một chút, nói không chừng người này còn có thể thu lại một chút.

An Thần rên lên một tiếng, rất hài lòng vì cô khéo léo phối hợp, câu nói kia lại bị anh tự động xem như không nghe, một lần thế nào đủ, để coi ba trăm hiệp có thể hay không tiêu trừ thời gian dài bị cô bỏ rơi, một lần sao được.

Tô Thiển phối hợp, không khác nào đem anh đốt đến điểm cao nhất, ôm chặt người phụ nữ trong ngực, dùng động tác nguyên thủy nhất biểu đạt tình yêu của anh đối với người phụ nữ này.

Triển miên, dây dưa, lẫn lộn, qua lại, một lần lại một lần, cho đến khi người phụ nữ nào đó cũng tiếp nhận không nổi tình yêu hung mãnh như vậy nữa, ngủ mê man thì phía dưới anh mới bỏ qua.

Rõ ràng là rét lạnh mùa đông, hai người đều là đầy mồ hôi, vốn là lạnh lẽo đã sớm tiêu tán hầu như không còn, Tô Thiển thậm chí không chịu được muốn đi vén chăn lên.

An Thần vệ sinh qua loa cho hai người, ôm người phụ nữ đang ngủ say kia trở về, thời điểm không vận động, sẽ cảm thấy!!

Ngày đó, là ngày Tô Thiển sau khi sinh con là ngủ ngon và lâu nhất, mãi cho đến giữa trưa hôm sau tầm mắt mới mở ra.

Vén chăn lên, lại đỏ mặt, một thân trên dưới, đầu hôn tất cả đều là An Thần gieo xuống, ngay cả là đã sinh con, cô nhìn cũng cảm thấy thẹn thùng.

Hạ thân còn từng trận đau nhức, vốn định làm đồ lười lười nửa chui về chăn, lầu dưới truyền tới tiếng cười cắt đứt ý nghĩ này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Trong lòng anh ấy toàn là cô, tôi với không được

Bằng tốc độ nhanh nhất sửa soạn lại bản thân, nở nụ cười hi hi đi xuống lầu vừa kêu: "Thế nào tới cũng không gọi một tiếng? Đây là muốn cho tớ bất ngờ phải không!"

Bên trong phòng khách, bạn bè thân thuộc toàn bộ tề tựu rồi, đều ở đây tranh ôm Tiểu An An, nhìn thấy Tô Thiển xuống lầu, Ngải Tuyết che miệng cười trộm, cô là người từng trải rồi, nhìn một cái cũng biết Tô Thiển tới hôm qua ngủ không ngon.

"Tớ tới xem xem con rể tương lai của tớ, cậu cũng đừng tự mình đa tình."

Ngải Tuyết cười cũng không ngậm miệng được rồi, ôm Tiểu An An hôn rồi lại hôn: "Còn tưởng rằng cậu sẽ sinh cô dâu cho tôi, chỉ là cũng không sao, tiếp tục cố gắng đó."

"Ừ, chúng tớ không ngừng cố gắng". Tô Thiển cười vui vẻ, nhưng ánh mắt An Thần lại trầm xuống, 'tạo người' đã trải qua một loạt biến cố, anh đều không tính 'tạo' lại, sinh một đứa bảo bối đã đem anh giày vò thành bộ dạng này, còn muốn tiếp tục sinh?

"Bà xã, em còn chưa có dùng cơm, ăn trước ít đồ điểm tâm đi."

Thấy Tô Thiển xuống, An Thần vội vàng chuẩn bị xong bánh bao cùng sữa tươi đưa tới trước mặt cô, trong mắt tràn đầy cung chiêu.

Nhiệm Mạn xem xét hai người, không tự chủ bấm bấm người bên cạnh một cái, Bàn Tử vì đau đứng tại chỗ gào lên.

Người kia, lúc nào thì có thể như An Thần dịu dàng săn sóc như vậy thì thật tốt.

"Không có sao, chân anh ấy rút gân, mọi người không cần để ý."

Nhiệm Mạn cười ha ha, làm khẩu hình miệng cảnh cáo cho anh, anh thật đúng là nghe lời ngậm miệng lại, trong đôi mắt lại nhiều phần buồn bã.

Trong lòng giống nhau nghĩ tới, cô đến khi nào mới được như Tô Thiển thông tình đạt lý thì thật tốt.

"Các người vợ chồng son, lúc nào thì có động tĩnh? Lương Đình vậy mà có rồi, có muốn hay không đặt trước?"

Lương Đình lật một trái quýt vừa ăn vừa cười giỡn cũng lên tiếng trêu mọi người.

Nhiệm Mạn nhất thời đỏ mặt, đừng xem cô bình thường tùy tiện, da mặt thật đúng là >.<.

Mọi người nhìn cô cười ha ha, Tô Thiển mắt sáng lên, dán chặt ở bụng Lương đình: "Có rồi hả. Khi nào?"

Lương Đình mặt đỏ hồng, xin lỗi thẳng, còn Tử Mặc bên cạnh cười híp mắt mở miệng: "Hơn một tháng, ai muốn đặt trước, thì nhanh lên a."

"Hiiii, chuyện sau này ai nói rõ ràng được, các cậu có muốn hay không lo lắng sớm như vậy, cũng không sợ mệt sao."

Tô Thiển uống xong một ly sữa tươi, tỏ ra không có ý kiến đối với cái đề tài này, nhưng trong lòng cũng là vui vẻ.

Gần đây thật là chuyện tốt liên tiếp, làm cho người ta muốn không hạnh phúc cũng khó, chỉ mong cuộc sống sau này, thật có thể tốt đẹp giống như mọi người suy nghĩ.

Nhìn quét qua mọi người, Tô Thiển đưa ánh mắt dừng lại trên người của Hà Nguyệt, thật là đúng dịp, cô cũng nhìn sang, Tô Thiển khẽ cười cười một tiếng, ý bảo cô vừa nói chuyện, cô tự nhiên cũng sẽ tính rồi.

Thừa dịp mọi người vui vẻ lên rất nhiều, hai người lên sân thượng, khí trời tốt, trong trời đông khó có được ngày ánh mặt trời tốt như vậy, phơi nắng

người âm áp dễ chịu.

"Tuần sau, tớ sẽ đi Anh Quốc." Hà Nguyệt chống tay lên lan can, hơi nghiêng về phía Tô Thiển cười một tiếng.

Ánh mắt Tô Thiển âm trầm, rất muốn mở miệng hỏi cô chuyện cùng Vạn Dạ, đại khái cũng không cần hỏi.

"Trong lòng anh ấy đều là cô, tôi vào không được." Cô cười khổ hai tiếng, tiếp tục nâng cao khóe mắt: "Cho nên, tớ muốn buông tay rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Bởi vì quá yêu, cho nên không cách nào yêu nữa

"Trong lòng anh ấy đều là cô, tôi vào không được." Cô cười khổ hai tiếng, tiếp tục nâng cao khóe mắt: "Cho nên, tôi muốn buông tay rồi."

Tô Thiển không nói gì, trong lòng lại khẽ thương tiếc, người kia ngốc mà, bỏ lỡ Hà Nguyệt, sợ là thật khó tìm được cô gái ưu tú như vậy.

"Yêu một người không yêu mình, tựa như ở sân bay chờ đợi một chuyến bay."

Tô Thiển yên lặng nhìn cô, cô ấy nói rất hay tựa như rất nhẹ nhàng, nhưng mà cô lại có thể tưởng tượng nội tâm của cô ấy lúc này như thế nào gãy gục, muốn buông tay người mình yêu bằng cả trái tim, có thể so sánh với ly, tử biệt vô cùng đau khổ, nếu như chết, cũng liền giải thoát, nếu như còn phải sống tiếp, muốn tiếp tục sống tốt hơn nữa, như không có chuyện gì, tôi muốn bỏ qua. Những lời kia, thật rất nặng.

Có câu phụ nữ không cần quá kiên cường, nếu không sẽ không ai thương. Nhưng ai biết được nếu bạn không tự lập, không kiên cường, thì ai sẽ cho bạn mượn bờ vai âm áp những khi bạn cần? Thật ra, phụ nữ vốn rất yếu đuối nhưng chính họ phải tập để bản thân kiên cường hơn. Có ai biết được, họ có vết thương trong lòng? Không đau không có nghĩa là không bị thương. Người khác chỉ thấy cô cười, ai có thể thấy cô đáy lòng rơi lệ.

"Có được thân nhiên, mắt chỉ lạnh nhạt, tranh thủ tất nhiên, thuận theo tự nhiên đi, người người đàn ông kia, tôi muốn không nói nữa, bởi vì quá yêu, cho nên không cách nào yêu nữa."

Giọng nói của cô, rốt cuộc để lộ ra một chút thê lương cùng mùi vị đau lòng không thể làm gì, nhưng Tô Thiển không biết nên an ủi cô như thế nào, cũng không cách nào muốn Vạn Dạ quên cô, không cần nghĩ đến cô, nên đi thích ai đó, ai mới là người anh nên quý trọng.

Có vài người xuất hiện, lại đi qua. Sau đó tất cả trở về điểm ban đầu, chỉ là nhiều thêm một chút ký ức. Thời gian qua đi, không làm cho nó phai mờ, ngược lại càng thêm khắc cốt ghi tâm. Những thứ kia xuất hiện trong đời người, bất luận thuộc về tình yêu, còn là tình bạn, cũng đều như vậy. Bởi vì bọn họ dạy bạn dừng cảm, dạy bạn kiên cường, dạy cho bạn biết khi họ rời đi, bạn cũng có thể một mình tiến về phía trước, không sợ hãi, không hoang mang.

Cô không biết Hà Nguyệt sau khi rời đi, không còn bất kỳ cơ hội nào để nhớ lại, nhưng mà, sâu trong lòng, cuối cùng cảm thấy anh và cô thật lãng phí.

Nhìn Hà Nguyệt, Tô Thiển cảm thấy trên cái thế giới này có một loại người phụ nữ, họ tự lập tự tin, ưu nhã nhưng lòng rất kiên trì, họ khôn khéo rộng rãi, cứng rắn lại không mất đi quyền rũ, họ có tư cách, biết phải làm gì, yêu người nào, giống như một đám tinh linh trong thành thị.

Cô tin tưởng, người phụ nữ tốt như vậy, cuối cùng sẽ có được hạnh phúc thuộc về mình, có một câu cô đặc biệt tin tưởng, "Là của mình thì cách nào cũng là của mình, còn không phải của mình cưỡng cầu cũng vô ích".

"Không nói những chuyện này, nhìn thấy cậu cùng An Thần hạnh phúc như vậy, tôi cũng thật sự vui cho các cậu, các cậu về sau sẽ hạnh phúc, sẽ không nảy sinh khúc mắc, được thì chia cho tớ một phần hạnh phúc đi, như vậy cũng sẽ không phụ lòng tâm ý mọi người dành cho chúng ta."

Hà Nguyệt mỉm cười nhìn cô, Tô Thiển chỉ có thể nghe chứ không thể làm gì hơn, chỉ đành phải buông tay ra đánh cô: "Chính cậu phải tìm được nữa kìa thật tốt để hưởng thụ đi, tóm lại sau cơn mưa trời lại sáng, cần gì phải gấp gáp nói đem hạnh phúc giao cho người khác, điều này thật thật quá đỗi."

Cô là thật lòng thích cô gái này, không kiểu cách không điệu bộ, tin tưởng coi như cô cùng Vạn Dạ vô duyên, cũng sẽ tìm được một người khác thuộc về mình.

"Đi xuống đi, tránh cho An Thần không nhìn thấy cậu lại âm ỉ lên." Hà Nguyệt cảm thấy buồn cười một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, chỉ cần bước vào yêu là sẽ thành kẻ ngốc nghếch nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Con thỏ nhỏ chết tiết kia, hôm nay ở trường học không có gây nên chuyện gì chứ?

"Đi xuống đi, nếu An Thần không tìm được cô lại làm âm lên." . Thấy thế nào cũng buồn cười, một người đàn ông cao ngạo như vậy, khi bước chân vào tình yêu, lại hóa thân thành bà tám suốt ngày lải nhải.

Tô Thiên gật đầu, nơi này gió đúng thật là lớn thổi vào người giống như mờ máy lạnh, cô vốn định khuyên cô ấy thật tốt, kết quả lại biến thành cô ấy khuyên giải mình.

Sau khi An thần đi công tác, Hà Nguyệt chăm sóc Tô Thiên một đêm hai lần, nhìn cô có vẻ không thay đổi, không động tâm nhưng cũng không thể nào giấu đi vẻ lo lắng thâm tình dành cho anh từ trong khóe mắt, nhìn cô lo lắng vì An Thần, trong lòng cũng thấy đau.

Tiểu An An ngược lại làm cho người ta vui mừng, khéo léo lạ thường, trừ đôi bụng kêu lên hai tiếng, bình thường như mèo nhỏ vùi ở trong ngực ba mẹ ngủ.

Buổi tối sau khi cho tiểu An An uống sữa lần thứ nhất ở thời gian cố định , trên căn bản không có giằng co bọn họ, An Thần đau lòng Tô Thiên, sau khi cô ngủ say liền giao tiểu An An cho bà vú, anh cũng không quên nha đầu này buổi tối tỉnh lại sẽ không có cách nào ngủ lại được. Kết quả chính là hôm sau Tô Thiên vừa mở mắt, liền hoang mang sợ hãi tìm con trai khắp nơi, ở nơi này bao nhiêu lâu Tô Thiên cũng chưa thể thích ứng với môi trường ở đây, con trai không có ở bên cạnh Tô Thiên cảm giác nơi này trống rỗng, đối với cá tính này của cô An Thần đặc biệt ghen mặc dù anh cũng không nguyện ý thừa nhận ăn dấm chua với con trai mình, nhưng đây chính là sự thật.

Anh thường thầm mắng trong lòng, nếu là thằng nhãi con này không đủ ngoan, không chừng liền bị anh ném ra ngoài rồi.

Anh muốn có một đứa con gái dễ yêu thương, nhưng vừa nghĩ tới lần trước cô khó sanh thiếu chút nữa đem tâm can bảo bối của anh mang đi, anh yên lặng thề trong lòng, đời này chết anh đều không thể cho Tô Thiên mang thai lần nữa.

Vì để tránh ngộ nhỡ, anh nghĩ tới nghĩ lui liền đi đến bệnh viện giải phẫu buộc ga-rô (ngăn sinh nở), như vậy khi anh "yêu" Tô Thiên cô tự nhiên sẽ không uống thuốc, Tô Thiên luôn có thời điểm không an toàn.

Đều nói con trai càng lớn càng nghịch ngợm, Tô Thiên cảm giác có chút khó chịu khi nhìn Tiểu An An vô cùng tinh táo.

Thằng nhóc này với ba của mình là một dạng ngông cuồng giống nhau, cũng một dạng lạnh lùng, một dạng tàn khốc, nhưng cũng di truyền bản tính lạnh đậm bình tĩnh của cô, điều này thật làm cô cảm thấy không vui.

"An An, tới đây cho mẹ bế này." . Vừa để xuống bài học, Tô Thiên liền vươn ra cánh tay về phía con trai của cô.

An An nhàn nhạt nhìn cô một cái, lắc đầu: "Mẹ, con đã năm tuổi rồi !". Sao có thể để người khác ôm mình được, thật là dọa người mà.

Tô Thiên giựt giựt khóe miệng không ngừng, tiểu An An được xem là đứa trẻ tương đối trầm ổn.

An Thần ngược lại đặc biệt hài lòng, cái này là nhờ bình thường có anh hết lòng dạy dỗ, ít tiếp xúc với mẹ, mẹ là cha, những thứ này chính là anh truyền thụ vào tư tưởng căn bản của con trai.

Tô Thiên thật sự không biết, nếu cô biết anh không cho con trai tiếp xúc nhiều với mình cô sẽ dùng một cước đạp chết anh và nói anh không muốn chết thì cách xa tôi một chút.

An An nhìn ba ba lái xe trước mặt, chu chu miệng cao lên, thật ra thì anh đối với ba ba tương đối bất mãn, người ta rõ ràng thích tiếp xúc với mẹ, không phải là bị ba ba bức không cho phép gần mẹ nếu không liền bị đánh vào mông.

"Con thỏ nhỏ chết tiết kia, hôm nay ở trường học không có gây nên chuyện gì chứ?" . Đôi mắt An Thần nhìn lên từ trong kính chiếu hậu quan sát hai bảo bối, khóe miệng cũng cười mở rộng đến mang tai.

An An hướng Tô Thiên bên người nhích thân thể qua, lên tiếng non nớt trả lời: "Con mới không có nhàm chán như vậy." .

An Thần trực tiếp bị ghen, Tô Thiên nhin cười đến gan phổi đều bị ghen đau, bị An Thần trừng mắt, chỉ đành phải làm mặt nghiêm túc.

Tô Thiên cúi đầu, thấy An An không ngừng dùng cặp tay nhỏ bé xoa xoa đầu gối, nheo lại mắt: "Con trai, đầu gối như thế nào?" .

Có phải đánh nhau hay không .

An An lập tức dừng tay lại, giương mắt lên chớp chớp đôi mắt to vô tội nói: "Té." .

An An nói chi tiết, nghĩ lừa gạt cũng không thể gạt được rồi, buổi tối thời điểm đi tắm cũng sẽ bị mẹ phát hiện.

Lời nói vừa ra, Tô Thiên liền nhú mày, đem con trai ngồi ở trên đùi của mình xăn ống quần lên động tác có chút gấp gáp làm đau An An, Tô Thiên lập tức thả chậm tốc độ xăn ống quần.

Trên đầu gối một mảnh sưng đỏ làm cô đau lòng, còn có tia máu chảy ra ngoài.

"Chuyện gì xảy ra? Té thành như vậy thầy giáo cũng không quan tâm sao?" .

Đầu gối nhỏ nhỏ bầm tím một mảnh sưng phồng đỏ lên, An Thần đem xe sang bên lề đường dừng lại, nhìn đầu gối của con trai nhú chặt đôi lông mày lại.

"Bị té liên đủ mất mặt rồi, con làm sao còn dám cùng thầy giáo nói." . An An tránh né ánh mắt của mẹ, có chút không tự nhiên giầy dựa bắp chân.

Ánh mắt của con trai, tự nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của An Thần, thẳng nhóc này đang nói dối.

"An An, thành thật khai báo, có phải cùng bạn học đánh nhau hay không?" .

Giữa con trai với nhau đánh lộn đánh lạo cũng là chuyện bình thường, nhưng không thể dung túng thói quen nói dối của con trai.

Ánh mắt An An trốn tránh, không hề nói chuyện nữa.

"Được rồi, trở về rồi hãy nói đi, đầu gối của con cần xử lý." Tô Thiển nhìn hai đầu gối của An An sưng đỏ lên thật to, đau lòng không thôi, con trai da mịn thịt mềm, người lớn nhìn thấy đều không chịu nổi, con trai làm sao có thể chịu được.

Ánh mắt bén nhọn của An Thần nhìn con trai một cái, chuyên tâm lái xe.

"Có phải rất đau hay không, mẹ xoa cho con." .

Ngược lại khó được An An kéo kéo gật đầu một cái, trước vẫn cố nén, vào lúc này bị ba mẹ xem thấu, cũng không nhịn nổi nữa rơi nước mắt.

Hoa Từ mới vừa xử lý tốt vết thương của Tiểu An An, điện thoại của An Thần reo lên, tiếp điện thoại xong, trong mắt của anh cuối cùng hiện lên một tia thâm ý.

Đem bà xã kéo ở một bên nói nhỏ nửa ngày, Tô Thiển vào lúc này mới hiểu được, tình cảnh là con quỷ nhỏ nhà Mộ Dung kia nghịch ngợm gây nên chuyện.

"Bé con kia cũng quá gây sự rồi, em nghĩ thế nào cũng cảm thấy con em sinh mạng không quá an toàn." .

Tô Thiển nhíu mày, bắt đầu lo lắng cuộc sống An An về sau ở trường học.

An Thần cười rộ lên rồi ôm eo thon của Tô Thiển mà sát: "Anh lại là cảm thấy tốt vô cùng, học con vậy mà có thể tha thứ." .

Là một người đàn ông con trai, so với những đứa con trai khác chỉ biết khóc nhè đừng cảm hơn nhiều, đây mới là con trai của An Thần anh.

Tô Thiển liếc anh một cái, không khỏi nhớ tới hôn ước nói giong khi còn bé kia, ngẫm lại về sau nếu là hai người thật thành một đôi, đoán chừng cô sẽ nhưc đầu chết.

"Con trai, như thế nào? Cảm thấy bớt đau hơn chưa?" .

Tô Thiển mạnh mẽ ôm con trai bảo bối, hôn rồi lại hôn lên gương mặt của con.

An An thận trọng nhìn mặt cười của ba ba, có chút buồn bực, bình thường tình huống này xảy ra, không phải ba ba trước hết là đen mặt hay sao?

Nhìn ba ba mấy lần, phát hiện sắc mặt vẫn không thay đổi, trong lòng thở ra một hơi, lần đầu tiên giống như một đứa bé ôm cổ của Tô Thiển mở miệng: "Mẹ, con muốn ăn bánh trứng" .

Tô Thiển kinh ngạc nhìn hai mắt của con trai, tâm tình tốt lên rất nhiều, ngắt cái mũi nhỏ của con trai cưng chiều: "Tốt, chúng ta đi ăn bánh trứng." .

Khó mà gần gũi cùng con trai, cô dĩ nhiên hưng phấn. Rất nhiều lần cô suy nghĩ, đây rốt cuộc có phải là con trai của cô không, sao mà cao ngạo vậy kia chứ?.

Trong lúc ăn cơm, Mộ Dung Kiệt Tu cùng Ngải Tuyết liền dẫn hai đứa bé tới, dĩ nhiên là vì chuyện của Tiểu An An.

Bọn họ về nhà nghe thấy Từ Từ (Mộ Dung Vũ Triết) nói, Nha Nha (Mộ Dung Yên Nhiên) ở trường học nghịch ngợm gây sự, đem dây giày của An An buộc vào chân bàn hại An An ngã nhào, trong lòng luôn áy náy, tự mình đến xem một chút mới yên tâm.

"Chú An, di Tô, con biết sai rồi." Nha Nha chạy đến trước mặt của Tô Thiển nhào thẳng vào trong ngực của cô, trong miệng vừa nói xin lỗi, đáng về thật trịnh trọng.

Tô Thiển không thể làm gì khác hơn là cười lên rồi dứt khoát nâng cô bé ngồi lên đùi của mình, giả bộ tức giận: "Tiểu Nha nha, con đem chân của Tiểu An An làm sưng lên, con phải chịu trách nhiệm đối với con trai cô nhé." .

"A, cái này con hiểu biết rõ, mẹ nói cậu ấy là ông xã tương lai của con, con sẽ chịu trách nhiệm với cậu ấy."

Nha Nha vỗ ngực bảo đảm, Tô Thiển bị làm cho rối rắm, cuối cùng mới mạnh mẽ nén cười lại đem cô bé ôm sát mấy phần, tiếp tục trêu chọc cô bé: "Mẹ con nói?"

Nha Nha gật đầu, nói nhỏ nhỏ không chút nào để ý đến vẻ mặt lúng túng đen thui của Ngải Tuyết.

Mọi người nhất thời cười rộ lên, mặt của Tiểu An An đen lại, yên lặng nhìn những người lớn miệng cười không có hình tượng, cắn răng, cứ như vậy buồn cười sao?

"Vậy được, có câu này của con cô liền yên tâm nhiều, cô dâu xinh đẹp như vậy, An An nhà cô thật có phúc khí."

Tô Thiển rất vui mừng, con nít đứa nào cũng đáng yêu như vậy, vỗ vỗ cái mũi nhỏ của cô bé chỉ vào An An cùng Từ Từ ngồi trên ghế sa lon chơi đang hăng say: "Đi chơi đi."

Nhìn ba đứa trẻ chơi cùng một chỗ, mấy người khỏe miệng càng cười lớn hơn.

"Hôm nay tới đây còn có một chuyện phải nói, Doãn Phi Phi được người khác cứu đi, các anh thời thời khắc khắc cẩn thận một chút, lo lắng trả thù, chúng ta sẽ mau chóng bắt được cô ta, anh cùng Ngải Tuyết nếu không muốn xảy ra chuyện gì, đi ra ngoài cũng phải mang theo người, mấy đứa bé ở trong nhà tương đối an toàn, đặc biệt là giờ học của thầy giáo. Chuyện này, tôi cùng An Thần sẽ xử lý tốt, các anh ra cửa cẩn thận một chút là tốt rồi."

Mộ Dung Kiệt Tu sắc mặt nặng nề, có thể từ trong tay anh và An Thần cứu người đi, trên đời này thật đúng là không nhiều lắm.

An Thần trông mặt híp lại mang theo vài phần suy nghĩ sâu xa, sợ rằng có nội gian!

Tô Thiển cùng Ngải Tuyết liếc mắt nhìn nhau, sợ rằng lại có chuyện không tốt xảy ra.

Họ hiện tại cũng không có gì, ở trong lòng, các con mới là quan trọng nhất, anh nói rất đúng, vì để tránh cho phiền toái không cần thiết, vẫn là lũ trẻ ở nhà vẫn tốt hơn.

"Chúng ta đến thư phòng rồi nói."

An Thần đứng dậy, nhìn Mộ Dung Kiệt Tu một cái, Mộ Dung Kiệt Tu nhàn nhạt gật đầu, thâm trầm nhìn hai người phụ nữ bên cạnh.

Bọn họ cũng không có gì, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ bị trả thù trên người phụ nữ của bọn họ.

Tô Thiển cùng Ngải Tuyết kinh ngạc nhìn hai người đi vào thư phòng, trong lòng đại khái cũng hiểu, chuyện này, không phải đơn giản như vậy, cần cẩn thận mới phải.

"Cũng đã qua sáu năm rồi, không nghĩ tới còn phải quan tâm chuyện này, ban đầu không nên để cô ta sống". An Thần nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt lại thâm thúy.

"Vừa bắt đầu chúng ta biết liền triển khai điều tra, rất có thể là bộ hạ trước kia của Tây Tác, ít năm trước bọn họ cứu nhiều lần như vậy, cũng không phải lần đầu ôm thất bại quay về? Đã sớm nghe nói những người đó rất trung thành, cuối cùng là thấy được."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Người phụ nữ kia, rốt cuộc còn có giá trị gì lợi dụng?

Lại nói những người đó đều là từ nhỏ đi theo Tây Tác, Tây Tác cùng bọn anh cùng thủ hạ cũng không khác nhau là mấy, trong đó quan hệ những người này, không phải huynh đệ, hơn hẳn huynh đệ.

"Vậy thì gọi bọn họ gia tăng điều tra, một khi xác nhận người bị thủ hạ của Tây Tác cướp đi, vậy thì công kích trực tiếp Đại Liệt Cốc ở Châu Phi, lần trước xóa nơi ở của họ, lần này nhất định phải diệt bọn họ không còn một mống! ! !".

"Bọn họ bắt Doãn Phi Phi đi, có mục đích gì?" Một người phụ nữ bị nhiều người đàn ông dày xéo sáu năm, đối với bọn họ có giá trị gì?

An Thần lắc đầu, anh cũng nghĩ không thông.

"Điều tra ngay."

Mộ Dung Kiệt Tu lạnh giọng, khạc ra một câu, sau đó hai người thật lâu cũng không nói lời nào.

Người phụ nữ kia, rốt cuộc còn có giá trị gì lợi dụng?

Lại lịch của cô ta bọn họ biết rõ ràng, trước kia khi chưa gả vào An gia, là một nhân viên nho nhỏ của công ty, lấy cách gả cho cha An Thần để đến gần An Thần, sau khi sắc dụ thất bại nhiều lần liền tìm Tô Thiên gây phiền phức, lúc này mới hoàn toàn chọc giận An Thần.

Lại không bối cảnh gì, ba mẹ cũng chỉ là nhân viên viên chức bình thường một tàn hoa bại liễu như vậy, rốt cuộc còn có cái gì có thể lợi dụng?

Tô Thiên những ngày qua quả nhiên nghe lời, nếu là lúc trước, có lẽ cô còn có thể không sợ trời không sợ đất kể từ sau khi có con trai ngược lại cô cực kỳ quý trọng tánh mạng của mình.

Mất đi ba mẹ, cái cảm giác tê tâm liệt phế đó, đến bây giờ cô nhớ tới cảm thấy cả thờ cũng đau.

Coi như không vì mình, cũng phải vì con trai mà giữ gìn chính mình.

Trong thời gian không đến trường học, Tiểu An An cực kỳ bất mãn một trang viên to như vậy, cũng tìm không một bạn đồng trang lứa để vui chơi.

"Mẹ, có phải ba mẹ tính không để cho con đến trường học đi học hay không?" . Ba ngày sau, Tiểu An An vừa hung hăng đá cầu, vừa quyết quyết cái miệng nhỏ, bộ dáng có vẻ uất ức cực kỳ.

Tô Thiên để sách trong tay xuống bàn, hướng về phía con trai vẫy vẫy tay.

Tiểu An An chạy tới nhào vào trong ngực của cô, ôm eo của cô khó được làm nũng: "Mẹ, con muốn trở về trường học." .

Trong nhà một chút cũng không dễ chơi, nhất là khi có ba ba ác ma ở nhà, thân thể cậu cũng căng thành một cái dây cung.

Tô Thiên ôm con trai, có chút dùng hết sức, gần đây cậu bé có vẻ cao hơn một chút rồi, so với bạn cùng lứa cao hơn một cái đầu, sợ rằng đến một khoảng thời gian nữa cô là muốn ôm cũng không thể ôm nổi.

"An An phải nghe lời mẹ, một khoảng thời gian nữa sẽ đưa con trở về trường học." Tô Thiên cau mày, tại sao những đứa trẻ khác ngày ngày không thích đi học, thằng bé này lại ầm ĩ đòi đến trường?

Tiểu An An vừa nghe một khoảng thời gian liền nóng nảy, nắm ống tay áo Tô Thiên lay động: "Con không muốn, ngày mai con muốn đến trường học." .

Một khoảng thời gian, nghe giống như là không có kỳ hạn bình thường.

Tô Thiên lại mở rộng tầm mắt một lần nữa, thằng bé này không phải luôn bình tĩnh giống cô sao? Khẽ than thở, con trai của cô đúng vẫn còn là một đứa trẻ mà thôi.

"Con thô nhỏ chết tiết kia, con lại quần lấy mẹ đang làm gì?" .

Đúng lúc Tô Thiên không biết nên dụ dỗ làm sao, bên tai liền truyền đến thanh âm uy nghiêm trầm thấp.

Thân thể nho nhỏ của Tiểu An An vừa trượt trượt, vội vàng trốn sau lưng Tô Thiên, lộ ra hai con mắt thật to nhìn xem ba ba so với mình đẹp trai gấp nhiều lần, cách đó không xa.

Mỉm cười, mặt là thiên sứ nhưng lòng dạ là ma quỷ, con trai anh nói ba ba chính là thứ người như thế.

Tô Thiên tiến lên, Tiểu An An lôi vạt áo của cô thận trọng cùng đi phía sau, cậu ngược lại hiểu một cái đạo lý, chỉ có mẹ mới có thể bảo vệ cậu chu toàn.

Thay anh nhận lấy áo, khẽ nhếch môi: "Hôm nay trở về thật sớm a." .

"Nhớ em." .

Cũng không quan tâm con trai có ở đây hay không, An Thần ôm eo của cô liền đem cô ôm vào trong ngực, một phen môi lưỡi kịch chiến sau còn nhu tình mật mật buông cô ra.

Miệng nhỏ của Tiểu An An cong quắt, đặc biệt im lặng nhìn chăm chăm hai người, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, cậu thấy nhưng không thể trách.

"Bảo bối, nhớ anh muốn chết rồi phải không." . Hôn nhẹ cái trán của cô, lúc này mới hài lòng ôm cô cùng nhau ngồi ở trên ghế sa lon.

"Con thô nhỏ chết tiết kia, đến bên ba ba này." . Một tay ôm người phụ nữ bảo bối, một tay vươn đi ra đem con trai núp ở sau lưng Tô Thiên không muốn ra ngoài.

Tiểu An An sao có thể là đối thủ của ba ba, gãy giữa hai cái liền bị bàn tay có lực của ba ba dẫn đến trước mặt An Thần, sau đó gương mặt liền buồn bã.

"Ba ba." .

Cậu đều bắt đắ dĩ, người ba ba này thủy chung đều là người cha cậu kính sợ nhất.

An Thần khẽ ừ, đem thân thể con trai đứng ngay ngắn đứng ở trước mắt mình, một đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn thẳng con trai khiến cậu không tự chủ được đưa mắt nhìn đi nơi khác.

"Không cho tránh, nhìn vào mắt ba." Xoay đầu con trai lại, An Thần khoe miệng gọi lên một tia cười tà: "Con thô nhỏ chết tiết kia, ở nhà không chịu an phận đứng không?".

Tô Thiên khẽ lắc đầu hai cha con ở nơi này rõ ràng giống như hai kẻ thù.

Tiểu An An lắc đầu liên tục, cổ chân hướng quẹo phải, tùy thời cũng chuẩn bị chạy lên lầu, điểm này của con trai sao có thể tránh được đôi mắt sắc bén của An Thần, hơi dùng lực một chút mang cậu đến bên cạnh, lợi dụng hai chân thon dài đem cả thân thể của cậu khống chế, tay của anh nâng hai bên gương mặt ngăn cản con trai lộn xộn, con trai không nhìn anh, anh phải là buộc con trai nhìn anh, làm cho Tiểu An An giương lên chân mày nhỏ nhỏ, bất mãn cảm tức nhìn ba ba vô cùng cường thế.

"Đại Phôi Đàn, buông con ra." (đại phôi đàn: quả trứng thối cực lớn.)

Chỉ còn sót lại đôi tay là có thể cử động, tạo thành quả đấm nhỏ nhỏ, sử dụng hơi sức toàn thân để chạy trốn.

An Thần lông mày nhăn lại, Đại Phôi Đàn? ? ?

Rất tốt, mới năm tuổi, cũng có thể cho anh lấy ngoại hiệu rồi. Có chút can đảm.

Anh kẹp chặt con trai, Tiểu An An gương mặt tức giận phình ra, đem ánh mắt cầu cứu đến Tô Thiên, miệng mím cười, nước mắt cũng rơi xuống.

Tô Thiên đau lòng nhìn con trai, chậm rãi đưa ra hai ngón tay trước hai mắt tỏa sáng của An Thần, phách lối thổi một hơi, cười như không cười nhìn chăm chăm, An Thần đã có chút sợ hãi.

An Thần lập tức cười làm lành, chủ động buông con thô nhỏ chết tiết trong ngực kia ra, nâng đầu lên, đáng thương nhìn Tô Thiên: "Bà xã, đừng giận.".

Trời mới biết anh rất sợ Tô Thiên véo vào hai bên hông của anh, hai ngày trước lưu lại ấn ký, bây giờ còn là màu xanh.

Tiểu An An vừa được giải phóng, lập tức chạy về phía trong ngực của Tô Thiên hai mắt đầm lệ, bộ dáng kia của con trai Tô Thiên nhìn đau lòng muốn chết, giận trách: "Anh có thể hay đối với con trai tốt hơn một chút hay không".

Đã là người lớn rồi mà còn cùng con trẻ tranh thua.

An Thần nâng mắt nhìn Tiểu An An đang núp trong ngực cô, thấy con trai đem cả khuôn mặt cũng vùi vào ngực của cô, lại muốn bắt đầu xù lông lên, con thô nhỏ chết tiết kia, đó là nơi thuộc về một mình anh.

Tiểu An An thấy tình huống không đúng lắm, nắm tay Tô Thiên lại chặt mấy phần, bắt đầu bắt an gọi "Mẹ".

Tô Thiên một mặt nhìn An Thần bên cạnh, một mặt ôm con trai chuyển đến một nơi khác, có một loại ảo giác ở trong lòng nảy sinh, cô đây là đang mang hai đứa bé, một đứa con trai lớn và một đứa con trai nhỏ, mọi người cũng không chịu cho cô tình ngủ.

"Nếu không sống yên ổn, buổi tối để cho hai người ngủ phòng chứa củi.".

Nhìn cánh tay An Thần đưa tới trên người trong nháy mắt, Tô Thiên rút cuộc nhếch mày thật cao nói ra.

"Mẹ, nhà chúng ta giống như không có phòng chứa củi.".

Tiểu An An nâng đầu lên, chớp mắt to vô tội, hai người cùng nhau co rúm khoe miệng.

"Thật sao, vậy mấy ngày nữa mẹ gọi người đặc biệt làm một phòng cho hai người nghỉ ngơi.".

Tô Thiên buông con trai xuống, thuận tay sửa sang lại y phục cùng quần của con trai, một cái vỗ vào trên mông đít nhỏ của con trai: "Đi chơi đi.".

Tiểu An An mặt mày chuyển động, khẽ kéo quần, không chút do dự chạy ra bên ngoài, nơi có ba ba ở chính là địa ngục.

Tiểu An An vừa đi, An Thần liền chờ đợi không kịp đem cặp móng vuốt sói đưa về phía Tô Thiên, lại bị cô một cái tát đánh bay rồi.

"Đừng có dùng ánh mắt oán kia nhìn em, bộ dạng này bốn phu nhân gặp không ít." . Tô Thiên liếc mắt, có chút bày tỏ không thích ứng nổi người đàn ông thay đổi ngay thơ như vậy, kể từ sinh hạ Tiểu An An, người này thỉnh thoảng cùng cô làm nũng, luôn làm cho cô cả người nổi da gà.

"Bà xã, em càng ngày càng bỏ rơi anh." . Càng ngày càng sùng ái thẳng nhóc kia rồi.

Tô Thiên liếc anh một cái, nếu không nhìn anh thì mỗi ngày đều sẽ xuất hiện vô số lần lời như vậy, khẽ dừng một chút, nghiêm túc chống lại ánh mắt của

anh: "Chuyện xử lý như thế nào?" .

Qua mấy ngày, có tin tức gì sao? Cũng không thể ngày ngày đem mình cùng Tiểu An An nhốt ở trong nhà không ra ngoài.

Vừa nhắc tới chuyện này, An Thần ngược lại thẳng chân, ngồi vững vàng thân thể, đáy mắt một mảnh thâm trầm, nhìn Tô Thiển trong lòng leng keng leng keng .

"Sao vậy? Chuyện khôn khả quan sao?" .

An Thần quay đầu, lên tiếng phát cười lên : "Đã điều tra xong, hiện tại chỉ cần bắt người, những chuyện này em không phải cần lo lắng " .

Người phụ nữ của anh, nên đứng ở phía sau anh, chờ anh đem tất cả xử lý thật tốt, không cần hỏi tới nhiều như vậy, chỉ cần anh về nhà thăm thấy cô, liền ấm áp.

Nhưng mà Tô Thiển lại lắc đầu một cái, lần nữa nghiêm túc chống lại anh giờ phút này ánh mắt cô vô cùng nghiêm túc, từng chữ từng câu nói: "Em là bà xã của anh, mà em không muốn làm người phụ nữ phía sau anh, chờ anh đem thiên hạ xử lý tốt, sau đó lòng em an lý đến hưởng thụ anh đem đến cho em hạnh phúc, so với cái này, em càng hy vọng đứng ở bên cạnh của anh, gặp phải chuyện cùng anh cùng nhau giải quyết, liên tính em không có năng lực kia, cũng muốn cho anh khích lệ cùng quan tâm, An Thần, chớ đem em đặt ở phía sau sự bảo vệ của anh, chúng ta kẻ vai chiến đấu được không?" .

Cô muốn hạnh phúc, không phải đợi người đàn ông mến yêu làm xong tất cả, cô hi vọng thủy chung cùng anh đang cùng đứng trên cùng một trận chiến tuyến, muốn vào cùng nhau vào, muốn lui cùng nhau lui.

Đôi mắt của An Thần đen bóng tan đi một chút, chúng ta kẻ vai chiến đấu, người phụ nữ của anh nói với anh như vậy, người phụ nữ của anh thật là làm cho người ta cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Cách mạng đã thành công rồi!!!

Edit: Lin

An Thần mở đôi mắt đen thẫm, “Chúng ta cùng kẻ vai chiến đấu” - người phụ nữ của anh nói như vậy, thật là làm cho người ta cảm động!

Bàn tay cô lạnh như băng, anh để cô tựa trên ngực mình, vuốt ve mái tóc dài mượt mà, đen bóng của cô, hít lấy hương thơm đặc biệt mát mẻ từ mái tóc ấy, lòng anh cũng theo đó mà nhộn nhạo cả lên.

“Ông xã?”

Tô Thiển khẽ gọi, vừa định ngẩng đầu lên lại bị ấn xuống, đành phải ôm chặt hông anh, cuộn người trong lòng ngực anh, cảm thụ từng nhịp đập nơi trái tim anh.

Cô thích hơi thở đàn ông trên người anh, không giống những người khác, luôn ngập mùi thuốc lá. Hương vị mát mẻ này luôn khiến cô trầm luân, mỗi lần chìm trong đó đều là một hồi say mê.

“Ngoan, đừng cử động!”

Bao năm trôi qua, tình cảm của anh đối với Tô Thiển chỉ có tăng chứ không giảm. Chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ này, dù lòng anh có hỗn loạn đến đâu đều nháy mắt thanh tịnh lại, chỉ cô có khả năng thao túng hi vọng ái ố trong anh, chỉ cô mới có thể làm anh cam tâm tình nguyện, thậm chí không hối hận những gì đã bỏ ra. Anh thế nào lại để cô đứng bên mình, trong tiềm thức, vì người phụ nữ này làm tất cả là một lẽ phải, thậm chí là hạnh phúc. Tính tình của cô anh hiểu rất rõ, nói ra được những lời này thật không dễ dàng gì, nhưng cảm động cũng chỉ là cảm động, anh không thể thật sự lờ cô về cùng một chiến tuyến với mình, anh thừa nhận anh có chút ích kỉ.

Chỉ cần cô sống tốt, tất cả đều không sao.

Tô Thiển nghe lời nằm bất động, mặc cho bàn tay tay anh phủ trong tóc cô, ma sát qua lại, cô có thể cảm nhận được tình yêu nồng đậm trong từng cử động, từng ánh mắt cười của anh.

Ôm chặt hông anh, tầm mắt cô dần thu hẹp lại, trong chốc lát liền chìm vào giấc mộng. Chỉ khi có anh ở bên, cô mới có thể ngủ ngon như thế này, ngủ thật sâu mà không bị tỉnh giấc lúc nửa đêm. . .

Khóe miệng An Thần vẫn giữ một nụ cười, nhẹ nhàng ôm cô lên tầng, khí trời rét lạnh nên anh không thể để cô bị ốm được.

Thay cô đắp kín chăn, ngồi đầu giường nhìn thật lâu mới dời mắt đi, sinh con khiến vóc dáng của Tô Thiển càng thêm quyến rũ, càng mang hơi thở của một người phụ nữ thành thực.

Quả nhiên là một tiểu yêu tinh trời cao phái xuống để câu dẫn An Thần, chỉ cần nhìn qua là có thể biết được kết quả, anh, đời này bị người phụ nữ này ăn sạch sành sanh rồi.

Hôn cô một lần rồi lại thêm một lần, giống như hôn không bao là đủ, nhìn cũng không thể đủ. Anh bây giờ, có phải là có thể tự hào tuyên bố, anh cách mạng đã thành công rồi không?

“Nhóc con, tắm xong thì ngủ sớm đi, nghịch ngợm ít thôi.”

“Đại Phôi Đản, con muốn mẹ tắm cho con.”

An Thần vừa một tay nhấc Tiểu An An đi vào phòng tắm, vừa nghiêng răng ken két. Đây là đoạn đối thoại diễn ra hằng tối, Tiểu An An dù không muốn những lần bị khuấy phục, để An Thần ôm đi tắm.

“Mẹ ngủ rồi, cha hay mẹ tắm đều như nhau.”

“Không giống nhau, con phản đối, con muốn tự tắm!”

“Phản đối vô hiệu, có tin cha đá con một phát dính lên tường, muốn xuống cũng không xuống được không hả?”

Tiểu An An nhú mày, nằm trong bồn tắm cảm tức nhìn khuôn mặt khó chịu kia, hai người trừng mắt nhìn nhau đầy vẻ chán ghét.

An Thần vỗ Tiểu An An một cái, nhanh nhẹn cho cậu nhóc tắm, trong lòng vô cùng ám áp. Đây là kết tinh bảo bối của anh và Tô Thiển, làm sao mà không thích được. Nhưng anh không muốn quá cưng chiều nó.

Như lời Tô Thiển thì bé con này là phiên bản nhỏ của anh, đáng đáp giống anh hồi bé như đút, làm sao người ta không thương yêu được.

“Không cần dùng ánh mắt buồn bã kia nhìn cha, cha không dễ bị xoay vòng vòng thế đâu.” Dứt lời, An Thần liền vỗ vỗ người bé con, thật là giống người nào đó, lời nói của Tô Thiển trong nháy mắt từ miệng An Thần đi ra.

Tiểu An An chu mỏ, đem ánh mắt u ám về phía bên kia, bị bàn tay nặng nề của cha vỗ khiến nó nhe răng trợn mắt.

Nó đã tạo nghiệt gì mà lại đụng phải một người cha bạo chúa như vậy.

Tắm xong, An Thần rút khăn tắm quấn quanh thân thể nhỏ bé rồi ném lên trên giường, một bàn tay vỗ vào cái mông phàn nộn đang chống lên kia, chọc cho Tiểu An An hô hoán ầm lên.

“Đại Phôi Đản, con ghét cha, mẹ là của con, của con.”

Đại Phôi Đản lần nào cũng vì mẹ mà đánh nó, nó quyết định sẽ phản kháng cha, đoạt lấy mẹ.

Dứt lời, không khí trong phòng nháy mắt lạnh đi ba phần, cảm thấy nguy hiểm, Tiểu An An chui tọt vào chăn, không thể cho cha có cơ hội đánh nó được.

Khóe miệng An Thần giật giật, thu lại cánh tay đang nâng lên, nhóc con này được, mới năm tuổi đã dám tuyên chiến với anh rồi, cũng có chí khí.

Ho khan hai tiếng, che giấu nét cười trong ánh mắt, cất thanh âm trầm thấp qua chầm xuyên tới lỗ tai Tiểu An An: “Chớ vọng tưởng, mẹ con vĩnh viễn đều là người của cha.”

Tiểu An An nắm chặt tay, cha xấu xa, cha độc ác, cha chỉ biết bắt nạt nó, hôm nào nhất định phải tìm mẹ để đòi lại công bằng.

An Thần mang theo tâm tình thật tốt trở về phòng, thấy Tô Thiển đang ngồi bên bàn trang điểm lau phấn trang điểm thì trong mắt càng đậm ý cười, ngồi ở đầu giường nhu tình nhìn cô.

Tô Thiển cũng không để ý, tự mình đứng trước gương xoa nắn, hồi lâu sau mới từ trong gương ngó anh một cái: “An An ngủ thiếp đi rồi sao?”

An Thần gật đầu, trong lòng lại lắc đầu vài cái, nhóc con kia làm sao mà ngủ nhanh như vậy được. Tiểu từ đó ý thức cạnh tranh còn mạnh lắm.

Tô Thiển sao có thể đoán không ra tâm tư kia, lần nào anh cho An An tắm xong cũng vô cùng trầm tĩnh, ánh mắt cô nhìn thoáng qua là biết.

“Ông xã à, em trịnh trọng cảnh cáo anh lần thứ nhất, nếu anh với con mà không hòa bình được, em sẽ trở mặt đấy!”

Cô nghĩ không ra, sao đàn ông đều muốn cùng con trai mình tranh cãi, Mộ Dung Kiệt Tu cũng thế, An Thần cũng chẳng khác gì.

Yên lành mà sống không được hay sao? Chẳng lẽ nhất định phải biến thành chiến trường, cứ thỉnh thoảng lại nổ ra một cuộc chiến tranh?

An Thần lập tức đứng thẳng người, mang bộ dạng quân nhân, tỏ ra vô cùng nghiêm túc: “Dạ, thật buồn khi phu nhân không tin tưởng tôi.”

Tô Thiển neho mắt lại, lục lọi trên giường, mấy ngày nay thật là lạnh, ngay cả mồ hôi ấm ra mà vẫn thấy lạnh buốt, quả nhiên là không thể so với Hạ Thiên được.

Vừa nằm xuống, thân thể liền bị ngã vào một lồng ngực ấm áp, tiếp đó là màn hôn tràn miên ướt át.

Tô Thiển tránh né, mặt trắng bệch tức giận nhìn anh: “Tôi nay không được, em tới kì rồi.”

An Thần không buồn tới nào chịu tha cho cô nên cô luôn mong chờ mấy ngày này, rốt cuộc thì cũng có thể nghỉ ngơi tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Anh không tin, để anh kiểm tra!

Edit: Đen Đá

Mới vừa nằm xuống, thân thể liền bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, sau đó lại bị anh hôn đến nỗi mơ mơ hồ hồ. Tô Thiển ra sức tránh thoát được, tức giận trừng anh: “Tôi nay không được, đi cả của em tới rồi!”.

Thật là mệt chịu không nổi nữa mà, liên tục mấy ngày rồi, một bữa cũng không tha cho cô. Cô chính là chờ tới ngày này, rốt cuộc có thể thở phào nghỉ ngơi cho tốt rồi a. Quả nhiên, mắt An Thần liền ảm đạm đi. Không được mà, bên cạnh chính là mỹ nhân tuyệt sắc nhất, đáng yêu nhất, bà xã bảo bối của anh a, làm sao anh có thể cam chịu bỏ qua được chứ!!!

“Thật sao? Nhưng lần trước cách đây không lâu mà. Anh không tin, để anh kiểm tra!”. Nói xong, không thèm nhìn mặt cô, An Thần tập trung hướng xuống phía dưới, tốc chấn, chuẩn bị hành động.

Tô Thiển đỏ mặt rồi.

Anh thế nhưng thật sự muốn nhìn ư ?!!!

Vội vàng cản lại bàn tay xấu xa kia, ôm lấy đầu anh không cho động đậy. Hết biết mà, anh không biết ngược nhưng cô thì biết nha. Tô Thiển co người chuẩn bị nhảy xuống giường, nhưng An Thần nhanh tay hơn, một lần nữa kéo cô nằm lại. Nhưng lần này anh không có hành động gì khác, chỉ ôm cô co cọ mấy cái cho thỏa.

“Ai, phụ nữ thật phiền toái mà, mỗi tháng phải đón đi cả nữa chứ, hừ!”. Không được ăn, anh cảm râm một hồi, cuối cùng ôm chặt cô, nhắm mắt, ngủ.

Tô Thiển lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng cong lên, rốt cuộc đêm nay cô có thể ngủ ngon rồi đây. Cô thật không tin được nha, anh lại có thể buông tha mà không giằng vò cô như ngày thường nữa, thật đáng ăn mừng mà!

Lại nhìn anh một cái nữa cho chắc ăn, cô liền rúc vào lồng ngực rộng lớn ấm áp của anh, còn to gan mà cọ a cọ. Nhưng vẫn không dám quá càn rỡ, sợ chẳng may gây ông đập lưng ông nha. An Thần khẽ nhíu mày nhìn cái đầu nhỏ rúc vào ngực mình. Cổ họng như bị cháy. Gầm giữ. Lưng tung lạt giờ áo ngủ. Chết tiệt, rõ ràng đang là mùa đông, sao lại nóng như hè tới vậy chứ!!!

“Bà xã à, anh nóng ~ ~ ~”.

Tô Thiển hoảng hồn nhủ mảy. Vội buông anh ra. Dịch dịch ra xa. Đem mình gói kĩ vào chăn. Không dám nhìn anh nhiều hơn một cái. Không lẽ, anh thật sự bị cô châm lửa rồi ư?!

“Hum, ngủ đi ông xã à. Ngày mai anh phải dậy sớm mà!”Giả vờ ngáp ngáp, Tô Thiển lật người lại hướng mông về phía anh. Nhìn anh tức giận mà cười trộm.

An Thần cụp mắt, kéo cô về lại lồng ngực mình. Vốn muốn tha cho cô tối nay, nhưng nhìn lại về mặt hả hê của cô, anh choáng nha, giống như mình tự lấy đập vào chân vậy. Không đợi cô kịp phản ứng, đột nhiên thứ gì đó thật nóng bỏng chui vào miệng, hại cô run lên, ngó ngó hai tiếng, bày tỏ (kháng cự)□□.An Thần dấn chân mảy, mắt to trừng mắt nhỏ với cô, nhẹ nhàng ngăn lại hai cánh tay tỏ ý phản kháng của cô.

Từ từ bỏ đi phòng vệ yếu ớt của cô, khiến cô chỉ biết cam chịu thấp giọng rên rỉ.

Bởi thế, một đêm đẹp trời, trăng sáng gió nhẹ còn gì hay hơn cùng nhau lăn lộn lộn đến thổng khổ chứ?

...

Sáng sớm, An Thần khí huyết phương cương, ưu nhã mặt quần áo. □□ cả người đầy phong tình, nhưng lại như chưa thỏa mãn. Cô còn nghĩ, mấy ngày này có thể bình an mà nghỉ ngơi, ai ngờ đâu, cô lại không thể qua mặt người này rồi. Cô khóc, miệng của cô hiện tại chưa muốn chết.

“Bà xã, ngoan ngoãn ngủ thêm tí nữa đi nha. Anh sẽ cố gắng xong việc sớm về với em nha!”. An Thần mặc quần áo xong, xấu xa vươn tay vào chặn nắm tay cô.

Tô Thiển không né kịp, rầu rầu nhìn anh, miệng thì lầm bầm, “Ai thèm!”. Ở chung với anh, thế nào cô cũng gặp họa. Cô không muốn chết sớm đâu. An Thần cúi đầu, hung hăng hôn cô vài ngụm mới hài lòng sải bước dài ra khỏi phòng.

...

Nghe cửa leng keng đóng lại. Tiểu An An lập tức mở mắt, bò dậy, chạy ra cửa ngõ ngõ. Xác định Đại Phôi Đan kia đã đi xa, liền lặc mình chạy vào phòng Tô Thiển.

Mồ mẫm chui vào chăn, hướng tới ngực cô áp xuống. Tô Thiển kinh ngạc nhìn cái đầu nhỏ chôn trên ngực mình, khoe miệng co rút không khép lại được.

“An An, sao vậy con?”. Tên nhóc này, sáng sớm thế này không ngủ, thế nào lại chạy tới phòng cô?

Tiểu An An cọ cọ hai cái, nâng đôi mắt to tròn non nớt lên nhìn cô, cười vô hại, “An An muốn ngủ với mẹ!”. Mỗi ngày đều bị cha đẹp trai xấu bụng kia cản trở không cho mình lại gần mẹ yêu dấu, Tiểu An An rất bức xúc nha. Nhưng rốt cuộc nhóc con cũng chỉ dám canh lúc cha đi làm mới có thể nhào vào lòng ngực mẹ. Thật là một đứa nhỏ đáng thương mà.

Tô Thiển cong miệng cười, thuận thế ôm lấy thân hình bé nhỏ kia, “Vậy tối nay hai mẹ con mình cùng ngủ nha!”. Đúng vậy, như vậy An Thần sẽ không làm gì được cô! Cuối cùng cô có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.

Tiểu An An đương nhiên thật vui mừng rồi. Ha ha, đây không phải nhóc con thắng cha bại hoại kia một ván sao? Hừ, ai bảo cha luôn khi dễ nhóc chứ, cha chờ đi, hôm nay nhóc sẽ làm cho mẹ biết mẹ còn có nhóc đây, không bị cha độc chiếm nữa!!! Tiểu vũ trụ của Tiểu An An bùng lên, tay nhỏ bé ôm chặt cổ Tô Thiển thêm mấy phần, cặp mắt giầu đi tinh quang vừa lóe lên.

Tô Thiển cũng thật vui mừng, từ khi nhóc con này hiểu chuyện cũng không còn thân thiết với cô như trước. Nhưng hai ngày nay lại khác, thỉnh thoảng làm nũng với cô muốn nuông chiều, cô mới phát hiện con cô vẫn còn là đứa nhỏ mà thôi.

“Mami, miệng của mami sao lại hồng hồng thế này, còn có sung sung nữa ~”. Tiểu An An lấy tay quẹt miệng cô một cái, lập tức từ trong chăn bật dậy, gió lạnh theo kẽ hở lùa vào, Tô Thiển không nhìn được rung mình một cái. Lại kéo nhóc con không an phận này nằm ngay ngắn lại, sửa chăn, cô cau mày, “Nhóc con, ngoan ngoãn ngủ đi!”

☹️, tên nhóc này mắt thật là tốt mà.

Tiểu An An nhẹ nhàng dựa sát vào cô, vẫn là nhìn không được đưa tay vuốt vuốt miệng cô, “Mẹ, có phải cha xấu bụng cắn mẹ không?” Nhóc con tự mình xác định, chỉ có khả năng này! Mỗi lần cha cùng mẹ ở chung, chắc chắn tám chín phần mười cha xấu bụng liền bắt lấy miệng mẹ mà gặm gặm. Nghĩ như vậy, ánh mắt Tiểu An An liền bùng bùng lửa giận. Nhất định, nhất định nhóc sẽ cứu mẹ khỏi bể khổ này, không bao giờ cho cha xấu bụng khi dễ mẹ nữa!!!

Tô Thiển có chút ☹️, nghiêng đầu ngẫm nghĩ lời giải thích hợp lý cho đứa nhỏ này, bất quá, thật khó nghĩ a! Cô đầu hàng, giả bộ nhắm mắt – cô ngủ thiếp đi!

Tiểu An An không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục vòng tay ôm cổ cô. Cứ nhìn lại nhìn cái miệng sung đỏ của mami mình, sự quyết tâm hạ gục cha xấu bụng của nhóc lại càng tăng thêm.

Hai mẹ con liền ngủ thẳng một giấc tới trưa. Bụng Tiểu An An đã sớm khua chiêng đánh trống, liền ngồi dậy trực tiếp hướng nhà bếp mà chạy.

“Tiểu thiếu gia, cậu chạy chậm một chút, coi chừng ngã!”. Thím Lý thấy An An bình bịch chạy tới, vội vội vàng vàng buông đồ trên tay xuống đi về phía nhóc. Thật là, mặc dù đang là đông mà cậu nhỏ này lại chạy đến đầu đầy mồ hôi rồi.

An An nhìn thím, kéo ghế ngồi vào bàn ăn, chống tay, hai mắt to to đáng thương nhìn thím, “Con đói ~”. Oa, đói quá, đói tới nỗi ngực muốn dán vào lưng luôn rồi!

Thím Lý khẽ lắc đầu, ai, không đói bụng mới là lạ đó, cũng đã một giờ luôn chiều rồi.

Lúc Tô Thiển xuống lầu liền thấy cảnh này, Tiểu An An đang hăng hái gặm một cái bánh bao, trên mặt đều là bột bánh. Thật là làm cô suy ngẫm nha, đứa con này cũng thật giống cô đi, bột bánh bao đầy mặt rồi kìa!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: An An mất tích

Lúc Tô Thiển xuống lầu, Tiểu An An đang cầm một cái bánh bao gặm hăng say, trên khuôn mặt nho nhỏ dính đầy bột bánh bao, điều này làm cho Tô Thiển lại nghĩ tới thời gian trước kia, con trai quả nhiên giống cô, cũng dính bột bánh như thế.

Định gọi con rửa mặt, nhưng nhìn dáng ăn như hổ đói của con nên thôi.

"Ăn từ từ, không ai giành với con đâu."

Tô Thiển ngồi bên cạnh, nhìn tướng ăn của con rớt cuộc vẫn không nhịn được nhún mày nhắc nhở.

Tiểu An An vừa ăn vừa gật đầu, không biết có phải hay không vì ăn vội vàng lại nhét nhiều bánh nên hai bên má phồng to ra, cái miệng bé bé ú ớ, không thể nói.

Khó khăn nuốt xuống miếng bánh trong miệng, cái chân mày nho nhỏ nhún chặt dữ dội, làm sao bây giờ? Mặc kệ rồi!!

Tay nhỏ bé vuốt ngực, ánh mắt khắp nơi tìm kiếm nước.

Tô Thiển nhìn một cái cũng biết nhóc con bị nghẹn, vội vàng đưa cho con một ít sữa tươi: "Con ngoan, uống sữa đi."

Tiểu An An dừng tay, mày nhún lại càng dữ dội, nhóc không muốn uống sữa tươi, thật không thích mùi vị này.

Tô Thiển cũng không ép con, liền vội vàng đứng lên rót một ly nước đưa tới miệng của con trai, khẽ vuốt ve phần lưng của nhóc để cho nhóc nuốt xuống, lại không nhịn được mắng khẽ "đề xen sau này con còn dám ăn như thế không".

Tiểu An An uất ức, không phải cùng mẹ ngủ chung nên nhóc mới giờ này thức giấc sao

Thấy con sắp khóc, Tô Thiển lòng mềm xuống, tiếp tục dứt cho con uống thêm hai ngụm nước rồi mới đem cái ly đi

"Con sau này không được ăn cái này, hãy ăn bữa chính thôi."

Tiểu An An gật đầu, ngoan ngoãn thật vui lòng người mà.

Ăn cơm trưa xong, Tô Thiển mới cho phép Tiểu An An vui chơi một mình, dù sao cũng là trang viên nhà mình, cô tương đối yên tâm, nếu như cho thêm cô một lựa chọn, cô nhất định đem con giam cầm ở bên mình, đáng tiếc, trời không thuận lòng người.

Ồ trong phòng lên mạng một chút, lướt web một vòng, thời gian bất tri bất giác đã là buổi chiều, sau cùng cũng gần đầu, vron vai tất máy tính.

Xuống lầu, không có nhìn thấy bóng dáng Tiểu An An, lúc này, nhóc không phải nên ở trong đại sảnh chơi bóng sao?

Trong nội tâm hồi hộp một chút, vội vàng tới hỏi Lý tẩu.

"Buổi chiều tiểu thiếu gia đã vào chưa?"

"Thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia đi ra ngoài chưa vào."

Tô Thiển trông mắt lo sợ hít lại, gật đầu một cái liền chạy ra ngoài đi, phải hai người đến nơi nhóc bình thường thích chơi nhất tìm một lần nữa, như vậy mới biết được có xảy ra chuyện gì.

Trong bụng quặn đau dữ dội, trong nháy mắt cảm thấy chân lão đảo không vững.

"Thiếu phu nhân, cô đừng vội, chúng tôi lập tức báo cho lão đại."

Y Na đỡ cô, xa xa liếc mắt nhìn Vũ Đình đã thông báo cho lão Đại.

"Nó có thể đi chỗ nào chứ? Không thể nào không tìm được."

Vào lúc này người làm, nhân viên bảo vệ ở trang viên đồng loạt báo cáo không tìm thấy tiểu thiếu gia đâu.

Tất cả nói giống nhau, khiến Tô Thiển hoàn toàn hoảng hồn, trang viên này coi như lớn hơn nữa, bảo toàn cũng đủ nhiều a, dù nói thế nào, An An cũng có lớn như vậy rồi, làm sao có thể không có nhìn thấy???

An Thần nhận được tin tức lập tức quay trở về, vào lúc này, anh mang theo thủ hạ đã đánh vào Châu Phi Đại Liệt cốc, thủ hạ Tây Tác, cơ bản đã bị bắt. Duy nhất còn chưa có bắt được, chính là Doãn Phi Phi cái tiện nhân đó.

Máy bay bằng tốc độ nhanh nhất quay về nước, nhưng dù thế nào, khoảng cách cũng là xa, thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong điện thoại nghe sự việc, mắt hít lại thành một đường dài.

"Tiếp tục tìm", An Thần lạnh giọng, lại gọi điện thoại hỏi thăm Tô Thiển, lúc này, cô nhất định sắp điên.

****Đuổi theo tên đó cho tôi.

"Tiếp tục tìm", An Thần lạnh giọng, lại gọi điện thoại hỏi thăm Tô Thiển, lúc này, cô nhất định sắp điên.

An Thần liền mang theo An Dịch trở về, Bàn Tử cùng Thánh Kiệt, còn phải ở lại Châu Phi Đại Liệt cốc xử lý đến tiếp chuyện còn lại, tiểu đội điều tra của Dạ Thương nhanh chóng bắt đầu tiến hành điều tra.

Tất cả người làm ở trang viên, lớn nhỏ có mấy trăm người, nhưng không ai nhìn thấy Tiểu An An cả.

"Phải là nội gián, đối với hệ thống theo dõi trang viên hết sức quen thuộc." Dạ Thương dùng đôi mắt như chim ưng thận trọng đảo qua, chỉ vào một nhân viên bên cạnh ra lệnh: "Đem nhân viên trực hôm nay toàn bộ điều tra, đích thân tôi điều tra."

Mỗi ngày, đều có nhân viên trực ban cố định, năm qua năm, giữa mỗi trực ban với nhau biết rõ hơn tất cả, trừ nhân viên trực ban, là vào không được khuôn viên.

Rất nhanh, những người trực ban giao ca tập cả tập trung lại, thêm nhân viên dự phòng vào, Dạ Thương đứng ở phía trước sân, trên cao nhìn xuống hướng trong đám người quét mắt một vòng, cười lạnh: "Chọn người."

Đứng đầu là trưởng các phòng ban, theo sau là nhân viên bên dưới, từng người từng người một đứng trước mặt Dạ Thương, không hơn không thiếu một người nào.

Tô Thiển lòng như lửa đốt, đơn giản chỉ cần không để ý Y Na cùng Vũ Đình ngẩn trở liền chạy tới, chuyện của con, cô tuyệt không ngồi chờ vô ích.

"Nghe đây, tiểu thiếu gia không thấy, lão Đại đang quay về nhà, hôm nay là các cậu trực ban, nếu là không thấy tiểu thiếu gia, các cậu từng người một, cũng không ai chạy thoát!"

Dạ Thương lạnh như băng lại thêm giọng điệu uy nghiêm vừa vang lên, chung quanh hô hấp bất giác càng khó thông, Đúng vậy a, nếu là tiểu thiếu gia ra ngoài có chuyện gì, bọn họ còn sống nổi sao?

Dạ Thương khước mắt nhếch lên, thu được hiệu quả như mình muốn, dừng một chút tiếp tục lên tiếng: "Chúng ta tìm không ra nội gián, cũng không ai thừa nhận, chỉ cần tôi biết rõ đó là ai là được, hiện tại là thiết thời cho anh em, tạm thời ngồi tại đây, chờ lão Đại trở về, chuyện này sẽ giải quyết, có ý kiến gì không! ! !"

"Không có!"

Thanh âm vang vang có lực, chính tề có lực, không có chút nào do dự.

Bọn họ tuyệt đối phục tùng thượng cấp, chẳng qua là ngồi chồm hổm dưới đất chờ đợi, không có gì lớn, chỉ cần có thể đem nội gián bắt được, những thứ này đều không coi là cái gì.

Dạ Thương gật đầu, rất tốt, giơ cánh tay lên phát phát, chính là một hàng bảo vệ dẫn bọn họ đi xuống phòng xử lý bên dưới, xoay người đi vào phòng quan sát điều tra.

"Nhìn cẩn thận một chút cho tôi, một biểu hiện khác thường cũng không thể bỏ qua."

Anh nói là không truy cứu là muốn xác định xem thực lực của đối phương.

Một bảo vệ đi vào, ghé bên tai Dạ Thương nói mấy câu, mắt của anh lại lạnh mấy phần: "Tiếp tục điều tra."

Phải ra nhiều người như vậy, cư nhiên một chút đầu mối cũng không có, làm ăn cái gì không biết! ! !

Rất nhanh, lại có một nhân viên an ninh đi lên, vẻ mặt có chút hốt hoảng, lời của anh vừa nói, Dạ Thương trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, phân phó mấy câu liền vội vàng nhanh chóng nhắm phòng xử lý đi xuống.

Cũng trong lúc đó, An Thần cũng nhận được báo cáo, cái trán đầy gân xanh nổi lên, vỗ một cái vào trên ghế ngồi, hận không thể một cái tát đập chết thứ đồ chơi Tây Tắc kia.

"Đuổi theo tên đó cho tôi."

Cư nhiên làm cho người ta bỏ trốn, bị giày vò thành người không người quý không ra quý, lại còn có thể truy đuổi người! ! !

Là róc xương lóc thịt, còn là trước mặt anh ném vào chảo dầu đây?

"Ăn hại, đuổi theo cho tôi."

Cư nhiên làm cho người ta bỏ trốn, bị giày vò thành người không người quý không ra quý, lại còn có thể bị người khác truy đuổi! !

Trong lúc nhất thời, Âm Dạ trên dưới thủ vệ càng thêm chút nghiêm ngặt, một phần ba thành viên nhanh chóng xuất động, các giao thông yếu đạo trước tiên bị phong tỏa, ngay cả chuyến bay đã cất cánh cùng xe lửa vừa khởi hành cũng có thể thay đổi, ở trong thời gian ngắn như vậy, Tây Tác và đồng bọn có chạy đằng trời.

Những thứ này Tây Tác chuẩn bị không kịp, còn chưa nói, hồi mới vượt ngục hẳn chưa kịp mừng vui khôi phục tinh thần lại một chút, thì trong nháy mắt một gáo nước lạnh xối thẳng vào hắn lạnh tận tim gan.

Thực lực của An Thần thì đã biết nhưng ở nơi này thì không ngờ rằng quá lớn.

Mới ra ngoài chưa tới một khắc đồng hồ, hắn liền trở thành cá trong chậu. Thành phố S nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lại tập trung xã hội đen Á- Âu, nếu muốn chạy đi, sợ rằng so với lên trời càng khó hơn.

Trong xe, có mấy người đàn ông da đen, vừa mắng vừa chửi, trong cốp xe là một đống người bé nhỏ đang run lẩy bẩy.

Nhóc cố gắng muốn tự mình trấn tĩnh, thân thể đều không chịu nổi, cũng đứng, vẫn còn chú nhóc năm tuổi, làm sao dùng cảm mà trốn đi.

"Lão Đại, người đừng lo lắng, có thằng nhóc này ở đây, An Thần không dám làm gì được chúng ta .".

Người nói lời có vẻ chắc chắn, nhưng trong lòng cảm thấy thật lợi hại. Người của bọn họ cũng bị An Thần diệt, chỉ còn lại không tới 100 người, đó là vào năm năm trước, Sau lặng lẽ lên vào thành phố S, trong mấy lần cố gắng cứu Tây Tác điều nhận lấy thất bại, hơn ngàn người cũng bị xử lý chỉ còn lại mấy người. Thật là đáng chết.

Tây Tác yếu đuối bị hai người đàn ông đỡ, trong đôi mắt lại phóng ra tia khát máu, cùng lắm thì, anh liền cùng với con chó nhỏ kia chết chung vậy.

Bị nghiền ép năm năm, hai tay của anh hai chân sớm bị phế, là một phế nhân, thay vì như vậy còn sống, không bằng chết đi cho rồi.

Bị nhốt trong năm năm, anh mấy lần muốn tự sát, cũng bị kịp thời ngăn lại, anh hiểu được, An Thần sẽ không để cho anh cái chết dễ dàng.

Đã sớm nghe nói An Thần thủ đoạn tàn nhẫn, hẳn coi như là thử nghiệm sâu sắc.

Hắn vạn vạn lần không nghĩ tới, thời điểm cái chết đến gần, lại còn có thể kéo con trai của anh chết chung, ha ha, thật là có ngày An Thần đáng thương như vậy. Con trai hắn chết rồi, hẳn cả đời cũng sẽ áy náy cùng tự trách thôi.

Đường đường là vua của ám dạ, ngay cả mình con trai của cũng không bảo vệ được, anh sẽ đau khổ cả đời, ha ha.

Tây Tác bị giày vò năm năm, tâm địa vốn thủ đoạn giờ phút này càng thêm biến thái, hẳn đang nghĩ tới, làm thế nào mới có thể làm cho An Thần nhìn tận mắt cảnh tượng con trai của mình chết thảm.

Hay là róc xương lóc thịt, đã vậy còn trước mặt anh ném vào chảo dầu nhỉ?

Tưởng tượng thấy dáng vẻ An Thần đau khổ lúc đó, Tây Tác khoái trá cười lạnh.

Trốn thoát không được cũng được, anh cho dù chết, cũng không thể An Thần sống tốt hơn rồi !!!

Tiểu An An cảm giác được ánh mắt nửa người nửa quỷ, thân thể nho nhỏ lần nữa run rẩy dữ dội, nhóc sợ hãi muốn kêu lên, nhưng miệng lại bị băng keo dán dính thật chặt.

Bọn họ là ai, bắt mình để làm gì! !

Tưởng tượng thấy cảnh cướp trong phim, thật giống với trường hợp bắt cóc trẻ em, sắc mặt Tiểu An An càng thêm trắng bệch.

Cha, mẹ, mau tới cứu Tiểu An An đi.

【coi kìa, đừng gấp Đại Kết Cục, tôi cố gắng làm thêm 10 số trước kết thúc, để mọi người nghỉ hè thoải mái, ha ha.】

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 249: Chiến thuật tâm lý

Tưởng tượng thấy cảnh cướp trong phim, thật giống với trường hợp bắt cóc trẻ em, sắc mặt Tiểu An An càng thêm trắng bệch.

Cha, mẹ, mau tới cứu Tiểu An An đi.

Giờ phút này Tô Thiển, kiểm chế lửa đốt trong lòng già bộ mạnh mẽ đứng bên trong ở phòng quan sát, theo Dạ Thương nói, ánh mắt quét qua lần lượt về mặt từng người, tâm tình một giây so một giây càng chùn xuống.

500 người, cô đã nhìn rồi hơn 400 rồi, tất cả đều là không thay đổi biểu tình.

Tâm tình bây giờ, có thể nói là nản lòng thoái chí, hoặc là tro tàn, chỉ khoảng mười người chưa kiểm tra qua, nếu còn tìm không ra khác thường, con tra hẳn có nguy hiểm, cuối cùng còn hai người, cô căn bản cũng không dám mở mắt ra xem.

"Người này, thiếu phu nhân cô xem, về mặt của anh ta không bình thường." .

Y Na nhìn sát một chút, trong mắt chợt lóe sáng.

Tô Thiển khuôn mặt trắng bệch mắt nhìn màn hình trên bàn, quả nhiên, ngay đêm đó Thương đã nói: "Chúng ta tìm không ra nội giá, cũng không ai thừa nhận, chỉ cần tôi biết rõ đó là được." Những lời này lúc đó, về mặt của hắn rõ ràng có kinh hoàng trong nháy mắt, thân thể cũng cứng đờ rồi.

Dạ Thương dùng chiến thuật tâm lý, cố ý nói biết cái này nội gian là ai, vì chính là muốn khiến tên khốn đó lộ ra sơ hở, đồng thời cũng là đang đánh cuộc, đánh cuộc Âm Dạ rút cuộc có nội gián xuất hiện hay không.

Y Na cùng Vũ Đình trao đổi một cái ánh mắt, đem video bản gốc đưa cho Dạ Thương.

Các cô là ai chứ, đã trải qua chiến trường, có ai có thể lấy vài thừa mà che mắt thành của các cô được chứ! ! !

Người này, tuyệt đối có vấn đề.

Trong lòng Tô Thiển như càng xiết chặt, lúc chưa tìm được manh mối cô còn hi vọng, cầu nguyện Tiểu An An an toàn, bây giờ thì, tám chín phần là đã bị bắt cóc đi mất.

Tâm trạng trống rỗng, có chút không có thể hô hấp, nhóc còn mới năm tuổi, hiện tại nhóc thế nào, có hay không bị đánh dã man hoặc là như thế nào cô đều không dám tưởng tượng.

Còn nhỏ như vậy, có phải rất sợ hay không, nhóc hiện tại nhất định đang rất sợ hãi.

Cô không phải người mẹ tốt, ngay cả con trai của mình cũng bảo vệ không tốt, thật đau lòng muốn chết.

"Thiếu phu nhân, cô đừng nóng vội, về phòng nghỉ ngơi một chút, chuyện này giao cho chúng tôi xử lý là tốt, tin tưởng chúng tôi, nhất định sẽ đem tiểu thiếu gia mang về cho cô." . Vũ Đình thấy mặt cô như sắp chết,

Trong lòng rất căng thẳng, nếu tiểu thiếu gia còn chưa về, mà thiếu phu nhân ngã bệnh, đến lúc đó lại thật sự không biết ăn nói làm sao với chủ nhân.

Tô Thiển liên tiếp phát tay, nấp mấy đôi môi khô khốc, khăn khăn lên tiếng: "Tôi không sao, các cô mau đi tìm đi." .

Cô không cần chăm sóc, tìm được con trai thì cô không có chuyện gì.

"Thiếu phu nhân, yên tâm đi, cô tốt nhất nghỉ ngơi là chúng tôi mới có thể yên tâm đi tìm tiểu thiếu gia, có được hay không, đi về nghỉ trước, Vũ Đình, cô trước đưa cô ấy về phòng, tôi tiếp tục làm việc." . Y Na cũng đi theo

Tuy ra nói như vậy, nhưng chẳng có khí thế nào chống đối cả.

Tô Thiển không đồng ý cũng không còn cự tuyệt, cô hiểu, mình cái gì đều không làm được, hiện tại duy nhất có thể làm, chính là không gây thêm phiền toái cho bọn họ.

Đã hơn một lần, cô tự trách chính mình.

An Thân, anh mau trở về đi, xin anh

Mặc dù là có người đỡ, nhưng bước chân vẫn còn có chút lảo đảo, đầu óc trống rỗng, trở lại phòng ngủ thật lâu sau mới bình tĩnh một chút, lại vội vàng chạy xuống lầu dưới.

"Sao rồi? Có tin tức gì không?" .

Nú lấy cổ áo một bảo vệ, Tô Thiển căng thẳng hỏi

****Xin anh mà, em chỉ suy nghĩ không muốn xa con dù chỉ một chút thôi.

"Sao rồi? Có tin tức gì không?".

Níu lấy cổ áo một bảo vệ, Tô Thiên căng thẳng hỏi

Bảo toàn sợ hãi lui lại hai bước, tiếp tục nghiêm túc đứng thẳng người, có bộ mặt phớt tình chào một cái: "Thiếu phu nhân, xin cô trở về phòng nghỉ ngơi."

Y Na cũng đã phân phó rồi, không có kết quả trước, thì không thể cho thiếu phu nhân bất kỳ trả lời chắc chắn nào.

Tô Thiên nhíu mày một cái, biết anh đang cố kỵ cái gì, trong lòng như lửa, muốn bộc phát mà không được.

Làm một người mẹ, không có bảo vệ tốt con trai của mình đã đủ để cô tự trách rồi, đã xảy ra chuyện còn chỉ có thể ở nhà hối thúc, người mẹ này có oan uổng không.

"Tô Thiên."

Xa xa, Nhiễm Mạn chạy tới, trong mắt tràn đầy lo lắng, cô từ trong cửa hàng trở về nghe được chuyện này.

Nhìn thấy dáng vẻ Tô Thiên nóng nảy, cô cũng vội đi theo, làm sao để xảy ra chuyện lớn như vậy!

Tô thiên thấy đến Nhiễm Mạn, hốc mắt ửng đỏ, bất an níu lấy tay áo của cô, cắn chặt môi không nói lời nào.

"Tiểu Thiên, ngồi xuống trước."

Nhiễm Mạn lôi kéo cô ngồi ở trên ghế sa lon, trong lòng tràn đầy lo lắng, chỉ có thể vỗ nhẹ tay của cô, một câu nói đi nói lại: "Sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì."

Cô thật lắng, vừa được người an ủi, nước mắt Tô Thiên từng giọt từng giọt rơi xuống, chưa bao giờ cô cảm thấy vô dụng và lo sợ như bây giờ.

Con người chính là như vậy, khi người tự cho là còn có thể chịu đựng, người khác tùy tiện thăm hỏi một câu hoặc là an ủi, trong nháy mắt liền đem tất cả kiên cường sụp đổ.

Thấy cô khóc lên, Nhiễm Mạn nhất thời tay chân luống cuống, cô biết, lúc này, trừ đem An An bình an mang tới trước mặt cô, nói gì đều là vô dụng.

Cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, chỉ có cùng cô ngồi chờ ở đây, cái gì cũng giúp không được.

"Lão Đại!"

"Lão Đại!"

Đang lúc Tô Thiên khóc nức nở, cửa truyền đến rõ ràng âm thanh ân cần thăm hỏi, chạm vào tim cô.

Từ trên ghế salon bật chạy nhanh ra cửa, liếc mắt liền nhìn thấy bộ dáng người đàn ông mang theo cường đại khí áp người cùng gương mặt lạnh lùng sai bước đang đi vào nhà.

Tô Thiên nhịn không được nữa, nhào vào trong ngực của anh, cả thân thể, run rẩy không thôi

"Ông xã, anh đã về rồi!"

An Thần ôm chặt cô, thay cô lau đi nước mắt trên mặt, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô trong lòng như ai đó nhéo ngất dữ dội.

"Đừng khóc, anh tìm con chó nhỏ kia đem trở về, em ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi" An Thần mang cô đến trước mặt Nhiễm Mạn: "Phiền cô chăm sóc cho cô ấy"

Nhiễm Mạn gật đầu, Tô Thiên lác đầu như trống bỏi. nắm lấy tay anh không buông, nước mắt ràn rụa "Ông xã, vậy cho em theo với, xin anh đừng bắt em ở nhà một mình chờ đợi, em sẽ điên mất"

Cảm giác khi ngồi yên một chỗ chờ đợi tin tức, thật làm người khác phát điên lên.

Cô không muốn ở nhà chờ đợi, cô muốn cùng anh đi tìm con.

An Thần cau mày, trong lòng thương xót, cô đã hết lời van xin nhưng chỗ đến thật nguy hiểm, anh không yên lòng.

Tô Thiên giống như hiểu ý nghĩ của anh, vội vàng nói thêm: "Em sẽ không tham dự tới việc đánh giết giết của các anh, em sẽ chỉ ở trong xe thôi, xin anh mà em cách xa anh một chút thôi, có được hay không?"

Chỉ cần có thể để cho cô ở gần con trai một chút, cô cũng không đến nỗi giống như bây giờ.

An Thần suy nghĩ một chút, cẩn thận gập đầu ôm cô vào xe ngồi bên dận dò “ xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng không được ra khỏi xe, hiểu không”.

***Mẹ, ô ô, An An lạnh quá !

An Thần suy nghĩ một chút, cẩn thận gập đầu ôm cô vào xe ngồi bên dận dò “ xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng không được ra khỏi xe, hiểu không”.

Tô Thiển dĩ nhiên là gập đầu liên tục, chỉ cần không đem cô để cô một mình ở nhà, cái gì cô cũng nghe lời anh.

Cũng trong lúc đó, Tiểu An An bị hai người đàn ông ném vào một căn phòng tối không thấy gì Tiểu An An co rút trong góc tường, dưới sàn thì ẩm ướt, lại là mùa đông nên nhóc lạnh buốt mà run rẩy.

Nếu như có một chút xú ánh sáng mà có thể phát hiện, Tiểu An An đôi môi đã đông lạnh tím bầm, trước khi ném vào đây nhóc chỉ còn lại duy nhất một chiếc áo , chúng lấy cớ hết của nhóc, cả giày cũng không thấy đâu. Nền xi măng lạnh như băng làm nhóc nhảy nhót không thôi.

"Mẹ, ô ô, An An lạnh quá.".

Một đôi chân nhỏ, không ngừng di động, làm như đang tìm một chút ấm áp, mỗi lần chạm đất thân thể Tiểu An An run rẩy không thôi, thanh âm mất một phần tinh ranh, thông minh.

"Cha, An An lạnh quá, cứu cứu An An, ô ô, An An về sau giành mẹ với cha nữa đâu. Ô ô.".

Tiểu An An ôm ngực, không ngừng đá đá cái chân nhỏ, nơi này thật lạnh, nhóc không thể nào chịu đựng nổi nữa.

Mím môi, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi xuống, chưa bao giờ sợ hãi như vậy, nhóc không biết những thứ bại hoại này muốn làm gì nhóc, cũng không biết hiện tại cha cùng mẹ có tìm nhóc hay không, cũng chưa từng có khi nào muốn gặp cha xấu xa như bây giờ.

Nhóc mặc dù nhỏ, nhưng cũng còn là biết ai mới là xấu xa thật sự, cha mặc dù đối với nhóc nghiêm túc, nhưng cũng là yêu nhóc, những kẻ bắt nhóc tới đây, mới thật sự là xấu xa, đối với nhóc như vậy, chờ nhóc ra ngoài rồi, nhất định nói cho cha xấu xa thay nhóc hảo hảo báo thù.

Tìm kiếm được một góc nhỏ trong tường, nhìn cao ráo hơn, chỉ lớn bằng bàn tay, trừ chỗ này không có ẩm ướt ra thì nó cũng lạnh lẽo như nhau thôi.

Tiểu An An hai chân đông lạnh từ lâu, bắt đầu chết lặng, co rúc ở góc, hoảng sợ mở to hai mắt, chính là bởi vì cái gì cũng nhìn không thấy, nhóc càng mở mắt thật to, làm như vậy mới không cảm thấy sợ hãi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa vang lên một thanh âm ken két mở ra, ánh sáng theo khe cửa chiếu vào, Tiểu An An nửa ngày không có mở mắt.

Nhìn người tới, Tiểu An An bất an thân thể trong nháy mắt cứng đờ, hô hấp càng xiết chặt , trong đôi mắt đẹp tràn đầy sợ hãi.

Người vào nghiêng mình dựa vào trên khung cửa, ánh sáng đèn đêm bóng dáng của hắn kéo dài, nhìn lên trên, mặt tràn đầy vết sẹo lộ vẻ khó coi vô cùng, đôi mắt kia, hiện đầy tia máu, nhìn Tiểu An An, ánh mắt chính là ác độc không còn gì ác độc hơn.

Không làm gì được kẻ lớn, thì không tha cho đứa nhỏ, An Thần tàn nhẫn với hắn bao nhiêu thì hắn sẽ trả trên người con tai anh gấp bội.

Bánh bạch ——

Tiếng vỗ tay vang lên, một toán người rất nhanh tiến vào, hai gã đàn ông đem một cái ghế đặt lên phía trước mời hắn ngồi, rồi cung kính đứng sau lưng.

Tây Tác, cười tà khắp khễnh đi tới trên ghế ngồi xuống, ngay cả đã là tàn phế, cũng không thể che giấu hơi thở thô bạo trên người của hắn.

Chờ cha tới, mang đại pháo nổ tung các người.

Tiếng vỗ tay vang lên, một toán người rất nhanh tiến vào, hai gã đàn ông đem một cái ghế đặt lên phía trước mời hắn ngồi, rồi cung kính đứng sau lưng.

Tây Tác, cười tà khắp khễnh đi tới trên ghế ngồi xuống, ngay cả đã là tàn phế, cũng không thể che giấu hơi thở thô bạo trên người của hắn.

Hai ngón tay khê nâng lên, người đàn ông sau lưng nhanh chóng gập đầu, bước nhanh đi tới bên người Tiểu An An, một tay ném nhóc xuống dưới chân Tây Tác..

Leng keng một tiếng vang thật lớn, Tiểu An An cả người nằm ở dưới chân của hắn, đau nhức truyền khắp từng tế bào, đau nửa ngày không thể động dậy.

Hốc mắt nước mắt không muốn vẫn cứ rơi, Tiểu An An cố gắng không cho đau mà phát ra từng tiếng.

Từ nhỏ cha nói cho nhóc biết, một nam tử hán, quyết không thể khuất phục bất cứ thế lực độc ác nào.

Anh không thể như vậy không có tiền đồ, tuyệt không tại đây khóc thành tiếng trước mặt bọn xấu xa, đợi thân thể ổn định, Tiểu An An tay chống đất mặt bò người lên, nước mắt không còn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp nữa, tà ác nhìn lại hắn trừng trừng.

Thân thể nhỏ nhỏ giống như có thêm sức mạnh, nhìn chăm chăm người đàn ông này, dưới chân đã quên đi cái lạnh lẽo.

Tây Tác nhàn nhạt nhử mày, khí chất rất giống An Thần, hấn hận đến chính là cái này, trước mắt là một thằng nhóc, nhưng rõ ràng chính là phiên bản thu nhỏ của An Thần, làm cho người ta không nhận được ghen ghét.

"Nhóc con ,mày tên gì!" .

Từ cổ họng Tây Tác phát ra giọng nói, thật làm người khác hoảng sợ.

Tiểu An An đứng cách xa hấn, từ hơi thở đến ánh mắt đều tỏ ra sự khinh miệt, điều này làm cho Tây Tác rõ ràng ngăn người, tiếp theo cười nhạt vài tiếng , vô trên ghế, lập tức thì có một người đàn ông thẳng chân đá vào đầu gối Tiểu An An , trực tiếp làm cho Tiểu An An lảo nhào trên đất, vốn là té sưng đỏ đầu gối giờ càng thêm vết thương, với làn da non nớt như vậy chẳng khác nào thừa nhận tàn bạo với trẻ nhỏ.

Tiểu An An hừ nhẹ, lại vội vàng cắn đôi môi, lảo nhào người lên nhìn chăm chăm hấn, trong ánh mắt khinh miệt có nhiều hơn một tia phẫn hận.

Hừ, Đại Phôi Đản, ngươi bây giờ liền khi dễ đi, chờ cha tới, ta khiêng đại pháo nổ chết nhà ngươi.

Tây Tác khoe miệng cười lạnh cùng hung ác, không nhìn ra, rất có chí khí.

Hấn còn không tin, một đứa nhóc mấy tuổi đầu, có thể chí khí cỡ nào.

“Treo ngược lên cho ta, để xem nó còn ngang ngạnh không ” .

Tây Tác vừa ra tiếng, Tiểu An An liền bị gã đàn ông khiêng đến giữa phòng, từ trên xà nhà buông xuống dưới một sợi dây, lơ lửng, nhìn qua là biết đã dùng qua không ít lần.

Tiểu An An dùng sức giãy giụa, đáng tiếc hơi sức quá yếu, vẫn bị trói tay chân treo ngược bằng dây thừng, trên người có chừng một tầng áo đơn cũng bị hấn từ rút ra, thân thể nhỏ nhỏ hoàn toàn phơi ra trong không khí rét lạnh, làm cho nhóc càng lạnh lẽo thêm.

"Đem hình cụ mang lên." (hình cụ : là dụng cụ dùng để tra tấn tội phạm thời cổ đại)

Tây Tác lảo nhào lạnh lùng ra tiếng, An Thần thể nào đối với anh , hôm nay toàn bộ đều muốn trả lại trên người thằng nhóc này, những cái này không bằng với dụng cụ trong Âm Dạ, có nhưng với thằng nhóc này là quá đối dư thừa.

Tổng cộng ba dạng.

Rửa mặt: đây là một loại hình phạt cực kỳ tàn khốc, nó chỉ là dùng dùng bàn chải sắt, chà trên người làm rơi từng mảnh thịt đến khi xương trắng lộ ra, tàn hơi mà chết.

Côn hình: không phải dùng cây gậy đánh người. Nơi này nói côn hình, là lấy cây gậy trực tiếp đẩy từ miệng hoặc hậu môn của phạm nhân, xuyên phá dạ dày, ruột, làm cho người ta bị chết khổ không thể tả.

Dụng châm: Dùng kim đâm vào đầu ngón tay .

Nhóc con, chờ oán trách ta.

Ba dạng này đều là hình phạt tàn khốc Trung Quốc cổ đại thường dùng , bọn họ còn muốn dùng cái này để lên người cậu bé Tiểu An An chỉ mới năm tuổi, có thể thấy được người đàn ông này nội tâm biến thái đến trình độ nào.

An Thần đối phó kẻ thù cực kì hung ác, nhưng với phụ nữ và trẻ em nhất quyết không đối xử tệ, Tây Tác vậy mà muốn dùng mấy cái hình phạt tàn khốc này với đứa bé năm tuổi đầu.

Tiểu An An thấy thế, sắc mặt thay đổi mấy phần, ác ma này, hấn rốt cuộc muốn tra tấn nhóc! Nhóc thật nhớ cha! ! !

"Lão Đại, chúng ta còn là nhanh lên nghĩ cách trở về nước đi, cái thằng nhóc này, trở về nước xử sao cũng không muộn." .

Gã đàn ông gầy gò bên trái hai bước đi tới bên cạnh Tây Tác, vẻ mặt có chút nóng nảy.

Thật vất vả cứu hấn ra ngoài, hiện tại việc cần nhất chính là thế nào trở về nước mới phải, lão Đại thế nào mà muốn ở đây dọn dẹp thằng nhóc này, thật không giống ai.

Tây Tác cười lạnh, bọn họ không đi ra ngoài được, điểm này so với hấn ai cũng rõ ràng, dù sao đều là chết, đương nhiên là muốn kéo thêm người khác đi chung.

Sắc mặt vừa chuyển một cái, hấn đã là phế nhân, chết không có gì đáng tiếc, chỉ là mấy thuộc hạ đi theo hấn mấy chục năm thì phải làm sao.

"Thừa dịp An Thần còn chưa tìm được đến đây, các ngươi tranh thủ trốn đi, ta là không đi được rồi, các ngươi đối với ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ,

trước khi chết có thể bắt con trai bảo bối An Thần chôn theo ta , ta đã rất thỏa mãn." .

Anh mặc dù hận, nhưng đối với thù hạ đi theo mấy chục năm vẫn có áy náy .

"Thề chết theo lão Đại!" .

Trong phòng âm thanh đồng vang lên, nghe xong trong lòng Tây Tác cảm động dâng trào.

Không dám mở miệng nói để cho bọn họ rời đi, là bởi vì hắn hiểu rõ những thù hạ này, chỉ cần mình không chịu đi, bọn họ là sẽ không rời đi.

Nhớ lại Tây Tác anh ở hắc – đạo mò mẫm lẫn lộn nhiều năm như vậy, đắc tội với người vô số, điều duy nhất để kiêu ngạo, cũng chỉ có những người thù hạ trung thành như vậy.

"Rất tốt, trong chốc lát An Thần không tìm được chỗ này, trong khoảng thời gian này, cái thằng nhóc này chính là con mồi của chúng ta." .

Chờ An Thần tới, hắn sẽ mang con trai anh ném vào chảo dầu ngay trước mặt anh.

Để cho anh ném thử tim phổi tràn đầy thống khổ.

"Đắm tay trước đi, từ từ thôi, không cần vội vàng."

Tiểu An An nhìn Tây Tác tự mình cầm một cây kim vừa nhỏ vừa dài khắp khểnh hướng mình đi tới, sợ quá nhịn không được thét lên.

Điều này làm cho anh nghĩ đến Dung Ma Ma trong kịch Quỳnh Dao , mỗi lần thấy cái đó đốt, cả tâm đau như ai nhéo vào.

Chẳng lẽ Đại Phôi Đan cùng Dung Ma Ma một dạng giống nhau, chuẩn bị cầm kẹp, kẹp mình sao?

Nhất thời, trán Tiểu An An đỏ mồ hôi lạnh, sau lưng càng lạnh , lông măng từng cái một toàn bộ dựng lên.

Hoảng sợ của anh, Tây Tác dĩ nhiên thấy được .

Nhìn đi, rốt cuộc cũng là một tên nhóc con thôi, tưởng là khí phách lắm chứ.

Tây Tác đi tới trước mặt nhóc, miệt thị, thổi một hơi nhàn nhạt trên mấy cây kim châm nho nhỏ, lạnh lùng mở miệng: "Nhóc con, con đừng trách ta, ai khiến cob là con trai của An Thần, muốn oán thì oán cha của con đó, kiếp sau nên làm con cái nhà bình thường đi." .

Nói xong, nhìn sang mấy tên bên cạnh , Tiểu An An liền bị vurt tới, nắm bàn tay nho nhỏ của nhóc, không hề lên tiếng, thẳng đâm vào đầu ngón tay của nhóc.

****Ai nói cho anh biết đó là con trai tôi, anh có chắc không?

"Rầm———".

Đang lúc Tiểu An An bị đau nhăn nhó không thôi, thì cửa bị một cước đạp ra, một tiếng vang, người trong phòng kinh hãi nhanh chóng bật dậy .

Tây Tác sắc mặt lập tức âm trầm, phản ứng tự nhiên vòng lại sau lưng Tiểu An An, An Thần có nổ súng thì hắn cũng lợi dụng thân thể nhỏ bé của nhóc mà đối phó với anh Tới thật là khá nhanh đó.

Cũng trong lúc đó, trong phòng vang lên chằng chịt tiếng súng, hắn không cần nhìn cũng biết, thù hạ của hắn còn không kịp rút súng thì đã bị dọn sạch rồi.

"Xấu xa." . Hai chữ cha còn chưa có kịp phát ra, thì gặp ánh mắt của An Thần vội nuốt vào.

Người tới đếm không dưới 30, mặc dù đều mặc áo chống đạn, thêm nón chống đạn an toàn, Tiểu An An còn có thể nhận ra An Thần.

Súng trong tay, dĩ nhiên là nhắm vào đầu anh rồi .

An Thần thấy Tây Tác khốn kiếp kia trốn sau lưng con thỏ nhỏ nhà mình, ánh mắt càng thâm trầm một phần

"An Thần, anh là thằng khốn, con của anh ở trên tay tôi , đừng có làm càn." .

Chuẩn bị cái chết lâu rồi, nhưng vẫn là không nghĩ tới anh sẽ đến nhanh như vậy, hắn cũng còn chưa kịp dạy dỗ thằng ranh con này, mới chích một kim thôi, thù này không thể như vậy mà xong được.

Nghĩ như vậy, thủ sẵn cò súng ngón tay từ từ bắt đầu buộc chặt, đám người Dạ Thương nhìn thấy là sợ hết hồn hết vía.

An Thần kiểm chế lo sợ trong lòng cùng tức giận, cười lạnh: " Ai nói cho anh biết đó là con trai tôi, anh có chắc không?" .

Tiểu An An đưa mắt to đầy nước , đảo đảo vài vòng, chịu đựng ngón tay đau nhức nhìn An thần kêu: " Chú An, mau cứu cứu con." .

Nhóc thông minh cỡ nào thì chỉ trong thời gian ngắn ngủi bị bắt, Tây Tác chẳng phải có nói là do nhóc là con trai của An Thần nên mới đối xử như vậy sao.

Theo lời cha nói, Tiểu An An cơ trí bắt đầu phối hợp với An Thần.

An Thần đẩy mắt thoáng qua một tia tán thưởng, bởi vì có chống đạn nỏ an toàn cản trở, chợt lóe rồi biến mất, Tây Tác không có bắt được bất kỳ nghi vấn nào .

Chú An?

Đứa bé này chẳng lẽ không phải con trai hần?

Coi như An Thần nghĩ giờ trò gì, cái thằng nhóc cũng không thể hùa theo anh mà đóng kịch, Tiểu An An thông minh đã sớm vượt ra khỏi tưởng tượng của hần.

Nghĩ như vậy, Tây Tác nội tâm một hồi lo lắng , nhưng cũng là không dám để lộ ra.

"An Thần, chớ giờ trò, tôi biết rõ đây là con trai anh, nếu không, làm sao mà anh từ Châu Phi Đại Liệt cóc vùi vãi chạy về cứu nó!" .

Lời vừa nói ra này, Tây Tác lòng tin lại tìm về không ít, An Thần vốn là vô tình, chẳng lẽ vì một thằng nhóc có thể bỏ tất cả ở Châu Phi Đại Liệt cóc vùi vãi chạy về cứu nó! .

Tiểu An An bắt đầu chóng mặt, thật khó chịu.

An Thần dĩ nhiên là thấy rõ tình trạng của con trai, phiền lòng, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, vì vậy giọng điệu lại lạnh mảy phần.

"Anh đã cho rằng nó là con tôi, vậy anh cứ nổ súng, bắn đại gia tôi trở lại chẳng qua là muốn giải quyết anh thôi, mà tôi cũng phải cho anh hay, trên đường tới đây tôi nhận được tin báo của thủ hạ, nói là hai đứa con riêng của anh đang ở trong tay của nó , không may, anh lại bắt ngay đứa con trai của chính mình, nếu thật sự anh giết nó, chỉ sợ người kia có chết thảm cũng lỗi anh xuống địa ngục, lời nói đã nói xong, anh muốn bắn, thì nhanh đi, xong thì đến lượt tôi xử lí anh ." .

【 nhìn các người nhần lại, không dám ngược Tiểu An An rồi, tôi còn là kết thân mẹ tốt lắm, Cập Nhật tốc độ vấn đề tôi liền không nói nhiều, trước kia giải thích qua, đa tạ mọi người đối với hồ ly ủng hộ. Hắc hắc 】

PS: Chỉ còn vài chương nữa bộ truyện Bà Xã Ngoan Nào sẽ hoàn. Nên Icon sẽ đăng liên tục có thể. Mong mọi người thông cảm. Do Icon đang có vài việc bận nên sẽ cố gắng đăng nhanh bộ này. Nếu đăng nhiều và lấp của các bạn khác nên ICon xin lỗi trước.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250

Cha, cứu con, cứu chúng con.

Dạ Thương nghe vậy liền hít một hơi lạnh, nhưng thật không thể không phục phản ứng của Lão Đại. Anh biết, nếu Tây Tác còn dùng Tiểu An An làm lá chắn không thả ra thì nhất định nhóc sẽ càng tăng thêm phần nguy hiểm. Hiện tại, nói dối về mối quan hệ của hai người, sau đó dùng chính con của hần cảnh cáo, trong lòng Tây Tác ắt sẽ hoảng loạn.

Hần không dám nổ súng, An Thần tuyệt đối chắc chắn điều đó.

Đã sớm nghe nói Tây Tác hết sức yêu thương hai đứa con của mình, chỉ có thể dùng cách này, anh cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần.

Quả nhiên, Tây Tác thân thể hơi choáng váng, sắc mặt tái xanh xong chuyển trắng, anh chết cũng không có ý kiến gì, anh hai đứa bé nếu là rơi vào trong tay An Thần, anh thật cũng không dám tưởng tượng.

Dừng một chút, nắm tay Tiểu An An chặt lại mảy phần: "Anh đang lừa tôi à, bắt rồi hay chưa, ai biết, không chừng có , làm sao có người tin."

Sống ở Trung Quốc mấy năm, ngôn ngữ bản xứ thật học được không ít.

Cả người An Thần mang hơi thở áp người, làn nữa lạnh lùng hé khóe môi, từ túi quần móc ra điện thoại di động: "Giọng nói của con trai và con gái anh, anh còn nhớ hay không"

"Cha, cứu con, cứu chúng con."

"Cha, cha ở đâu, chúng con bị người ta bắt rồi."

Giọng nói một nam một nữ vang lên, trực tiếp làm hi vọng may mắn sống sót trong lòng Tây Tác tan biến, mặc dù đã sáu năm anh chưa từng gặp hai đứa bé rồi, nhưng từng nụ cười khuôn mặt của chúng anh vẫn in sâu trong đầu.

Hôm nay nghe được hai đứa bé tiếng cầu cứu, anh thật lòng hoảng sợ.

"An Thần, anh dám"

Trong lòng hoảng hốt, vội vờn đầu xem xét, không ngờ vừa nhú đầu ra thì một tiếng súng đã chặn mất những lời còn lại.

Tiểu An An thân thể cứng đờ, rõ ràng cảm giác đôi tay kia nắm chặt mình dần dần buông lỏng.

Bùm——

Đây là âm thanh thân thể Tây Tác ngã xuống đất, hai mắt bởi vì không dám tin mở thật to, trên trán bị đạn bắn một lỗ thủng, đang phun đầy máu ra bên ngoài.

Đám người Dạ Thương vội vàng xông tới kiểm tra có chết hay không, An Thần cũng ba bước chạy tới ôm thân thể con trai vào trong ngực, còi đây, nhịp tim đập nhanh hơn bất cứ khi nào — Nguy hiểm thật!

Tây Tác đã chết, Dạ Thương hung hăng đá hai chân hắn, mới xoay người đến bên cạnh An Thần.

Tiểu An An đã ngất đi, Dạ Thương vội vàng cởi áo chống đạn xuống, sau đó sẽ cởi áo khoát ở bên trong che chắn cậu chủ.

An Thần kiểm tra thân thể nhóc, khắp nơi không có vết thương, chỉ là thân thể lạnh như băng mà thôi.

Anh thở phào nhẹ nhõm.

Tây Tác đã chết, làm tiếp cũng không có ý nghĩa, ở lại mấy người đem thi thể hắn xử lý xong, người còn lại che chở lão đại và Tiểu An An đi ra ngoài.

Nơi này có hơn một trăm thuộc hạ của Tây Tác, người đến đây cũng tương đương bọn họ rất thận trọng, khó mà lọt tên nào.

Cho đến khi An Thần ôm Tiểu An An trở lại trên xe, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trên danh sách, tôi nay phải giải quyết triệt để, còn có Doãn Phi Phi à tiện nhân đó phải bắt sống, tôi sẽ tự tay giải quyết cô ta."

Về mặt xinh đẹp đó biết đã lâu, bản lĩnh dụ dỗ đàn ông càng lúc càng cao. Ngay cả thuộc hạ của anh mà cũng dám dụ dỗ, thật quá bản lĩnh mà.

Tô Thiển vừa thấy được Tiểu An An, lỗ mũi càng chua xót, vội vàng nhận lấy con từ trong tay An Thần, hốt hoảng hỏi: "Có chỗ nào bị thương hay không? Bọn họ đã làm gì con?"

****Trưởng thành cũng có thể cùng cô đầu gối với cha mẹ.

Tô Thiển vừa thấy được Tiểu An An, lỗ mũi càng chua xót, vội vàng nhận lấy con từ trong tay An Thần, hốt hoảng hỏi: "Có chỗ nào bị thương hay không? Bọn họ đã làm gì con?"

An Thần ánh mắt lóe lóe, nhớ lại mấy thứ hình cụ bên trong nhà, cuối cùng lắc đầu một cái, đoán chừng là muốn dùng hình, lại không kịp, anh cũng không khỏi trong lòng cảm thấy may mắn, đến thật kịp lúc.

Đồ để tra tấn kia thật sự tàn khốc mà, dám đem ra dùng đối với một đứa nhóc mấy tuổi, thật làm người khác vô cùng căm phẫn.

"Con trai, con làm sao vậy?" . Tô Thiển gọi con trai đang còn bất tỉnh, sợ lại càng sợ thêm, quay đầu hỏi An Thần: "Chắc là không dụng hình không?"

An Thần ôm cô an ủi, sau đó cởi áo của mình ủ Tiểu An An thành một khối: "Là bị đông lạnh, ôm con làm cho con ấm áp là được."

An Thần cũng không biết bọn họ rốt cuộc có dùng hình hay không, ánh mắt nhìn đến trên ngón trỏ của Tiểu An An, khẽ hí một cái, đem tay nhóc mở ra kiểm tra thử.

Nhìn tới nhìn lui nhiều lần, rốt cuộc nhìn thấy trên ngón trỏ của nhóc có mấy lỗ nhỏ nho, quá nhỏ, không nhìn kỹ thật sự không phát hiện được, vào lúc này bị An Thần nhẹ nhàng bóp một cái, bàn tay nhóc khẽ tím bầm.

Ngón tay non nớt như vậy, bị kim châm thật sự rất đau đớn.

Tô Thiển cũng phát hiện, cầm lấy tay nhóc đặt ở bên môi, đau lòng muốn chết: "Cục cưng, mẹ không có chăm sóc tốt cho con nên chỉ chút nữa là đã

đánh mất con rồi, mẹ xin lỗi.”

An Thần cũng đau lòng, nhủu mày đẹp đem đầu Tô Thiển dựa sát vào nhẹ an ủi: “Đây không phải lỗi của em.”

Là anh không có dạy dỗ tốt thuộc hạ của mình mới để xảy ra chuyện như vậy.

"Anh thề, sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa, đừng khóc, được chứ?"

Tô Thiển tựa vào trong ngực của anh, chính là không ngừng được nước mắt, Tiểu An An vừa được năm tuổi, còn chưa biết gì, mà xảy ra chuyện lại là một nơi ghê sợ như vậy hẳn nhóc sẽ rất hoảng sợ, mà cô cũng vậy.

"Mẹ. . . Đừng khóc. . .".

Tiểu An An cố gắng hết sức mở mắt, lau đi nước mắt vừa rơi trên mặt mẹ, vội vàng an ủi mẹ

Tô Thiển kinh ngạc, còn chưa kịp có phản ứng.

"Con thỏ nhỏ chết kia, con đã tỉnh, trong người thấy sao rồi?"

An Thần lại gần, Tiểu An An dụi người vào ngực Tô Thiển, tránh né anh.

Đại Phôi Đản, dám dùng cách nguy hiểm như vậy cứu mình, đồ đáng ghét.

Tô Thiển vội vàng ôm con trai, hỏi “ Con cảm thấy sao rồi, bọn xấu xa đó đã làm gì con?”

Tiểu An An cười yếu ớt, đưa ra bàn tay nho nhỏ giúp mẹ lau sạch nước mắt: "Mẹ, con rất khỏe, nhưng là lạnh quá, mẹ ôm chặt con nha”

Tô Thiển hốt mất hồn nửa đồ lên, con trai của cô cư nhiên như vậy hiểu chuyện, thật là khó được, chịu con, cô ôm con thật chặt trong ngực. Cảm giác này thật sự rất tốt.

Đối với biểu hiện của Tiểu An An, An Thần cực kỳ hài lòng, biết điều như vậy mới đúng là con trai anh.

Trở lại biệt thự, Tô Thiển không yên lòng gọi bọn Hoa Tử đến kiểm tra cho Tiểu An An một lần nữa, đến khi kết quả không có gì xấu cô mới thật sự yên tâm

Mỉm cười với An An , cô nằm bên cạnh nhóc, ôm nhóc vào lòng, một phút cũng không muốn con rời xa lòng mình.

Cô không thích cảm giác này, chắc cũng không muốn.

Tối hôm đó, An Thần xưa nay chưa thấy Tiểu An An ngủ chung với hai người có cảm giác khó chịu, lớn vậy rồi mà Tiểu An An lần đầu được ngủ chung với cha mẹ, cảm giác thật hưng phấn, quên hết đau đớn trên ngón tay.

"Mẹ, sau này con muốn ngủ chung với mẹ”

Những lời này khiến An Thần hơi có chút đen mặt, không nhận được hỏi: "Vậy con trưởng thành, cưới vợ thì làm sao?" .

Tiểu An An vẽ mặt ngây thơ: "Trưởng thành cũng có thể cùng cô dâu ngủ với cha mẹ.”

An Thần khòe miệng co giật, Tô Thiển muốn nội thương: "An An của mẹ thật hào phóng." .

***An An của mẹ thật hào phóng.

Tiểu An An vẽ mặt ngây thơ: "Trưởng thành cũng có thể cùng cô dâu ngủ với cha mẹ.”

An Thần khòe miệng co giật, Tô Thiển muốn nội thương: "An An của mẹ thật hào phóng." .

Cuối cùng do mệt mỏi giày vò, nhóc cũng đã chịu ngủ, quên hẳn việc bắt bị bắt cóc vừa mới xảy ra.

Tô Thiển cùng An Thần không thể ngủ, hai người vẫn lẳng lặng nhìn gương mặt đáng yêu của Tiểu An An, đặc biệt là Tô Thiển, cảm giác nhìn sao cũng không đủ. Qua một đêm mà mắt Tô Thiển có một vòng tròn đen thật đậm.

Cả nhà ba người nằm chung trên giường lớn, ngủ nướng một giấc thật dài, qua chiều ngày hôm sau, Tiểu An An bị Tô Thiển dụ dỗ rời giường.

An Thần vừa rời giường liền vội vàng xử lý công việc, trong trang viên tăng cường bảo vệ lên gấp đôi, hầu như là đâu đâu cũng có, thay vào là những người thuộc hạ tâm phúc của anh.

Tô Thiển cùng Tiểu An An cùng nhau ăn cơm, hai người dắt nhau đi khắp nơi.

"Con trai, ngón tay còn đau không?" .

Tô Thiển ngồi xỏm người xuống, nắm ngón trỏ của bé lên kiểm tra, ngày hôm qua dùng thuốc tốt để bôi, hôm nay hầu như không còn bị thâm đen nữa.

Tiểu An An lắc đầu, đã sớm không đau, thật may là cha đến kịp nên chỉ mới đâm một chút xú, bằng không là tới tận xương thịt đau chết mất.

Tại trong đáy lòng, Tiểu An An đối với người cha xấu xa này có chút ngưỡng mộ với sùng bái.

Tô Thiển xoa hai tay nhóc, đem tay nhỏ bé của nhóc nằm trong tay mình, nghiêm túc nhìn ánh mắt của anh: "Về sau cha mẹ sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra nữa, con có tin tưởng chúng ta hay không?" .

Nghĩ tới ngày hôm qua, lòng của cô cho đến bây giờ vẫn rung sợ, cô cố gắng không nhớ tới nữa, càng nhớ cô càng đau lòng.

Tiểu An An cũng nghiêm túc gật đầu, nhóc tin tưởng, nhóc vẫn luôn rất tin tưởng, cho nên ngày hôm qua bị bắt cóc, nhóc biểu hiện rất dũng cảm, nhóc vẫn luôn tin chắc cha mẹ sẽ đi cứu nhóc.

Tô Thiển khẽ cười, cô có gì tốt mà lại có ông xã cùng con trai tuyệt vời như vậy bên cạnh.

Yêu cầu của cô, cũng không phải là cao, chỉ cần người thương yêu nhất bên cạnh mình bình an mạnh khỏe là được rồi.

"Thiếu phu nhân, Nhiệm tiểu thư đã tới" .

Lý tẩu vào trong chòi mát, cung kính khom người, Tô Thiển giờ tay đỡ cô thẳng người, than thở: "Không phải đã nói rồi sao? Không cần giữ lễ như vậy." .

Mấy người này thật là, gặp cô cùng con trai là cứ giữ lễ như vậy, đâu phải sống trong gia đình vua chúa mà phải như vậy chứ.

Lý tẩu mỉm cười, nghiêm túc nghe, thiếu phu nhân hiền hòa dễ gần, được hầu hạ cô thật là phúc của họ mà.

" Di Nhiễm đến rồi, con muốn theo di chơi ." .

Tiểu An An vừa nghe nói có Nhiễm Mạn đến là vội chạy đến phòng khách, Tô Thiển thật lo lắng theo sau, bây giờ là mùa đông, trời rất lạnh mà đất cũng rất trơn trượt.

Từ nhỏ thẳng nhóc này vẫn thích cùng Nhiễm Mạn chơi đùa, cũng khó trách, hai người đều có tính tình trẻ con, Nhiễm Mạn cũng luôn trêu chọc làm Tiểu An An cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251

Tô Thiển phiền muộn, cô ấy từ năm năm trước sanh non, sau đó không thấy có gì, cũng không biết là hai người làm rất tốt các biện pháp an toàn, hay là. . . .

Đi vào phòng khách, Tiểu An An đã cùng Nhiễm Mạn chơi đùa, một lớn một nhỏ hai người chơi đùa cười ha ha , nhìn ra, Nhiễm Mạn đặc biệt thích Tiểu An An.

Chuyện của hai người là sao đây?

Đi vào phòng khách, Tiểu An An đã cùng Nhiễm Mạn chơi đùa, một lớn một nhỏ hai người chơi đùa cười ha ha , nhìn ra, Nhiễm Mạn đặc biệt thích Tiểu An An.

Tô Thiển hé miệng cười yếu ớt, đây chính là hạnh phúc.

Đội hai người chơi xong thở hồng hộc , Tô Thiển mới kéo Tiểu An An qua ôm vào trong ngực, Tiểu An An nhõng nhẽo, ôm cổ mẹ mê mẩn.

Bất kể chơi cùng người khác nhiều vui vẻ cỡ nào, chỉ cần ở trong ngực Tô Thiển thì lập tức thay đổi, nhóc có thể xem Nhiễm Mạn cùng Bản Từ làm bạn tốt chơi đùa, Tô Thiển cùng An Thần lại không giống, ở trước mặt mẹ, nhóc chính là một bé con đáng yêu thích làm nũng , thời lúc nào cũng muốn cha mẹ thương yêu.

"Mẹ, cha sao còn chưa về?" .

Kể từ khi An Thần đem nhóc từ trong tay bọn bắt cóc cứu ra, Tiểu An An đối với cha xấu xa An Thần cảm giác sợ hãi đã sớm biến mất hầu như không còn, không phải có lúc mẹ mắng cha đó sao . Anh vẫn cùng cha giành mẹ mà lên mặt hếch mũi nữa.

Tô Thiển cúi đầu nhìn nhóc một cái, cười lên : "Đi tìm chị Y Na chơi một lát đi, mẹ và dì Nhiễm muốn nói chuyện riêng " .

Tiểu An An ngược lại nghe lời, xoay thân thể chạy ra ngoài, nghe phía sau mẹ nhắc nhở liền đi chậm chậm lại .

Nhìn Tiểu An An càng chạy càng xa, Nhiễm Mạn ánh mắt cũng mơ hồ, Tô Thiển khẽ kêu một hồi mới lấy được thần sắc trở về.

"Cậu đang suy nghĩ cái gì đấy! Lòng không yên sao." .

Nhiễm Mạn nhướn lông mày: "Đang hâm mộ cậu." .

Tô Thiển ôm ôm gối ngồi bên cô, một cái tay khoác lên trên vai của cô, than thở: "Ngày hôm qua mình thật sự bị sợ chết được." .

"Đúng vậy, mình cũng rất sợ, Tiểu An An đáng yêu như vậy." Cô lúc nào mới có một cục cưng đáng yêu như vậy đây? So với Tô Thiển cùng Lương Đình thì cô cũng lớn hơn, hôm nay con của họ cũng năm tuổi rồi, sao mà mình vẫn chưa thấy gì .

Tô Thiển nhìn thấy tâm tư của bạn, vỗ về bà vai: "Hai người là làm sao vậy?" .

Nhìn bạn như vậy mà nói là họ không muốn có con thì chắc chắn là không đúng rồi.

Nhiễm Mạn than thở, lắc đầu: "Không biết." .

Không biết tại sao mà, cô với Bản Tử rất cố gắng mà sao không thấy kết quả gì.

"Đi khám thử đi, có thể sau lần sảy thai trước có liên quan, hai người không còn nhỏ nữa không lẽ không muốn có con sao." .

Chuyện như vậy có rất nhiều, không cần phải lo lắng.

Nhiễm Mạn cắn môi, thật lâu mới gạt đầu một cái: " Hôm nay đi luôn, cậu đi với tớ nha." .

Bản Tử không ở nhà, cô lại không muốn đi một mình đến bệnh viện để kiểm tra cái chuyện này.

Tô Thiển gạt đầu, liền đi bệnh viện với bạn, hạnh phúc của bạn thì phải gấp rút chứ.

Gặp hai bác sĩ giỏi nhất khoa kiểm tra thật kỹ, cuối cùng xác định là hai bên ống dẫn trứng bị tắt, chỉ cần khai thông là được rồi, sau đó lại dặn dò, trong lúc có kinh nguyệt, ngàn vạn lần không được quan hệ..., Nhiễm Mạn rồi rầm rịt đỏ bừng.

Tô Thiển có thể hiểu, mỗi lần cô có tháng, An Thần đều bỏ qua cho cô, nhưng chỉ cần miệng cô đáp ứng anh là được.

Đàn ông nha, lúc nào tinh lực cũng dồi dào.

Bác sĩ nói muốn thông ống dẫn trứng phải hơn một lần, với lại là sau khi có tháng một tuần và phải tuyệt đối sạch sẽ mới có thể chữa trị. Cô nghĩ, chỉ cần làm được cô chắc chắn sẽ có những đứa con đáng yêu, nghĩ vậy thôi trên gương mặt cô đã có nụ cười.

***Dội nước cho tỉnh, tiếp tục xử phạt.

Bác sĩ nói muốn thông ống dẫn trứng phải hơn một lần , với lại là sau khi có tháng một tuần và phải tuyệt đối sạch sẽ mới có thể chữa trị. Cô nghĩ, chỉ cần làm được cô chắc chắn sẽ có những đứa con đáng yêu, nghĩ vậy thôi trên gương mặt cô đã có nụ cười.

Dưới phòng xử lý, An Thần như vua cao cao tại thượng ngồi ở trên đài cao, quý dưới chân là một nam một nữ, hai người này chính là bắt cóc Tiểu An An, Doãn Phi Phi, còn một người chính là đội trưởng bảo vệ trực ban hôm đó- Hường Khuê.

Hai người quý gối trên mặt đất lạnh như băng run lấy bầy, còn chưa biết có lạnh không nhưng trong lòng đã phát rét rồi.

An Thần nhip nhip chân , không thèm nhìn họ một cái, chỉ lấy ly trà từ tay Dạ Thương từ từ thưởng thức.

Gió lạnh ù ù thổi xào xạc trên mấy cây đại thụ nơi xa xa, người chung quanh không dám thở mạnh một, lão Đại lúc này, hơi thở từ trong thân thể tản mát ra ngoài vô cùng lạnh lẽo, chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, nhưng thật ra so với bình thường càng tăng thêm sự kinh khủng.

"Mang lên." .

Nghe được giọng nói lạnh lẽo , Doãn Phi Phi cùng Hường Khuê cả người vừa run lên.

Hai người bọn họ, cũng đã biết thủ đoạn độc ác của An Thần, nhất là Doãn Phi Phi, lần trước ở trong trang viên chứng kiến xử lý Mộ Dung Kiệt, cho tới bây giờ, mỗi buổi tối trong mơ cô cũng không thoát được cơn ác mộng đó.

Hình cụ mang lên, đều là do Dạ Thương lấy từ căn phòng giam Tiểu An An về, lão Đại nói rồi, dùng hình cụ của mình đối phó bọn họ thì sẽ dơ bản hình cụ, nếu đối phương có, sẽ dùng chính nó ngược lại cho đối phương .

Nhìn mấy thứ hình cụ tàn khốc này, An Thần nhủ mảy dử dội, nghĩ đến những thứ này chút nữa là dùng trên người con trai mình, cả người nháy mắt phát ra hơi thở tàn bạo, khát máu.

"Lão Đại, van cầu anh, tôi biết rõ sai lầm rồi.".

Ngay cả biết lúc này nói gì đều không được rồi, theo tự nhiên, trước khi chết thường giãi bày cầu xin.

"Lão Đại, không cần, cầu xin anh, cầu xin anh.".

Hướng Khuê gào khóc thảm thiết, An Thần nghe được nhủ mảy lại sâu hơn một chút, trong đôi mắt để lộ ra cảm giác chán ghét nhường nào.

Một gã không có tiền đồ, sao có thể xứng đáng làm thủ hạ của anh chứ, khó trách hắn có thể quỳ dưới gấu quần của người đàn bà đề tiện này.

Vẫy tay, trực tiếp có người mang hắn lôi đi, thật chỉ làm anh thấy thật dơ bẩn.

Còn lại một mình Doãn Phi Phi quỳ trên mặt đất, cô càng thêm hoảng sợ muốn ngất xỉu, tay nổi gân xanh, có thể chính mình răng va vào nhau cắn cật, bên dưới nhiệt độ âm thấp len lỏi vào mà cô không hề hay biết.

Trong mắt An Thần sự chán ghét càng tăng thêm một phần, đều có mĩa mai cùng đắc ý .

"Gia hình, trước bắt đầu dùng kim châm " .

Anh một khắc cũng không muốn gặp lại người phụ nữ này, hành hạ chết sớm một chút cho mau kết thúc.

Nhìn thấy một thuộc hạ cầm kim châm vừa dài vừa nhỏ đi về phía cô, Doãn Phi Phi cũng nhìn không được nữa thất thanh la hoảng lên, giọng run lấy lấy, bay theo con gió, nếu không phải đây là sự giả của thần chết, chắc chắn bị tiếng kêu sợ hãi thể lương này hồn bay phách tán.

.....

Nửa giờ trôi qua, mười đầu ngón tay của Doãn Phi Phi đã sớm không nhận ra máu thịt, máu tươi từ trong ngón tay chảy xuống rơi trên mặt đất trong nháy mắt ngưng kết thành băng, màu sắc thật diêm dúa, lạnh lợ.

“Dội nước cho tỉnh, tiếp tục xử.”

Tưởng bất tỉnh là xong chuyện sao? đâu có chuyện dễ dàng như vậy.

Anh chàng bảo vệ đầu đồ đầy mồ hôi lạnh, chuyện đem kim châm hành hạ người phụ nữ này sao lại rơi trúng người anh chứ.

Loại cảm giác này, còn không bằng cho cô một đao chết tốt nữa.

Tưởng bất tỉnh là xong chuyện sao? đâu có chuyện dễ dàng như vậy.

Anh chàng bảo vệ đầu đồ đầy mồ hôi lạnh, chuyện đem kim châm hành hạ người phụ nữ này sao lại rơi trúng người anh chứ.

Mùa đông khắc nghiệt, đã vậy còn mang một chậu nước lạnh hắt từ trên xuống, làm cho cô lạnh thấu tim gan.

Thân thể phát run dử dội, mới vừa ngồi dậy liền ngã nhào xuống, máu thịt trên tay va chạm mặt đất, đau nhói tận tim gan.

"A —————".

Loại cảm giác này, còn không bằng cho cô một đao chết tốt nữa.

Tiếng kêu thê lương của cô, càng làm nội tâm của An Thần tăng thêm phần tàn nhẫn.

"Như thế nào? Rất thoải mái có đúng hay không?" .

Khóe miệng của anh, nâng lên nụ cười lạnh lẽo tàn ác, sau đó đứng lên, nhàn nhả đến gần.

Trong mắt Doãn Phi Phi tràn đầy ý hận, thiếu đều muốn tóa ra ngoài

Anh, đúng, cũng là bởi vì anh, mà mình mới khổ sở như vậy, cho tới bây giờ anh cũng không hiểu, yêu anh, thật sự có lỗi sao?

Tại sao phải nhận sự đối đãi như vậy, so với Tô Thiển cô thua kèm điểm nào?

Ha ha Doãn Phi Phi cô yêu anh, muốn gần anh thêm một chút nữa, chịu ảm ức gả cho người lớn hơn mình hơn 40 tuổi.

Tại sao anh không thấy những gì mình đã làm, chỉ vì một người phụ nữ, vô tâm vô tình mà tổn thương cô.

Xứng đáng không? Bây giờ suy nghĩ một chút, có thật xứng đáng không?

"An. . . An Thần. . . anh có thể hay không cho tôi cảm giác thoải mái không. "

Cô hiện tại không còn muốn gì nữa rồi, bị vô số người đàn ông chà đạp trong sáu năm, cô đã sớm nản lòng thoái chí, cho đến khi được người cứu ra ngoài, nói là có thể cho cô một cơ hội trả thù, cô cũng không suy nghĩ nhiều mà chấp nhận.

Đúng vậy, đã sống không bằng chết, có một cơ hội đặt ở trước mắt của mình, làm sao mình có thể sẽ bỏ qua cơ hội báo thù này.

Là cô quá ngây thơ rồi, An Thần tốt nhất đừng dây vào, đặc biệt là vợ và con trai anh, cô đây tự tìm cái chết mà.

Hiện tại, cô chỉ mong anh mở lòng từ bi cho cô chết thật thoải mái.

An Thần đã giật ra khoe miệng, cười lạnh: "Thoải mái? Thoải mái! Cô có xứng không?"

Làm ra chuyện này, đã vượt khỏi sự kiểm soát của anh, còn dám mở miệng xin anh cho chết thoải mái sao? cô nghĩ anh tốt như vậy sao?

Lời nói vừa ra, doãn Phi Phi cũng biết không còn đường sống, Đúng vậy a, lúc này, anh nhất định là không xử chết cô không bỏ qua, mong anh cho sự thoải mái, chẳng phải là nằm mơ ban ngày?

Cười khổ, thân thể xụi lơ trên mặt đất, cô hiện tại, thật sự là cá nằm trên thớt, mặc người chém giết.

"Còn đứng ngây đó làm gì, tiếp tục. "

Con mắt của An Thần, so với gió lạnh trong ngày mùa đông càng làm cho người ta thấu xương, đó là một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm— lạnh.

Cô suy nghĩ nhiều lần cắn lưỡi tự sát, nhưng mà toàn thân trên dưới một chút hơi sức cũng không có, thậm chí cảm thấy đến nỗi ngay cả nháy mắt một cái mắt cũng khó khăn.

Một thủ hạ nắm bàn tay chặt của cô, cảm thấy thật sự không thể xuống tay rồi, lúc này mới nắm chân của cô mà đâm vào, nếu như nói đâm tay móng tay là tìm hư liệt phổi, như vậy ghim móng chân chính là khiến doãn Phi Phi cảm thấy sống không bằng chết.

Kim châm từng cái rút ra đâm vào, mang theo máu tươi, mặc cho bọn họ thường thức cảm giác kích thích.

Đây là một đám ma quý, thật sự là một đám ma quý.

Nhưng là, cô chỉ nghĩ cho mình, lại không nghĩ đến Tiểu An An, chỉ là đứa bé còn nhỏ như vậy mà dùng thủ đoạn đê tiện với nó, An Thần sac có thể bỏ qua cô

Cha là người tốt, là người thật tốt.

Nhưng là, cô chỉ nghĩ cho mình, lại không nghĩ đến Tiểu An An, chỉ là đứa bé còn nhỏ như vậy mà dùng thủ đoạn đê tiện với nó, An Thần sac có thể bỏ qua cô.

Cả một buổi chiều, An Thần ngồi ở trên đài cao nhìn qua các loại hình cụ dùng trên người Doãn Phi Phi một lần, cơ thể vững như bàn thạch, thậm chí, khoe miệng vẫn khê vênh lên, coi như một xem trò vui.

Cho đến khi anh nhìn chán rồi, mệt mỏi, lúc này mới khoát tay, có người trực tiếp xử lý chúng, lúc này doãn Phi Phi, đã sớm ngất đi 800 lần.

"Xử lý hết bên dưới, chỉ có người chết, mới sẽ không tạo thành uy hiếp đối với người khác. "

Khoe miệng của anh, lần nữa dứt khoát một câu, cả người cũng lộ ra một cỗ tà khí.

Bảo vệ cửa không khỏi toàn thân cứng đờ, lão Đại thanh giọng lạnh như băng lại ác độc, tuyệt đối so với gió lạnh mùa đông càng làm cho người ta run lên.

Dạ Thương gật đầu, lão Đại nói gì anh cũng sẽ làm, chỉ tiếc Bán Tử vẫn còn trên đường trở về nước, chuyện tốt như vậy bị anh bỏ lỡ, trở lại nhất định phải kêu la một lúc không thôi.

Lúc An Thần trở lại biệt thự, hơi thở thô bạo đã sớm biến mất hầu như không còn, ở trước mặt vợ con anh tuyệt đối là người cha, người chồng tốt, mặc dù một lúc nào đó cũng sẽ nghiêm khắc một chút.

"Cha. "

Nhìn thấy An Thần xuất hiện ở cửa lớn, Tiểu An An lập tức vứt bỏ món đồ chơi trong tay chạy ra đón, gương mặt đáng yêu cười to làm An Thần nhìn mà

trong lòng ấm áp dễ chịu .

Tiểu An An vừa đi lên liền ôm bắp đùi của anh mè nheo: "Cha, sao cha đi lâu như vậy." .

Tiểu An An đột nhiên nhiệt tình cũng làm cho An Thần có chút không chịu nổi, nhưng anh cũng biết, tên nhóc này từ khi anh cứu ra ngoài tới nay, cảm giác sợ hãi đối với anh, cũng đã không còn nhiều.

Người nghiêm nghị lại lạnh lùng, trước sau như một, vậy mà nhóc muốn làm nũng với anh, bao năm nay trong lòng nhóc anh rất uy nghiêm không có gì là đáng sợ.

"Mẹ đâu? Sao con chơi có một mình." .

"Mẹ với dì Nhiễm đi ra ngoài, nói sẽ về liền." .

An Thần ngồi xổm người xuống ôm lấy nhóc, đi tới ghế sa lon ngồi xuống, để cho anh ngồi ở trên đầu gối mình, nghiêm túc suy nghĩ tới đứa con trai này của mình .

"Con thô nhỏ chết kia, con không phải gọi cha là cha xấu xa nữa hả ?" .

An Thần không nhịn được, liền muốn chọc nhóc.

Tiểu An An lên tiếng cười, lắc đầu: "Cha không phải xấu xa, người nào mới là xấu xa, cha là người tốt, là người thật tốt." .

An Thần khước miệng co giật, không phải nhóc con đang nói anh là người tốt, thật sự tốt sao.

"Cha là người tốt?" .

Cái danh xưng người tốt này, dám dùng để nói anh sao ? Ngược lại thật lý thú đây.

Anh trước giờ không có hiền lành gì, để lên đến vị trí ngày hôm nay, anh đã làm rất nhiều việc xấu, kể cả giết nhiều người.

Tiểu An An thấy An Thần vẻ mặt khê hoảng hốt, vội vàng ôm cổ của anh không để cho anh mất hồn, giống như lo lắng An Thần không tin lời của nhóc: "Cha, trước kia là An An có lỗi, An An về sau không gọi cha xấu xa nữa, người đừng tức giận với An An ." .

An Thần nghe vậy khe khẽ cười lên, néo néo lấy lỗ mũi đáng yêu của nhóc, vì sao hôm nay nhóc đáng yêu quá không biết

【 trước tiên đem chánh văn kết thúc lại nói phiên ngoại, cái vấn đề này rất rối rắm, muốn xem Vạn Dạ, muốn xem Nhiễm Mạn , còn muốn xem An An , tóm lại chính là các loại rối rắm 】

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 252: An Thần bị nhóc tính toán

An Thần nghe vậy khe khẽ cười lên, néo néo lấy lỗ mũi đáng yêu của nhóc, vì sao hôm nay nhóc đáng yêu quá không biết.

" Con thô nhỏ chết tiết kia, không có giận con, về sau đừng có gọi cha, gọi là ba nghe không"

Nghe được Mộ Dung Vũ Triết kêu ba, anh ngược lại cảm thấy ba so cha nghe còn có tình cảm hơn.

Tiểu An An ngây cả người, tiếp theo nháy nháy mắt: "Ba ~" .

Nhóc từ bé đã gọi là cha mẹ , nhưng giờ lại muốn kêu là ba thôi.

An Thần mặt mày hớn hờ, cái từ này thật là dễ nghe, cùng Tô Thiên gọi ông xã không khác mấy rất dễ nghe.

Nâng nhóc qua đỉnh đầu, ngược nhìn, miệng hé nụ cười “ Con gọi nữa đi”

"Cha. Ba, ba, ba, ba." .

Kêu hơn mười tiếng, An Thần càng cười nhiều hơn cuối cùng bật cười khanh khách.

Tiểu An An ngây người, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mình cha cười nhiều như vậy, nhưng sao cậu có cảm giác rợn cả tóc gáy

Tô Thiên đi tới cửa, không thể tin được , dụi mắt lia lịa, thật ngạc nhiên, sao lại như vậy .

Cha con hai người này hòa thuận khi nào vậy.

Vẫn nhìn chăm chăm hai người. An Thần đem Tiểu An An nâng trên đầu cười ha ha, mắt thì mở to, miệng thì cười toe toét tận mang tai, cô cũng chỉ biết sững sờ và ngạc nhiên.

Cho đến Tiểu An An cùng An Thần hai người chạy tới chỗ cô, cô mới thu hồi ánh mắt của mình, lơ đãng nhìn cha con họ từ trên xuống dưới nhiều lần, bình tĩnh hỏi “ Hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi ha?”

An Thần thả Tiểu An An xuống, đi tới ôm eo thon của Thiên Thiên, hướng cô bên tai mập mờ khẽ phun hơi: "Bà xã, anh nhớ em lắm " .

Tiếp theo. Là chuyện thường làm ở nhà, ăn xuống môi nhỏ của cô mà hôn, triền miên, triền miên, triền miên không thôi.

Năm phút sau, Tiểu An An thật sự nhìn không được, hừ hừ hai tiếng mới đem kéo hôn hai người về.

Bất mãn: "Con thật có phải con của ba mẹ không đây?." .

Mỗi lần đều quên nhóc ở sau, con trai thực làm bóng đèn mờ.

Tô Thiên☹️, mắt tự nhiên vuốt tóc, sau đó một cái tay đã lạng lẽ đưa về phía hông của An Thần.

An Thần vội vàng bắt được, hiển mị: "Bà xã tha mạng." .

"Là thế nào đây ? cha con hai người giảng hòa rồi hả ?" .

Tô Thiên nhận lấy ly nước Lý tẩu đưa tới nước uống ngậm lớn , nhàn nhã nằm nghiêng trên ghế sa lon, trong nhà thật là thoải mái.

Từ khi cứu Tiểu An An trở về, cô cảm thấy mỗi ngày đều là hạnh phúc nhất.

Tiểu An An cũng đi theo chạy tới, nửa nằm ở trên người của cô, cười như trăm hoa đua nở: "Mẹ, ba nói nhường mẹ cho con rồi , nói tối nay con có thể cùng mẹ ngủ chung." .

Nhóc cười mờ ám, sau lưng An Thần lại xù lông rồi.

"Con thô nhỏ chết tiết kia, con muốn dạy dỗ lại phải không." .

Tô Thiên nhếch mày ngẩng cao đầu, ồ thật dài một tiếng, tán dương nhìn anh một cái: "Quả nhiên, ba làm càng ngày càng xứng với chức ba rồi, không tệ." .

An Thần hí mắt, bị khen cũng không tiện phản bác nữa, anh thật đúng là xem thường kia con thô nhỏ chết kia, thậm chí cũng dám tính kế với anh.

Cẩn rắng: "Đúng vậy a, tất cả điều nghe bà xã hết, đối anh tốt một chút! !

Tiểu An An sợ le lưỡi một cái, chui chui trong ngực Tô Thiên, nguy hiểm thật, nhóc đem cha mình ra tính toán đây mà..

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 253: Không chơi như vậy là ép người

Cẩn rắng: "Đúng vậy a, tất cả điều nghe bà xã hết , đối anh tốt một chút! ! !" .

Tiểu An An sợ le lưỡi một cái, chui chui trong ngực Tô Thiên, nguy hiểm thật, nhóc đem cha mình ra tính toán đây mà..

Tối hôm đó, Tiểu An An một mực muốn tự mình rửa tắm, nhóc sợ lát nữa ba đem nhóc lôi ra chém.

Tô Thiên liên tục dận dò , Tiểu An An mới đi vào phòng tắm.

Vừa chơi phao trong nước vừa nghĩ trong bụng, nhóc lấy đầu ra lá gan mà dám đem ba mình ra mà tính toán đây.

Sau đó suy nghĩ một chút, một góc trái tim nhỏ bùm bùm nhảy lên, làm sao dám để ba giúp mình tắm.

Ở phòng tắm thật lâu mới dám mở cửa ngó nhìn, xác định an toàn mới đem một cái chân bước ra ngoài, thở ra thật dài một hơi, cười xấu xa, tính sổ thì tính, nhóc còn có chỗ dựa là mẹ đấy.

Nhóc vừa ra, An Thần cầm khăn tắm đi vào, khoe miệng cũng là nụ cười xấu xa, Tiểu An An không nhịn được nghĩ đến chuyện vừa rồi, trên mặt còn phải cười kêu lên: "Ba."

An Thần khề ừ, đi tới nắm cánh tay của nhóc quay lại: "con thô nhỏ chết tiết kia, bắt đầu hôm nay, ba dạy con rèn luyện thân thể, con cảm thấy như thế nào?"

Tiểu An An bị dọa sợ, lắc đầu như trống bỏi: "Không cần."

"Không cần? Ba hỏi con, con có phải hay không là một người đàn ông?"

"Vâng". Cái này Tiểu An An ngược lại đáp rất là dứt khoát.

Anh là đàn ông, tuyệt đối là đàn ông.

"Rất tốt, con cảm thấy con mạnh hơn ba sao?"

"Không có. . . Không có. . .".

"Mẹ thích người đàn ông cao lớn, con muốn cùng ba giành mẹ, thì phải để cho mình thay đổi mạnh hơn so với ba, đã hiểu chưa?"

Tiểu An An mím môi, không chịu trả lời, muốn mình mạnh mẽ hơn chẳng qua là tìm cơ hội xử lý mình mà.

Phản kháng không có, chỉ hỏi hận mới vừa lần đầu tính toán với ba xấu xa.

Về sau, nói gì cũng không dám cùng ba đối đầu.

"Con thô nhỏ chết tiết kia, con đã hiểu chưa?"

An Thần khoe mắt nhếch cao, mắt nhìn xuống khuôn mặt hối hận của Tiểu An An, anh liền không còn nghĩ đến việc bị nhóc chơi khăm.

Tiểu An An gật đầu: "Nghe hiểu, ba, con khó chịu."

Bị đàn áp, thật khó chịu.

An Thần khoe miệng nâng lên cong cong tinh quái, lúc này mới để nhóc xuống, vỗ một cái vào mông nhóc: "Tối hôm nay, con ngủ với ai?"

"An An ngủ một mình."

Nhóc khóc, không chơi, như vậy ép người, hơn nữa đó còn là ba của mình nha.

An Thần tâm tình tốt chu môi huyết sáo một tiếng, vỗ vỗ gương mặt hồng nhuận của nhóc, dịu dàng: "Ngoan, đây mới con trai ngoan của ba."

Tiểu An An đưa mắt nhìn ba vào phòng tắm, miệng đường vòng cung hung hăng kéo xuống dưới, được rồi, nhóc chính là một đứa con mà ba không thương yêu.

Tô Thiên ở trong phòng đợi nửa ngày cũng không thấy Tiểu An An tới đây, không kềm chế được rồi, chạy đến trong phòng nhóc nhìn, thì ra là tên nhóc này đã trốn vào chăn ngủ thiếp đi.

Tô Thiên than thở, nghĩ sơ qua cô cũng biết, nhất định là An Thần lại hù dọa con trai rồi.

Khóa kỹ cửa phòng, nằm xuống bên cạnh nhóc, thuận thể ôm nhóc tại trong ngực, có lúc cảm thấy con trai rất đáng thương, lúc nào cũng ngay thơ tranh giành mẹ với cha.

An Thần trở về phòng không nhìn thấy Tô Thiên dĩ nhiên là không nói cũng biết, đi đến phòng của Tiểu An An mới phát hiện khóa cửa rồi, cau mày, thật không biết mới có một lát là ngủ hay không đây.

Rối rắm nửa ngày, mới thuận theo cô, anh cũng không muốn đánh thức cô vừa cả đêm ngủ không yên.

Con trai, ba đâu rồi?

"Con trai, con biết gần đây ba con làm những gì không? Không lẽ ba con không đến tìm con?"

Tô Thiên mặt rồi rầm đứng chơi ở phòng, xa xa nhìn ngoài cửa sổ bông tuyết tung bay, thật là đẹp, sáng nay vừa rời giường liền phát hiện bên ngoài tuyết bay, vốn còn muốn kéo lên ông xã với con trai cùng nhau chơi đùa, nhưng đi chơi đâu rồi, lại gọi, vẫn không tìm được người, điện thoại di động tắt máy,

người hầu hỏi gì cũng không biết.

Tiểu An An mắt chớp chớp: "Không biết." .

Tô Thiển càng thêm phát điên, trở về phòng mở ra máy tính, không ngừng gõ bàn phím.

An Thần chết tiệt, An Thần thối tha, mấy ngày rồi, trừ buổi tối, ban ngày một bóng người cũng không nhìn thấy rồi, quả thực là đáng ghét.

Vẫn gõ bàn phím lách cách, lúc này mới hơi có chút hả giận.

"Thiếu phu nhân, tôi có thể vào không?" .

Ngoài cửa, Y Na cùng Vũ Đình rất cung kính, lời nói qua khe cửa truyền vào.

Tô Thiển ngậy cả người, có chút buồn bực đi ra ngoài.

"Vào đi." .

"Nếu thiếu phu nhân ra rồi thì chúng tôi cũng không vào, phiền thiếu phu nhân đi theo chúng tôi một chuyến." .

Y Na cười híp mắt, trong mắt trong mi đều là sắc mặt vui mừng.

Tô Thiển mày hơi nhíu đầu lông, có chút không hiểu: "Đi chỗ nào?" .

"Thiếu phu nhân đi thì biết." .

Hai người không nói gì, đồng thời cười híp mắt, Tô Thiển nhìn , cả người đều là nổi da gà.

"Được, chờ tôi đổi bộ quần áo." .

Tô Thiển cùng Tiểu An An hai người bị đưa đến bờ biển, lên một chiếc ca nô, nhìn chung quanh biển rộng mênh mông, Tô Thiển ôm con trai chặt hơn chút nữa.

"Tôi nói, hai chị gái xinh đẹp, chúng ta đi chỗ nào đây?" Chẳng lẽ phải ra biển sao?

Y Na cùng Vũ Đình nhìn nhau cười một tiếng, vẫn như cũ không nói.

Tô Thiển thấy hỏi không ra cái gì, đại khái cũng đoán được là ý của An Thần rồi.

Chỉ có anh, mới có thể làm cho những người này phục tùng.

Nhìn bên ngoài tung bay bông tuyết, rơi vào trên mặt biển vô tận, như vậy thật đẹp, lại cảm thấy có chút không thành thật, cô ở S thị hai mươi mấy năm, ngược lại không nhìn thấy qua mấy trận tuyết rơi.

Tiểu An An cũng có vẻ có chút hưng phấn, đây cũng là anh sau khi sinh thấy tuyết rơi, cả người huơ tay múa chân , ở trong nhóm bảo vệ nhảy lên nhảy xuống không thôi.

Tô Thiển cũng bị nhóc làm nổi lên tâm tình, thu hồi vẻ âm trầm cùng nhóc vui vẻ một chút.

Hai mẹ con xinh đẹp, một lớn một nhỏ ở ca nô chơi đùa, người chung quanh nhìn một hồi hâm mộ, này một nhà ba người thật tốt, đứa trẻ càng thêm đáng yêu làm cho người ta hâm mộ ghen tỵ.

Lão Đại lẫn lộn trong giới hắc đạo, có hai người thân thiết yêu thương như vậy thật sự là rất may mắn.

Khoảng hai giờ sau, ca nô cập bờ vào một hòn đảo, Tô Thiển dắt Tiểu An An xuống ca nô, theo nhóm người của Y Na lên đảo.

Rõ ràng nơi này không có gió lạnh mùa đông thổi xào xạc cây lá, mà chỉ có cỏ cây xanh tươi, thẳng vào mắt là một màu xanh biếc, nhiệt độ còn cao hơn ở trang viên, thật giống như mùa xuân vậy, cô còn có thể nghe được tiếng chim hót. Kỳ lạ thật, hoa tuyết ở đây vừa rơi xuống đất vội tan biến, trong ánh nắng tỏa ra tia sáng chói mắt.

Tô Thiển kinh ngạc, có chút cổ quái đánh giá chung quanh, một chỗ như vậy có vài phần giống thế ngoại đào viên nha.

"Thiếu phu nhân, đi theo tôi." .

Y Na mỉm cười, tiếp tục ở đằng trước dẫn đường, càng đi vào trong, tầm mắt càng trống trải, xuyên qua tầng tầng cây cối cùng các loại núi đá, lúc này mới đến một dải đất trống.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 254

Ông xã, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Y Na mỉm cười, tiếp tục ở đằng trước dẫn đường, càng đi vào trong, tầm mắt càng trống trải, xuyên qua tầng tầng cây cối cùng các loại núi đá, lúc này mới đến một dải đất trống.

Vậy mà, khiến Tô Thiên rung động, thật là cảnh tượng bố trí trên mặt đất.

Ngay phía trước cô, có một thảm nhung lông vịt màu trắng dài đến mấy chục thước, hai bên thảm là mấy chục giỏ hoa thanh nhã, trang trí thật xinh đẹp.

Tô lông này đầu vừa nhú, che lỗ mũi lại theo bản năng.

"Thiếu phu nhân không cần lo lắng, những thứ này là giả." . Vũ Đình thấy động tác của cô phá cười.

"Giả?" . Tô Thiên cùng Tiểu An An cùng nhau kêu lên, làm sao có thể?

Tiểu An An càng thêm nhanh chân chạy đến một cái hoa lam bên cạnh tra xét, trái ngó bên phải ngó, không nhìn ra lại dùng tay sờ, lắc đầu, méo miệng: "Này rõ ràng là hoa mà." .

Bất kể là sắc màu, hoa văn, còn là từ cảm giác đôi tay mà nói, đây chính là thật hoa chứ sao.

Y Na đi lên trước, cười hi hi sờ sờ đầu Tiểu An An : "Cậu xem một chút có thể xé nát hay không?" .

Tiểu An An nửa tin nửa ngờ đưa tay hái một đoá xuống, nhưng bẻ xuống không được, lại cho là hơi sức không đủ, hơi ra sức, nhưng thật sự không xé được mà.

"Thật tà môn." .

Chuyện này tất nhiên hoa có thể làm giống như thật.

Tô Thiên lúc này mới buông lỏng thần kinh, không khỏi cảm khái, cái thế giới này, cô thật OUT rồi.

"Thiếu phu nhân, xin theo tôi đi phía này." .

"Tiểu thiếu gia, cậu đi theo tôi." .

Tô Thiên đi theo Vũ Đình, Y Na mang theo Tiểu An An một người đi sang một bên đi, càng chạy, lại càng nghi ngờ, bên trong bố trí càng ngày càng đẹp, điều này làm cho Tô Thiên có một ảo giác – đây là một nơi diễn ra hôn lễ.

Vũ Đình mang Tô Thiên vào một phòng lớn, đi vào mới phát hiện, đây là một phòng hóa trang, từng dãy người giúp việc tay cầm khay, từng cái trong khay, đựng đồ trang sức trân quý nhất.

"Thiếu phu nhân, xin tắm rửa thay quần áo." .

Vũ Đình kéo ra một bức rèm che, mời cô đi vào trong.

Tô Thiên dừng chân lại, trong đầu thắc mắc: "Không phải, đây rốt cuộc có ý tứ gì? ở đây mấy giờ đồng hồ rồi, nhưng tất cả đều không hiểu được." .

Cô không thích loại cảm giác này, đi theo người khác nhưng không biết làm cái gì, cảm giác này, không thể nào thoải mái.

"Thiếu phu nhân, trước tắm rửa trước đi, lập tức sẽ có người tới nói cho người hiểu." .

Tô Thiên phát điên, nhưng vẫn là theo lời đi vào, bên trong đặt một thùng gỗ, đã sớm cất xong nước nóng.

Đây cũng là điều khác biệt mới mẻ, vốn chỉ là đồ dùng trong việc tắm rửa nhưng cũng làm người khác cảm thấy hấp dẫn,

Một hàng người đứng chờ: "Thiếu phu nhân, xin tắm rửa." .

Tô Thiên nhú mày, có chút như đầu day day cái trán: "Tôi tự làm" .

Những người đều là phục vụ cô năm sáu năm, tự nhiên biết tính tình của cô tính bướng bỉnh, nhưng lần này không được, thiếu gia nói rồi, phải phục vụ.

"Thiếu phu nhân, xin đừng làm khó chúng tôi." .

Thiếu gia giao việc, họ phải làm được.

Tô Thiển phát điên, cô có tay có chân, tắm mà thôi, không cần nhiều người như vậy giúp.

"Các người ra ngoài đi, để tôi." .

Một giọng nam trầm thấp vang lên, tiếp theo đó là An Thần vận bộ Tây phục sang trọng

"Ông xã?" .

Tô Thiển xoay người, ánh mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, lão công của cô, sao lúc này lại đẹp trai như vậy.

Người giúp việc đi xuống, An Thần đem lấy cô đặt ngồi xuống thùng gỗ, liền thò tay muốn cởi nút áo của cô .

Tô Thiển vội vàng ngăn lại, có chút buồn bực bắt lấy hai tay của anh: "ông xã, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?"

An Thần hé miệng cười yếu ớt: "Kết hôn." .

Đột nhiên xuất hiện hôn lễ.

Tô Thiển vội vàng ngăn lại, có chút buồn bực bắt lấy hai tay của anh: "ông xã, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?" .

An Thần hé miệng cười yếu ớt: "Kết hôn." .

"À? ? ?" .

"Cô gái nhỏ, anh nghĩ muốn cho em một lễ mừng hôn lễ." .

Quần áo rơi xuống, bạch mã hoàng tử An Thần, tự mình tắm rửa thay quần áo cho bà xã yêu quý.

*****hoa lệ tuyên phân cách*****

Áo cưới theo bằng lụa, theo phong cách cung đình, chân váy xòe đuôi cá, điểm tô là những bông hoa xinh đẹp, đính thêm đá quý lấp lánh. Trên gương mặt cô rủ xuống một màn sa* mỏng manh, như một dòng suối nhỏ chảy chậm rãi, nhẹ nhàng Tô Thiển chính là sự hiện diện của sự quyến rũ và xinh đẹp hấp dẫn. (màn sa : là lớp đội đầu của cô dâu)

Mái tóc xoắn dài quyến rũ được vấn lên bằng một dải lụa màu trắng. váy cưới tinh khôi bay phất phới dưới ánh mặt trời rực rỡ, những bông hoa tuyết bay bay trong gió khẽ hôn má cô.

Tiếng nhạc vang lên, Tô Thiển được dâu phụ dìu đi vào lễ đường, An An, Nha Nha, Từ Từ, Minh Húc mấy hoa đồng tay nâng làn váy thật dài, bông tuyết bay múa đầy trời cùng băng khô chế tạo mây mù mờ ảo, An Thần người mặc lễ phục đuôi én màu đen đi từng bước đến gần.

Hai bên, điều là bạn bè thân thuộc, mặt đầy nụ cười, vui vẻ chúc phúc.

Hai người, nhìn vào mắt nhau, tràn đầy đều là tình yêu lưu chuyển, tình ý tung bay.

Tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, tay Tô Thiển chuyển giao đặt trong tay An Thần, hai người đều có tư thái nghiêm trang lại không kém phần sang trọng.

Người chủ trì hôn lễ trên mặt mỉm cười, tay cầm kinh thánh, hỏi: "An Thần, anh có nguyện ý cưới Tô Thiển làm vợ, vô luận sống chết, cùng chung hoạn nạn, yêu cô một đời một kiếp sao?" .

An Thần mỉm cười, cười tỏa ra trăm sắc, cảnh xuân rực rỡ.

"Tôi nguyện ý." .

Tô Thiển yếu ớt cười thêm chút, đáy mắt mang theo điểm vui vẻ. người này đã mang cho cô niềm vui như vậy, cô ngàn vạn lần không nghĩ tới.

"Tô Thiển, người nguyện ý gả cho An Thần, vô luận sống chết, cùng chung hoạn nạn, không xa không rời sao? ? ?" .

"Đúng vậy, tôi nguyện ý." .

Cô đã sớm là vợ của anh, đã sớm đem toàn bộ tất cả đều bỏ đi để cùng anh ở chung một chỗ, sống chết coi là cái gì, hoạn nạn coi là cái gì, nơi nào có anh, chính là thiên đường.

Ở lễ đường này, không có bất kỳ người nào liên quan đến giới truyền thông, đây là một hôn lễ riêng tư bình dị, lại chỉ là một nơi thể tình yêu và là nơi hội tụ những điều thơ ngây ngọt ngào nhất tuyệt đẹp nhất của tình yêu.

Cắt bánh ngọt: chúc phúc tân lang tân nương ngọt ngọt ngào ngào từng bước lên chức.

Mở sâm banh: chúc phúc tân lang tân nương tình yêu nước chảy đá mòn.

Rượu giao bôi: toàn thể nâng chén cùng chung chúc phúc.

Cả đám bạn tốt chứng kiến cùng chúc phúc, một đôi giai nhân hoàn thành cuộc hôn lễ lãng mạn.

Cuối cùng khai tiệc, An Thần có chút lo lắng Tô Thiển sẽ cảm thấy hôn lễ đơn giản, lặng lẽ hỏi cô đến một bên: "Bà xã, em cảm giác như thế nào đây??"

Tô Thiển đổi áo cưới, mặc thêm một cái giữ cho ấm lại càng khêu gợi, tay cầm sâm banh lặng lẽ đứng lên vỗ tai của anh: "anh đoán."

An Thần nhú mày: "Anh không biết, bà xã có hài lòng không??"

"Cái anh này mấy ngày không thấy mặt, có phải hay không đều ở đây sắp xếp chuyện này??"

"Bà xã quả nhiên là hiểu rõ anh nhất."

"Anh dụng tâm sắp xếp như vậy, cho anh điểm tối đa." Dừng một chút, cô lại đi đến gần bồi thêm một câu: "Tối nay bồi thường cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Đại Kết Cục (1)

"Anh dụng tâm sắp xếp như vậy, cho anh điểm tối đa." Dừng một chút, cô lại đi đến gần bồi thêm một câu: "Tối nay bồi thường cho anh."

Một câu mập mờ không rõ lời mà nói, khiến tình cảm trong lòng của An Thần phút chốc dâng cao, nắm chặt cánh tay của cô, bên tai cô phun hơi: "Bà xã, anh không phải dễ dàng thỏa mãn, là muốn rất nhiều rất nhiều."

Tô Thiển sững sờ, cười, vừa lôi kéo anh hướng đám người đi vừa khe khẽ nói: "Chỉ sợ anh tinh lực cạn kiệt người không còn."

"Không thể nào, đại chiến 300 hiệp đều không có thở hắt ra."

Bản lãnh khác anh có thể không có, cái này thì rất lớn nha.

Phục vụ bà xã thật tốt thì ngày mai mới có thể vui vẻ được.

"Minh nói tiểu Tô Tô này, bạn đem An thiếu gia, người đàn ông ưu tú như vậy ngoan ngoan ngoan ngoãn, thật là làm cho chị em tôi hâm mộ ghen ghét nha."

Nhiễm Mạn bùng một ly sâm banh, cười tà đi về phía này.

Tô Thiển cùng An Thần nhìn nhau cười một tiếng, mười ngón tay càng chặt hơn chút.

"Cô cũng không kém, thủ hạ đắc lực nhất của tôi cũng bị cô mang đi, xem ra rất thỏa mãn."

Nhiễm Mạn rủa thầm mắt thấp xuống, cười yếu ớt, yên lặng nhấp một miếng sâm banh, Đúng vậy a, chị em mấy người các cô, tìm khắp đến hạnh phúc thuộc về mình, thật sự là may mắn.

"Mẹ, mẹ hôm nay thật xinh đẹp."

Tiểu An An chạy tới ôm bấp đùi Tô Thiển, hi hi ha ha.

Tô Thiển nhếch khóe miệng, giả bộ tức giận: "Cách tôi xa một chút, nhóc đáng ghét, lại dám gạt tôi, tôi không có thương cậu."

Tiểu An An méo miệng, rõ ràng chính là cha cảnh cáo mình không cho nói chứ sao.

"Mẹ ~" Tiểu An An thanh âm non nớt cố ý kéo thật dài, đầu vẫn ôm bấp đùi của cô mẹ nheo mắt nhìn lên mặt mẹ.

Thấy Tô Thiển không chút cử động, trên tay sức lực tăng lên mấy phần, thừa dịp thời điểm Tô Thiển chưa chuẩn bị hung hăng nhéo lên bắp đùi của mình, trên đùi đã truyền tới cảm giác mãnh liệt đau đớn theo lỗ mũi trở tuôn trào, nước mắt ào ào chảy ra: "Mẹ, An An không phải cố ý nha, người không thể không thương An An, An An sẽ khó chịu."

Tô Thiển thấy Tiểu An An khóc nheo, nhất thời luống cuống tay chân, nhóc con này, lúc nào thì thay đổi thành thích khóc như vậy rồi hả?

"Ai nha, không sao, không sao, mẹ đùa giỡn với con đấy."

Ngồi xổm xuống ôm nhóc, đưa tay lau hai má nước mắt, chê cười: "Nhóc con đáng ghét, về sau còn dám giúp cha con lừa mẹ thì niem đau thử một chút đi."

Tiểu An An lập tức nín khóc mỉm cười: "Không dám."

"An thiếu gia, Tiểu Tô Tô, hôn lễ của hai người, thế nhưng không cho chúng ta biết, thật không phải nha."

Xa xa mười mét, Hà Nguyệt trang trọng tay khoát tay với Vạn Dạ, nhìn Tô Thiển nở nụ cười thật tươi.

Tô Thiển kêu lên, Nhiễm Mạn trực tiếp rút cằm, ánh mắt của cô thấy gì đây, là ai cùng với ai?

Hà Nguyệt nắm tay Vạn Dạ?

OMG, thế giới này là điên rồi mà cũng thật buồn cười?

Tô Thiển chạy tới, tầm mắt nhìn qua nhìn lại, thần sắc tràn đầy ngạc nhiên: "Cô, hai người làm sao mà tới đây?"

"Chúng tôi không tới được sao, làm gì, không tiếp à? Vậy chúng tôi đi trở về nhà ha."

Nói xong, Nguyệt lôi Vạn Dạ muốn xoay người đi, Tô Thiển vội vàng lên tiếng: "Đừng, thật là, cũng không trước đó thông báo một tiếng, hại tôi ngạc nhiên như thế."

Tô Thiển nhìn Vạn Dạ một cái, thấy mặt anh tràn đầy nụ cười, trong lòng giống như là gỡ xuống một khối đá lớn, rất lâu không có thấy anh, thì ra là cùng Nguyệt thành một đôi.

"Nhìn thấy hai người thành đôi, thật tốt, thật tốt."

Thật sự mà nói, nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng nhau là tốt rồi, cô đối với Vạn Dạ lòng vẫn vương mắc bây giờ có thể buông lỏng lòng mình được rồi

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Đại Kết Cục (2)

Thật sự mà nói, nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng nhau là tốt rồi, cô đối với Vạn Dạ lòng vẫn vương mắc bây giờ có thể buông lỏng lòng mình được rồi,

Thật sự mà nói, nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng nhau là tốt rồi.

"Tiểu Thiển, em nhất định phải luôn hạnh phúc như vậy nhé."

Vạn Dạ rút tay, đứng ở trước mặt nghiêm túc quan sát cô, trong mắt đều là nụ cười, ai cũng không thấy rõ, trong nháy mắt, sau trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua một tia đau lòng, Tiểu Thiển, hạnh phúc là tốt rồi, hạnh phúc là tốt rồi.

Tô Thiển dĩ nhiên là không nhìn thấy, nghiêm túc gật đầu: "Dạ, em biết rồi, em nhất định sẽ hạnh phúc, cảm ơn anh, Vạn đại thần."

Chỉ cần Vạn Dạ tìm được hạnh phúc thuộc về mình, cô như vậy không buồn không lo hạnh phúc sẽ đánh mất.

An Thần ánh mắt trở nên thâm thúy, tại trên người của hắn nhìn thật lâu cũng không còn nhìn ra cái gì khác thường, lúc này mới khoe miệng vênh lên.

"Yên tâm đi, tôi sẽ dùng toàn bộ sinh mạng của tôi cho cô hạnh phúc."

Ôm cả bả vai của cô, toàn thân tỏa ra ánh sáng mỹ mãn, người phụ nữ của anh, vẫn sẽ luôn hạnh phúc như vậy.

Vạn Dạ gật đầu, ánh mắt lại vẫn đặt ở trên người của Tô Thiển: "Tôi tin tưởng."

Anh tin tưởng, sẵn sàng tin tưởng, tin tưởng cô sẽ luôn luôn như vậy hạnh phúc.

Hà Nguyệt chợt lóe lóe ánh mắt, lần nữa ôm cánh tay của anh hướng cạnh mình kéo, cười nói:

"Chúc mừng hai bạn, mà hai bạn cũng chúc mừng chúng tôi đi, chúng tôi nhất định cũng sẽ giống như các bạn hạnh phúc như vậy."

Thay vì lời nói này là nói với Tô Thiển cùng An thần, thật cũng như chính cô đang nói với chính mình.

Trong lòng Vạn Dạ vẫn luôn chỉ có Tô Thiển, đây là sự thực không thể chối cãi, chỉ vì anh muốn Tô Thiển an tâm, đành lòng tìm đến cô mà sống chung, anh tự nói với mình, có thể cùng cô kết hôn sống chết có đôi, nhưng tuyệt đối không chịu cho cô tình yêu.

Cô chấp nhận mà không hề nghĩ ngợi, cô quá yêu anh, rời xa anh một khoảng thời gian, sống không bằng chết.

Cô biết, coi như cô không chấp nhận, anh cũng sẽ đi tìm người phụ nữ khác đi diễn tuồng vui này, cùng người khác mà kết hôn.

Thay vì như vậy, tại sao cô một lòng một dạ đẩy anh đến bên cạnh người khác.

Nói không chừng, chỉ cần anh và mình ở chung một thời gian dài, anh có thể sẽ dần dần quên mất Tô Thiển.

Có cơ hội, cũng không phải tốt.

"Sau này, Vạn đại thần, anh cùng Hà Nguyệt cũng thế, nhất định nhất định phải hạnh phúc."

Tô Thiển có chút kích động, vẫn nắm bàn tay An Thần, người chung quanh cũng xúm lại, khắp nơi đều là một màn âm thanh chúc mừng.

Bóng đêm mờ lung, bầu trời tràn ngập pháo hoa đủ loại, mê ly, xa hoa.

Mười mấy đôi tình nhân, tựa sát lẫn nhau ngồi ở bờ biển, cười đùa, tán tỉnh, đêm rất đẹp, người rất kích - tình.

Tiểu An An làm chủ nhà, mang theo mấy người bạn nhỏ, chung quanh nhảy lên.

"A, em không chơi, không chơi nữa, Nha Nha mệt quá." Chơi mệt mỏi, Nha Nha đặt mông ngồi ở trên bờ cát, chùi chùi cái miệng nhỏ đáng yêu, đôi mắt cũng đảo qua đảo lại, Từ Từ cái tư thế kia, cũng biết nha đầu quý quái kia lại đang tính toán cái gì.

"Nha Nha, em không khỏe thì để Minh Húc ca ca ôm nha?" Minh Húc tiến gần lên, đưa tay muốn ôm em gái lại.

Tiểu Nha nha mất hứng đánh gạt bàn tay của anh ra, chỉ vào An An đứng không xa kêu la: "Em muốn chồng tương lai ôm".

Thanh âm lớn tình trường truyền tới trong lỗ tai mỗi người, rồi rít ghé mắt nhìn sang, gương mặt kinh ngạc.

"A ~~~ Em muốn ôm ông xã, muốn ông xã ôm chứ sao.".

Tiểu An An rõ ràng sợ không ít, vào lúc này nghe cô còn gọi lớn lên, vội chạy tới chặn miệng của cô, cắn răng: "Nha Nha ngoan, tớ ôm là được, đừng làm rộn".

Cả nhà cười ầm, Tô Thiển càng thêm vui mừng nằm ở trong ngực An Thần không dậy nổi.

"Bà xã, đêm đã khuya.".

"Dạ?".

"Em phải bồi thường cho anh.".

Vì vậy, trong đông đảo tình lữ, lặng lẽ rời đi một đôi.

Bên trong ngôi nhà gỗ nhỏ, đêm đen cũng không che đậy được hơi thở ái - muội cùng cùng gấp gáp khó khăn.

"Bà xã, anh yêu em chết mất.".

"Vậy sao? Nhưng là em một chút cũng không yêu anh.".

"Cái này không sao, hiện tại thì yêu từng chút một là tốt rồi, không cần phải yêu liền.".

"A — nhẹ một chút —".

"Không, ai bảo em không yêu anh.".

"(*^ __ ^*) hi hi. Yêu."

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngoan Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.